

Des by An An

DIENDANLEQUYDON

Quãng thời gian tươi đẹp của chúng ta

TÙY HẦU CHÂU

DIENDANLEQUYDON

Editor: tiểu an nhi + Mạn Nhi

Table of Contents

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14: Ngoại Truyện Nhỏ: Chuyện 100 Đồng Tiền - Bản Đầy Đủ

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44.1
Chương 44.2
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14: Ngoại Truyện Nhỏ: Chuyện 100 Đồng Tiền - Bản Đây Đủ

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44.1
Chương 44.2
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Tối nay, Lục Già có một bữa tiệc cưới phải tham gia, cô dâu Mạnh Điềm Điềm là bạn tốt hồi trung học của cô. Bắt đầu là bạn cùng bàn, sau khi cho nhau mượn mấy quyển tạp chí linh tinh thì tình cảm trở nên gần bó khăng khít. Lúc đó Mạnh Điềm Điềm thường mua “Tri âm”, còn cô thì thích “Tiểu thuyết nguyệt báo”; hai đứa nhỏ yêu thích văn học là thế vậy mà lúc thi tốt nghiệp cũng chẳng phát huy được chút văn vẻ nào. Kết thúc kỳ thi, Mạnh Điềm Điềm ở lại phía nam học Đại học; còn cô phải đi ra phương bắc, điểm số của cô vừa đủ với nguyện vọng một nhưng tiếc là lại bị điều chuyển.

Sau khi tốt nghiệp Đại học, Lục Già vẫn ở lại phương bắc; Mạnh Điềm Điềm và bạn trai Chung Tiến cùng nhau mở nhà hàng lẩu lớn nhất tại Đông Châu, một đường tình yêu thuận lợi, buôn bán phát đạt. Khoảng cách giữa hai miền nam bắc xa xôi, thật may là tình bạn của hai người vẫn không thay đổi; thỉnh thoảng lại cùng nhau tán gẫu đôi câu vui buồn. Mạnh Điềm Điềm kiên trì lấy phiếu ưu đãi miễn phí của nhà hàng lẩu dụ dỗ cô nhanh chóng trở về Đông Châu. Nhưng tiếc là sức dụ hoặc của phiếu ưu đãi đó không đủ mạnh, mãi cho đến khi cô nhận được thiệp mời của Mạnh Điềm Điềm và Chung Tiến mới chịu quay về.

Hôn lễ của Mạnh Điềm Điềm được cử hành theo kiểu truyền thống Trung Quốc. Bỏ qua tất cả những nhà hàng hiện đại tại Đông Châu, tiệc cưới được quyết định tổ chức tại đại sảnh có tên là "Đoàn tụ sum vầy" của sơn trang Thái Hồ. Sơn trang Thái Hồ vốn là khu du lịch cấp 4a của Đông Châu, nằm ở giữa sườn núi phía tây thành phố, nổi tiếng với suối nước nóng thiên nhiên.

Mạnh Điền Điền có ý tưởng rất hay, sau khi tiệc cưới kết thúc thì có thể để bạn bè cùng nhau ngâm suối nước nóng, đánh bài thư giãn. Vậy nên mới cố ý nhắc nhở Lục Già đừng quên mang theo bikini thật khêu gợi.

Sau khi tham gia tiệc cưới còn đi ngâm suối nước nóng nữa hả? Lục Già nhét hai miếng vải con con vào trong túi, quả thật đây là lần đầu tiên cô mang theo đồ bơi đi tham gia hôn lễ.

Tối gần tối, sau khi thu thập xong xuôi chuẩn bị xuất phát, đồng chí lão Lục cười tủm tỉm hỏi cô có muốn đi xe của ông không. Lục Già uyển chuyển cự tuyệt: "Ba à, thật ra con cũng là người ham chút hư vinh đấy."

Lão Lục giả giận cười mắng: "Đi xe của ba thì làm sao? Nó không đủ khả năng thỏa mãn lòng hư vinh của con hả?"

Lục Già tuy nhiên không khách khí: "Mazda 3 cổ điển, hộp số tự động, sử dụng 12 năm, nếu không phải nhà nước hủy bỏ chính sách bảo hỏng thì nó nên sớm được bảo hỏng rồi."

Lão Lục không thể tiếp nhận được sự thật này: "Sao lại bảo hỏng, mới chạy được 12 vạn km mà."

"Được, vậy chúng ta không bảo hỏng nữa." Lục Già bị chọc cười, liếc mắt hí hửng nói, "Ba, hay lần sau có triển lãm xe chúng ta đi xem một chút. Ba cũng đổi sang xe mới đi, con trả tiền."

"Đổi cái gì mà đổi." Đáy mắt lão Lục không che giấu nổi sự thỏa mãn, "Ba không đổi xe, nhưng nếu con đã quyết định quay về Đông Châu làm việc thì cũng nên mua xe cho mình để tiện đi lại. Nói ba nghe xem, loại xe nào có thể lọt được vào mắt của con, cha già sẽ chi tiền."

"Tạ chủ long ân!" Lục Già ra sức cảm tạ một phen, đột nhiên lại nhớ tới cái hồng bao mừng đám cưới quan trọng nhất, suýt thì quên mất nó. Quay

trở lại phòng tìm phong bao tiền mừng đã chuẩn bị sẵn, trước khi đi tranh thủ lôi xấp tiền ra đếm lại một lượt.

Ngón tay lật tiền nhanh thoăn thoắt.

Lão Lục nhìn động tác đếm tiền của cô, bình luận: "Đếm tiền nhanh thật đấy."

Lục Già khoe khoang nói: "Đương nhiên rồi ba, chuyên ngành của con mà!"

Đã đếm xong, tổng cộng có 2888 đồng.

"Chắc, mừng cũng không ít đâu nhỉ." Lão Lục nói.

"Không sao cả, sang năm con tranh thủ đòi cô dâu chú rể mừng lại phong bao gấp đôi cái này là được." Lục Già cùng lão Lục nói đùa vài câu, sau đó xếp gọn tiền mừng nhét vào hồng bao.

Cô lấy di động ra nhìn thời gian một chút, đã đến lúc xuất phát rồi.

Lão Lục còn quan tâm đến vấn đề giao thông, Lục Già vừa thay giày vừa nói: "Có một bạn học tiện đường chở con cùng đi rồi."

Lão Lục nhạy cảm hỏi một câu: "Nam hay nữ?"

"Nam, là một anh chàng rất đẹp trai." Lục Già thuận miệng nói, đeo túi xách bước ra khỏi cửa.

Lão Lục vẫn còn hỏi với theo: "Con nói thật đấy hả?"

"Ngại quá, là giả!" Lục Già cười cười đi xuống lầu, tiếng cười trong trẻo nhỏ dần rồi tiêu tán. Lão Lục sờ sờ mũi, phục hồi lại tinh thần vội hướng về phía cầu thang nhắc nhở Lục Già xuống lầu chậm một chút, cũng không biết cô có nghe thấy hay không.

Rất nhanh, một giọng nói thanh thúy từ dưới lầu vọng lên đáp lại: "Con biết!"

Ồ, vẫn có thể nghe được.

—— Chỉ có điều, biết cái gì mà biết!

——

Lục Già đi đến chỗ hẹn đợi hồi lâu. Bạn học còn chưa tới, cô nhàn nhã đứng ở bên đường nhìn xe cộ chạy qua chạy lại, tâm tình vui vẻ.

Khoảng hơn mười phút sau, khi trong tay đã bị nhét tới mấy tờ rơi quảng cáo, một hồi còi ô tô vang lên, chủ xe liên tục ấn còi ba lần. Lục Già nhìn chiếc xe màu đỏ đang chầm chậm đỗ lại trước mặt mình, cửa sổ xe hạ xuống, ở vị trí tay lái là bạn học Dương San Ny sẽ cùng cô đến dự hôn lễ ngày hôm nay.

Rốt cuộc cũng tới rồi.

Lục Già vui mừng lên tiếng chào hỏi, mở cửa xe. Trong xe không có người nào khác, cô rất tự nhiên ngồi vào ghế lái phụ.

Thật ra Lục Già với Dương San Ny cũng không thân thiết gì lắm, lúc học trung học đã không chơi với nhau, sau khi tốt nghiệp lại càng không quen thuộc. Cho nên hai ngày trước khi Dương San Ny chủ động hẹn cô cùng tham gia hôn lễ của Mạnh Điềm Điềm, cô thực sự có hơi kinh ngạc.

Sau khi ấn định thời gian, Dương San Ny còn thật chu đáo hỏi cô: "Hai chúng ta cùng đi một xe là được rồi, vậy đi xe của cậu hay là của mình?"

Lục Già: "Mình không có xe, cậu đến đón mình nhé."

Dương San Ny mất một lúc lâu mới trả lời lại: "Thật ngại quá, thế thì đi xe của mình nha. Nhãn hiệu bình thường thôi, hy vọng Lục mỹ nhân đừng

ghét bỏ nó."

...

Dương San Ny khởi động hệ thống sưởi trong xe, Lục Già đóng cửa kính lại. Xe dành cho phái nữ có giá chừng 30 vạn, “nhãn hiệu bình thường thôi” hẳn là một cách nói khiêm tốn đi.

“Ting ting”. Âm báo tin nhắn của di động Lục Già vang lên, Dương San Ny quay sang hỏi cô: "Là bọn họ nhắn tin thúc giục hả?"

Lục Già nhìn qua tin nhắn rồi ấn luôn nút xóa, lắc đầu nói: "Không phải, là tin quảng cáo của mạng di động."

Dương San Ny cười cười, sau đó tán gẫu về mấy đề tài chả có gì mới mẻ, như nói về công việc hay đối tượng kết hôn. Cả hai vấn đề này Lục Già đều không có đáp án nào tốt: Chỗ làm đầu tiên cô bị sa thải, tuy rằng công việc mới đã chắc chắn nhưng cô lại chưa chính thức đi làm nên xấu hổ không muốn kể ra; còn về đối tượng kết hôn ——

Lục Già nhìn thẳng về phía trước: "Vẫn chưa có."

Dương San Ny cười như không cười: "Hay tại nhiều sự lựa chọn quá nên hoa mắt rồi?"

Lục Già nói sang chuyện khác: "Còn cậu thì sao?"

“Cũng bình thường.” Dương San Ny nói, trên mặt toát lên vẻ hài lòng với cuộc sống hiện tại, dừng một chút lại nói tiếp, "Bạn trai của mình đi Đức Châu công tác, không thể cùng mình đến hôn lễ được."

Lục Già không có hứng phụ họa theo, nhàn nhạt nói vu vơ: "Đức Châu? Nghe nói gà hầm ở đó ngon lắm."

"Không phải Đức Châu của Sơn Đông, mà là Đức Châu của nước Mỹ." Dương San Ny liếc cô một cái, còn dùng Tiếng Anh nhấn mạnh thêm một lần nữa, "Chính là State of. . . ."

Dương San Ny còn chưa kịp nói hết, Lục Già đã cắt ngang hỗ trợ nói nốt về sau: "State of Texas?"

(Texas có phiên âm là Đức Châu – Dézhōu trong Tiếng Trung)

Dương San Ny nhẹ ừ hai tiếng, sau đó không nói thêm gì nữa.

Dương San Ny không vui lái xe, xe nhỏ đi qua đường vành đai phía tây thành phố khi màn đêm đã buông xuống. Khung cảnh thành phố tràn ngập giữa đèn hoa rực rỡ, huy hoàng xán lạn, mặt sông xa xa phản chiếu những chiếc đèn lồng lễ hội bắt mắt, trông giống như một dải lụa đỏ lạc vào giữa dòng sông, nhẹ nhàng dập dềnh theo mặt nước. Hơi ấm trong xe lại khiến Lục Già thấy buồn man mác, cô hạ cửa sổ xe xuống một chút, gió lạnh đầu xuân nhất thời tràn vào bên trong, thoải mái hơn hẳn.

Giao thông của Đông Châu so với mấy thành phố lớn ở phương bắc quả thực tốt hơn rất nhiều, xe cộ đi lại thông thuận. Chỉ có điều lúc chạy trên đường thì không sao, nhưng lúc gần tới sơn trang lại phải gặp vấn đề. Buổi tối tầm nhìn không được tốt lắm, mấy trăm mét cuối cùng Dương San Ny đi vô cùng gian nan, Lục Già lại không thể nổi giận, chỉ có thể cố gắng nhẫn nhịn trấn an bản thân: không vội không vội.

Cũng may thời gian tổ chức tiệc cưới khá trễ, cho nên khi hai người đến được bãi đỗ xe thì cũng đi sớm hơn rất nhiều người rồi.

Cửa trước của đại sảnh “Đoàn tụ sum vầy” náo nhiệt tưng bừng, Mạnh Diễm Diễm nói hôn lễ được tổ chức theo kiểu truyền thống, quả nhiên hội trường được trang trí theo phong cách rất Trung Hoa. Lục Già còn chưa

bước vào đã bị tấm màn che lớn treo trên đỉnh đầu làm cho lóa mắt, ngoài ra trên bàn trưng bày còn có những vật dụng kiểu cổ như: Lò than nhỏ, kim xướng (cân bằng kim loại), rượu giao bôi, lò sưởi, nến đỏ khăn đỏ. . . Không ngờ còn có cả một cái yên ngựa uy phong lẫm liệt!

Đương nhiên đáng chú ý nhất vẫn là cô dâu chú rể.

Mạnh Điềm Điềm toàn thân mặc váy đỏ thẫm, đầu đội mũ phượng, khăn quàng vai, xinh đẹp khả ái. Chú rể Chung Tiến bên cạnh mặc áo bào đai ngọc, trên đầu còn cắm một cái lông công. Diện mạo Chung Tiến vốn là loại hình thư sinh nhã nhặn, vận bộ đồ này cực kỳ phù hợp.

Mạnh Điềm Điềm đặc ý hỏi cô: "Không tệ phải không?"

Lục Già cười đến run rẩy, tiến lên ôm chầm lấy Mạnh Điềm Điềm, "Tân hôn vui vẻ, trăm năm hòa hợp."

Dương San Ny cũng mở miệng, "Sớm sinh quý tử."

"Cám ơn nha." Mạnh Điềm Điềm hài lòng nhìn cô cùng Dương San Ny, nhưng Chung Tiến đứng bên cạnh lại nhin không được oán giận một câu: "Lục Già, em nhìn xem, anh là bị ép buộc."

"Nói cái gì thế?" Mạnh Điềm Điềm cầu véo Chung Tiến một hồi, sau đó mới dẫn cô và Dương San Ny đến trước cái bàn trải một tấm vải đỏ thẫm, trên tấm vải đó đã có không ít những lời chúc phúc đến từ bạn bè người thân của Mạnh Điềm Điềm và Chung Tiến.

"Lục Già, cậu viết vào chỗ này đi." Mạnh Điềm Điềm chỉ chỉ vào một chỗ trống.

Lục Già cầm bút đang định xuống tay, thì bỗng nhìn thấy cái tên được ký ở phía trên —— Từ Gia Tu, chữ viết kia thanh mảnh có lực.

Quả nhiên là tình bạn lâu năm mới có thể quan tâm nhau tới mức này, Lục Già "cảm động" nhìn Mạnh Điềm Điềm, cúi xuống viết một câu chúc phúc, sau đó tự nhiên ký xuống hai chữ "Lục Già" ở chỗ trống phía dưới ba chữ "Từ Gia Tu".

Mạnh Điềm Điềm còn lén lút nói cho cô biết, Từ Gia Tu được sắp xếp ngồi ở bàn số 6. Lục Già bị cận thị nhẹ, ở khoảng cách xa thì nhìn không được rõ lắm, cô nhìn theo hướng Mạnh Điềm Điềm chỉ; tuy rằng không nhìn thấy gì nhưng vẫn có thể "cảm nhận" được sự náo nhiệt từ bàn số 6 truyền đến.

"Tiệc là đã kín chỗ hết rồi, đều là bạn học của anh Chung Tiến." Mạnh Điềm Điềm tiếc nuối nói.

Mạnh Điềm Điềm và Chung Tiến đều sắp xếp cho bạn học của mình ngồi ở hai bàn phía trước, tiện cho việc tham dự tiệc của bọn họ. Hai bàn này còn phải phân ra của nhà trai và của nhà gái, Lục Già ở bên nhà gái, nhưng cô cũng là "bạn học của bạn học" của Chung Tiến, bởi vì cô dâu và chú rể trước kia. . . học ở hai lớp cách vách nhau.

Lúc đó quan hệ của học sinh giữa hai lớp đặc biệt thân thiết, cô và Mạnh Điềm Điềm quyết định cùng nhau viết thư tình theo đuổi Chung Tiến và Từ Gia Tu của lớp bên cạnh. Về kỹ năng viết thư tình, cô tự nhận thấy mình viết còn hay hơn Mạnh Điềm Điềm, mà lại cực kỳ có thành ý nữa nhé. Ví dụ như Mạnh Điềm Điềm chỉ viết có 600 ký tự, cô bỏ đi dấu ngắt câu mà vẫn còn những 800, đủ số lượng chữ yêu cầu của kỳ thi cao đẳng ngữ văn. Ngoài ra cô còn cho thêm không ít những câu nói hay và những từ đơn Tiếng Anh để trang trí xung quanh.

Kết quả, Mạnh Điềm Điềm thuận lợi bắt được Chung Tiến, bây giờ cũng tu thành chính quả, còn cô từ đầu tới cuối đến cái tay của Từ Gia Tu cũng chưa được sờ vào.

Thực tế đau buồn chứng minh, chất lượng của thư tình không phải là nhân tố quan trọng quyết định trong tình yêu, mấu chốt là không được theo đuổi sai người.

...

Lục Già và Dương San Ny vẫn tới hơi chậm một chút, hai bàn phía trước dành cho bạn học đều đã kín người, chỉ còn dư lại mấy bàn trống ở trong góc.

Hai người đành phải chờ những người khác đến cho đủ nhân số một bàn.

Lục Già và Dương San Ny cùng ngồi chờ, nhưng mãi mà không thấy có người đến. Sắc mặt Dương San Ny đã có chút bức bối, lấy điện thoại ra chơi giết thời gian. Lục Già không biết làm gì, nâng cằm nhìn ngó xung quanh. Cô có một đôi mắt to sáng sủa rất có thần thái, lơ đãng nhìn quanh cũng có thể phát ra “tín hiệu”.

Rất nhanh có người quen bắt được “tín hiệu” liền đi về phía các cô, há to miệng biểu đạt sự kinh ngạc khi hai người bị “bỏ quên” ở chỗ này: "Lục Già, Dương. . . San Ny. . . Sao các cậu lại ngồi đây vậy?"

". . . Bọn mình đến hơi muộn."

Nói chuyện một hồi, bạn học nam tốt bụng lại nhiệt tình kiên quyết không chịu để các cô ngồi một mình ở trong góc, lập tức dẫn hai người đi đến bàn ăn phía trước, lưu loát yêu cầu nhân viên phục vụ mang thêm hai cái ghế tới đây.

Hành động khoa trương ồn ào như vậy, hiển nhiên thu hút được ánh mắt của mấy bạn học nam bên bàn số 6 của nhà trai kia.

Nhân viên phục vụ chuyển ghế dựa đến, nói rằng mỗi bàn chỉ có thể thêm được một ghế nữa thôi.

Chuyện này thật khó xử, bạn học nam đành phải quay sang bàn số 6 nói: "Từ Gia Tu, bàn của các cậu có thể thêm người không?"

Người đàn ông ngồi giữa bàn đột nhiên bị hỏi, lơ đãng quay đầu lại. Anh ngồi thoải mái dựa lưng vào ghế, kéo ống tay áo, khẽ đặt một cánh tay lên trên mặt bàn. Đối với tình huống bên này của Lục Già và Dương San Ny, anh chỉ nhàn nhạt quét mắt qua một cái, hơi gật đầu nói: "Có thể."

Sau đó, bạn học nam dẫn theo Dương San Ny đi tới.

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Hôn lễ của Mạnh Điềm Điềm và Chung Tiến sắp bắt đầu, cả đại sảnh tổ chức tiệc chìm trong tiếng nhạc lãng mạn nhẹ nhàng, mọi người đều vui vẻ.

Lục Già bóc một viên kẹo cưới bỏ vào trong miệng, kẹo mềm thật ngọt. Cô và Dương San Ny chia ra ngồi hai bàn khác nhau. Lúc đó khi bạn học nam hỏi Từ Gia Tu, nhân viên phục vụ rất tinh ý đặt ghế của Dương San Ny ngay tại bên phải Từ Gia Tu, khoảng cách vừa khéo là một cánh tay, có thể tùy lúc mà chăm sóc.

Bàn bên đó vốn là dương thịnh âm suy, Dương San Ny mặc chiếc váy đỏ nổi bật bỗng chốc làm sáng bừng cả bàn ăn. Trước kia, Dương San Ny cũng được coi như là hoa khôi của lớp các cô, nên hiện giờ thỉnh thoảng lại có người nhìn Từ Gia Tu với ánh mắt hâm mộ. Chẳng qua đương sự lại chẳng có phản ứng gì, giống như bên cạnh anh chỉ là một cái bình hoa, không mang lại chút ảnh hưởng nào.

Lục Già âm thầm khen ngợi Từ Gia Tu một phen, phong cách gọn gàng, cách nói chuyện thoải mái, hai chữ “Có thể” vừa rồi anh thốt ra cũng vô cùng tự nhiên.

Không nghĩ tới sau nhiều năm như vậy mà người này vẫn hấp dẫn như thế, loại hình cổ điển như anh thật có sức dụ hoặc khó cưỡng.

Chỉ tiếc, tất cả đều có số mệnh hết rồi, cô rất muốn ngồi ở bên cạnh Từ Gia Tu để ôm đùi anh. Nhưng tại sao lại để cho Dương San Ny sang bên đó ngồi chứ?

Ngoài mặt Lục Già chẳng có biểu hiện bất mãn gì, tuy vậy bạn học nam vẫn cố ý giải thích một chút; không ngờ bạn học nam trông có vẻ đơn giản này lại suy nghĩ thấu đáo đến thế, anh ta nói: "Trong khối chúng ta, lớp 10 bọn họ là lớp sai lang hổ báo nhất, để cậu đi qua đó thì quá nguy hiểm, còn Dương San Ny thì là hoa đã có chủ rồi, không đáng lo. "

Lục Già cảm thấy câu nói này có điểm nào đó không đúng, hỏi lại: "Nhìn mình giống hoa vô chủ hả?"

Bạn học nam “Ai da” hai tiếng, rất nhanh trả lời: "Mạnh Điềm Điềm nói như thế mà!"

Lục Già có chút bất đắc dĩ, có lẽ bạn học nam này cũng không biết quá nhiều về tình hình năm đó. Dù sao lời nói bảo vệ của anh ta cũng làm cô cảm thấy ấm áp trong lòng, nếu như không có câu tiếp theo.

"Nghe nói trước kia Từ Gia Tu và Dương San Ny từng có một đoạn thời gian..... cho nên —— cậu biết mà."

Bạn học nam cười bí hiểm, nở nụ cười gian xảo, ghé lại gần cô thầm thì thì buôn chuyện. Khi nói đến ba chữ “cậu biết mà”, đôi lông mày đậm của anh ta nhếch nhếch, dáng vẻ giống như đang ám chỉ “mình biết chuyện này đấy”.

Cầm của Lục Già gần như rớt hẳn xuống, Từ Gia Tu và Dương San Ny từng có?

Nhắc lại những sự kiện yêu đương, tỏ tình từ thuở xa xưa có vẻ không được hay cho lắm, nhưng đây lại là chuyện mà mọi người luôn làm không biết mệt. Thậm chí nó còn được coi là một hành động hoài niệm lại thứ tình cảm ôm ấp tuổi thanh xuân.

Đôi lông mày nhướng cao của bạn học nam còn chưa hạ xuống: "Không ngờ phải không?"

Đúng, thật sự là không ngờ. Lục Già gật gật đầu, đại não vẫn còn đang sửng sốt, cô quả thực không hề biết đến một chút gì về chuyện này. Tin tức bất thành linh xuất hiện mang theo lực ảnh hưởng không hề nhỏ, giống hệt như khi cô nghe được tin thần tượng của mình sắp kết hôn lúc trước vậy. Cực kỳ khiếp sợ!

"Nhưng tất cả đã là quá khứ rồi." Bạn học nam thu lại khóe miệng, ánh mắt dò xét lại quét về phía bàn số 6 bên kia.

Lục Già cũng không nhịn được lén lút liếc vài lần, cho đến khi Từ Gia Tu đột nhiên xoay người lại.

Có một số việc thực là kỳ quặc, ban đầu cô không hề thấy có gì bất thường giữa Từ Gia Tu và Dương San Ny, nhưng sau khi “tám chuyện” xong, cô lại thấy nhất cử nhất động của hai người này đều mang theo ám muội.

Rốt cuộc hôn lễ của Chung Tiến và Mạnh Điềm Điềm cũng bắt đầu.

Không có nhạc điệu hành hôn lễ như trong giáo đường, mà là tiếng pháo cùng nhạc tấu hỉ truyền thống. MC nam mặc trang phục đời Đường đứng trên sân khấu trang trọng thâm tình ngâm lên: "Một dải lụa đỏ, hai người dặt tú cầu, ba đời nối tình duyên."

Dưới nền nhạc hỉ, Chung Tiến một thân áo bào đỏ thắm cùng Mạnh Điềm Điềm dặt tú cầu trong tay chậm rãi tiến vào bên trong. . . Có không ít người đứng lên chụp ảnh. Mới đầu Chung Tiến còn ngại ngùng cười cười, nhưng cũng chả giữ được lâu, sau đó há miệng ra cười rộ lên, sáng khoái hướng về phía mọi người vẫy vẫy tay.

Lục Già muốn chụp mấy tấm hình chính diện, đợi đến khi Chung Tiến và Mạnh Điềm Điềm bước qua chậu than, cô giơ máy ảnh lên ấn nút, máy ảnh

vang lên hai tiếng “tách tách”. Cúi đầu xem tấm ảnh vừa chụp được: Cô dâu chú rể đều không tệ, ngoài ra dưới ánh đèn rực rỡ còn có một sườn mặt vô tình lọt vào ống kính. Gương mặt thon dài, sống mũi cao thẳng, hàm dưới khê nâng, dáng vẻ thật thanh nhã tuần tú.

Ảnh chụp rất đẹp, bất kể là cô dâu chú rể hay Từ Gia Tu vô tình lọt vào, cô quyết định lưu giữ tấm hình này.

Toàn bộ hôn lễ đều được thực hiện theo kiểu truyền thống, nhảy qua yên ngựa gỗ gì đó, hay phu thê giao bái, đốt nén mừng long phượng đều lần lượt được thực hiện. Sau đó MC hào hứng hô lên đã đến lúc cần "Cảm tạ bà mối".

Bà mối?

Hai phần tử yêu tương đối sớm như Mạnh Điềm Điềm và Chung Tiến mà cũng có bà mối ư? Sao cô lại không biết? Lục Già cảm thấy cảm xúc đêm nay của mình có thật nhiều cung bậc, giống như nam MC kia không ngừng thay đổi nét mặt.

Ai nha? Máy người bên dưới sân khấu đều vô cùng tò mò, Lục Già cũng thế.

MC đem microphone giao cho Mạnh Điềm Điềm, Mạnh Điềm Điềm nở một nụ cười xinh đẹp, sau đó thanh thanh cổ họng, đưa mắt nhìn về một hướng. Lục Già cùng ghé mắt nhìn theo Mạnh Điềm Điềm. Rốt cuộc Mạnh Điềm Điềm cũng hô lên vào microphone.

"Lục Già!"

"Hả. . ." Lục Già quay ngoắt đầu lại, kinh ngạc há hốc mồm. Sao có thể? Cô mà là bà mối á?

Trong nháy mắt, tất cả mọi người trong hội trường đều tập trung ánh mắt về phía cô, người phụ trách đèn chiếu sáng cũng rất nhanh nhạy, lập tức chiếu hết mấy ánh đèn rực rỡ qua bên này. Thôi xong rồi! Lục Già âm thầm nôn ra máu, tận lực trưng ra một nụ cười trông tự nhiên nhất có thể. Nhưng có ai nói cho cô biết, là bà mỗi thì nên cười như thế nào hay không. . .

"Chúng ta cùng chào đón bà mỗi vừa trẻ trung vừa xinh đẹp lên sân khấu nào!"

Sống hai mươi mấy năm, đây là lần đầu tiên Lục Già dùng thân phận bà mỗi để lên sân khấu, quả thực tâm tình hiện giờ có chút kích thích. MC cực kỳ nhiệt tình mời cô bước lên, chuyện làm bà mỗi như ván đã đóng thuyền. Cô đứng ở giữa sân khấu tự nhiên cúi chào: Thật ngại quá.

MC lại bắt đầu khoa trương khen ngợi, Lục Già cảm thấy nam MC này nhất định là người có khả năng tán dương giỏi nhất trên thế giới. Kết thúc một đoạn khen như rót nước vào tai, rốt cuộc MC cũng nói vào chủ đề chính, anh ta hỏi cô dâu chú rể nguyên nhân sâu xa liên hệ giữa hai người và bà mỗi là gì.

Lục Già mím môi nhịn cười, cô cũng muốn biết Mạnh Điềm Điềm sẽ nói như thế nào. Cô liếc mắt nhìn Mạnh Điềm Điềm, cô nàng lại nháy mắt lại với cô. Chắc sẽ không phải là. . . Lục Già đột nhiên dâng lên một dự cảm chẳng lành, quả nhiên Mạnh Điềm Điềm bắt đầu lợi ngược dòng thời gian.

Mạnh Điềm Điềm chân thành trực tiếp nói thẳng: "Nếu lúc trước không có Lục Già ra sức cổ vũ thì tôi cũng không có đủ dũng khí để viết thư tình cho Chung Tiến."

Lục Già: ". . ."

Cô có thể cảm nhận được hai gò má của mình lúc này đang cháy phừng phừng, nóng đến mức muốn khóc. Cô cổ vũ Mạnh Điềm Điềm khi nào? Cổ vũ lúc nào chứ, sao cô lại không nhớ rõ?

Rõ ràng lúc đó là cô tự cố vũ chính mình mà!

May mắn thay, tuy Mạnh Điềm Điềm không quá đáng tin, nhưng cũng không đến mức đem chuyện đó nói ra hết. Chỉ nói là Lục Già đã cho cô nàng có thêm động lực, thậm chí còn hỗ trợ sửa chữa, biên tập lại thư tình giúp cô nàng.

Lục Già ghen ngào trong lòng: Quả thật năm đó cô rảnh đến phát chán mới giúp sửa chữa lá thư tình đến câu cú cũng không lưu loát kia của Mạnh Điềm Điềm.

Dưới sân khấu đột nhiên vang lên tiếng vỗ tay, Lục Già còn đang âm thầm cảm khái, vừa quay sang đã thấy MC giơ sẵn một cái microphone khác đưa cho cô.

Hở, định làm gì nữa? Còn muốn cô phải nêu đôi câu cảm nghĩ sao?

Giờ phút này hai lòng bàn tay của Lục Già đã ướt đầm mồ hôi, mỗi một gương mặt bên dưới sân khấu đều rất mơ hồ, dường như cô chỉ có thể nhìn thấy Từ Gia Tu đang ngồi ở phía trước khể nâng cằm lên, nhìn cô chăm chú, có vẻ nhàn nhạt không để tâm, nhưng lại có chút nghiêm túc đến lạ kỳ.

Đột nhiên Lục Già rất muốn biết Từ Gia Tu đang suy nghĩ cái gì, không cần biết anh đang nghĩ ra sao, cô chỉ hy vọng anh đã quên đi chuyện năm đó. Đúng, cô hi vọng anh quên.

Lục Già cầm microphone trong tay, khi đó đã mất mặt thất tình, bây giờ không thể còn thua cả phong thái nữa. Cô ngập ngừng một chút rồi mở miệng nói: "À. . . Ha ha. . . Sự thật cũng không có khoa trương như lời cô dâu nói đâu, chủ yếu là do hai người họ tự tạo nên lương duyên cho chính mình thôi. Còn về vai trò của tôi, đại khái. . . có thể coi là “vô tâm trồng liễu, liễu rợp bóng” đi. . . Cảm ơn mọi người!"

Đúng, chính là “vô tâm trồng liễu, liễu rợp bóng”, trước câu này là câu gì? Đó là “có tâm trồng hoa, hoa không nở”!

Cô nghĩ, hai câu này có thể tổng kết chính xác nhất sự kiện viết thư tình của cô và Mạnh Điềm Điềm năm ấy.

Lục Già uể oải ghé người vào bên cạnh bờ suối nước nóng thờ dài, nước suối sủi bọt lăn tăn bốc hơi nóng mờ ảo, cô hận mình không thể biến thành một con cá để phun ra bong bóng nước cho thay đổi tâm tình.

Hôn lễ của Mạnh Điềm Điềm và Chung Tiến kết thúc cũng là lúc hội gặp mặt bạn học bắt đầu. Sơn trang cung cấp mấy chục suất tắm suối nước nóng miễn phí, còn tặng thêm hai phòng tắm hơi và chơi bài, vừa vặn có chỗ cho mấy bạn học nam có nơi để hoạt động giải sầu. Tiếc là cô dâu chú rể đều đã mệt đứt hơi, không thể tham gia với mọi người được. Nhất là chú rể Chung Tiến, sau hôn lễ còn phải nhờ hai bạn học nam dìu về phòng tân hôn trong sơn trang.

Đối với những người còn lại, vừa tắm suối nước nóng thoải mái, vừa chơi bài giải trí, thấy mệt thì vào phòng tắm hơi nghỉ ngơi. Ai nấy đều vô cùng thỏa mãn, thi nhau bày tỏ lần tham dự hôn lễ này thật quá có lời.

Da của Lục Già vốn mỏng, ngâm nước nóng nửa giờ cả người giống hệt như con tôm luộc, nhất là khuôn mặt, đỏ bừng bừng.

Thật ra, cả tối nay gần như lúc nào mặt cô cũng trong trạng thái đỏ ửng. .

Điều đáng mừng duy nhất là mặt đỏ thì số cũng đỏ.

Sơn trang cung cấp miễn phí hai phòng dùng để chơi bài, bạn học của nhà trai và nhà gái chia ra mỗi lớp một gian. Không khí náo nhiệt ồn ào,

mọi người đã lâu không gặp được nhau nên ai cũng tham gia chơi hết mình.

Có hai người của lớp 10 bên phòng cách vách chạy qua đây, thăm dò tình huống bên này của lớp 9. Nói vài câu tán gẫu với mấy bạn học nam rồi lại chuyển sang trêu đùa mấy bạn học nữ, một trong hai người cười hỏi các cô: "Bàn này của các cậu ai thắng nhiều nhất?"

"Lục Già đó." Một bạn học nữ trả lời.

Lục Già ngẩng mặt lên, vui vẻ nói: "Là do vận may không tệ thôi." Các cô chơi không lớn, cái thắng được nhiều nhất không phải là tiền, mà là niềm vui. Cô vốn không tin cái gì gọi là "đen tình đỏ bạc", có được kỹ năng bài bạc như hiện giờ chẳng qua là do năm trước đi cùng với lão Lục về nhà ông bà nội chơi hai ngày, cô luôn cùng mọi người chơi trên bàn mạt chược mà thôi.

"Vậy bên kia của các cậu thì sao?" Dương San Ny lên tiếng hỏi, "Ai là người thắng nhiều nhất?"

"Còn phải nói, là Từ Gia Tu. Hạo Tử thua mới thê thảm, chỉ còn mỗi cái quần cộc." Nhắc đến tình hình chiến đấu của bên đó, bọn họ nhất thời cảm thấy thật hưng phấn.

"Phụt ——" Một bạn học nữ bị chọc cho bật cười, "Các cậu chơi lớn thật đấy."

"Đúng nha, bọn mình bên kia chơi rất vui. Đến bây giờ Hạo Tử vẫn còn chưa thắng để lấy được quần về, các cậu có muốn qua đó xem không?" Hai người này cười gian xảo, ra sức mời mọc.

Các bạn học nữ: ". . ."

Sau đó, không biết là ai dẫn đầu, mấy bạn nữ cùng nhau đứng dậy chạy sang phòng chơi bài bên cạnh. Ngay sau đó là tiếng gào thét tức giận của

Hạ Tử truyền đến: "Này —— đừng có chụp ảnh!"

Các bạn nữ trong phòng đều bị dụ đi hết, các bạn nam còn lại của lớp 9 ngẩn người. Cái lớp 10 kia thật quá âm hiểm! Dám dùng chiêu thức hèn hạ này!

——

Lục Già không đi vào đó, có một bạn học nam của lớp 10 đứng bên cạnh cô nhìn có hơi quen mắt, cô nhất thời không nhớ nổi tên, chỉ có thể cười cười.

"Kệ cho bọn họ vào đó, chúng ta ở bên này chơi cờ phi hành (*) đi."

Cờ phi hành? Đáng tiếc đêm nay cô “phi” không được rồi, Lục Già tìm một lý do thoái thác: "Mình..... đi mua đồ ăn cho mọi người."

Lục Già định tìm một bạn học nữ đi mua đồ ăn vặt cùng mình, đáng tiếc bọn họ đều bị sắc đẹp của mấy nam sinh bên lớp 10 dụ dỗ đi hết rồi. Sờn trang có cửa hàng tiện lợi mở cửa 24h, từ đây tới đó cần đi qua một đoạn đường lát đá không được sáng sủa cho lắm. Cô có một tật xấu – rất sợ bóng tối.

Lúc đi trên đường cô không ngừng lầm rầm hát hò linh tinh để lấy thêm can đảm, ánh đèn sáng rực của cửa hàng tiện lợi trông đặc biệt đáng yêu. Chỉ có điều, tới lúc cô khom người đứng chọn ở giá hàng mới phát hiện ra giá cả ở đây tuyệt nhiên không đáng yêu chút nào, ước chừng còn đắt hơn siêu thị bên ngoài gấp mấy lần. Dương San Ny nói người nào thắng lớn thì bỏ tiền ra đãi mọi người, cô không ngại mời khách nhưng số tiền cô thắng được hôm nay cũng không đủ mua mấy gói khoai tây chiên.

Chọn chọn lựa lựa mãi mới được một giỏ đồ ăn vặt vừa túi tiền, cô xách đến quầy thu ngân. Con mèo chiêu tài nhỏ bên cạnh cửa ra vào đột nhiên

kêu lên một tiếng "Hoan nghênh quý khách". Lục Già quay đầu lại, thấy một thân hình thon dài đẩy cánh cửa kính bước vào.

Á. . . Là Từ Gia Tu.

Cần phải chào hỏi thật tốt mới được. Trong khi Lục Già còn đang suy nghĩ lựa chọn từ ngữ cho thích hợp thì Từ Gia Tu đã đi về phía cô. Không có chào hỏi, không có bắt chuyện, thậm chí đến tên cũng không gọi, anh trực tiếp nhìn đồng hồ ăn vặt trong giỏ mua hàng của cô mở miệng nói, "Chỗ này không đủ đâu, cô đi lấy thêm đi."

Lục Già: "À, được." Nếu đi lấy thêm. . . thì anh trả tiền đấy!

Quả thật Từ Gia Tu tới đây là để trả tiền.

(*) Chú thích: Cờ phi hành của TQ là một trò chơi tương tự như cờ cá ngựa của VN, thay “ngựa” bằng “máy bay”. Có tối đa 4 người chơi, mỗi người chơi có 4 máy bay, cùng tung xúc xắc để máy bay cất cánh và di chuyển cho tới khi cả 4 cái về đích thì thắng.

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Lục Già vỗ vỗ tay đứng ở trước quầy thu ngân, tổng cộng hết 602 đồng, Từ Gia Tu trả 600, cô trả nốt 2 đồng.

Ra khỏi cửa hàng tiện lợi, nội tâm Lục Già vô cùng cảm kích 602 đồng này. Kỳ thực cô rất ngại khi để Từ Gia Tu phải bỏ tiền ra chi trả cho bữa ăn khuya của mọi người, nhưng khả năng tài chính của cô đâu có đủ để giành việc thanh toán với anh. May mà Từ Gia Tu không có tiền lẻ, cô mới tranh thủ xuất ra 2 đồng lẻ còn lại. Nói thế nào đi nữa thì cũng coi như cô có góp phần gánh vác rồi.

Nhiệt độ ban đêm ở sơn trang hơi thấp, không biết gió từ hướng nào thổi tới, tuy rằng lúc đẩy cửa đi ra ngoài có Từ Gia Tu chắn ở phía trước nhưng cô vẫn bị gió lạnh tạt tới tấp vào mặt.

Lục Già vui một nửa khuôn mặt ở phía dưới khăn quàng cổ đi ở bên cạnh Từ Gia Tu. Thực ra cũng không quá lạnh, nhưng trong đầu lại nghĩ tới quá nhiều chuyện khiến nội tâm hiện giờ có chút tê dại.

Như chuyện không biết Từ Gia Tu còn nhớ rõ bức thư tình kia không? Liệu giữa Từ Gia Tu và Dương San Ny thật sự từng có một đoạn tình cảm? Không những thế còn có một sự việc kích thích đến đời mạng liên quan đến ba cô, mà có khi ngay cả bản thân Từ Gia Tu còn không biết có chuyện đó.

Lục Già định bụng chủ động nói cái gì đấy để cải thiện bầu không khí. Dù sao hiện tại cô và anh cũng không phải là đang dưới trăng trước hoa nói chuyện yêu đương, nên không cần thiết phải chơi trò “vô thanh thắng hữu thanh” làm gì. Âm thầm nghĩ xong, Lục Già ngẩng đầu lên nhìn về phía Từ

Gia Tu, miệng còn chưa thốt ra được tiếng nào, di động của Từ Gia Tu lại đột nhiên vang lên.

Từ Gia Tu dừng bước, nhận cuộc gọi này.

Lục Già cũng dừng lại, ngập ngừng xoay xoay đầu. Cô không thể đi trước, cũng không thể biểu hiện ra dáng vẻ hóng hớt người khác nghe điện thoại được, cho nên đành phải giả bộ chú ý phong cảnh xung quanh. Sơn trang vào ban đêm tối đen như mực, hiển nhiên chẳng nhìn thấy cái gì, nhưng giữa người với người vẫn luôn tồn tại loại che lấp lộ liễu này, nó gần như đã trở thành phép lịch sự chung.

May là Từ Gia Tu không có thói quen nấu cháo điện thoại, anh nói mấy câu ngắn gọn xong rồi tắt máy. Tuy nhiên, anh lại đứng im tại chỗ, nhìn về phía Lục Già, ánh mắt có điểm chú ý.

Một đôi mắt mê người như vậy, nếu là lúc còn học trung học thì khẳng định cô sẽ nặn ra được một chút má hồng kiều diễm ngượng ngùng.

Từ Gia Tu đột nhiên nhắc nhở: "Vừa rồi cô định nói với tôi cái gì?"

A, hóa ra là muốn hỏi cái này, thì có thể vừa đi vừa hỏi cơ mà. Lục Già ngẩng đầu đối diện với ánh mắt chăm chú của anh, há miệng gọi Từ Gia Tu một tiếng: "Từ tổng."

"Từ tổng?" Từ Gia Tu nhẹ nhàng tự nhiên lặp lại xưng hô này, hàng lông mày xinh đẹp hơi nhướng lên.

Rõ ràng là Từ Gia Tu không biết Lục Già định nói đến chuyện đó, cho nên anh cảm thấy hơi kỳ lạ, bởi vì đâu có người nào lại gọi bạn học cũ kiểu này đâu. Cho dù có muốn nịnh nọt thì cũng không dùng phương pháp ấy đi, có hơi quái dị.

Đây là lý do mà Lục Già cứ rối rắm mãi không mở lời được, cô vội vàng giải thích: "Năm ngoái tôi nộp hồ sơ vào Ốc Á, quản lý Hồ nói mừng 10 đầu năm tôi có thể đi làm rồi."

Có rối rắm thế nào thì cũng chỉ cần giải thích bằng một câu nói này thôi.

"À." Từ Gia Tu lên tiếng, tỏ vẻ đã biết.

Sau đó.... không còn gì nữa? Bình tĩnh như vậy sao? Lục Già nhất thời không biết nói gì cho phải.

Một lúc lâu sau, Từ Gia Tu mới lên tiếng, thanh âm trong sáng thắm nhuận: "Hoan nghênh."

Tốt quá! Sương mù dày đặc trong lòng Lục Già lập tức tan hết, mây tan trắng sáng thật phần khởi.

"Từ Gia Tu, anh thấy có khéo hay không? Khi về đến nhà mở quyển sách giới thiệu Ốc Á ra mới biết hóa ra người sáng lập lại là anh đấy. . ." Lục Già thở ra một hơi, giọng điệu cũng thoải mái lên không ít.

Là bạn học cũ hay sếp mới, cô tạm thời vẫn chưa xác định được rõ ràng, nhưng gọi thì cũng đã gọi rồi. Kêu vài tiếng "Từ tổng" để thiết lập quan hệ cũng tốt, dù sao cô cũng đâu phải loại đầu gỗ không thể khai thông.

"Đúng là rất khéo." Từ Gia Tu hòa theo ý của cô, bỏ điện thoại vào trong túi quần, từ chối cho ý kiến, chỉ nở nụ cười, cúi xuống gọi tên cô, "Lục Già."

—— thật đúng là rất khéo, Lục Già.

Lục Già chỉ cảm thấy giọng nói của Từ Gia Tu dường như mang theo sóng điện rất nhỏ tiến vào lỗ tai cô, hiển nhiên ám chỉ của anh là: Anh tuyệt đối không cho rằng đây chỉ là một sự trùng hợp.

Lục Già thở dài một tiếng.

Nhưng đó đúng là sự thật mà!

Kết thúc hôn lễ và buổi gặp mặt bạn học, ngày hôm sau Lục Già mới về tới nhà. Vừa đến nơi, cô lập tức nằm bõ nhào lên giường. Tối hôm qua, suốt từ lúc bắt đầu hôn lễ cho đến khi kết thúc buổi gặp mặt bạn bè, trái tim của cô luôn nằm trong trạng thái không ổn định, lúc lên lúc xuống, chỉ thiếu mỗi nước là vọt thẳng ra ngoài.

Lục Già vùi đầu chôn sâu vào trong tấm chăn ấm áp, cô cần điều chỉnh thật tốt tinh thần đang bất ổn của chính mình.

Đêm qua, khi cô cùng Từ Gia Tu xách một túi đồ ăn vặt linh tinh lớn trở về, có một bạn học nhàm chán cố ý hỏi: "Hắc hắc, rốt cuộc trong hai người các cậu thì ai là người mời khách đây?" Cô đang muốn nói là Từ Gia Tu, chỉ không ngờ Từ Gia Tu lại không nặng không nhẹ nói ra một câu: "Cả hai cùng trả tiền."

Nhưng cô chỉ trả có hai đồng mà. . .

Từ Gia Tu nói xong, lại có người nhìn bọn họ cười cười ái muội. Tuy nhiên cũng có người hiểu là anh và cô cùng chia đôi tiền, trực tiếp công khai giúp cô lên án Từ Gia Tu: "Ai da lớp trưởng của tôi ơi, sao cậu có thể đến mức này chứ? Cậu lại thiếu chút tiền lương nhỏ nhoi đó à!"

"Đúng là không thiếu." Từ Gia Tu nói thẳng. Lúc đó trái tim Lục Già đột nhiên nhảy lên hai cái, nghĩ rằng câu tiếp theo của anh sẽ là: "Công ty nhà ai lại thiếu hai đồng tiền lương cơ chứ."

Đương nhiên Từ Gia Tu không phải là cô, anh giải thích nguyên nhân rất đơn giản: "Không mang đủ tiền cho nên để Lục Già trả trước."

Từ Gia Tu nói như vậy tức là nể mặt cô, nên cô chỉ có thể phối hợp nở nụ cười: "Các cậu ăn nhiều một chút, đừng khách khí, không đủ mình lại đi mua." Vừa dứt lời, Từ Gia Tu có hơi nhìn về phía cô, ánh mắt nhàn nhạt.

Ý, chẳng lẽ cô hiểu sai ý của anh rồi?

Chịu đựng cả một buổi tối, rốt cục mãi đến khuya mọi người đều mệt mỏi, cô cứ tưởng rằng sẽ được yên lành ngủ một giấc, đột nhiên chuông di động vang lên. Không biết ai lại rảnh rỗi gửi tin nhắn có một cái icon hình mặt cười toe toét, làm cô phải ngồi đoán xem đó là ai. . .

Có là ai đi nữa thì khẳng định cũng sẽ không phải là Từ Gia Tu.

...

Khi Lục Già tỉnh lại thì đã tới bữa trưa, lão Lục làm hai món xào, một mặn một nhạt, còn có một nồi lẩu nhỏ đang ùng ục ùng ục sôi.

Một nhà chỉ có hai người ăn cơm, bàn ăn nồi niêu vật dụng cũng không cần phải quá lớn.

Trước Tết âm lịch một tháng, cô từ chức ở công ty tại phương bắc quay về quê nhà Đông Châu. Đối với việc cô biết sai lầm mà quay đầu, ngoài sự tán thưởng ra lão Lục còn cực kỳ vui mừng, ngày nào cũng sáng tạo ra đủ các loại đồ ăn mới, muốn khiến cô nhớ kỹ "mùi vị hạnh phúc" của gia đình, để cô không tiếp tục lựa chọn cuộc sống phiêu dạt ở bên ngoài nữa. Nói tóm lại, những ngày ở nhà của Lục Già vô cùng thoải mái tự tại, với điều kiện không có mấy bác gái bên nhà bà ngoại "nói bóng nói gió" hỏi thăm vào dịp Tết âm lịch.

Đồng chí lão Lục cũng không vội vã giục cô tìm việc, cô có ngồi chơi không ở nhà nửa năm nữa cũng chả sao, coi như nghỉ dài hạn đi. Kỳ thực trong lòng Lục Già hiểu rất rõ, lão Lục rất muốn cô kế tục sự nghiệp giáo dục của ông.

Chỉ tiếc, có muốn làm cũng phải xem công việc có phù hợp với người làm hay không. Cô không phù hợp với chén cơm của lão Lục rồi.

Mỗi khi nghe cô nói như vậy, lão Lục đều đầu đầu nhìn cô: "Vậy con nói xem cái chén cơm nào mới thích hợp?"

Cô thuận miệng trả lời: "Tạm thời con còn chưa xác định được, nhưng cái con thích ăn hằng định là cơm thịt bò nạm xào cà chua."

May mà lão Lục không phải là người có tính gia trưởng chuyên chế. Khi cô nói mình đã tìm được việc làm, ông cũng không can thiệp vào quá nhiều, chỉ hỏi tình huống đại khái của công ty, sau đó đưa ra một chút ý kiến cá nhân, rồi để cho cô toàn quyền quyết định.

Có đôi khi Lục Già nghĩ, nếu lão Lục cũng sử dụng chính sách dân chủ rộng rãi đối với học sinh mà ông làm chủ nhiệm như đối với cô thì chắc cũng không đến nỗi bị các học sinh ngầm đặt cho biệt danh "Lục diêm vương" với "Lục lão hắc".

Là một chủ nhiệm tiêu chuẩn, đồng chí lão Lục đặc biệt am hiểu kỷ luật, phê bình, tư tưởng giáo dục cao cùng hàng loạt thủ đoạn chuyên chế làm các học sinh vừa nghe đã sợ mất mật. Là con gái của lão diêm vương, Lục Già nghiêm nhiên được gọi là "tiểu diêm vương". Cũng may quan hệ giữa cô và các bạn học không quá tệ, không bị mọi người ác ý cô lập.

Lục Già đang chậm rãi ăn cơm, ra vẻ lơ đãng tùy ý hỏi lão Lục: "Ba, ba có nhớ Từ Gia Tu không?"

"Từ Gia Tu?" Lão Lục nghĩ nghĩ rồi xác nhận, "... Cùng khóa với con đúng không?"

Xem ra là có nhớ rồi, Lục Già gật gật đầu: "Trước kia anh ta tương đối nổi tiếng."

Kỳ thực nói “tương đối nổi tiếng” cũng không đúng lắm, nói chính xác thì phải là “rất rất nổi tiếng”.

Một học trò nổi tiếng dưới mọi phương diện, lại còn là lớp trưởng, thường xuất hiện trong tầm mắt của mọi người mà quang minh chính đại “vô tình” trên hoa gheo nguyệt; không những thế, hiện tại trường trung học Đông Châu vẫn còn giữ tấm hình của Từ Gia Tu, mỗi lần bình chọn những hình ảnh đẹp từ khóa trước, bức ảnh Từ Gia Tu nhắm hai mắt dựa lưng ở phía sau bàn học đều được lôi ra tham gia bình chọn.

Đây là ảnh chụp trước đây được một bạn học dùng điện thoại Nokia RM945 chụp được, chất lượng hình ảnh không được tốt cho lắm.

Lão Lục vốn chẳng quan tâm đến những thứ đó, ông chỉ nhớ rõ học sinh có vi phạm kỷ luật hay không thôi.

"Cậu Từ Gia Tu đó cũng không tệ, thỉnh thoảng lão Trương Phái Đông chủ nhiệm cũ của cậu ta vẫn còn nhắc tới. Nghe nói hiện tại sự nghiệp phát triển khá tốt, đúng là tuổi trẻ tài cao, không tồi, không tồi." Lão Lục khẽ mỉm cười, khó có khi nào mở miệng khen ngợi người khác như vậy; có điều, lời nói cũng nhanh chóng xoay chuyển, "May mà lúc trước ba bóp chết tư tình của cậu ta, bằng không làm sao có thể tốt được như bây giờ."

Lão Lục nói xong, khoái trá thiếu chút nữa phá lên cười ha hả.

Lục Già cũng đoán ra được phần nào, nhưng vẫn lên tiếng hỏi: "... Tư tình gì vậy ạ?"

Lão Lục liếc mắt nhìn cô một cái, cô lập tức giải thích: "Con tò mò thôi."

"Thì là yêu đương đó, nếu ba nhớ không nhầm thì bạn gái của Từ Gia Tu chính là nữ sinh học cùng lớp với con ấy. Tên thì ba không nhớ nhưng bộ dạng cũng được lắm. Nếu hiện giờ hai người họ có đến với nhau thì ba sẽ hết sức ủng hộ."

Ủng hộ cơ đấy! Giờ ba nói gì mà chẳng được! Lục Già đứng lên, lẳng lặng đi rửa chén.

Kết hợp những điều lão Lục nói với thông tin nghe được từ tối qua, hẳn là Từ Gia Tu và Dương San Ny đúng là đã từng có một đoạn tình cảm. Chỉ có điều, ngọn lửa tình còn chưa kịp bùng cháy đã bị lão Lục nhấn tâm dập tắt? Đột nhiên, Lục Già có chút bội phục Dương San Ny, không ngờ cô ấy lại không để ý tới chuyện lúc trước mà vẫn duy trì thái độ bình thản như vậy.

Cô thực sự rất muốn học tập khả năng này!

Mà vấn đề quan trọng không thể không lo lắng hiện giờ chính là việc cô sắp sửa vào làm trong công ty của Từ Gia Tu. Anh là BOSS của cô, ba cô từng chia rẽ anh và Dương San Ny, còn cô trong quá khứ lại ngớ ngẩn đi “quấy rầy” anh. . . Tuy rằng mấy việc đó cũng không tính là thù mới hận cũ gì nhưng cũng đủ để Từ Gia Tu sinh ra một ít thành kiến cùng hiểu lầm với cô rồi.

Lục Già khẽ thở dài, có hơi nhức đầu, cũng có chút đau lòng cho chính mình.

Tuy vậy, đối với Từ Gia Tu, cô vẫn có một sự tín nhiệm nhất định. Cô tin anh không phải là loại đàn ông hẹp hòi, có thù tất báo; mắt nhìn người năm đó của cô tuy ngây thơ nhưng cũng không tệ đâu.

Vấn đề ở chỗ, Từ Gia Tu tin cô sao?

Lục Già xếp hết bát đĩa đã rửa xong lên giá. Anh có tin hay không cô quản làm sao được, lúc này đang là thời đại các ông chủ có thể tùy lúc chèn ép nhân viên mà.

——

Lục Già muốn quãng thời gian nghỉ lễ nhàn rỗi này kết thúc thật nhanh để cô còn đi làm, học sinh trung học Đông Châu còn đi học sớm hơn cô hai ngày. Mỗi khi tỉnh dậy cô đều nghe thấy tiếng đọc bài của mấy em nhỏ, đúng là không thể tưởng tượng nổi ngày trước cô làm thế nào để thức dậy vào sáu giờ mỗi sáng.

Lão Lục cũng bắt đầu chuẩn bị các thứ để đi dạy lại, đặt ra kế hoạch công việc cần thực hiện cho học kỳ mới.

Không khí năm mới còn chưa tiêu tan, mọi người đã lục tục trở nên bận rộn. Cô vẫn cùng lão Lục xuống cantin dùng bữa như ngày thường. Không biết có phải đầu bếp bị thất tình hay không mà nấu chả lưu tâm gì cả, mỗi lần gọi đồ ăn, cô đều hi vọng xung quanh Ốc Á có nhiều cửa hàng ăn uống một chút.

Nhớ đến công việc đã từng làm trước kia, Lục Già chỉ nhớ tới thời điểm được nghỉ ăn cơm trưa. Cô cùng các đồng nghiệp đi khắp các quán mỹ thực có xung quanh quảng trường ở gần đó; có đồ ăn Giang Nam, ẩm thực Thái Lan, nhà hàng HongKong, quán ăn Nhật Bản. . . Mỗi lần đến lượt cô đi đặt thức ăn trưa thì đều có cảm giác được lật thẻ tên để hoàng thượng sủng hạnh.

Nói đi nói lại, công việc của cô cũng không đến nỗi quá tồi tệ. Trước kia Lục Già không chán ghét việc đến trường thì hiện tại lại càng không bài xích chuyện đi làm.

Ngày hôm sau, Lục Già với tinh thần sáng khoái xuất phát từ khu đô thị mới của thành phố Đông Châu đi làm.

Đến giờ ăn trưa, cô bưng một cái khay tròn đứng xếp hàng tại trước cửa phòng ăn của Ốc Á chờ đến lượt gọi cơm, tâm tình thực sự. . . không được vui cho lắm.

Quá thô lỗ, quá tùy tiện, quá kham khổ rồi!

Cái phòng ăn này còn không bằng cả cantin của trường nữa, Từ Gia Tu đang muốn nuôi heo đó sao?

—— A a a a a!

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Lục Già theo chân đồng nghiệp Tiểu Đạt tới nhà ăn, sau đó gia nhập đội ngũ đang ồn ào xếp hàng. Hình như nhân viên của Ốc Á có thói quen ăn cơm tại nhà ăn của công ty, chỗ ngồi trong nhà ăn đã bị ngồi hơn phân nửa, đội ngũ đang xếp hàng cùng với cô còn rất dài, giới tính chủ yếu là giống đực còn trẻ tuổi.

Thật ra thì hôm nay đi làm, cô đã nhìn thấy hai người có giới tính nữ ở công ty, một người là quản lí Hồ ở bộ phận của cô, một người chính là bản thân cô ở trong gương.

Nhưng mà, công ty vẫn có mấy nhân viên nữ khác, có 2 – 3 người đang ngồi trong nhà ăn, xung quanh các cô ấy cũng vây quanh một nhóm đàn ông.

Lục Già thu hồi tầm mắt, thật là một công ty ngập tràn hơi thở đàn ông!

Ở một nơi có nhiều đàn ông, tất nhiên là có rất nhiều cái không được chú trọng, huống chi ông chủ cũng là đàn ông. Lục Già cảm thấy ở nhà ăn của Ốc Á mọi người cùng ăn chung như năm mươi năm trước, hình thức ăn cơm tự chọn, có bốn cái khay xếp thành một hàng, trong khay chia thành hai món mặn hai món chay, không nên hỏi cô mỗi cái khay to bao nhiêu, đại khái cái máng cho heo ăn to như thế nào thì cái khay to như thế.

Món chính cũng có ba loại, cơm tẻ, bánh bao trắng và mì xào.

Bên cạnh đó còn có hai thùng canh, nước canh bên trong cũng là tự chọn.

Đồng nghiệp Tiểu Đạt xếp hàng phía trước cô ngược đầu nhìn món ăn của ngày hôm nay một vòng, rồi xoay người nhiệt tình giới thiệu cho cô: "Bánh bao của công ty chúng ta cũng không tệ lắm."

Thật chua xót, từ lúc nào thì bánh bao trắng cũng có thể trở thành món ăn để giới thiệu.

A, quên không giới thiệu: Tiểu Đạt, giới tính cũng là nam, chức vụ: Nhân viên tài vụ.

Tiểu Đạt nhìn vẻ mặt không tin của cô, tiếp tục nhấn mạnh một lần nữa: "Thật sự cũng không tệ lắm đâu."

Lục Già đành phải gật đầu một cái: "Đợi lát nữa nếm thử."

Rất nhanh đã đến phiên cô. Lục Già đã có ba phần no bụng, cô học Tiểu Đạt ở phía trước lấy thức ăn, mỗi thứ cũng lấy một chút, dù sao thì cũng không nhìn ra được là món nào ngon hơn món nào.

Đồ ăn như thế này, Từ Gia Tu đang cho heo ăn hay sao ấy chứ. Lục Già đang nói thầm trong lòng một lần nữa, nhưng mà giây tiếp theo liền yên lặng thu lại lời nói, bởi vì cô thấy Từ Gia Tu cũng đang xếp hàng trong đội ngũ phía sau, hình như trong tay cũng cầm một cái khay.

Sao ông chủ nuôi heo cũng ăn giống heo vậy.

Từ Gia Tu đứng bên cạnh hai người đàn ông, hai người vẫn đang thảo luận vấn đề công việc với anh, Từ Gia Tu thỉnh thoảng gật đầu rồi nói một, hai câu, nhìn không có vẻ kiêu ngạo gì, cũng không khiến người ta cảm thấy quá càn rỡ.

Lục Già đột nhiên nhớ lại, trước kia trong phòng ăn của trường trung học, Từ Gia Tu cũng là tâm điểm khi đứng ở trong đội ngũ, xung quanh cũng có mấy bạn học cùng thảo luận bài tập với anh, làm người khác phải chú ý.

Quãng thời gian đó, bây giờ nghĩ lại đều có cảm giác năm tháng thật dịu dàng, dù sao thì lúc ấy chất lượng thức ăn trong căn tin cũng không tồi.

Lục Già xới một chút cơm, thuận tay lấy một cái bánh bao trắng mà Tiểu Đạt cố gắng giới thiệu, sau đó cùng Tiểu Đạt tìm được chỗ ngồi trống rồi ngồi xuống. Căn tin người đến người đi, cô là gương mặt mới nên ít nhiều cũng nhận được một số ánh nhìn chăm chú, hoặc kín đáo hoặc trực tiếp. Quần áo cô mặc hôm nay cũng rất chuyên nghiệp, áo khoác ngoài bằng kaki đã bị cởi ra để ở văn phòng, lúc này chính là quần jean màu xanh dương phối hợp với boot đế bằng, áo sơ mi trắng sạch sẽ sơ vin đơn giản, trung quy là có dáng vẻ trung tính.

Không có mùi vị phụ nữ?

Cô có một mái tóc dày đen nhánh, da thịt trắng nõn, trên mặt còn có hai lúm đồng tiền nhàn nhạt, khi yên tĩnh không nói lời nào thì vẫn có một chút mùi vị phụ nữ.

Lục Già biết dáng vẻ của mình không tồi, nhưng mà mỹ nữ cũng không phải là nguồn tài nguyên khan hiếm, cô biết rất rõ ở trong công ty điều quan trọng khi tiếp xúc với người khác chính là xem xét tính cách và năng lực.

Mỹ nữ ở bên ngoài quả thực không phải là nguồn tài nguyên khan hiếm, nhưng mà ở Ốc Á thì chỉ cần là giống cái thì chính là tài nguyên khan hiếm. Lục Già uống hai ngụm canh, bàn bên cạnh có một đồng nghiệp nam ló đầu sang hỏi Tiểu Đạt: "Tiểu Đạt, mau giới thiệu đi!"

Tiểu Đạt chậm nửa nhịp ngẩng đầu lên từ bàn ăn, đang muốn mở miệng, đã có người giới thiệu trước, giọng nói này không nhanh không chậm: "Lục Già, phòng tài vụ, hôm nay chính thức gia nhập Ốc Á."

". Từ tổng." Tiểu Đạt và đồng nghiệp nam vừa đặt câu hỏi kia gần như cùng nhau thốt lên.

Lục Già quay đầu, Từ Gia Tu với đôi chân dài đứng ngay phía sau cô, anh không nhìn cô, mà là nhìn về phía ly nước cô đặt ở chỗ trống bên trái. Lục Già phản ứng rất nhanh cầm lấy ly nước, cười hì hì mời mọc: "Từ tổng, ngài ngồi đây này."

Ngao, chân chó quá!

Trong giọng nói của Lục Già có yếu tố chân chó, chỉ có chính cô không cảm thụ được. Cô ở phương bắc gần 7 năm, thời gian dài đến mức đủ để cô thay đổi thói quen dùng từ lúc nói chuyện. Cô vừa mới nói xong, ngay cả Tiểu Đạt hiền lành cũng không nhịn được liếc mắt nhìn, gì vậy trời?

Từ Gia Tu không đáp lời Lục Già, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh cô, lúc rút đôi đũa trúc ra, lại giới thiệu với cấp dưới đang ngồi xung quanh một câu: ". Cũng là bạn học trung học của tôi."

Hừm. Cái này không cần đưa vào chứ nhỉ, cô cũng không dựa vào quan hệ để vào đây.

Đồng nghiệp chung quanh nghe thấy cô là bạn học trung học của Từ tổng liền ngẩng mặt lên dành cho cô một khuôn mặt tươi cười. Lục Già nhìn về phía Từ Gia Tu, thấy vẻ mặt vô cùng quang minh chính đại của anh, rất nhanh hiểu rõ lý do anh nói rõ quan hệ: anh và cô hoàn toàn không cần kiêng dè, quan hệ giữa hai người đơn giản chỉ là bạn học, che che giấu giấu lại khiến người ta hiểu lầm.

Lục Già đột nhiên phát hiện, hình như đối với Từ Gia Tu ngoại trừ việc cô từng thích anh thì những cái khác cô cũng không hiểu bao nhiêu, nhưng mà đó cũng là điều bình thường. Thời còn đi học không biết nếu không phải là một nhân tài thì có được yêu thích hay không, như trước kia sự yêu thích của cô đối với Từ Gia Tu thường mang theo sắc thái mơ mộng cùng ước mơ thời niên thiếu. Thật ra thì, trước kia cô và Từ Gia Tu từng trò chuyện không ít, hai người cũng từng thảo luận bài tập, thậm chí còn. từng dựa sát

vào nhau. Nhưng, cô không thể không thừa nhận, năm đó đối với cô mà nói, Từ Gia Tu cùng với Hoa Trạch Loại, Lưu Xuyên Phong cũng không khác nhau là mấy.

Hiện tại, Từ Gia Tu đang ngồi bên cạnh cô ăn cơm, cầm đôi đũa dùng một lần gắp một miếng cơm cho vào miệng, trên khuôn mặt thon dài có dấu hiệu thức đêm mờ nhạt. Từ Gia Tu bây giờ so với trong trí nhớ chân thực hơn rất nhiều, không phải là Hoa Trạch Loại hay Lưu Xuyên Phong gì đó, chính là một người đàn ông chân thực, vô cùng ưu tú tồn tại trước mắt cô.

Quả nhiên, năm tháng sẽ làm phụ nữ trở nên trưởng thành hơn.

Lục Già đã tổng kết xong.

Từ Gia Tu ăn mấy miếng cơm, hỏi cô: "Ngày đầu tiên đi làm cảm thấy thế nào?"

Lục Già nhìn đĩa thức ăn của mình, có phần nghĩ một đằng nói một nẻo: "Vô cùng tốt." Thật ra thì cô cũng không nói láo, trừ thức ăn với mấy chuyện vụn vặt, đối với Ốc Á cô căn bản là hài lòng, nhất là cô đã dành thời gian nghiên cứu số liệu của một số hạng mục của Ốc Á, càng khẳng định bản thân đã lựa chọn một cách đúng đắn.

Chuyện gì cũng không thể hoàn mỹ được, nếu như muốn tương đối, khuyết điểm đồ ăn khó ăn này so sánh với một ông chủ ngu xuẩn thì chưa đáng để nhắc tới.

Huống chi dù khó ăn hơn nữa, ông chủ cũng ăn ở đây, làm nhân viên lấy tư cách gì mà chê trách .

Lục Già dùng khốe mắt liếc nhìn đĩa cơm của Từ Gia Tu, mấy miếng thịt heo, một phần nước luộc rau, cộng thêm một chút cơm tẻ.

Đối lập với Từ Gia Tu ăn uống đơn giản, trong đĩa thức ăn của cô lại có chút ngỗng ngang, một miếng sườn nhỏ, nước luộc rau, trứng sốt cà chua, một ít cơm cùng với một cái bánh bao trắng.

Nhân viên và ông chủ cùng ăn cơm, thì không được phép lãng phí, huống hồ ông chủ cũng ăn như vậy.

Lục Già ăn từng miếng từng miếng cho đến hết, rồi bị ai phát hiện bánh bao lớn còn chưa được giải quyết, cô thấy dạ dày mình cũng sắp co rút. Bánh bao thì chưa đụng một miếng nào, nhưng mà cũng không thể mang về, càng không thể vứt lại trên bàn ăn. Ông chủ vẫn đang ngồi ở đây đấy.

Nhưng thật sự không ăn nổi.

Làm thế nào bây giờ?

Lục Già suy nghĩ một lúc, cầm bánh bao trắng lên nhỏ giọng hỏi thăm Từ Gia Tu: "Từ Gia Tu, tôi có thể mang bánh bao về phòng làm việc để lót dạ không?" Cô nghĩ, người bình thường sẽ không cự tuyệt lời thỉnh cầu này của cô đâu.

Kết quả Từ Gia Tu không thềm ngẩng đầu lên, nói thẳng: "Về sau ăn không hết thì đừng lấy nhiều như vậy."

Trong nháy mắt, mặt Lục Già cũng đỏ lên, cô có chút xấu hổ nhìn bánh bao, đồng thời trong lòng cũng có chút cảm giác uất ức khi không được nể mặt. Không phải chỉ là một cái bánh bao thôi à, làm gì mà trước mặt mọi người lại nói cô như vậy, làm một nhà quản lý ưu tú lúc này không phải nên tự kiểm điểm vấn đề của nhà ăn của mình sao?

Thấy người nào đó không nói gì, Từ Gia Tu liếc mắt một cái, mở miệng lần nữa: "Thật sự ăn không nổi thì đưa nó cho..." câu nói chưa xong liền tạm ngừng.

Cho tôi ăn? Thời gian chưa tới nửa giờ, Lục Già cảm thấy bên tai mình vang lên một tiếng oành.

Tốt như vậy sao?

... làm sao có thể!

"Ăn không hết thì mang nó cho cho A Đạt đi, cậu ấy thích ăn bánh bao."
Từ Gia Tu nói hết câu.

Thì ra là dừng lại chỉ để nghĩ chọn người nào cho thích hợp mà thôi.

Lục Già: "... .."

Tiểu Đạt: "... .."

Lục Già và Tiểu Đạt cùng nhau về công ty, nhà ăn không nằm trong công ty, mà nằm ở góc đường gần công ty, dọc đường đi, Tiểu Đạt nắc không biết bao nhiêu cái.

Tiểu Đạt nói, nhà ăn của bọn họ vốn do một ông chủ béo kinh doanh tiệm cơm nhỏ, sau này làm ăn thua lỗ nên được Từ Gia Tu hảo tâm mua lại, trực tiếp đổi thành nhà ăn dành riêng cho công nhân viên của Ốc Á.

Đương nhiên nhà ăn của Ốc Á cũng hoan nghênh nhân viên của những công ty khác sang ăn, giá tiền là 15 đồng một người không cho phép lãng phí.

Thì ra là bữa trưa này của cô còn có giá trị là 15 đồng!

"Chắc không có ai sang đây ăn uống đâu." Lục Già nói.

Tiểu Đạt lắc đầu, còn nói cho cô biết vẫn có rất nhiều nhân viên của những công ty khác tới ăn cơm, một mặt bọn họ nghĩ nếu có đi ăn máng khác* thì sẽ đến Ốc Á nên mượn cơ hội tìm Từ tổng tâm sự, mặt khác khu

vực này thật sự không có gì có thể ăn được, từ đây đi ngược lại qua hai trạm dừng có quảng trường Tinh Thành, ở đó có không ít quán ăn, nhưng mà tất cả mọi người đều ngại phiền phức.

* Đi ăn máng khác: Tìm công việc mới.

"Tất cả đều ngại phiền toái sao?" Lục Già chưa từ bỏ ý định, vẫn muốn hỏi xem có đồng nghiệp nào không ngại phiền phức hay không, buổi trưa có thể kết bạn.

Tiểu Đạt nhanh chóng trả lời, "Ông chủ thứ hai* của chúng ta không ngại phiền toái."

* Nguyên văn là Nhị lão bản

Lục Già: "Ông chủ thứ hai?"

Tiểu Đạt là một đứa trẻ thành thật, biết cái gì thì nói cái đó: "Ông chủ thứ hai chưa bao giờ đến nhà ăn, nếu như anh ta ở công ty thì buổi trưa đều lái xe đến Tinh Thành ăn cơm, thỉnh thoảng Từ tổng sẽ cùng đi với anh ta."

Aiz, Lục Già hoàn toàn tuyệt vọng rồi, coi như da mặt cô dày đi nữa thì cũng không thể hẹn ông chủ cùng đi ăn cơm trưa.

Lục Già quay về chỗ làm việc, đang là thời gian nghỉ trưa nên không có ai, nhưng mà ở tầng này trừ cô ra thì không phải thời gian nghỉ trưa cũng không có ai. Ốc Á chiếm hai tầng ở tòa nhà văn phòng Khoa Vũ, Từ Gia Tu cùng phần lớn mọi người đều làm việc ở tầng trên, trên lầu hết chỗ mới chuyển xuống tầng dưới.

Các thiết bị lắp đặt và phong cách của tầng trên và tầng dưới cũng không giống nhau, rõ ràng tầng trên tốt hơn rất nhiều, ngay cả thiết bị làm việc cũng tốt hơn rất nhiều, ví dụ như ở tầng trên bọn họ đều dùng máy vi tính Apple hoặc thinkpad cao cấp, cô ở tầng dưới chính là một cái máy bị đào

thải, đến ngay cả cái bàn làm việc kia của cô, trên thị trường cũng có thể bán với giá của đồ cổ rồi.

Nhưng mà chuyện này cũng có nguyên nhân, chỗ cô làm bây giờ ban đầu vốn không phải khu vực làm việc của Ốc Á, tầng trên tầng dưới vốn là hai công ty có quan hệ cạnh tranh với nhau, ông chủ công ty kia vốn không thường thức Từ Gia Tu, tình hình kinh doanh của công ty cũng không bằng Ốc Á của Từ Gia Tu, thỉnh thoảng còn có nhân viên đi ăn máng khác lên trên lầu. Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục, vì muốn phân tranh cao thấp ông chủ ôm một đồng hạng mục trọng điểm kéo dài chừng hai năm liền, cuối cùng không cầm cự được chỉ có thể xin phá sản.

Sau đó thì sao, công ty bị phá sản nhanh chóng bị Từ Gia Tu tiện tay đón lấy, ngay cả hạng mục trọng điểm cũng bị cướp mất.

Chắc chắn. Lục Già thật sự không nghĩ tới Từ Gia Tu còn am hiểu sửa mái nhà đột* như vậy.

* Mua rẻ bán đắt

Một ông chủ thông minh, nhiều mưu kế, có đủ sự âm hiểm, nhìn còn có vẻ cao cao tại thượng như vậy, cô còn có lý do gì không thần phục!

Lục Già đột nhiên quay về phía máy vi tính trên bàn làm việc gõ một trận, ầm ầm, sau đó khí thế hùng hực đứng lên, cô muốn lên trên tầng!

Tiểu Đạt tò mò nhìn về phía cô: "Lục Già, cô muốn làm gì?"

"Máy vi tính chết rồi, tôi lên lầu xin máy vi tính mới!"

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Kính gửi Từ tổng:

Xét thấy tại bộ phận tài vụ của tôi có nhu cầu soạn thảo văn bản rất nhiều, hiện tại máy vi tính do sử dụng lâu năm nên đã xuống cấp, thường xuyên trục trặc, hơn nữa cấu hình thấp nên không thể xử lý được các nghiệp vụ kế toán diễn ra hàng ngày, ảnh hưởng đến hiệu suất. Hi vọng công ty có thể cân nhắc, bố trí cho tôi một bộ máy vi tính mới, để phục vụ công ty một cách nhanh chóng hơn, hiệu suất cao hơn!

Kính bút.

Bộ phận tài vụ: Lục Già

Ngày 2 tháng 3 năm 201x

Máy vi tính hỏng làm người ta cảm tức, nhưng mà Lục Già cũng không ầm đầu đến mức vừa tới công ty đã nói ra yêu cầu muốn thay máy vi tính mới, cô chỉ lên tầng tìm một đồng nghiệp ở bộ phận kỹ thuật xuống xem giúp, tại sao máy vi tính của cô lại bị đơ như vậy.

Đồng nghiệp ở bộ phận kỹ thuật rất thoải mái, đồng ý xem cho cô ngay lập tức, kết quả là còn chưa xuống tầng dưới đã bị Từ Gia Tu gọi tới phòng làm việc, hỏi thăm lí do cô lên trên tầng.

Đương nhiên là có chuyện thì mới lên, chẳng lẽ là tản bộ à?

Lục Già nói lại tình hình của máy vi tính một lần, chuyên ngành của cô không phải là tin học, ngôn từ dùng để miêu tả vấn đề cũng rất trực tiếp:

"Không biết máy vi tính kia của tôi bị làm sao, cực kì chậm chạp, mở máy cũng mất ba phút, tốc độ đánh máy cũng rất chậm, ấn nút enter thì cũng phải đợi năm giây mới có phản ứng, hơn nữa màn hình luôn nháy ra một cái ô gì đó, làm thế nào cũng không hết được."

Thật là tội lỗi chồng chất!

Lục Già nói xong thì nhìn về phía Từ Gia Tu, phát hiện Từ Gia Tu đang dùng đôi mắt đẹp để kia để nhìn cô, ánh mắt cực kỳ trong veo, đồng thời khóe miệng anh không nhin được mà giật giật hai cái, sau đó lắc đầu cười khẽ một tiếng.

Nụ cười này, có hai phần là đùa cợt, hai phần là thoải mái, không giống như là cấp trên đối với cấp dưới, giống như là bạn học trước kia đùa giỡn, cười nhạo nhau, tùy ý nhưng không hề có ác ý.

A, thiếu chút nữa đã quên, cô và anh vốn là bạn học.

Từ Gia Tu thu hẹp khóe miệng, lật xem hết tờ cuối cùng của hạng mục, rồi ngẩng đầu lên nói với cô: "Lục Già, cô ngồi xuống trước đi đã."

Lục Già ngồi xuống ghế sofa trong phòng làm việc của Từ Gia Tu, Từ Gia Tu rất tự nhiên nói với cô: "Máy vi tính của cô bị đơ chắc không phải do bị gì đâu, chắc là nhiều năm rồi nên xuống cấp thôi."

Lục Già hơi sững sờ, không ngờ Từ Gia Tu nói trực tiếp như vậy, cô gật đầu tán thành cách nói của Từ Gia Tu: "Đúng vậy."

"Cô ở đây viết giấy đề nghị luôn đi, tôi sẽ cho người lắp máy mới cho cô." Từ Gia Tu rút một tờ giấy A4 trắng đưa về phía cô, "Dù thế nào thì quy trình này cũng không thể bỏ qua được."

Dễ nói chuyện như vậy à! Quả nhiên là bạn học cũ thì dễ nói chuyện!

Lục Già nhanh chóng cầm lấy tờ giấy A4, lại mượn Từ Gia Tu một cái bút, ngồi chồm hổm ở khoảng trống giữa ghế sa lon và bàn trà, giống như là đang nằm sấp trên mặt bàn làm bài tập vậy, lúc bắt đầu viết thì nhìn về phía bàn làm việc của Từ Gia Tu.

Cô đang suy nghĩ xem nên viết như thế nào, Từ Gia Tu đã chủ động hiểu thành cô không biết viết, vừa gõ bàn vừa nói với cô: "Dòng trên cùng của phần mở đầu viết tên của người được xin. Cũng chính là tôi, phía dưới cách ra hai dòng rồi bắt đầu viết nội dung chính."

Ách.

Lục Già cảm thấy Từ Gia Tu đang cực kì sỉ nhục chỉ số IQ của mình, giống như mình là một học sinh tiểu học ngu xuẩn không biết một cái gì!

Vậy mà, cô vẫn viết giấy đề nghị theo từng câu, từng chữ mà Từ Gia Tu đọc, trong kinh doanh có một định luật vạn năm không đổi ông chủ vĩnh viễn thích nhân viên biết nghe lời.

Từ Gia Tu nói một câu, cô viết một câu.

Từ Gia Tu nói thêm một câu, cô lại viết thêm một câu nữa.

Báo cáo thầy giáo, đã viết xong!

"Mở đầu cũng viết xong rồi?" Từ Gia Tu hỏi cô, nói ra một câu cuối cùng, "Phần cuối có thể viết ra lí do muốn đổi máy vi tính mới, dĩ nhiên là vì muốn hiệu suất làm việc nhanh hơn để phục vụ công ty."

Lục Già nắm lấy cái bút, sao cô cứ có cảm giác mình đang viết khế ước bán thân vậy!

Quả nhiên, giấy đề nghị chỉ là hình thức, lại còn có thể viết theo lời ông chủ nói.

Lục Già múa bút thành văn viết xong câu cuối cùng theo lời Từ Gia Tu, còn thêm cụm từ "Kính bút", sau đó còn viết thêm dòng ngày tháng, rồi giao cho Từ Gia Tu.

Con người của Từ Gia Tu, thật ra thì cũng không khó chung sống, cũng không cố làm ra vẻ lạnh nhạt, thanh cao, nhưng khuôn mặt thon dài với ánh mắt lạnh nhạt của anh, khi không cười nhất định sẽ làm cho người ta cảm thấy xa cách, nhưng mà, chỉ cần nói với anh một hai câu, khoảng cách sẽ gần hơn. Nếu như anh vui vẻ mà cười rộ lên, thì sẽ có một cảm giác ấm áp làm lóa mắt quần chúng.

Lục Già cầm giấy đề nghị có chữ ký của Từ Gia Tu, nói vuốt đuôi: "Thật ra thì tôi cũng viết được, trước kia ngữ văn của tôi cũng không tệ lắm."

Cô không muốn mất mặt, đương nhiên Từ Gia Tu cũng không chèn ép, trái lại còn nói hòa theo cô: "Đúng, ngữ văn của cô khá là tốt. Cách hành văn cũng không tồi."

"." Thời gian đột nhiên như ngừng lại!

Đầu óc Lục Già chợt nóng lên, cúi đầu nói một câu "Từ tổng, hẹn gặp lại", rồi xoay người rời đi.

Ông trời phù hộ, câu khen ngợi cách hành văn không tồi này nhất định không phải bắt nguồn từ ấn tượng với bức thư tình cô gửi cho anh.

Ừ, nhất định không phải vậy!

Lục Già làm việc ở Ốc Á được ba ngày, lão Lục thấy cô hàng ngày đi làm rồi tan tầm, tâm tình cũng không tệ, cũng dần dần yên tâm. Không được hoàn hảo chính là chỗ làm có xa một chút. Khu công nghệ cao của thành phố Đông Châu ở đâu, phải đi ra vùng ngoại thành, hơn nữa còn mất nửa giờ xe, trái lại từ Đông Châu đến các huyện lân cận lại rất gần.

Cho nên, chỉ có thể trách Đông Châu phát triển quá nhanh.

Mặc dù thành phố Đông Châu chỉ có thể coi thành phố cấp hai, nhưng mấy năm gần đây sự phát triển của khu vực Thành Nam thật có thể dùng cụm từ thay đổi từng ngày để hình dung. Trước kia, chủ nhiệm Lục không hiểu tại sao con gái lại muốn tìm việc ở phương Bắc, trong lòng cũng hoài nghi có phải bởi vì vấn đề tình cảm hay không, ông từng nói bóng nói gió hỏi thăm đôi lần, nhưng đều không có kết quả.

Ông hiểu rõ tính cách của con gái mình, nhìn thì có vẻ cực kỳ không đáng tin cậy, nhưng mà từ nhỏ đến lớn đều là một đứa trẻ có ý nghĩ và chủ kiến của riêng mình, cho nên có rất nhiều chuyện ông không tiện nhúng tay vào quá nhiều.

Tốt nghiệp xong thì ở lại phương Bắc, Lục Già không nói lý do là gì, lúc trở lại cũng vậy.

Ví dụ như lúc sắp kết thúc cuộc điện thoại nói về chuyện nhà vô cùng bình thường, Lục Già bỏ thêm một câu ở phía sau: "Ba, sau buổi trưa hôm nay con sẽ về, ba phải làm cá sốt chua ngọt cho con đấy!"

Còn chưa tới nghỉ đông, sao đột nhiên lại trở về? Lý do của Lục Già quá thật rất tùy hứng khiến ông hoài nghi thật giả.

"Ba, đột nhiên con rất muốn, rất muốn rất muốn ăn cá sốt chua ngọt ba làm." Giọng nói vui vẻ nhẹ nhõm, kèm theo một chút cảm xúc bị biến hóa khó có thể phát hiện.

Khó có thể phát hiện, nếu là người khác thì khó có thể phát hiện. Nhưng Lục Già đã quên cha cô đã làm chủ nhiệm giáo vụ bao nhiêu năm, việc mà ông am hiểu nhất chính là từ mỗi tiếng nói, từng cử động tìm ra vấn đề ở trong đó, huống chi, ông lại là cha của cô!

Ngày Lục Già trở về, chủ nhiệm Lục đoán có thể là do công việc gặp khó khăn nên cô quay về nghỉ ngơi 2 ngày, tin rằng cô có thể ổn định tinh thần một cách nhanh chóng, kết quả đến ngày thứ ba, công ty chuyển phát gọi một cuộc điện thoại tới.

Lục Già đã đóng gói hết tất cả mọi thứ ở phương Bắc về rồi!

Làm việc ba năm, Lục Già mua sắm không ít đồ đạc, thậm chí còn mua một chiếc xe nhỏ. Xe đã bị cô sang tay, những thứ khác thì sao, ông và cô cùng kiểm kê lại từ thùng lớn đến thùng nhỏ mà công ty chuyển phát chở đến, trừ đi hai thùng quần áo, thì có một cái giường lớn, một cái máy chạy bộ, ba chiếc vòng phật có màu sắc khác nhau, hai cái bồn hoa cao nửa mét, cùng với một số dụng cụ phòng bếp lung tung lộn xộn.

Mấy cái đó, nhất định phải đóng gói về sao?

Lục Già đã phân chia mấy món đồ điện cho các đồng nghiệp như máy hút bụi hay lò vi sóng, những thứ mà cô mang về này đều là những thứ không ai cần, về phần máy chạy bộ thì là mới mua nên không bỏ được.

Chủ nhiệm Lục run rẩy nổi giận: "Giường! Mang cả giường về con không thấy mệt mỏi à, trong nhà thiếu giường cho con ngủ à!"

Giường là bởi vì không muốn để lại đó rồi cho người khác dùng, dù sao cũng đã phiền đến công ty chuyển phát, cho nên cô dứt khoát mang hết những thứ còn lại về.

Những thứ này đều là những món đồ lớn, đương nhiên căn nhà dành cho giáo viên không thể chứa hết được, hai người liền chuyển hết mấy thứ này đến nhà lớn ở Thành Nam, căn nhà kia sắp được hai mươi năm tuổi rồi, địa thế tốt nhưng cách trường học khá xa cho nên vẫn trống không, trước kia là mẹ Lục đích thân phụ trách trang trí, lắp đặt thiết bị, hao tổn tâm tư, nhưng không sống được mà hưởng thụ.

Đó là lí do vì sao chủ nhiệm Lục và Lục Già không nỡ cho thuê căn nhà kia.

Tất cả mọi thứ được chuyển đến căn nhà bên đó, Lục Già chỉ tay vào vô số đồ đạc được đặt ở cửa: "Ba, ba xem mấy năm qua con lăn lộn cũng không tệ nhỉ." Giọng điệu vừa tự hào vừa có vẻ dương dương tự đắc.

Chủ nhiệm Lục cũng biết công việc ở phương bắc của Lục Già khá là tốt, thảnh thơi trong điện thoại Lục Già vẫn nói với ông là cô đang phụ trách hạng mục gì đó, ông đều bảo cô phải giữ lấy tâm, mỗi lần về nghỉ lễ năm mới hay nghỉ phép, cô đều cho ông một cái hồng bao lớn để bày tỏ hiếu tâm. Một lão già như ông sống hơn nửa đời người rồi cần gì mấy món tiền này, cho nên cũng vui vẻ nhận lấy để dành làm của hồi môn cho cô.

Không cần nghĩ, mấy năm nay công việc của Lục Già chắc chắn không tệ. Trước kia, mỗi ngày ông đều trăm phương ngàn kế mong đợi con gái quay về, vậy mà khi con gái thật sự trở về, ông lại nói nếu ở bên kia phát triển tốt như vậy, tại sao đột nhiên lại trở về?

Làm cha mẹ nên mới khổ tâm như vậy, không về cũng lo lắng, về rồi thì lại càng lo lắng hơn, may mắn Lục Già tuy tùy tiện nhưng vẫn là một đứa bé ngoan có chí tiến thủ. Trong thời gian này đã xử lý vấn đề công việc, ngày nào cô cũng ăn uống tiệc tùng ở ngoài hay ra ngoài hóng gió, đến lúc cảm thấy chơi đủ rồi thì cũng tìm xong công việc rồi.

Tuy cô không làm người ta lo lắng nữa, nhưng ông vẫn không nhịn được mà lo lắng. Ông từng trịnh trọng hỏi thăm Lục Già lí do đột nhiên trở về Đông Châu, có phải vì tình cảm không thuận lợi hay không, rốt cuộc tiểu tử hư hỏng đó là ai!

Lục Già cười ông: "Ba, không phải ba luôn cho rằng sau lưng những cô gái xinh đẹp như con đều có một đám con trai hư hỏng chứ, con cho ba biết

nhé, ba bị bệnh nghề nghiệp ám ảnh rồi! Ngàn vạn lần đừng suy nghĩ quá nhiều, ba không nên nghi ngờ sự trong sạch của con gái mình."

. Dù sao thì cũng phải có một lý do chứ.

Lục Già cũng trịnh trọng ho nhẹ hai tiếng, đọc hai câu: "Nỗi nhớ quê là gì, chính là con ở đầu bên kia, ba ở đầu bên này. Ngài không hiểu được trái tim của người khách tha phương muốn quay về sao?"

Dường như cũng đúng, không phải là người khác tha phương muốn quay về sao!

Thật ra thì, lời nói của Lục Già cũng nửa thật nửa giả, cô cũng không muốn nói một số việc buồn bực, bắn thiu cho lão Lục nghe; nhưng "sự thật" chính là: nguyên nhân chính khiến cô trở về chính là cô cực kỳ thèm ăn cá sốt chua ngọt của lão Lục, đây là lí do không thể nghi ngờ!

Quyết định một cách kích động, nhưng kích động không phải chuyện xấu, thậm chí nó có thể khiến cuộc đời con người hoàn hảo hơn, chính là tự mình có thể làm việc mình thích nhất.

Về phần tại sao cái dụ dỗ cô về là cá sốt chua ngọt mà không phải là cá kho tàu hay đồ ăn khác, chủ yếu là do đêm hôm đưa ra quyết định đó, cô nằm mơ thấy mình và lão Lục cũng ngồi bên hồ câu cá, sau đó cô câu được một con cá thật to, thầy Trương, thầy Lư sư cũng chạy đến khen cô câu cá giỏi, gần tối thì lão Lục làm cá sốt chua ngọt cho cô ăn.

Trong giấc mơ, hương thơm của con cá sốt chua ngọt kia thật mê người, cô căn bản không thể dùng vốn từ thiếu thốn của mình để hình dung được, ăn ngon đến mức cô cắn phải đầu lưỡi, đau quá nên tỉnh lại. Cô rất ít chảy nước mắt, nhưng đêm hôm đó cô khóc đến mức không thể kiềm chế được, cô rất muốn gọi điện thoại cho lão Lục, dù chỉ nghe giọng nói của ông cũng tốt, cô rất nhớ nhà, rất nhớ rất nhớ.

Nhưng cô không thể, hai giờ khuya chắc hẳn lão Lục đã say giấc nồng rồi, cô không thể quấy nhiễu ông.

Có phải trong lòng mỗi người đều cất giấu một sợi dây hay không, nó trong suốt mà vô hình, nó ẩn núp ở trong máu thịt rồi cùng nhau mọc rễ sinh trưởng, thậm chí là bình thường cũng không cảm thấy sự tồn tại của nó, nhưng lại đi sâu vào lòng người, cô không biết rốt cuộc đầu bên kia của sợi dây được đặt ở đâu, cho đến khi trong nháy mắt đó, sợi dây kia mạnh mẽ rút ra từ trong lòng cô, sau khi đau đớn qua khi cô rút cuộc cũng biết đầu kia của sợi dây vẫn luôn đặt ở trong ngôi nhà kia.

.....

Lục Già mới vừa vào Ốc Á, hiển nhiên chuyện cần làm cũng không nhiều lắm. Quản lý Hồ - lãnh đạo trực tiếp của cô vẫn đặt cô trong trạng thái quan sát, nhưng mà mỗi lần cô hoàn thành nhiệm vụ được giao cho, quản lý Hồ sẽ nói cho cô nghe một số vấn đề trọng điểm.

Quản lý Hồ tên thật là Hồ Lan, là một kế toán có kinh nghiệm phong phú, ở công ty mọi người gọi cô ấy là chị Lan, là nhân viên lớn tuổi nhất ở Ốc Á, Từ Gia Tu cũng khách khí gọi cô một tiếng chị Lan.

Buổi trưa ăn cơm xong, Lục Già đang chậm rãi bàn ngồi xuống làm việc, chị Lan đã ngồi ở bàn làm việc. Chị Lan cũng là một trong số ít nhân viên không ăn ở nhà ăn, hàng ngày đều mang thêm một hộp cơm đến công ty. Thấy cô trở lại, chị Lan đẩy mắt kính lên cười híp mắt hỏi cô: "Mấy ngày rồi, đối với nhà ăn có thích chút nào không?"

Lục Già nâng cằm lên, toét miệng: "Chị Lan, nụ cười của chị có phần xấu xa."

Lục Già là dạng nhân viên thường được lãnh đạo yêu quý, thông minh, nhanh nhạy lại còn khiêm tốn, đồng thời cũng không khiêm tốn quá làm cho người ta cảm thấy dối trá, có đôi khi nhìn cô có vẻ nhàn nhã thoải mái,

nhưng đã sớm hoàn thành tốt công việc. Quan trọng nhất đáng vẻ cũng xinh đẹp, khi không có việc gì còn có thể coi là bông hoa của công ty.

Ngoài ra, cùng với gương mặt xinh đẹp đó, còn có trình độ học vấn của cô. Hồ Lan có cảm giác mình thật sự đã đào được bảo bối rồi.

Lục Già cũng cảm thấy chị Lan là một lãnh đạo rất tốt, thân thiết cần cù lại hiểu biết, nắm bắt được công việc, đồng thời cũng hay khen người khác, mỗi lần như vậy cũng khiến cô mở cờ trong bụng, hàng ngày dù bị sai sử nhưng vẫn cực kỳ vui vẻ. Dĩ nhiên làm cho cô thích chính là chị Lan không có tính cách hách dịch giống như kế toán lâu lắm, có lúc cô uống trà ngồi chơi, chị Lan cũng chỉ cười trừ.

"Lục Già, từ nhà em đến đây xa lắm à?" Chị Lan hỏi cô.

"Ngồi xe buýt thì phải chuyển ba chuyển xe đấy." Lục Già đếm ngón tay nói, sau đó nhìn về phía vô định, "Em đang mong sang năm ở đây nhanh chóng khởi thông đường tàu điện ngầm."

Cô mong sang năm ở đây nhanh chóng khởi thông đường tàu điện ngầm, câu này là muốn nói cho chị Lan nghe. Cô biết chị Lan lo lắng cái gì, cô nói như vậy là muốn tỏ rõ cô có lòng muốn làm đến sang năm để chờ thông đường tàu điện ngầm!

Lãnh đạo và cấp dưới, cũng nên cho đối phương một chút cảm giác an toàn, vừa có ích lại vô hại chứ sao.

Hiển nhiên, chị Lan đối với việc cô "Mỗi ngày chuyển ba chuyển xe buýt để đi làm" rất quan tâm, phương án giải quyết hoặc là mua xe thay đi bộ, hoặc là thuê phòng ở gần đây. Chị Lan đột nhiên cười một tiếng: "Công ty chúng ta đang tìm người thuê chung, ở nhà trọ bên phía đối diện đấy, công ty chúng ta có rất nhiều nhân viên tập trung ở đó, Từ tổng cũng ở bên kia, điều kiện và môi trường sống cũng không tệ, có hứng thú hay không?"

Lục Già lắm nhảm, Janice?

Không ngờ Ốc Á cũng có người dùng tên tiếng Anh , thật mới mẻ! Lục Già hơi ngượng ngùng nói: "Em cũng muốn tìm đồng nghiệp để thuê chung, nhưng em sợ em sông một mình thô thiển quen rồi." Cô sợ cô ấy quá tây hóa, cô và cô ấy không thể trung tây thống nhất!

"Cái này thì hoàn toàn yên tâm! Chị Lan cam đoan với em nhân duyên của người trong công ty chúng ta là tốt nhất." Chị Lan từ trong ngăn kéo lấy ra một tập báo cáo, "Đi lên giao nó cho Từ tổng, thuận tiện làm quen một chút, giao thiệp một chút."

Chị Lan cũng như vậy nói rồi, Lục Già cũng không tiện từ chối, cầm tập báo cáo lên rồi đi lên tầng.

.....

Lục Già giao tập báo cáo cho Từ Gia Tu trước, cũng không rời đi ngay; Từ Gia Tu ngẩng đầu lên liếc cô một cái, cũng không vội vã đuổi cô đi, mặc cho cô muốn đứng bao lâu thì đứng bấy lâu.

Lục Già mở miệng, không gọi Từ tổng mà gọi tên một cách thân thiết: "Từ Gia Tu, có phải ở công ty của anh có một người tên là?"

"?" Từ Gia Tu nhanh chóng hí mắt, "Có chuyện gì sao?"

Lục Già gật đầu thật mạnh: "Tôi muốn tìm một người ở chung, nghe nói." Lục Già không nói hết, cảm thấy mình vừa mới dùng sai một từ, đang muốn sửa lại một chút, Từ Gia Tu thay cô nói ra trước.

"Ở chung à." Từ Gia Tu nhú nhú mày, đàn ông đẹp thì ngay cả cau mày cũng vui tai vui mắt, sau đó giọng điệu chế nhạo quen thuộc truyền đến, "Việc này cũng có thể tùy tiện tìm sao?"

Người xấu! Biết rất rõ là cái cô muốn biểu đạt không phải là ý này.

"Là cùng trợ!" Lục Già không chút khách khí ngắt lời Từ Gia Tu, lơ đãng lộ ra hai phần xinh đẹp.

"A, hai người à?" Từ Gia Tu nhanh chóng đáp một tiếng, giọng nói có phần không thể tưởng tượng nổi, cũng thật sự không tiếp tục làm khó cô, "Tôi giúp cô hỏi một chút."

Mặc dù Từ Gia Tu không thể lý giải được bộ dáng của cô, nhưng vẫn làm việc một cách sáng khoái, giúp bạn học cũ rồi hôm nào lại được ăn bữa cơm, anh trực tiếp gọi một cuộc điện thoại nội bộ gọi người kia tới một chuyến.

Rất nhanh, không tới nửa phút, cửa bị đẩy ra, nhanh đến mức mang theo một trận gió, ngay sau đó một cái đầu ló vào, "Lão đại, tìm tôi có việc gì vậy!"

Ách. Tại sao lại là giọng nói này?

Lục Già nhìn người vừa tiến vào, mặc vương chữ điền, tóc húi cua, cộng thêm vóc dáng 1m80, cô tròn tròn mắt.

Thì ra là không phải là Janice, mà là Jennings nha!

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 6

"Lão đại, rốt cuộc là chuyện gì? Ở bên kia tôi bận lắm." Janice hỏi lại một lần nữa, dáng vẻ vội vàng, không nhìn thấy Lục Già cũng ở trong phòng làm việc.

"Không phải tôi tìm cô." Từ Gia Tu không nhanh không chậm mở miệng, "Là Lục Già tìm cô."

"Lục Già!" Hai mắt Janice đột nhiên sáng lên, nhanh chóng quay đầu sang, không hề nhầm lẫn gọi ra tên của cô một cách chính xác.

"Hi, Janice." Lục Già cực kỳ ngưỡng ngùng, cô vừa mới nói với Từ Gia Tu gì mà, cô muốn ở chung với Jennings, khụ, là cùng thuê.

[Truyện chỉ đăng tại ♪ĐĐⓈQĐ .ღ_.]

"Lục Già, cô tìm tôi có chuyện gì?" Janice nhìn cô, vui vẻ hỏi.

"Tôi." Lời nói của Lục Già bị nghẹn lại, không thể làm gì khác hơn là liếc về phía Từ Gia Tu, xin anh giúp cô nghĩ lý do; Từ Gia Tu cũng liếc cô một cái, sau đó làm người trung gian thay cô lên tiếng: "Lục Già muốn hỏi cô chuyện cùng thuê nhà."

Lục Già: "......" Chẳng lẽ cô diễn đạt sai à!

"Thật sao? Quá tuyệt vời!" Janice nhanh chóng bước về phía Lục Già, nắm tay của cô, "Tôi còn định đợi lát nữa tự mình xuống tìm cô đấy, không ngờ cô lại lên trước rồi."

"Tôi." Lục Già nhìn về phía bàn tay đang bị nắm lấy của mình, hít một hơi thật sâu, trấn định lại nhìn thêm một lần nữa, tóc ngắn ngắn, mắt một mí, da trắng, trên người là một chiếc áo len bện thùng, phía dưới là quần dài màu nâu cùng giày thể thao. Tâm mắt của cô lại chuyển lên trên một lần nữa.

Hóa ra đúng là Janice, không phải Jennings! Chị Lan không lừa cô, người lừa cô chính là

Khụ khụ khụ, Từ Gia Tu hạ lệnh đuổi khách: " Janice, cô dẫn Lục Già sang bên đó trò chuyện đi, tôi muốn gọi điện thoại."

"Ok!" Janice sáng khoái đồng ý.

Sau đó, Lục Già liền bị kéo ra khỏi phòng làm việc của Từ Gia Tu, đi tới phòng làm việc của bộ phận kỹ thuật, phòng làm việc nho nhỏ, trên tường còn treo hai bức tranh thêu chữ thập.

Lục Già ngồi xuống đối diện Janice, cười hai tiếng rồi nói: "Là chị Lan bảo tôi tới hỏi cô."

"Tôi biết rồi!" Cô ấy đoạt lời nói của cô, "Là tôi cố ý nhờ chị Lan hỏi cô."

Mất hai phút để nói sơ qua về tình huống, cô ấy thuê một căn nhà có hai phòng ngủ, bởi vì gần đây muốn tiết kiệm tiền mua chiếc xe để đi hóng gió nên muốn tìm người cùng chịu một phần tiền thuê nhà.

". Mặc dù cô vừa tới công ty, nhưng tôi thấy cô với tôi rất có duyên." Nói xong, cô ấy đưa cánh tay dài ra vỗ vỗ bả vai của cô, "Cô thấy tôi thế nào?"

Lục Già không còn lúng túng nữa, tiện thể giải thích lí do khiến cô lúng túng: "Đối với nữ sinh đẹp trai ai tôi cũng thích." Sự thực là đã vượt ra khỏi vẻ đẹp của nữ giới rồi, quả thật so với đàn ông còn đẹp trai hơn.

"Ha ha ha." Janice cười rất vui vẻ, "Dù cô có dọn vào ở chung với tôi không, về sau ở công ty tôi sẽ bảo kê cô."

Lục Già hoàn toàn bị khuất phục, thiếu chút nữa là gật gật đầu như con gà mổ thóc.

Khí thế là cái gì, Lục Già cao 1m 60, đi giày cao gót cũng được coi là cao gầy, trước kia cô với những nữ sinh khác đi cùng với nhau đều là họ kéo cánh tay của cô; bây giờ Janice đứng bên cạnh cô tùy ý đưa tay ra đặt trên bả vai của cô, Lục Già thật sự có cảm giác an toàn hơn rất nhiều!

A a a a, sắp điên rồi! Chiều cao của Janice không khác là mấy so với Từ Gia Tu, khi còn bé ăn gì mà lớn như vậy! Lục Già ngẩng đầu nhìn Janice, Janice cũng nhướn mày nhìn về phía cô: "Tan việc nhớ chờ tôi nhé."

.....

Về chuyện cùng thuê nhà, Lục Già cũng không đưa ra quyết định ngay lập tức, nhưng mà cô vẫn đồng ý với Janice sau khi tan tầm sẽ tới nhà trọ xem xét xem có hài lòng hay không.

Lục Già biết, khu nhà trọ đối diện với tòa nhà văn phòng Khoa Vũ của Ốc Á đều thuộc sở hữu của Khoa Đạt, khu nhà trọ chủ yếu dành cho những người trẻ tuổi làm việc tại Khu công nghệ cao, công ty cũng có rất nhiều đồng nghiệp trọ ở đây, lão đại cũng ở bên đó.

Lục Già đã hai lần nghe thấy chuyện Từ Gia Tu cũng ở khu nhà trọ đối diện, có vẻ như chị Lan định lôi Từ Gia Tu ra để quảng cáo.

Lục Già quay lại bộ phận tài vụ, hỏi bạn học Tiểu Đạt ngày nào cũng cười xe đạp điện đi làm: "Tiểu Đạt, anh ở đâu, đi làm có thuận tiện không?"

"Tiện lắm." Tiểu Đạt đang vui đầu trong đồng sổ sách nhật ký ngẩng đầu lên, "Tôi sống ở thị trấn Cầu Đá ở gần đây, đi xe đạp điện cũng chỉ mất

mười phút."

"Vây à." Cô từng nghe chị Lan nói qua Tiểu Đạt chính là người ở thị trấn Cầu Đá, thị trấn Cầu Đá thật là tốt! Cô mở miệng nói, "Hôm nào chuyển nhà nhớ mời tôi ăn cơm nhé."

Tiểu Đạt vui vẻ: "Nhất định rồi, đến lúc đó mời mọi người đến khác sạn Châu Sơn ăn tiệc hải sản!"

Giọng điệu này đúng chất thổ hào!

Sau khi Lục Già hoàn thành công việc của mình, cô nghiêm túc suy nghĩ chuyện thuê phòng một lần nữa. Về việc phải đi làm xa, cô và lão Lục cũng từng đề cập tới, từ trung tâm thành phố Đông Châu đến Khu công nghệ cao thật sự quá xa, cho dù lái xe đi làm cũng phải mất hơn một giờ đồng hồ, mặc dù giao thông Đông Châu không tệ lắm, nhưng đến giờ cao điểm vẫn cứ bị tắc đường. Nếu như cô chuyển đến khu nhà trọ ở phía đối diện, mỗi buổi sáng không chỉ được ngủ nướng thêm một tiếng, buổi tối cũng có thêm một tiếng đồng hồ để làm những chuyện khác.

Hơn nữa, bình thường đi làm thì cô ở bên này, từ thứ sáu đến chủ nhật vẫn có thể về nhà ăn cá sốt chua ngọt của lão Lục.

.....

Đã tới giờ tan việc rồi, Lục Già quẹt thẻ xong nhanh chóng xuống lầu đợi Janice, Janice xuống rất nhanh, phía sau lưng còn có mấy đồng nghiệp nam đang phẫn khởi bước tới, bọn họ vừa đi vừa hẹn Janice buổi tối cùng chơi bóng, không cần nghĩ cũng biết bọn họ cũng trọ ở khu nhà bên phía đối diện, Janice đi tới bên cạnh cô, dường như sợ cô vừa tới chưa quen ai nên cố ý giới thiệu: "Lục Già, mấy người này đều là anh em trong bộ phận kỹ thuật của tôi, cũng ở khu nhà trọ bên kia."

Mọi người cùng nhau đi sang khu nhà trọ, rồi nhanh chóng trở về tổ của mình, mặc dù bọn họ cùng ở đây, nhưng có người ở tòa nhà A, có người lại ở tòa nhà B. Lục Già đi theo cô ấy quẹt thẻ thang máy vào tòa nhà A, cô có phần tò mò không biết Từ Gia Tu ở tòa nhà nào, lại sợ hỏi ra thì lại có vẻ mình rấp tâm không tốt, ngược lại bọn họ lại nhanh chóng nhắc tới Từ Gia Tu.

Diễn-đàn-L3-Quý-Đôn

"Tôi với lão đại cùng tòa nhà cùng tầng, nhưng mà chúng tôi khác nhau."

Sao lại khéo như vậy như vậy! Lục Già hỏi: "Khác nhau gì vậy?"

"Nhà của anh ấy là mua, của tôi là thuê." Janice buồn bã than thở.

Lục Già gật đầu, cũng có thể hiểu được.

Janice và Từ Gia Tư cùng ở tầng chín của khu nhà A, thiết kế theo phong cách Duplex, mỗi căn hộ đều có cấu trúc như nhau, nhưng diện tích thì khác nhau, có căn là hai phòng ngủ một phòng khách, có căn lại là một phòng ngủ một phòng khách, còn có một dạng khác là "Khu nhà cao cấp" : ba phòng ngủ một phòng khách với một sân phơi rộng rãi.

Căn nhà mà Janice thuê có tiêu chuẩn hai phòng ngủ một phòng khách, hai phòng ngủ đều ở tầng hai, tầng dưới là phòng khách, phòng bếp và phòng vệ sinh. Janice dẫn cô lên tầng xem phòng ngủ, căn phòng nhỏ nằm ở hướng nam rộng mười mấy mét vuông, trong phòng có một chiếc giường đơn 1m2 còn có giá sách và bàn đọc sách. Ngoài ra bên trong còn có một chiếc tủ âm tường rộng một mét, bên trong Janice còn cẩn thận đặt long nảo phòng chống mối mọt.

Thành thật mà nói, Lục Già thật thích.

"Phía đối diện chính là phòng của tôi."

Diện tích phòng của cô ấy cũng tầm ấy, bố cục cũng tương tự, giá sách bày đầy các loại sách, phần lớn là sách chuyên ngành, còn có một số quyển sách khoa học viễn tưởng và một chồng tạp chí.

Khiến Lục Già kinh ngạc chính là ở phía tủ đầu giường lại có một cái áo len đang đan dở, cô tưởng tượng ra cảnh buổi tối trước khi đi ngủ cô ấy ngồi đan áo len, ghen lời mất một lúc lâu.

Một lúc sau, Lục Già mới thu lại ánh mắt kinh ngạc: "Janice, cô còn có thể đan áo len à?"

"Dĩ nhiên." Giọng điệu tràn đầy tự tin, "Làm kỹ thuật nên bất kỳ công việc gì có tính kỹ thuật tôi đều có thể làm được."

"Thật là lợi hại." Lục Già khen ngợi từ tận đáy lòng, cô nhìn áo len hôm nay cô ấy mặc, chắc cũng là tự mình đan. Cô không biết đan áo len, cũng có thể thấy áo len trên người cô ấy không phải là áo len dệt thông thường. Đầu năm nay phụ nữ biết đan áo len quả thật không nhiều, huống chi lại còn là một phụ nữ cao một mét tám. Trong nháy mắt, Lục Già đối với cô ấy có một ấn tượng vô cùng tốt, không còn từ nào để diễn tả tình cảm được nữa rồi.

Thấy Lục Già cảm thấy hứng thú áo len của mình, Janice trực tiếp dụ dỗ cô: "Nếu như cô cùng thuê với tôi, tôi sẽ tặng cô một cái áo len, là loại vận thường như thế này."

Nếu như trước đó Lục Già còn hơi do dự, nghe được câu này liền đưa ra quyết định ngay lập tức, cô gật đầu liên tục: "Được!"

Tiền thuê phòng hai người chia đều là một nghìn năm trăm tệ, mặt khác Janice đã mua tủ lạnh, máy giặt, lò vi sóng, có thể dùng chung; về phần tiền điện nước, cô ấy rót một ly trà chanh đưa cho cô rồi nói: "Điện nước dùng chung với lão đại."

Ngay lập tức, Lục Già vui vẻ chuyển cho Janice ba tháng tiền thuê nhà, đồng thời viết luôn hợp đồng thuê, sau đó Janice đưa cho cô chìa khóa nhà.

"Lục Già, chắc chắn chúng ta có thể sống chung vui vẻ." Janice nói.

Trong lòng Lục Già cũng hết sức vui vẻ: "Hôm nào cùng nhau đan áo len nhé."

Tất cả mọi việc được quyết định một cách thần tốc. Lục Già nhìn đồng hồ, đến giờ cô phải về rồi, Janice tiễn cô ra cửa, đột nhiên nhớ ra cái gì đó: "Lục Già, cô chờ tôi một chút. . . tôi muốn đến siêu thị mua ít đồ ăn, tôi tìm túi mua hàng đã."

Quay vào trong nhà tìm túi mua hàng, Lục Già chờ cô ấy ở bên ngoài, đúng lúc ấy thì từ trong thang máy ở phía đầu hành lang có một người đàn ông thon dài đi ra, không phải Từ Gia Tu thì là ai.

Lục Già: "Tổng giám đốc Từ."

Ánh mắt Từ Gia Tu thản nhiên liếc cô một cái, tay trái anh cầm chìa khóa, tay phải cầm một túi trái cây, tuy vậy, tư thái vẫn thanh nhã như cũ.

"Sang đây xem phòng à?" Anh mở miệng hỏi cô, sau đó dừng lại cách đó không xa. Cánh cửa ở phía đối diện số 906 chắc là nhà anh rồi.

"Ừm, đã xem xong rồi." Lục Già trả lời Từ Gia Tu, cảm thấy bản thân đứng như vậy có phần ngu ngốc.

Từ Gia Tu nhanh chóng dùng chìa khóa mở cửa, cô thở ra, kết quả khi cửa phòng vừa mở ra, Từ Gia Tu đã quay đầu lịch sự hỏi thăm cô, "Có muốn đi vào ngồi một chút không?"

Cô vẫn chưa trả lời, Từ Gia Tu đã mở miệng trước: "Vào đi."

Cô: ". Được."

Từ Gia Tu đổi giày vào nhà , phòng ốc sạch sẽ đến mức làm người ta giận sôi. Lục Già đứng ở cửa không vào, Từ Gia Tu xoay người nhìn về phía cô, đi về phía tủ giày lấy ra một đôi dép nam sạch sẽ đặt trước mặt cô: "Đôi này vẫn còn sạch."

Chắc Từ Gia Tu thường đi đôi dép này, Lục Già sẽ không hoài nghi Từ Gia Tu có cái gì không sạch sẽ, nhưng mà đôi dép này rất to, cô xỏ vào bước đi trên sàn nhà sáng màu, mỗi một bước đi là có thể nghe thấy âm thanh thanh thúy "Lộc lộc" .

"Cộc cộc lộc lộc, cộc cộc lộc lộc lộc lộc." Cô đi theo sau Từ Gia Tu.

Căn nhà của Từ Gia Tu là căn nhà cao cấp, Lục Già nhìn xung quanh một vòng, các thiết bị được lắp đặt rất đẹp, bởi vì diện tích lớn hơn, cho nên thoát nhìn có vẻ rộng rãi sáng sủa hơn.

Từ Gia Tu đặt túi trái cây trong tay lên quầy bar trong phòng bếp, trong túi có táo, cam, dâu tây và sữa tươi, đều là anh thuận tiện mua lúc về.

Trước kia khi tan tầm Lục Già cũng có thói quen mua chút trái cây thay cơm tối, không ngờ Từ Gia Tu cũng giống vậy.

Sự thật là, Từ Gia Tu và cô không giống nhau. Trái cây là Từ Gia Tu vừa mới mua ở trên đường, nhưng nguyên nhân là do anh biết lúc về rất có thể sẽ chạm mặt "Bạn học cũ" tới đây xem phòng, ít nhiều gì anh cũng muốn chiêu đãi một chút, cho nên lúc về anh vào siêu thị trái cây mua mấy thứ này.

Ông chủ bán trái cây còn nói cho anh biết, con gái ai cũng thích ăn dâu tây.

Thật là thích ăn dâu tây không? Từ Gia Tu quyết định rửa một ít dâu tây trước.

Lục Già ngồi trên ghế sofa trong phòng khách nhà Từ Gia Tu ăn dẫu tây, để bắt chuyện cô bắt đầu từ việc khen ngợi phong cách trang trí:
"Phòng ốc được trang hoàng thật là đẹp."

Lời này, nghe rất khách sáo.

"Ừm." Từ Gia Tu cũng trả lời cô một cách khách sáo: "Muốn đi thăm thú một chút không?"

Lục Già cười cười: ". Có được không vậy?"

"Không có gì là không được cả." Từ Gia Tu nói, nhanh chóng dẫn cô đi tham quan .

Lục Già không thể làm gì khác hơn là đứng lên, sau đó lại một hồi "Lộc cộc lộc cộc" .

Lúc cô và anh định lên trên tầng, cửa truyền đến hai tiếng gõ cửa. Cửa không khóa, Janice ở bên ngoài cầm một chiếc túi mua hàng nhìn vào: "Lão đại."

Janice nhận thấy không tiện đi cả giày vào, nên thăm dò ý kiến của Từ Gia Tu.

Từ Gia Tu nhìn xuống: "Phía trên tủ giày có giày sáo* đó."

* Giày sáo: giày đi mưa (đại khái là giày lủng ra bên ngoài)

Thì ra là có giày sáo. Lục Già theo bản năng nhìn xuống đôi dép quá khổ ở dưới chân mình, ngay sau đó bên tai truyền tới giọng nói không nặng không nhẹ của Từ Gia Tu: "Không có dép lê."

"À." Lục Già lộ ra một nụ cười đắc ý, nhưng sự thật lại không đắc ý được như vậy, cô vừa định bước chân lên, đôi dép không vừa chân liền bị cầu thang bằng gỗ sạch sẽ đến mức soi rõ bóng người làm trượt ngã, để giữ

vững thân thể cô dùng sức dẫm lên dép, nhưng sơ ý một chút, toàn bộ chân phải của cô trượt hẳn ra khỏi phần đầu của chiếc dép.

Mẹ kiếp! Này đôi dép rách này còn không bằng giày sáo !

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Lục Già nhìn căn phòng, sắc trời bên ngoài đã tối, rồi cô lại nhìn ra ngoài từ cửa sổ sát đất trong phòng khách nhà Từ Gia Tu, màu xanh đen phía chân trời đã có những ngôi sao nhỏ lấp lánh. Trời bây giờ thật là, nói tối liền tối, may mà cô lúc tan tầm cô đã gọi điện thoại báo lão Lục hôm nay sẽ trễ chút.

Lục Già tạm biệt Từ Gia Tu, trải qua việc "trượt chân" đáng xấu hổ, mỗi một bước đi của cô đều cực kì cẩn thận, rốt cuộc lúc ở bên cạnh tủ giày xỏ lại giày của mình, cô thoải mái đến mức hận không thể nhảy lên hai cái, giày cao gót còn tốt hơn đôi dép quá khổ của Từ Gia Tu.

Từ Gia Tu cũng đi tới, dáng vẻ thông dong tuấn nhã.

Lục Già quay đầu lại cười: "Từ tổng, hẹn gặp lại."

Từ Gia Tu không nói gì, cũng không nói hẹn gặp lại với cô, xoay người lại cầm chìa khóa xe từ cái tủ ở phía sau lên, đi tới mở cửa rồi mới miệng nói: "Muộn quá rồi, để tôi đưa cô về."

Janice nhanh chóng tiếp lời, đồng thời đưa tay về phía Từ Gia Tu: "Lão đại, anh cứ đưa chìa khóa xe cho tôi, tôi đưa Lục Già về là được rồi." Kết quả là không được để ý tới.

Lục Già không muốn làm phiền ai cả, thật ra thì bây giờ cũng chưa muộn lắm, chỉ là trời tối sớm, cô vội nói: "Không cần đâu, tôi có thể bắt xe về." Câu nói còn chưa dứt, phía sau lưng đã bị Janice dùng sức vỗ một cái giống như trách cô rèn sắt không thành thép.

"Tiền lương một tháng của cô được bao nhiêu cơ chứ, gọi xe gì hả, phá gia!" Janice nói.

Ách, chẳng lẽ tiền lương ít nên tư cách bắt xe cũng không có sao? Thật là đập thẳng vào mặt làm không ai có thể phản bác được. Lục Già suýt nữa thì lệ rơi đầy mặt, dù tiền lương hàng tháng của cô không được nhiều, nhưng người phát tiền lương vẫn đang đứng ở đây này. Janice nói như vậy có phải là rất không nể mặt Từ Gia Tu rồi hay không?

Lục Già không biết Janice thật sự muốn đưa cô về, hay muốn mượn cơ hội khám phá xe của Từ Gia Tu, nhưng không thể mượn dễ dàng như vậy được. Từ Gia Tu nhẹ nhàng nói một câu từ chối lời đề nghị của Janice: "Lục Già sống ở Nhất Trung - Đông Châu, tôi tiện thể về thăm trường học cũ nữa."

Trời đất bao la, trường học cũ là lớn nhất, ai bảo trường học cũ của Janice không phải là Nhất Trung - Đông Châu.

Từ Gia Tu đi cùng Lục Già ra thang máy, cửa thang máy mở ra, anh nhấn "1" và "-1", tầng "1" là ấn cho Janice, tầng "-1" là xuống bãi đỗ xe ngầm. Xuống tầng 1 Từ Gia Tu nhắc nhở Janice đi ra, Janice đi vài bước rồi quay lại: "Chờ tôi một chút, tôi cũng đi!"

Rất tiếc, cửa thang máy đã sớm khép lại.

Xe của Từ Gia Tu là một chiếc SUV màu đen, một loại xe khiếm tốn lại an toàn, là dòng xe nhập khẩu phổ biến trên đường phố Đông Châu.

Chiếc xe im lặng chạy, ánh đèn cao áp ở hai bên lề đường lấp loáng ngoài cửa sổ xe, bóng đêm ở bên ngoài càng lúc càng đậm.

Lục Già ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế, thấy trên xe có chiếc hộp nho nhỏ để trang trí, chắc là của một cô gái. Lục Già thu hồi tầm mắt, giọng nói lạnh

nhật của Từ Gia Tu vang lên: "Là của cháu gái nhỏ của tôi để đó, có thích không?"

Thích gì? Lục Già phản ứng lại thì cầm món đồ trang trí lên: "Thật đáng yêu, nhưng" Nếu như bây giờ cô vẫn mười sáu tuổi, chắc là cô sẽ thích.

"Cầm đi." Từ Gia Tu nói.

. Tốt như vậy sao?

Từ Gia Tu nhanh chóng bồi thêm một câu: "Dù sao tôi cũng không treo."

Chẳng lẽ cô sẽ treo? ! Lục Già nghịch món đồ nhỏ trong tay, từ lúc lên xe đến bây giờ đây là khoảng thời gian dài nhất cô và Từ Gia Tu ở cùng một chỗ. Cô đột nhiên nhớ lại trước kia còn tưởng tượng ra cảnh được ngồi lên chỗ ngồi phía sau xe đạp Từ Gia Tu, tâm tình theo chút hồi ức đó trở nên dịu dàng hơn. Bây giờ có được coi là cô đã đạt được ước muốn đó không?

Khụ khụ, cô không chỉ ảo tưởng được ngồi cùng xe, còn có cùng ăn kem, được Từ Gia Tu dịu dàng xoa tóc, anh đẩy cô đến góc tường nhìn thâm tình . . .vân . . .vân..., giống như các tình tiết thường xuất hiện trong những cuốn tiểu thuyết.

Lục Già thấy xấu hổ trong lòng, thật sự muốn lấy hai bàn tay che mặt, chắc chắc là lúc ấy cô uống quá nhiều sữa* rồi.

* Chắc ý chị là uống nhiều sữa giống sữa Firsti của mình nên mới tưởng tượng như vậy =)))

Nếu như thời gian có thể quay ngược trở lại, trở lại năm lớp mười một ấy, cô còn có thể viết thư tình cho Từ Gia Tu không? Biết rõ kết quả cũng không như ý nguyện, nếu như chưa từng viết thư tình, có lẽ bây giờ khi đối mặt Từ Gia Tu cô sẽ thản nhiên hơn một chút.

Nhưng.

Lục Già mấp máy môi, tuổi trẻ có ai từng không thích một người nào đó đâu, tại sao bây giờ cô lại muốn phủ nhận quá khứ, coi như đó là một thất bại nho nhỏ của cô đi.

Huống hồ, trước kia có nhiều người thích Từ Gia Tu như vậy, anh cũng sẽ không nín lấy cô không thả. Nghĩ tới đây, Lục Già hơi buồn cười, hất mặt ra bên ngoài nhìn dòng xe uốn lượn trên đường.

Từ Gia Tu nói chuyện với cô, hỏi tới lão Lục: "Chủ nhiệm Lục có khỏe không?"

"Vẫn ổn, tầm này năm ngoái có làm phẫu thuật ruột thừa, hơn nữa so với trước kia thì huyết áp cũng cao hơn một chút." Lục Già quay đầu lại, đột nhiên phát hiện mình nói hơi nhiều, nhưng cô lại không thể thăm hỏi của Từ Gia Tu, Từ Gia Tu biết lão Lục, còn cô với ba mẹ của Từ Gia Tu chỉ có duyên gặp mặt một lần.

Nhưng mà, quả thực lão Lục là một chủ đề trò chuyện chính xác.

Từ Gia Tu tùy ý nhắc tới một số chuyện xấu của bản thân, có một lần anh chơi game suốt đêm nên ngủ quên kết quả là đi học muộn, bị lão Lục bắt được phạt chạy năm vòng quanh sân thể dục.

"Vấn đề là những bạn nam khác cũng đi học muộn nhưng chỉ bị phạt ba vòng, tôi lại là năm vòng, đây không phải là đối xử đặc biệt sao?" Từ Gia Tu nói đến đây, khuôn mặt thon dài khoan khoái như gió xuân, Lục Già đều cảm thấy giống như là có gió xuân thổi vào trong xe, vô cùng thoải mái. Mặc kệ và cô có quan hệ cấp trên, cấp dưới, tóm lại hai người đã từng có ba năm duyên phận làm bạn học.

Từ Gia Tu cực kì tự nhiên hỏi Lục Già, "Cô có biết lúc ấy ba cô nói như thế nào không?"

Lục Già không biết, nhưng mà cũng đoán được: "Bởi vì anh học giỏi?"

"Không phải." Từ Gia Tu lắc đầu.

"Ừm. Chẳng lẽ ngày đó anh không đeo phù hiệu, ông nhìn thấy nên tức giận." Lục Già lại nghĩ tới khả năng khác. Đối thoại như thế này, thật sự rất gợi nhớ tới thời thanh xuân.

Từ Gia Tu tiếp tục phủ nhận: "Không phải."

.

Lục Già không đoán rồi.

Từ Gia Tu nói ra đáp án: "Ngày đó trong số những học sinh nam đi học muộn, chủ nhiệm Lục nói tôi chân dài, để công bằng nên tôi phải chạy năm vòng."

"Ha ha." Lục Già cười rộ lên, đây quả thật là lời lão Lục sẽ nói, cô có thể tưởng tượng lúc ấy Từ Gia Tu nghe ông nói như vậy đã sần nảo như thế nào.

Thật ra thì cũng không phải là chuyện đáng để cười, Từ Gia Tu cũng khẽ cười, hỏi cô: "Hiện tại chủ nhiệm Lục còn phụ trách những chuyện đó không?" D::Đ::L::Q::Đ

Lục Già gật đầu, nói khái quát: "Chủ yếu là vẫn phụ trách kỷ luật sân trường, những cái khác thì có bảo vệ trông nom rồi, chủ yếu là vẫn xây dựng phong cách học đường, ví dụ như đi trễ, về sớm, vân vân."

Lục Già không nói nữa, trong lòng thầm mắng mình nhanh mồm nhanh miệng như vậy làm gì, đây không phải là cố ý khiến Từ Gia Tu nhớ tới chuyện anh và Dương San Ny bị lão Lục chia rẽ hay sao?

Rốt cuộc, xe cũng chạy đến Nhất Trung - Đông Châu rồi. Từ Gia Tu đã có tâm đưa cô về, cô cũng nên hỏi xem Từ Gia Tu xem có muốn đi quanh đây ăn chút gì không, xung quanh trường học có rất nhiều thức ăn ngon.

Kết quả ngay cả cơ hội mở miệng Từ Gia Tu cũng không cho cô, anh nhìn về phía trước mặt rồi nói với cô: "Lục Già, cô xuống đây đi, bên trong rất khó quay xe."

"À." Lục Già rất tự nhiên bị Từ Gia Tu đuổi xuống, không có một chút phòng bị nào cả.

Nửa giờ sau

Nhà chủ nhiệm Lục nhà ngênh đón một học sinh xách theo lễ vật đến cửa thăm hỏi, không có một chút phòng bị nào cả. Tuy nói bạn học Từ này về trường để thăm chủ nhiệm lớp mình, nhân tiện thăm chủ nhiệm Lục, D::Đ::L::Q::Đ nhưng mà vẫn rất hiếm có!

Dù sao thì học sinh nam tốt nghiệp rồi mà vẫn còn nhớ tới chủ nhiệm giáo vụ thật sự là không nhiều lắm!

.

Ngày hôm sau lão Lục ngâm nga tiểu khúc suốt cả ngày, thỉnh thoảng nhìn thấy trong sân trường có học sinh đồng phục không ngay ngắn, chỉnh tề, híp mắt lại gọi bọn họ tới, trực tiếp vươn tay sửa sang lại cho bọn họ, sau đó vỗ vỗ bả vai bọn họ nói: "Nhìn như thế này có phải có tinh thần hơn không!"

Đầu lời mấy cậu học sinh nín lại: ". Cảm ơn chủ nhiệm Lục!"

Thời gian nghỉ trưa, Lục Già nhàm chán lên trang BBS của Nhất Trung - Đông Châu dạo chơi, trang chủ có hai bài viết có lượng bình luận khác cao hấp dẫn sự chú ý của cô, một là: "Mọi người có cảm thấy hôm nay tâm tình

của Lục Mạnh Mạnh rất tốt hay không?" Với, "Các người đã từng thấy con gái của Lục Mạnh Mạnh chưa? Lần trước chính tôi nhìn thấy tại phòng ăn mà giật mình, đáng đấp thật là xinh đẹp!"

Nhưng Lục Mạnh Mạnh là ai ?

Cô chỉ biết Lục Lão Hắc và Lục Diêm Vương thôi!

Đây là cảm nhận của những người không cùng niên đại, đây cũng là cách tẩy trắng phổ biến, như "Lục Diêm Vương" cũng có thể tẩy trắng thành "Lục Mạnh Mạnh". Lão Lục được hoan nghênh rồi, dĩ nhiên là Lục Già vui vẻ, cô mở miệng hỏi thăm Tiểu Đạt ở phía đối diện: "Tiểu Đạt, nếu anh vốn là người bị mọi người cho là xấu xa, bây giờ lại có người ái mộ, anh nói xem là tại sao?"

Tiểu Đạt trả lời rất nhanh: "Cái này rất bình thường, hắc quá rồi cũng thành trắng."

"A, hóa ra là như vậy." Lục Già sáng tỏ gật đầu, sau đó xem hết bình luận của mỗi bài một lần, càng thấy vui vẻ hơn.

Lục Già nhớ tới BBS của Nhất Trung - Đông Châu trước kia, hình như so với hiện tại còn náo nhiệt hơn một chút. Lúc ấy BBS đang HOT, game online cũng không nhiều như bây giờ, tất cả mọi người đều tụ tập trên đó. Khi đó các cô thiếp rất nhiều cũng là về minh tinh a, Lão sư a, còn có học sinh bên trong minh tinh, tỷ như Từ Gia Tu.

Lúc ấy Từ Gia Tu rất nổi tiếng, nổi tiếng như thế nào ư? Thử suy luận một chút nhé, chỉ cần trong trường học trên đường đi có người kêu một câu "Từ Gia Tu", nhất định sẽ có không ít nữ sinh dừng lại tìm kiếm bóng dáng của anh.

Thật ra thì giấu kỹ cảm giác mong đợi được gặp thoáng qua ấy ở trong lòng là được rồi.

Về phần cô, thật xin lỗi, cô không có giấu

Cho nên mới viết lá thư tình 800 chữ đó, haizzz! D::Đ::L::Q::Đ

Lục Già tâm huyết dâng trào, tìm kiếm tên của "Từ Gia Tu" trên BBS Nhất Trung - Đông Châu, những bài viết cũ từ những năm 200x lần lượt hiện ra trước mắt cô, cô mở một bài rất là Hot ra xem "Mọi người nói xem Từ Gia Tu sẽ thích nữ sinh nào trong trường chúng ta?" .

Phía dưới nêu ra rất nhiều tên nữ sinh, trong những cái tên này, Lục Già chỉ nhớ có mấy cái, nhưng mà không nhớ được dáng vẻ của các cô ấy, chắc đều là những nữ sinh xinh đẹp, xuất sắc.

Ngoài ra, cô cũng bị nêu tên, người nêu tên cô là một tài khoản không có ảnh đại diện.

Thật vất vả mới được nêu tên một lần, kết quả nhanh chóng bị mọi người phản bác, lý do là: "Sao Từ Gia Tu lại thích Lục Già được, chẳng lẽ mọi người không thấy rằng làm con rể của Lục Diêm vương là một việc rất khủng bố sao?"

Lục Già bĩu môi, tầm nhìn thật là thiển cận! Bây giờ đã là Lục Mạnh Mạnh rồi đó.

Tóm lại là bọn họ cùng nhau thích một nam thần mấy năm liền. Lục Già ngẩng đầu lên, Tiểu Đạt cầm cán bút lên chỉ chỉ: "Nghe nói có một hạng mục xảy ra vấn đề lớn, Từ tổng rất tức giận."

Khó trách hôm nay không khí của công ty có gì đó là lạ.D::Đ::L::Q::Đ

Rất nhanh sau đó, một loạt tiếng rầm rầm vang lên, Lục Già ra khỏi phòng làm việc, chỉ thấy có khoảng hai, ba người đang tự mình chuyển máy vi tính của mình xuống đây, đây là bị lưu đày xuống lầu sao?

Đi đầu chính là tổ trưởng của hạng mục Janice, ngoài ra đi phía sau còn có hai nam thanh niên, Janice có vẻ không sao cả, chỉ huy bọn họ cái gì cần sửa sang thì sửa sang lại, cái gì cần chuyển thì chuyển đi.

Lục Già đi đến, hỏi Janice: "Sao vậy?"

Janice vỗ vỗ vai của cô: "Không có việc gì, bảo bối."

Quả thực là bị Từ Gia Tu đày xuống đây, nguyên nhân là hạng mục trong tay cô có sai sót rất lớn, hơn nữa còn là nhầm lẫn cơ bản, cho nên Từ Gia Tu mới tức giận như vậy.

Lục Già ngồi ở bên cạnh Janice, còn rót một ly trà hoa nhài mà mình yêu thích đưa qua.

Trên tầng, Từ Gia Tu cũng tức giận đến mức phải uống trà hạ hỏa, anh muốn xem sự liên quan giữa hạng mục này với báo cáo phân tích tài chính, gọi điện thoại nội bộ xuống bộ phận tài vụ ở dưới tầng, kết quả người báo cáo không phải là Lục Già, mà là Tiểu Đạt.

"Lục Già đâu rồi?"

Tiểu Đạt: "Lục Già đang đi an ủi Janice."

Từ Gia Tu cười lạnh: "An ủi cái rắm!"

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Janice không chỉ bị Từ Gia Tu đá khỏi tổ hạng mục, còn bị đá khỏi trung tâm nghiên cứu phát triển. Nhìn thì có vẻ như không sao cả nhưng nói trong lòng không khổ sở nhất định là giả, dù sao cũng đã tham dự hai tháng rồi, cũng có tình cảm. Đi xuống cùng với Janice còn có hai đồ đệ, không thể không nói những người mà Janice dạy dỗ quả thật rất chịu khó, bọn họ dọn dẹp, thu xếp bàn làm việc rất nhanh, hơn nữa còn nhớ mang mấy bức tranh thêu chữ thập ở trên phòng làm việc cũ xuống, rồi lại treo lên phía đối diện bàn làm việc lần nữa, cẩn thận chỉnh sửa chiều cao, dù như thế nào thì cũng muốn đi theo Janice!

Về phương diện kỹ thuật, Lục Già khác chuyên ngành với Từ Gia Tu nên không hiểu lắm, Từ Gia Tu đuổi Janice như vậy, Janice cũng không oán trách gì cả, chỉ nói một câu: "Nếu như Tiểu Diệp tổng ở đây thì tốt rồi, nhất định anh ấy sẽ giúp tôi."

"Tiểu Diệp tổng?" Lục Già không biết đó là ai, nhưng mà cũng nhanh chóng phản ứng kịp, chẳng lẽ chính là vị thần Long thấy đầu không thấy đuôi - ông chủ thứ hai kia.

"Chính là Nhị Dương Gia của công ty chúng ta á." Janice nói, hai tay ôm gáy ngả người về phía sau, chiếc ghế xoay màu đen phát ra tiếng "kéo kẹt" thật dài, Janice thở một cái rồi tiếp tục cảm khái: "Không biết bây giờ Tiểu Diệp tổng đang nghỉ phép ở hòn đảo nhỏ nào rồi, haizzz, người có tiền thật là sướng."

Từ Gia Tu, Tiểu Diệp tổng. Hiển nhiên, quan hệ giữa Janice và Tiểu Diệp tổng tốt hơn một chút. Lục Già nhìn trấn an Janice, đúng lúc này

một tiểu đồ đệ của Janice tỏ vẻ kiêu ngạo mà mở miệng: "Tiểu Diệp tông, Từ lão đại, và Janice của chúng ta, là tam đại nam thần của Ốc Á đó!"

Hóa ra Janice còn là một trong tam đại nam thần của Ốc Á, Lục Già nắm tay, mặt mày cong cong: "Thất kính thất kính!"

Janice ngại ngùng nhìn xuống phía dưới, sờ sờ bụng của mình, hỏi cô: "Lục Già, có gì ăn không?"

Lục Già lấy ra một hộp chocolate từ bàn làm việc của mình, Janice bóc ra rồi bắt đầu ăn, cắn được nửa miếng, uống hai ngụm nước, sau đó đột nhiên hỏi: "Tại sao khi trời mưa ăn chocolate lại hợp như vậy?"

Ách.

Lục Già nghĩ nghĩ: "Không biết, nhưng mà không phải chuyện gì cũng cần có lý do."

Janice gật đầu: "Cũng đúng."

Lục Già trở lại phòng làm việc, thấy Tiểu Đạt trở lại nên cũng hỏi anh ta vấn đề này. Tiểu Đạt quả thật là một người giỏi giang, anh nói: "Chocolate là loại thức ăn có nhiệt lượng cao, trời mưa ăn vào thì sẽ không sợ lạnh, cho nên khi trời mưa ăn chocolate sẽ rất thích hợp."

Hóa ra đáp án lại đơn giản như vậy!

Tiểu Đạt mới từ phòng làm việc của Từ Gia Tu về, Lục Già quan tâm hỏi anh ta: "Từ tông vừa mới phát hỏa xong, anh lên đó nộp báo cáo có bị liên lụy hay không?"

"Không." Tiểu Đạt lắc đầu một cái rồi nói, sau đó dừng lại một chút rồi thành thật nói tiếp, "Ngược lại cô bị tôi làm liên lụy."

Làm sao có thể! Lục Già chỉ vào chính mình, "Tôi có làm gì đâu."

"Thật ra thì cũng không có gì. Là tôi không cần thận nói cô đi an ủi Janice, sau đó Từ tổng đã nói."

Cô vội vàng hỏi: "Nói gì?"

Tiểu Đạt do dự một chút, nhưng vẫn nói ra: "Từ tổng nói. An ủi cái rằm!"

Lạch cạch, bút trong tay Lục Già không cẩn thận rơi xuống. Cô biết ngay mà, cửa thành cháy vạ đến cá dưới ao, nhưng mà có phải lửa giận của Từ Gia Tu cháy quá xa rồi hay không.

Buổi chiều kết thúc thời gian làm việc, Lục Già sẽ phải nghênh đón hai ngày nghỉ đầu tiên của cô tại Ốc Á. Ốc Á có chế độ được nghỉ hai ngày cuối tuần, nhưng thực ra đây chỉ là phúc lợi dành cho mấy người ở bộ phận tài vụ và phòng nhân sự, phòng thị trường thì tốt hơn một chút, minh chứng là Tiểu Diệp tổng của bọn họ vẫn còn đang nghỉ đông đấy. Về phần bộ phận nghiên cứu kỹ thuật, nên làm gì thì vẫn tiếp tục làm, nếu như hạng mục trong tay đang tiến vào giai đoạn nghiên cứu phát triển, thì phải trực tiếp ôm chăn gối đến công ty mà ngủ.

Lục Già có phần tò mò, Từ Gia Tu cũng ngủ ở công ty à?

Đã tới giờ tan làm rồi, Lục Già dọn dẹp lại mặt bàn một lần, sau đó theo thói quen viết kế hoạch sơ bộ cho ngày Chủ nhật, mặc dù cô thường không làm theo kế hoạch, nhưng vẫn muốn viết kế hoạch, đây là một trong những thói quen của cô!

Lục Già viết lên hai chữ cuối cùng lên bản kế hoạch - "Dọn nhà", rồi xách túi lên chuẩn bị ra về. Trước khi đi Janice cũng nhắc nhở cô đừng quên việc chuyển nhà vào ngày chủ nhật, Lục Già hoa tay múa chân làm ký hiệu "ok", sau đó vui vẻ ra khỏi khu làm việc.

Ốc Á nằm ở tầng mười lăm và tầng mười sáu của tòa nhà văn phòng Khoa Vũ, Lục Già cùng mấy đồng nghiệp vừa nói vừa cười chờ ở tầng 15, cửa thang máy vừa mở ra, mọi người lần lượt yên tĩnh lại, bởi vì nhìn thấy Từ Gia Tu trong thang máy.

Mọi người đều biết hôm nay Từ tổng đã cực kỳ tức giận, cho dù bình thường Từ tổng tao nhã phóng khoáng như thế nào, phong độ lỗi lạc như thế nào, thì bây giờ cũng không có ai dám lỗ mãng. Mọi người gần như đồng thời nói một câu: "Xin chào Từ tổng." Sau đó, giống như những con chim ngốc nghếch xếp thành hàng đi vào thang máy từng người một, bao gồm cả Lục Già trà trộn ở trong đó.

Cùng đi xuống với Từ Gia Tu, còn có mấy lập trình viên, có lẽ cảm thấy không khí trong thang máy quá khô khan, tìm kiếm đề tài để hỏi: "Cuối tuần này mọi người có kế hoạch gì rồi."

Vốn đã định nói là đi ca hát, dạo phố mua đồ, ăn đại tiệc, nhưng lập tức biến thành

"Đọc sách thôi."

"Đánh cầu lông."

"Ngày mai thời tiết tốt, leo núi thôi."

"."

"Lục Già, còn cô."

Không biết tên khốn kiếp nào điểm tên của cô, Lục Già không thể làm gì khác hơn là nói thật: "Dọn nhà."

Rốt cuộc, thang máy cũng xuống đến nơi. Mọi người lục tục giải tán, lúc rời đi thì không ai dám nhìn Từ Gia Tu, chỉ sợ Từ Gia Tu cảm thấy bọn họ

đi quá nhanh, mỗi người nhanh chóng nói mấy câu tạm biệt rồi nhanh chóng rời khỏi tòa nhà văn phòng Khoa Vũ.

Thật ra, nhìn Từ Gia Tu cũng không dọa người cho lắm, hơn nữa cả người còn lộ ra hai phần thoải mái trời sinh. Sở dĩ hôm nay anh giận dữ như vậy là do hạng mục lớn nhất của Ốc Á năm nay xuất hiện lỗ hổng lớn, đó không chỉ là chuyện của riêng ai, hơn nữa đó là tâm huyết tổ trưởng hạng mục. Anh thật sự tiếc nuối, chứ không phải "Ỗ tài mà kiêu".

Về vấn đề công việc, nếu nhân viên sai thì cùng lắm là chạy lấy người, nhưng ông chủ thì sao. Ai cũng có lúc không vui, phương pháp giải quyết nỗi buồn tốt nhất chính là tìm người quen nói mấy câu Từ Gia Tu gọi Lục Già lại: "Lục Già, cô chờ chút."

Tại cửa của tòa nhà văn phòng Khoa Vũ, Lục Già xoay người mỉm cười: "Từ tổng, có chuyện gì vậy?"

Thật ra thì cũng không có chuyện gì. Từ Gia Tu nhìn Lục Già: "Không có việc gì."

Lục Già: "Từ tổng, hẹn gặp lại."

"Ừ."

Lục Già đi rồi, Từ Gia Tu nhin không được cười ha ha hai tiếng. Nếu như anh nhớ không nhầm, bức thư tình đó có câu gì ấy nhỉ, "Nếu như có thể, mình nguyện ý dùng hết từng phút từng giây của tuổi thanh xuân để ở bên cạnh cậu."

Ở bên cạnh anh? Ở cái rắm!

.

Thứ bảy, Lục Già và lão Lục cùng đi câu cá, xế chiều thì đến nhà bà nội một chuyến, mang theo hai con cá vừa câu được. Nhà bà nội rất náo nhiệt, cô em họ nhà chú hai Lục Tĩnh Nhã dẫn theo bạn trai tới đây, nghe nói còn là một Phú Nhị Đại, chiếc Bảo mã (BMW) X5 đậu ngoài cửa chính là anh ta lái, bên cạnh chiếc X5 là con ngựa già (lão mã = Mazda) của lão Lục.

Không cần phải nói, Lục Già lại bị phê bình rồi, em họ kém cô hai tuổi đã có bạn trai, không có lẽ nào cô không bị hỏi đến vấn đề cá nhân. Từ chuyện công việc đến đối tượng, hơn nữa nói lúc nói đến chuyện công việc, thím hai cười như không cười mở miệng: "Hiện tại công việc ở Đông Châu có phải rất khó tìm hay không? Nếu không bảo chú hai con giúp một tay?"

"Không cần, công việc hiện giờ của con rất tốt." Lục Già cười cười cự tuyệt, lại còn cự tuyệt rất dứt khoát. Cô không có cách nào nói với thím hai nếu như cô chỉ muốn tìm một công việc vẽ vang, công ty vừa lên sàn hay xí nghiệp độc quyền thuộc nhà nước cô đều có thể thoải mái nộp đơn vào đó, cô chọn Ốc Á là có suy nghĩ và lý do riêng. Cô biết lão Lục hiểu cô, nhưng không phải tất cả người thân đều hiểu cô.

Cô không phải người kiêu ngạo, nhưng cô cũng không thiếu sự tự tin.

Bị hỏi đông hỏi tây liên tiếp không ngừng? Lục Già dùng chiêu thức trên mạng có dạy, gọi em trai nhỏ nhà thím hai tới, cười khanh khách hỏi cậu nhóc: "Dương Dương, lần trước kỳ thi cuối, ngữ văn và số học của em được bao nhiêu?"

"Đều là 100!"

Cừ thật! Lục Già xoa xoa đầu em họ, giống với phong độ của cô năm đó.

Thím hai đúng lúc chen lời vào: "Thành tích học tập của Dương Dương vẫn rất tốt, nhưng mà bây giờ học tốt chưa chắc đã có thể tìm được công việc tốt."

Lời nói này, rõ ràng là có ngụ ý. Lục Già không hề để bụng một chút nào, nhưng may mà lão Lục không ngồi ở đây, nếu không với tính cách của ông chắc chắn sẽ trở mặt ngay lập tức. Dĩ nhiên, thím hai cũng lợi dụng lúc lão Lục không có ở đây mới dám nói như vậy.

Mấy năm nay, nhà chú hai của cô so với trước kia càng ngày càng tốt, nên trong lời nói của thím hai cũng có phần đặc ý.

Nhưng mà cho tới bây giờ, đối với thím hai, Lục Già vẫn có một chút sợ hãi, lí do là trước kia Thím hai ở trước mặt cô hung hăng đánh em họ một trận. Khi còn bé, cô và em họ cùng nhau vẽ tranh, em họ không cẩn thận làm lem màu nước lên chiếc váy mới mua của cô, sau đó thím hai không biết từ đâu nhảy vọt vào, vỗ một cái vào sau lưng của em họ, vừa đánh vừa chửi: "Con không thể làm mẹ bớt lo à, con có biết chiếc váy trên người Lục Già đắt như thế nào không, con làm bẩn rồi nhà chúng ta không đền nổi đâu!"

Váy bị bẩn cô cũng không khóc, nhưng lại bị thím hai làm cho sợ quá khóc òa lên, em họ còn khóc lợi hại hơn, hai người hận không thể học Mạnh Khương nữ khóc đổ Trường Thành. Thật ra thì đó chỉ là một chuyện rất nhỏ, nhưng chỉ vì chuyện nhỏ như vậy, về sau em họ cũng không đi theo phía sau cô nữa.

Lục Già ngẩng đầu lên, thấy em họ đang cười với cô, cho nên mở miệng nói: "Chỉ trở về rồi, nếu có thời gian thì chúng ta tụ tập riêng đi."

Em họ gật đầu một cái: "Được ạ, quả thực em và A Thành đang muốn xin chị họ một bữa cơm thật ngon."

Lục Già cười hi hi: "Được."

Em họ cũng đã có đối tượng, lão Lục an ủi cô "Không cần phải gấp gáp, tất cả từ từ rồi sẽ đến", dáng vẻ rất chi là bình tĩnh. Nhưng mà ngày hôm sau, Janice đến giúp cô dọn nhà, chủ nhiệm Lục hết sức nhạy cảm hỏi. Sau

khi biết được giới tính thực của Janice, ông lại cảm khái vài câu: "Bộ đáng thật có sức sống, thật linh lợi!"

Janice không chỉ đến một mình, đi theo cô còn có hai đồ đệ, Lượng Tử và Dịch Ca. Ba người còn mượn được một chiếc xe bán tải nhỏ, kết quả thấy Lục Già chỉ có ba túi đồ, trên mặt hiện rõ sự thất vọng.

Lục Già cũng rất bất đắc dĩ: "Ngày hôm qua tôi đã nói tự mình có thể làm được."

"Không có chuyện gì, dù sao tôi cũng có thời gian." Janice chọn cái túi lớn nhất, còn lại thì dành cho hai đồ đệ.

Lão Lục một lần nữa sợ ngây người!

Trên đường, Lục Già nhớ tới trong nhà ở thành nam có máy chạy bộ, hỏi thăm ý kiến của Janice, Janice đương nhiên muốn chuyển nó về căn hộ.

"Tôi thích chạy bộ, tôi thích chạy bộ nhất đó !"

Bốn người nối đuôi nhau đi tới nhà lớn ở thành nam, vừa vào nhà Janice bắt đầu chắc lưỡi hít hà liên tục: "Lục Già, nhà cô lớn như vậy mà lại để không, thật là lãng phí."

Lục Già cười cười, không biết nên giải thích như thế nào, Janice thấy trên tường treo tấm ảnh gia đình ba người, lúc này mới ý thức được mình đã bỏ lỡ cái gì đó, cô quay đầu lại hỏi: "Lục Già, mẹ cô đâu?"

Lục Già tìm được hai sợi dây: "Mẹ tôi mất rồi."

Janice xin lỗi: "Thật xin lỗi."

"Không có chuyện gì." Lục Già cười cười đi tới, học Janice nói như không có chuyện gì, "Khi tôi mười tuổi thì bà qua đời, đã rất nhiều năm rồi. Chúng ta đi thôi."

Janice đặt tay trên bả vai của cô, trấn an một câu: "Bảo bối, về sau cứ coi tôi là mẹ cô."

Địch Ca không nhịn được nhắc nhở một câu: "Sư phụ, cô chỉ có thể làm cha của Lục Già."

Janice không khách khí hừ hừ: "Chuyện này còn cần cậu nhắc nhở tôi à, không nhìn ra tôi đang cố ý nói giỡn trêu chọc Lục Già sao, óc heo!"

Địch Ca: "."

Lượng Tử: "Ha ha."

Lục Già cũng cười, mẹ mất sớm thật sự là một chuyện rất đáng tiếc, nhưng cô chưa từng cảm thấy mình thiếu thốn cái gì, bởi vì cô đã có lão Lục!

Chuyển máy chạy bộ đi, bốn người đi thẳng đến nhà trọ, sau đó cùng nhau chuyển máy chạy bộ vào thang máy, thang máy lên đến tầng chín, Janice hô khẩu hiệu: "Một, hai, ba, ra!"

Lục Già cũng đang nâng một bên, bốn người thành đội hình ở bốn góc, vô cùng khí thế bê máy chạy bộ từ trong thang máy ra ngoài, một hai một, một hai một. Đi chưa được mấy bước, tự giác yên tĩnh lại.

Ở phía trước cách đó không xa, Từ Gia Tu đứng ở cửa nhà, mặc áo thể thao và quần dài thoải mái, bình tĩnh nhìn cô gái đang đứng đối diện, trong tay cô gái còn đang cầm cái bánh gato trái cây.

Hôm nay, là sinh nhật của Từ Gia Tu sao?

Khụ khụ khụ. Lục Già cùng bọn họ mang máy chạy bộ đi ngang qua, rồi đồng loạt quay đầu lại, gặp phải chuyện như vậy mọi người cũng không tiện chào hỏi, chỉ muốn nhìn thêm một lần nữa.

"Nhìn đủ chưa?" Từ Gia Tu đột nhiên lạnh lùng mở miệng.

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 9

....."Nhìn đủ rồi chứ?"

Rất dễ nhận thấy, đương sự tức giận rồi.

Lục Già vội vàng thu ánh mắt lại, giả vờ như chưa nhìn thấy gì cả. Cô nhìn thấy Janice vẫn còn ngoái đầu lại nhìn không rời mắt, nhắc nhở Janice mau mở cửa nhà trọ ra.

Quả thực, đã xem náo nhiệt lại còn ồn ào, người nào cũng có vẻ mặt bất quá, bị mắng cũng là chuyện hiển nhiên. Huống chi lại còn là xem chuyện náo nhiệt của ông chủ, rất dễ bị trúng chiêu.

Nhưng kiểu tình tiết máu chó như trong phim truyện tám giờ này quả thực rất hấp dẫn người ta, ai cũng có lúc tò mò. Lục Già cùng bọn họ về nhà trọ, mọi người lại không tự chủ dán lên cánh cửa, mở ra một khe hở tiếp tục nhìn trộm tình tiết chỉ có trong phim thần tượng ở bên ngoài.

Cảnh tượng tặng bánh ngọt như thế này, khi còn bé Lục Già đã từng xem rất nhiều trong phim thần tượng, người tặng bánh ngọt chỉ là một nhân vật phụ, nam chính bá đạo không hề khách khí ném bánh ngọt vào thùng rác. Khi còn bé, cô nhìn thấy hình ảnh như vậy thì sẽ cảm thấy nam chính đẹp trai cũng không có bạn bè, lúc ấy lực chú ý của cô chỉ đặt ở nam nữ chính, những vai phụ nhỏ bé chẳng qua chỉ để làm nền.

Nhưng thực tế không phải phim thần tượng, mỗi một cô gái đều là một cá thể độc lập trong thế giới này, ai cũng không biết được mình sẽ là vai phụ của ai; trong thực tế thì vai nam chính đâu rồi, ở trên mặt Từ Gia Tu Lục Già nhìn thấy sự cân nhắc.

"Thật xin lỗi." Từ Gia Tu mở miệng nói, đáy mắt vừa có vẻ xa cách lại vừa ôn hòa. Anh không có nhận lấy bánh ngọt trong tay cô gái, cách thức cự tuyệt cũng không giống người bình thường, ". Tôi không ăn mừng sinh nhật Dương lịch."

Thì ra là mới vừa rồi anh đang suy nghĩ lý do để từ chối. Lục Già đột nhiên nghĩ lại, nếu như lúc ấy cô thổ lộ trực tiếp, Từ Gia Tu sẽ cho cô lý do gì để cự tuyệt. Thật ra thì đối với nữ sinh thổ lộ thất bại mà nói, mấy cái lý do này cũng không quan trọng, nhưng đây cũng là sự an ủi và tôn trọng duy nhất mà "nam chính" có thể cho họ.

Lúc này, trên người Từ Gia Tu là phong thái lạnh lùng và ôn hòa trước sau như một, càng làm cho anh tăng thêm sức hấp dẫn.

Mặc kệ người đàn ông hấp dẫn như thế nào, nhưng cự tuyệt quả quyết như vậy làm cho gương mặt của cô gái sung huyết đỏ bừng, cô gái cố gắng tìm cho mình một lý do, "Coi như không phải là sinh nhật thì cũng có thể ăn bánh ngọt Chiếc bánh ngọt này em làm rất lâu, anh nhận đi, em cũng đã làm rồi."

Giọng nói của cô gái càng ngày càng nhẹ, cực kỳ bối rối. Lục Già ngẩng đầu lên, phát hiện Janice đang quan sát cô: "Bảo bối, cô xem thật nhập thần."

Cô đâu chỉ nhập thần, cô còn cảm động nữa đấy.

Lục Già không để ý đến Janice, cô thật sự có thể hiểu cảm giác lúc này của cô gái đó. Lúc ấy cô và Mạnh Điềm Điềm cùng đưa thư tình, Chung Tiến trả lời Mạnh Điềm Điềm rất nhanh. Cô thì sao, đợi rồi lại đợi, kết quả chính là chờ đợi trong mù quáng.

Lời thỉnh cầu giữ lại bánh ngọt như thế này, bình thường đàn ông chắc chắn sẽ không cự tuyệt, nhưng mà Từ Gia Tu lòng dạ sắt đá, cự tuyệt một

cách thẳng thắn, không cho người ta con đường sống: "Thật xin lỗi, tôi thật sự không ăn bánh ngọt, giữ lại cũng chỉ vứt đi."

Chao ôi, bây giờ nghĩ lại, ban đầu cô không ra mặt thổ lộ là một chuyện vô cùng lý trí.

Từ chối thẳng thừng như vậy, cuối cùng cô gái quay đầu đi, một lúc lâu sau mới cố tỏ vẻ thoải mái nói một câu: "Em hiểu rồi, thật xin lỗi."

"Không có việc gì." Từ Gia Tu nói, biểu hiện trên mặt cũng là vẻ thờ phào nhẹ nhõm, giống như là đã giải quyết thành công một vấn đề vô cùng phức tạp. Cô gái rõ ràng rất thất vọng, Từ Gia Tu mở miệng một lần nữa: "Chúc em một ngày nào đó tìm được một người đàn ông thích ăn bánh ngọt của em."

Nội dung tấn bi kịch thế là kết thúc.

Aizz, Lượng Tử và Dịch Ca cũng rất thất vọng, nhìn lâu như vậy mà lại thành ra như thế! Cô gái mang theo bánh ngọt rời đi, khuôn mặt vốn đang khách khí của Từ Gia Tu liền thay đổi, ánh mắt lạnh lùng nhìn lướt về phía nhà trọ 913, "Rầm" một tiếng, xoay người vào nhà đóng cửa lại.

Dịch Ca đột nhiên hỏi: "Sư phụ, có phải lão đại phát hiện ra chúng ta không?"

"Ngu ngốc, phát hiện từ lâu rồi." Janice nói, sau đó vỗ vỗ tay đi tới sofa ngồi xuống, "Nhưng mà không việc gì đâu. Tiết mục kiểu như thế này, tôi cũng đã xem hai ba lần rồi, lão đại sẽ không để ý đâu."

Xem xong vở kịch, khán giả thảo luận về nội dung vở kịch một cách tự nhiên, Janice và bọn Lượng Tử, Dịch Ca cũng biết cô gái này, cô gái này là nhân viên trong một cửa hàng tiện lợi nhỏ trong khu sinh hoạt của nhà trọ, tuần nào Từ Gia Tu cũng tới câu lạc bộ đó đánh cầu, thỉnh thoảng đánh cầu

xong thì sẽ vào cửa hàng tiện lợi chai nước, không ngờ cô gái đó lại có thể nảy sinh tình cảm, chọn ngày đi lên đây thổ lộ.

Đối với việc này, bọn họ cũng cảm thấy rất kỳ quái.

Lục Già uống một ngụm nước, có cái gì kỳ quái nhỉ, chỉ có một mình cô cảm thấy rất bình thường thôi à? Cô gái kia không phải là cô trước kia.

"Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại." Janic bắt chéo hai chân đưa ra nhận xét, "Không ngờ cô gái này lại dễ dàng bị vẻ ngoài của lão đại lừa gạt, nói tóm lại, cũng chỉ là một cô gái đáng thương ngu ngốc."

Lượng Tử và Dịch Ca cùng gật đầu: "Đúng là ngu ngốc đến đáng thương."

Janice nói xong, có người phụ họa, cũng có người chột dạ.

Lục Già chạy vào phòng vệ sinh rửa tay, lúc này tim cô đập dồn dập, sắc mặt đỏ bừng, rõ ràng là vẻ chột dạ. Cô dựa người vào tường ổn định hơi thở trấn an bản thân, ngu ngốc thôi à? Cô còn không biết xấu hổ ấy!

Lục Già ra ngoài, phát hiện Janice và Dịch Ca đều không có ở đây.

Lượng Tử nói cho cô biết Janice và Dịch Ca xuống lầu lấy mấy cái túi hành lý còn lại, bởi vì hai người là đủ rồi, nên anh liền ở lại sắp xếp lại. Lục Già vô cùng ngại ngùng cùng Lượng Tử làm việc.

Đối với Janice Lượng Tử vô cùng trung thành tận tâm: "Sư phụ đã giao phó thì tôi phải làm cho xong."

Lục Già cảm thấy tình cảm của Lượng Tử và Dịch Ca với Janice còn nhiều hơn so với Từ Gia Tu, Lượng Tử giải thích: "Tôi và Dịch Ca cùng đi

theo Janice vào Ốc Á , Từ lão đại một hơi bóc lột ba chúng ta, vô cùng có lỗi."

Hoá ra là như vậy.

Chỉ một lúc sau, Địch Ca và Janice đã quay lại, ngoại trừ hai túi hành lý mà hai người đi lấy, còn có một cái bánh ngọt, ách. Chính là cái mà cô gái của cửa hàng tiện lợi định tặng cho Từ Gia Tu.

Lượng Tử há hốc mồm: "Sư phụ, hai người không cần thiết phải như thế chứ."

Lục Già cũng hết sức hoảng sợ.

Janice lườm Lượng Tử một cái như trách cứ, bắt Địch Ca giải thích. Địch Ca nói, mới vừa rồi anh và sư phụ xuống lầu thì thấy cô gái vẫn ngồi bên bồn hoa khóc rất đau lòng, cô gái vẫn muốn đưa bánh ngọt cho lão đại của chúng ta, dù thế nào thì đây cũng là tấm lòng của người ta. Sư phụ tốt tính có thể giúp liền giúp, sau đó mang bánh ngọt lên đây.

"Nhưng Từ Gia Tu sẽ đồng ý sao?" Lục Già hỏi.

Địch Ca cho cô một ánh mắt "Sao lại ngốc như vậy": "Cô ấy cũng thổ lộ thất bại rồi, rốt cuộc bánh ngọt vào bụng ai cũng có khác gì đâu? Chẳng qua là chúng ta giúp cô ấy hoàn thành tâm nguyện."

Lục Già nhìn Địch Ca lúng ta lúng túng nói không ra lời, cảm giác trước ngực anh ta đang quàng một chiếc khăn quàng đỏ.

.

Bốn người ngồi quanh chiếc bàn vuông, ở giữa là chiếc bánh ngọt của cô gái kia, mùi sữa thật mê người. Lục Già vẫn không thể chấp nhận, đưa ra ý

kiến phản đối: "Tôi cảm thấy không tốt chút nào, dù sao thì đây cũng là bánh sinh nhật của Từ Gia Tu."

"Nhưng bánh sinh nhật chính là cho bạn bè ăn." Lượng Tử nói, có vẻ rất logic, "Huống hồ nếu như Từ lão đại mà biết sư phụ mang bánh ngọt về, nhất định sẽ tức giận."

"Đúng vậy a." Lục Già nâng cằm lên suy nghĩ một chút, nếu như Từ Gia Tu mà biết chuyện này, chắc chắn sẽ không chỉ đơn giản là tức giận thôi đâu.

Quá nhiều ý kiến khác nhau. Tất cả mọi người cũng đưa mắt nhìn về phía Janice, dù sao thì bánh ngọt cũng do cô ấy cầm về, rốt cuộc xử lý như thế nào phải do cô ấy quyết định, dù sao Lượng Tử và Địch Ca cũng đói bụng rồi.

Janice nhanh chóng đưa ra ý kiến: "Chúng ta voi như là làm sinh nhật cho lão đại là được rồi, chúng ta có lòng như vậy, lão đại chắc sẽ vui lắm."

Biện pháp thật là tốt! Địch Ca và Lượng Tử nhanh tay cầm một cây nến lên chiếc bánh, lúc cầm nến còn hỏi: "Chao ôi, năm nay lão đại bao nhiêu tuổi rồi?"

"27, còn nhỏ hơn tôi hai tuổi!" Janice nhanh chóng trả lời, không yên lòng lại hỏi Lục Già một lần nữa: "Đúng không?"

Lục Già gật đầu một cái, chắc là vậy.

"Ôi mẹ nó, trẻ như vậy à." Lượng Tử không tưởng tượng nổi, "Thật sự không nhìn ra."

"Hừ, nói bé một chút." Địch Ca nhìn ra bên ngoài, "Đừng để lão đại nghe thấy."

Lục Già: "." Nào có kiểu làm sinh nhật cho người ta mà người trong cuộc lại không được nghe!

Bánh ngọt được cắm lên 7 cây nến, Địch Ca lấy cái bật lửa ra rồi đốt nến, thăm dò ý kiến: "Muốn hát bài chúc mừng sinh nhật không?"

Janice : "Hát, đương nhiên là phải hát rồi, không có chủ nhân ở đây nhưng vẫn phải hát bài chúc mừng sinh nhật."

Thọ tinh vẫn còn ở nhà trọ phía đối diện đấy, bọn họ mừng sinh nhật như thế này không thêm cân nhắc đến cảm nhận của thọ tinh sao! Trái tim Lục Già đập "thình thịch", ngoài ý muốn phát hiện bản thân mình vẫn cực kỳ có lương tâm, ít nhất cô còn nghĩ đến cảm nhận của Từ Gia Tu.

Bầu không khí vui vẻ tà ác như bị lây nhiễm. Lục Già không kiên trì được bao lâu, cũng cùng tham dự với bọn họ, hát xong bài hát mừng sinh nhật, rồi thổi nến, Janice và Địch Ca cũng rút điện thoại di động: "Đợi lát nữa, chụp mấy tấm hình chia sẻ cho bạn bè trên weibo."

"Không được!" Lục Già phản ứng rất nhanh, "Mọi người chia sẻ cho bạn bè bị Từ Gia Tu nhìn thấy thì sao?"

Éc.

Janice và Địch Ca để điện thoại di động xuống cùng nhìn về phía cô, Lượng Tử cũng nhìn sang, ba người gần như cùng đồng thanh hỏi cô: "Chẳng lẽ bạn bè trên weibo của cô có cả lão đại?"

Lục Già gật đầu một cái, cứng đờ hỏi: "Chẳng lẽ. Mọi người không có à?"

"Không có a! Bọn tôi không có!" Ba người tiếp tục lắc đầu.

Lục Già không tin cho lắm: "Vậy mọi người dùng cái gì để liên lạc. . . .
."

Janice trả lời: "Chúng tôi dùng phần mềm của nội bộ công ty để trao đổi, tính bảo mật còn cao hơn."

Lục Già cười rộ lên: "Tôi và anh ấy không phải là bạn học cũ sao?"

Ba người nhất thời sáng tỏ, nhưng mà vẫn muốn xem xem bạn bè trên weibo của cô, kết quả nhìn xong đều rất thất vọng: "Không có ý nghĩa, đều là trích dẫn."

Đúng vậy, căn bản mỗi ngày đều chia sẻ một hai cái tin tức, cảm giác tồn tại không mạnh, nhưng mà cũng không phải là không có một chút cảm giác tồn tại nào. Cô cũng không biết đã thêm Từ Gia Tu từ lúc nào, nhớ tới hôm tổ chức hôn lễ của Mạnh Điềm Điềm và Chung Tiến đã thêm không ít bạn bè, chắc Từ Gia Tu là một trong số đó.

Janice và Địch Ca thấy weibo của Từ Gia Tu cũng không có gì hay ho, nhanh chóng đặt sự chú ý quay lại cái bánh ngọt. Bọn họ cắt bánh ngọt thành bốn phần, mỗi miếng có hai trái dâu tây, vừa ăn vừa nói: "Không thể không nói, bánh ngọt thật là ngon."

Lục Già than thở trong lòng, còn phải nói à, đây là bánh ngọt cô gái đặc biệt chuẩn bị để tỏ tình. Đột nhiên, mặt chợt lạnh, Janice không khách khí trét bơ lên mặt cô, chọc cho Địch Ca và Lượng Tử cùng cười ầm lên, bọn họ cũng học dáng vẻ của Janice quệt cho cô mấy nhát.

A a a! Cô muốn bạo phát! Lục Già đứng lên, đúng lúc này, chuông cửa cũng vang lên.

"Là chuyển phát nhanh đó, tôi mua len cho Lục Già." Janice vừa ăn bánh ngọt vừa nói, thuận miệng bắt Địch Ca ra mở cửa.

"Được rồi!" Địch Ca nhét vào miệng một miếng bánh ngọt thật to, rồi nhanh nhẩu đứng lên, vội vàng chạy ra mở cửa.

Mở cửa mà không nhìn mắt mèo trước là một việc dễ dàng dẫn đến chuyện bi kịch, bởi vì người đứng ngoài cửa có thể là cường đạo, là nhân viên giới thiệu sản phẩm, hoặc là. boss.

"Hả, lão đại. Gia ca."

Ở ngoài cửa, giọng nói của Địch Ca hết sức mơ hồ không rõ, không biết là do trong miệng nhét quá nhiều bánh ngọt, hay là bị dọa sợ.

Lục Già không biết Địch Ca có bị hù sợ hay không, nhưng cô bị dọa sợ rồi T_T. Từ Gia Tu đột nhiên viếng thăm, Janice vội vàng thả bánh ngọt trong tay xuống, Lượng Tử hoảng sợ chạy vào trong nhà vệ sinh. Còn cô theo bản năng đưa tay sờ lên miệng, phát hiện tất cả đều là bột, làm thế nào đây!

Từ Gia Tu đi vào, không nhanh không chậm đi tới bên cạnh bàn ăn, tầm mắt lạnh lạnh quét một vòng bánh ngọt còn dư lại trên bàn, phía trên còn có một chữ "Gia".

"Ha ha." Từ Gia Tu nhẹ nhàng cười.

Cười như vậy thật sự rất đáng sợ.

"Mọi người đang làm gì vậy?" Rốt cuộc Từ Gia Tu cũng phá vỡ sự im lặng, hỏi người là mở cửa cho anh là Địch Ca.

"Chúng tôi." Chúng tôi đang ăn trộm bánh ngọt của anh, dù sao cũng không thể nói câu này ra miệng được, dứt khoát dựa theo thời Janice vừa nói để giải thích, "Chúng tôi đang. ăn mừng sinh nhật của anh, lão đại."

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 10

Tiếp theo, tình hình có chút rối loạn, mọi người ra sức giải thích thật thành khẩn, cố gắng khiến cho Từ Gia Tu tin tưởng bọn họ.

Tỷ như Janice: "Chúng tôi vừa mới biết hôm nay là sinh nhật của lão đại nên vụng trộm chúc mừng chút thôi."

Tỷ như Dịch Ca: "Đúng, là vụng trộm chúc mừng."

Tỷ như Lượng Tử đã rửa mồm sạch sẽ giả bộ như đi ngang qua: "Lão đại, tôi phải đi sắp xếp vài thứ cho Lục Già."

"Lục Già?" Từ Gia Tu tóm được một cái tên trong lời nói của Lượng Tử, đúng vậy, còn có một kẻ đang ngồi cúi đầu ở đằng kia. Từ Gia Tu bước tới vài bước, tầm mắt nhìn xuống liền thấy đỉnh đầu của Lục Già với những sợi tóc dài rủ xuống theo đường cong trên vai, bộ dạng thật yên tĩnh.

"Lục Già, cô nói đi." Từ Gia Tu nói.

Ngữ khí này so với lúc nói cùng mấy người kia mang theo một chút quen thuộc và tín nhiệm hơn hẳn, bạn học cũ tóm lại vẫn là bạn học cũ.

Bị điểm danh, Lục Già ngẩng đầu, thầm nghĩ chắc mình đã lau bánh kem tương đối sạch rồi.

Quả nhiên, ngay khi Từ Gia Tu nhìn thấy mặt cô thì trực tiếp rút một tờ khăn giấy trong hộp trên mặt bàn đưa qua, uyển chuyển đùa cợt một câu: "Chưa ăn bánh ngọt bao giờ à?"

Đúng là sĩ nhục ...

Lục Già dùng giấy lau miệng lại thật sạch, cô rất muốn nói rằng: tuy thoát nhìn có vẻ như cô ăn nhiều nhất nhưng kỳ thực còn chưa được miếng nào vào bụng ... Mà thôi quên đi, nói ra câu này đến chính cô còn chẳng tin được ấy chứ.

Lục Già ra sức lau lau, không hiểu vì sao lại thấy hơi buồn cười.

Về phần câu hỏi "Chưa ăn bánh ngọt bao giờ à?" của Từ Gia Tu, Janice rất nhanh tìm được lý do phản bác, quả không hổ là người luôn dám khiêu chiến với Từ Gia Tu, cô nói: "Không phải chúng tôi chưa ăn bánh ngọt bao giờ, chỉ là chưa được ăn bánh ngọt sinh nhật của lão đại anh mà thôi!"

"Vậy nên, vậy nên..." Từ Gia Tu không nói được hết câu, anh hít sâu hai cái, phát hiện ra mình không thể thốt được nên lời, mấy người này mặt dày quá thể!

Lục Già cũng cảm thấy hành vi của mình cùng bọn Janice ngày hôm nay đúng là có chút vô sỉ. Chiếc bánh ngọt mà Từ Gia Tu trăm phương nghìn kế từ chối không chỉ bị mang trở về ăn vụng, mà còn ngang nhiên được phát lên ngọn cờ ăn vụng vì sinh nhật của anh.

Tuy nhiên, có thể lên làm ông chủ thì sức chịu đựng cũng không phải tầm thường, cái lý do vô nghĩa mà Janice nói: "Chưa được ăn bánh ngọt sinh nhật của anh", Từ Gia Tu nghe xong còn cẩn thận suy nghĩ, sau đó mở miệng: "Được, chưa được ăn phải không, hôm nay tôi sẽ cho mấy người ăn no thì thôi."

Buổi tối, tại chung cư Thanh Niên, tất cả nhân viên Ốc Á đều có mặt để tham dự sinh nhật của Từ Gia Tu; có cả mấy người bạn cùng chơi bóng trong khu nhà trọ với anh nữa. Janice phụ trách sắp xếp, liên lạc, tổ chức toàn bộ bữa tiệc, lấy công chuộc tội. Còn Lượng Tử và Địch Ca thì làm chân chạy cho Janice.

Lục Già ở đâu?

Gần như người nào đến tham gia bữa tiệc cũng đều cảm khái bánh ngọt đêm nay thật lớn. Làm sao có thể không lớn được chứ, đây chính là chiếc bánh mà Lục Già mua theo yêu cầu trực tiếp của Từ Gia Tu "Bánh lớn được từng nào thì mua từng đó".

"Ôi má ơi, cái bánh ngọt này ai mua thế, thật có thành ý!" Có người bất ngờ hỏi.

Khóe miệng của Từ Gia Tu khẽ cong lên mỉm cười, giọng điệu khi nói chuyện lộ ra hai phần bất đắc dĩ, liếc mắt nhìn về phía người nào đó đặt câu hỏi: "Sao lại mua lớn như vậy?"

Lục Già ngất! Ông bà chú bác dì ba cô bốn cậu bảy nhà anh, không phải chính anh yêu cầu nhất định phải thật lớn, lớn, lớn, lớn à? Để cho cô với bọn Janice ăn bánh sinh nhật đến khi nào no thì thôi còn gì! Hơn nữa Lục Già cảm thấy câu "Bánh ngọt là do cô mua đến" có chỗ nào không đúng thì phải...

Không khí của bữa tiệc cũng không tệ lắm, Từ Gia Tu đã cho phép Janice tổ chức sinh nhật cho anh thì tất nhiên sẽ không đem tiệc sinh nhật biến thành buổi phê bình. Đồ ăn tối được khách sạn Giang Duyệt mang tới, còn có cả hai hòm rượu tây, tất cả hóa đơn đều do Lục Già ký.

Mọi người có ăn có uống hiển nhiên chơi đùa rất vui vẻ. Còn Từ Gia Tu thì một chút cũng không làm lãng phí tác dụng của bữa tiệc sinh nhật hôm nay, chỉ hai ba câu đã biến "sinh nhật của anh" trở thành "tiệc mừng sinh nhật Từ Gia Tu và chào đón Lục Già gia nhập vào chung cư Thanh Niên".

Được lắm, cho dù Từ Gia Tu không tìm cô đòi chia đôi mọi chi phí của đêm nay thì cô cũng phải tự giác đem trả rồi.

Đúng là kẻ xấu! Lục Già cầm chai rượu ngồi ở một góc sofa, rượu trái cây ngọt ngào uống vào chẳng có cảm giác gì, nhưng chất cồn bên trong vẫn âm thầm phát huy tác dụng. Lục Già biết mình không say, chỉ có chút lâng lâng, cả người nhẹ nhõm thật thoải mái.

Không biết từ khi nào, Từ Gia Tu đã ngồi xuống bên cạnh cô, tay trái cũng cầm một chai rượu, hơi khom người xuống, khuỷu tay chống lên hai đầu gối tách sang hai bên. Từ Gia Tu ngồi gần Lục Già nhất, chỉ cần cô động nhẹ một chút, chân của hai người cũng chạm vào nhau. Trong không khí thoải mái hiện giờ, Lục Già chẳng suy nghĩ gì nhiều, cũng không để ý đến việc Từ Gia Tu có cố ý ngồi gần mình hay không. Nhưng nhớ tới đêm nay còn chưa nói chúc mừng sinh nhật với vị “thọ tinh” này, Lục Già ngẩng đầu, khuôn mặt hơi phỉếm hồng, đơn giản nói một câu: "Sinh nhật vui vẻ, Từ Gia Tu."

Sinh nhật vui vẻ nha... bạn học cũ.

"Cám ơn." Từ Gia Tu nói, âm cuối chậm rãi nâng cao lên. Một lát sau, anh giở chai rượu của mình lên cụng vào chai của Lục Già, "Chào mừng gia nhập."

Một câu gồm bốn chữ, giọng nói nam tính trầm thấp phá lệ động lòng người, Lục Già quay đầu sang thì phát hiện ra Từ Gia Tu đã đứng lên, đi qua bên kia tiếp đón vài người bạn.

Cô ngả người vào sofa, chắc cũng hơi say rồi. Bỗng nhiên cô lại có ảo giác như quay lại thời trung học, trong lòng như có tiếng tăm ăn lá dâu, sần sật, sần sật ... Thật thân thuộc, thật dễ nghe.

Thật giống như tiếng tuổi xuân trôi qua vậy.

Mấy ngày nay Ốc Á bề bộn nhiều việc, sai sót lúc trước của Janice làm cho toàn bộ kế hoạch cùng phương án phải chỉnh sửa lại hết. Các đồng nghiệp của bộ phận kỹ thuật trên lầu người nào người nấy đều kêu khổ ầm trời. Tuy rằng Janice đã bị Từ Gia Tu “đày” xuống lầu dưới, nhưng lỗi lầm là do cô gây ra, đương nhiên cô cũng không thể ngồi không mặc kệ. Ngày nào cũng mặt dày mày dạn chạy lên tham dự hạng mục, kể cả khi mấy nhân viên lập trình cũ không hề muốn gặp lại cô. Vì mang trong mình cái danh “tội nhân” nên mỗi khi đến giờ nghỉ trưa, Janice đều nhờ Lục Già hỗ trợ mua trà chiều cùng điểm tâm để trấn an mấy nhân viên lập trình nóng nảy kia.

Có đôi khi, Lục Già thật thán phục tinh thần đặc biệt không biết xấu hổ của Janice.

Đã mua trà chiều thì hiển nhiên không thể thiếu phần cho bộ phận chỉnh sửa của Từ Gia Tu. Lần nào Lục Già cũng mua cafe Americano cho anh, ba ngày liên tục đều cho cùng một lượng đường. Đến ngày thứ tư, Từ Gia Tu cực kỳ "khách khí" nhắc nhở: "Ngày mai cho ít đường đi một chút, ngọt quá."

Thật đúng là coi cô như em gái bán trà mà sai bảo rồi.

Hơn nữa, lúc này Lục Già mới hiểu cái gì gọi là bận rộn điên cuồng tới mức “ngủ luôn ở tại công ty” mà Tiểu Đạt từng nói. Cô và Janice ở chung một phòng trong chung cư, Từ Gia Tu thì ở phía đối diện trên cùng một tầng, nhưng hầu như ngày nào cô cũng đi làm một mình. Hàng ngày phải tới lúc cô ngủ say Janice mới về nhà, ngày hôm sau tất nhiên sẽ không dậy nổi mà đi làm, cho nên thời gian xuất phát của hai người khác nhau. Còn về phần Từ Gia Tu thì sáng nay có vô tình gặp phải. Anh và cô vào thang máy cùng một lúc, trong lúc chờ thang máy đi xuống, Từ Gia Tu ngáp liên tục hai cái, nước mắt còn trào cả ra.

Lục Già nhìn mà ngây người, đàn ông đẹp trai có khác, ngáp cũng thật gọi cảm.

Từ Gia Tu liếc mắt sang phía cô, giọng nói lười nhác hỏi: "Chẳng lẽ cô chưa thiếu ngủ bao giờ à?"

Câu hỏi này đúng là ấu trĩ! Mà cô thấy ngày nào Janice cũng tự cho phép mình ngủ thêm hai giờ nữa mới dậy đến công ty, sao anh không làm như thế đi. Thân là ông chủ mà cũng cố liều mạng như vậy...

Từ Gia Tu đột nhiên nói với cô: "Vấn đề của hạng mục đã xử lý ổn thỏa từ tối qua rồi."

"Thật vậy sao?" Lục Già vui vẻ hỏi. Cuối cùng cô cũng không cần phải mua trà chiều nữa!

"Ừ." Từ Gia Tu gật gật đầu, khẽ mỉm cười, tâm tình có vẻ rất tốt.

Thang máy xuống tới lầu một, Lục Già định đi tới một chỗ gần đây mua điểm tâm, Từ Gia Tu bất ngờ gọi cô lại: "Mua giúp tôi một phần nhé."

"À, được!" Cô trả lời rồi xoay người thật nhanh để Từ Gia Tu không nhìn thấy cô đang xụ mặt rầm rì. Vừa mới thoát khỏi việc mua trà chiều xong, bây giờ lại chuyển sang mua bữa sáng. Cũng tốt thôi, làm việc là hạnh phúc, cũng nên làm nhiều một chút.

Vấn đề của hạng mục đã được giải quyết, không chỉ xử lý hết các sai sót do Janice gây ra, mà Từ Gia Tu còn đích thân cùng cả đội lên kế hoạch sắp xếp lại toàn bộ cho hạng mục. Đối với chuyên ngành kỹ thuật Lục Già không hiểu lắm, nhưng trong mấy ngày đi đưa trà chiều cộng thêm vài chuyện nghe được ở chỗ chị Lan, cô biết được Từ Gia Tu thực sự là một nhân tài trong việc quản lý, phụ trách kỹ thuật. Cả quá trình bao gồm: Xem

xét tình hình chung, đề xuất ý tưởng, thành lập đội ngũ, thực hiện kế hoạch, cuối cùng là hoàn nhiệm vụ. Trong quá trình còn có thể phát hiện, vạch ra những sai sót nhỏ, xác định biện pháp xử lý cụ thể.

Lục Già thật lòng cảm thấy Từ Gia Tu thực không tệ! Lão Lục cũng từng nói với Từ Gia Tu một câu: “Tôi đánh giá cao cậu đấy!”

Lục Già nhớ trước kia vào mỗi lần thi xong, học sinh các lớp đều được xếp thứ hạng, có lúc bảng xếp hạng không được công bố, mọi người liền chạy tới phòng giáo viên để xem kết quả thống kê. Lần nào Từ Gia Tu cũng cực kỳ bình tĩnh, người lúc nào cũng giữ vững thành tích ổn định trong cả ba năm như anh, chắc không thể biết được tâm trạng lên xuống thất thường như giá cổ phiếu trên thị trường chứng khoán của những học sinh bình thường là như thế nào đâu.

Nhưng có một lần, cô đặc biệt phát huy năng lực học tập, tên của cô được xếp cùng một chỗ với anh. Do thứ tự ngồi của lần thi sau được căn cứ vào thứ hạng của lần thi trước, cho nên đợt đó, Từ Gia Tu ngồi ngay ở phía trước cô. Đối với đề thi số học khi ấy, Lục Già có ấn tượng rất sâu sắc, quả thực là vô cùng khó, hầu như ai cũng phải đau đầu suy nghĩ. Kết quả là Từ Gia Tu chỉ mất có 15 phút đã làm xong. Đến khi hết giờ, bạn học xếp thứ hạng cao nhất sẽ đứng dậy thu bài thi. Từ Gia Tu đứng lên định rút giấy thi của cô, đột nhiên lúc này Lục Già lại phát hiện ra chỗ sai, vội vàng ngoáy bút như bay, học tốc tính lại. Từ Gia Tu giật giật hai cái rồi thả tay ra, bỏ qua để cô làm tiếp. Đến khi anh thu hết bài thi của cả lớp xong quay lại chỗ cô, Lục Già mới buồn bực nộp bài. Từ Gia Tu quét mắt nhìn đáp án cuối cùng một cái, phun ra ba chữ: "Vẫn làm sai."

Đúng là mất công sửa mà!

Sau khi bài thi được chấm xong trả về, quả nhiên bị gạch đỏ choe choét, được cái thầy Lô khen ngợi nói cô có cách giải đề mới lạ.

Thời học sinh ấy mà, nếu một nam sinh không thuộc dạng liễu mạng học tập mà vẫn có thành tích tốt khiến người ta phải lú lờ, chỉ cần bộ dạng không phải xin lỗi ánh mắt của nhân dân thì đều có sức hấp dẫn mãnh liệt, huống chi Từ Gia Tu lại rất có phong thái.

--- -----

Tuy vấn đề sai sót trong hạng mục do Janice gây ra đã được giải quyết nhưng Từ Gia Tu vẫn không gọi cô cùng Dịch Ca và Lượng Tử về lại lầu trên, đến Janice cũng không hiểu vì sao lại như vậy.

Tranh thủ thời gian nghỉ trưa, mấy người cùng nhau ngồi xuống thảo luận một hồi. Tiểu Đạt nghiêm túc ngẫm nghĩ: "Có phải Từ tổng muốn cô biểu tặng quà cáp gì không?"

Lục Già nhìn Tiểu Đạt, cảm thấy bạn học Tiểu Đạt thật lợi hại, chỉ một câu nói lập tức phá hủy hoàn toàn hình tượng nam thần như trời quang trăng sáng của Từ Gia Tu ra thành từng mảnh, cứ thế rơi thẳng xuống vũng bùn đen.

"Quà cáp à? Tôi đã đưa rồi mà!" Janice vội nói.

Đã đưa á? Lục Già thầm nghĩ, cô đánh giá tiêu chuẩn đạo đức của Từ Gia Tu quá cao rồi.

Janice thản nhiên nâng cằm nhìn bức tranh chữ thập "Tuần mã đồ" treo ở trên tường rồi nói, "Tôi đã đưa bức tranh này cho lão đại để anh ấy treo ở văn phòng, nhưng anh ấy nói chỉ nhận tấm lòng thôi, còn tranh thì để tôi tự treo ở phòng làm việc."

Ồ... chuyện này Lục Già có thể hiểu được, nhìn cách trang trí nội thất thiết bị từ Ốc Á cho tới chung cư Thanh Niên là biết, Từ Gia Tu không phải là người thích treo mấy thứ giống như tranh chữ thập này.

Janice lại phì cười thở dài, lẩm bầm lẩm bầm: "Nếu Tiểu Diệp tổng có ở đây thì tốt quá rồi!"

"Ai đang nhắc tới tôi vậy..."

Một giọng nam trong sáng lại nhẹ nhàng đột nhiên truyền đến từ phía sau, thật đúng là nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo liền xuất hiện. Lục Già theo bản năng quay đầu lại, nhìn lần thứ nhất: Là một người đàn ông trẻ tuổi môi hồng răng trắng trông thật đẹp mắt!

Nhìn lần thứ hai: Diệp Ngang Dương!

Lục Già cảm thấy đầu mình nổ "ầm" một tiếng, lệ rơi đầy mắt! Vì sao những người đàn ông cô từng theo đuổi đều có mặt tại Ốc Á hết vậy? Đã thế kết quả đều là không theo đuổi được.

Thời điểm học trung học, Lục Già từng viết hai lá thư tình, một cái cho Từ Gia Tu, không có hồi âm; một cái cho Diệp Ngang Dương, lại càng như đá chìm xuống đáy biển.

Viết cho Diệp Ngang Dương là sau khi không nhận được phản hồi gì từ phía Từ Gia Tu, lúc đó Mạnh Điềm Điềm và Chung Tiến đã chính thức yêu đương, ngày nào bọn họ cũng chia sẻ cảm thụ về tình yêu ngọt ngào của mình với cô. Nếu nói cô không cảm thấy bị tổn thương thì hoàn toàn là giả, không cần biết là nội tâm hay thể diện, tất cả đều có thương tích.

Ngay trong khoảng thời gian khó khăn đó, hàng ngày Diệp Ngang Dương đều đặn tặng cho cô một hộp sữa. Vì thế, cô dứt khoát lấy lá thư tình đã từng viết cho Từ Gia Tu sửa qua sửa lại một lượt rồi đem đi gửi.

Nội dung sửa lại như thế nào cô đã quên mất rồi, chỉ nhớ đúng một việc, khi sửa đến đoạn cuối là lúc cô đang nghe một bài hát mới phát hành, cho nên tiện tay viết luôn một câu trong lời bài hát vào: "Mình không để ý đến những người xung quanh, mình thích cậu nhất."

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 11

Trước kia là "Mình không để ý đến những người xung quanh, mình thích cậu nhất", còn hiện tại ấy à, có thể trực tiếp đổi thành "Cảnh còn người mất chuyện đã qua, muốn cất tiếng nói mà nước mắt tuôn rơi."

Hai lần tỏ tình liên tiếp đều thất bại sẽ có cảm giác gì đây?

Hiển nhiên là vô cùng chua xót rồi! Khụ khụ, thực ra... Lục Già cũng không cảm thấy khổ sở lắm. Đâu có cảm giác khoa trương kiểu "Giống như có một lưỡi kiếm đâm nát tim cô, rồi bị nhấn chìm dưới đại dương mênh mông..." như trong sách miêu tả, thậm chí còn chả buồn bằng lúc đánh rơi 100 đồng. Giờ nghĩ lại, lúc ấy Lục Già chỉ cảm thấy có chút thất bại, có chút hoài nghi chính mình, thỉnh thoảng có chút chán nản, tinh thần bấp bênh không ổn định; cô rất muốn tìm mấy bài tình ca bi thương nghe cho nó tâm trạng một tí, nhưng mà quả thực tìm được bài nào có thể thể hiện được tình cảnh của cô vô cùng khó.

Tâm trạng đó duy trì được đúng một tuần, đến khi lão Lục mua cho cô thuốc bổ não dành cho học sinh, ngày nào cô cũng uống một viên trước bữa ăn, rồi dần dần cũng khôi phục lại bình thường. Sau này cẩn thận nghĩ lại, nhất định là khi đó não cô thiếu chất cho nên mới làm ra loại hành vi nào tàn như "viết thư tỏ tình" kia.

Lại là sau này, Mạnh Điềm Điềm chia sẻ cảm xúc về nụ hôn đầu cho Lục Già nghe. Cô vừa ăn thạch hoa quả, vừa nghiêm túc nghe. Trong lòng lại thầm nghĩ: môi của nam sinh có gì ngon mà cắn, khẳng định không ngon bằng thạch hoa quả mà cô đang ăn. Tuy rằng cô thực sự tò mò không biết

khi cần hai bờ môi mỏng đẹp đẽ kia của Từ Gia Tu thì sẽ có cảm giác như thế nào.

Là mềm mềm? Hay trơn nhẵn? Ăn có ngon hay không?

Mạnh Điềm Điềm nói cậu ấy có cảm giác bị điện giật. Điện giật à? Khoảng bao nhiêu Vôn nhỉ? Khi làm thí nghiệm vật lý cô có dùng cục pin tiểu 1.5V, chỉ thấy hơi tê tê.

Cô tỏ tình thất bại, Mạnh Điềm Điềm cũng buồn theo cô, còn mở miệng nói đùa: "Thế mà chúng ta còn hẹn nhau đi chơi hang núi Hoan Nhạc cơ đấy."

Đúng vậy. Lần thứ nhất viết thư tình, Lục Già và Mạnh Điềm Điềm đã giao hẹn, bốn người bọn họ sẽ cùng nhau đi chơi. Cô và Từ Gia Tu, Mạnh Điềm Điềm với Chung Tiến, bốn người tạo thành một nhóm cùng đi đến hang núi Hoan Nhạc chơi. Vào thời điểm đó, đối với các cô, suy nghĩ tưởng chừng như đơn giản này đã là một sự kiện tương đối lớn. Vì để đề phòng lúc đi chơi bị thiếu tiền, Lục Già còn vụng trộm tiết kiệm không ít tiền tiêu vặt. Ngay cả phần vé vào cửa cùng suất ăn McDonald của Từ Gia Tu cô cũng chuẩn bị luôn, nhưng cuối cùng thì Từ Gia Tu đã thay cô tiết kiệm được số tiền này ...

Bất kể là chuyện gì, lần nếm trải đầu tiên luôn luôn dụng tâm để ý hơn lần thứ hai, sự chờ đợi cũng mang theo căng thẳng hơn. Khi viết bức thư tình kia cho Từ Gia Tu, cô cẩn thận lựa chọn từng câu từng chữ, sửa lên sửa xuống, gần như huy động hết các tế bào văn chương trong cơ thể. Ngay cả Mạnh Điềm Điềm từng thi ngữ văn được 90 điểm cũng phải tròn mắt thán phục. Cô còn tốt bụng tiện tay sửa lại thư tình Mạnh Điềm Điềm một lượt, thế mà cô nàng còn bất mãn: "Của mình vẫn không hay bằng của cậu."

Tất nhiên là thế rồi, Lục Già lại dễ dàng Mạnh Điềm Điềm: "Tuy chất lượng thư tình của cậu không tốt bằng của mình, nhưng trình độ ngữ văn

của Chung Tiến không cao bằng Từ Gia Tu, cho nên hiệu quả cũng như nhau thôi."

Mạnh Điền Điền lập tức vui vẻ: "Đúng nha."

Vậy mà trên thực tế, hiệu quả hoàn toàn không giống nhau.

Tới lần thứ hai viết thư tình, phong thư màu hồng phấn cùng giấy viết thư đã có sẵn từ đợt trước, hoa khô kẹp theo thư còn dư lại mấy bông, thậm chí ngay cả nội dung cũng không cần chuẩn bị, cho nên so với lần đầu, Lục Già bắt tay vào hành động tiện lợi và tiết kiệm thời gian hơn hẳn.

Diệp Ngang Dương là đàn em kém cô một lớp, bộ dạng cũng thuộc kiểu ngọc thụ lâm phong, quả thực là một thiếu niên tuấn tú. Lần đầu tiên Lục Già gặp cậu ta là khi cậu ta chạy quá nhanh chẳng may đâm phải cô, làm cô mắt nổ đom đóm, mũi đổ máu. Thấy nạn nhân bị thương, Diệp Ngang Dương vội vàng dùng ống tay áo đồng phục cầm máu, giọng nói tràn đầy áy náy: "Thật xin lỗi, bạn học, mình không cố ý."

Lục Già biết cậu ta không cố ý, nhưng mà thật sự là đau quá! Cô nước mắt lưng tròng trợn lên nhìn cậu ta, khuôn mặt xinh đẹp của Diệp Ngang Dương thoáng đỏ lại hồng, vội vàng tự giới thiệu: "Mình là Diệp Ngang Dương, học lớp 16. Cậu... học lớp nào?"

"Tôi... cậu không cần biết."

Lúc đó, Lục Già thật sự không ngờ thủ đoạn quyến rũ của Diệp Ngang Dương lại cao siêu đến thế. Trong hai tuần liên tiếp, ngày nào Diệp Ngang Dương cũng mang một bình sữa đến cho cô. Đó là sữa do nhà trường đặt cho học sinh, trên mỗi bình sữa đều có viết tên của từng người. Diệp Ngang Dương không chỉ lén lút mang phần sữa của mình tới cho Lục Già, mà lần nào trên bình sữa cũng được gắn kèm một bức tranh vẽ tay, tất cả hình vẽ đều là cô.

Bị theo đuổi như vậy sẽ khiến thiếu nữ sinh ra ảo giác mình là độc nhất vô nhị. Một ngày sau đó, tâm tình của Lục Già đặc biệt vui vẻ. Trong khoảng thời gian ấy, lớp của cô và lớp của Từ Gia Tu cùng học một tiết thể dục, bởi vì mỗi ngày cô đều uống hai hộp sữa cho nên khi nhảy xa, toàn thân giống như đang bay lên, đạt thành tích kiểm tra cao nhất trong các nữ sinh của cả hai lớp. Từ Gia Tu ngồi ở một bên ghi thành tích của mọi người giúp thầy giáo, anh cầm cây bút, không hề khách khí nói ra một câu: "Động tác không đúng tiêu chuẩn, nhảy lại."

Được, nhảy lại thì nhảy lại, cô sẽ nhảy lại thật hoành tráng cho anh xem.

Nhảy lần hai, trật chân. Từ Gia Tu ngồi trên ghế dựa đứng bật dậy.

Các bạn nữ xung quanh thấy vậy vội vàng chạy tới đỡ Lục Già, Dương San Ny còn giúp cô công khai lên án Từ Gia Tu: "Từ Gia Tu, cậu thật quá đáng!"

Bây giờ nhớ lại, có khi Từ Gia Tu và Dương San Ny đã bắt đầu từ khi đó rồi. Quả nhiên tình yêu ập đến chẳng có nguyên tắc gì cả, Từ Gia Tu không rung động trước bức thư tình chứa chan tình cảm của cô, nhưng chỉ vì câu nói "Cậu thật quá đáng" của Dương San Ny mà phải chịu thua.

Chịu thua sao? Thực ra chẳng có cái gì gọi là chịu thua hay không, mà chỉ là có tình nguyện chịu thua hay không thôi.

Huống chi Từ Gia Tu đóng cửa trước mặt cô, Thượng Đế lại mở cho cô một cái cửa sổ khác. Nhìn qua khung cửa sổ kia là thấy được khuôn mặt mi thanh mục tú của Diệp Ngang Dương rồi. Một ngày nay Lục Già rất thích xem bộ phim truyền hình nói về tình chị em chiếu trên TV, chăm chỉ theo dõi không sót tập nào; bên cạnh đó kỳ nghỉ lễ 1/5 cũng càng lúc càng tới gần. Vốn dĩ cô và Mạnh Diễm Diễm hẹn nhau tới ngày Quốc tế lao động thì lập một nhóm bốn người cùng đi đến hang núi Hoan Nhạc chơi. Thời gian quá cấp bách mà cô lại không có ai, sau một buổi tối suy nghĩ cân nhắc kỹ

lượng, cô lại tràn đầy tin tưởng bắt tay vào viết thư tình một lần nữa. Đợi mực khô rồi gấp giấy nhét vào phong thư màu phấn hồng, Lục Già bắt đầu hồi hộp chờ câu trả lời vào đúng ngày 1/5.

Kết quả là, số tiền cô tiết kiệm để trả thêm một suất vé vào cửa cùng đồ uống vẫn không có cơ hội dùng đến. Đúng là Thượng Đế đã mở cho cô một cái cửa sổ, nhưng vẫn có khả năng sẽ bị cửa sổ kẹt vào đầu.

Rất nhanh sau đó, Diệp Ngang Dương có bạn gái ở bên ngoài, chung quy Lục Già không có rơi vào vòng xoáy gọi là “yêu sớm”, từ đó mỗi ngày đều chăm chỉ học tập, hướng về tương lai phía trước.

Cuối cùng, cứ thế mà chuyên tâm dốc lòng vào sự nghiệp.

...

Nhưng sao cô có thể ngờ, Từ Gia Tu và Diệp Ngang Dương lại quen biết nhau!

Hiện tại, so với hồi học trung học, Diệp Ngang Dương cũng chẳng có thay đổi gì lớn, vẫn giống như trước kia: mặt nhỏ như ngọc, mắt sáng như sao, khóe miệng nhếch lên hơi cong cong như thể lúc nào cũng cười, giống như ánh sáng ban mai tràn đầy sức sống, sáng lạn, ấm áp, không ai bì nổi.

Có phải khi người ta gặp lại người quen cũ đã nhiều năm không gặp đều có chung một cảm giác hay không, còn Lục Già lại sinh ra ảo giác những kỷ niệm xưa cũ cuồn cuộn quay về, qua đó mới thấy, chỉ thoáng một cái thời gian đã trôi đi rất nhanh. Sau nhiều năm trôi qua, rất nhiều gương mặt trong trí nhớ của Lục Già đã trở nên mờ hồ, giống như một bài hát cũ hay hát thuở trước, trong đầu chỉ còn lại giai điệu đứt quãng, còn phần ca từ thì đã quên gần hết.

Kết quả là có người còn quên tốt hơn cả cô.

Diệp Ngang Dương chậm rãi bước tới, ho nhẹ hai tiếng, mở miệng nói: "Janice, người ở bên cạnh cô là...?"

Chết tiệt! Vành tai Lục Già thoáng hồng quay đầu đi, Diệp Ngang Dương, lại còn cả phong thư màu phấn hồng, thật quá xấu hổ.

"Lục Già, nhân viên tài vụ mới của chúng ta, cũng là bạn cùng phòng với tôi." Janice rất nhanh giới thiệu, sau đó còn lo lắng phun thêm một câu, "Đừng có trêu chọc cô ấy, nếu không cả tôi và lão đại đều không tha cho cậu đâu."

"Ồ ồ ——" Diệp Ngang Dương có chút ngẩn người nhìn Lục Già, rồi quay sang Janice cười nói: "Người phụ nữ của cô tôi nào dám chọc, nhưng mà mắc mớ gì đến Từ Gia Tu?"

Janice lười biếng gác chân lên: "Lục Già là bạn học thời trung học của Từ tổng chúng ta."

Nói ra loại quan hệ này tự dưng lại sinh ra hai phần cảm giác giống như “hoàng thân quốc thích”, đáy lòng Lục Già bất giác dâng lên sự vinh quang tự hào. Cô cười rộ lên, đột nhiên cảm thấy Diệp Ngang Dương không còn nhớ gì về cô cũng là chuyện tốt nha. Cậu ta không có ấn tượng đối với cô, khẳng định việc cô viết qua thư tình kiêm thiệp mời rủ đi dạo chơi lại càng không có ấn tượng.

Không tệ không tệ, chuyện cũ vô tư thời niên thiếu cứ theo nước sông chảy về hướng Đông đi. Khi Lục Già còn đang nghĩ tới nghĩ lui thì trước mặt cô đã xuất hiện một bàn tay, ngay sau đó là một giọng nói mang theo ý cười ân cần thăm hỏi: "Lục Già, đúng là nhiều năm chúng ta chưa gặp nhau rồi."

... Cái gì vậy chứ?!

Lục Già đành phải vươn tay phải ra bắt tay Diệp Ngang Dương, sau một phen trấn an tâm lý bản thân xong, cô thoải mái mở miệng nói: "Không ngờ cậu lại là Tiểu Diệp tổng công bằng chính trực trong miệng của Janice."

"Ha ha." Diệp Ngang Dương sáng khoái cười to, lộ ra hàm răng trắng bóc, cậu ta thả tay Lục Già, bước tới ngồi xuống đối diện Janice, "Thì ra Janice đánh giá tôi cao như vậy."

Janice không để ý tới Diệp Ngang Dương, chỉ nghi hoặc nhìn về phía Lục Già: "Lục Già, cô có quen biết Tiểu Diệp tổng sao?"

Cảm thấy kỳ lạ không chỉ Janice mà còn có cả mấy người Tiểu Đạt.

Lục Già thành thật gật đầu: "Đúng vậy, chúng tôi..."

Diệp Ngang Dương nhìn về phía Janice, bày ra bộ dạng "Đầu óc của cô đúng là chỉ để làm cảnh", lên tiếng giải thích: "Lục Già là bạn học trung học của Từ Gia Tu, tôi với Từ Gia Tu cùng tốt nghiệp một trường trung học, cô nói xem liệu chúng tôi có quen nhau hay không?"

Janice sáng tỏ: "Trường trung học của mấy người thật nhỏ nha."

"Lăn đi." Giọng điệu của Diệp Ngang Dương có vẻ bất mãn, nhưng trường học cũ không cho phép học sinh chửi bậy, "Trường trung học Đông Châu của chúng tôi trước kia chính là trường trọng điểm của thành phố, cô nói xem nó có nhỏ hay không?"

Sau đó, Diệp Ngang Dương bỗng dừng quay sang nhìn Lục Già: "Chỉ có thể nói duyên phận trên thế giới này thật là nhỏ, cô thấy có đúng không, Lục Già?"

"Ha ha a..." Lục Già mỉm cười gật đầu. Thật sự là quá nhỏ, nhỏ đến mức muốn rơi lệ.

Đúng lúc này ——

"Hi... Từ tổng... anh Gia..." Lại là giọng nói xui xẻo phát ra từ miệng Địch Ca.

Có người tới tập kích bất ngờ, Lục Già tính toán vụng trộm chạy về phòng tài vụ làm việc, trước khi chuẩn đi cô định lén lút ra hiệu cho Tiểu Đạt ngốc nghếch. Nhưng nhìn trái nhìn phải mới phát hiện ra Tiểu Đạt đã chạy về trước từ lúc nào. Ha ha, lần nào cô cũng đối xử với Tiểu Đạt như “tình đầu”, vậy mà Tiểu Đạt lại “ngược” cô trăm ngàn lần như thế này đây.

Lục Già đặc biệt bình tĩnh đứng lên, không cẩn thận đụng phải ánh mắt của Từ Gia Tu, cô có chút chột dạ. Từ Gia Tu bước tới, anh giơ tay lên đặt xuống bả vai Lục Già, giọng nói thản nhiên giới thiệu Diệp Ngang Dương với cô, chủ yếu là chức vụ cùng công việc mà cậu ta phụ trách, cô thoáng thở ra.

Diệp Ngang Dương nhắc tới việc của Janice, xưng hô với Từ Gia Tu giống như bạn bè đã nhiều năm: "A Tu, vấn đề của Janice đã giải quyết xong rồi, không phải là nên để cô ấy quay về trung tâm nghiên cứu phát triển ư?"

"Chính vì việc này nên tôi mới xuống đây." Từ Gia Tu dùng ánh mắt cắt ngang lời nói của Diệp Ngang Dương, Lục Già cũng nhanh chóng nhân cơ hội mở miệng: "Tôi xin phép về văn phòng làm việc trước."

"Cô cũng ở lại nghe đi." Từ Gia Tu liếc mắt nhìn Lục Già một cái, "Hiện tại nên tìm hiểu một chút, sau này sẽ tiện cho một số việc trong phòng tài vụ."

Lục Già "À" một tiếng.

Từ Gia Tu lại nói tiếp, ý tứ chủ yếu chính là Janice tạm thời không cần quay lại trung tâm nghiên cứu phát triển ở lầu trên, bởi vì dưới này sẽ được

thành lập một trung tâm nghiên cứu phát triển hạng mục hoàn toàn mới. Đến lúc đó, công ty sẽ căn cứ vào bản đề xuất kế hoạch của hạng mục mà phân phối lại tài nguyên nhân lực một lần nữa.

Giọng nói của Từ Gia Tu không nhanh không chậm, bình ổn ngắn gọn, đáng vẻ này trong ấn tượng của Lục Già vẫn y như xưa, trước sau như một, vĩnh viễn không nóng vội, nhìn thế nào cũng không tìm ra một điểm xấu nào. Lục Già đứng thẳng ở bên cạnh Từ Gia Tu, nghe thật nghiêm túc, thỉnh thoảng còn gật đầu phối hợp.

Từ Gia Tu nói xong, tầm mắt đảo qua từng người, lịch sự hỏi: "Có ai có ý kiến gì không?"

Địch Ca và Lượng Tử đồng thanh: "Không có ý kiến, không có ý kiến!"

Không ngờ sẽ có hạng mục mới, Janice vui mừng ra mặt, rồi bỗng dừng lại nghĩ đến vấn đề nào đó: "Hạng mục mới giao cho đội của ai? Của tôi sao?"

"Không phải." Từ Gia Tu một chút hy vọng cũng không cho Janice, trực tiếp tuyên bố đáp án: "Tạm thời do chính tôi phụ trách."

Janice thất vọng tràn trề, cúi đầu quay về bàn làm việc.

Diệp Ngang Dương cũng chạy vô giúp vui: "Tôi cũng muốn tham gia."

"Nói sau đi." Từ Gia Tu trả lời Diệp Ngang Dương, giọng điệu lại tựa như... bạn cũ lâu năm.

"Chết này!" Diệp Ngang Dương trực tiếp bám lấy bả vai Từ Gia Tu, muốn đánh lén anh một cái, kết quả lại bị Từ Gia Tu nhanh nhẹn tránh thoát.

Nhìn hành động từ nãy đến giờ của hai người này, Lục Già hiểu ra, chẳng trách bọn họ lại là ông chủ lớn và ông chủ nhỏ của công ty. Không cần biết mọi chuyện ra sao, mắt nhìn người của cô năm đó cũng thật đáng nể. Kỳ thực, hiện giờ Lục Già lại nghĩ, viết thư tình cho BOSS cũng chẳng có gì đáng ngại, nếu có việc "BOSS viết thư tình cho cô" thì mới là chuyện lớn.

Huống chi, đối với sự kiện viết thư tình kia, cô thấy hai người này cũng đã quên mất rồi. Từ Gia Tu cô không chắc lắm, nhưng Diệp Ngang Dương thì đúng là đã quên hẳn.

... ..

Gần tới giờ tan tầm, Lục Già nhận được tin nhắn từ một số điện thoại lạ, chỉ có đúng một câu: "Lát nữa cùng nhau ăn cơm."

Lục Già cầm di động cảm khái: "Hiện tại đàn ông mời phụ nữ ăn cơm càng ngày càng không có thành ý, chẳng giới thiệu mình là ai cả."

Tiểu Đạt ngó qua xen vào: "Cũng có khả năng là kẻ lừa đảo."

"Tiểu Đạt, anh thật thông minh." Lục Già dựa lưng vào thành ghế, đặt điện thoại di động xuống không để ý tới nữa. Thật là, sau khi quay về Đông Châu, giá trị trên thị trường của cô giảm hẳn đi.

Tan tầm quay về chung cư Thanh Niên, Janice chạy ngay đi chơi bóng, còn Lục Già thay sang bộ quần áo dài mặc ở nhà, quần mấy cái lô lên tóc rồi chuẩn bị làm salad trái cây để giải quyết cho qua bữa tối. Vừa thái cà rốt xong, chuông di động cũng vang lên.

Vẫn là số điện thoại gửi tin nhắn cho cô lúc trước.

Cô nhấn nút nghe máy, chưa kịp mở miệng thì đã nghe thấy câu hỏi của Từ Gia Tu: "Cô đang ở đâu?"

...

Năm phút sau, Lục Già vội cởi đồ mặc ở nhà ra, chọn bừa một bộ quần áo mặc tạm vào rồi trực tiếp lao ra khỏi chung cư Thanh Niên, chạy ngay đến chiếc SUV màu đen đỗ gần đó, vội tới mức còn quên gỡ mấy cái lô quăn tóc ra.

Cô đi đến trước mặt Từ Gia Tu, vừa thở phì phò vừa hỏi: "Hi... Chúng ta đi chỗ nào ăn?"

Ánh mắt Từ Gia Tu dừng lại trên đầu cô, không những không khó chịu mà khoe môi còn mang theo ý cười: "Trang điểm cũng không tệ."

Ý... Chẳng lẽ Từ Gia Tu cho rằng cô quay về chung cư là để trang điểm? Trang điểm ông bà chú bác dì ba cô tứ cậu bảy nhà anh!

Có con gái nhà ai trang điểm đi ra ngoài mà dùng cái lô quăn tóc năm xu một cái không?

Cái này chẳng phải là đang vũ nhục khả năng kinh tế của cô sao?

Lục Già thầm nghĩ nhưng vẫn nghiêm chỉnh lên xe ngồi vào ghế lái phụ, sau đó mới phát hiện ra phía sau còn có hai người nữa.

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 12

Không gian trong xe SUV của Từ Gia Tu khá rộng rãi, xe vẫn đang trong tình trạng nổ máy, nó cũng đợi cô như những người trong xe.

Không hiểu sao Lục Già cảm thấy thật ngỡ ngàng, mà sau khi nhìn thấy hai người ngồi ở hàng ghế sau lại càng thấy xấu hổ hơn nữa. Một người là đàn em cũ mới gặp hôm nay - Diệp Ngang Dương, người còn lại là một người phụ nữ lạ mặt cô không quen. Người phụ nữ kia mặc trang phục công sở, quần áo được phối hợp khá cẩn thận tỉ mỉ. Nếu đi làm ở khu công nghệ cao thì nhất định thuộc loại "Thành phần tri thức ưu tú" rồi.

"Thật ngại quá." Lục Già quay đầu xuống xin lỗi vì sự "chậm trễ" của mình .

Diệp Ngang Dương thoải mái cười hì hì, còn nói chắc chắn là vì có Từ Gia Tu cho nên cô mới cố ý chạy về chung cư lẫn trốn.

Lục Già cảm thấy suy nghĩ này của Diệp Ngang Dương khá chính xác, đang định gạt đầu tán thành thì người phụ nữ ngồi bên cạnh cậu ta đột nhiên cười nói: "Cô gái nhỏ quay về chung cư trang điểm một chút để chuẩn bị đi ra ngoài với một người đàn ông thì kỳ quái lắm sao?"

Ai là cô gái nhỏ? Cô gái nhỏ là ai? ! Là cô sao?

Lục Già âm thầm thở dài, thôi, trang điểm thì trang điểm đi, ít ra lấy cái tiếng là về trang điểm còn hơn lộ ra việc cô không lưu số điện thoại của ông chủ. Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, đột nhiên Từ Gia Tu kêu cô cùng đi ăn cơm làm cái gì? Lục Già nhìn tới nhìn lui mấy người trong xe, hai nam hai nữ, chẳng lẽ Từ Gia Tu gọi cô đi là để... cho đủ quân số?

Vẻ mặt Lục Già lộ rõ ra sự nghi hoặc, Diệp Ngang Dương chủ động lên tiếng: "Tôi nợ Từ tổng một bữa cơm, nợ lâu quá nên “người ta” cứ nhớ mãi, vì vậy tôi dứt khoát thanh toán trong hôm nay cho xong. Mời một người cũng là mời, mà mời hai người cũng là mời, nên tôi nói Từ Gia Tu gọi cô đi cùng. Cô không có ý kiến gì chứ, Lục Già?"

"Đương nhiên là ... không có ý kiến."

Diệp Ngang Dương đã nói khách khí như vậy, cô được đi ăn ké lại có thể không biết xấu hổ mà ý kiến được sao. Lục Già trộm liếc mắt nhìn Từ Gia Tu đang lái xe, hóa ra không phải là anh mời cô đi ăn cơm, làm hại cô tưởng rằng trời sắp sập xuống cơ đấy.

Nếu cô được Diệp Ngang Dương cho mời tới, thì người phụ nữ còn lại trong xe chắc cũng là bạn của cậu ta rồi.

"Kiều Lệ, giám đốc marketing của Truyền thông Thiên Khải." Diệp Ngang Dương giới thiệu ngắn gọn, cũng không nói rõ ràng mối quan hệ của hai người.

Lục Già cũng chẳng tò mò, Diệp Ngang Dương đã không nói ra thì coi cô như không để ý.

"Xin chào, tôi là Lục Già, kế toán của Ốc Á." Lục Già nở nụ cười, vươn người duỗi tay phải ra phía sau. Cô biết Truyền thông Thiên Khải, đó là một công ty quảng cáo không lớn không nhỏ, cũng thuê địa điểm tại tòa nhà văn phòng Khoa Vũ.

"Xin chào." Kiều Lệ lễ phép bắt lại tay Lục Già, sau đó lấy một tờ danh thiếp từ trong túi đưa qua.

Lục Già nhanh chóng nhận lấy, sau đó nói: "Tôi không có danh thiếp."

"Không sao." Kiều Lệ mỉm cười.

Lục Già quay người lại cất danh thiếp vào trong túi, sau đó lại nghĩ tới vấn đề danh thiếp. Trước kia cô đều dùng danh thiếp thống nhất của công ty, hình như Ốc Á cũng như thế thì phải ... Nghĩ vậy, Lục Già nhân cơ hội nói luôn với Từ Gia Tu: "Từ tổng, tôi còn chưa có danh thiếp của công ty."

Từ Gia Tu chuyên tâm lái xe, không trả lời cô. Lục Già nghĩ có khi mình nói hơi nhỏ, trong xe lại mở nhạc nên có thể Từ Gia Tu không nghe thấy, cô nói lại một lần nữa: "Từ Gia Tu, tôi chưa có danh thiếp."

Aiz, chỉ là cái danh thiếp mà thôi, làm gì cứ như đang đòi kẹo vậy.

"Đã nghe." Từ Gia Tu thu lại tầm mắt, liếc qua bên cạnh, giọng điệu thản nhiên hỏi người nào đó: "Cô không tiếp xúc trực tiếp với đối tác, cần danh thiếp làm gì?"

Kỳ thực ngay câu nói đầu tiên của Lục Già, Từ Gia Tu có trả lời một tiếng "À" rất nhỏ, nhưng chính Lục Già lại không nghe thấy.

Lục Già giật giật khóe mắt, không nói gì nữa. Có đôi khi cô cảm thấy cái người tên Từ Gia Tu này rất xấu xa. Ai bảo cô không cần danh thiếp, giống như tình huống vừa rồi cũng cần đấy thôi! Lục Già vốn định nói Tiểu Đạt cũng có nhưng ngẫm lại thì nghe qua có vẻ cô đang so đo.

"Sau này công ty sẽ đặt in tiếp một đợt nữa." Từ Gia Tu khôi phục lại giọng điệu đại BOSS, dừng một chút rồi nói, "Nếu bây giờ cô muốn có thì danh thiếp của tôi còn rất nhiều, cứ cầm lấy mà dùng."

Ặc, cái này... vẻ mặt Lục Già thoát đỏ, tế bào thần kinh bắt đầu chuyển động lung tung. Lời của Từ Gia Tu thật ái muội, ý của anh tức là muốn cô dùng danh thiếp của anh sao? Hai người có quan hệ gì mà dùng chung danh thiếp chứ? Từ Gia Tu đang ám chỉ cái gì đây... Lục Già vội quay đầu sang cửa sổ xe nhìn ra bên ngoài: Mi phải yên lặng một chút đi, Lục Già!

Kết quả, câu nói tiếp theo của Từ Gia Tu khiến cô thực sự câm nín.

"Danh thiếp thống nhất đều được dùng trong xã giao để tuyên truyền cho danh tiếng của công ty, tôi không ngại để bạn học Lục mở rộng danh tiếng cho Ốc Á đâu."

"...Ồ." Hóa ra là có ý này. Lục Già dựa hẳn người vào lưng ghế, học theo giọng điệu của Từ Gia Tu đáp trả một câu, "Chuyện này có thời gian thì nói sau."

"Ha." Từ Gia Tu vui vẻ cười một tiếng, sau đó chuyển tâm lái xe.

Từ trên cầu vượt vòng nhanh xuống, xe chạy thẳng vào trung tâm thành phố. Đường lớn với xe cộ tấp nập, ráng chiều mờ ảo; ngã tư đường phố đông người qua lại, thành thị xa xa với kiến trúc Logo đẹp đẽ tráng lệ. Cảnh vật kết hợp với vô số đèn màu rực rỡ tạo thành một bức tranh ban đêm phần vinh, hào nhoáng, ánh sáng trải dài. Lục Già suýt chút nữa xúc động thốt ra tiếng, thật đẹp.

Quả thật đã lâu lắm rồi cô chưa tới trung tâm thành phố Đông Châu, so với chỗ ở hiện tại của cô thì nơi đây thực sự quá náo nhiệt, làm cho cô đột nhiên sinh ra cảm giác "nhà quê mới lên tỉnh"!

Từ Gia Tu chạy xe đến bãi đỗ hai tầng ở gần quảng trường lớn, đoàn xe chen chúc, con đường duy nhất chạy lên lại bị một vị tài xế non tay không biết quay xe đứng chặn lại. So với mấy người cầm lái thiếu kiên nhẫn không ngừng bấm còi ở phía trước thì sự nhẫn nại và bình tĩnh của Từ Gia Tu thật đáng nể. Lục Già hạ cửa sổ xe xuống ngó mắt ra nhìn, Từ Gia Tu mở miệng nói với cô: "Cô nghĩ trước đi, xem lát nữa sẽ ăn cái gì?"

Ừa, người mời khách không phải là Diệp Ngang Dương sao?

Diệp Ngang Dương cũng hỏi Lục Già và Kiều Lệ muốn ăn những gì, Kiều Lệ nói thế nào cũng được, chỉ có một yêu cầu duy nhất là không quá cay thôi. Còn Lục Già ấy à, sau mấy ngày liên tục ăn tại nhà ăn của Ốc Á

thì cái gì cô cũng muốn ăn, nhưng sợ nói ra sẽ dọa đến Từ Gia Tu và Diệp Ngang Dương nên dứt khoát ngồi im giả bộ dè dặt.

Sau khi Từ Gia Tu tìm được vị trí đỗ xe, Diệp Ngang Dương và Kiều Lệ bước ra ngoài trước, Lục Già đi theo sau. Cô bước tới gần Kiều Lệ muốn kết bạn cùng đi với cô ấy, ai dè nháy mắt một cái, Kiều Lệ đã kéo tay Diệp Ngang Dương đi trước. Đã như vậy, dù da mặt Lục Già có dày tới đâu cũng không thể ôm nốt cánh tay còn lại của Kiều Lệ để tạo thành một dây ba người được. Mà cứ coi như cô có thể không biết xấu hổ làm vậy đi, thì Từ Gia Tu đi phía sau làm sao bây giờ!

Đúng lúc này, Từ Gia Tu chậm rãi bước tới: "Đi thôi."

Lục Già: "Được."

Ăn cơm nào!

Nơi được chọn để dùng bữa tối là một nhà hàng bản địa nổi danh tại Đông Châu, đây là địa điểm do Từ Gia Tu quyết định. Kiều Lệ nói nhà hàng này căn bản không thể vào được nếu như không đặt trước, ai ngờ Từ Gia Tu lại quen biết với bếp trưởng ở đó cho nên mấy người bọn họ có thể trực tiếp chạy vào giành chỗ. Nhà hàng bản địa tất nhiên là có những món ăn đặc sản, Lục Già vui vẻ gọi một phần cá hầm cách thủy và một món ăn ngọt. Cô nhớ lão Lục cũng rất thích các món ăn của nhà hàng này, nhưng tiếc là lần nào cũng không đặt được bàn. Thời điểm đưa quyền thực đơn cho Từ Gia Tu, cô lên tiếng hỏi thử: "Từ tổng, lần sau tôi tới đây có thể qua chào hỏi bếp trưởng hay không?"

Ý của Lục Già, Từ Gia Tu nghe hiểu.

Anh bưng cốc trà lên uống một ngụm, suy tư nói: "Chắc là không, bếp trưởng Đinh phải gặp tôi trực tiếp mới được."

Lục Già đành bỏ qua.

Từ Gia Tu cảm thấy chưa đủ, lại phun thêm một câu nữa: "Nếu không thì ai cũng có thể lấy danh nghĩa của tôi để làm lợi cho bản thân rồi, có đúng không?"

Hừ, cứ đắc ý chết đi!

Lục Già nâng cằm, chuyển sang tán gẫu với Kiều Lệ. Do mới quen biết nên đề tài nói chuyện giữa hai người cũng không nhiều, hơn nữa có vẻ như Kiều Lệ không quá hứng thú với những câu chuyện của cô, hoặc cũng có thể là hứng thú đối với người như Lục Già cô không lớn. Trong lúc nói chuyện, ánh mắt Kiều Lệ như có như không nhìn lên dây buộc tóc của cô, Lục Già sẽ không tự mình đa tình đến mức cho rằng Kiều Lệ thích nó, có vẻ như Kiều Lệ chỉ thông qua dây buộc tóc mà xác định địa vị của cô mà thôi.

Lục Già không thích bị người khác đánh giá như vậy, đương nhiên nếu hôm nay cô đội cái băng đô Tiffany Catier thì Kiều Lệ muốn đánh giá bao lâu cũng được, làm phụ nữ ai mà không có chút hư vinh!

Cũng may là có Diệp Ngang Dương ngồi ở chỗ này cho nên Lục Già không cần phải khơi ra đề tài nói chuyện, cô chỉ cần tự vui chơi thoải mái là được. Trên đường đi tới đây, Janice có gửi tin cho cô hỏi cô ra ngoài từ lúc nào, khi biết cô đang đến trung tâm thành phố, lại còn ngồi trên xe của Từ Gia Tu mà đi, thì lập tức gửi ngay danh sách một loạt các vật phẩm muốn mua, ngay sau đó là một câu an ủi: "Nhờ cả vào bảo bối đấy, hiện tại tôi đang đan áo len cho cô đây này."

Janice đang đan áo len cho cô cơ mà, cô đâu có lý do gì để từ chối chứ. Hầu hết những thứ Janice nhờ mua đều có ở hệ thống siêu thị Watsons, đi mua cũng không phiền phức lắm, nhưng sao có thể để mấy người Từ Gia Tu chờ cô bấy giờ?

Thôi lát nữa cô tự gọi xe về vậy...

"Lục Già?" Kiều Lệ ngồi đối diện đột nhiên gọi tên cô.

Lục Già ngẩng đầu lên, thoáng ngại ngùng vì cô mãi suy nghĩ mà không nghe thấy Kiều Lệ đang nói cái gì. Kiều Lệ mỉm cười nói lại một lần nữa: "Tôi nói thoát nhìn trông cô thật trẻ, Diệp tổng nói cô là bạn học với Từ tổng, quả thực tôi nhìn không ra, lại còn tưởng rằng cô vừa mới tốt nghiệp đấy."

"Vậy sao?" Lục Già mỉm môi cười, thoải mái tiếp nhận lời khen ngợi của Kiều Lệ, cũng chỉ là mấy câu khách sáo mà thôi.

Kiều Lệ đảo mắt, tiếp tục hỏi: "Cô học Đại học ở đâu? Nói không chừng chúng ta đã từng gặp nhau đấy."

Lục Già không phải là một nữ sinh mới bước chân ra ngoài xã hội, tán gẫu vài câu cũng nhận ra ý đánh giá trong đó. Mà cô nghĩ nếu Kiều Lệ đã chủ động hỏi thì chắc chắn cô nàng hết sức tự tin vào trường Đại học của mình, dù không phải trường danh tiếng như của Từ Gia Tu thì có lẽ cũng là trường quốc tế danh giá đi. Lục Già cũng chẳng giấu giếm làm gì, cô gấp một miếng cá vào trong bát, ngẩng đầu nói: "Khoa kinh tế Đại học B." Dừng một chút rồi nói thêm, "Người tốt nghiệp Đại học B rất nhiều, tôi chỉ là một sinh viên bình thường trong số đó thôi."

"À à." Kiều Lệ nhìn cô gật đầu, không nói thêm gì nữa; mà Diệp Ngang Dương ngồi bên cạnh Kiều Lệ lại có chút cảm khái nói một câu: "Không ngờ hai người thật có duyên, học Đại học trong cùng một thành phố."

Hai người, vậy là nói cô với Từ Gia Tu rồi.

Cùng một thành phố nhưng khác trường Đại học. Khi điền nguyện vọng Lục Già cũng biết Từ Gia Tu sẽ thi vào trường cùng thành phố với mình, mà nghĩ cũng thật lạ, sau khi tốt nghiệp trung học hai người không hề gặp nhau. Từ Gia Tu học tại trường Đại học tốt nhất cả nước được một năm thì bay ra nước ngoài. Lúc danh sách học sinh trao đổi được trường công bố

công khai, cô còn rất cao hứng khoe với các bạn cùng phòng: "Các cậu mau tới xem người đàn ông mình từng theo đuổi này, thật có tiền đồ !"

...

Diệp Ngang Dương nói cô và Từ Gia Tu có duyên phận, Lục Già lắc đầu phủ định ý kiến này. Cô múc một muống canh cá, uống xong rồi mới lên tiếng giải thích: "Chả có duyên tí nào, suốt lúc học Đại học chúng tôi chưa từng gặp mặt nhau bao giờ." Nói xong, Lục Già nhìn sang phía Từ Gia Tu, có đúng không? Nếu thật sự có duyên thì anh đã không phải là người đàn ông cô từng theo đuổi mà trực tiếp trở thành người đàn ông của cô rồi.

"Không thể nào?" Diệp Ngang Dương nở nụ cười, vẻ mặt giống như đang vui sướng khi người khác gặp họa, "Chà, quả thật là không có duyên."

"Cũng không phải là không có duyên." Từ Gia Tu đột nhiên mở miệng, hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Anh ăn cũng tương đối no, nhàn nhã dựa hẳn vào lưng ghế, ánh sáng nhà hàng nhàn nhạt chiếu lên người anh, khiến một bên gò má của anh trông thật sống động. Tạm dừng một chút, anh quay đầu nhìn về phía Lục Già, "Tôi từng nhìn thấy cô vài lần."

"Hả?" Lục Già có chút kích động, đặt đôi đũa xuống, vươn tay kéo lấy góc áo sơ mi của Từ Gia Tu, "Vậy sao anh không gọi tôi?"

Vì sao không gọi ư ... Đuôi mắt Từ Gia Tu khẽ cong lên, nhìn xuống bàn tay nhỏ đang kéo góc áo của mình —— “Mình không để ý đến những người xung quanh...”, chẳng phải anh cũng là một trong những “người xung quanh” đó sao?

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 13

“Yêu” và “thích” thời niên thiếu là cái gì, là vui vẻ, là ngưỡng mộ, là tiếc nuối hay là vô tình lạc trong cảm xúc chột vui chột buồn? Hoặc cũng có thể là mỗi ngày thảnh thơi lại ngồi một mình bật cười ngây ngô?

Mông lung, hỗn độn, mơ hồ, ... Cho nên đại đa số mọi người đều sẽ bỏ qua hoặc chính bản thân họ lựa chọn bỏ qua.

"Từ Gia Tu, dù thế nào thì trước kia tôi với anh cũng coi như là... bạn học mà."

Lục Già oán trách một câu, khoe miệng hơi nhếch lên lộ ra lúm đồng tiền cực kỳ đáng yêu, Từ Gia Tu có chút ngứa tay muốn sờ một cái. Anh tùy ý để Lục Già kéo áo sơ mi của mình, thầm nghĩ: Cô muốn anh nói cái gì đây, đã là một trong “những người xung quanh” rồi thì cũng không nên quấy rầy cô, không phải sao?

Từ Gia Tu lơ đãng đưa ra hai lý do, một là anh chưa kịp gọi, hai là có gọi nhưng cô không nghe thấy.

Lục Già không tin tưởng cho lắm: "Căn bản là anh chưa từng nhìn thấy tôi đi."

Từ Gia Tu nghe vậy chỉ cười cười, nhìn xuống bàn tay Lục Già đang lơ lơ kéo kéo áo sơ mi của mình, anh do dự một chút rồi trực tiếp cầm lấy mu bàn tay cô, sau đó —— hất ra. Cô cũng không phải con cái hay cháu chắt của anh, tại sao kéo áo người ta rồi mãi mà không chịu thả thế.

Xin lỗi nha... Lục Già đặt tay lại trên mặt bàn, nâng ly trà lên uống một ngụm.

Từ Gia Tu cũng bưng chén lên uống ngụm nước, đè xuống cảm xúc đang phập phồng ở đáy lòng. Anh không nói dối cô, quả thực anh có nhìn thấy cô vài lần, nhưng không phải chỉ là vô tình nhìn thấy khi đi trên đường. Anh thấy Lục Già ba lần, lần nào cũng ở trong hoặc gần trường Đại học của cô.

Lần đầu tiên là khi anh đến tham gia Hội đọc sách của trường cô. Cô có vẻ rất bận rộn trong khâu tổ chức, bên cạnh luôn có vài đàn em đi theo chờ sai bảo. So với hồi ở trung học, Lục Già trông càng thêm tươi sáng, dù đang mặc cái áo T-shirt đồng phục của Hội sách nhưng vẫn rất dễ nhận ra. Từ Gia Tu đứng cách cô không xa, cô vội vàng đi lướt qua anh, không liếc mắt nhìn đến một cái. Anh quay đầu lại, thầm nghĩ: anh khó nhận ra đến thế sao?

Lần thứ hai là lúc các bạn học cũ của trung học Đông Châu mời anh ăn cơm. Từ Gia Tu chủ động nhắc tới tên cô để bạn học gọi điện mời, bạn học lắc đầu nói: "Ngày hôm qua đã mời rồi nhưng người ta có hẹn." Sau đó, khi quay về trạm xe bus anh nhìn thấy cô, ở rất xa, có hai người.

Lần thứ ba...

Kỳ thực, trước kia anh và cô cũng không quá thân thuộc, không phải tình nhân, cũng không phải bạn bè, thậm chí ngay cả bạn cùng lớp cũng không phải. Mỗi ngày hai người bọn họ có thể gặp nhau nhiều nhất là vào thời gian nghỉ giữa giờ, anh và các nam sinh trong lớp đứng dựa vào lan can hành lang, sau đó các nữ sinh của lớp bên cạnh sẽ đi ngang qua chỗ này để tới toilet. Anh và đại đa số nam sinh đều có thói quen đứng tụ tập ở bên ngoài hành lang nhìn chăm chú những người đi qua.

Ngoài ra, Lục Già còn viết một bức thư tình thuộc dạng “hàng loạt” cho anh, loại hành động “mèo nhỏ bắt cá” này không có gì đáng nhắc đến ...

Bữa tối đã dùng xong, Diệp Ngang Dương gọi nhân viên phục vụ ra tính tiền, sau đó dựa vào quan hệ người quen mà được giảm giá 10%. Từ Gia Tu đút một tay vào túi quần, thân hình cao lớn đi ở bên cạnh Lục Già, như chợt nhớ ra điều gì, anh mở miệng nói: "Nếu lần sau cô muốn tới chỗ này, cứ gọi điện thoại cho tôi."

Á?

"Có thể chứ?" Lục Già phản ứng khá nhanh, khi Từ Gia Tu gọi món còn không do dự từ chối cô cơ mà, sao bây giờ lại đồng ý chứ. Tuy cô sẽ không thực sự gọi điện thoại cho anh nhưng vẫn cảm kích nói một câu: "Cám ơn."

"Chuyện nhỏ thôi." Từ Gia Tu nói, còn nhắc nhở thêm, "Cô sẽ không quên chỗ này chứ?"

Lục Già lắc đầu, lại nghĩ đến tin nhắn viết một danh sách dài các vật phẩm cần mua kia của Janice, cô không biết lát nữa phải mở miệng như thế nào mới ổn đây?

Bốn người cùng đi ra khỏi nhà hàng hàng đầu của Đông Châu, đi qua hai ngọn đèn đường rồi dừng lại ở trước đường cái. Từ Gia Tu nhìn đồng hồ một chút, nói thẳng: "Tôi và Lục Già về trước đây."

Diệp Ngang Dương không có ý kiến gì cả, vỗ bả vai Từ Gia Tu hai cái rồi nói: "Tôi cũng có hẹn đi uống rượu với mấy người Bàn Tử, đi trước."

"Hẹn gặp lại mọi người." Diệp Ngang Dương thoải mái quay người bước đi.

Lục Già nhìn Diệp Ngang Dương, cảm thấy có phải cậu ta đã quên cái gì hay không. Cô biết Diệp Ngang Dương không ở chung cư Thanh Niên, cậu ta đi trước cũng không sao, nhưng vậy còn Kiều Lệ? Ném lại cho Từ Gia Tu à?

Đúng lúc này, Diệp Ngang Dương đi được mấy bước bỗng quay đầu lại: "Kiều Lệ, cô không ở chung cư Thanh Niên phải không? Cô gọi xe về luôn đi, nhớ lấy hóa đơn nhé, Ốc Á sẽ thanh toán."

Kiều Lệ: "..."

Lục Già đảo mắt nhìn xung quanh, nếu Từ Gia Tu là bạn trai cô thì có lẽ cô sẽ kêu anh đưa Kiều Lệ về, đáng tiếc lại không phải. Cô cũng chỉ là một người đi nhờ xe mà thôi. Lục Già đành phải hướng về phía Kiều Lệ vẫy vẫy tay: "Giám đốc Kiều, hẹn gặp lại."

Khóe miệng Kiều Lệ co rút: "... Hẹn gặp lại."

Sau đó chỉ còn hai người, Lục Già nhìn Từ Gia Tu, ngượng ngùng mở miệng: "Ồm... Tôi muốn đi mua một số thứ mang về."

Thường thì Từ Gia Tu cũng không phải là người khó nói chuyện: "Mua cái gì, cùng đi đi."

Trong trung tâm thương mại có một cửa hàng thuộc chuỗi hệ thống Watsons, bởi vì những món đồ Janice muốn mua đều là sản phẩm của nữ nên có thể mua hết ở chỗ này. Lục Già nói Từ Gia Tu cứ đứng ở bên ngoài chờ cô, cô sẽ mua tốc chiến tốc thắng. Từ Gia Tu không nói gì, Lục Già xách giỏ lên chạy vọt vào, nhanh tay lấy hết thứ này đến thứ nọ, được một đồng lớn, vậy mà gói băng vệ sinh nằm trong túi mua hàng vẫn nhìn thấy được.

Lục Già không còn là nữ sinh nhỏ nữa, nhưng khi tầm mắt Từ Gia Tu quét đến vài thứ trong túi thì vẫn có chút lúng túng. Có lẽ là bởi Từ Gia Tu là bạn học của cô đi. Lục Già còn nhớ rõ một việc xảy ra trước kia, cô và một người bạn nữa cùng nhau đi toilet. Khi đi ngang qua hành lang trước lớp của Từ Gia Tu, "gói bánh" trong túi của bạn nữ kia chẳng may rơi ra khỏi túi... Quả là khủng khiếp, nhóm người của Từ Gia Tu như thể bị trúng gió, cười đến ngã trái ngã phải, ngay cả Từ Gia Tu không hay cười mà bả

vai cũng không ngừng rung rung. Trong trường hợp này thì có nữ sinh nào dám quay lại nhặt chứ, đám người vô duyên kia còn thi nhau lớn tiếng nhắc nhở: "Ê, lớp 9, các cậu rút “đồ” này!" Tiếp đến lại là một tràng cười ầm ĩ.

Sau sự kiện đó, bạn nữ kia không bận tâm chút nào, nhưng Lục Già mỗi lần đi toilet đều giấu thật kỹ "gói bánh" của mình, quyết không để Từ Gia Tu cùng đám nam sinh kia nhìn ra manh mối.

Hiện tại cẩn thận nghĩ lại, lúc trước Từ Gia Tu cũng không phong độ cho lắm.

Lục Già lấy một chai đồ uống đưa cho Từ Gia Tu, anh đợi cô lâu như vậy, cô cũng nên mời anh uống chút gì đó mới phải.

Từ Gia Tu nhếch mắt lên nhìn nhìn cô một chút rồi nhận lấy cái chai, vặn mở nắp, sau đó lại đưa lại cho cô.

Lục Già: "..."

Ôi trời, ý cô không phải muốn anh mở nắp giúp mình mà~!

—

Tại phòng 913 của chung cư Thanh Niên, Janice một bên trò chơi, một bên đan áo len. Hai cái chân to thao tác trên chiếc điều khiển từ xa nằm ở dưới thảm, điều khiển từ xa dùng WiFi kết nối với TV trên tường. Sau đó cứ đan xong hai hàng thì nhân vật trên TV tinh thể lỏng lại đấm đá vài cái, hành động thuần thực rất có tiết tấu.

Lục Già nhìn một màn này mà trợn mắt há mồm, Janice quay đầu sang, tươi cười hơn hở: "Bảo bối, cuối cùng cô cũng về rồi."

Lục Già đem mua túi đồ lớn đặt trên bàn trà, không thể tin nổi vừa chơi vừa làm thế này mà nhân vật của Janice vẫn full cột máu: "Cô không phải

nhìn màn hình liên tục hả?" Sao có thể chơi giỏi như vậy chứ?

"Ừ." Janice vui vẻ mặt mũi hồng hào, nhìn cô cười nói, "Thỉnh thoảng mất máu một tí để nâng cao kháng lực cũng tốt."

Cô phục!

Lục Già tiến đến bên Janice xem cái áo len vẫn chưa hoàn chỉnh của mình, có chút hạnh phúc cảm khái một câu: "Nhìn đẹp quá."

"Đương nhiên, tôi làm bằng cả trái tim cơ mà." Janice cầm lấy áo len hỏi, "Có muốn tôi đan thêm hình con vật hay gì đó không?"

Hai mắt Lục Già sáng rực lên: "Có thể không?"

Janice nghĩ nghĩ: "Không thể, tôi làm xấu lắm."

Lục Già uể oải cầm lấy một quyển sách ngồi xuống sofa, đột nhiên nhớ ra lại hỏi Janice: "Janice, cô biết Kiều Lệ chứ? Có phải bạn gái của Tiểu Diệp tổng không?"

"Kiều —— Lệ? Làm sao có thể!" Janice phủ nhận rất nhanh, hiển nhiên là biết rất rõ về Kiều Lệ, "Cô ta cũng làm ở Khoa Vũ mà, trước kia còn nộp đơn xin vào phòng thị trường của Ốc Á nhưng lão đại không cho. Sau này không biết làm sao lại chơi với Tiểu Diệp tổng. Nói tóm lại, cũng là do Tiểu Diệp tổng không bỏ qua được người đẹp thôi, kiểu như dây thì dễ, bỏ thì khó ấy."

Lục Già há mồm, hóa ra sự tình không như cô suy nghĩ. Nhưng mà đã vứt đi không được thì sao tối nay còn hẹn nhau đi ăn cơm? Lục Già có chút xem thường, tên Diệp Ngang Dương này, trước sau như một, lúc nào cũng trêu hoa ghẹo nguyệt. Bỗng dưng cô lại nhớ đến hai tuần lễ mang sữa đến tặng kia, càng thêm khẳng định phỏng đoán của mình.

Có điều, dường như năng lực làm việc của Kiều Lệ cũng không tệ, cô hỏi Janice: "Vì sao Từ Gia Tu không cho..." Lời vừa thốt ra khỏi miệng, Lục Già chợt phát hiện ra lúc này mình lại dành sự quan tâm tới Từ Gia Tu.

Janice liếc cô một cái: "Lục Già, có phải cô cảm thấy Ốc Á rất dễ xin vào hay không?"

Vấn đề này, Lục Già thành thật gật đầu. Đúng là cô nghĩ như vậy, ít nhất thì cũng không khó vào.

Bộ dạng của Janice vô cùng đau đớn: "Lục Già, không phải tôi thôi phồng gì đâu, nhưng không nói đến thành phố Đông Châu, chỉ là trong khu Cao Tân này thôi, danh tiếng tam đại nam thần của Ốc Á thật sự rất lớn, cho nên số phụ nữ muốn gia nhập vào Ốc Á không hề nhỏ. Còn Kiều Lệ ấy à, cô ta dựa vào cái gì mà làm việc trong Ốc Á chứ ——" Janice dừng một chút rồi nói, "Cô ta cũng chẳng phải bạn học thời trung học của lão đại, có đúng hay không?"

Lục Già mỉm cười, giải thích cho bản thân: "Tôi vào bằng thực lực."

"Bảo bối đừng nóng giận." Janice cười ha hả, "Tôi chỉ đưa ra ví dụ so sánh thôi mà."

Có đôi khi, phụ nữ được so sánh với một người khác sẽ sinh ra cảm giác thỏa mãn. Lục Già nghe xong lời của Janice nói, tự nhiên nội tâm lại dâng lên một cảm xúc thỏa mãn khó tả, rõ ràng đây là một loại cảm xúc hẹp hòi, nhỏ mọn nhưng cô vẫn không nhịn được vui vẻ mà nường mày. Lục Già ho nhẹ hai tiếng rồi đứng lên: "Tôi có mua trà gừng cho cô đấy, đừng quên uống nha."

Nói xong, Lục Già hí hửng chạy lên lầu, Janice cúi người mở túi ra, lấy hộp trà gừng bên trong ra nhìn nhìn. Khi thấy được hai chữ "Ấm cung" (*) thì khóe miệng giật giật, nhìn về phía cầu thang rộng to: "Lục Già, cô vũ nhục tôi!"

(*) Ấm cung: là một từ để chỉ việc chăm sóc cơ thể từ bên trong của phái nữ, là một phương pháp điều dưỡng khi tử cung bị nhiễm lạnh.

Một thân dương khí tràn trề như Janice cô, cần “ấm” với chả “cung” cái gì chứ!

Trên lầu, Lục Già rửa mặt xong thì nhàm chán nằm ở trên giường lăn lộn một hồi, lúc này Từ Gia Tu lại gửi đến một cái tin nhắn. Cô xem tin xong thì gửi cho Từ Gia Tu một hình icon mặt cười, đang định tắt máy đi ngủ thì di động lại có tin nhắn mới, Từ Gia Tu gửi tiếp cho cô một cái icon, đó là một hình trái tim nho nhỏ, vô cùng đơn giản, không còn hình nào khác.

Có thể là Từ Gia Tu chỉ lễ phép trả lời cô thôi, Lục Già không dám suy nghĩ nhiều. Nằm nghĩ vẩn vơ thêm một lúc, đột nhiên lại nhớ tới một việc vừa xấu hổ lại vừa buồn cười.

Ngày 1/5, Mạnh Điềm Điềm được như ý nguyện cùng đi chơi với Chung Tiến, còn cô thì bị lão Lục dẫn đến lớp huấn luyện môn vật lý của thầy Trương. Đó là lớp huấn luyện mà nhà trường tổ chức cho các học sinh tham dự kỳ thi quốc gia, nội dung học thực sự quá khó đối với cô. Cả đội chuẩn bị dự thi chỉ có hai mươi ba người, trong đó có hai mươi nam sinh và ba nữ sinh. Lục Già là người ngồi dư ra, lão Lục chỉ đơn giản nhét cô ngồi cùng để cô cảm thụ được cái gọi là khó khăn, kích thích ý chí học tập của cô.

Kể ra cũng hay, số tiền cô tiết kiệm trước đó không cần dùng đến, tổng cộng hơn bốn trăm đồng giữ làm của riêng. Mỗi lần đếm tiền Lục Già đều tự kỷ với ý nghĩ "Tuy rằng không có tình yêu nhưng mình thật giàu có". Trước khi tới lớp huấn luyện, cô nhét tờ 100 đồng vào túi quần Jeans để tăng thêm sức mạnh, trấn an tinh thần khi gặp Từ Gia Tu.

Kết quả là lo lắng lại biến thành xui xẻo, khi cô cùng mấy bạn nữ trong lớp huấn luyện đi dạo quanh sân thể dục trở về thì tờ 100 đồng kia lại

không thấy đâu! Lục Già bần thần cả người, đó là tờ 100 đồng, 100 đồng đấy~!

Cô không dám nói cho thầy Trương biết, nhưng mấy nữ sinh đi cùng cô vẫn nói cho ông nghe. Các cô cũng cảm thấy đánh mất 100 đồng là một việc rất lớn; sau khi thầy Trương biết cũng tới an ủi cô một phen, còn nhân tiện nói ra việc này trước lớp học.

"Buổi sáng hôm nay Lục Già có đánh mất 100 đồng ở sân thể dục, nếu các em có nhặt được thì trả lại cho bạn nhé. Mặt khác các em phải chú ý giữ tiền hay đồ có giá trị của mình cẩn thận. Các em xem hiện tại bạn học Lục Già đau lòng như thế nào."

Thầy Trương nói xong, Lục Già xấu hổ còn hơn cả đau lòng, úp nửa mặt xuống bàn không ngóc đầu lên nổi. Một vài bạn học nhiệt tình trong lớp chạy qua an ủi cô, cũng hỏi chi tiết xem đánh rơi một tờ 100 đồng hay là hai tờ 50 đồng. Đối với sự thương tâm của Lục Già, bọn họ ít nhiều cũng có chút cảm thông.

Từ Gia Tu cũng đi tới chỗ này nhưng không phải là quan tâm đến Lục Già, mà là nói với nam sinh ngồi bên cạnh cô: "Đi, chúng ta xuống dưới chơi đá bóng."

Cô quay mặt sang hướng khác, tiếp tục khổ sở.

Kết quả, sau khi Từ Gia Tu chơi bóng trở về, sự tình đột nhiên lại có chuyển biến —— Từ Gia Tu nhặt được tiền của cô. Anh ném cho cô tờ 100 đồng, giọng điệu thật không khách khí: "Lần sau cẩn thận một chút."

Thấy Từ Gia Tu có tinh thần “không nhặt được của rơi” như thế, Lục Già vội vàng đứng lên, vừa cảm kích vừa ngượng ngùng nói: "Từ Gia Tu, cảm ơn." Một trăm đồng tiền của cô đã quay về rồi, mà còn do Từ Gia Tu nhặt được, chỉ có điều Từ Gia Tu vĩnh viễn sẽ không biết được số tiền đó là do cô cố ý tiết kiệm để dành cho anh.

Đột nhiên, Lục Già cảm thấy cái gọi là tình yêu gì đó mờ mịt quá, tiền vẫn là chân thực nhất.

Từ Gia Tu quay về chỗ ngồi của mình, rất nhiều bạn học vây quanh anh hỏi: "Từ Gia Tu, cậu nhặt được ở đâu thế?"

Từ Gia Tu không nói rõ địa điểm, Lục Già lén lút liếc anh một cái, sau đó nghe thấy anh trào phúng trả lời: "Có người ăn ở đều tại trường học, không biết giữ nhiều tiền thế để làm gì..."

Lục Già đỏ mặt, trong lòng có hơi tức giận: Anh không thích cô thì thôi, còn không cho cô giả bộ một chút được à!

Ngày nghỉ lễ 1/5 kết thúc, ngày thứ hai, sau khi hoàn thành lễ chào cờ, lão Lục cầm microphone thông báo: "Sáng nay, một bạn học lớp 10 có nhặt được một số tiền, nếu bạn nào mất tiền thì đến phòng giáo vụ xác nhận số tiền bị mất thì có thể nhận về."

...

Lục Già nằm ở trên giường, giờ nhớ lại đột nhiên lại nghĩ tới một khả năng ——

Nếu hiện tại cô hỏi Từ Gia Tu về chuyện 100 đồng năm đó, có phải là có chút đường đột hay không?

Chắc là không đâu, dù sao giúp người vốn là chuyện tốt mà. Ánh mắt Lục Già bỗng nhiên sáng lên.

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Ngoại Truyện Nhỏ: Chuyện 100 Đồng Tiền - Bản Đầy Đủ

"Buổi sáng hôm nay Lục Già có đánh mất 100 đồng ở sân thể dục, nếu các em có nhặt được thì trả lại cho bạn nhé. Mặt khác các em phải chú ý giữ tiền hay đồ có giá trị của mình cẩn thận. Các em xem hiện tại bạn học Lục Già đau lòng như thế nào."

Thầy Trương nói xong, Lục Già xấu hổ còn hơn cả đau lòng, úp nửa mặt xuống bàn không ngóc đầu lên nổi. Một vài bạn học nhiệt tình trong lớp chạy qua an ủi cô, cũng hỏi chi tiết xem đánh rơi một tờ 100 đồng hay là hai tờ 50 đồng. Đối với sự thương tâm của Lục Già, bọn họ ít nhiều cũng có chút cảm thông.

Từ Gia Tu cũng đi tới chỗ này nhưng không phải là quan tâm đến Lục Già, mà là nói với nam sinh ngồi bên cạnh cô: "Đi, chúng ta xuống dưới chơi đá bóng."

Cô quay mặt sang hướng khác, tiếp tục khổ sở.

Kết quả, sau khi Từ Gia Tu chơi bóng trở về, sự tình đột nhiên lại có chuyển biến —— Từ Gia Tu nhặt được tiền của cô. Anh ném cho cô tờ 100 đồng, giọng điệu thật không khách khí: "Lần sau cẩn thận một chút."

Sau khi Lục Già đánh mất 100 đồng, Từ Gia Tu tự lấy tiền của mình ra bù vào, lúc này vấn đề bắt đầu nảy sinh: Bữa trưa của bạn học Từ Gia Tu phải làm sao bây giờ?

"Có người" ăn ở đều tại trường học thì dù không có tiền cũng chẳng có gì phải lo lắng, nhưng anh thì có được như vậy đâu? Từ Gia Tu thực sự cảm thấy mình hành động quá nông nổi rồi.

Bên kia, Lục Già tìm lại được tiền thì vui vẻ mời mấy bạn nữ trong lớp đi ăn kem. Bên này, Từ Gia Tu chạy đi tìm một bạn học nam tương đối thân thiết, tuy là lần đầu tiên đi vay tiền nhưng động tác cùng phương pháp tương đối thành thạo. Anh khoác tay lên bả vai của bạn học nam: "Trong túi có tiền không?"

Bạn học nam lập tức cảnh giác, có điều vẫn lấy ra tờ 10 đồng nhăn nhúm: "Chỉ có từng này thôi."

Từ Gia Tu: "Cám ơn, ngày mai sẽ trả lại cậu."

Bạn học nam: "Không được, tớ còn phải để 5 đồng ăn cơm trưa nữa."

Được rồi, vậy thì chia đôi mỗi người 5 đồng đi.

Chỉ có 5 đồng tiền, không chỉ phải ăn cơm trưa, mà còn phải mất 2 đồng đi xe bus về nhà. Còn lại 3 đồng thì cơm trưa mua được chẳng thấm vào đâu. Đúng lúc này, Lục Già bưng một khay đồ ăn đi tới, còn ôm thêm một bình đồ uống.

Có người hỏi Lục Già: "Sao cậu mua nhiều vậy?"

Lục Già cười hì hì: "Mình ăn nhiều lắm đó."

Sự thật là, cô tìm lại được tiền, cảm thấy vô cùng hạnh phúc nên thậm chí cứ tiêu pha lãng phí để hưởng thụ một ngày đi.

Từ Gia Tu: "...". Đứng trước khay giá đỡ và cái trắng gấp đến nỗi nhừ tay!

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 14

—— "Đã ngủ chưa?"

Lục Già vui mặt vào trong chăn, ngẩng đầu lên hít sâu một hơi, sau đó dứt khoát ấn nút gửi. Cô nhìn lại nội dung tin nhắn vừa gửi đi, ảo não cào cào tóc hai cái. Tin nhắn bắt chuyện mà cô vừa gửi chẳng khác nào tin nhắn của mấy tên “nam điều ti” (1) gửi đến làm phiền các “nữ thần” cả. Nhìn thì có vẻ dè dặt cẩn trọng, ân cần thăm hỏi nhưng thực ra rõ ràng có ẩn chứa tâm tư.

(1) điều ti: kiểu ngược lại với đẹp trai, nhà giàu; chắc là xấu trai, nhà nghèo ...^^

Kết quả, đương nhiên là mãi không thấy Từ Gia Tu trả lời, cái này cũng thật giống với thái độ của “nữ thần” đối với “nam điều ti”.

Lục Già định thu lại hết mấy ý nghĩ "tưởng thế này, tưởng thế nọ" lộn xộn trong đầu mình, rồi tranh thủ gửi thêm cái tin "Vừa rồi tôi gửi nhầm thôi" cho đỡ mất mặt thì đúng lúc này, chuông điện thoại di động đột nhiên vang lên, màn hình hiển thị Từ Gia Tu đang gọi điện tới.

"Thời gian khiến cho con người ta mất đi cảnh giác; chuyện có khi gió, có khi mưa, có khi mây mù. Sớm chiều qua đi nhớ lại quá khứ, thời gian lấy đi mái tóc xanh chỉ còn lại mình em..."

Di động trên tay vừa rung vừa không ngừng ngân nga phát ra bài nhạc chuông cô dùng đã lâu. Giọng hát của nữ ca sĩ mềm mại nhẹ nhàng, đặc biệt ấm áp êm tai.

Lục Già nhấn nút nghe, sau đó lập tức học máu —— Từ Gia Tu không chỉ gọi điện thoại mà còn sử dụng chức năng gọi Facetime. Điện thoại được kết nối, khuôn mặt anh tuấn đẹp mắt của Từ Gia Tu liền xuất hiện trên màn hình di động của cô.

Đồng thời, cái đầu như tổ quạ của cô cũng bị Từ Gia Tu nhìn thấy.

"Có chuyện gì không?" Từ Gia Tu hỏi, sau đó giải thích về việc không trả lời lại tin nhắn, "Vừa rồi tôi đang tắm."

—— Vừa rồi tôi đang tắm, câu nói này các “nữ thần” cũng hay dùng lắm nha! Có điều, đúng là Từ Gia Tu vừa mới tắm xong, một tay anh dùng khăn lông lau tóc, còn tay kia giữ điện thoại nói chuyện với cô. Anh mặc cái áo T-shirt màu trắng, cổ tròn, cơ ngực cùng cặp xương quai xanh như ẩn như hiện, trông thật hấp dẫn.

Lục Già không dám nhìn nhiều, với tay lấy cái gối đầu giường che mặt mình lại, chừa lại đôi mắt. Bởi vì cô không nói gì, Từ Gia Tu hơi hạ mắt, chờ cô chủ động lên tiếng.

"Chỉ là tôi nhớ ra một việc trước kia." Lục Già khẽ cười, không hề câu nệ, cũng không còn biết xấu hổ cùng thể diện là cái gì nữa. Cô hít hơi nói liền một lèo: "Từ Gia Tu, anh còn nhớ hồi chúng ta học lớp huấn luyện vật lý không, là lớp của thầy Trương đó? Tôi đã đánh mất một trăm đồng, sau đó anh có nhặt được..."

"Nhớ." Có thể là vì vừa mới tắm xong cho nên giọng nói của Từ Gia Tu thật ôn hòa, anh nhìn cô hỏi: "Làm sao vậy?"

Bàn tay giữ di động của Lục Già nắm chặt lại, chỉ cần gửi tin nhắn thôi thì có phải tốt rồi không, kiểu nói chuyện mặt đối mặt thế này, cô có chút thẹn thùng: "Tôi chỉ muốn hỏi một chút, một trăm đồng kia... anh nhặt được ở đâu ..."

Cô điên rồi, nhất định là điên rồi! Chuyện này đã là chuyện của tám trăm năm về trước rồi! Lục Già càng nghĩ càng không thể chấp nhận nổi hành động khó hiểu của bản thân, cô vội vàng quay mặt sang hướng khác.

Từ Gia Tu đột nhiên nở nụ cười, bộ dạng trông có vẻ rất tốt, anh trực tiếp thừa nhận: "Đó là tiền của tôi." Sự thú nhận bất ngờ, vô cùng thẳng thắn.

"Đúng là anh ư?" Lục Già ôm gối chặt hơn, trong lúc nói lại lơ đãng lộ ra phán đoán của mình.

Từ Gia Tu gật đầu: "Chỉ hỏi cái này thôi hả?"

Lục Già: "... À ừ, cảm ơn anh."

Từ Gia Tu khách sáo nói: "Không có gì, lúc đó tôi cảm thấy 100 đồng kia rất quan trọng đối với cô."

Thế mà cũng nói, tiền thì tất nhiên là quan trọng rồi! Lúc này Lục Già mới khẽ mỉm cười: "Ngày mai tôi sẽ trả lại anh."

"Cũng được, tùy cô." Từ Gia Tu thoải mái đáp lời, rồi nhìn cô nói, "Ngủ đi, đừng suy nghĩ nhiều. Ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Cuộc trò chuyện thuận lợi kết thúc, Lục Già ngã cả người xuống giường, trong lòng không ngừng nhớ tới câu nói "Đừng suy nghĩ nhiều" của Từ Gia Tu, cô chậm rãi nhắm hai mắt lại. Từ Gia Tu thật đúng là hiểu biết phụ nữ mà, nếu cô cứ tiếp tục nghĩ ngợi lung tung như vừa này thì chắc tối nay không ngủ nổi mất.

Ngày hôm sau, Lục Già sử dụng dịch vụ chuyển tiền qua internet để trả tiền cho Từ Gia Tu, tất nhiên là cao hơn 100 đồng, cô căn cứ vào lãi suất đầu tư trung bình hằng năm để tính lãi cho anh. Từ Gia Tu nhanh chóng gửi

cho cô một tin nhắn “Đã nhận được”. Lục Già đẩy cửa sổ ra, không khí buổi sáng luôn khiến tinh thần người ta cảm thấy thoải mái.

Lục Già và Janice cùng đi ra ngoài, lúc ra tới cửa, Janice nhìn cô hôm nay mặc quần Denim lại đi giày cao gót nên mở miệng chọc ghẹo: "Ái chà~, chân dài quá cơ~"

Lục Già cũng cúi xuống tự nhìn vài lần: "Có dài cũng không dài bằng cô nha."

"Cô gái à, tôi rất thích thái độ thành thật của cô đấy." Janice nói xong, nhắc chân sai bước đi ra, vô cùng khí phách.

Đúng lúc này, một đôi chân dài khác cũng bước ra từ phòng 906 ở phía đối diện, người đàn ông đưa mắt nhìn về phía này: "Chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng, Từ tổng."

Sáng nay, chị Lan qua chỗ Lục Già để đưa cho cô văn kiện về ba hạng mục mà lúc trước cô nhờ chị tính giúp Tỷ suất hoàn vốn, đây là nghiệp vụ tương đối phức tạp và cần sự chính xác cao, chị Lan giúp cô xong còn vui vẻ nói: "Có vấn đề gì thì cứ đến tìm chị nhé."

"Được ạ." Lục Già cười nói, chị Lan cũng tủm tủm cười sau đó rời đi. Tiếp đến, phòng cách vách truyền tới tiếng chị Lan nhắc nhở Tiểu Đạt như Đường Tăng đang tụng kinh: "A Đạt ơi là A Đạt, sao cậu không để chị bớt lo đi được nhỉ?"

"A đất đất a đất đất a đạt a đạt a đất đất..." Lục Già nhin không được khề ngâm nga hai câu. Kỳ thực, tấm lòng của chị Lan dành cho Tiểu Đạt thật đáng quý, giống như chị gái quan tâm chăm sóc em trai vậy. Thấy Tiểu Đạt làm sai chuyện gì liền không ngừng nhắc nhở anh ta, mỗi ngày đều tranh

thủ chạy qua dạy Tiểu Đạt một vài thứ. Tiểu Đạt cũng biết chị Lan đối xử tốt với mình, lần nào cũng nghiêm túc lắng nghe mấy lời lải nhải của chị Lan, cái mặt ngố ngố nhìn rất giống minion.

Thôi đừng nghĩ nữa, cả đầu đều là hình ảnh ngu ngơ của “minion” Tiểu Đạt rồi. Lục Già sắp xếp lại văn kiện gọn gàng, ba hạng mục mới này sắp tới sẽ do Từ Gia Tu phụ trách, đích thân anh sẽ tổ chức đội thực hiện. Lục Già xem xét thật cẩn thận văn kiện, thời gian thấm thoắt trôi qua rất nhanh. Thực lực của Ốc Á còn mạnh hơn trong suy nghĩ của cô một chút, đối với các công ty làm về khoa học kỹ thuật, điều khó nhất chính là việc có được một đội ngũ nhân sự hoạt động hiệu quả; không ngờ Từ Gia Tu không chỉ tìm được nhân tài mà còn có thể bồi dưỡng ra nhân tài.

Trước kia, Lục Già từng điều tra đánh giá rất nhiều công ty nằm trong khu Cao Tân, cho nên cũng biết một ít tình hình. Ba hạng mục cô đang cầm trên tay này, rất nhiều công ty trên thị trường chưa chắc đã đủ khả năng tiếp nhận. Dù có nhận làm đi chăng nữa thì số lãi thu về không chắc sẽ cao, đã vậy đối với kỳ hạn thực hiện công trình, tài lực phải bỏ ra, cùng tiến độ thi công đều yêu cầu vô cùng nghiêm khắc.

Lục Già mệt mỏi vươn vai duỗi lưng, bỗng thấy Janice đã đứng ở bên ngoài cầm sẵn cặp lồng cơm chờ cô: "Bảo bối, ăn cơm thôi!"

Mỗi bàn ăn của Ốc Á ngồi được nhiều nhất là sáu người, Janice, Dịch Ca, Lượng Tử, Lục Già và Tiểu Đạt, tổng cộng có năm người, riêng Janice một mình mà chiếm đến hai chỗ, cho nên một bàn coi như ngồi vừa đủ. Sau khi Janice bị “đày” xuống lầu dưới, năm người bọn họ lập thành một nhóm cùng nhau đi ăn cơm, giống như một tập thể nhỏ ở trong Ốc Á.

Mỗi lần Từ Gia Tu đi đến gần bàn của bọn họ, đều liếc mắt vài cái rồi lại ra ngồi cái bàn bên cạnh.

Hôm nay, Diệp Ngang Dương cũng phá lệ bưng khay thức ăn chạy qua, cậu ta vỗ vỗ vào cái chân đang gác lên ghế của Janice: "Này, bỏ chân ra, tôi muốn ngồi ở đây."

"Đừng có chen vào, chỗ này của chúng tôi đủ người rồi." Janice hất cằm, lấy tay chỉ chỉ xung quanh, "Không thấy còn rất nhiều chỗ trống à?"

Diệp Ngang Dương hậm hực, đi đến bàn bên cạnh ngồi đối diện với Từ Gia Tu: "Quá kiêu ngạo!"

"Chính xác." Vẻ mặt Từ Gia Tu lạnh nhạt, đồng quan điểm với Diệp Ngang Dương. Rõ ràng so với đàn ông còn manly hơn lại dùng thân phận phụ nữ để chiếm lợi ích. Chẳng qua Từ Gia Tu anh là đàn ông, không thể so đo với phụ nữ được. Aiz, nhưng mà Janice có điểm nào giống phụ nữ chứ, ngoại trừ thích thêu hoa với đan áo len ra?

Giữa đàn ông với đàn ông rất dễ sinh ra tình đồng chí, Từ Gia Tu nhìn Diệp Ngang Dương thuận mắt đi không ít, ít nhất thì cũng thuận mắt hơn Janice.

Diệp Ngang Dương ảo não nhìn mấy món ăn trong khay của mình, rồi lại ngó sang khay của Từ Gia Tu, ghét bỏ nói: "Ăn mấy năm vẫn chưa ngán à?"

"Ngán."

"Vậy sao anh không đổi?" Diệp Ngang Dương không thể nào hiểu nổi.

Từ Gia Tu: "Hương vị cũng không tệ lắm."

"Sặc, hóa ra anh cũng biết cơ à."

Giọng nói khoa trương của Diệp Ngang Dương truyền đến bàn bên cạnh, Lục Già quay sang, Từ Gia Tu cũng ngẩng đầu, tầm mắt của hai người vừa

vặn chạm phải nhau. Vì có người nào đó còn thích làm việc mai mối nên Diệp Ngang Dương lại hỏi Từ Gia Tu: "Sao hôm qua anh lại gọi Kiều Lệ tới, tôi với cô ta không có gì cả."

Từ Gia Tu mở miệng giải thích: "À, tôi chỉ cảm thấy hai nam một nữ cùng nhau ăn cơm trông rất kỳ cục, đúng lúc gặp được Kiều Lệ trong thang máy, lại nhớ tới hai người cũng khá quen thuộc nên tiện rủ đi luôn."

"Quen cái rắm." Diệp Ngang Dương nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Từ Gia Tu không một chút để ý xin lỗi: "Vậy ngại quá, là do tôi hiểu sai, tôi còn tưởng cậu có ý với Kiều Lệ cơ đấy."

Diệp Ngang Dương nghiêng răng ken két: "Từ 'bại hoại'!"

Từ Gia Tu lạnh lạnh liếc Diệp Ngang Dương một cái, Diệp Ngang Dương bĩu môi: "Tôi cảm thấy chú Từ không nên đặt tên anh là Gia Tu, người chả hợp với tên gì cả."

"Thế à?" Từ Gia Tu nhàn nhạt đáp lời, "Còn tôi thì cảm thấy tên của cậu đặt rất đúng, người cũng như tên."

Diệp Ngang Dương có chút không tin Từ Gia Tu sẽ nói như vậy, ngây thơ mở miệng hỏi: "Thật thế hả?"

"Ừ." Từ Gia Tu gật đầu, "Nghe cái tên đã thấy đáng khinh rồi."

"Đáng khinh chỗ nào ..." Diệp Ngang Dương lăm lăm cái tên của mình hai lần, sau đó gầm rú: "I —— f*ck!"

Theo tiếng gào chửi bởi phần hận của Diệp Ngang Dương, Lục Già ngồi ở bàn bên cạnh suýt chút nữa thì phun cơm, thậm chí miệng lưỡi của Từ Gia Tu cũng thật độc. Lục Già mím môi nhin cười, không phải cô cố ý nghe lén, chỉ là tai cô hơi bị thính thôi. Người nghe thấy ngoài cô ra, còn có cả

Địch Ca và Lượng Tử, bọn họ cũng rất tự giác tham gia góp vui: "Tiểu Diệp tổng, ba của cậu nhất định đặt kỳ vọng vào cậu rất cao."

Diệp Ngang Dương lấy tay chống trán, sau khi ngẩng đầu lên đã trở về với dáng vẻ vô cùng nghiêm túc: "... Đúng vậy, ai nói không phải đâu. Nhà tôi là năm đời đơn truyền, ngay từ lúc tôi sinh ra đã gánh trách nhiệm thần thánh to lớn chính là duy trì nòi giống cho nhà họ Diệp."

Diệp Ngang Dương nói xong, mọi người xung quanh đều phá lên cười. Janice cười đến sặc sụa, Lục Già vội đưa một cốc nước qua, khoe miệng cong lên không có cách nào hạ xuống được. Năm đó, khi viết thư tình cho Diệp Ngang Dương, cô còn cảm thấy tên của cậu ta rất hay, trước khi viết ra ba chữ "Diệp Ngang Dương" còn cẩn thận luyện tập trên giấy nháp mấy lần. Trong đầu tưởng tượng ra gương mặt đầy sức sống của Diệp Ngang Dương, còn nghĩ hai chữ "Ngang Dương" giống như nói đến một người có khí thế mãnh liệt. Có điều —— hiển nhiên vừa rồi Từ Gia Tu nói “người cũng như tên” không phải là ý này.

Ý, đừng có suy nghĩ lung tung, phải thuần khiết, thuần khiết~. Lục Già thật muốn che mặt.

Đúng lúc này, tự dưng Lục Già lại nghĩ đến một chuyện, cô quay sang hỏi Janice ngồi bên cạnh: "Janice, tên Tiếng Trung của cô là gì?"

Vừa dứt lời, tất cả mọi người đột nhiên im lặng, Lục Già cảm giác như có cái gì đó không đúng, khó hiểu nháy mắt ra ám hiệu dò hỏi, ai cũng im re, còn Tiểu Đạt thì đã cúi đầu từ lúc nào. Một lúc sau, Janice mới duỗi tay ra vỗ vỗ vào lưng cô: "Bảo bối, tập trung ăn cơm đi. Có một số chuyện đừng quá tò mò!"

Lục Già: "..."

Quay lại văn phòng, Tiểu Đạt nhanh tay lập tức đóng cửa: "Lục Già, vừa nãy tôi thực sự sợ Janice sẽ đánh chết cô ngay tại chỗ luôn ấy!"

Nghiêm trọng đến thế sao? Lục Già lại càng tò mò hơn: "Tiểu Đạt, anh mau nói cho tôi biết đi."

Tiểu Đạt kiên quyết lắc đầu: "Không được, tôi còn muốn sống thêm vài năm nữa. Ít nhất cũng phải chờ tới lúc gia đình tôi bán nhà, chuyển đi nơi khác mới được."

Không ngờ miệng của Tiểu Đạt cũng khó cạy như thế. Lục Già nâng cằm, con người đảo quanh một vòng; cả Ốc Á này, người có thể nói tên Tiếng Trung của Janice cho cô biết, có lẽ chỉ có Từ Gia Tu mà thôi.

Lục Già hít sâu một hơi, thế giới tốt đẹp như vậy, làm người không thể không tò mò.

Nhưng Tiểu Đạt đúng là một tên đàn ông “bỉ ối”, một mặt anh ta quyết không nói cho cô biết tên của Janice, mặt khác lại nhắc tới chuyện Ốc Á có ba bí mật lớn tuyệt đối không thể nói, tên Tiếng Trung của Janice là một trong số đó.

Lục Già vội hỏi: "Vậy hai bí mật còn lại là gì?"

Tiểu Đạt chậm rãi xắn tay áo lên chuẩn bị làm việc, anh ta khẽ nhướng mắt, mở miệng: "Tôi đã nói đó là bí mật tuyệt đối không thể nói rồi mà!"

Lục Già rất muốn đánh người. Tiểu Đạt ời là Tiểu Đạt, tiểu nhân ời là tiểu nhân.

Trước khi hạng mục mới được xác lập, tổ đội không ngừng họp bàn. Lầu dưới vốn đã có sẵn phòng tổ chức hội nghị, Từ Gia Tu gần như đều đi xuống đây chủ trì cuộc họp. Lục Già thỉnh thoảng lại bị Janice gọi đến bưng trà rót nước, lý do là: "Tôi thấy cô rảnh rỗi lắm mà!"

Có mà rảnh, là do cô hoàn thành công việc nhanh thôi!

Nhưng dù có làm việc nhanh hơn nữa thì có lẽ cuối tuần này cô vẫn phải làm thêm giờ. Nếu muốn thành thạo việc tính Tỷ suất hoàn vốn của ba hạng mục mới, cô cần phải sắp xếp lại rất nhiều số liệu. Lục Già gọi điện thoại về cho lão Lục, chủ nhiệm Lục vô cùng tán thưởng tinh thần làm việc chăm chỉ của cô, còn khoa trường nói: "Gần đây ba câu được không ít cá, vẫn còn đang để nuôi đấy."

Lục Già lập tức muốn “đào ngũ”: "Ba à, ba phải chờ con về đấy."

Vừa tắt di động xong, hai mắt Lục Già đột nhiên bị bịt lại, sau đó, giọng nói đùa giỡn của Địch Ca vang lên: "Đoán đi, đoán đi, tôi là ai."

Nhàm chán quá đấy, Lục Già trả lời rất nhanh: "Janice..."

Quả nhiên, sau đó là tiếng của Janice: "Sao lại đoán được?"

Lục Già: "Chúng ta dùng chung một loại sữa tắm, người là biết."

Kỳ thực còn một lý do khác, chiều cao của Janice và Từ Gia Tu không chênh lệch lắm. Nếu Từ Gia Tu che mắt cô lại thì có lẽ cũng sẽ có cảm giác như thế này đi, chỉ có điều, Từ Gia Tu sẽ làm như vậy sao?

Đúng lúc này ——

"Bộp!" Có người thả tài liệu trong tay xuống, đi ra khỏi phòng họp, lên lầu .

Sau đó lại là giọng nói không hay ho của “đứa nhỏ” Địch Ca: "Á... anh Gia, anh lên lầu hả..."

Gần đây, Từ Gia Tu nhìn Janice càng ngày càng không vừa mắt. Ví dụ như hai ngày trước, bảo vệ của Khoa Vũ còn hỏi anh: "Từ tổng, có phải

Janice của công ty anh đã có bạn gái rồi không? Cô gái đó nhìn thật xinh đẹp."

Ha ha, hiện tại ánh mắt của bảo vệ cũng càng ngày càng kém rồi.

Từ Gia Tu cho gọi Janice lên nói chuyện, Janice bắt chéo hai chân, ngồi trên sofa ở văn phòng: "Lão đại, anh tìm tôi có chuyện gì?"

Từ Gia Tu mở tài liệu của hạng mục, liếc mắt nhìn Janice vài lần: "Janice, cô có thể ngồi cho giống phụ nữ một chút có được không?"

Janice thả hai chân ra, khó hiểu hỏi: "Lão đại, chẳng lẽ anh cảm thấy nói chuyện với phụ nữ thì dễ dàng hơn?"

Từ Gia Tu nhắc nhở: "Cô vốn là phụ nữ."

"Đương nhiên, tôi hiển nhiên là phụ nữ rồi." Janice hoài nghi híp mắt, "Lão đại, không phải tôi đã đưa thẻ căn cước cho anh xem qua rồi à?"

Đúng, anh đã xem qua thẻ căn cước của cô nên mới xác nhận được giới tính ... Từ Gia Tu nghĩ nghĩ rồi nói: "Janice, tôi nghĩ ba mẹ cô đã đặt tên cho cô như vậy thì khẳng định họ cũng rất mong đợi ở cô đúng không... Lâm Kiều Kiều?"

Janice nháy mắt đen mặt: "Từ Gia Tu, anh thử gọi lại tên của tôi một lần nữa xem, có tin tôi lập tức xin từ chức hay không?"

Lâm Kiều Kiều! Từ Gia Tu nửa dựa vào lưng ghế, thay đổi cách dùng từ: "Ý tôi là nói đến hành vi, tính cách của cô. Janice, cô không nghĩ đến việc thay đổi bản thân một chút sao?"

"Thay đổi à?" Janice lại ngồi xuống, hai mắt đột nhiên sáng rực, "Lão đại, anh nói coi tôi nên thay đổi như thế nào?"

Từ Gia Tu nhìn mái tóc húi cua cùng bộ đồ thể thao của Janice, thử mở miệng: "Có thể thay đổi phong cách mặc quần áo, thử mặc váy vóc gì đó xem..."

Janice kinh hãi: "Lão đại, anh nghiêm túc đấy hả?"

Từ Gia Tu lại nhìn Janice thêm một lượt, không còn gì để nói, cũng không tưởng tượng nổi dáng vẻ của Janice khi mặc váy. Anh không thể quá ích kỷ, ép buộc người khác được.

"Thôi quên đi, tùy cô vậy." Từ Gia Tu vẫy tay đuổi người, "Đi ra ngoài đi."

"Được, lão đại."

Janice nghe xong mấy lời “kỳ quái” của Từ Gia Tu, nghĩ tới nghĩ lui vẫn không hiểu ý của lão đại là gì. Cô quay lại văn phòng ở lầu dưới, tính toán tìm một người tinh thông các loại “hàm ý trong lời nói” để hỏi một chút xem sao.

Nửa phút sau, Địch Ca và Lượng Tử cùng xuất hiện ở trước cửa phòng tài vụ, dáng vẻ trông rất giống Trương Long Triệu Hồ Vương Triều Mã Hán: "Tiểu Đạt, sư phụ của chúng tôi mời anh qua một chuyến."

Tiểu Đạt đứng lên, quay sang nhìn Lục Già; Lục Già cũng nhìn lại anh ta, cô không biết gì mà! Sau đó, Tiểu Đạt với dáng vẻ như chuẩn bị đi diện thánh, gỡ hai ống tay áo đang xắn xuống, đóng cúc cẩn thận, rồi đi theo "Vương Triều Mã Hán" của Ốc Á tới gặp Janice “đại nhân”.

Trong văn phòng của Janice.

Janice: "Nếu một người đề nghị một người khác thay đổi bản thân, ví dụ như thử mặc váy linh tinh gì đó, thì xin cho biết người kia đang có mục đích, âm mưu gì?"

Tiểu Đạt: "Xin hỏi, giới tính của người kia?"

Janice: "Nam."

Tiểu Đạt: "Rất rõ ràng, người kia rắp tâm bất lương, đã thích cô rồi."

Mẹ kiếp! Janice suýt chút nữa thì hộc máu: "Nhưng sau đó anh ta lại dừng lại, nói là tùy tôi, thế là sao?"

Tiểu Đạt trầm mặc một lát: "Cái đó chỉ có một cách để giải thích, chứng minh người kia đối với cô tình sâu vô tận, một bên hi vọng cô vì anh ta mà thay đổi, một bên lại dung túng cô được là chính mình, đúng là hiếm có."

Janice sắc mặt đen thui, cầm ly trà ném xuống đất, vô cùng khí thế.

Tiểu Đạt ngó đầu lại gần: "Xin hỏi, người kia là...?"

Janice gào với Dịch Ca và Lượng Tử đang đứng ở bên ngoài: "Dịch Ca, Lượng Tử, tiền khách!"

(*) Về chuyện cái tên của Diệp Ngang Dương, mình nói qua một chút. “Ngang” là ngẩng, ngóc đầu. Còn “Dương” thì các bạn có thể liên hệ đến trách nhiệm thần thánh duy trì nòi giống của nhà bạn Diệp là biết. ^^ . Cái này mình chỉ giải nghĩa theo cách nói mỉa mai của anh Từ Gia Tu thôi nhé, vậy nên chị Lục Già mới tự nhủ là không được suy nghĩ lung tung. Còn nghĩa tốt đẹp như lúc chị Già viết thư tình thì hiểu đại khái như kiểu khí phách, tràn đầy khí thế ấy!

Tên Tiếng Trung của Janice: “Kiều” có thể hiểu là mềm mại, đẹp dễ, đáng yêu..... Tuy nhiên hình tượng của Janice lại hoàn toàn ngược lại, nên có lẽ vì thế mà chị ý không thích tên Tiếng Trung.

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 15

Lục Già dự định tuần này tăng ca một ngày, chủ nhật lại quay về trung học Đông Châu tìm lão Lục nấu cá ăn. Nhưng đối với nhân viên có ý thức chủ động tăng ca như cô, Từ Gia Tu không những không thèm khen ngợi, mà còn trực tiếp nói cho cô biết: "Không có tiền lương tăng ca đâu."

Lục Già hận không thể ngay lập tức biến thành ma cà rồng để cắn cái cổ của Từ Gia Tu một cái. Từ Gia Tu cũng chú ý tới ánh mắt đang hùng hực khí thế của cô, đáy mắt hiện lên ý cười nhàn nhạt, anh làm bộ kiêu ngạo nâng cằm lên thách thức. Lục Già tiếp tục trừng mắt lên nhìn. Được rồi, cô thừa nhận bộ dạng Từ Gia Tu hất cằm lên thế này thực sự rất gợi cảm.

Ở thời đại này, người chủ động không phải chỉ có đàn ông nữa, mà còn có phụ nữ biết thưởng thức cái đẹp như cô đây.

Tuy Từ Gia Tu nói không có tiền lương tăng ca, nhưng vẫn có hoa quả, cafe và thức ăn nhẹ.

Nhân viên Ốc Á tăng ca vào thứ bảy không nhiều lắm, lâu dưới chỉ có một mình Lục Già. Janice ở phòng trọ phá lệ ngủ nướng, hạng mục mới còn chưa được xác lập chính thức nên Janice muốn tranh thủ thời gian nghỉ ngơi nhiều một chút.

Từ Gia Tu xuống lầu xem xét tiến trình công việc của Lục Già, cô mang bảng biểu phân tích đã in ra làm hai bản đưa cho anh, sau đó cả người tựa vào lưng ghế nghỉ ngơi, thỉnh thoảng lại liếc qua Từ Gia Tu một cái.

Ánh nắng mặt trời tà tà chiếu vào trong văn phòng, xuyên qua ô cửa sổ tạo thành từng sọc ánh sáng. Trên bệ cửa sổ có hai cây lá đồng tiền xanh

biếc thẳng thân hướng về phía mặt trời. Quang cảnh trong văn phòng thông thoáng, sáng rực rỡ.... thật khiến người ta vui vẻ.

Từ Gia Tu khẽ nghiêng người dựa vào thành bàn làm việc, lật từng tờ từng tờ, nghiêm túc xem xét. Ngón tay thon dài sạch sẽ vuốt vuốt từng góc giấy A4, vang lên những tiếng sột soạt nhẹ nhẹ. Lục Già duỗi lưng rồi lấy tay chống cằm, chờ Từ Gia Tu xem xong rồi kêu cô giải thích lại các số liệu.

Từ Gia Tu nhanh chóng đặt câu hỏi, hỏi đúng phần số liệu mà cô dự đoán. Vì để tiện trao đổi, Từ Gia Tu hướng nửa người lại gần về phía Lục Già, giọng nói nam tính rõ ràng thật êm tai: "Chỗ này không giống với cách tính truyền thống?"

Lục Già cầm một cái bút, chỉ vào một chỗ đã được bôi đỏ: "Ngoài việc tiến hành phân tích về mặt tài vụ, tôi còn dùng thêm một ít số liệu tương quan của bên kỹ thuật nữa. Dựa vào các số liệu khác nhau theo từng góc độ khi thực hiện hạng mục, cộng thêm tốc độ điện toán đám mây và các yếu tố khác như năng suất làm việc của nhân viên..."

"Ừ ừ." Từ Gia Tu rất nhanh đã hiểu ra vấn đề, Lục Già không cần phải giải thích quá nhiều. Nhiều năm như vậy, mức chênh lệch giữa anh và cô vẫn thật rõ ràng; giống như có một lần cô dựa vào vô số vận may mới có thể được xếp chỗ ngồi ngay phía sau anh ở phòng thi thứ nhất. Thì tới kỳ thi tiếp theo, Từ Gia Tu vẫn ngồi ở chỗ cũ, còn cô đã từ phòng thi thứ nhất rút xuống phòng thi thức hai rồi.

Từ Gia Tu xem xét lại thêm một lúc nữa, sau đó đặt bản phân tích xuống cùng Lục Già thảo luận về ưu và khuyết điểm của hai cách tính này. Lục Già nghe xong câu hỏi mấu chốt mà Từ Gia Tu đưa ra, nhin không được mở miệng chuyển đề tài: "Hiện tại ông chủ nào cũng am hiểu về nghiệp vụ kế toán như anh sao?"

Từ Gia Tu bật cười, nói thẳng: "Ông chủ có thể không hiểu về kỹ thuật, nhưng không thể không hiểu về nghiệp vụ kế toán."

"Cũng phải." Lục Già tràn đầy đồng cảm gật đầu, "Về cơ bản thì các ông chủ không có cảm giác an toàn với các nhân viên tài vụ."

"Có thật không?" Từ Gia Tu vẫn duy trì nụ cười trên môi, nhìn cô nói, "Nếu là cô thì tôi cảm thấy rất an toàn."

Ý... Vì sao... Lục Già cúi đầu, không ngờ Từ Gia Tu lại tin tưởng cô như vậy, khéo miệng không nhin được nhếch lên một chút. Được ông chủ tin tưởng sẽ có cảm giác gì nhỉ? Đúng là rất khó che giấu sự thỏa mãn, ngay cả việc hôm nay tăng ca không được tăng lương cô cũng cảm thấy vô cùng vui vẻ, mặt mũi hớn hở trông đến là ngốc.

Từ Gia Tu đột nhiên nhìn cô chăm chăm, Lục Già cúi đầu xuống. Chẳng lẽ vừa rồi cô cười trông “ngu” quá?

Từ Gia Tu đột nhiên vươn tay ra, chỉ chỉ vào mặt cô: "Chỗ này."

"Chỗ nào?" Lục Già ngẩn người, cũng đưa tay lên sờ vào mặt mình.

"Không phải chỗ đó." Từ Gia Tu cúi xuống, trực tiếp dùng tay lau cho cô. Anh dùng sức khá mạnh, cho nên động tác thân mật như vậy nhưng lại không hề có một chút lãng mạn nào.

Từ Gia Tu chà xát, xoa xoa, thì ra cô không cẩn thận quệt một nét bút lên mặt. Một nửa khuôn mặt của Lục Già bị Từ Gia Tu xoa đến đỏ hồng, sau một hồi lâu anh mới dừng tay, vừa lòng nhìn nhìn: "Sạch rồi."

Lục Già trong lòng hừ lạnh, rõ ràng là “lợi dụng” người ta mà, nhưng cô vẫn phải nói: "... Cảm ơn."

"Không có gì, chuyện nhỏ thôi." Từ Gia Tu dùng giọng điệu thản nhiên khiến người ta phải hận đến nghiến răng nghiến lợi để trả lời.

Lục Già còn muốn tính nốt phần số liệu của hạng mục, tuy nhiên có một số chỗ trong tài liệu lại không được rõ lắm, cô chỉ ra chỗ có vấn đề cho Từ Gia Tu xem. Từ Gia Tu rất nhanh nói: "Phần văn kiện hạng mục này có hai chỗ có vấn đề, phần mới được cập nhật nằm trong máy tính của tôi."

Lục Già: "..."

Lục Già đi theo Từ Gia Tu đi lên lầu, phần bảng biểu phân tích của hạng mục thứ ba cứ thế được làm tiếp ở trên đó. Từ Gia Tu sắp xếp cho cô một bàn làm việc riêng, vị trí khá tốt, cô ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy văn phòng Tổng giám đốc. Rèm của văn phòng không khép cho nên chỉ cần ngẫu nhiên ngược mắt là Lục Già lại được nhìn thấy hình ảnh những ngón tay gõ như bay trên bàn phím máy tính của Từ Gia Tu. Thỉnh thoảng có vài nhân viên đang tăng ca đi vào hỏi anh một số vấn đề, Từ Gia Tu cũng bất chợt đi kiểm tra công việc của mọi người, bao gồm cả cô.

Thời gian trôi qua đến buổi trưa, Lục Già cùng các đồng nghiệp ngồi tụ tập lại uống trà chiều. Sau khi uống hết một ly trà, cô mang toàn bộ bảng biểu phân tích đã hoàn thành giao cho Từ Gia Tu. Cô có thể về được rồi.

Từ Gia Tu đặc biệt tán thưởng cô một câu: "Awesome!"

Từ Gia Tu rất ít khi nói tiếng Anh, suýt chút nữa làm cô quên mất anh tốt nghiệp từ IVY ra. Lục Già mặt mày hớn hờ: "Tôi về trước nhé."

"Chờ đã." Từ Gia Tu gọi cô lại, "Buổi tối cùng nhau ăn cơm đi."

Lục Già quay đầu: "Hả?"

Từ Gia Tu ngẩng đầu: "Mấy nhân viên tăng ca bên bộ phận kỹ thuật đề nghị mọi người cùng nhau ăn bữa tối, sau đó còn đi hát nữa."

Thì ra không phải rủ một mình mình! Lục Già đứng ở cửa văn phòng nói, "Tôi hẹn A Mỹ bốn giờ đi dạo phố rồi."

"À." Từ Gia Tu đáp lời, tỏ vẻ đã biết.

Lục Già: "Hẹn gặp lại, Từ tổng."

Từ Gia Tu không trả lời. Chắc, ngẩn ngơ rồi sao?

Sau khi Lục Già đi dạo phố cùng A Mỹ trở về chung cư thì đã là 9h tối. A Mỹ cũng là nhân viên của Ốc Á, là vợ chưa cưới của nhân viên kỹ thuật ở lầu trên. Hai người họ cũng là cặp tình nhân công khai duy nhất của Ốc Á.

Tiểu Đạt từng nói với cô: "Ốc Á có chấp nhận việc giữa các nhân viên nảy sinh tình yêu công sở, nhưng phải lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết, nếu không thì có thể trực tiếp nghỉ việc luôn cũng được."

Nội quy có "tính người" như thế tất nhiên là giảm bớt không ít khả năng phát sinh tình cảm trong văn phòng. Lục Già cảm thấy Từ Gia Tu thật hiểu biết quan niệm yêu đương hiện giờ của giới trẻ.

Lục Già mệt nhoài xách cái túi shopping ngã xuống sofa, Janice đặt quyển sách trên tay xuống, chạy lại gần: "Bảo bối, mua gì vậy?" Lục Già lười phải động đậy, nhắc ngón tay lên chỉ vào cái túi duy nhất: "Cái váy đó."

Janice lấy ra xem thử, trước tiên nhìn giá tiền rồi mới đến kiểu dáng, kêu lên: "Lục Già, cô điên rồi sao? Nửa tháng tiền lương của cô đấy."

Có thể không nhắc đến tiền lương của cô có được hay không? Đau lòng lắm! Lục Già thều thào: "Tôi cũng không ngờ ..."

Lục Già kể lại chuyện xảy ra hôm nay cho Janice nghe. Buổi chiều, cô và A Mỹ đến một cửa hàng quần áo cao cấp theo phong cách phương Tây khá nổi tiếng, A Mỹ thử quần áo suốt hai giờ, còn cô thì ngồi uống ba ly trà hoa nhài do chính tay nữ quản lý của cửa hàng pha.

"Rồi sao?"

"A Mỹ không mua, tôi mua." Lục Già uể oải nói, "Cái váy này đã là cái rẻ nhất ở đó rồi, nhưng vì là mẫu mới nhất của mùa hè cho nên ngay cả 1% cũng quyết không giảm cho tôi!"

"Thật là." Janice dí dí cái trán của cô, "Đồ phá gia chi tử!"

Lục Già ngửa đầu: "Nhưng người uống của người ta ba ly trà hoa nhài là tôi nha..."

Janice lại nhắc váy lên nhìn một lượt, rồi ướm thử vào người mình một chút. Lục Già thích thú, hào hứng nói: "Cô mặc xem thế nào đi."

"Lăn ra chỗ khác."

Lục Già tự tay vuốt vuốt cái váy quý giá, đầu óc rất có kinh tế liền quyết định: "Váy đắt như vậy, năm nay tôi phải tranh thủ mặc thật nhiều mới được."

Janice tất nhiên là tán thành ý kiến này: "Mau mau, mặc luôn bây giờ đi, cho tôi xem."

"Không thành vấn đề!" Lục Già nhanh nhẹn chạy lên lầu đổi váy. Đây là một cái váy dài thướt tha, sau lưng còn được thiết kế phá cách một chút, tổng thể thì trông vẫn khá quý củ, dù có mặc đi làm cũng không có vấn đề. Giá của cái váy này, nếu là trước kia mua thì chả là gì, nhưng hiện tại thì đúng như lời Janice nói, hành vi của cô thực sự là phá gia chi tử.

Lý do mà Lục Già cô hành động xúc động như vậy, kỳ thực ngoại trừ ba ly trà hoa nhài kia thì còn có một nguyên nhân khác nữa: Chưa vào hẳn mùa hè mà hiện giờ đã trang điểm, mặc váy đẹp; nguyên nhân đơn giản chỉ là vì phụ nữ làm đẹp là muốn để cho người mình yêu ngắm nhìn. Aiz, thời điểm phụ nữ tiêu tiền luôn để cảm xúc lấn át lý trí.

May là kiểu dáng của cái váy này thực sự rất đẹp, Lục Già mặc xong liền đứng trước gương trong phòng ngủ xoay trái xoay phải ngắm vài lượt, sau đó mới vui vẻ xuống lầu. Lục Già một bên thướt tha bước từng bậc cầu thang xuống dưới, một bên kêu Janice mau mau đến xem.

Kết quả, người đầu tiên nhìn thấy không phải là Janice, mà lại là Từ Gia Tu ở phòng đối diện. Từ Gia Tu đang ưu nhã cầm một chén nước đứng ở giữa phòng khách, ánh mắt nhàn nhạt nhìn cô từ đầu xuống chân.

Mặt Lục Già đỏ lên: "..."

Thánh thần ơi, đúng là cô muốn làm đẹp cho người mình yêu ngắm, nhưng cũng đâu cần phải nhanh như vậy chứ!

Ngay tại lúc Lục Già còn đang lúng túng không biết phải làm sao thì Janice cầm cờ lê và kìm nhổ đinh đi ra. Ngay sau đó liên lục “ai da~ ai da~” kêu lên: "Con gái nhà ai mà xinh thế nhở?"

Lục Già hơi cúi đầu, đành phải bước xuống. Từ Gia Tu đặt cốc nước xuống mặt bàn, giải thích nguyên nhân anh có mặt ở đây vào lúc này: "Tôi tìm Janice mượn cái cờ lê."

Lục Già: "À."

Hiện giờ đàn ông đều tìm phụ nữ để mượn cờ lê với kìm nhổ đinh sao?

Lục Già cầm chiếc áo khoác cô đặt trên sofa mặc vào, che đi hai cánh tay trần của mình, nhanh chóng thả lỏng, cũng cảm thấy tự nhiên hơn. Cô thuận

miệng giải thích nguyên nhân mình trang điểm: "Hôm nay mới mua cho nên tôi thử một chút..."

Từ Gia Tu khẽ gật đầu, khẳng định một câu: "Không tệ, rất đẹp."

"Đương nhiên là đẹp rồi!" Janice đi tới nói chen vào, nhắc đến giá của cái váy lại không nhịn được cảm khái một câu: "Bây giờ nuôi phụ nữ thật sự không dễ dàng gì."

Từ Gia Tu thu lại tầm mắt, chẳng buồn phản ứng với Janice. Anh ngồi xuống sofa, đột nhiên phát hiện ra bên cạnh có một quyển sách, tên của cuốn sách làm anh khẽ cau mày: "Sách này là của ai?"

"Lục Già!"

Lục Già còn chưa kịp mở miệng, Janice đã giành trả lời trước. Lục Già bất đắc dĩ phải gánh cái “nồi đen” này, cô cũng đi qua nhìn tên sách một chút, sau đó suyết thì thổ huyết ——“Có một loại tình yêu gọi là huynh đệ”, cái tên sách có cần phải kích thích như vậy hay không!

Từ Gia Tu đem theo cờ lê cùng chìa khóa của Janice quay về phòng trọ của mình. Lục Già cầm cái “nồi đen” mà Janice úp cho cô lên hỏi: "Đây là sách gì, có hay không?"

Janice lắc đầu: "Nó đáng sợ lắm."

"Đáng sợ?" Lục Già lắc lắc quyển sách, có chút khó hiểu. Xem qua giới thiệu thì thấy đây hẳn là một “tình yêu” rất cảm động mới phải, sao có thể đáng sợ được.

"Cô không biết đấy thôi." Janice ngồi xuống bên cạnh Lục Già, lâm vào sự suy tưởng do chính mình tạo ra. Cô nàng nhích lại gần Lục Già, dáng vẻ hết sức kinh hãi. Lục Già chưa từng thấy Janice như vậy bao giờ liền sờ sờ mái tóc húi cua, quan tâm hỏi: "Làm sao vậy, Janice?"

Janice cọ cọ: "Lục Già, tôi rất sợ —— "

Xảy ra chuyện lớn gì sao? Lục Già nhìn Janice, Janice rất nhanh khôi phục lại bộ dạng cà lơ phất phơ ban đầu: "Kỳ thực cũng chỉ là vấn đề nhỏ mà thôi, cô giúp tôi phân tích xem thế nào."

Lục Già thật nghiêm túc: "Được."

Janice dựa theo màn “tra khảo” Tiểu Đạt ngày hôm qua, hỏi lại Lục Già y như thế: "Nếu một người đề nghị một người khác thay đổi bản thân, ví dụ như thử mặc váy linh tinh gì đó, thì xin cho biết người kia đang có mục đích, âm mưu gì?"

Lục Già cũng phản ứng y chang: "Xin hỏi, giới tính của người kia?"

Janice: "Nam."

Đáp án của Lục Già cũng không khác với Tiểu Đạt là mấy: "Có khả năng anh ta có ý với cô rồi..."

Quả nhiên! Ai cũng nghĩ như vậy mà, Janice đành phải chấp nhận sự thực: "Đáng sợ quá."

Lục Già phát hiện ra mờ ám: "Người kia là ai?"

Janice chỉ biết thở dài, ra vẻ như đây là chuyện hệ trọng nên không muốn nhiều lời. Lục Già đành phải tự đưa ra suy đoán, suy đoán đầu tiên chính là: "Tiểu Diệp tổng?"

Janice liếc mắt: "Sao có thể là cậu ta được."

"Địch Ca?"

Janice vỗ vỗ đầu cô: "Lục Già, đầu cô không có vấn đề gì chứ?"

Đúng là không có khả năng, vậy chẳng lẽ là: "Tiểu Đạt? !"

Janice nổi giận: "Mẹ nó! Cô đoán có thành ý một chút được hay không?"

Lục Già nhìn nhìn Janice, nói ra suy đoán có thành ý nhất: "Chắc không phải là... Từ Gia Tu chứ?"

Rốt cục Janice cũng có phản ứng: "... Đúng rồi."

Ông trời của tôi ơi, thật sự quá đáng sợ rồi! Lục Già cảm thấy mình sắp ngất xỉu tới nơi, cô nhìn Janice, Janice cũng nhìn cô. Đột nhiên cô rất muốn ôm lấy Janice cầu an ủi, cô vừa vì Từ Gia Tu mà mua một cái váy bằng nửa tháng tiền lương đấy! Cuộc đời có thể dừng tàn khốc như vậy hay không, một lần còn chưa đủ, lại có lần thứ hai nữa! Thật là muốn bức cô hoài nghi thiên hướng giới tính của Từ Gia Tu mà!

Lục Già nhìn Janice, nghiêm túc hỏi: "Nếu là thật thì cô nghĩ sao?"

Janice nói muốn đan cái áo len nên cần yên tĩnh một chút. Nửa giờ sau

Lục Già hít sâu hai cái, ấn chuông cửa phòng 906. Đúng thế, cô bị Janice bắt đứng ở đây để nói với Từ Gia Tu một câu —— anh trai à, hết hy vọng đi!

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 16

Vừa rồi còn ở trong phòng trọ 913, Lục Già cảm thấy trực tiếp từ chối thì có vẻ hơi đường đột, cho nên cô đề lại một ít chua xót cùng hăm mộ xuống dưới đáy lòng, lấy tư cách là người từng trải nói cho Janice một chút kinh nghiệm: "Chuyện tình cảm nam nữ cần chú ý đến việc đưa đẩy khéo léo, tôi đề nghị, hay là cứ thử thăm dò trước rồi sau đó mới đưa ra quyết định." Nhưng nếu thử thất bại... thì làm sao bây giờ, trước kia cô đã vượt hết thể diện của mình đi rồi, chẳng lẽ bây giờ cũng muốn Janice làm như vậy hay sao?

"Thăm dò như thế nào?" Janice hỏi.

Lục Già lệ rơi đầy mặt, cô mà biết thăm dò như thế nào thì đã chả có bị kịch mang tên “hai phong thư tình” kia! Tuy nhiên phần lớn những người không biết phải làm sao với chuyện tình của mình thì lại rất có năng khiếu trong vai trò quân sư quạt mo cho người khác. Lục Già đưa ra ý kiến: "Ví dụ như có thể nói bóng nói gió để tìm hiểu thực hư..."

"Phiền phức lắm." Janice bĩu môi, hợp tình hợp lý nói, "Con người của tôi rất có nguyên tắc, làm việc dứt khoát phải lưu loát rõ ràng, chỉ thích “dao sắc chặt đay rồi” thôi. Tuyệt đối không để cho người khác ôm lấy ảo tưởng không thể xảy ra!"

Lục Già: "..."

"Bảo bối, bây giờ cô đi chuyển lời cho Từ Gia Tu giúp tôi. Duyên phận lớn nhất của tôi và anh ta đời này chỉ có thể là huynh đệ, còn những cái khác, anh ta nghĩ cũng đừng nghĩ."

Sau đó, Lục Già đứng ở trước cửa phòng Từ Gia Tu.

Trong khi đợi người ra mở cửa, Lục Già xác nhận lại thân phận của mình một lần nữa. Nếu Janice muốn “dao sắc chặt đay rồi” thì cô hẳn là con “dao sắc” kia rồi?

Nhưng cái cô chặt rốt cuộc là đay rồi hay là tơ tình đây!

Còn có, lát nữa cô nói với Từ Gia Tu như thế nào mới được? Chẳng lẽ lại là: ‘Từ Gia Tu, anh hết hy vọng đi, Janice không có khả năng thích anh đâu’ à?

Nếu Từ Gia Tu không chấp nhận được việc này thì cô biết phải làm sao... Lục Già khoanh tay đỡ trán, tâm tình rối ren. Đời này cô không có cơ hội nói với Từ Gia Tu những lời đó, vậy mà lại có thể nói giùm cho người khác.

Số mệnh kiếp trước của cô là vật hy sinh sao?

Cửa phòng đột nhiên mở ra, Lục Già giật mình lão đảo nửa bước. Cô ngẩng đầu lên nhìn Từ Gia Tu, anh đang mặc bộ quần áo ngủ, giống như vừa mới chui từ trong chăn ra.

Lục Già gượng gạo hỏi: "Anh ngủ rồi hả?"

"Không, đang chuẩn bị ngủ." Từ Gia Tu trả lời, ánh mắt hoài nghi nhìn cô vài lần, rồi hỏi một câu khiến cô muốn hộc máu: "Cũng qua đây mượn cái gì à?"

Lục Già vội vàng lắc đầu, sao lại hỏi vậy chứ...

"Vào đi." Giọng nói của Từ Gia Tu ôn hòa. Lục Già đổi dép đi vào nhà, lại là cặp dép lê "lộc cộc" kia. Cô ngồi xuống sofa, Từ Gia Tu rót một cốc nước ấm rồi đặt trước mặt cô, nhìn cô chăm chú rồi hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Lục Già bị anh nhìn như vậy cảm thấy có chút không được tự nhiên, vậy nên cô dứt khoát cũng ngược mắt lên nhìn lại. Nhìn từ mặt Từ Gia Tu cho đến làn da gợi cảm thấp thoáng phía dưới cổ áo ngủ màu xanh nhạt, sau đó cô rất muốn tự đập vào đầu mình hai cái. Ngại cái gì mà ngại, có phải cô sang đây để thổ lộ đâu! Nghĩ vậy, Lục Già nâng cốc nước lên uống một ngụm, thoải mái dựa lưng vào ghế sofa suy nghĩ xem nên bắt đầu như thế nào.

Từ Gia Tu ưu nhã vắt chân, cũng nhàn nhạt ngồi ở ghế sofa chờ cô. Mặc bộ đồ ngủ dành cho nam này khiến anh thoát nhìn có vẻ thanh nhã tuần tú hơn mấy phần so với ban ngày, toát ra sự cuốn hút khó nói thành lời.

"Từ Gia Tu, tôi có thể hỏi anh một số vấn đề được không?" Lục Già mở miệng, còn cường điệu nói thêm một câu, "Không liên quan đến công việc."

"Có thể." Từ Gia Tu hơi gật đầu, thả hai chân ra, mười ngón tay đan vào nhau, ánh mắt sâu thẳm. "Cô hỏi đi, tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẩn." (không biết thì sẽ không nói, nếu biết thì sẽ nói hết)

"Cám ơn." Lục Già đi thẳng vào vấn đề, "Anh có cảm giác như thế nào đối với Janice?"

Đây là vấn đề gì vậy? Từ Gia Tu khẽ nhíu mày, nhưng vẫn nhanh chóng trả lời: "Cảm giác không tệ, là cộng sự của nhau hai năm, tôi vẫn luôn đề cao năng lực làm việc của cô ấy."

Lục Già hạ mắt: "... Còn gì nữa không?"

"Còn." Từ Gia Tu làm đúng như những gì anh vừa nói, tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẩn, lại tiếp tục, "Nếu Janice có thể nữ tính hơn một chút, tôi sẽ càng vừa lòng hơn."

"Vì sao..." Lục Già cúi đầu hỏi ra tiếng, cảm thấy khoảng cách tới chân tướng càng lúc càng gần, cô đau lòng quá!

"Vì sao à?" Từ Gia Tu lặp lại hai chữ kia, nở nụ cười, giọng nói trầm ấm hỏi ngược lại, "Lục Già, vậy cô cảm thấy như thế nào?"

Cô cảm thấy không hẳn... mà không, đúng là không ngờ tới thật. Lục Già gục đầu xuống, có chút uể oải, cũng có chút hưng phấn, uể oải là vì cái váy trắng mới mua, nhưng còn hưng phấn là vì sao? Biến thái thích tự ngược à...

"Từ Gia Tu..."

Từ Gia Tu: "Ừ."

Lục Già ngẩng đầu lên một lần nữa, nhìn ánh mắt Từ Gia Tu vẫn không rời khỏi mình, gương mặt tuần tú của anh thoáng hồng hồng, thực sự là hồng hồng. Lục Già nhìn mà mềm lòng, cũng có chút động tâm. Dẫn lòng lại, cô nuốt nước bọt, dứt khoát nói thẳng: "Từ Gia Tu, Janice nhờ tôi chuyển lời cho anh, tình cảm của cô ấy dành cho anh chỉ là tình huynh đệ mà thôi, tuyệt đối không còn gì khác nữa."

"Hả?" Từ Gia Tu sửng sốt, choáng váng, không hiểu cái gì. "Là sao?" Anh vội hỏi lại.

Lục Già cảm thông nói: "Tức là cô ấy không thích anh."

Từ Gia Tu cẩn thận suy nghĩ, hiểu ra. Anh chậm rãi quay đầu: "Lục Già, cô có bệnh rồi."

Đâu có đâu, Lục Già lắc đầu.

Từ Gia Tu đứng bật dậy, thở hồng hộc chỉ về phía cửa trước nói: "Cô gọi Lâm Kiều Kiều sang đây ngay cho tôi!"

"Được, không thành vấn đề." Lục Già cũng muốn rời khỏi nơi này nhanh một chút, nhưng mà, "Ai là... Lâm Kiều Kiều?"

--- -----

Năm phút sau, Janice thoải mái ngồi trên sofa, thở phào nhẹ nhõm: "Thì ra chỉ là hiểu lầm, may quá may quá."

Ha ha. Từ Gia Tu không muốn nói cái gì nữa, ngay cả liếc mắt cũng không thèm liếc qua.

Lục Già ngồi ở bên cạnh lại có chút căng thẳng, cô miễn cưỡng cười cười: "Trong cuộc sống luôn có rất nhiều hiểu lầm ‘mỹ lệ’ mà."

Từ Gia Tu hừ lạnh một tiếng, đáp lại câu nói ‘mỹ lệ’ của cô.

Janice cũng nói: "Tôi cảm thấy chẳng ‘mỹ lệ’ chút nào, đáng sợ thì có."

"Được rồi, không ‘mỹ lệ’ thì không ‘mỹ lệ’, dù sao hiểu lầm cũng được hóa giải rồi, mọi người không cần phải lúng túng nữa, có đúng hay không?" Lục Già cười ra tiếng, xem xem, không có ai phối hợp cả. Cô đột nhiên nhìn về phía Từ Gia Tu, "Tôi xin lỗi, Từ Gia Tu."

Từ Gia Tu lạnh lùng liếc mắt, bỏ lại một câu rồi trực tiếp đứng dậy lên lầu, trở về phòng ngủ.

—— "Lúc về nhớ đóng cửa, không tiễn."

Rất nhanh, trên lầu vang lên một tiếng “Rầm” đóng cửa không mạnh không nhẹ.

Được, sau khi kết thúc hiểu lầm “mỹ lệ” này, mọi người giải tán đi ngủ thôi.

——

Sáng hôm sau, Lục Già dậy thật sớm, lên xe bus quay về trung học Đông Châu. Khu nhà ở dành riêng cho giáo viên nằm ở phía đông của trường, cách khu phòng học một cái sân lớn. Khu nhà này gồm có bốn dãy, được sắp xếp khá ngay ngắn chỉnh tề, đối diện với dãy thứ nhất là ký túc xá độc

lập của nam sinh. Dãy nhà đó vốn dĩ là dành cho giáo viên, sau đó vì thiếu phòng ở cho học sinh mà được nhà trường sử dụng làm ký túc xá. Gia đình của Lục Già sống ngay ở dãy đầu tiên, mấy năm trước khu nhà này được tu sửa lại một lần, tường được sơn lại màu trắng, bốn phía xây lên tường bao cao hai mét, bên ngoài trồng thêm bốn hàng cây, mỗi khi hè đến nơi này luôn rất mát mẻ.

Thời gian bất giác trôi qua, cây cối sinh trưởng thật tốt, rất nhanh cành lá đã xum xuê .

Lục Già đi vòng qua ký túc xá nam để về nhà, vừa tiến vào khu nhà dành cho giáo viên đã nhìn thấy lão Lục đang hí hục rửa cái xe Mazda 3 già nua của mình. Đứng bên cạnh còn có cô Giang phụ trách thư viện, có vẻ như hai người đang trò chuyện, ánh mắt của cô Giang nhìn người trước mặt rất dịu dàng.

Lục Già tiến lên chào hỏi, nín cười ra vẻ đứng đắn: "Em chào cô Giang."

Cô Giang cười nói với lão Lục: "Tiểu Lục đã về này."

"Tôi biết." Lão Lục cầm vòi nước xoay người lại, nhìn thấy Lục Già đang xách cái gì đó, mở miệng trêu chọc: "Có người vừa chuyển ra ngoài chưa được bao lâu đã tự coi mình là khách rồi, về nhà cũng phải mua này mua nọ."

Lục Già mặc kệ lão Lục, đi tới bên cạnh cô Giang nói: "Con mua cho cô Giang cơ mà."

Cô Giang cong cong khóe miệng: "Tiểu Lục, đừng trêu ba em. Vì biết hôm nay em sẽ về nên thầy ấy chạy ra chợ từ sáng sớm đấy."

Lục Già lại ị ạch bước qua khoác lấy tay lão Lục, hớn hờ hỏi: "Chủ nhiệm Lục, ba mua đồ ăn ngon gì vậy?"

Nguyên liệu nấu ăn lão Lục mua về khá nhiều. Trong khi ông ở trong phòng bếp trở tào nấu ăn thì Lục Già ngồi ở một bên đùa nghịch con cua đang bò tới bò lui trong chậu, cô nói: "Ba à, chỉ có hai người ăn cơm cũng hơi buồn nhỉ?"

Lão Lục trả lời cô: "Con dẫn bạn trai về nhà thì sẽ vui ngay thôi."

"Ngày đó còn xa lắm, hay để con mời cô Giang sang đây cho nhanh."

Lão Lục bưng cái nồi đi ra: "Bạn học Lục Già, đừng cho là ba không biết con đang nghĩ cái gì."

"Thì ra là ba cũng biết." Lục Già ngẩng đầu, "Vậy ba có biết trong lòng cô Giang nghĩ cái gì không?"

Trong bếp vẫn còn nồi tôm rang, lão Lục quay lại xử lý tiếp. Lục Già đứng dậy vỗ vỗ tay đi đến bên cạnh ông, trợ giúp lão Lục lấy mấy thứ như muối hay gia vị gì đó, mặt khác lại tiếp tục thở dài: "Chủ nhiệm Lục à, ba cũng không phải là hoàng hoa khuê nữ, nhiều năm như vậy mà vẫn chưa hết xấu hổ ngại ngùng sao?"

Lão Lục quay ngoắt đầu trừng mắt, hận không thể cầm cái bát tô xúc cô hất ra ngoài.

Lục Già đành chịu, cũng có chút chua xót. Ngày nào lão Lục cũng đều làm công tác đa thông tư tưởng cho học sinh, nhưng ông lại không tự đa thông tư tưởng cho chính mình bao giờ. Chẳng lẽ lão Lục không biết chính ông cũng có vấn đề hay sao? Mẹ cô qua đời đã rất lâu rồi.

Buổi tối Lục Già phải quay trở về chung cư Thanh Niên, trước khi đi, cô lại nhắc lão Lục thêm một lần về việc uống vitamin và thuốc bổ dưỡng cô mua về: "Hộp màu xanh kia mỗi ngày uống hai viên, còn màu trắng thì..... mà thôi, ba xem lại cho nhớ. Mà ba đừng bỏ bữa đấy nhé."

“Ba biết rồi.” Lão Lục trả lời rồi cùng cô đi xuống lầu, hôm nay ông có hẹn với mấy thầy giáo khác cùng nhau chơi bóng.

Lục Già cười tủm tỉm đi bên cạnh lão Lục, đột nhiên nhớ tới một việc, cô quay sang gọi ông: "Lục mạnh mạnh."

"Mông cái gì?" Vẻ mặt lão Lục mờ mịt, hẳn là còn chưa biết mình đã được học sinh đặt cho biệt danh mới.

(*) Từ “mạnh” và từ “mông” cùng phát âm là “méng”

Là trường trung học trọng điểm của thành phố, khi Lục Già đi ngang qua sân trường, cô có thể cảm nhận được từng đợt từng đợt khí thế quyết tâm học tập của các em học sinh nơi đây tấp vô mặt mình. Vừa mạnh mẽ, vừa căng thẳng lại vừa nhiệt tình, đồng thời lại mang theo một loại sức sống khó có thể hình dung. Cô và lão Lục chia tay, Lục Già xách túi lớn túi nhỏ ngồi lên taxi. Hôm nay cô xách đi cũng không ít đồ, đều là thức ăn do chính tay lão Lục làm, ông đóng vào hộp lớn hộp bé để cô mang về chung cư ăn.

Cô cũng không ngại cầm nhiều, lão Lục gói vào cho bao nhiêu liền cầm đi bấy nhiêu, cô còn phải mang cho Janice với Từ Gia Tu nữa.

Sau khi Lục Già rời đi, chủ nhiệm Lục mới xoay người quay về trường học. Các học sinh gặp ông đều cúi đầu chào một câu, vì vậy lão Lục một đường gặt đầu không ngừng đi đến sân bóng rổ, trong lòng thầm nghĩ thời gian trôi thật là nhanh, chẳng để lại một chút dấu vết nào. Giáo viên là nghề nghiệp cảm nhận được rõ ràng nhất câu “thời gian trôi qua như nước chảy”, mỗi một khóa học sinh tốt nghiệp, ông lại giật mình hoảng hốt, cảm giác như cô con gái nhỏ của mình đã đi học về, nghiêm túc ngồi vào bàn học làm bài tập, chờ ông trở về rồi vui vẻ cười khoe: "Ba ơi ba, con đã đặt tên mới cho hai con mèo nhà mình rồi đấy. Một con là Ăn Trộm, một con là Chột Dạ."

...

Bên kia, Lục Già quay trở về chung cư Thanh Niên mới phát hiện ra tình huống có chút éo le. Hôm nay cô ra ngoài quá nhanh nên không kịp xem thông báo mất điện, bây giờ về mới thấy cả chung cư không những tối đen như mực mà còn đặc biệt yên tĩnh, xem ra mọi người đều đi ra ngoài vui chơi hết rồi.

Lục Già xách theo đồ đạc tìm một chỗ có chút ánh sáng đứng tạm, cô gửi tin nhắn cho Janice, Janice cũng đi chơi luôn rồi, nhưng cô không nói với cô ấy là mình đã về. Lục Già di chuyển đến khung cửa sổ cuối cùng của hành lang, ánh trăng tròn trên đỉnh đầu, bầu trời đen không một áng mây, ánh trăng trắng bạc lẳng lẳng xuyên qua cửa sổ, làm khung cảnh có chút mờ ảo朦胧 lung.

Lục Già dựa người vào tường ngâm nga một bài hát thiếu nhi quen thuộc, tự mình vỗ tay, tự cười tự vui, giống như hồi nhỏ mỗi lần mất điện, mẹ đều hát như vậy cho cô nghe. Thành phố ở phía xa đã rực rỡ ánh đèn, Lục Già không nhớ mình đã hát bao nhiêu bài hát, mãi cho đến khi phía sau truyền đến tiếng bước chân đều đặn.

Hành lang dài tối mịt nhìn không rõ, Lục Già gần như bộc phát cảm xúc hỏi người đang đi tới: "Từ Gia Tu, là anh sao?"

Người đó dừng bước, sau đó trả lời cô: "Lục Già, là tôi." Giọng nói nam tính quen thuộc vang lên lúc này khiến cho người ta cảm thấy an tâm hơn bất kỳ lúc nào.

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 18

Cái gì gọi là nụ hôn chân chính giữa nam và nữ?

Thời khắc đầu lưỡi nóng bỏng của Từ Gia Tu luồn qua môi cô, đầu óc Lục Già giống như bị một sức mạnh kỳ lạ đánh mạnh cho một cái.

Thuật toán cân bằng?

Đã quên.

FCI và CPI?

Không biết.

Giả thuyết Hodge...

Đó là cái quái gì cơ!

Nếu một miếng chocolate bạn vẫn luôn khát vọng được nếm thử bây giờ đột nhiên được nhét vào miệng thì bạn có ăn hay không? Với Lục Già thì khẳng định đáp án là có ăn, không những thế còn muốn chậm rãi nhấm nháp, thỏa lòng mong ước của cô bấy lâu.

Đã vào miệng rồi, vậy thì ăn; nếu đã bắt đầu, vậy thì hôn đi. Không thể không nói, nam nữ trưởng thành làm chuyện xấu quả nhiên thành thực hơn tụi nhỏ nhiều. Nếu như 7 năm trước mà phát sinh ra chuyện tương tự thì khẳng định không thể nào tự nhiên về tư thế ôm, tự nhiên đưa đẩy lưỡi từ cạn vào sâu giống như lúc này được. Cả quá trình tự nhiên đến mức tựa như cô và Từ Gia Tu là một cặp yêu nhau đã lâu. Đêm nay, dường như bản "tiểu

tình ca" nhẹ nhàng phảng phất vang lên đâu đây, quanh quẩn bên tai hai người, từng chút từng chút in dấu vào trái tim khoảnh khắc lãng mạn này.

Gió đêm nhẹ nhàng lướt qua mặt, trăng sáng lặng lẽ nhìn trộm người, Lục Già có thể cảm nhận được rõ ràng mỗi lần Từ Gia Tu sát lại gần, trống ngực đập liên hồi lỡ mất mấy nhịp. Nếu nói không căng thẳng một chút nào thì nhất định là giả, chẳng may vì căng thẳng quá mà thắt đầu lưỡi lại thì Từ Gia Tu sẽ nhanh chóng giúp cô vượt thuận...

Bóng đêm say lòng người, cô và Từ Gia Tu cũng đều có men say. Vốn dĩ cô muốn tách ra, nhưng lần nào cũng bị Từ Gia Tu mạnh mẽ kéo lại. Không biết trải qua bao lâu, cuối cùng cũng kết thúc, đầu óc mới chậm rãi tỉnh táo trở lại.

Cảm giác này, thật sự là đòi mạng mà!

"Hi!..." Lục Già luống cuống muốn thoát khỏi cái ôm của Từ Gia Tu, lúng túng chào hỏi.

Từ Gia Tu thả lỏng tay, hài hước mở miệng: "Tự xưng chào làm cái gì? Hôn xong liền coi như không quen biết à?"

Quen biết, quen biết, đương nhiên là quen biết... Cũng bởi vì rất quen biết nên mới lúng túng như thế này đây! Lục Già không dám nhìn thẳng vào Từ Gia Tu, cô quay đầu chà chà lau lau miệng mình, trong đầu vẫn còn lưu lại rõ ràng xúc cảm khi hai người ôm hôn. Thì ra cảm giác giống như bị điện giật mà Mạnh Điềm Điềm nói cũng không hẳn là không đúng.

"Lục Già..." Từ Gia Tu lên tiếng.

Lục Già đáp lại Từ Gia Tu bằng một nụ cười tươi rói, thấy cua bể và cá rán ở trong hộp còn rất nhiều, rốt cục cũng tìm được đề tài để nói: "... Anh còn muốn ăn cua không?"

Từ Gia Tu quét mắt liếc về phía con cua, không để ý đến cô nữa. Cũng phải, ai mượn cô nhắc đến cua làm cái gì, để nhắc Từ Gia Tu nhớ nụ hôn vừa rồi có vị thịt cua sao?

Làm thế nào bây giờ, lúng túng quá đi.

Trước kia, Lục Già cũng đã từng nghĩ tới một vấn đề, không biết nam nữ diễn viên trong phim truyền hình sau khi diễn cảnh hôn xong thì sẽ phản ứng như thế nào? Sau đó, cô có xem một số bài phỏng vấn thì thấy các diễn viên còn nhận xét về kỹ thuật hôn của đối phương, từ đó mới thấy hôn môi thân mật có thể biến thành học thuật để giao lưu chia sẻ kinh nghiệm. Hiên nhiên họ không hề lúng túng, mà còn đặc biệt thản nhiên. Liệu Từ Gia Tu có như vậy hay không... Lục Già nghĩ nghĩ, ngẩng đầu lên trực tiếp khen ngợi: "Từ Gia Tu, không ngờ kỹ thuật hôn của anh lại tốt như vậy."

"Cái gì..." Từ Gia Tu lập tức hỏi lại, giọng điệu kinh ngạc giống như không thể tưởng tượng nổi cô lại thốt ra câu đó. Thật lâu sau, anh khẽ cười nhẹ, thoải mái đáp lại: "Thật sao? Nhưng em có vẻ khá ngờ nghệch."

Xong luôn! Lục Già rất muốn ngồi xuống đất vẽ vòng tròn nguyên rùa, Từ Gia Tu có thể giữ một chút thể diện cho cô được hay không? Sao cứ phải vạch rõ điều đó ra làm gì! Anh không thể cứ mở to mắt mà nói dối khen cô một câu được à? Nếu vậy thì sau đó cô và anh có thể vui vẻ đàm luận về giây phút ý loạn tình mê vừa nãy, còn tranh thủ giao lưu chia sẻ kinh nghiệm, cùng nhau tiến bộ nữa chứ. Aiz, thật là... chả biết đối nhân xử thế gì cả!

"Được, tài nghệ của em không bằng anh." Lục Già có chút buồn bực nói, "Kỹ thuật của anh thuần thực là được rồi."

Thần kinh, thuần thực cái rắm... Đầu của Từ Gia Tu cũng có chút nóng lên, lời nói chưa kịp đưa qua não xử lý đã phun ra khỏi miệng: "Lục Già, đây là... nụ hôn đầu của em à?"

Đầu cái gì mà đầu... tim của Lục Già lại đập lỡ mất một nhịp. Nụ hôn đầu của thiếu nữ mười bảy tuổi mới có giá trị, còn cô gái hai mươi bảy tuổi nếu nói mình vẫn còn nụ hôn đầu thì thực sự không phải là một việc vinh quang gì. Tất nhiên Lục Già quyết không thừa nhận, chứ không thì có vẻ mất giá quá...

"Làm sao có thể." Lục Già chợt dạ nhìn Từ Gia Tu cười cười.

"Thật không?" Từ Gia Tu nhàn nhạt hỏi, còn cảm thấy khá hứng thú, "Vậy nụ hôn đầu của em là khi nào?"

Á... Lục Già nghiêm túc suy nghĩ: "Trung học." Ít ra đáp án này còn giữ được một chút mặt mũi .

"À." Từ Gia Tu cũng suy tư, "Anh nhớ lúc đó em không hẹn hò với ai mà?"

Khinh người quá đáng! Trung học không đáp lại tình cảm của cô thì thôi, bây giờ còn cười nhạo cô không hẹn hò với ai... Lục Già không muốn “tán gẫu” gì nữa, cô phản kích một đòn cuối cùng: "Nụ hôn đầu của em cho heo đấy, không được à?"

Cho heo? Từ Gia Tu lại lâm vào suy tư, anh cảm thấy câu nói này có ngụ ý, đáy mắt lảng lạng nhiều thêm một phần ý cười.

"Vậy còn anh thì sao?" Lục Già cũng tò mò, hỏi lại Từ Gia Tu cho công bằng, "Anh có nụ hôn đầu khi nào?" Giọng điệu có chút chua xót, cô thừa nhận mình hâm mộ cô gái có được nụ hôn đầu của Từ Gia Tu, dù sao cô muốn có cũng không lấy được.

"Anh ấy à..." Từ Gia Tu kéo dài giọng, nhưng không trả lời.

Quả nhiên vẫn là cô quá nhẹ dạ cả tin, Lục Già trừng mắt nhìn Từ Gia Tu —— tiểu nhân! Khi tĩnh tâm lại suy nghĩ, không biết có phải Dương San

Ny hay không?

Lão Lục nói, lúc đó ông cầm đèn pin bắt gian tại trện mấy đôi yêu nhau lén lút hẹn hò ở rừng cây nhỏ gần sân thể dục, bắt hết đôi này đến đôi kia, Từ Gia Tu và Dương San Ny là một đôi trong số đó. Một nam một nữ, ở trong rừng cây nhỏ vào buổi tối làm cái gì, chẳng lẽ là đi hóng gió?

Sáng hôm sau, lúc Lục Già đánh răng mới phát hiện ra khóe miệng bị xước da một chút. Janice đang ăn sủi cá rán còn lại cũng nhận thấy đôi môi hơi sưng đỏ của cô, vội chạy lại gần quan tâm hỏi: "Bảo bối, làm sao vậy?"

Lục Già ngượng ngùng mím mím môi, nghĩ một lý do hợp lý: "Có lẽ là bị xước khi ăn cua bể."

"Sao lại không cẩn thận như vậy chứ?" Janice có chút đau lòng nói, "Sợ xước môi thì lần sau để tôi giúp cô ——"

Giúp cô bóc vỏ?

"Giúp cô ăn." Janice ngửa đầu cười ha ha, rồi chạy lên lầu thay quần áo.

Lục Già cũng bật cười, cô lấy dầu lô hội thoa lên một chút, sau đó phủ thêm một lớp son hồng che đi. Quả thực là đỡ hơn nhiều, còn thêm một phần rực rỡ sáng láng. Cô nhìn mình trong gương, hít sâu một hơi: Phải giữ vững tinh thần, Lục Già, tốt xấu gì thì mi cũng có nụ hôn đầu rồi!

Mở cửa chuẩn bị đi làm, đúng lúc gặp phải Từ Gia Tu cũng vừa bước ra ngoài. Tầm mắt của ai đó như có như không dừng ở trên môi Lục Già. Được rồi, kỳ thực cô không cần phải giữ vững tinh thần làm gì, mà đáng lẽ cần phải nâng da mặt cho dày lên mới đúng.

"Chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng..."

"Tối hôm qua ngủ ngon chứ?" Từ Gia Tu hỏi.

"Rất tốt."

"Anh cũng vậy."

...

Lục Già quay về thành phố Đông Châu đã được nửa năm, trên mạng cũng tìm được không ít bạn học cũ. Biết cô trở về, có không ít người muốn cùng cô gặp gỡ tụ họp một lần, chỉ có điều thời gian này Ốc Á đang chuẩn bị triển khai hạng mục mới cho nên cô rất bận. Dương San Ny cũng gọi điện hẹn cô mấy lần, so với cô thì cô ta khá thoải mái, dư dả thời gian, điều không hoàn mỹ duy nhất chính là bạn trai quá bận rộn, không có thời gian ở bên cô nàng.

Aizz, Dương San Ny... Lục Già cảm thấy có lỗi với cô ta, cho nên mỗi lần Dương San Ny tìm cô nói chuyện, cô đều hết sức nhẫn nại ngồi nghe. Bất luận như thế nào, trước kia cũng là do lão Lục một gây phá vỡ duyên ương, không những thế thỉnh thoảng Dương San Ny còn cố ý nhắc đến Từ Gia Tu, giọng điệu mang theo tiếc nuối nhàn nhạt.

Tiếc nuối cũng phải thôi! Nam thần năm đó đến bây giờ cũng vẫn là nam thần, không chỉ không có biến thành ông chú bụng lớn phệ nệ mà sức quyến rũ còn hấp dẫn hơn cả lúc trước.

Chắc, không thể ngờ được nụ hôn đầu của cô vẫn dành cho Từ Gia Tu. Lục Già nhàm chán hỏi Tiểu Đạt: "Bạn học Tiểu Đạt này, anh còn nụ hôn đầu không?"

"Lục Già, cô thật nhàm chán." Bạn học Tiểu Đạt hất mặt lên, chỉnh lại tay áo, "Đương nhiên —— vẫn còn."

Ha ha! Lục Già cũng cảm thấy chính mình rất nhàm chán, làm việc không tập trung chút nào. Cả buổi sáng chỉ nhìn số liệu trên màn hình máy tính ba lần, ảnh hưởng nghiêm trọng đến hiệu suất làm việc. Sau đó, cô dứt khoát mở trang web trò chơi ra chơi trò “bắt tim”.

Giữa trưa, Lục Già và Janice xuống nhà ăn để lấy thêm cơm, cá rán với mấy thức ăn khác vẫn còn nên mang theo ăn nốt. Khó có được một lần không phải ngồi ở nhà ăn, lúc chuẩn bị mang cơm về văn phòng, Janice còn không quên khoe với Từ Gia Tu một câu: "Lão đại, ba của Lục Già làm cá rán rất ngon nhé."

"Tôi biết." Từ Gia Tu bưng khay thức ăn, mở miệng nói, "Cua bể còn làm ngon hơn."

"Cua bể?" Janice nổi giận, "Lục Già có mang ra cả cua bể nữa hả?"

Từ Gia Tu: “Ừ, nhưng chúng tôi ăn hết rồi."

Lục Già: "..."

Lục Già yên lặng kéo Janice rời đi, cô nghĩ chắc ba tháng tới cô không ăn nổi cua bể mất. Nụ hôn đầu của người ta thì ngọt ngào như kẹo mút, còn cô lại là vị thịt cua. Khẩu vị quá nặng!

Khẩu vị nặng, thế mà cô còn cảm thấy... cũng được lắm. ^^

Lục Già và Janice quay trở lại văn phòng, chị Lan cũng cầm hộp cơm hâm nóng bằng điện qua đây. Chị Lan nói với các cô, tháng sau nhà ăn của công ty sẽ phải dừng hoạt động một thời gian để tu sửa lại. Phản ứng đầu tiên của Lục Già là: "Thật tốt quá, rốt cục không cần phải xuống nhà ăn nữa."

Janice bày ra bộ dạng nhân viên lão làng: "Không ăn ở nhà ăn thì ăn ở đâu bây giờ?" Sau đó nhân lúc chị Lan không chú ý, nhanh tay lấy trộm

miếng thịt kho tàu trong hộp cơm của chị Lan bỏ vào miệng.

"Ngon quá." Janice kinh ngạc hô lên.

Chị Lan cười tủm tỉm: "Trước kia, anh chồng chị cũng mê mê tài nấu ăn của chị nên quán mãi không thả đấy."

Lục Già cũng nếm thử một chút, phản ứng không khác gì Janice.

"Xong đời, chắc em cũng thế luôn rồi." Janice thở dài nói, "Không được, chị Hồ Lan, em cũng muốn cưới chị."

Lục Già: "...". Ngày hôm qua còn nói muốn kết hôn lão Lục cơ mà.

Nhưng đứng trước thức ăn ngon thì khí tiết cũng chỉ là mây bay, khó trách chị Lan không thèm ăn ở nhà ăn, thì ra đã sớm bị tài nấu ăn điêu luyện của chính mình bồi dưỡng ra cái miệng khó tính rồi. Lục Già cũng hận không thể túm chặt lấy góc áo Hồ Lan kêu to: Gả cho em! Gả cho em!

Sau đó, đề tài đột nhiên thay đổi, bởi vì thay đổi quá trơn tru khiến Lục Già hoài nghi có khi chị Hồ Lan đã ủ âm mưu từ trước rồi. Hồ Lan nói: "Phòng trà nước này của chúng ta đã có sẵn quạt thông gió với máy hút mùi rồi, tháng sau chúng ta dùng bếp từ xào nấu mấy món ăn trưa chắc là không có vấn đề gì đâu nhỉ?"

Hình như cũng không có vấn đề gì... Nhưng vẫn phải có sự đồng ý của đại BOSS nha!

Việc này nói lớn không lớn, chỉ là vài nhân viên cùng nhau làm bữa trưa thôi, nhưng nói nhỏ cũng không phải là nhỏ...

Lục Già cảm thấy Từ Gia Tu sẽ không đồng ý, chị Hồ Lan cũng nghĩ vậy cho nên chỉ nói ra ý tưởng của mình.

Tuy nhiên, riêng Janice lại không cho là như vậy: "Ở lâu dưới đã đủ đáng thương rồi, giờ chỉ đề nghị việc này thôi mà cũng không đồng ý chắc?"

Lục Già suy nghĩ hồi lâu: "Hay là lên đề cập với Từ Gia Tu xem thế nào?"

"Cô đi hả?" Janice hỏi.

Lục Già lập tức lắc đầu: "Cô và Từ Gia Tu thân thiết hơn mà."

Janice lém lỉnh phản bác: "Tôi đâu có dám gọi thẳng lão đại là Từ — Gia — Tu, có thân thiết cũng không bằng tình cảm bạn học giữa hai người được!"

Lục Già: "..."

Thời gian nghỉ trưa, Lục Già bị chị Hồ Lan đẩy lên lầu trên đưa mấy hóa đơn cần ký cho Từ Gia Tu, tiện thể dặn cô nhớ nhắc đến chuyện nấu cơm trưa ở công ty, nói qua thôi cũng tốt rồi.

Từ Gia Tu ngồi trong văn phòng, tựa hần lưng vào thành ghế xoay nghỉ ngơi, rõ ràng bộ dạng mệt mỏi giống như ngủ không ngon giấc, vậy mà sáng nay vẫn mạnh miệng nói mình ngủ rất ngon. Nhìn dáng vẻ này của Từ Gia Tu, Lục Già lại nhớ tới bức ảnh cũ nổi tiếng của anh chụp ở trung học Đông Châu. Cô đứng cạnh cửa ra vào, gõ gõ vài tiếng, Từ Gia Tu mở mắt ra nhìn qua: "Vào đi."

Lục Già bước vào, đặt một xấp hóa đơn xuống trước mặt Từ Gia Tu, anh ký tên rất nhanh, lưu loát như nước chảy mây trôi. Ký xong, thấy Lục Già cứ ôm xấp hóa đơn mãi mà không chịu rời đi, Từ Gia Tu liền hỏi: "Còn chuyện gì khác sao?"

Lục Già gật đầu, cười cười.

Từ Gia Tu cũng cười, trực tiếp hỏi: "Có việc muốn nhờ à?"

Người đàn ông này thật đáng sợ! Lục Già húng hắng: "Thật ra có một chuyện cần xin ý kiến của anh..."

Từ Gia Tu tay phải còn cầm bút: "Nói đi."

Lục Già nhanh chóng nói ra đề nghị nấu cơm trưa. Từ Gia Tu nghe xong, xoay bút hai cái, động tác thật đẹp mắt. Nhớ lại kỳ thi năm đó, Lục Già cũng nhìn thấy Từ Gia Tu xoay bút như thế này, xoay qua xoay lại rất thuận mắt. Làm cho cô vừa làm bài vừa liếc mắt lên nhìn mấy lần, sau đó bị Từ Gia Tu bắt gặp, anh không xoay nữa.

Lúc này nhìn thấy hình ảnh tương tự, Lục Già cảm thấy dường như thời gian đảo lộn, quay lại thời điểm thanh xuân đẹp đẽ đó của hai người...

Lục Già xin, Từ Gia Tu còn do dự, do dự vì cái gì?

—— Anh nghĩ: tất cả phụ nữ trên thế giới này đều rất thích đề ra các yêu cầu vô lý, khó hiểu cho người đàn ông của mình, Lục Già cũng giống như vậy sao?

Từ Gia Tu nhượng mảy, nhưng không sao, anh thích.

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 19

Lục Già mang theo "Thánh chỉ" của Từ Gia Tu trở về, Janice lập tức kéo cô sang văn phòng của chị Lan. Đợi cô truyền đạt ý tứ của Từ Gia Tu xong, Janice tán thưởng vỗ vỗ bả vai cô, nói: "Quả nhiên là bạn học cũ vẫn dễ nói chuyện hơn."

Chỉ là dựa vào quan hệ bạn học cũ thôi sao? Chị Lan và Janice đều không biết nội tình trong đó rồi... Lục Già chợt dạ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, từng áng mây trắng lững lờ trôi, tâm tình của cô cũng chậm rãi lơ lửng.

Vừa rồi Từ Gia Tu nói như thế nào?

"Tùy em, đừng phóng hỏa thiêu rụi cả công ty là được."

Ông chủ này thật dễ nói chuyện, nhưng nghe xong cứ thấy có cái gì đó không đúng, giống như cô đang cố ý giận dỗi hay làm nũng vậy. Trời đất chứng giám, cô thật sự vô cùng nghiêm túc xin ý kiến của cấp trên. Sau đó Từ Gia Tu còn nói: "Có lẽ nhà ăn sẽ phải dừng hoạt động mất một tháng, trong tháng đó mọi người có thể tự do kết nhóm chuẩn bị bữa trưa, nhưng sau khi nhà ăn sửa xong thì phải dừng lại, dừng để cho các đồng nghiệp bộ phận khác cảm thấy ông chủ là anh đây đối xử không công bằng."

Lời này nghe thật ấm áp, Lục Già hùng hồn gật đầu: "Cám ơn Từ tổng."

"Từ tổng à..." Từ Gia Tu lặp lại xưng hô của cô, thái độ lập tức thay đổi rất kỳ quái: "Không cần cảm ơn."

...

"Tóm lại, chúng ta phải tận lực an phận." Lục Già đem ý của Từ Gia Tu chuyển hóa, rút gọn thành một câu súc tích, cảm thấy mình còn giỏi diễn đạt hơn Từ Gia Tu.

Chị Lan và Janice đều đồng ý ngay lập tức, lầu dưới của các cô vốn không có nhiều người, hơn nữa ai ở dưới này cũng có cảm giác như đang bị “lưu đày”, muốn an phận thật quá dễ dàng. Huống chi, quạt thông gió với máy hút mùi vốn thuộc về riêng các cô.

Buổi chiều sau khi kết thúc cuộc thảo luận và nghiên cứu về hạng mục mới, Từ Gia Tu lại tổ chức một cuộc họp nhỏ với mấy nhân viên lầu dưới. Anh trực tiếp hỏi chị Hồ Lan, người đã đưa ra ý tưởng nấu ăn trưa, dường như hiểu rất rõ tâm tư của chị em các cô.

Chị Hồ Lan không hổ là người đã làm mẹ nhiều năm, nói chuyện giàu kinh nghiệm hơn hẳn mấy người chưa lập gia đình như Lục Già và Janice, hơn nữa ở phương diện “nào đó” cũng chẳng hề kiêng kị. Hồ Lan ho nhẹ hai tiếng rồi nói: "Thật ra là tôi lo dầu mỡ dùng để nấu thức ăn ở bên ngoài không tốt. Lúc trước tôi có nghe một thầy thuốc trung y nói, những loại dầu mỡ không rõ nguồn gốc xuất xứ đó sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến khả năng sinh đẻ của phụ nữ."

"Nghiêm trọng như vậy sao?" Lục Già líu lười, tuy rằng bây giờ cô chưa cần sinh đẻ, nhưng sau này có thể sẽ ... dùng đến.

Janice cũng bày ra bộ dạng kinh hoàng, khoa trương nói: "Thật đáng sợ _____"

Không ngờ sư phụ cũng sẽ tỏ ra sợ hãi với dầu mỡ bên ngoài. Địch Ca cùng Lượng Tử nhanh chóng chạy lại gần an ủi: "Sư phụ đừng sợ, thân thể chị vốn là kim cương bất hoại, mấy thứ đó hoàn toàn không thể gây tổn hại đến ngọc thể của chị được."

"Muốn chết thì cứ nói thẳng, không cần quanh co lòng vòng!" Janice trừng mắt liếc qua, không nhìn thấy là cô đang tranh thủ giành lấy sự đồng cảm của lão đại đối với phụ nữ à? Đúng là mấy đứa không có đầu óc!

Kỳ thực, từ trước tới nay Ốc Á vẫn luôn rất chú trọng quan tâm đến các nữ nhân viên, tuy rằng số nhân viên nữ vô cùng ít ỏi. Cứ mừng 8 tháng 3 hàng năm, có thể các công ty khác không có hoạt động gì nhưng Ốc Á nhất định sẽ có quà và tiền thưởng cho từng người. Mỗi lần Janice đi nhận tiền thưởng mừng 8 tháng 3, mấy đồng nghiệp nam nhìn thấy mà ghen tức đến đỏ mắt.

Chị Hồ Lan tiếp tục nói, "Mấy người trẻ tuổi các em đều thích đi ra ngoài ăn cơm, nhưng thực ra sao có thể ngon bằng cơm làm ở nhà được. Mọi người cứ lập gia đình đi rồi biết."

Chị Lan không hổ là chị Lan, nấu cơm vốn là chuyện nhỏ, bỗng chốc biến thành đại sự mang tầm vóc quốc tế về việc chăm lo sức khỏe cho chị em phụ nữ. Từ Gia Tu dựa vào lưng ghế suy nghĩ, ánh mắt quét qua quét lại vài lần, khẽ gật đầu: "Tôi cảm thấy... chị Lan nói rất đúng."

Tan họp.

Đã có quyết định chính thức, Từ Gia Tu trực tiếp uỷ quyền giao việc này cho Lục Già, sau đó xoay người đi lên lầu. Lục Già nhìn theo bóng lưng của anh, thầm nghĩ đây có phải là được thăng chức hay không, từ nhân viên tài vụ lên làm tổng quản nội vụ?

Nhân viên nữ ở Ốc Á không nhiều, do vậy Lục Già trưng cầu ý kiến của tất cả mọi người hết sức nhanh chóng. Tuy rằng ý tưởng này không tệ nhưng đúng là có không ít phiền toái. Ấy thế mà Địch Ca và Lượng Tử lại không sợ phiền toái, kiên quyết muốn gia nhập. Janice xoa xoa cằm trầm ngâm: "Nếu muốn thì hai người qua Thái làm phẫu thuật chuyển giới trước đi!"

Lượng Tử bi thương muốn chết: "Sư phụ, chị thật nhẫn tâm!"

Địch Ca còn không biết xấu hổ nói: "Chuyển giới làm gì chứ sư phụ, so sánh với chị thì bọn em còn là hai đóa hoa kiều diễm xinh đẹp đấy!"

Janice thấy cũng không sai, khẽ gật đầu: "Thằng nhóc này, còn rất tự biết mình."

Lục Già bưng trà ở bên cạnh, chăm chú lắng nghe một bài hát vui nhộn, không hiểu vì sao hôm nay cô cứ thấy trong lòng dâng lên một cảm giác ngọt ngào, tâm tình như được tắm trong gió xuân, vừa nhẹ nhàng khoan khoái lại tươi vui hạnh phúc. Chẳng lẽ là bị tinh thần quan tâm đến phụ nữ quốc tế của Từ Gia Tu làm cho cảm động, hay là liên quan đến việc được thăng chức lên làm tổng quản nội vụ đây?

Sau khi thống kê lập danh sách các nữ nhân viên xong xuôi, Lục Già lại cho thêm tên của Tiểu Đạt vào. Nếu đồng bào nữ cần được quan tâm thì đồng bào nam dạng “cỏ nhỏ” như Tiểu Đạt này lại càng cần phải đặc biệt quan tâm. Đột nhiên cô lại nghĩ đến Diệp Ngang Dương đã mấy ngày không gặp.

"Tiểu Diệp tổng đâu?" Lục Già hỏi Janice. Đối với sở thích ‘ba ngày câu cá, hai bữa giăng lưới’ của Diệp Ngang Dương, Janice tập mãi đã thành thói quen, "Cậu ta quản lý thị trường thì đương nhiên là đang đi thâm nhập thị trường rồi."

Lục Già gật gật đầu, nói có lý.

Tan tầm, Lục Già gặp Từ Gia Tu, cô thuận miệng hỏi anh có muốn gia nhập đội ngũ ăn trưa hay không? Một mặt, cô nghĩ anh sẽ gia nhập, nhưng lý trí lại nói cho cô biết Từ Gia Tu sẽ không đồng ý, có ông chủ nào lại tham gia hội nhóm hầu như toàn chị em phụ nữ hổ nháo như thế này đâu.

Quả nhiên đáp án của Từ Gia Tu cũng giống như suy nghĩ của cô: "Để sau rồi nói."

"Được được." Lục Già gật đầu, tỏ rõ chính mình đã hiểu.

Từ Gia Tu nhàn nhạt hỏi cô: "Cơm tối định ăn cái gì?"

Đồ ăn mà lão Lục đóng hộp cho mang đi đã ăn hết rồi, Lục Già nghĩ nghĩ rồi nói: "Có lẽ là gọi mấy món ăn ở bên ngoài thôi."

Từ Gia Tu rõ ràng không hài lòng với câu trả lời của cô, giọng điệu rất Boss: "Hôm nay em không nghe thấy những gì chị Lan nói à?"

Ý... Cũng đúng....

Mặt của Lục Già nhanh chóng đỏ lên, dường như đề tài của hai người đã bay "vèo" sang vấn đề sinh đẻ của cô rồi. Lục Già không muốn tiếp tục nói về chuyện này nữa, cô húng hắng ho khan hai tiếng: "Em sẽ mua nguyên liệu về tự nấu ăn..."

"Không tệ." Từ Gia Tu lập tức tiếp lời, "Mua nhiều một chút, cùng nhau làm đi."

Cùng nhau làm cái gì?

Sự thật thì thực sự là chỉ cùng nhau nấu cơm thuần khiết mà thôi.

Trong khi Janice vẫn ngồi lại công ty tranh thủ dùng máy tính vào trò chơi giết quái thì trong nhà trọ chỉ có hai người Lục Già và Từ Gia Tu. Lục Già có chút không được tự nhiên, nhưng cô lại không hề bài xích cảm giác này. Nói thẳng ra, cùng Từ Gia Tu nấu cơm, cô vô cùng hưng phấn và mong đợi. Lục Già mở miệng hỏi: "Khả năng nấu nướng của anh thế nào?"

"Có thể... ăn được." Từ Gia Tu trả lời, sau đó hỏi cô, "Vậy còn em?"

Hôm trước hai người mới thảo luận về kỹ thuật hôn xong, bây giờ lại chuyển sang bàn luận về nấu nướng sao? Lục Già ngập ngừng trả lời: "Chắc là... cũng có thể ăn."

Từ Gia Tu nở nụ cười, gương mặt vui vẻ như tắm trong gió xuân: "Thật đáng chờ đợi."

"Không cần chờ đợi." Lục Già cũng không nhịn được cười rộ lên, "... Thật sự là ăn rất bình thường."

Phòng bếp bên Từ Gia Tu lớn hơn nên tất nhiên là hai người quyết định nấu ăn ở bên đó. Lục Già phụ trách nấu hai món ăn sở trường của mình, Từ Gia Tu làm một món mặn và một món canh. Quả thực, hương vị của món nào cũng vô cùng bình thường, đúng là khó có được khi hai người đều không phải giả vờ khiêm tốn.

Janice từ công ty trở về trực tiếp hưởng thụ luôn, sau khi ăn no nê, cô mới đưa ra lời bình: "Canh của lão đại uống rất ngon, thịt băm sốt cà tím của bảo bối nhà ta thật không tệ."

Bảo bối nhà ta? Rốt cuộc là bảo bối nhà ai... Đã ăn uống miễn phí rồi mà còn lảm lời. Từ Gia Tu nhìn về phía "người dư thừa" nói: "Nhớ là rửa hết bát đĩa đấy."

Janice gật đầu như giả vờ: "Không thành vấn đề, không thành vấn đề."

...

Sau khi Lục Già và Janice quay về phòng 931, Lục Già kể cho Janice nghe về chuyện Từ Gia Tu sẽ không gia nhập vào nhóm nấu cơm ăn trưa.

Janice nói: "Lão đại thỉnh thoảng lại như vậy đấy, cô cứ rủ thêm mấy lần nữa vào."

Năm phút sau, Lục Già và Janice thay quần áo xong, đứng ở trước cửa phòng Từ Gia Tu. Janice mở miệng trước: "Lão đại, hai chúng tôi xuống lầu tản bộ, anh có muốn đi cùng không?"

Từ Gia Tu nhìn thoáng qua hai người đứng ở bên ngoài. Tản bộ là tốt, nhưng nhìn thấy bàn tay của Janice đặt trên bả vai của Lục Già, anh liền cảm thấy khó chịu, cũng không biết người nào mới là cái “bóng đèn” nữa. Anh trả lời: "Không đi."

Không đi sao? Lục Già cũng lên tiếng mời: "Từ Gia Tu, cùng đi đi."

Từ Gia Tu nhìn qua, có chút do dự suy nghĩ.

Lục Già: "Thật sự không đi sao?"

Từ Gia Tu: "... Đợi lát nữa."

Thật là! Thì ra cứ rủ thêm vài lần thì sẽ được nha. Tự dưng Lục Già lại nghĩ tới một chuyện, nếu năm đó cô viết thêm mấy bức thư tình nữa thì có phải Từ Gia Tu cũng sẽ đồng ý hay không?

Nếu đúng là vậy, thì đây thực sự là một phát hiện đáng bóp cổ tay vì uất ức.

Trong tuần này, nhóm nấu ăn trưa của công ty còn chưa bắt đầu, nhưng mấy người Lục Già và Từ Gia Tu đã lập nhóm nấu ăn trước.

Sau khi ăn xong, nếu cô và Janice cùng chơi trò chơi thì Từ Gia Tu sẽ ở bên cạnh giúp cô một tay. Khi Từ Gia Tu và Janice đến trung tâm hoạt động của chung cư Thanh Niên chơi bóng thì cô cũng sẽ đi qua đó. Nếu Lục Già không làm trọng tài thì lại giúp Từ Gia Tu trông quần áo, chờ hai người bọn họ chơi xong rồi chạy ra đưa nước, đưa khăn.

Mặt khác, Từ Gia Tu còn đưa cho Lục Già một cái chìa khóa dự bị của phòng 906, nói là để tiện cho việc nấu cơm, vì có những khi cô tan làm trước anh.

Lục Già càng ngày càng không hiểu quan hệ hiện tại giữa cô và Từ Gia Tu là gì. Sau buổi tối hôm đó, quan hệ của hai người ít nhiều không còn “thuần khiết” như lúc đầu nữa. Nếu đã xảy ra sự kiện đó, thì hoặc là vẫn tỏ vẻ bình thường, duy trì cảnh “thái bình” giả tạo; hoặc là hai người thử phát triển tiến tới xem như thế nào. Nhìn thái độ của Từ Gia Tu thì có lẽ anh có ý muốn tiếp tục phát triển rồi.

Còn Lục Già thì sao? Tất nhiên là trong lòng cũng muốn như thế, mặc dù không biết tương lai có hy vọng gì hay không.

Cuộc trò chuyện giữa đêm khuya, Lục Già đọc xong tin nhắn kể chuyện cười của Từ Gia Tu gửi tới, rồi gõ lại ba chữ trả lời anh: "Thật nhàm chán."

"Vậy sao?" Từ Gia Tu gửi tin tới rất nhanh, "Đọc thấy thú vị nên mới gửi cho em coi thử."

Trong nháy mắt, Lục Già đột nhiên nghĩ tới một từ dùng để hình dung về quan hệ giữa cô và Từ Gia Tu hiện giờ, đó chính là —— bạn gái và bạn trai tiêu chuẩn!

Nói trắng ra, nam nữ trưởng thành thường nhạy bén hơn thiếu nam, thiếu nữ; những điều cần phải lo lắng, suy nghĩ cũng có nhiều hơn. Nếu là Lục Già ở thời điểm trước hai mươi tuổi thì nhất định cô sẽ hỏi Từ Gia Tu vì sao lại hôn cô, vì sao mỗi đêm lại gửi cho cô nhiều tin nhắn nhàm chán như vậy, có phải anh thích cô hay không? Nhưng hiện tại, cô không thể hỏi nổi, bởi vì nam nữ ở độ tuổi này, dù có lên giường với nhau cũng chưa chắc đã có tình cảm, huống chi đây chỉ là hôn môi.

Có lẽ cứ phát triển thuận theo tự nhiên như thế này trong một khoảng thời gian cũng tốt, cô và Từ Gia Tu không chỉ là bạn học cũ, mà còn là cấp trên

và cấp dưới, chỉ vì một "nụ hôn" mà lập tức xác định quan hệ thì quá qua loa. Chẳng may tới lúc nào đó hai người chia tay thì quan hệ của bọn họ sẽ không thể khôi phục lại được như lúc đầu nữa. Xét về mặt cảm tính, người phụ nữ nào cũng hi vọng người đàn ông của mình chỉ có thể yêu mình,; nhưng dùng lý trí cẩn thận ngẫm lại mới thấy việc đó sao có thể xảy ra được. Thật ra, Lục Già cảm thấy phương thức ở chung giữa cô và Từ Gia Tu hiện giờ tạm thời được coi là sự lựa chọn tốt nhất.

Suy nghĩ kỹ rồi, Lục Già thấy bạn gái hay bạn trai gì cũng được, dù sao việc cô trở thành bạn gái của Từ Gia Tu cũng đâu phải là không thể...

Lục Già thoát mái đứng dậy, rửa qua chân tay rồi đi ngủ.

Tóm lại, thế giới của người trưởng thành có quá nhiều phiền não, bản thân mình bận tâm đến vấn đề tình cảm của mình còn chưa nói, đến ngay cả người thân cũng khiến mình bận tâm thêm chút nữa.

Thứ năm, Lục Già bất ngờ nhận được điện thoại của thím hai, bà nói muốn giới thiệu cho cô một anh chàng hội tụ đủ 3 yếu tố “cao, phú, soái” để xem mắt. Cô từ chối, kết quả là đến thứ sáu lại nhận tiếp điện thoại của lão Lục. Không biết thím hai đã nói với lão Lục cái gì, ông cũng gọi điện thoại tới nói: chỉ gặp mặt một lần thôi cũng có sao đâu.

Lục Già xấu hổ không dám nói ra việc cô đã có "bạn trai tiêu chuẩn", hơn nữa cũng không đành lòng gạt bỏ sự mong đợi nho nhỏ trong lời nói của lão Lục, cho nên cô đồng ý gặp mặt.

—

Thứ bảy, Lục Già ra ngoài từ sớm.

Nửa giờ sau, Từ Gia Tu vui vẻ mang theo hai cái vé dành cho tình nhân đứng ở trước cửa phòng 913 bấm chuông. Người ra mở cửa là Janice, cô vừa đánh răng vừa lúng búng chào: "Lão đại, chào buổi sáng..."

"Lục Già đâu?" Từ Gia Tu hỏi, "Còn chưa dậy à?"

"Đâu có." Janice rút bàn chải đánh răng ra, "Lục Già đã đi từ sớm rồi."

Từ Gia Tu nhú mày: "Đã đi ra ngoài?"

Janice ngơ ngác gật gật đầu: "Đúng vậy, hôm nay cô ấy đi xem mắt mà."

"Xem —— mắt?"

Từ Gia Tu cảm thấy mình cần phải yên tĩnh suy nghĩ một chút, trên đời này còn có người phụ nữ nào quá đáng hơn Lục Già nữa hay không? Chuyện thư tình gửi hàng loạt anh đã bỏ qua cho cô rồi! Hiện tại, suốt một tuần cô cùng anh nói chuyện yêu đương vậy mà giờ vẫn còn chạy đi —— xem mắt?

Điên rồi điên rồi! Chẳng phải cả tuần nay anh đã coi cô như bạn gái mà nói chuyện sao? Chứ không thì nói với ai, nói với không khí à...

Từ Gia Tu chất vấn: "Cô ấy đi xem mắt ở đâu?"

"Lão đại, anh cũng muốn qua đó coi để tham khảo hả?" Janice hưng phấn cười nói: "Cùng đi đi!"

Tham khảo ấy à? Ngại quá, nhưng anh tới đây để bắt người!

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 20

Làm sao Janice lại biết Lục Già định đi xem mắt? Là vì tối hôm qua, khi Lục Già nhận điện thoại từ nhà gọi tới, cô vô tình nghe được. Đối với việc người lớn trong nhà không ngừng bức hôn, Janice cũng cảm thấy rất đáng lên án.

Tuy Janice chỉ bị thúc giục mau cưới một người đàn ông về nhà, hình thức bức hôn của hai người không giống nhau nhưng về bản chất thì không khác nhau là mấy.

Chuyện xem mắt này, bất luận đôi bên có hợp ý nhau hay không thì nó vẫn là một loại hoạt động giao lưu trong xã hội văn minh. Lục Già lại sợ mất thể diện, do đó sáng nay ra ngoài còn cố ý mặc một bộ quần áo cũng coi như đẹp mắt.

Tối hôm qua, lão Lục nói trong điện thoại như thế này: "Thím hai của con nói, đối phương là một thanh niên ưu tú, tuổi trẻ tài cao, năng lực làm việc tốt lại hiếu thuận với cha mẹ. Con cứ thử đi xem xem thế nào, biết đâu lại thích cậu ta thì sao?"

Cái câu "biết đâu lại thích" nhất định cũng là do thím hai nói rồi. Lục Già không đành lòng nói cho lão Lục biết, khả năng gặp được một người hội tụ đủ các yếu tố "cao, phú, soái" khi đi xem mắt là rất thấp. Mà nó cũng chỉ là chiêu bài dễ nghe đưa ra để câu kéo con nhà người ta đi xem mắt mà thôi.

Quả nhiên, cô đi xem mắt mà không ôm bất kỳ một hy vọng nào là hoàn toàn chính xác.

Thời gian vừa rồi chịu sự ảnh hưởng từ nhan sắc của ba đại nam thần Ốc Á, Lục Già cảm thấy cho dù không có “cao, phú, soái” được như Từ Gia Tu hay Diệp Ngang Dương, thì ít nhất cũng phải có tinh thần hào sảng mạnh mẽ giống như Janice mới được. Còn người đàn ông trước mắt này có thể hình dung như thế nào nhỉ? Thôi vậy, không cần phải hình dung. So sánh đơn giản một chút, nếu anh ta và Tiểu Đạt cùng nhau xuất hiện thì khẳng định cô sẽ thích Tiểu Đạt hơn. Nếu được lựa chọn giữa anh ta và Từ Gia Tu thì cô sống chết cũng phải gả cho Từ Gia Tu.

"Chị, đây là anh Triệu, bạn làm ăn lâu năm của A Thành đó." Em họ Lục Tĩnh Nhã đứng giữa giới thiệu, bên cạnh còn có bị hôn phu của con bé, tên là A Thành. A Thành cũng cười tủm tỉm hỗ trợ nói thêm, "Năm anh Triệu mười chín tuổi đã ra ngoài làm ăn, năng lực thực sự rất mạnh. Chỉ dựa vào một nhà kho chứa vật liệu xây dựng nho nhỏ mà phát triển lên, hiện tại đã là..."

"Nào có lợi hại như vậy." Anh Triệu được khen mà ngượng ngùng, chủ động đánh gãy lời giới thiệu của A Thành.

Bọn họ mở miệng một tiếng anh Triệu, hai tiếng anh Triệu, làm Lục Già nhất thời có cảm giác đang tham gia vào một bộ phim điện ảnh Hongkong, cô vươn tay ra nói: "Xin chào, anh Triệu."

"Xin chào, cô Lục." Anh Triệu bắt tay cô, rất đứng đắn nhanh chóng buông ra, còn khen cô một câu, "Không ngờ cô Lục lại xinh đẹp như vậy."

Nhìn dáng vẻ mất tự nhiên của anh ta, Lục Già cũng có chút ngại ngùng, sau đó cô thoải mái nói: "Anh cứ gọi tôi là tiểu Lục cũng được."

Tiểu Lục... thái dương của Lục Già giật giật, thật sự rất giống như đang đóng một bộ phim về xã hội đen.

Công bằng mà nói, anh Triệu chẳng phải là một người đàn ông đáng ghét, thậm chí Lục Già còn rất tán thưởng những người đàn ông như vậy.

Năm đầu tiên đi làm, Lục Già xin vào một công ty sắp niêm yết ra thị trường nên phải thực hiện kiểm toán, ông chủ là một người đàn ông xuất thân từ dân xã hội, với ai cũng xưng huynh gọi đệ. Nguyên đội ngũ thành viên của Hội đồng Quản trị lần lượt là nhị ca, tam ca, tứ ca. Ông chủ chưa tốt nghiệp trung học đã chạy ra ngoài đi làm vận chuyển, sau một thời gian dài va chạm với xã hội đã hình thành nên ý chí thấy chết không sờn, liền cùng với hai người nữa thành lập công ty. Khi mới bắt đầu vào làm, Lục Già còn rất sợ hãi, mỗi ngày đi nộp bảng biểu thống kê đều nơm nớp lo sợ, sợ ông chủ không vui sẽ vung tay chém chết cô. Về sau khi đã quen thuộc, lúc ngồi ăn cơm cùng với vợ chồng ông chủ, Lục Già còn nhắc đến lo lắng trước kia của mình, ông chủ nhìn cô, cười híp mắt thành một đường thẳng: "Không chém người, không chém người, bây giờ ngay cả xã hội đen cũng chẳng chém người nữa rồi. Tiểu Lục à tiểu Lục, không ngờ tôi đối xử với cô như con gái, vậy mà cô lại cảm thấy tôi sẽ chém chết cô. Nhưng dù sao mấy cô gái trẻ trong xã hội hỗn loạn này có cảnh giác như vậy cũng tốt, tùy thời là phải chạy trốn thật nhanh."

Tuy nhiên hiện tại Lục Già lại chạy không được, em họ Lục Tĩnh Nhã cùng vị hôn phu cứ khăng khăng ngồi bên cạnh, biến buổi xem mắt hôm nay thành một cuộc đi chơi bốn người. Có lẽ Tĩnh Nhã và A Thành đều muốn se duyên cho cô và anh Triệu nên mới cố ý sắp xếp như vậy. Rốt cuộc thì vẫn là nhóm bốn người đi đến khu vui chơi y như lúc cô tâm tâm niệm niệm muốn đi hồi trước.

Có đôi khi sự trùng hợp của vận mệnh thật khó diễn đạt bằng lời. Năm đó, cô không có cơ hội đi chơi cùng Từ Gia Tu, Mạnh Điềm Điềm và Chung Tiến như đã hẹn, vậy mà hiện tại lại có cơ hội đi nhóm bốn người đến công viên giải trí, chỉ có điều ngoài cô ra thì những người còn lại đã thay đổi thành người khác hết rồi.

Anh Triệu lái một chiếc Mercedes – Benz Vito, kiểu dáng khá mạnh mẽ, một đường đi thẳng đến cổng chính của khu vui chơi. Tới nơi, anh Triệu và

A Thành chủ động đi mua vé vào cửa cho cả nhóm.

Lục Già nhìn cổng lớn đã được tân trang của khu vui chơi, bên ngoài có rất nhiều đôi tình nhân trẻ tuổi đang đứng chụp hình, trong đó còn có cả một đôi mặc đồng phục của trung học Đông Châu, bộ dáng thật thoải mái. Nhiều năm như vậy, đồng phục của trung học Đông Châu vẫn chẳng thay đổi chút nào. Cô phát hiện ra diện mạo của bạn nam sinh kia còn có nét giống giống với Từ Gia Tu hồi trước.

Có những lúc, Lục Già cảm thấy tình cảm của cô đối với Từ Gia Tu không hẳn là cái gì đó quá sâu nặng, nó là một phần ký ức thực nhẹ nhàng, hơn nữa còn là một ký ức độc nhất vô nhị. Mỗi lần nhớ tới nó, cô lại nảy sinh ra nhiều cảm giác khác nhau.

Lượng người ra vào khu vui chơi rất lớn, đoàn người nối liền không dứt. Em họ Tĩnh Nhã ở bên cạnh nói: "Chị họ, chị thấy anh Triệu như thế nào?"

"Là người tốt." Lục Già nghiêm túc suy nghĩ, tận lực nói thật uyển chuyển, "Nhưng có lẽ chị với anh ấy không thích hợp đâu."

Em họ nhìn cô gật đầu, dường như đoán trước được cô sẽ nói như vậy: "Mới bắt đầu thì sẽ thấy không thích hợp nhưng về sau tiếp xúc nhiều một chút sẽ thấy thích hợp thôi."

Lục Già chỉ cười không nói gì, lời của em họ khiến cô có chút đau đầu. Nếu tình hình thật sự không ổn, cô phải gọi Janice tới cứu mới được.

Anh Triệu mua vé xong quay trở lại, em họ Tĩnh Nhã và A Thành muốn để cho cô và anh Triệu có nhiều cơ hội ở chung hơn nên trực tiếp tìm lý do để hai người tách ra đi riêng. Lục Già nhìn anh Triệu cười cười: "Hi, anh Triệu..."

Anh Triệu hỏi cô, giọng điệu thật giống như một người bạn trai mẫu mực: "Em muốn chơi cái gì, để anh xếp hàng mua vé?"

"Đu quay! Em muốn ngồi đu quay!" Đây là tiếng của một cô bé đứng bên cạnh Lục Già, đang ngửa đầu lên nói chuyện với bạn trai mình. Hôm nay ánh nắng rực rỡ, có vô số cặp tình nhân dẫn nhau đến đây chơi. Lục Già suýt chút nữa cũng lây sự vui vẻ từ nụ cười sáng lạn của cô bé bên cạnh.

"Chúng ta cũng ngồi đu quay nhé?" Anh Triệu lên tiếng đề nghị, gương mặt hơi hồng hồng.

Lục Già cười không nổi, có chút ảo não tự dừng lại đến đây làm gì. Ngoại trừ việc không thể từ chối ý tốt của thím hai và không đành lòng phụ sự mong đợi của lão Lục, có phải trong thâm tâm cô cũng có một chút xiu tò mò muốn biết "nếu Từ Gia Tu biết cô đi xem mắt thì sẽ như thế nào" hay không? Anh sẽ sốt ruột, hay sẽ chẳng buồn để ý...?

Lục Già chán ghét suy nghĩ này của chính mình, nhưng thực sự cô rất muốn biết rốt cuộc Từ Gia Tu coi cô là gì. Nếu chỉ là lớp xe dự phòng thì cô sẽ không tiếp tục đi sâu vào mối quan hệ này nữa, nên sớm phân chia giới tuyến rõ ràng một chút.

Hiện tại sự tình lại biến thành thế này, người cô cảm thấy có lỗi nhất chính là anh Triệu!

Anh Triệu muốn đi mua nước và đồ ăn vặt, Lục Già cảm thấy mình dùng tiền của anh ta thì thật có lỗi, cho nên lần nào cũng giành thanh toán trước, sợ không đủ lại còn liên tục hỏi: "Anh Triệu, anh còn muốn ăn cái gì nữa không?"

Anh Triệu một tay cầm xôi thịt dê, một tay cầm bắp ngô, vội vàng lắc đầu: "Đủ rồi, đủ rồi."

Lục Già thấy thế mới vừa lòng cười cười: "Ăn nhiều một chút."

Anh Triệu: "..."

Thật lòng mà nói, anh Triệu là một người đàn ông khá hài hước, tự cười xưng mình đã tốt nghiệp Trường Đại học Thanh Diệu Bắc Kinh (*) rồi gia nhập xã hội sớm. Lục Già cảm thấy Thanh Diệu Bắc Kinh cũng không tệ, ít nhất còn có cảm giác thân thiết hơn so với người học Đại học Thanh Hoa như Từ Gia Tu. Mặt khác, nói chuyện càng lâu Lục Già càng cảm thấy anh Triệu hiểu biết rất nhiều thứ. Thật ra, con người không nên quá có thành kiến và tự cho mình là đúng khi nhìn nhận người khác.

"Tiểu Lục, em ngồi ở đây chờ anh nhé, anh đi ra ngoài gọi một cuộc điện thoại." Anh Triệu nói với cô.

"Được." Lục Già sáng khoái gật đầu, đúng lúc cô cũng cần gọi điện thoại, nói cho Janice biết cô ấy không cần đến đây nữa, anh Triệu là một người đàn ông tốt.

Đợi khi nào anh Triệu trở lại, cô có thể nói rõ ràng với anh ta rồi, mà có khi anh Triệu cũng chẳng có hứng thú gì với cô ấy chứ.

Nhưng rất nhanh, Lục Già biết mình đã nghĩ sai. Anh Triệu không chỉ là một người đàn ông tốt, mà còn rất có tâm nữa! Đại khái là đợi khoảng mười phút sau, anh Triệu quay trở lại, trên tay còn có thêm một cái hộp, trong hộp là loại hoa hồng tơ lụa xa xỉ.

"Anh không có ý gì đâu, chỉ cảm thấy lần đầu gặp mặt mà không có lễ vật gì thì ngại quá, vì phụ nữ các em ai cũng thích hoa, cho nên...." Anh Triệu nói.

Giờ thì anh Triệu có thể biến thành công tử Triệu rồi.

Lục Già giống như đang tiếp nhận gánh nặng, vươn tay nhận lấy cái hộp trong tay anh Triệu, quả nhiên nặng trĩu. Không phải cô chưa từng được tặng hoa, chỉ không ngờ rằng một người đàn ông trông chất phác thành thật như thế này lại có thể lãng mạn đến vậy.

Lục Già đột nhiên rất muốn khóc, cô cảm thấy có lỗi trước sự lãng mạn của anh Triệu. Rồi lại nghĩ đến việc hoa trong tay không phải do Từ Gia Tu tặng, cô âm thầm thở dài. Cuộc sống đúng là khó mà được như ý.

Anh Triệu để cho cô ngồi nghỉ ngơi còn mình thì đứng dậy đi xếp hàng, Lục Già đặt hộp hoa sang một bên vội nói: "Anh ngồi nghỉ đi, để em xếp hàng cho."

Anh Triệu căn bản không để cho cô có cơ hội giảm bớt gánh nặng trong lòng, nhanh chân chạy ra xếp hàng.

Lục Già ngồi ở trên băng ghế lấy điện thoại di động ra, lật qua lật lại lịch sử cuộc gọi và tin nhắn, không xem thì không biết, còn vừa xem thì đã thấy gần đây người liên hệ với cô nhiều nhất là Từ Gia Tu. Không biết hiện tại anh đang làm gì?

——

Từ Gia Tu đang làm gì ấy hả?

Đang trên đường đi bắt người.

Ngay khi vừa ra khỏi chung cư, Janice còn nói với anh: "Bảo bối nói anh Triệu là một người đàn ông tốt, chúng ta không cần phải qua đó nữa."

Anh Triệu... Người đàn ông tốt...

Từ Gia Tu cảm thấy sau khi mang Lục Già về nhà, hai người cần phải có một trò chuyện trao đổi thật nghiêm túc mới được.

Đã tới lượt của anh Triệu, đột nhiên chuông điện thoại trong túi của Lục Già vang lên, người gọi tới là Từ Gia Tu. Lục Già áy náy nói: "Em ra ngoài nghe điện thoại một chút."

Anh Triệu có chút tiếc nuối khi đã tới lượt rồi cô lại rời đi, vẻ mặt thật bất đắc dĩ.

Lục Già nhanh chóng chạy đến một góc, chột dạ ấn nút nhận điện thoại.

"Lục Già, em đi ra mau." Trong di động truyền đến giọng nói không mấy vui vẻ của Từ Gia Tu.

Lục Già cho rằng Từ Gia Tu đang đứng trước cửa phòng trọ của cô, vội nói: "Em không có ở chung cư, hiện tại em đang đi chơi với người nhà..."

Còn người nhà nữa cơ đấy. Ngoài mặt Từ Gia Tu cố gắng đè nén cảm xúc: "Anh biết, anh đang đứng ở trước cổng khu vui chơi đây."

Sao Từ Gia Tu lại tới đây? Lục Già ghen hòng, nháy mắt trống ngực đập thình thịch. Cô dáo dác nhìn quanh bốn phía, rồi vội vã chuồn ra cổng khu vui chơi, quả nhiên nhìn thấy anh đang đứng cạnh Người khổng lồ xanh ở trước cổng, mà anh với Người khổng lồ xanh cũng khá hợp nhau đó chứ, mặt Từ Gia Tu trông cũng xanh xanh.

Lục Già nặn ra một nụ cười đi qua: "Sao anh lại tới đây?"

"Em nói xem?" Từ Gia Tu nhàn nhạt hỏi lại cô, sau đó đi thẳng vào vấn đề, "... Anh Triệu đâu rồi?"

Quả nhiên, Từ Gia Tu đã biết. Không hiểu vì sao, Lục Già không những không chột dạ, mà còn rất tự nhiên hất hất cằm về phía cổng lớn: "Đang xếp hàng ở bên trong."

"Ồ, xem ra đi chơi cũng vui đấy nhỉ?" Trước đó một giây, Từ Gia Tu còn không mặn không nhạt nói chuyện với Lục Già, ngay sau đó thì gần như dùng hết khí lực toàn thân nắm chặt lấy tay cô, tựa hồ không khống chế được sức lực, anh lôi cô tiến sát lại gần mình, nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi, "Lục Già, em còn có một chút lương tâm nào hay không hả?"

Cái gì mà còn lương tâm hay không? Lục Già bị kéo mạnh vào trong lòng Từ Gia Tu, nghe anh chất vấn, vừa ngạc nhiên lại vừa có chút tủi thân, liền nói dối: "Từ Gia Tu, rốt cuộc là anh tìm em có việc gì? Nếu không có thì để em vào tiếp tục chơi."

Còn muốn tiếp tục chơi? Từ Gia Tu nhìn cô, nhất thời im lặng, một lúc sau mới mở miệng, đã vậy còn thốt ra lời thô tục: "Đương nhiên là có chuyện, bằng không mẹ nó thẳng ngốc nào buổi sáng tinh mơ đi chơi trò đuổi bắt của con nít này."

Lục Già chẳng buồn so đo, cô hạ mắt: "Vậy thì là chuyện gì?"

Từ Gia Tu căm giận trừng mắt nhìn cô, gằn ra từng tiếng: "—— Tới đây mang bạn gái của anh về nhà!"

(*) Chú thích:

1. Thanh Điều Bắc Kinh: mình tra baidu thấy hình như là một Trường Đại học (hoặc Cao đẳng) không chính quy, hiển nhiên cũng không được cấp bằng chính quy. Đối tượng chiêu sinh chủ yếu là những người chưa tốt nghiệp trung học, thanh niên lêu lổng... miễn là đủ 18 tuổi.

2. Thanh Hoa: là một trường Đại học đa ngành, đa lĩnh vực ở Bắc Kinh; đây được xem là một trong những trường Đại học danh tiếng nhất ở Trung Quốc.

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 21

Bạn gái. . . Từ Gia Tu có bạn gái từ khi nào? “Bạn gái của anh” có biết điều này hay không?

Tâm tình của Lục Già giống như bông hoa đột nhiên nở rộ, một luồng máu kích động xông thẳng lên đại não, vô cùng thần kỳ. Cô nhìn về phía tòa nhà cao tầng xa xa trong khu vui chơi, nó có màu xanh trong trẻo cùng màu đỏ rực rỡ; ngay gần chỗ này cũng có vài người đang bấm máy ảnh “tách tách” để chụp hình tòa nhà đó. Lục Già nghĩ, nếu máy ảnh cũng có thể chụp lại tâm tình con người để lưu giữ thì quá tốt rồi, cô nhất định phải giữ lại khoảnh khắc khi Từ Gia Tu nói ra ba chữ “bạn gái anh” mới được —— Dù sao đã lâu thật lâu cô không được nghe những lời có tình ý lãng mạn như vậy rồi.

Lục Già che giấu ý cười, hừ hừ nói: “Thì ra bạn gái của Từ tổng cũng đến đây, ở đâu vậy? Có cần em đi gọi cô ấy ra không?”

“Cám ơn em.” Nghe Lục Già nói như vậy, Từ Gia Tu thu lại tính nóng nảy vừa rồi, ánh mắt thâm sâu phẳng lặng, nhìn cô từ trên xuống dưới đánh giá, mở miệng nói, “Bạn gái của anh tên là Lục Già, hai mươi bảy tuổi, tóc dài, cao khoảng 1m65, đang mặc áo khoác màu vàng nhạt, quần màu đen. . .”

“Từ Gia Tu, anh. . .” Gương mặt Lục Già nở như hoa đào, ánh mắt mơ hồ, nhỏ giọng hỏi một câu: “Em trở thành bạn gái anh khi nào chứ?”

Lại còn từ khi nào?! Anh và cô ôm cũng đã ôm rồi, hôn cũng đã hôn rồi, còn ngày nào cũng cùng nhau nấu cơm, mỗi đêm đều trò chuyện thân mật xong mới chúc nhau ngủ ngon. Không những thế anh còn đưa cả chìa khóa phòng nhà mình cho cô nữa. . .

Từ Gia Tu bình tĩnh trở lại, anh nhìn thẳng vào mắt Lục Già, con người an tĩnh như mặt nước hồ thu, chuyên chú, thâm trầm, thoát nhìn đặc biệt thâm tình lại mê hoặc, dường như muốn thu hết hình ảnh của người phụ nữ trước mặt vào trong mắt mình. Lặng im thật lâu, sau đó Từ Gia Tu thấp giọng nói: "Anh cho rằng chúng ta đã là một cặp rồi."

Anh cho rằng chúng ta đã là một cặp rồi. . .

Bệnh thần kinh! Lục Già khóc không ra nước mắt, đột nhiên cô lại hiểu ra tại sao mấy nhân vật nữ trong phim lại thích nhào vào lòng nam chính đập cho anh ta mấy phát rồi, bởi vì lúc này cô cũng rất muốn đánh cho Từ Gia Tu một giập. Tức chết mất! Anh cho rằng. . . Cho rằng cái khi ấy! tieuannhiddlllqqd

Lục Già dở khóc dở cười, đang lúc còn đang rối rắm không biết phản ứng ra sao thì đã bị Từ Gia Tu vòng tay ôm chặt vào lòng. Lục Già úp mặt vào sát ngực anh, ngửi được mùi hương nam tính nhẹ nhàng khoan khoái, lại nghe thấy tiếng nói có chút trịnh trọng của anh truyền trên đỉnh đầu: "Lục Già, anh thực sự nghiêm túc."

Anh nghiêm túc, chẳng lẽ cô không nghiêm túc hay sao?

Tất nhiên, Lục Già ở trong lòng anh chẳng nghiêm túc chút nào! Từ Gia Tu thở dài nói bên tai cô: "Làm sao anh có thể thích một người phụ nữ giống như em được cơ chứ."

Lục Già: ". . . !"

Từ Gia Tu: "Thôi quên đi, em theo anh về nhà trước đã."

Nhưng cô còn đang xem mắt mà, sao có thể nói đi là đi được đây. Lục Già đẩy nhẹ Từ Gia Tu ra, càng lúc càng có nhiều người ngó mắt nhìn về phía bọn họ rồi, cô chỉ chỉ vào bên trong: "Để em chào anh Triệu một tiếng nhé."

Anh Triệu . . . Từ Gia Tu vừa nghe thấy hai chữ này là lại thấy đau đầu, anh nói: "Anh vào cùng với em." Có một số việc vẫn nên nói rõ ràng dứt khoát thì tốt hơn.

"Không được." Lục Già ngăn Từ Gia Tu lại, cô đã đối xử quá đáng với anh Triệu lắm rồi, chẳng lẽ bây giờ lại để Từ Gia Tu đi vào nữa hay sao, cô vội nói, "Anh Triệu rất lợi hại, người ta là xã hội đen, anh đừng đi vào."

Ha ha, Từ Gia Tu cười lạnh một tiếng: "Anh ta là xã hội đen, vậy anh là trẻ mẫu giáo à?"

". . ."

Lục Già sắp nôn ra máu. Đúng lúc này, tiếng gọi của anh Triệu hòa lẫn với âm thanh nhốn nháo của khu vui chơi bay tới, Lục Già ngẩn người nhìn qua, máu suýt phun ra lại nuốt trở về, cô theo bản năng buông tay Từ Gia Tu.
tieuannhiddlqd

Ngay sau đó, Từ Gia Tu trực tiếp cầm lại tay cô, còn dắt cô đi tới.

‘Trẻ mẫu giáo’ Từ Gia Tu PK anh Triệu ‘xã hội đen’. Lục Già hít sâu hai cái cái, miễn cưỡng mở miệng: "Để em giới thiệu một chút. Từ Gia Tu, đây là anh Triệu. Anh Triệu, đây là Từ Gia Tu, bạn học của em."

"Xin chào." Từ Gia Tu chủ động chìa tay, nói thẳng, "Hôm nay thật xin lỗi anh, gần đây tôi và cô ấy mới cãi nhau."

"À, tôi hiểu, tôi hiểu." Anh Triệu lúng túng cười cười, một tay bắt tay với Từ Gia Tu, còn tay kia thì ôm hộp hoa hồng với cầm thêm xâu thịt dê vẫn

chưa ăn hết.

Từ Gia Tu cũng nhìn thấy râu thịt dê, tự nhiên nghĩ đây có thể là thủ đoạn để lừa gạt Lục Già, liền tiếp tục nói: "Cám ơn anh đã chiêu đãi, tôi đưa cô ấy về nhà trước."

Anh Triệu: "À, được." Anh Triệu cúi xuống, đột nhiên gọi Lục Già lại, vội đưa hộp hoa hồng qua, "Em mang nó theo đi, cứ coi như là quà của một người bạn."

Lục Già ngượng ngùng nhận lấy: "Cám ơn anh Triệu."

"Không có gì, anh sẽ nói với A Thành sau." Anh Triệu cười thật khoan dung, xoay người thoải mái đi vào khu vui chơi. Lục Già nhìn theo bóng dáng anh Triệu, vẫn cảm thấy người đàn ông này thật không tệ.

"Luyện tiếc à?" Từ Gia Tu khó chịu hỏi một câu, thấy Lục Già chẳng có phản ứng gì lại càng thêm tức giận, không nói một lời, trực tiếp bỏ đi trước.

Lục Già quay đầu, thoáng sửng sốt nhìn Từ Gia Tu để cô đứng đó mà đi một mình. Đúng lúc này, Từ Gia Tu mới đi được mấy bước đột nhiên quay ngoắt lại, nhanh chóng nắm lấy tay cô, vừa kéo cô đi vừa nói: "Thùng rác ở chỗ nào. . ."

Lục Già không vứt hoa của anh Triệu tặng mình, nào có ai vừa mới nhận quà của người ta xong đã vứt luôn vào thùng rác đâu. Từ Gia Tu để cho cô mở cái hộp kia ra, vừa nhìn thấy bên trong là hoa hồng thì giận đến tái mặt. Lục Già mặc kệ, cô ngồi yên vị ở trong xe, gặm nhấm câu nói "Làm sao anh có thể thích một người phụ nữ giống như em được cơ chứ" của Từ Gia Tu, càng nghĩ lại càng cảm thấy vui vẻ.

Đối với hành động của Lục Già, Từ Gia Tu coi như không thấy. Rốt cục đang đi trên đường thấy một cửa hàng bán hoa, anh nhanh chóng phanh xe

dừng lại, sau đó vô cùng khí thế chạy qua bên ghế lái phụ mở cửa xe, kéo Lục Già ra ngoài: "Đi, đi vào mua hoa."

Trong nháy mắt, Lục Già có cảm giác tâm hồn thiếu nữ mộng mơ của mình như bừng tỉnh trời dậy. Cô xuống xe, nhắm mắt chạy theo sau Từ Gia Tu. Vì sao phụ nữ lại thích kiểu đàn ông dạng tổng giám đốc bá đạo này chứ? Là vì có lý do gì để không thích đâu!

Cửa thủy tinh bị đẩy ra, Từ Gia Tu đứng ở trong tiệm hoa thơm ngát, nói với cô: "Thích hoa gì em tự chọn đi."

Nội tiết tố trong cơ thể Lục Già chạy ra tán loạn, vành tai cô hồng hồng: "Được. . ."

Lục Già vừa lên tiếng trả lời thì một giọng nói khác lập tức truyền tới —— "Hoan nghênh quý khách!" Cô bé nhân viên của cửa hàng hoa mặc tạp dề chạy ra, khi nhìn thấy Từ Gia Tu thì thoáng sửng người một chút, ngay sau đó vẻ mặt cô bé tràn đầy hào hứng, hoàn toàn là bộ dạng kích động như đang xem phim thần tượng.

Lục Già ở trong lòng vừa ngượng ngùng lại vừa thỏa mãn, cô ngăm ngăm Từ Gia Tu một chút. Không ngờ Từ Gia Tu không chỉ có diện mạo phù hợp với nam chính của phim thần tượng mà anh còn có thể diễn nữa cơ đấy!

Tuyệt quá, nếu hôm nay Từ Gia Tu hành động như thế này là do phát bệnh, thì thật hy vọng sau này anh cứ phát bệnh như vậy mãi cũng được.

Từ Gia Tu muốn tặng hoa cho cô, đã thế cách thức lại vô cùng bá đạo ấn tượng, đương nhiên Lục Già sẽ không từ chối. Cô nghiêm túc lựa chọn một hời, nhìn trúng một loại hoa hồng rất vừa ý: "Em thích loại này."

"Có ngay, thưa quý khách!" Ánh mắt cô bé nhân viên sáng lấp lánh, hưng phấn hỏi Từ Gia Tu, "Quý khách, anh muốn tặng bạn gái bao nhiêu bông?"

Từ Gia Tu trực tiếp hỏi Lục Già: "Em muốn bao nhiêu?"

Lục Già cũng không biết nên lấy bao nhiêu nữa, 99 bông thì sao? Cô ngại to quá mang về lại không có chỗ để; hay là 11 bông, tượng trưng cho sự 'toàn tâm toàn ý'? Lục Già nói với cô bé nhân viên: "11 bông là được rồi."

"Có ngay, thưa quý khách!"

"11 bông?" Đến lễ độc thân (1) rồi sao? Từ Gia Tu hiển nhiên không vừa lòng: "Quá ít."

(1) Ngày 11/11 là ngày Độc thân ở Trung Quốc.

Trời ơi, hạnh phúc quá! Lục Già suýt chút nữa ngã đầu vào vai Từ Gia Tu mà đắm chìm trong hạnh phúc, sau đó cô cũng vô cùng nâng cao thể diện cho Từ Gia Tu nói: "Chín mươi chín bông."

"Có ngay! ! ! Thưa quý khách!" Cô bé nhân viên nhanh chóng chạy vào bên trong bó hoa, Từ Gia Tu đột nhiên gọi một tiếng: "Đợi một chút. . ."

Cô bé nhân viên không nghe thấy, nhưng Lục Già nghe được. Vì sao lại phải đợi ——

"Quý khách, tổng cộng là 608 đồng, em chỉ lấy 600 thôi." Cô bé nhân viên ôm bó hoa lớn đi ra, nhìn "đại gia" Từ thúc giục thanh toán.

Bàn tay để trong túi áo của Từ Gia Tu không có rút ra, anh thản nhiên nhìn về phía Lục Già: "Em còn thất thần cái gì, mau trả tiền đi. . ."

Lục Già: ". . ."

Cô bé nhân viên: ". . ."

Sáu trăm đồng nha! Lục Già giương mắt nhìn Từ Gia Tu, cô có thể không mua nữa có được không?

. . . Không thể không nói, khi phái nữ đối mặt với hiện thực thì sẽ có biểu hiện rất đáng sợ. Ban đầu, cô bé nhân viên luôn nhìn Từ Gia Tu như đang nhìn nam thần trong phim thần tượng, còn tại thời điểm Lục Già ký hóa đơn trả tiền, đôi mắt nhỏ của cô bé vừa liếc vừa lườm. Quả nhiên bộ dạng đẹp trai cũng chẳng thể quệt thẻ mà dùng được.

Lục Già ôm hoa cùng Từ Gia Tu đi ra khỏi cửa hàng, khi ra đến bên ngoài cô không thể nhịn nổi nữa, phá lên cười ha hả. Thể diện của Từ Gia Tu đã bị hao tổn, khuôn mặt tuần tú phiếm hồng, hỏi Lục Già một câu: "Không mang ví tiền rất kỳ lạ sao?"

Không mang ví tiền không có gì lạ, nhưng không mang ví tiền mà còn hùng hổ đi mua đồ tặng người ta thì vô cùng kỳ quái á! Lục Già không để ý tới, khom người tiếp tục cười to: "Ha ha ha. . ."

Lục Già cười đến run rẩy cả người, bó hoa to cô ôm trong ngực cũng rung lên bần bật. Ánh nắng bên ngoài tươi sáng, hoa hồng cùng miệng cười thật là chói mắt. Từ Gia Tu nhìn thoáng qua, sau đó cũng cảm thấy buồn cười. Ngón tay thon dài dè xuống thái dương, nhắm mắt cười ra tiếng.

"Đi thôi, lần sau chúng ta sẽ mua 999 bông." Từ Gia Tu buông tay, do dự thả chậm xuống, sau đó thật tự nhiên đặt ở bên hông Lục Già. Lục Già đi được vài bước, quay đầu sang nói: "Từ Gia Tu, anh còn muốn có lần sau?"

"Lần sau anh sẽ nhớ mang ví tiền." Từ Gia Tu mím môi cười cười, nhanh chóng trả lời cô. Lục Già ngẩng đầu lên, khuôn mặt anh tuần dễ nhìn của người nào đó dưới ánh mặt trời đặc biệt rõ ràng khiến người ta rung động.

"Còn cả chỗ hoa này nữa." Lục Già phun thêm một câu, giọng nói vừa không khách khí lại có vẻ tiểu nhân đặc ý, "Về nhà nhớ trả tiền cho em."

Từ Gia Tu sáng khoái đồng ý, ánh mắt có chút cứng chiều.

Trò khôi hài ở cửa hàng bán hoa kết thúc, giữa hai người cũng chẳng còn khúc mắc gì. Lục Già ngồi trong xe lấy điện thoại ra chụp hình bó hoa 99 bông này, trái chụp phải chụp rất hào hứng. Từ Gia Tu cũng lấy lại được tâm tình, bình thản hỏi đến anh Triệu: "Vì sao bọn họ lại giới thiệu anh Triệu cho em xem mắt?"

Lục Già thành thực trả lời: "Em họ của em nói anh Triệu cũng học tại Bắc Kinh, cho nên hai người sẽ có nhiều đề tài chung để nói chuyện."

"Cũng ở Bắc Kinh?" Từ Gia Tu tiếp tục hỏi, "Là trường nào?"

Lục Già: "Thanh Điều Bắc Kinh."

"Sao anh lại không biết có trường này nhỉ." Từ Gia Tu nói thăm một câu, "Anh còn học ở Đại học “ếch” (2) đấy."

(2) ếch: phát âm là “thanh oa”, đồng âm với “Thanh Hoa”. Từ “Thanh Điều” có nghĩa là chim xanh

Thanh Hoa là ếch ấy hả? Lại phát bệnh sao! Lục Già nhàn nhàn tựa vào ghế lái phụ nhìn Từ Gia Tu lái xe, chẳng sao cả, cô thích!

Đáng tiếc, Từ Gia Tu “phát bệnh” chẳng được bao lâu, người này rất nhanh quay trở lại dáng vẻ thông dong thản nhiên, bộ dạng trời quang trăng sáng, giống như vừa mới được ăn Linh dược hồi phục xong.

Lục Già phải về chỗ lão Lục, Từ Gia Tu đưa cô đến trước khu nhà dành cho giáo viên, sau đó đưa mắt nhìn dãy nhà qua cửa sổ xe, nói: "Ngày mai anh lại tới tìm em, thuận tiện. . ."

Thuận tiện chào hỏi lão Lục sao? Quá nhanh đi! Lục Già cúi đầu, hỏi lại một lần nữa: "Từ Gia Tu, quan hệ hiện tại của chúng ta là gì. . ."

Từ Gia Tu không chút nghĩ ngợi trả lời: "Yêu đương, người yêu, quan hệ nam nữ, tùy em chọn."

"Vậy thì yêu đương đi." Lục Già cảm thấy hôm nay nội tiết tố của mình tiết ra quá mức làm ảnh hưởng khả năng suy xét của cô, tuy nhiên cô vẫn có thể xác định rõ ràng một việc, "Chúng ta cứ tìm hiểu nhau trước một khoảng thời gian xem sao, đừng thông báo với mọi người quá sớm thì tốt hơn."

Lục Già vừa nói xong, Từ Gia Tu nhìn cô nhú mày. Cô nhìn thẳng vào mắt anh, chậm rãi nói tiếp, "Nam nữ yêu đương bình thường đều như vậy cả, chúng ta cũng có phải quen biết nhờ xem mắt đâu."

Ở đâu ra mà "đều như vậy cả". . . Từ Gia Tu nghĩ nghĩ, sau đó mở miệng: "Để ngày mai anh tới rồi nói sau."

Vậy nên. . . vẫn cứ phải tới đây hả?

Từ Gia Tu tìm một lý do, ung dung nói: "Anh đến tìm thầy Trương Phái Đông chơi bóng, thuận tiện gặp em một chút."

Trương Phái Đông là chủ nhiệm lớp của Từ Gia Tu cả ba năm trung học, Lục Già gật gật đầu: "Vậy em xuống xe đây."

"Ừ." Tầm mắt của Từ Gia Tu quét qua bó hoa hồng to cô đang ôm trong ngực, "Không muốn để người nhà biết thì bó hoa hồng này giải thích thế nào hả?"

"Cái này giải thích quá dễ." Lục Già phản ứng rất nhanh, "Em tự mua cho chính mình mà."

Từ Gia Tu hất mặt, tùy theo ý cô. Ngay lúc Lục Già mở cửa xe chuẩn bị bước xuống, anh đột nhiên gọi cô lại, ho nhẹ hai câu: "Lục Già, dù gì cũng đã là bạn gái của người ta rồi, em tự giác một chút có được hay không?"

Hả? Thôi cho xin, dù có đang đóng phim đi chăng nữa thì cũng cần phải có thời gian nhập vào vai diễn mà! Lục Già mạnh miệng nói: "Em không có tính tự giác chỗ nào?"

Bạn gái của người ta trước khi xuống xe đều hôn bạn trai đó! Từ Gia Tu liếc mắt Lục Già, thấy cái đầu này của cô cũng chẳng hiểu gì đâu, nói thẳng: "Hôn tạm biệt."

Cô ngất! Dù bạn trai anh tuần ngời ngời thế này, nhưng ban ngày ban mặt lại không có âm nhạc để khơi gợi cảm xúc thì hôn thế nào được. Tuy nhiên hôm nay là ngày đầu tiên chính thức yêu đương, cũng không nên để người khác quá thất vọng. Lục Già nghĩ nghĩ, cầm lấy tay của Từ Gia Tu đang đặt trên tay lái, đỏ mặt mỗ nhanh xuống một cái: "Hẹn gặp lại."

Đúng là chỉ làm cho có lệ, Từ Gia Tu rút tay về, cũng nói: ". . . Hẹn gặp lại!"

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 22

Lục Già ôm 99 bông hoa hồng trở về, đi được một đoạn mới chợt nhớ ra hộp hoa hồng của anh Triệu tặng vẫn để ở trong xe Từ Gia Tu, nhưng chắc giờ anh đã đi khá xa rồi, thôi vậy.

Mở cửa vào nhà, lão Lục nhìn thấy Lục Già ôm một bó hoa to hoành tráng thì giật mình, vội vàng đỡ lấy, miệng lầm bầm: "Đối tượng gặp mặt hôm nay có vẻ nhiệt tình quá nhỉ. . ."

Lão Lục hiểu lầm, cho rằng bó hoa này là anh Triệu mua tặng. Lục Già thản nhiên nói: "Con tự mua cho mình đấy."

Lão Lục há mồm: "Thế đối tượng xem mắt đâu?"

"Bọn con không thành rồi." Lục Già khai báo rõ ràng xong, liền hăm hở đặt bó hoa ở trên bàn ăn, cô quay đầu lại hỏi ý kiến của lão Lục, "Ba, để ở đây có đẹp không?"

Lão Lục buồn bực, kết hợp hai tin tức Lục Già vừa cung cấp, suy luận logic đưa ra kết luận: "Bởi vì xem mặt không thành cho nên con tự mua hoa hồng để an ủi bản thân hả?"

Lục Già nghĩ nghĩ: "Có thể nói là như vậy ạ."

Lão Lục vẫn không có cách nào tiếp nhận được chuyện này: "Thật sự là của con mua?"

Lục Già trực tiếp lấy hóa đơn mua hoa từ trong túi xách ra, chỉ thẳng đến hai chữ "Lục Già" ở phần ký tên cho lão Lục xem. Dừng một chút, cô cười

hề hề thản nhiên nói: "Phụ nữ không thể tự quan tâm đến chính mình sao ba, cứ phải trông cậy vào đàn ông tặng hoa mới được ạ?" Nếu đàn ông mà bị "viêm màng túi" thì làm sao bây giờ, người bị mất mặt vẫn cứ là cô thôi!

Chắc là chịu đả kích đến lú lẫn luôn rồi! Lão Lục càng nghĩ càng cảm thấy đau đớn: "Tiểu Già à, nếu con muốn có hoa thì cứ nói với ba là được, cần gì phải tự mình mua chứ." Thật chua xót!

Lục Già cười hì hì: "Không được nha, nhớ cô Giang ghen thì sao ạ?"

Đúng là có bệnh. Chủ nhiệm Lục chẳng buồn phản ứng lại, nhưng có một số vấn đề nghĩ tới nghĩ lui cũng thực đau đầu. Những học sinh mười bảy mười tám tuổi trong trường yêu đương sớm cứ mọc lên hết đôi này đến đôi khác, còn con gái của ông yêu đương còn khó hơn cả lên trời. Rốt cuộc là vì sao chứ! Người nên yêu đương thì chả thấy động tĩnh gì, còn mấy đứa nhỏ nên chú tâm học hành thì cứ yêu đến yêu đi. tieuannhiddllqd

Có những khi đột nhiên xúc động, ông thật muốn kêu mấy học sinh yêu sớm kia chia sẻ kinh nghiệm cho con gái của mình một chút!

—

Buổi tối, Lục Già và Từ Gia Tu gọi điện trò chuyện với nhau, lúc này Lục Già mới biết sau khi Từ Gia Tu chở cô về nhà thì đi thẳng đến thành phố Tiêu. Cô hỏi anh đến thành phố Tiêu để làm gì, Từ Gia Tu nói cho cô biết, Diệp Ngang Dương ở thành phố Tiêu đàm phán hợp đồng xảy ra một số vấn đề, anh qua đó xem một chút. Thành phố Đông Châu cách thành phố Tiêu hơn ba giờ chạy xe. Lục Già đau lòng cho bạn trai, sẵn sóc nói: "Sớm biết thế này thì anh đừng đến khu vui chơi nữa, chạy tới chạy lui không mệt sao?"

Từ Gia Tu cười ha hả: "Nói hay lắm."

Lục Già: "... " Đầu năm nay nói chuyện yêu đương cũng khó quá nhỉ.

Hiếm mới có ngày nghỉ cuối tuần, kỳ thực Từ Gia Tu vốn định rủ Lục Già đi xem một bộ phim tình cảm, vé cũng đã mua xong rồi. Nhưng lúc đưa cô về, anh có hỏi cô thấy bộ phim tình cảm mới ra như thế nào, Lục Già trả lời: "Phim đó cho bọn trẻ xem thôi."

Sau đó, không có sau đó.

Từ Gia Tu đi đến thành phố Tiêu, Diệp Ngang Dương vừa nhìn thấy anh thì lập tức oán giận: "Cái công ty này đúng là có bệnh, gặp vấn đề về kỹ thuật lại đi tìm quản lý thị trường như tôi làm cái gì không biết. Hạng mục có chuyện thì phải tìm người phụ trách hạng mục mà giải quyết chứ. Hay tại thấy tôi lớn lên đẹp trai tuần tú nên cứ quẩn mãi không thả không biết." tieuannhiddllqqd

Thật ra, người bị quẩn lấy không phải là Diệp Ngang Dương, mà là Từ Gia Tu. Giáp Phương lấy cớ hạng mục xảy ra chút chuyện nhỏ để gọi Từ Gia Tu đích thân qua đây một chuyến. Loại hành vi thật nhàm chán, nguyên nhân lại càng nhàm chán hơn, người phụ trách của Giáp Phương không chỉ là một người phụ nữ, mà còn là một người phụ nữ theo đuổi Từ Gia Tu đã nhiều năm.

Đây là hạng mục gia công phần mềm cho một công ty lớn, không cần kỹ thuật gì nhiều mà lợi nhuận lại rất cao. Sở dĩ công ty này dám gây khó dễ cho Diệp Ngang Dương, đơn giản là vì biết rõ lợi ích thu về từ hạng mục không nhỏ, Từ Gia Tu chẳng có lý do gì để bỏ qua không làm.

Quả nhiên, Từ Gia Tu vẫn đến đây đó thôi.

Người phụ trách của Giáp Phương tên là Vương Kỳ, cô ta ngỏ lời muốn mời Từ Gia Tu đi ăn một bữa cơm xoàng, Diệp Ngang Dương cũng đi theo cùng. Vương Kỳ có thể coi là một “nữ cường nhân” (người phụ nữ mạnh mẽ), xuất thân là thiên kim tiểu thư của hào môn. Diệp Ngang Dương đánh giá cô ta còn đáng sợ hơn cả Janice, ít nhất Janice cũng không để tóc dài,

mặc váy, giả bộ nhu thuận. Có đôi khi, Diệp Ngang Dương cảm thấy Từ Gia Tu thu hút sự ái mộ của phái nữ còn mạnh hơn cả mình. Bởi vì sao? Là vì Từ Gia Tu không có bạn gái, do đó anh giống như một sản phẩm cao cấp được bày biện trong cửa hàng, mặt trên còn dán tấm biển "Đừng chạm vào", hấp dẫn như vậy có thể không khiến người khác nhớ thương hay sao?

Vương Kỳ chính là một người phụ nữ rất muốn mua được Từ Gia Tu. . .
À không, phải là bắt mới đúng!

Bữa cơm chỉ có vài người ăn cùng nhau, người khơi chuyện để nói chủ yếu là Diệp Ngang Dương. Từ Gia Tu thì thờ ơ không muốn nói gì, cơm cũng chả ăn mấy, thỉnh thoảng lại cúi đầu nhìn di động gửi một cái tin nhắn, giữa lúc ăn còn đi ra ngoài nhận một cuộc điện thoại. Vẻ mặt nhẹ nhàng dưới ánh đèn thanh nhã, cả người tràn ngập vẻ dịu dàng.

Vương Kỳ đâu có ngốc, lập tức hiểu ra, nhưng cô ta vẫn chưa từ bỏ ý định liên hỏi một câu: "Là ai gọi điện cho Từ tổng thế? Trò chuyện vui vẻ như vậy."

Từ Gia Tu cũng không nói là bạn gái hay gì đó, mà trực tiếp là: "Vị kia của nhà tôi gọi điện tới kiểm tra."

—— Phụt!

Diệp Ngang Dương suýt chút nữa thì phun trà ra khắp bàn, không ngờ Từ Gia Tu lại có thể diễn giỏi tới mức này, tuyệt không thua kém gì người xuất thân từ câu lạc bộ kịch như cậu ta.

Ngày hôm sau, Vương Kỳ chủ động gửi hợp đồng đã ký sẵn qua. Diệp Ngang Dương khá bất ngờ, không nghĩ rằng sự việc lại thuận lợi như vậy. Tối hôm qua, Vương Kỳ có hỏi Từ Gia Tu: kiểu phụ nữ như thế nào mà lại có thể chinh phục được anh. Câu trả lời của Từ Gia Tu khiến Vương Kỳ lập tức đen mặt: "Không phải cô ấy chinh phục tôi, là tôi chinh phục cô ấy."

Hôm nay, hai người quay về thành phố Đông Châu, Diệp Ngang Dương lái xe, còn Từ Gia Tu ngồi trên ghế lái phụ nhắm mắt nghỉ ngơi. Xe của Diệp Ngang Dương chạy tới đây thì do trợ lý của cậu ta tự lái về.

Ở trong xe, Diệp Ngang Dương nói với Từ Gia Tu về việc của Vương Kỳ: "Tối hôm qua anh cố ý làm khó Vương Kỳ, tôi còn tưởng không ký được được hợp đồng này nữa chứ."

"Nếu không ký, bọn họ sẽ không tìm được công ty nào thích hợp hơn Ốc Á đâu." Từ Gia Tu thản nhiên nói.

Cũng phải. Diệp Ngang Dương tiếp tục cười nói: "Có điều có phải tối hôm qua anh diễn hơi quá rồi không? Rõ ràng là một người đàn ông độc thân còn giả bộ là người đàn ông đã có gia đình đang hoàng quy củ. Tuy rằng Vương Kỳ có chút đáng sợ, nhưng anh cũng đâu cần phải cố ý nói như vậy."

Từ Gia Tu cầm di động, nhìn xem có tin nhắn mới nào được gửi đến không, tay phải chống vào cửa sổ xe miễn cưỡng đỡ đầu nói: "Tôi không cố ý diễn."

Được, vẫn còn diễn tiếp! Diệp Ngang Dương thôi đây còn không hiểu rõ Từ Gia Tu anh sao. Có khi sau này con mình đi nhà trẻ, Từ Gia Tu vẫn còn độc thân ấy chứ. Muah ha ha ha ha.

"À đúng rồi, sao phải về gấp như vậy làm gì?" Diệp Ngang Dương hỏi.

Từ Gia Tu nói thẳng: "Có hẹn."

Diệp Ngang Dương: ". . . Từ tổng, chúng ta nói chuyện đang hoàng một chút có được hay không?"

Từ Gia Tu nhìn Diệp Ngang Dương, tuyên bố: "Tôi có hẹn với Lục Già."

"À ——" Diệp Ngang Dương nhất thời không biết nên phản ứng thế nào, một lúc sau mới cười cười, "Nhanh quá nhỉ?"

Rất nhanh sao? Từ Gia Tu suy tư, "Có thể là do có sẵn nền móng tình cảm thôi."

Nền móng tình cảm? Diệp Ngang Dương suyt chút nữa thì cười ha ha ra tiếng: "Trước kia anh có thân với Lục Già lắm đâu, lấy đâu ra nền móng?"

Từ Gia Tu nhất thời không nói gì, đúng lúc này di động kêu lên báo có tin nhắn mới, là của Lục Già.

Diệp Ngang Dương cũng đoán ra được, có chút hâm mộ nói: "Không ngờ nhiều năm như vậy mà Lục Già vẫn một mực thích anh, phải quý trọng cô ấy đấy."

Từ Gia Tu: "Ừm."

Diệp Ngang Dương lái xe, chợt nhớ tới một chuyện cũ, "Trước kia tôi từng theo đuổi Lục Già, cô ấy sẽ không khó xử chứ."

"Là chuyện từ mấy trăm năm trước rồi." Từ Gia Tu quay đầu, nhìn phong cảnh lướt qua bên ngoài cửa sổ xe, "Cậu không nhắc tới chắc cũng chẳng ai nhớ nữa."

Diệp Ngang Dương âm thầm chửi bới, ghen hòng phun thêm một câu: ". . . Vậy thì tốt."

Diệp Ngang Dương nhắc lại chuyện xưa đơn giản chỉ là muốn tìm một ít cảm giác bản thân mình có tồn tại, ít nhất cậu ta cảm thấy chuyện tặng Lục Già mấy bình sữa kia rất đáng giá để hoài niệm. Không sai, lúc học trung học, Diệp Ngang Dương đã từng thích Lục Già. Sau đó khi biết người mà Lục Già yêu thầm lại là bạn tốt của mình, hơn nữa cô còn là con gái của Lục diêm vương, cậu ta đành phải dứt lòng từ bỏ.

Tháng trước, khi gặp lại Lục Già ở Ốc Á, Diệp Ngang Dương thực sự kinh ngạc. Ngoài kinh ngạc ra còn có chút chua xót, không ngờ Lục Già vẫn nhớ mãi không quên Từ Gia Tu, lại còn xin vào làm ở Ốc Á nữa. Trước kia, Diệp Ngang Dương từng xem qua thư tình mà Lục Già viết cho Từ Gia Tu, từng câu từng chữ như đâm chọc vào trái tim non nớt của chàng thiếu niên năm đó, đáng tiếc thư này không phải viết cho cậu ta. Người con gái cậu ta thích lại yêu thầm với anh em tốt của mình, đúng là không còn gì để nói.

Không cần biết như thế nào, Diệp Ngang Dương vẫn biểu hiện rõ sự hâm mộ của mình đối với Từ Gia Tu. Trước giờ cậu ta vốn thẳng tính, hâm mộ thì nói luôn là hâm mộ.

Từ Gia Tu giật giật khóe miệng: "Có gì mà hâm mộ, cậu có nhiều bạn gái như vậy, còn tôi chỉ có một người."

Diệp Ngang Dương: "..."

Có đôi khi Diệp Ngang Dương chẳng buồn so đo với Từ Gia Tu, mấy người kia đâu phải là bạn gái chứ, là bạn phái nữ mà!

Lục Già đang ở cantin thì bị Trương Phái Đông bất ngờ bắt đi.

Trương Phái Đông là chủ nhiệm lớp trước kia của Từ Gia Tu, cũng là thầy giáo dạy môn số học lớp cô. Lục Già nhìn khuôn mặt tươi cười quen thuộc của Trương Phái Đông, đoán chắc là không có chuyện gì tốt, quả nhiên Trương Phái Đông dẫn Lục Già đi đến văn phòng, lấy ra một chồng giấy đặt ở trước mặt cô: "Có thời gian không, có thì giúp thầy chấm bài thi đi."

Trương Phái Đông nói: "Lát nữa sẽ có học sinh cũ đến tìm thầy chơi bóng, thành tích thi thử thứ hai tới phải có rồi, bạn học tiểu Lục giúp thầy

một chút nhé."

Lục Già ghé mặt xuống bàn, “học sinh cũ” mà thầy Trương nhắc đến chắc là Từ Gia Tu rồi. Lục Già cầm bài thi lên nhìn thử, thành thật nói: "Thầy ơi, em xem không hiểu."

Xem không hiểu, đây tuyệt đối là sự thực chứ không phải nói quá. Bây giờ đọc lại quyển sách tổng hợp đề thi thử của lớp 12, Lục Già nghĩ cô chỉ làm được vài đề mục đầu sách mà thôi. Điểm số học thi Đại học năm đó cô được bao nhiêu ấy nhỉ?

Chủ nhật này học sinh lớp 12 vẫn phải đi học thêm. Có rất nhiều học sinh chạy đến phòng chờ giáo viên để xem đã có kết quả thi thử sớm hay chưa. Tuy Lục Già không phải là gương mặt mới ở trung học Đông Châu, nhưng cô rất ít khi xuất hiện tại phòng chờ giáo viên, những học sinh đi vào thường thường đưa mắt nhìn về phía cô. Có người nhận ra Lục Già là con gái của lão Lục, còn đặc biệt lễ phép chào một tiếng: "Em chào chị Lục."

Thật lễ phép quá, chỉ có điều càng lễ phép lại càng thấy đáng nghi, mấy bạn học nam lôi ngay ra một tờ đề thi: "Em nghe thầy Trương nói chị tốt nghiệp Đại học B, em có đề thi hơi khó, chị xem giúp em được không?"

Ý. . . Cô không xem được nha!

Bạn học nam cười đến là vô tội, Lục Già dâng lên sự hoài nghi sâu sắc không biết đây có phải là học sinh từng bị lão Lục chinh đốn hay không, lúc này nhân thời cơ đến đây nhắm vào cô để trả thù.

Lục Già một tay đỡ trán, một tay cầm đề thi lên xem. Thôi xong, là dạng đề khó nhất của lớp 12, Lục Già định nói cho bạn học nam biết, cô không chỉ không biết làm, mà ngay cả đề mục đọc còn chả hiểu gì.

Đúng lúc này, di động vang lên, báo có tin nhắn mới, là của Từ Gia Tu
—— "Anh đến rồi."

Từ trước tới nay Lục Già chưa từng nghĩ đến việc nhận được tin nhắn lại vui sướng đến mức này, xen lẫn trong vui sướng còn có chút ngọt ngào, cô ho nhẹ một tiếng, nói: "Chị đã quên khá nhiều rồi, lát nữa sẽ có đại thần tới đây, em hỏi anh ấy cũng được."

Rất nhanh, Từ Gia Tu có mặt, dưới những ánh mắt chờ mong khó hiểu, anh chậm rãi ngồi xuống bên cạnh Lục Già. Bàn làm việc của giáo viên trung học Đông Châu vừa khéo có thể ngồi được hai người. Lục Già ngồi bên trong, Từ Gia Tu ngồi bên ngoài, vây quanh anh còn có mấy học sinh nữa.

Lục Già đặt đề thi của bạn học nam xuống trước mặt Từ Gia Tu, giọng nói nhẹ nhàng: "Cậu ấy hỏi em, em không làm được."

Từ Gia Tu đưa mắt nhìn tờ đề, lại liếc qua nhìn Lục Già —— em không làm được chẳng lẽ anh làm được? Từ Gia Tu quét mắt nhìn nam sinh đứng bên cạnh, khỏi cần nghĩ khẳng định là tên này đến để phá hoại thể diện của bạn gái anh đây mà.

Từ Gia Tu dựa vào lưng vào thành ghế, giở đề thi ra xem.

Tuy bộ não của con người không lưu trữ kiến thức được như máy tính nhưng dù sao trí nhớ của Từ Gia Tu vẫn tốt hơn so với Lục Già, ít nhất nhìn đề mục còn hiểu một chút. Anh thuận miệng hỏi nam sinh kia một vài công thức, định lý. Nam sinh kia sứt đầu mẻ trán cố nhớ lại rồi nói cho anh, sau đó Từ Gia Tu rút ra một tờ giấy nháp ở bên chỗ Lục Già, cầm bút viết xoàn xoạt lên giấy.

Thực ra, Lục Già không nghĩ Từ Gia Tu sẽ thật sự làm.

Ngay đến chính Từ Gia Tu cũng không ngờ anh lại bỏ thời gian ra giải đề thi này, chẳng qua là vì thấy đây là lần đầu tiên Lục Già chính thức lên tiếng nhờ vả, không thể khiến cô quá thất vọng được. Một đề thi của lớp 12, Từ Gia Tu vừa hỏi nam sinh bên cạnh một vài thứ, vừa viết thật nhanh lên giấy

nháp thử lại phép suy luận ra công thức mà anh đã quên. Từ Gia Tu suy luận rất nhanh, loáng một cái đã viết kín 2 mặt tờ giấy A4.

Dần dần, học sinh vây xung quanh nhìn xem càng lúc càng nhiều, ai cũng chăm chú nhìn Từ Gia Tu tính toán lưu loát, viết đầy ra giấy. . . Cuối cùng, Từ Gia Tu buông bút, nói ra đáp án.

"Đúng, chính là đáp án này." Một nữ sinh ở trong đội ngũ đứng xem hô lên, "Tọa độ giao điểm của một đường thẳng với đường cong C chính là căn ba của 2. . ."

Lúc này, cả đám người đột nhiên bộc phát đồng loạt vỗ tay nhiệt liệt, Lục Già cũng không cảm thấy có gì lạ, mấy bạn học sinh này đã thay cô vỗ tay tán thưởng rồi. Đề về hàm số lượng giác cực khó của lớp 12 đã được Từ Gia Tu giải xong. Lục Già có chút sùng bái nhìn về phía Từ Gia Tu, Từ Gia Tu cũng nhìn lại cô, mà chính bản thân anh cũng cảm thấy vô cùng đặc ý, ánh mắt giống như đang nói: Hôm nay em mới biết anh đây à?

Tờ giấy Từ Gia Tu dùng làm nháp gần như được viết kín hết bằng các công thức toán học, anh đưa tờ giấy cho bạn học nam rồi nói: "Mang về tự xem nhé."

"Đúng là đại thần mà." Bạn học nam nói, còn mặt dày hỏi thêm, "Anh trai, năm đó anh thi đỗ vào trường nào thế?"

Học sinh cấp ba, vấn đề được quan tâm hàng đầu luôn là kỳ thi vào Cao đẳng, Đại học. Lục Già ngồi ở bên cạnh cười cười, thay Từ Gia Tu trả lời: "Đại học Ếch."

Vừa dứt lời, đầu đã bị đập một cái, Lục Già trừng mắt nhìn về phía hung thủ, rõ ràng chính miệng anh nói là Đại học Ếch cơ mà.

Tiếng chuông vào lớp vang lên, học sinh trong phòng chờ lục tục đi về lớp của mình. Trương Phái Đông nghe phong thanh Từ Gia Tu đã đến đây,

liền gấp gáp chạy về, trêu ghẹo nói: "Từ Gia Tu, em tới để đập nát thể diện của thầy đó hả?"

Lục Già phản bác: "Học sinh ở đây muốn đập nát thể diện của chúng em mới đúng ạ."

Trương Phái Đông cười xấu xa: "Hai người các em thân thiết như vậy từ khi nào thế?"

Á. . .

Từ Gia Tu chậm rãi trả lời: "Chúng em vốn luôn thân thiết."

Trương Phái Đông và Từ Gia Tu muốn đi chơi bóng, Từ Gia Tu thấy Lục Già ngồi im bất động liền hỏi, "Không ra xem hả?" Lục Già mệt mỏi đuổi lưng, chưa muốn đứng dậy. Học sinh của thầy Trương mang một quả bóng qua, đột nhiên ông nhớ tới lão Lục, quay sang hỏi Lục Già: "Lục Già, em hỏi ba em xem ông ấy có muốn tới đây tham gia cho vui không."

Chủ nhiệm Lục mê bóng rổ đã nhiều năm, ông và thầy Trương cũng là bạn chơi bóng từ rất lâu rồi, thỉnh thoảng lại hai người lại giao đấu so tài mấy trận. Lục Già lấy di động ra gọi điện thoại, lão Lục chạy tới rất nhanh. Sau đó, Trương Phái Đông, Từ Gia Tu, lão Lục, và một thầy giáo mới nhậm chức lập thành tổ bốn người chơi bóng.

Trương Phái Đông mang theo ý chí quyết thắng, khoác tay lên bả vai Từ Gia Tu, nói với lão Lục: "Hôm nay hai thầy trò chúng tôi sẽ chung tay đồng lòng xử lý Lục diêm vương ông."

Nói xong, Trương Phái Đông có chút đặc ý nhìn về phía Từ Gia Tu: "Gia Tu, có phải hay không?"

Từ Gia Tu không trả lời thầy Trương, anh rất tự nhiên di chuyển ra đứng bên cạnh lão Lục, thản nhiên mở miệng: "Em muốn cùng chủ nhiệm Lục ở

một phe."

". . ." Trương Phái Đông nhất thời bị đả thương không nói nên lời. Vì sao??!

Lục Già đứng bên cạnh nhìn, lẳng lẳng quay mặt sang một bên.

Trong khi đó, người cảm thấy ngạc nhiên nhất phải là chủ nhiệm Lục mới đúng, ông cẩn thận xem xét Từ Gia Tu: Ái chà, bạn học Từ, chúng ta thân thiết như vậy từ khi nào thế?

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 23

Tuy có chút ngạc nhiên nhưng đương nhiên lão Lục sẽ không từ chối một vị mãnh tướng trở thành đồng đội của mình. Ông lập tức bỏ qua thầy giáo mới nhậm chức, vỗ vỗ bả vai Từ Gia Tu nói: "Nếu hôm nay chúng ta có thể chơi thắng chủ nhiệm của lớp em thì chủ nhiệm Lục sẽ mời em ăn cơm."

"Vâng." Từ Gia Tu cười cười, gật đầu đồng ý, hoàn toàn không để ý đến Trương Phái Đông vừa bị vứt bỏ, hiên ngang đứng ở bên cạnh lão Lục. Gương mặt thon dài của anh ẩn chứa ý cười, khóe mắt như có như không liếc về phía Lục Già, tâm tình cực tốt.

Trương Phái Đông cười mắng: "Tiểu tử thôi."

Chủ nhiệm Lục nhanh chóng trấn an: "Tiểu tử tốt."

Trận đấu bắt đầu, Lục Già vừa vận được giao nhiệm vụ làm trọng tài. Từ nhỏ cô đã xem lão Lục chơi bóng, lên trung học vóc dáng của cô cũng không tệ, còn tham gia mấy trận đấu bóng rổ giữa các nữ sinh. Các nữ sinh chơi bóng rổ, chính là toàn bộ nữ sinh cùng lao vào giành giật quả bóng, các nam sinh vây quanh vừa xem vừa ôm bụng cười, nhìn cảnh tượng chém giết náo loạn được phát trực tiếp mà cảm khái: "Quả là lợi hại, nữ sinh chơi trò “khí ăn trộm đào” hăng say tới mức chẳng thèm để ý đến nam sinh chúng ta nữa."

Trận đấu hôm nay, Từ Gia Tu tấn công không nhiều, anh chỉ chăm chăm cướp bóng từ tay Trương Phái Đông rồi chuyển cho lão Lục. Đây là lần đầu tiên hai người liên thủ, trình độ phối hợp ăn ý cao ngoài ý muốn.

Có sự trợ giúp đặc lực từ phía Từ Gia Tu, lão Lục càng đánh càng hăng, liên tục đáp trúng rổ hai lần.

Đúng lúc này, thầy giáo mới không cẩn thận phạm quy, Lục Già lập tức thôi còi, dùng tay tạo kí hiệu “lỗi cá nhân”, sau đó —— Từ Gia Tu phạt bóng.

Từ Gia Tu đứng ở đường phạt bóng, tư thái ‘thanh phong nhĩ nguyệt’. Tâm mắt của Lục Già cũng dừng trên quả bóng rổ nằm trong tay anh ... Đột nhiên nhớ tới trận bóng rổ năm đó, có rất nhiều nữ sinh kêu tên Từ Gia Tu, và cũng đúng lúc ấy, khi cô đứng cùng với những nữ sinh khác xem nam sinh chơi bóng rổ, mới có thể thoải mái gọi to cái tên giấu ở tận đáy lòng kia. Không phải căng thẳng, không phải băn khoăn, chỉ có vui sướng thuần túy và sự hưng phấn tột cùng.

"Từ Gia Tu, cố lên." Lục Già đứng bên ngoài sân đấu, cười tùm tùm hô một câu.

À, cố lên sao? Từ Gia Tu nhẹ nhàng cười một tiếng, dứt khoát ném bóng, đường bóng thật đẹp.

...

Cơm chiều, lão Lục mời khách tại nhà hàng nhỏ ở bên cạnh trường học, Lục Già giúp ông gọi rượu và thức ăn. Thầy Trương cùng thầy giáo mới cũng tới đây. Từ Gia Tu và lão Lục ngồi cạnh nhau, lão Lục uống bao nhiêu rượu, anh liền uống cùng bấy nhiêu. Lục Già suýt chút nữa bị hình ảnh “thầy trò” gần bó làm cho cảm động mà rớt nước mắt. Sau đó, lão Lục biết chuyện Từ Gia Tu chính là ông chủ của con gái mình, lại cùng Từ Gia Tu uống thêm mấy chén nữa: "Lục Già có thể cùng làm việc với bạn học cũ cũng không tệ nhỉ."

Có điều, chỉ là bạn học cũ thôi sao...

Lão Lục và Từ Gia Tu cùng đi ra khỏi nhà hàng, hôm nay lão Lục uống đến đỏ mặt, tương đối hiền hậu phun ra một câu: "Tiểu Từ này, em và người bạn gái hồi trung học còn ở cùng nhau không?"

Từ Gia Tu thoáng sửng sốt, thật không ngờ trí nhớ của chủ nhiệm Lục lại “tốt” như vậy. Anh trả lời thật nhanh: "Chủ nhiệm Lục, thầy uống say rồi, hồi trung học em không yêu đương gì cả."

Lão Lục mờ mịt, không yêu thì không yêu, còn cố gắng nói thuần khiết như vậy để làm cái gì. Đứa nhỏ này, vẫn còn coi ông là thầy phụ trách kỷ luật đây mà! Lão Lục cười to hai tiếng: "Được, nếu bây giờ không có bạn gái thì thầy có cơ hội giới thiệu mối tốt cho em rồi."

"Dạ." Từ Gia Tu liếc mắt nhìn Lục Già vẫn còn đang tính tiền với bà chủ bên trong quán, trước tiên là cảm tạ: "Cám ơn chủ nhiệm Lục."

Buổi tối, Lục Già vẫn giúp Trương Phái Đông chấm bài thi. Cô giúp Trương Phái Đông, Từ Gia Tu giúp cô, hai người tới một gian phòng làm việc nhỏ, phía trước chính là phòng học của lớp cô và lớp anh ngày xưa. Tối nay, Từ Gia Tu uống cũng không ít rượu, nửa uể oải nửa thanh tỉnh, anh ghé đầu vào cạnh cửa sổ, cửa sổ cũ được mở ra một nửa. Gió đêm thanh mát nhẹ lùa vào, Lục Già phải dùng chai nước chặn lên bài thi cho khỏi bay.

Lục Già chuyển từng tờ bài thi đã tìm hết lỗi sai đưa cho Từ Gia Tu, Từ Gia Tu vận mình hai cái, sau vài giây tính toán đã viết số điểm lên trên mặt giấy.

"Tính nhanh như thế không sợ sai sao?" Lục Già thắc mắc rồi lại than thở, "Tính hơn thì không sao nhưng tính thiếu thì làm sao bây giờ."

"Không sai đâu." Từ Gia Tu nói, "Chỉ có vài câu hỏi thôi, chẳng lẽ anh không biết xấu hổ chấm sai cho học sinh nữa hả?"

Có thể đừng đọc miệng như vậy được không, chủ nhân của bài thi đặc tội với anh sao... Lục Già nghiêng đầu khẽ cười, Từ Gia Tu cũng quay đầu nhìn qua. Với một người tay dài chân dài như anh mà phải ngồi trên ghế dành cho học sinh có hơi bất tiện. Tay phải của anh vòng qua vắt ngang thành ghế phía sau Lục Già, cô lơ đãng dựa lưng vào, thật tự nhiên tựa vào bên trong cánh tay Từ Gia Tu.

Hành động đụng chạm gián tiếp như vậy, thường mang theo hương vị say động lòng người.

Buổi tối vẫn có lớp tự học trong trường, đèn đuốc sáng trưng, vườn trường yên ắng loáng thoáng nghe tiếng tranh luận của học sinh. Hành lang dài có nhóm giáo viên đi qua, đoán chừng là chủ nhiệm các lớp cố ý đến kiểm tra lớp học, sau đó đứng ở cửa sau rống lên một câu: "Từ xa tôi đã nghe thấy tiếng các anh chị nói chuyện rồi, cả khóa chỉ có mỗi cái lớp này là ầm ĩ nhất thôi!"

Lúc này, Lục Già chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập trong lồng ngực, cùng với tiếng hít thở đều đặn của Từ Gia Tu, có chút nong nóng. Từ Gia Tu chậm rãi dựa lại gần, mặt đối mặt chạm nhẹ vào môi cô, cảm giác thật mềm mại, nhàn nhạt, ngọt ngào...

Đắm chìm trong nụ hôn này, nội tâm của Lục Già cũng trở nên mềm mại theo, nó có mùi vị như nụ hôn đầu tuổi mười bảy, mười tám vậy.

Tiếng chuông tan học đột nhiên vang lên.

Lục Già nhanh chóng quay đầu, vợ vội lấy bài thi che mặt, Từ Gia Tu cũng có chút lúng túng, khuôn mặt anh tuần hơi hơi phỉm hồng, hiện lên vẻ bất mãn. Tiếng chuông vừa dứt, cả sân trường lập tức trở nên náo loạn.

...

Trước kia Lục Già và Từ Gia Tu học ở hai lớp cạnh nhau, lúc đó chủ nhiệm lớp cô là cô Lô Chiêu Lăng – giáo viên Tiếng Anh cực kỳ giỏi được tuyển từ bên ngoài vào. Chủ nhiệm Trương Phái Đông của lớp Từ Gia Tu đối với cô Lô vừa gặp đã yêu, ngày nào cũng để tùy ý học sinh lớp mình gọi cô Lô là “sư mẫu”. Cuối cùng, cô Lô cũng bị tinh thần đặc biệt không biết xấu hổ của Trương Phái Đông đánh gục, chủ nhiệm hai lớp đã kết thành lương duyên, học sinh hai lớp hưng phấn hợp lực thành một hội quân sư, vô cùng đoàn kết. Thậm chí còn đoàn kết tới mức nặn ra được mấy đôi yêu sớm, chẳng khác nào cái dằm cứ cắm mãi trong lòng đồng chí lão Lục!

"Nhiều năm như vậy, vì sao thầy Trương vẫn không sinh một đứa nhỏ để chơi đùa?" Lúc trở về, Từ Gia Tu đột nhiên lên tiếng hỏi.

Chơi đùa... Đứa nhỏ có thể cầm được để chơi sao? Lục Già nghĩ nghĩ. Cô và gia đình thầy Trương đều cùng sống trong dãy nhà dành cho giáo viên nên đương nhiên biết được một ít thông tin. Bình thường, cô không thích tám chuyện của nhà người khác nhưng vẫn nói cho Từ Gia Tu biết: "Sức khỏe của cô Lô không được tốt, mấy năm nay thầy Trương và cô Lô đã đi thụ tinh nhân tạo mấy lần rồi mà không thành công." Kỳ thực, ngoại trừ việc không có con ra thì hai người bọn họ sống vô cùng tốt. Cô chưa từng gặp đôi vợ chồng nào yêu nhau như vậy, cuộc sống đơn giản, thỏa mãn vui vẻ, đáng tiếc ông trời không cho ai mọi thứ bao giờ, như người ta thường nói: Đó mới là cuộc sống.

"À..." Từ Gia Tu cảm thấy rất kinh ngạc, cũng không nhiều chuyện hỏi tiếp nữa, mà lại nghĩ đến một vấn đề khác: "Lục Già, về sau em ăn ít đồ ăn ở bên ngoài thôi."

Lục Già chỉ chỉ chính mình, đột nhiên hiểu ra. Ít cái đầu anh ấy!

Buổi tối quay lại chung cư Thanh Niên, Lục Già kể cho Janice nghe về buổi gặp mặt anh Triệu, Janice vẫn nghĩ rằng Từ Gia Tu chạy tới cứu người, liền hỏi: "Lão đại có bị anh Triệu chém cho nhát nào không?"

Trong lúc Lục Già còn đang suy nghĩ xem có nên nói cho Janice biết chuyện giữa mình và Từ Gia Tu hay không thì Janice đã bày ra bộ dáng áy náy: "Vốn dĩ tôi định đi qua đó, nhưng lão đại đột nhiên lại đưa tôi thẻ vào công ty xe tại cửa hàng 4S, cho nên tôi mới quay về."

Janice rất yêu xe, Lục Già biết, Từ Gia Tu cũng biết sao? Lục Già đột nhiên cảm thấy ngượng ngùng, có một số việc trong lúc tán gẫu mới phát hiện ra, dường như cô và Từ Gia Tu đã phát triển quá nhanh rồi.

Nhưng vậy thì đã sao, rõ ràng hai người đều thích...

Sau khi rửa mặt xong, Lục Già tính đi ngủ thì di động nhận được tin nhắn mới của Từ Gia Tu. Cô đành phải lặng lẽ rời giường đi lên sân thượng gặp anh. Đến nơi, Lục Già có chút bất mãn: "Từ Gia Tu, anh muốn làm gì?"

Làm cái gì à, đương nhiên là —— cùng anh làm nốt chuyện chưa làm xong lúc ở trường rồi.

——

Qua ngày xuân phân, thời tiết ở Đông Châu lúc lạnh lúc nóng, có ngày nhiệt độ lên tới ba mươi độ, vừa cởi áo khoác ra thì nhiệt độ đã tụt xuống thấp, lạnh ngay được. Thời trang của nam nữ nhân viên ở Ốc Á có đủ bốn mùa xuân hạ thu đông. Có nữ nhân viên mặc váy mùa hè, cũng có nam nhân viên kỹ thuật ngày nào cũng mặc áo lông đen đi làm.

Lục Già và Tiểu Đạt cùng làm việc trong một văn phòng, Tiểu Đạt còn mặc cái áo bông màu lam mà nam sinh thường mặc lúc đi học. Lục Già hỏi Tiểu Đạt : "Tiểu Đạt, rốt cuộc năm nay anh bao nhiêu tuổi rồi?"

Tiểu Đạt chẳng thèm ngẩng đầu lên: "Hai mươi tám."

Hai mươi tám! Thoạt nhìn cứ như mười tám tuổi ấy, không ngờ đã là trai già hai mươi tám tuổi. Lục Già chống tay nâng cằm nhìn Tiểu Đạt: "Tiểu

Đạt, chia sẻ bí quyết bảo dưỡng nhan sắc đi!"

"À, ngày nào tôi cũng dùng vaseline." Tiểu Đạt suy tư một chút, còn nói cả địa điểm mình mua mỹ phẩm, "Ở siêu thị đối diện có bán đấy, cái hộp màu xanh, bảy đồng tám một hộp, dùng được lâu lắm."

Lục Già cố gắng nín cười, vaseline thật tuyệt!

Tuy rằng Tiểu Đạt không nằm trong tam đại nam thần của Ốc Á, nhưng cũng là một trong những đồng nghiệp nam được các nữ nhân viên Ốc Á chào đón nhất. Điều này khiến các nam nhân viên bộ phận kỹ thuật ở lâu trên cảm thấy vô cùng khó hiểu, bọn họ có thể bại dưới tay Từ Gia Tu, bại dưới tay Diệp Ngang Dương, thậm chí bại dưới tay Janice cũng không có vấn đề gì, nhưng tại sao lại là Tiểu Đạt! Tên Tiểu Đạt ngày nào đi làm cũng xắn tay áo lên!

Cái đó là do bọn họ không biết hiện tại ‘ngốc manh’ (ngốc ngốc đáng yêu) đang rất được ưa chuộng, huống chi Tiểu Đạt lại là một người đàn ông ‘ngốc manh’ thuần khiết. Nữ nhân viên Ốc Á mỗi ngày đều thích đùa giỡn Tiểu Đạt vài câu, có đôi khi ngay cả chị Hồ Lan cũng thích làm việc đó.

Thiếu niên ‘ngốc manh’ có thể khiến các chị gái yêu thích một cách kỳ lạ, huống chi Tiểu Đạt sẽ sớm trở thành một ‘sách nhị đại’ (*). Lục Già vẫn đang chờ nhà của Tiểu Đạt bị dỡ bỏ, chuyển đến nơi khác sống. Đến lúc đó cô sẽ được mời đến khách sạn năm sao ăn liên hoan có toàn hải sản!

(*) Sách nhị đại: là một thuật ngữ xuất hiện từ 18/5/2010. Khi Bắc Kinh mở rộng quá trình đô thị hóa, một số lượng lớn nhà ở của người dân ngoại thành bị phá bỏ, người dân được đền bù một số tiền lớn. Đây là thuật ngữ nói đến thế hệ thứ hai (con) của những gia đình đột nhiên trở nên giàu có nhờ vào tiền đền bù.

Lục Già làm hết việc xong, lại mở game tìm hoa quả lên chơi, nhưng chơi không được tốt cho lắm. Lúc phát hiện ra mình không thể tìm được quả táo

ở chỗ nào, liền vội vàng gọi to: "Tiểu Đạt, mau tới đây giúp tôi một chút."

Tiểu Đạt chạy qua, hai người chụm đầu, gần như dán mắt vào cái màn hình máy tính tìm tới tìm lui. Đột nhiên Tiểu Đạt giống con khỉ cuống cuống chạy về bàn làm việc của mình. Lục Già ngẩng đầu lên vừa vận nhìn thấy Từ Gia Tu, bị bắt tại trận nên cô có chút xấu hổ. Từ Gia Tu vươn ngón tay chỉ vào một chỗ trên màn hình, nói với cô: "Có phải ở đây không?"

Ý, chính là nó!

Thuận lợi thắng qua cửa này. Lục Già vuốt vuốt tóc giải thích: "Em làm xong hết việc rồi, thả lỏng một chút thôi."

Từ Gia Tu cũng không so đo, anh chỉ cảm thấy kỳ lạ làm sao Lục Già lại thích chơi cái game ấu trĩ này. Ngày đầu tiên Lục Già đi làm, anh cẩn thận theo dõi thì thấy cô chơi trò đó liên tục, anh cài vào máy cô mấy con virus làm đen màn hình, cô liền chạy lên nói máy tính hỏng rồi, còn giống như học sinh tiểu học ngồi viết thư đề nghị, ngốc quá...

Từ Gia Tu tới đây để báo cho Lục Già biết sắp có cuộc họp để cô chuẩn bị. Sau khi anh rời đi, Tiểu Đạt vẫn còn đang trong trạng thái kinh hãi mới dám mở miệng: "Lục Già, vừa rồi tôi sợ muốn chết."

Lục Già cũng gật gật đầu: "Tôi cũng giật mình, không ngờ Từ Gia Tu... lại dễ dàng bỏ qua như thế."

Tiểu Đạt vẫn còn cảm thấy vô cùng lo lắng, còn lo lắng thay cả phần của cô: "Lục Già, ngày nào cô cũng chơi game ở công ty, không biết có làm Từ tổng mất hứng hay không, sau này sẽ gây khó dễ cho cô đấy."

Chà chà, Tiểu Đạt cũng không tệ, còn biết lo lắng cho cô nữa.

Trong cuộc họp thảo luận và nghiên cứu hạng mục mới, Lục Già không biết vì sao Từ Gia Tu lại gọi cô đến tham gia. Cô hoàn toàn không biết gì về

chuyên ngành kỹ thuật, thậm chí Tiểu Đạt còn biết nhiều hơn cả cô, bởi vì anh ta làm việc ở Ốc Á đã rất lâu rồi.

Ba hạng mục, Từ Gia Tu nhận định ‘ứng dụng dành cho mạng xã hội’ không phải là một khái niệm mới, nhưng lại rất mới đối với Ốc Á. Các hoạt động chủ yếu của Ốc Á trước kia gồm có bán phần mềm, bán số liệu, bán dịch vụ ‘đám mây’. Nhưng nếu Từ Gia Tu đã quyết tâm làm thì cũng không phải là việc quá khó khăn. Ốc Á có kỹ thuật, có nhân tài, có năng lực tạo ra sản phẩm, huống chi Lục Già cảm thấy các ứng dụng của mạng xã hội chơi rất hay. Trong lúc họp, Từ Gia Tu nói một vài từ chuyên môn, cái gì mà O2O, B2C với C2C (1), Lục Già nghe như lọt vào sương mù, nhưng vẫn thỉnh thoảng gật nhẹ đầu chứng minh mình vẫn đang nghe.

"Cần phải thử nghiệm trẻ hóa các tính năng, tạo ra các ứng dụng thú vị hấp dẫn người chơi, không làm theo phong cách ban đầu của Ốc Á nữa." Từ Gia Tu nói.

"Đúng vậy, đúng vậy!" Janice liên tục gật đầu, hết sức hưng phấn.

Janice thật sự rất thích hạng mục này, trước khi đến làm cho Ốc Á, cô từng làm trong một công ty trò chơi, sau đó chuyển qua Ốc Á mà lại có thể làm lâu như vậy tất phải có lý do của nó. Không chỉ bị thu phục bởi năng lực của Từ Gia Tu, mà quan trọng là ông chủ mới này không hề keo kiệt trong khoản trả lương. Hạng mục về ứng dụng dành cho mạng xã hội, Janice chưa làm qua bao giờ, vậy nên lại càng hào hứng muốn thử sức một phen.

Lục Già càng ngồi lại càng cảm thấy khó hiểu, Từ Gia Tu gọi cô tới họp để làm gì. Lặng lẽ ghé đầu sang hỏi Janice, Janice nhỏ giọng nói với cô: "Hiện tại mấy cái ứng dụng này ngoài việc phải đổi mới thú vị hơn để hấp dẫn người dùng thì còn phải tạo ra được cảm xúc vui vẻ, có tình – thú nữa, thế nên lão đại mới tìm tới cô."

Ặc! Tình cảm? Tình thú!

Về mặt Lục Già tràn ngập sự khó hiểu, trông bộ dạng của cô rất có tình thú à?

Lục Già lén lút nhìn Từ Gia Tu tay cầm sẵn bút ngồi trước bàn hội nghị, không hiểu vì sao lại cảm thấy ngượng ngùng. Cô thật sự rất có tình - thú sao...

"Đó là nguyên văn của lão đại đấy." Janice cảm thán thở dài, "Thực ra tôi lại thấy cô còn chả có tình – thú bằng tôi ấy chứ."

Lục Già: "..."

(1) Chú thích:

- O2O (Online to Offline): là một hình thức kinh doanh trên internet. Mạng online cung cấp các thông tin giảm giá, khuyến mại, đặt hàng, đặt phòng, thanh toán hay các dịch vụ phù hợp với nhu cầu của khách hàng; từ đó đưa họ đến với cửa hàng thực, tạo ra sức mua thực, thúc đẩy sự phát triển của thương mại điện tử.

- B2C (Business to Customer): là hình thức thương mại điện tử giao dịch giữa công ty (Business) và người tiêu dùng (Customer), còn được gọi là dịch vụ bán lẻ trực tuyến của các công ty qua mạng internet, thường được thực hiện qua thông qua các chương trình tiếp thị liên kết.

-C2C (Customer to Customer): là mô hình thương mại điện tử được tạo ra để khách hàng tương tác trực tiếp với nhau thông qua hệ thống các trang web.

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 24

Lục Già vốn tưởng rằng phần cuối của hội nghị sẽ là cái gì đó rất có "tình thú", sự thực chứng minh, là cô suy nghĩ nhiều rồi. Từ Gia Tu vô cùng đứng đắn chủ trì hội nghị, anh căn cứ vào số liệu phân tích suy ra thị trường, trên màn hình chiếu là bản powerpoint trình bày số liệu mà cách đây không lâu anh và cô tăng ca để làm. Từ Gia Tu nói đến một vấn đề trong số liệu, chẳng biết là vô tình hay cố ý mà anh khẽ cúi xuống; Lục Già cũng thoáng ngẩn người, tâm tình ngọt ngào như đang ăn một miếng đường vậy. Chi tiết nhỏ này chỉ có anh và cô biết, giữa hai người có một loại ngầm hiểu khó diễn tả bằng lời.

Khi phát máy chiếu, rèm cửa sổ của phòng hội nghị được đóng hết lại, tắt toàn bộ đèn, cả phòng tối đen, chỉ có ánh sáng nhấp nháy từ màn hình chiếu hắt lên người Từ Gia Tu. Người đàn ông có đôi tay thon dài đẹp mắt, gương mặt anh tuấn, cùng với khí chất ‘thanh phong nhã nguyệt’.

Từ Gia Tu cầm bút điện tử trong tay chỉ vài chỗ số liệu trọng điểm, kết thúc việc trình chiếu, bật đèn. Lục Già cúi đầu, sắp xếp lại nội dung họp vừa rồi.

Từ Gia Tu quay lại chỗ ngồi, tiếp tục nói ra ý tưởng của mình:

"Trước hết, chúng ta phải có khái niệm và chủ đề rõ ràng, không thể chưa hiểu kỹ về sản phẩm đã bắt tay vào làm ngay được, cần phải suy nghĩ chứ không phải bắt chước hay sao chép lại các sản phẩm trước đó". Nói đến đây, Từ Gia Tu nhích ghế dựa lại gần bàn hội nghị, "Ứng dụng mạng xã hội, nếu ngay từ đầu đã bắt người dùng thiết lập theo các quy tắc cứng nhắc cũ thì thực sự không hay. Những sản phẩm có thể tạo được sự thú hút, chiếm

được cảm tình của người dùng thì vĩnh viễn không thiếu thị trường để tiêu thụ."

... Lục Già gật gật đầu, câu này cô nghe hiểu.

Từ Gia Tu nhanh chóng đặt câu hỏi: "Hiện tại mọi người có thể thảo luận một chút xem, nhóm người dùng chính của chúng ta là ai? Tiện thể nghĩ luôn chúng ta nên đặt tên cho ứng dụng đó như thế nào."

Thảo luận bắt đầu, có người nói sinh viên, có người nói thành phần tri thức, cũng có người nói đến ‘trạch nam, trạch nữ’ (*). Còn chủ đề thì nhắc tới những vấn đề như hoài niệm thanh xuân hay mối tình đầu.

(*) trạch nam, trạch nữ: cái này hầu như bạn nào cũng biết nhĩ ^^ . Là những người thích ru rú ở nhà, không thích giao tiếp với bên ngoài.

Hoài niệm thanh xuân và mối tình đầu? Từ Gia Tu suy tư: "Nếu chủ đề là hoài niệm thanh xuân thì mọi người định đặt tên là gì?"

"Đặt tên sao? Tôi không nghĩ ra được." Địch Ca nhanh chóng nói, "Từ trước tới giờ ngữ văn của tôi chỉ đủ điểm qua."

"Có ai hỏi cậu đâu, tự mình đa tình cái gì?" Janice cắt ngang Địch Ca, "Lão đại, anh cảm thấy '8090' có được không? Ám chỉ đến những người dùng chủ yếu của chúng ta thuộc thế hệ 8x và 9x."

"Nhưng ..." Lượng Tử đột nhiên nói, "Nếu vậy thì giống như chúng ta chẳng quan tâm gì đến nhóm người dùng sinh sau năm 2000."

Lục Già không cần ngẩng đầu lên cũng biết “bạn học cũ” đang đưa mắt nhìn mình chăm chăm, Từ Gia Tu trực tiếp hỏi cô: "Lục Già, anh nhớ trước kia ngữ văn của em cũng không tệ."

Ý? Lục Già thoáng thẹn thùng, "... Cũng không tốt lắm đâu." Ngoại trừ việc viết thư tình có hơi tốt một chút...

Từ Gia Tu tiếp tục hỏi, "Nói đến thanh xuân thì em có thể nghĩ tới từ gì?"

Có thể nghĩ tới từ gì... Hiện tại cô chỉ nhớ đến việc cô viết bức thư tình kia cho anh thôi. Lục Già suy nghĩ thật nhanh: "Có thể là thăm mến, trưởng thành, hoài niệm, quãng thời gian tươi đẹp linh tinh gì đó."

"Thăm mến, trưởng thành, hoài niệm, quãng thời gian tươi đẹp..." Từ Gia Tu nhẹ nhàng lặp lại những lời cô vừa nói, sau đó nhấn giọng nói một câu, "Ý là hoài niệm lại quãng thời gian tươi đẹp của chúng ta sao?"

Chúng ta? Chắc hẳn Từ Gia Tu không ám chỉ 'chúng ta' là cô và anh đâu, Lục Già thoáng đỏ mặt khẽ gật đầu: "Đúng, chính là ý này."

Từ Gia Tu nở nụ cười, không nói thêm gì nữa. Đúng lúc này ——

Cửa phòng hội nghị bị đẩy ra, người bước vào là Diệp Ngang Dương. Cậu ta đi tới vị trí cuối cùng, ngồi xuống, nói rằng chạy tới để tham gia hội nghị. Mọi người lại tiếp tục nghĩ cho ra một cái tên, tiểu Diệp tổng ngồi ở đó cũng nêu được mấy cái tên Tiếng Anh thật phong cách, chỉ có điều chọn tên là một trong những việc quan trọng nhất, sẽ không tùy tiện lựa chọn một cái cho xong. Đã xác định được chủ đề là về thanh xuân, Từ Gia Tu đột nhiên xúc động mở miệng hỏi: "Mỗi tình đầu của mọi người là năm bao nhiêu tuổi?"

Khụ khụ! Lục Già giật mình suýt thì tự sặc nước miếng, có vẻ như nội dung của hội nghị càng lúc càng có tình thú rồi.

Câu chuyện về mỗi tình đầu gợi lên sự hưng phấn của rất nhiều người. Định Ca nói là lúc học cấp hai, Lượng Tử là khi lên đại học, mấy nhân viên lập trình cũng thành thật khai báo, chẳng biết có phải thật hay không; ngay cả Janice còn không biết ngượng mà đồng dục hô to: "Mẫu giáo!"

Mọi người đồng loạt im lặng, Địch Ca không sợ chết lên tiếng hỏi: "Sư phụ, xin hỏi giới tính người kia."

Janice trả lời: "Là một thằng nhóc rất xinh đẹp, tôi còn tưởng cậu ta là con gái ấy chứ. Ngày nào cũng thích bắt nạt cậu ta, bây giờ nhớ lại cảm thấy thật tuyệt vời!"

Đúng là rất tuyệt vời, Lục Già không nhịn được cười rộ lên, đến Từ Gia Tu cũng giật giật khóe miệng, không biết đứa nhỏ nhà ai lại xui xẻo tới vậy.

Diệp Ngang Dương còn chặc chặc hai tiếng, cười xấu xa: "Không tệ nha, Kiều Kiều."

"Bộp ——" Cứ nhắc đến tên là Janice rất dễ nổi giận, cô phẫn nộ đập mặt bàn một cái, "Diệp Ngang Dương, cậu tưởng rằng tên của cậu hay lắm đấy à?"

Từ bại hoại! Diệp Ngang Dương âm thầm chửi bới một câu, cái tên hay ho của cậu ta đã bị Từ Gia Tu làm cho hỏng hết rồi.

Khụ khụ, cuộc họp toàn những người trẻ tuổi nên không khí càng lúc càng trở nên sôi nổi. Lục Già cũng bị Địch Ca hỏi về mối tình đầu, vào lúc nào, đối tượng là ai. Từ Gia Tu ngồi ở đầu bàn hội nghị hai tay khoanh trước ngực, yên lặng quan sát.

"À thì..." Lục Già không ngờ đến nỗi nói ra toàn bộ sự thực, "Tôi cũng từ mẫu giáo."

Từ Gia Tu hơi hơi nghiêng đầu, chỉ nghe đến đây rồi không muốn nghe tiếp nữa.

Nhưng lại có rất nhiều người tò mò muốn biết, đặc biệt là: "Cũng là kiểu thích cô nên muốn bắt nạt cô sao?"

"Không phải." Lục Già cười hì hì, "Hoàn toàn ngược lại, ngày nào cậu ấy cũng mang cho tôi bánh bích quy với kẹo bông đường."

"Không tồi, không tồi, có tiền đồ." Địch Ca nhiều chuyện còn hỏi thêm, "Tên là gì thế, sau đó hai người có thành một đôi hay không?"

Lục Già lắc đầu: "Không nhớ rõ tên là gì nữa."

Cả phòng yên ắng. Tốt xấu gì cũng ăn của người ta nhiều kẹo bông đường như vậy mà đến cái tên còn không nhớ!

Lục Già cúi đầu cười ra tiếng, trong lòng cảm thấy thật vui vẻ. Lúc học mẫu giáo, thay vì nói là thích cậu bạn trai tặng kẹo bông đường kia thì phải nói là cô thích cây kẹo bông đường mới đúng; cũng giống như việc thích một ai đó thời thanh xuân vậy, những kỷ niệm đáng giá đó đều sẽ trở thành một phần quan trọng trong quãng thời gian trưởng thành của mỗi người.

"Lão đại, mối tình đầu của anh là khi nào?" Địch Ca nhướn mày, vừa nhiều chuyện vừa nịnh nọt hỏi, "Có thể chia sẻ với chúng tôi một chút được không?"

Đúng vậy! Tất cả mọi người đều rất tò mò. Bọn họ đã thi nhau nói hết rồi, lão đại cũng phải chia sẻ chút gì đó đi chứ. Trong những người ngồi ở đây có hai người không tò mò nhất, chính là Diệp Ngang Dương và Lục Già. Diệp Ngang Dương thực sự không hiếu kỳ, thời gian “nổi loạn” của Từ Gia Tu chẳng có gì hay ho để biết; còn Lục Già là giả bộ không hiếu kỳ. Cô cũng biết một ít thông tin, chỉ có điều tự biết trong lòng cùng với việc Từ Gia Tu tự mình nói ra là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Bị hỏi về mối tình đầu, Từ Gia Tu sáng khoái cười rộ lên, khiêm tốn trả lời, "So với mấy người có từ hồi mẫu giáo thì tôi có mối tình đầu rất muộn đấy."

Mẫu giáo ... Ám chỉ ai đây! Lục Già nhìn Từ Gia Tu, trề môi. Janice ngồi bên cạnh ‘ai da, ai da’ hai tiếng: "Chẳng lẽ là tiểu học à?"

Ha ha! Lục Già suýt chút nữa phụt cười.

Từ Gia Tu không có thừa nước đục thả câu, mỉm cười nghiêm túc nói ra đáp án: "Trung học."

Đáp án đúng như dự đoán... Lục Già lấy tay đỡ trán, Từ Gia Tu nói ra đơn giản như vậy, cô còn có thể bổ sung thêm vài thông tin cho anh: tại rừng cây nhỏ trong trường, bạn học lớp bên cạnh, anh và Dương San Ny.

Ghen sao? Ai thêm ăn ‘dấm chua’ từ đời thuở nào rồi chứ!

Hội nghị kết thúc, Từ Gia Tu quay lại lầu trên, trước khi đi anh còn nhìn Lục Già vài lần, muốn cô nhìn lại mình; nhưng Lục Già cố ý cùng bọn Địch Ca, Lượng Tử nói chuyện tán gẫu, hoàn toàn nhìn không tới Từ Gia Tu.

Từ Gia Tu kêu Diệp Ngang Dương còn đang ngồi im tại chỗ không muốn đứng dậy, lên lầu. Bạn gái cái gì chứ, đến liếc mắt nhìn nhau còn chẳng có!

Lão đại vừa đi khỏi, mấy người trong phòng hội nghị lập tức dời sự chú ý từ hạng mục sang mỗi tình đầu của Từ Gia Tu. Janice hăm hở hỏi Lục Già: "Lão đại thực sự có yêu đương hồi trung học sao?"

Lục Già định nói là không biết, nhưng như thế lại có vẻ như cô hơi hẹp hòi. Cô chống tay vào bàn hội nghị, thoải mái gật gật đầu: "Tôi không tận mắt nhìn thấy, nhưng có nghe người ta nói thế."

Trên đời có một câu mà những người hay buôn chuyện thường nói nhất, đó chính là —— Nghe nói.

"Wow, có xinh không?" Lượng Tử châu đầu lại gần, "Đó có phải là hoa khôi của trường cô không?" Lượng Tử suy nghĩ khá đơn giản, cỡ như Từ

lão đại thì hẳn là ‘túm’ được hoa khôi của trường chẳng phải việc gì khó.

Hoa khôi của trường thì chưa tới nhưng quả thực Dương San Ny cũng rất xinh đẹp, chỉ có điều khi đó hoa khôi của trung học Đông Châu lại là một người khác, Lục Già lắc đầu: "Là hoa khôi của lớp tôi thôi."

Ồ! Định Ca nhú mày: "Không phải cô đó chứ?"

Không phải nha. Lục Già chợt nhớ tới biệt danh thời trung học của mình, cô có chút đắc ý nói, "Trước kia tôi không phải là hoa khôi, mà là tiểu Diêm vương."

"..."

Lục Già trở lại văn phòng của mình, có hơi mệt mỏi liền ghé vào bàn làm việc chớp mắt một lát.

Vì liên quan đến lão Lục, cho nên biệt hiệu thời trung học của cô chính là "tiểu Diêm vương". Kỳ thực trước khi lên cấp ba, cấp hai Đông Châu đã có người gọi cô là ‘tiểu Diêm vương’ rồi. Lão Lục phụ trách kỷ luật rất nghiêm khắc, cô mới học tiểu học đã bị vài học sinh trung học từng bị lão Lục chinh đốn cố ý chặn lại trên đường đi học về. Thực ra bọn họ cũng chẳng muốn trả thù gì quá đáng, chỉ hù dọa đứa nhỏ là cô một chút thôi, chẳng hạn như cố ý giả bộ hung hãn hỏi: "Tiểu Diêm vương, tên gì thế?"

Còn có một hôm, cô ngồi xõm trong vườn hoa phía sau tòa nhà dành cho giáo viên để bắt ốc sên, mấy nam sinh chạy tới vỗ vỗ đầu cô, nói to: "Này, ai đó đến đây hát một bài đi!"

Đương nhiên, đó đều là sự trêu cợt không có ác ý mà thôi.

Học sinh của lão Lục đổi hết lứa này đến lứa khác, Lục Già cũng ngày một lớn lên. Đến năm mười tuổi, mẹ cô mắc bệnh ung thư tuyến sữa mà qua đời. Cô bỗng chốc trở thành đứa nhỏ không có mẹ. Mười tuổi, đúng là độ

tuổi nửa vời của bé gái, rất nhiều chuyện trên đời này cô chỉ có thể lý giải nhờ những lời kể lại của người lớn. Năm đó, tình cảm cùng suy nghĩ của Lục Già vẫn còn nồng nặc, cho nên đối với chuyện mất mẹ, bao nhiêu khổ sở và bi thương đành phó thác hết cho những người xung quanh. Bọn họ thường ôm cô khóc lớn, lặp đi lặp lại rằng cô không còn mẹ, không ngừng vuốt đầu cô an ủi: "Đứa nhỏ đáng thương."

Lục Già đột nhiên trở thành đứa nhỏ đáng thương trong mắt bọn họ, nhưng chỉ mới ba tháng trước thôi, cô vẫn còn viết một bài văn trong vở có tên —— “Chúng ta đều là những đứa trẻ hạnh phúc”, vì sao đang êm đẹp cô lại không hạnh phúc?

Sau đó, mỗi lần có người thân ôm cô rút nước mắt, lão Lục đều rất tức giận: "Không phải tôi đã từng nói rồi sao, đừng nhắc lại chuyện đó trước mặt tiểu Già nữa!"

Trước kia, tuổi Lục Già còn nhỏ, có quá nhiều việc không biết nên hiểu như thế nào. Về sau cô mới biết, khi đó lão Lục đã rất cố gắng để bảo vệ, che chở cho cô. Mẹ đột nhiên qua đời, đương nhiên cô có đau lòng, nhưng khi đói vẫn có thể ăn, mệt vẫn có thể ngủ, đôi khi đầu óc lơ mơ sẽ hỏi lão Lục: "Mẹ thật sự không về nữa sao ba?"

Đứa bé khổ sở, nhưng khổ sở đều có thể vượt qua, nó sẽ chậm rãi biến mất trong cuộc sống trưởng thành. Nhưng lão Lục lại không giống như vậy, vợ mất, đối một người đàn ông có suy nghĩ thành thực và luôn tràn đầy tình cảm mà nói, đó là sự ly biệt vĩnh viễn, đau đớn đến tận xương tủy. Cho nên đã nhiều năm trôi qua mà lão Lục vẫn không chịu đi bước nữa, hoặc cũng có thể giống như Từ Gia Tu từng nói với cô: "Có đôi khi đổi sang thích một người khác không phải là chuyện dễ dàng."

Sau khi trở thành đứa nhỏ không có mẹ, cô lại đến vườn hoa phía sau tòa nhà dành cho giáo viên để bắt ốc sên. Lục Già không cần thận làm bùn đất dính bẩn vào váy, cô còn lo không biết bây giờ về nhà thì biết làm sao, đột

nhiên nhớ tới lúc này đã không còn mẹ ở nhà nữa. Không có mẹ vắng, cũng không có mẹ một bên dạy bảo, một bên giặt sạch váy cho cô. Lục Già chạy một mạch tới vòi nước bên ngoài phòng ăn, kiễng chân lên xử lý sạch sẽ chỗ bùn đất dính trên váy, tiếng nước chảy ào ào. Mọi người đều nói, một người đàn ông như lão Lục sao có thể vừa làm ba vừa làm mẹ được, cưới một người phụ nữ về chăm sóc đứa nhỏ, giặt quần áo nấu cơm cũng tốt.

Khi đó suy nghĩ của Lục Già thật sự rất đơn giản, cô không muốn có mẹ mới, cho nên cô phải tranh thủ giặt thật sạch váy bẩn, không để cho lão Lục biết...

Dần dà, càng ngày cô càng độc lập.

Khi lên trung học, Mạnh Điềm Điềm từng rất hâm mộ khả năng độc lập của cô. Cho dù lão Lục có đi ra ngoài họp ba ngày, cô vẫn có thể tự rời giường đúng giờ, chưa khi nào đi muộn. Khi đó, cô muốn nói cho Mạnh Điềm Điềm biết, trở nên độc lập không có gì đặc biệt hơn người, chỉ cần ông trời lấy đi người mà mình ỷ lại nhất thì tự nhiên bản thân sẽ phải độc lập mà thôi. Không có tiếng gọi dịu dàng của mẹ mỗi sáng, thì hằng đêm tự mình cài đồng hồ báo thức đúng giờ chẳng phải ổn rồi sao?

Quãng thời gian học trung học của cô trôi qua tương đối vui vẻ, cô cũng không bị những người khác bài xích vì là con gái của thầy giáo phụ trách kỷ luật. Bạn họ đều gọi cô là ‘tiểu Diêm vương’, gọi nhiều cũng là một loại thân thiết. Tuy rằng Lục Già không muốn để cho nhiều người biết rõ cô không còn mẹ, nhưng cô và lão Lục sống ngay trong khuôn viên trường, vậy nên mọi người không muốn biết cũng khó. Sau khi Mạnh Điềm Điềm biết chuyện đã ôm cô khóc rống lên, Lục Già còn phải dỗ Mạnh Điềm Điềm đừng khóc, đã là chuyện xảy ra từ rất lâu rồi.

Sự cảm thông giữa bạn bè thời niên thiếu thật kỳ lạ, cũng thật mềm mại.

Mặt khác, bởi vì có cha già là chủ nhiệm, cho nên Lục Già thỉnh thoảng cũng sẽ cung cấp thông tin ‘tình báo’ cho các bạn, ví dụ như sau khi kết thúc lớp tự học buổi tối cô liền nói cho bọn họ biết: "Ngày mai ba mình sẽ cho làm bài kiểm tra đột xuất, các cậu nhớ chuẩn bị."

Có đôi khi, không chỉ học sinh trong lớp cô, mà ngay cả học sinh của lớp bên cạnh cũng chạy sang hỏi thăm tình hình. Lần đầu tiên cô và Từ Gia Tu nói chuyện cũng chính là Từ Gia Tu chủ động chào hỏi trước. Anh tựa lưng vào lan can bên ngoài hành lang, thời điểm Lục Già đi ngang qua thì đột nhiên mở miệng: "Này, tiểu Diêm vương..."

Lục Già dừng lại nhìn Từ Gia Tu, mấy nam sinh xung quanh đẩy đẩy vai anh mấy cái, Từ Gia Tu hỏi tiếp: "Tháng này ba cậu còn kiểm tra tóc nam sinh nữa hay không?"

À, nam sinh khi đó thật đáng thương, muốn làm đẹp cũng không có cơ hội, tóc mái của bọn họ không được vượt qua lông mày, độ dài cũng không được quá năm centimet. Nếu không cẩn thận sẽ bị lão Lục bắt đến văn phòng ngay, lão Lục lấy hẳn thước ra đo, vượt qua bao nhiêu centimet thì phải chạy bấy nhiêu vòng quanh sân thể dục ...

...

"Tại sao bảo bối nhà tôi lại khóc?" Janice khó hiểu hỏi, Tiểu Đạt đứng bên cạnh lắc lắc đầu. Anh ta làm sao mà biết được, chỉ thấy Lục Già đang ngủ tự dưng lại chảy nước mắt nên nhanh chóng chạy ra ngoài báo tin thôi.

Sau đó Janice chạy tới, Dịch Ca và Lượng Tử đi theo phía sau, một đồng người đứng vây xung quanh bàn làm việc của Lục Già, lẳng lặng quan sát.

Lục Già đột nhiên giật mình tỉnh lại, phát hiện hình như —— cô đang bị vây xem. Cô sờ sờ gò má, thấy có chút ẩm ướt, không hiểu tại sao bỗng dưng lại chảy nước mắt. Cô vô cùng bối rối: "Mọi người ... đều ở đây à?"

"Bảo bối." Janice sờ sờ đầu cô, dịu dàng hỏi, "Gặp ác mộng hả?"

Lục Già thật sự không biết nên nói như thế nào. Vừa vặn cũng đến giờ tan tầm, cô đứng lên nói với Janice: "Tôi về trước nấu cơm, cô nhớ về sớm một chút đấy nhé."

Động tác của Lục Già nhanh tới mức khi Từ Gia Tu đi xuống lầu dưới đã không thấy bóng dáng cô đâu. Từ Gia Tu còn định rủ Lục Già cùng đi về, vậy mà tới nơi lại chỉ thấy mấy người Địch Ca, Lượng Tử đang trầm mặc thở dài.

"Mấy người các cậu đang làm gì thế?" Từ Gia Tu nhìn quanh văn phòng một lượt, "Lục Già đâu?"

Janice uể oải trả lời: "Đã tan tầm rồi."

"Chạy trốn nhanh như vậy à?" Từ Gia Tu nhíu mày, cô cầm tinh con thỏ sao?

Vẻ mặt Janice có chút ủ ê, không muốn nói chuyện.

Từ Gia Tu miễn cảm nhận ra tình huống có vẻ bất thường, không khỏi căng thẳng vội hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Janice nhướn mày, trả lời: "Lục Già vừa mới khóc, bộ dạng của cô ấy rất khổ sở."

Cái gì? Khóc? Từ Gia Tu đang định xoay người rời đi thì Địch Ca ở phía sau gọi giật lại: "Khoan đã ... anh Gia ..."

"Có chuyện gì nói mau." Từ Gia Tu quay đầu.

Địch Ca hết sức nghiêm túc mở miệng: "Đột nhiên tôi nhớ ra, Lục Già có kể cho chúng tôi nghe về chuyện bạn gái thời trung học của anh, sau đó có thể cô ấy vụng trộm khóc rồi."

Từ Gia Tu: "... ..." Lục Già không bị bệnh đấy chứ?!

Janice nhin không nổi nữa: "Lão đại, anh đi an ủi bảo bối vài câu đi."

Cái này còn cần cô nhắc nữa chắc! Không đợi Janice nói thêm câu nào, Từ Gia Tu nhanh chóng rời khỏi công ty. Cả đường trở về chỉ có một nghi vấn, Lục Già thật sự vì anh mà khóc sao?

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Lục Già khóc? Khóc vì bạn gái thời trung học của anh? Chẳng lẽ cô cho rằng anh còn có thể có người nào khác hồi trung học nữa sao? Phụ nữ một khi ăn dấm chua thì chỉ số thông minh đều tụt xuống thấp như vậy à?

Từ Gia Tu tìm được Lục Già ở cửa hàng bán rau quả của chung cư Thanh Niên. Gần chung cư Thanh Niên không có chợ, ở quảng trường cách đây hai trạm xe có siêu thị, nhưng hầu như mọi người đều ngại xa, cho nên cửa hàng rau quả được mở ngay tại đây là sự lựa chọn nhanh và tiện lợi nhất. Ngoại trừ nhập hoa quả, rau xanh từ bên ngoài hằng ngày, ông chủ còn bán cả thịt tươi và một số hải sản.

Bên trong cửa hàng, Lục Già đứng trước quầy rau củ chọn lựa, cô đã cầm một hộp ớt xanh với mấy củ khoai tây to. Từ Gia Tu sai chân bước vào, Lục Già xoay người, mới đầu có hơi ngạc nhiên một chút, sau đó cô cong khóe miệng lên, hỏi anh: "Này, buổi tối anh muốn ăn cái gì?"

Không phải là khóc sao...

Từ Gia Tu đi tới đứng đối diện Lục Già, nhìn chăm chăm vào cô một lúc, quả nhiên vành mắt có hơi hồng hồng, nhất thời đau lòng lại không nói được cái gì, tất cả cảm xúc dâng lên chỉ hóa thành một tiếng —— "Đồ ngốc."

Gì đây Đồ ngốc á ... !

Lục Già trừng mắt nhìn Từ Gia Tu, đang yên đang lành tự dừng lại mắng cô là đồ ngốc, cho dù có mắng khiến cho toàn thân cô tê dại cũng không được. Lục Già bất mãn nhét mấy thứ đồ đang cầm trong tay cho Từ Gia Tu,

Từ Gia Tu một tay cầm rau, tay còn lại muốn nắm lấy tay cô. Lục Già tránh trái tránh phải một hồi, sau đó hai người giống như trẻ con giằng co nô đùa, bị hành động ngây thơ của chính mình chọc cười; cuối cùng cô cũng để Từ Gia Tu tùy ý dắt tay mình.

Khi trả tiền, Từ Gia Tu lại mua thêm hai hộp anh đào vừa mới bày ra, ông chủ mập mạp vui vẻ nhận hai tờ tiền Từ Gia Tu đưa tới, mở miệng trêu ghẹo: "Vợ chồng son hạnh phúc quá nhỉ!"

Từ Gia Tu trả lời: "Cũng được ạ."

Lục Già sửa lại lời nói của ông chủ: "Không phải vợ chồng son đâu ạ."

Ông chủ cười tủm tỉm: "Thì cũng là người yêu phải không?"

Lục Già chậm rãi gật gật đầu, rồi quay sang nhìn Từ Gia Tu; khóe miệng anh giật giật, có khác nhau sao?

Đương nhiên là có, vợ chồng son nghe không xuôi tai. Lục Già cười cười kéo Từ Gia Tu đi ra ngoài, đi được một đoạn thì đi qua cửa hàng tiện lợi. Em gái thu ngân bên trong cửa hàng mặc một chiếc tạp dề màu xanh biếc trông thật đáng yêu. Lục Già nhìn cô gái này lại nhớ đến chiếc bánh ngọt tình yêu đã bị cô cùng Janice, Dịch Ca và Lượng Tử ăn mất, trong lòng có chút áy náy. Khi hai người bước qua, cô gái còn đưa mắt sang nhìn, vẻ mặt ngu ngơ thần thờ.

Lục Già lại càng thấy có lỗi, lén lút buông lỏng tay Từ Gia Tu, đi nhanh về phía trước.

Tay đột nhiên bị buông ra, Từ Gia Tu nhìn Lục Già đi đằng trước, rồi nhìn qua cửa hàng tiện lợi, hiểu ra: Đúng là một cái bình dấm chua. Anh sai bước, kéo lấy tay bạn gái: "Tên của cô ấy là gì anh cũng không biết."

Hả? Lục Già ngẩn người.

Từ Gia Tu nhìn không được, trực tiếp hỏi chuyện ngày hôm nay: "Lục Già, Janice và Địch Ca nói em khóc ở trong văn phòng."

Janice và Địch Ca! Lục Già "Ừ ừ" hai tiếng: "Lúc ngủ em có nhớ lại một số việc."

"Việc gì?" Từ Gia Tu truy hỏi.

Lục Già không muốn bản thân mình trở nên đa sầu đa cảm, cô ậm ừ cho qua chuyện: "Chỉ là một số việc trước đây mà thôi..."

Từ Gia Tu nhất thời không biết nên nói cái gì, dường như anh đã bị hạ chú bởi câu nói của Địch Ca tại Ốc Á, cả đầu chỉ có một suy nghĩ rằng Lục Già vì anh mà khóc trộm, do dự một chút liền dứt khoát mở miệng: "... Là vì anh sao?"

"Hả?" Lục Già choáng váng, cô hoài nghi nhìn đáng vẻ hết sức nghiêm túc của Từ Gia Tu, xác định anh thực sự không nói giỡn mới chậm rãi nở nụ cười, sau đó cười đến đau bụng mà không dừng lại được.

Sao Từ Gia Tu có thể hỏi như vậy chứ? Hiện tại người đàn ông nào cũng tự kỷ đến mức hy vọng phụ nữ trên toàn thế giới coi họ là trung tâm sao? Ha ha ha!

Hóa ra là không phải...

Từ Gia Tu có chút thẹn quá hóa giận, "Là Janice nói em khóc vì chuyện bạn gái thời trung học của anh, cho nên anh mới hỏi." Từ Gia Tu thừa nhận mối tình đầu của anh là lúc học trung học, nhưng anh không hề có bạn gái.

À à, Lục Già dừng cười, đôi mắt rưng rưng, cô cười chảy cả nước mắt ra rồi.

Từ Gia Tu không vui, nhưng vẫn quan tâm hỏi: "Vậy khóc là vì chuyện gì?"

Trong lúc hai người cùng nhau nấu cơm, Lục Già kể cho Từ Gia Tu nghe về chuyện của mẹ mình. Cô mang khoai tây ra gọt sạch vỏ: "Hôm nay em sẽ làm bánh khoai tây."

Bánh khoai tây mẹ làm là món ăn hồi nhỏ Lục Già yêu thích nhất; sau khi lớn lên, cô đã từng làm thử rất nhiều lần nhưng đều không làm được mùi vị giống như trong trí nhớ. Có thể là do trong lòng có tiếc nuối, nên cho dù có làm ra mùi vị giống như đức cũng vẫn cảm thấy không tương đồng.

Từ Gia Tu hồi tưởng lại thời điểm anh biết chuyện Lục Già không còn mẹ. Lúc đó, nam sinh của lớp anh ở ngay trong ký túc xá đối diện với dãy nhà dành cho giáo viên. Anh không ở nội trú, nhưng cũng có đi qua ký túc xá nam mấy lần. Thình thoảng có thể thấy Lục Già ở trong bếp làm đồ ăn chờ chủ nhiệm Lục trở về, anh còn cảm thấy kỳ lạ tại sao trong nhà lại không có người nấu ăn, sau đó mới biết được chuyện kia thông qua một bạn học nam trong lớp...

Phòng bếp được thiết kế theo dạng quầy bar, Từ Gia Tu di chuyển ra phía sau ôm lấy Lục Già, Lục Già quay đầu lại, anh cúi đầu, môi chạm môi. Hai bàn tay Lục Già đều ướt, nên cô không muốn chạm vào chiếc áo sơ mi hàng hiệu của Từ Gia Tu. Hai người dán sát vào nhau, cô hơi giang hai cánh tay, khẽ ôm hờ anh, động tác khá cứng nhắc, nhưng vẫn dịu dàng đầy tình cảm.

...

Từ Gia Tu hôn có chút gấp gáp, Lục Già dựa nửa người vào quầy bar. Không biết đã qua bao lâu, anh ôm chặt lấy cô chậm rãi điều chỉnh hơi thở, bình ổn lại trái tim đang đập loạn nhịp. Cảm giác này, chỉ có hai người, một thế giới riêng, vô cùng thân mật.

Tuy nhiên, người thứ ba quay về cũng rất nhanh.

Janice trở về, còn dẫn theo cả người thứ tư và người thứ năm nữa. Dịch Ca với Lượng Tử đi theo sau Janice, trong tay mỗi người đều cầm một ít đồ ăn và hoa quả. Cả năm người cùng nhau dùng cơm tối, bánh khoai tây mà Lục Già làm căn bản không đủ chia cho tất cả.

Từ Gia Tu biết mình không nên biểu hiện quá hẹp hòi, nhưng vẫn không nhịn được hỏi: "Sao mấy người lại về đây hết thế?"

Dịch Ca và Lượng Tử giải thích: "Chẳng phải tâm tình của Lục Già không được tốt hay sao? Chúng tôi tới đây để an ủi cô ấy mà."

"..." Từ Gia Tu ngả người tựa lưng vào thành ghế, liếc mắt nhìn hai người đàn ông đang ra sức tranh giành thức ăn, bọn họ thật đúng là nể mặt mình. Janice ngồi phía đối diện thì sắm vai ôn nhu dịu dàng, gắp một miếng thịt đặt vào chén cơm của Lục Già, hành động hết sức dè dặt cẩn trọng.

Từ Gia Tu day day huyết thái dương, rốt cuộc anh chiêu mộ mấy người kiểu gì thế này!

Quay về phòng 913, đương nhiên Lục Già bị Janice ra sức truy hỏi. Janice giống như chị gái chốn khuê mật, à không, phải là “anh trai” chốn khuê mật ngồi đối diện với Lục Già, vừa ăn đào tươi thuận tay lấy bên phòng 906 về, vừa há mồm ra đặt câu hỏi.

"Tôi cảm thấy ngoại trừ quan hệ bạn học cũ ra, cô và lão đại nhất định còn có quan hệ gì đó khác."

Đương nhiên là có quan hệ khác, Lục Già ôm chiếc gối đầu trên sofa nghĩ thầm, nếu không thì hai hộp anh đào này đâu có dễ dàng lấy về như vậy được!

"Trước kia tôi từng viết thư tình theo đuổi Từ Gia Tu." Lục Già kể từ sự kiện đầu tiên.

"Tuổi trẻ nông nổi nha!" Janice vô cùng tò mò, vươn tay định ấn một quả anh đào vào miệng Lục Già cho cô ăn, nhưng suýt chút nữa thì ấn thẳng vào lỗ mũi.

Lục Già lấy tay che miệng, cũng đâu đến nỗi “nông nổi” lắm đâu.

"Theo đuổi được không?" Janice hỏi, vừa hỏi xong đã lập tức tự mắng mình ngu ngốc. Nếu theo đuổi được thì chẳng phải mối tình đầu của lão đại là bảo bối hay sao?

Lục Già lắc đầu: "Không."

Janice tiếp tục hỏi: "Vậy bây giờ còn thích lão đại không?"

Thích chứ, không thích thì làm sao có thể thành một đôi được. Lục Già dựa lưng vào sofa, nhìn Janice rồi gật đầu: "Vẫn còn thích."

Janice hiểu ra, thảo nào hôm nay bảo bối lại khóc. Cô nhét thêm một quả anh đào vào miệng Lục Già: "Không sao, cứ theo đuổi lão đại vài lần là tốt rồi, nếu không được tôi giúp cô."

Theo đuổi vài lần là tốt rồi? Từ Gia Tu lại không có giá trị đến thế sao? Lục Già suýt chút nữa thì phun quả anh đào ra vì sặc, cả mặt đều đỏ, cô thành thật nói: "Chúng tôi đã thành một đôi rồi."

"Wow!" Janice thoáng kinh ngạc một chút, sau đó nói, "Tôi đã bảo rồi mà, với người như lão đại thì phải theo đuổi ít nhất hai lần."

Lục Già không còn gì để bình luận. Đột nhiên, cả người cô bị đẩy ngã ra sofa, Janice cậy người cao bất ngờ đánh úp tới.

Janice ngồi một lúc mới nhận ra trong suốt thời gian qua mình đã bị Lục Già lừa dối, không dạy dỗ một chút thì không được rồi! Janice ra sức cù Lục Già, Lục Già sợ nhất là cái này, há to mồm vừa kêu lớn vừa cười không ngừng, cười chảy cả nước mắt.

"Đã biết sai chưa?"

"Biết rồi, biết rồi..."

Janice cười xấu xa, càng cù càng hăng, Lục Già tránh trái tránh phải, hét âm ỉ: "Cứu mạng, cứu mạng!"

Janice cũng bắt đầu tham gia diễn xuất, cười nham hiểm: "Cứ kêu đi, đêm nay cô có kêu rách cổ họng cũng không có người tới đây đâu."

Đúng lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, cái người “có kêu rách cổ họng cũng không tới” đã có mặt. Janice và Lục Già đồng loạt nhìn Từ Gia Tu đang chạy vào, sau đó Janice cơ trí vội vàng giải thích: "Lão đại, tôi ... đang giúp anh chinh đồn phụ nữ nhà anh á."

Người hay động vật đều có ham muốn chiếm hữu nhất định, bất kể là đàn ông hay phụ nữ, đã thế Janice lại còn là một người phụ nữ có tính cách đàn ông hơn cả đàn ông. Sau khi biết được sự thật về mối quan hệ giữa lão đại và Lục Già, Janice hỏi cô một câu ngay trước mặt Từ Gia Tu: "Bảo bối, nếu tôi và lão đại cùng rơi xuống nước thì cô sẽ cứu ai trước?"

Hở ... Lục Già nhìn Janice, lại liếc mắt qua Từ Gia Tu cũng đang chờ đáp án, cô ngất! Hai người này đều cao trên 1m8, còn phải chờ cô cứu hay sao? Một người cô cũng không cứu!

Về chuyện giữa Lục Già và Từ Gia Tu, Lục Già nói cho Janice biết nhưng cô không muốn công khai trước tất cả mọi người; tuy rằng hai người

là nghiêm túc, cũng không phải chơi đùa gì. Janice nghe xong, tỏ vẻ hiểu rõ: "Bình thường ở Ốc Á có quy định, nếu các nhân viên trong công ty muốn công bố tình cảm thì cần phải dựa trên cơ sở kết hôn; bằng không phải rời khỏi công ty, chỉ có kẻ ngốc mới công khai ra ngoài thôi."

Lục Già nghĩ nghĩ, cũng đúng, đây là vấn đề lớn nhất. Nếu cô và Từ Gia Tu chẳng may có chia tay thì tất nhiên Từ Gia Tu sẽ không rời khỏi công ty rồi, người ra đi phải là cô ấy chứ. Đến lúc đó, cô không chỉ thất tình mà lại còn thất nghiệp nữa!

Trò chơi tình yêu mạo hiểm này, có vẻ như cũng khá đau đầu đây.

Mà thôi, đến đâu thì đến! Nếu tương lai thực sự có chuyện đó, cô sẽ coi như mình nhìn bảng lương ở công ty này không vừa mắt!

Lục Già lĩnh tiền lương tháng đầu tiên ở Ốc Á, cô tính toán thử các khoản thu chi sau khi đến làm ở đây thấy hụt mất hơn một vạn. Số chi ra phần lớn là tiền thuê nhà ba tháng trả cho Janice cùng cái váy đẹp để chưa từng mặc ra ngoài lần nào kia.

Janice cũng nói là vì vấn đề sai lầm trong hạng mục mà cô bị trừ lương, Lục Già trấn an: "Tiền lương của cô vẫn hơn một vạn cơ mà."

Còn tiền lương của Lục Già đến Janice còn không dám nhìn thẳng, Janice đột nhiên nghĩ ra một ý: "Bảo bối, hiện tại cô đã được coi là người phụ nữ của lão đại rồi, không nghĩ đến chuyện tự tạo ra lợi ích cho mình sao?"

Tạo thế nào? Cô là kế toán của phòng tài vụ, chẳng lẽ lại liên thủ với Tiểu Đạt làm giả sổ sách bòn rút tiền của Từ Gia Tu?

Janice nhìn bộ dạng nghĩ mãi không ra của Lục Già, tiếp tục chỉ điểm: "Không phải hạng mục mới của Ốc Á đã bắt đầu thực hiện rồi sao? Cô đi tìm lão đại xin tham gia vào đó đi, hạng mục hoàn thành tốt là có tiền hoa hồng rồi!" Nói đến đây, Janice tương đối tự tin phát biểu, "Không phải tôi

khoác lác gì đâu, nhưng có Janice tôi đây tham gia thì hạng mục cơ bản sẽ không xảy ra vấn đề gì. Đã vậy lần này lại do chính lão đại tự mình chỉ đạo công việc, cho nên cô hiểu rồi chứ —— "

À, hiểu!

Nhưng cái gì mà ngôn ngữ lập trình R hay Erlang cô còn không phân biệt được thì tham gia làm sao. Ăn có thể thử nhưng hạng mục không thể thử bừa được nha.

Janice chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Có gì đâu mà khó, bày ra linh tinh gì đó là được rồi."

Đúng ha, hai mắt Lục Già sáng rực. Đối với ứng dụng mạng xã hội cô cũng có chút hứng thú, nhưng —— "Những nhân viên phòng khác của Ốc Á đều có thể xin tham dự hạng mục được sao?"

Về vấn đề này, Janice thân nhiên trả lời: "Nếu cô không phải là người phụ nữ của lão đại thì tôi cũng không dám tùy tiện đưa ra đề nghị này đâu."

Nhưng xin như thế nào bây giờ?

Lục Già lên lầu đưa bảng biểu báo cáo cho Từ Gia Tu, anh đang tập trung suy nghĩ cái gì đó. Cô gõ cửa đi vào, Từ Gia Tu trực tiếp mở miệng: "Lục Già, giúp anh nghĩ cái tên cho ứng dụng đi."

Chọn tên ứng dụng đâu phải là việc của cô, sao anh có thể đưa ra mệnh lệnh này mà chẳng biết xấu hổ gì cả. Lục Già đưa bảng biểu báo cáo qua, thuận miệng nói: "Em không phải là thành viên trong tổ hạng mục mà."

"À, cũng phải." Từ Gia Tu khẽ cười, đổi sang cách nói khác, "Vậy lấy tư cách là bạn gái của anh nghĩ giúp anh đi."

Lục Già: "...Ừm~"

Về tên của ứng dụng mạng xã hội, Từ Gia Tu có rất nhiều sự lựa chọn, đây là kết quả sau khi tiếp thu ý kiến của tất cả mọi người. Lục Già ngồi trên ghế sofa xem hết một lượt, tất cả đều là những cái tên liên quan đến thanh xuân, có vẻ như Từ Gia Tu thực sự quyết định lấy cái này làm chủ đề. Cô ngước mắt nhìn về phía người ngồi đối diện, mở miệng trêu đùa: "Rừng cây nhỏ có được không?"

"Rừng cây nhỏ?" Từ Gia Tu ngẫm nghĩ. "Mang ý nghĩa gì?"

Ý nghĩa chính là: rừng cây nhỏ, lớp bên cạnh, anh và Dương San Ny đó. Lục Già vô cùng đứng đắn nói: "Tươi mát, trong lành lại lãng mạn, hơn nữa rừng cây nhỏ trong khuôn viên trường học, khẳng định là rất nhiều nam nữ trưởng thành có ký ức đẹp ở đó đi."

Thật không? Ngại quá, anh không có. Từ Gia Tu khẽ nhú mày, "Chẳng lẽ em có?"

Lục Già lười phải phản ứng lại, một lúc sau cô mới nói tiếp: "Đối với rất nhiều người mà nói, thanh xuân chính là khoảng thời gian tươi đẹp nhất trong cuộc đời bọn họ."

"Đúng vậy, dù khi đó ngày nào cũng làm bài kiểm tra cũng không thấy chán ghét." Từ Gia Tu tiếp lời của cô, thần sắc trên mặt như chợt sáng tỏ. Thời điểm anh cân nhắc suy nghĩ, đầu ngón tay vuốt mũi hai cái, từng cử động giơ tay nhắc chân đều tản ra một loại hương vị lay động lòng người. Sau một hồi, anh mở miệng nói, "Thời gian.... thời gian.... nếu là tìm về quá khứ thì là “thập quang” rồi. Lục Già, em cảm thấy cái tên “thập quang” này như thế nào?"

"Cái gì quang?" Lục Già nghe không rõ lắm, gì mà tìm đi tìm về.

Từ Gia Tu cầm bút, viết nhanh hai chữ xuống giấy đưa qua. Chữ viết thanh mảnh có lực, Lục Già cúi đầu nhìn xuống tờ giấy, hóa ra Từ Gia Tu vừa nói —— "Thập quang".

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Tên của hạng mục đã được quyết định, Lục Già cảm thấy chính mình cũng góp một chút công lao nho nhỏ ở trong đó, nhưng —— cô vẫn không được tham gia hạng mục. Sau khi biết chuyện, Janice liền nhìn Lục Già bằng ánh mắt như đang nhìn đồng bunn nhào không trát được lên tường, dí ngón tay vào trán cô nói thẳng: "Quá vô dụng, ngay cả việc ‘được sủng sinh kiều’ cũng không làm được."

Được sủng sinh kiều! Lục Già thật muốn khóc, cô có biết làm nũng bao giờ đâu, huống chi có thể "được sủng sinh kiều" rất khó nha. Câu này có hai vế cơ mà: Từ Gia Tu phải ‘sủng’ trước thì cô mới kiều được chứ!

Kỳ thực, Lục Già cũng cảm thấy bản thân mình có chút vô dụng. Lúc trước thì rối rắm xem nên giữ chừng mực giữa quan hệ bạn học cũ và ông chủ - nhân viên như thế nào; bây giờ lại đắn đo giữ khoảng cách giữa hai thân phận bạn trai và ông chủ của Từ Gia Tu. Nếu coi Từ Gia Tu là ông chủ thì rõ ràng cô và anh có địa vị ngang hàng trong tình yêu, tại sao lúc nào cô cũng phải kính cẩn lễ phép, huống chi tiền lương còn phát ít như vậy. Còn nếu coi anh là bạn trai, cô lại càng không muốn khiến các đồng nghiệp có thành kiến với mình, dù sao, bạn gái của ông chủ cũng chưa chắc đã là bà chủ.

...

Lục Già ghé đầu xuống mặt bàn, ngón tay trêu chọc mấy nhánh lá cây xấu hổ, tay chạm đến đâu, những chiếc lá màu xanh nhạt liền cụp vào đến đấy. Thấy cô không ngừng “hành hạ” cái cây đáng thương, Tiểu Đạt ngồi

đối diện rồi cuộc không nhìn được lên tiếng nhắc nhở: "Lục Già, đừng làm hỏng cây của tôi đấy."

Được rồi, không chơi nữa. Lục Già đứng lên ôm chậu cây xấu hổ Tiểu Đạt nuôi đặt bên cửa sổ, cạnh mấy chậu hoa đồng tiền. Cô bước đến trước mặt Tiểu Đạt, Tiểu Đạt nỗ lực tiếp tục xem sách.

"Tiểu Đạt, mấy ngày nay anh đọc cái gì thế?" Lục Già hỏi, tiện tay cầm mấy quyển sách ở trên mặt bàn lên xem; các quy định về kế toán thuế, pháp luật kinh tế Lục Già dựa người vào cạnh bàn lật xem một hồi, hiểu ra, "Tiểu Đạt, anh định tham gia kỳ thi CPA (*) năm nay sao?"

Lục Già thuận miệng hỏi, mặt của Tiểu Đạt đột nhiên đỏ bừng, vô cùng khả ái. Anh ta ấp úng nói: "Lục Già, cô có cảm thấy tôi tham gia thi CPA là chuyện nhảm nhí hay không? Ngay cả việc kế toán tài vụ bình thường tôi còn không làm được."

Hóa ra người nào cũng sẽ có hoài nghi nhất định về bản thân mình, ngày hôm qua Lục Già còn hoài nghi không biết tình cảm của Từ Gia Tu dành cho mình có phải là 'hư tình giả ý' hay không. Trước kia anh không thích cô, sao bây giờ đột nhiên lại thích, chẳng lẽ là do tuổi tác cao nên cũng dễ dàng chấp nhận hơn? Lục Già bất đắc dĩ nghĩ.

"Sao lại thế?" Lục Già cố gắng động viên Tiểu Đạt, "Tiểu Đạt, anh phải tin tưởng vào chính mình, dù anh làm việc không có gì xuất sắc, nhưng anh đáng yêu mà! Anh xem, công việc chính của gấu mèo đó là hàng ngày chỉ cần đáng yêu mà thôi, nhiều người thích lắm ấy."

Tiểu Đạt hừ hừ hai tiếng, không để ý đến cô nữa. Lục Già lại càng bất đắc dĩ, trời đất chứng giám cô thực sự muốn an ủi Tiểu Đạt mà.

Sau một lúc, Tiểu Đạt lại ngẩng đầu lên hỏi: "Nếu nói như vậy, có phải ngày nào tôi cũng tỏ ra đáng yêu với Từ tổng thì anh ấy sẽ tăng lương cho tôi không?"

Cái này.... Lục Già nở nụ cười, hình như là không được.

Tiểu Đạt cũng nói: "Vây thôi, tôi cũng không phải là bạn gái của Từ tổng."

Ý, Tiểu Đạt không phải là bạn gái của Từ Gia Tu, nhưng cô thì đúng nha! Lục Già nhìn Tiểu Đạt hỏi: "Tiểu Đạt, anh cảm thấy như thế nào mới là một cô bạn gái đáng yêu?"

Tiểu Đạt tàn khốc nói: "Xem mặt."

Lục Già chỉ chỉ chính mình: "Tôi thì sao?"

Tiểu Đạt nhìn cô, bình tĩnh giật nhẹ khóe miệng nói: "Vấn đề này, cô cứ có bạn trai trước đi rồi hỏi lại tôi."

Cô ngất, dám cười nhạo cô là khúc gỗ mục không có bạn trai. Lục Già liếc xéo Tiểu Đạt, một ngày nào đó cô nhất định phải kéo bạn trai ra lượn một vòng, hù chết anh ta!

Về chuyện Tiểu Đạt muốn tham dự kỳ thi CPA, Lục Già cực kỳ hăng hái truyền lại cho Tiểu Đạt không ít kinh nghiệm dự thi. Cô còn định lục lại sách tham khảo và tài liệu của mình đưa cho Tiểu Đạt, nhưng rất nhiều quyển trọng điểm tìm không thấy, bài tập lại làm chả ra đâu vào đâu, thế này mà lúc trước cô dám đi thi, có thể đỡ mới là lạ, tuy nhiên khi ấy vẫn phải giả bộ như vô cùng cố gắng.

Aiz, thôi để ngày khác cô đưa sách và tài liệu của mình cho Tiểu Đạt vậy.

Nói thế nào đi chăng nữa, trở thành bạn gái của ông chủ vẫn có một chút phúc lợi. Ví dụ như có thể hỏi Từ Gia Tu chừng nào mới có thể nghỉ lễ. Đến

khi Lục Già hỏi tới lần thứ hai, thông báo chính thức nghỉ lễ Thanh Minh của Ốc Á cũng được công bố.

Từ Gia Tu hỏi: "Em rất muốn nghỉ lễ à?"

Chẳng lẽ còn có người không thích nghỉ lễ sao? Trước khi trả lời câu hỏi của Từ Gia Tu, Lục Già hỏi ngược lại: "Hiện tại anh lấy thân phận ông chủ hay là bạn trai để hỏi em?"

"Bạn trai."

Lục Già: "Rất muốn nghỉ."

"Nếu là ông chủ thì sao?"

Lục Già lắc đầu, ho nhẹ hai tiếng rồi nói: "Không muốn nghỉ, mỗi giây mỗi phút em đều muốn làm việc cống hiến cho Ốc Á!"

Nhìn dáng vẻ cười hì hì của Lục Già, Từ Gia Tu không nhịn được vươn tay búng vào đầu cô một cái.

Lễ Thanh Minh, có rất nhiều đồng nghiệp trong công ty về quê để tảo mộ. Janice là người Thanh Đảo, cô muốn xin nghỉ nhiều thêm hai ngày về thăm ông bà, Từ Gia Tu thoải mái đồng ý. Lần này Janice về quê không chỉ cúng viếng tổ tiên mà còn phải quỳ trước mặt liệt tổ liệt tông thề thốt nhanh chóng cưới một người đàn ông về nhà, áp lực thật sự rất lớn.

Lục Già có thể hiểu được áp lực của Janice, có một lần nói chuyện điện thoại cùng mẹ của Janice, sau khi biết cô là bạn cùng phòng mới của Janice, bà liền dặn dò cô: có thể giao hết việc nặng, dơ bẩn trong nhà hay may vá thêu thùa gì đó cho Janice làm, nhưng cô cần phải giới thiệu đối tượng cho Janice làm quen mới được.

Nhưng Lục Già lấy đầu ra đối tượng mà giới thiệu cho Janice đây, những người đàn ông bình thường căn bản là không xứng với cô ấy!

...

Ngày mai bắt đầu kỳ nghỉ, lão Lục cũng gọi điện thoại tới cho Lục Già, nói cho cô biết lịch trình của lễ Thanh Minh năm nay: Dựa theo năm ngoái thì ngày đầu tiên cô và lão Lục sẽ tới mộ phần của mẹ, ngày thứ hai tới tảo mộ của bà nội và chú thím cùng phần mộ của tổ tiên...

Tóm lại kỳ nghỉ lễ ba ngày đều kín lịch hoạt động.

Lục Già không biết Từ Gia Tu dự định làm những gì trong ngày nghỉ, nhưng cô là bạn gái của anh cơ mà, có quyền hỏi đấy chứ. Lục Già hỏi, Từ Gia Tu trả lời: "Tảo mộ của ông bà nội."

Từ Gia Tu cúi xuống, nhìn cô, nói thêm một câu: "Muốn đi cùng à?"

Cái này... Lục Già nhìn lại anh, đáp lời: "Chuyện đó..... đi cùng nhau có vẻ không tốt lắm."

Bên ngoài chung cư, thân hình cao lớn thon dài của Từ Gia Tu dựa vào tường, ánh mắt có chút mờ mịt: "Không sao, làm quen trước thôi mà."

Lục Già nhanh chóng lắc đầu, việc này chưa cần làm quen trước đâu.

"Ha ha." Từ Gia Tu nhìn cô, khóe môi khẽ cong lên. Lúc này Lục Già mới nhận ra mình vừa bị anh trêu chọc, thẹn quá hóa giận đánh anh một cái. Từ Gia Tu ung dung chế nhạo thêm một câu: "Sợ cái gì, chẳng lẽ em sợ ông bà anh sẽ ra ngoài tìm em chắc?"

Tên này lại phát bệnh rồi. Lục Già xoay người: "Em cũng đi tảo mộ, cúng tổ tiên. Ba ngày nghỉ bận rộn lắm đấy."

Lời này có ý là ba ngày đó cô và anh có thể sẽ không gặp được nhau.

Từ Gia Tu gật gật đầu, không nói gì cả, một lúc sau mới mở miệng: "Đến lúc đó anh sẽ gọi điện thoại cho em."

Ngày nghỉ đầu tiên, Janice đặt vé máy bay về Thanh Đảo, trước khi đi còn sờ sờ mặt Lục Già, thuận tay hơn cả Từ Gia Tu: "Bảo bối, đừng nhớ tôi quá nhé."

Mọi người đều về nhà, chung cư Thanh Niên bỗng chốc vắng vẻ đi không ít. Từ Gia Tu đưa Lục Già về trường trung học Đông Châu, trước khi cô xuống xe, Từ Gia Tu ho nhẹ hai tiếng: "Đợi một chút."

Hả.....

Lục Già mỉm cười, cầm lấy tay phải của Từ Gia Tu, ngọt ngào lắc lắc hai cái.

"Không phải cái này." Từ Gia Tu bất đắc dĩ rút tay về, "Trong cốp xe có chút đồ, em mang nó về đi."

Cái gì vậy? Cô nhớ mình không có gì để trong cốp xe mà. Lục Già xuống xe, mở cốp ra xem thử, bên trong có: Một cái túi, một bộ vợt tennis, một đôi giày chơi bóng... Có người nói, sau khi nam nữ yêu đương, đồ vật trong xe của người đàn ông sẽ có thay đổi, nhưng hình như đồ của Từ Gia Tu chẳng thay đổi gì cả. Không lẽ đây chính là nguyên nhân cô không thể 'được sung sướng' sao?

Không biết anh muốn cô cầm cái gì đây, Lục Già với đầu ra hỏi Từ Gia Tu đang ngồi trong xe: "Là cái gì thế?"

Từ Gia Tu bước xuống xe, chỉ chỉ vào cái hộp đằng trước, vì có chút ngượng ngùng nên nói cũng không hề khách khí: "Lục Già, mắt của em ở sau gáy hả?"

...Ồ, là hoa? Lục Già nhìn cái hộp hoa nằm lẳng lẳng ở trong cốp xe, giống như hộp lần trước mà anh Triệu tặng cho cô! Lục Già kinh ngạc hỏi: "Nhân hiệu này giống hoa mà anh Triệu...?"

Thần kinh đi. Cô tưởng đây là hoa của anh Triệu kia chắc! Từ Gia Tu không nhịn được nói: "Mở to hai mắt mà nhìn xem." Loại của anh là loại quý nhất đấy!

Lục Già đáp lại: "Mắt của em ở sau gáy mà, có trợn lên cũng không nhìn thấy phía trước có gì đâu."

Từ Gia Tu cầm hộp hoa, trực tiếp nhét vào trong lòng cô: "Cho em."

Ha ha, được! Lục Già nhận lấy, nhưng vẫn không hiểu tại sao Từ Gia Tu lại chọn đúng nhân hiệu giống như của anh Triệu tặng cho cô. Cầm được một lúc, Lục Già đột nhiên hiểu được sự suy nghĩ chu toàn của Từ Gia Tu, lần đầu cô cầm hoa về nhà nói với lão Lục là tự mình mua, còn lần này ấy à, ha ha!

Kỳ thực, sở dĩ Từ Gia Tu tặng Lục Già đúng loại hoa hồng đó là do cuộc nói chuyện giữa anh và Diệp Ngang Dương. Lần trước Lục Già để quên hộp hoa mà anh Triệu tặng ở trong xe của Từ Gia Tu; ngày hôm sau, khi đi công tác từ thành phố Tiêu về, Diệp Ngang Dương vô tình nhìn thấy liền chép miệng cảm khái: "Từ bại hoại, không ngờ anh cũng biết tặng RoseOnly đấy."

"RoseOnly là cái gì?"

Lúc ấy, đúng là Từ Gia Tu có chịu một chút kích thích, vốn dĩ anh còn cảm thấy anh Triệu mời Lục Già ăn xôi thịt dê đã là hành động khá kém rồi, tặng hoa đựng trong hộp cũng không đủ hào phóng. Nhưng đến lúc hỏi Diệp Ngang Dương giá của hộp hoa này, tâm tình và cảm nhận đều thay đổi...

Có người không có việc gì tự dừng lại tặng hoa, khiến cho Lục Già đi lên cầu thang cũng phải tốn công suy nghĩ phỏng đoán lý do. Có điều, đôi khi lo lắng quá mức lại là dư thừa —— Lục Già lo khi ôm hộp hoa trở về nhất định sẽ bị lão Lục nghi hoặc hỏi han, thực tế thì khi lão Lục nhìn thấy hộp hoa trong tay cô, đầu tiên là thoáng sửng sốt, sau đó vừa lòng mở miệng nói: "Không tệ, đúng là con gái ngoan có hiếu, còn nhớ rõ mẹ con thích hoa nhất."

Lục Già: "..."

Ngày hôm sau, hoa của Từ Gia Tu tặng cho Lục Già cứ thế bị lão Lục ôm đi.

Trên đường xuất phát, Lục Già nghe tiếng xe cộ chạy xung quanh, nghe tiếng người chủ trì trong radio nói hôm nay giao thông đông đúc như thế nào, ở đâu có kẹt xe. Lục Già lấy điện thoại ra gửi cho Từ Gia Tu một cái tin nhắn, một lát sau Từ Gia mới trả lời: "Anh đang đang lái xe."

Cô nhắn tiếp: "À, vậy anh chuyên tâm lái xe đi, chú ý an toàn."

Khỏi cần nghĩ, hôm nay Từ Gia Tu cũng tảo mộ rồi. Lục Già nhìn ra ngoài cửa sổ xe, vuốt vuốt tóc; hình như càng ngày cô càng dễ nhớ tới anh, muốn cùng anh ở chung một chỗ.

Lục Già nghĩ nghĩ liền cười rộ lên, sau đó nhìn hộp hoa đang ôm trong lòng, may mà Từ Gia Tu không biết cô đang nghĩ cái gì!

Hôm nay trời xanh gió mát, khu nghĩa trang Minh Sơn của Đông Châu người tới người lui thật náo nhiệt. Khi đến nơi, lão Lục phải tìm rất lâu mới có một chỗ đậu xe. Lục Già cầm đồ cúng và hoa tươi xuống xe, đi theo lão Lục tới chỗ mộ mẹ. Trên bia mộ có tấm ảnh chụp của bà, vĩnh viễn là dáng vẻ giống như trong trí nhớ của cô.

Lục Già có khuôn mặt giống mẹ, càng nhìn lại càng thấy rức rờ. Lão Lục thỉnh thoảng nhắc tới kỷ niệm xưa của hai người, câu nói đầu thường được dùng nhiều nhất là: "Lần đầu tiên ba nhìn thấy mẹ con đã bị ánh mắt của mẹ con hấp dẫn."

Có thể thu hút người như vậy sao? Để ngày khác cô phải hỏi Từ Gia Tu một chút mới được, anh thích cô vì cái gì, cũng phải thích gì đó thì mới ở cùng nhau được chứ.

Lục Già đặt hoa ở bên cạnh bia mộ, lão Lục nói với cô: "Nói chuyện với mẹ con đi."

Nói gì đây nhỉ? Lục Già âm thầm nói ở trong lòng, kể cho mẹ nghe về công việc, về lão Lục, còn có cả... Từ Gia Tu.

Lão Lục khẽ thở dài, chậm rãi ngồi xổm xuống đốt vàng mã, tự lẩm bẩm một mình, nhắc tới nhắc lui lại nói tới Lục Già: "... Mẹ đứa nhỏ à, bà phải giúp tiểu Già một chút mới được, phải nhanh đưa cho nó một cậu bạn trai. Nhà chúng ta cái gì cũng không thiếu, chỉ thiếu mỗi con rể mà thôi. Tóm lại, bà phải chú ý kỹ đó, nhanh nhanh đưa con rể tới cho tôi..."

Đưa con rể bằng cách nào chứ? Lục Già đau đầu, lần đầu tiên cô phát hiện ra, lão Lục quả thực rất đáng yêu...

Đúng lúc này, bên cạnh đột nhiên vang lên một giọng nam trẻ tuổi chào hỏi: "Chủ nhiệm Lục."

Con... rể? !

Ai da, mẹ đứa nhỏ, đưa cũng quá nhanh đi! Lão Lục trước đó một giây còn đang liên miên lải nhải rồi cục dờng lại, quay đầu, trừng lớn mắt nhìn người đàn ông đang đứng bên cạnh Lục Già, mồm há to ra, sững sờ.

Lục Già cảm thấy lão Lục nhất định là đã bị hù cho sợ rồi! Khi Từ Gia Tu bất ngờ xuất hiện, đến cô còn giật nảy mình, huống chi là lão Lục còn đang nhờ người mẹ quá cố của cô đưa con rể tới đây.

Đúng là dọa chết người! Lục Già ghé mắt, nhìn về phía Từ Gia Tu một thân trang phục thoải mái nhàn nhã: Mẹ của cô thật có năng lực, nói đưa là đưa, tốc độ còn nhanh hơn cả dịch vụ chuyển phát...

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 27

"Bạn học Từ, sao đột nhiên em lại tới đây?" Lão Lục thu lại vẻ mặt kinh ngạc, nhìn Từ Gia Tu hỏi.

Từ Gia Tu cảm thấy thật khó hiểu, có phải anh đi theo dấu chân để đến đây đâu. Lục Già đứng bên cạnh lại thấy từ “đột nhiên” mà lão Lục sử dụng rất chính xác, cô cũng nhìn về phía Từ Gia Tu, chờ anh giải thích.

Từ Gia Tu điềm đạm mở miệng nói: "Một phần của ông nội em nằm ở trên kia, khi này có nhìn thấy hai người nên qua đây xem sao."

Ông nội... Lục Già quay đầu sang chỗ khác; lão Lục hiểu ra, "Cám ơn em, thật có lòng."

"Dạ, có gì đâu ạ." Từ Gia Tu nói, tầm mắt dừng lại trước tấm ảnh chụp của mẹ Lục Già, sau đó là hộp hoa đặt bên dưới. Anh nhìn chăm chú một hồi rồi ngẩng đầu lên nói với lão Lục: "Chủ nhiệm Lục, em có thể thả cho dì một nén nhang không?"

"Được!" Lão Lục bước tới, ánh mắt có chút thâm ý vỗ vỗ bả vai Từ Gia Tu, "Có thể, đương nhiên là có thể!"

Nghĩa trang Minh Sơn được sông núi bao quanh, hiện tại lại đúng là mùa hoa nở rộ, hồ nước biếc dưới chân núi thanh u tĩnh lặng, hoa mẫu đơn khoe sắc ở lưng chừng vách đá. Lão Lục có mang theo cần câu tới đây, đương nhiên là muốn dành thời gian để câu cá. Lục Già và Từ Gia Tu chậm rãi đi xuống núi, cô cảm thấy hẳn là lão Lục đã “biết” được gì đó, cho nên mới để cô và Từ Gia Tu có không gian riêng.

Đại khái đi được khoảng hai, ba mươi bước, Từ Gia Tu cầm lấy tay cô dắt đi. Không biết là do khí trời nóng lên hay là do được Từ Gia Tu nắm tay mà lòng bàn tay của Lục Già chảy đầy mồ hôi. Từ Gia Tu không hỏi gì về chuyện hộp hoa nhưng Lục Già lại chột dạ lên tiếng giải thích trước: "Cái hộp hoa ấy, ba tưởng là của em mua về, cho nên..."

"Không sao." Từ Gia Tu không đợi cô nói xong liền mỉm cười, "Cũng như nhau cả thôi, đúng lúc hôm nay tới đây gặp dì mà anh không mang theo gì cả. Chỗ hoa kia tặng dì cũng được, lần sau anh sẽ đưa em cái khác."

Cám ơn anh, Từ Gia Tu. Lục Già nhất thời im lặng, cô đột nhiên cảm thấy cứ như hiện tại thật tốt; cái gì cũng tốt, gió tốt cây tốt núi tốt, người đàn ông bên cạnh lại càng tốt. Một lúc sau, Lục Già ngẩng đầu lên hỏi, "Còn ông nội anh thì sao?"

Từ Gia Tu kéo tay cô tiếp tục đi, "Đã làm cho ông xong xuôi, chắc người nhà anh hiện giờ đang ở bên hồ phía dưới nướng thịt rồi, chúng ta đi qua đó đi."

Người nhà, bên hồ, cùng nhau...

Lục Già theo bản năng có chút căng thẳng, nhưng lại không muốn để mình biểu lộ rõ ra ngoài, trong lòng vô cùng rối rắm. Từ Gia Tu đột nhiên dừng lại, vươn tay ra, nhanh chóng ngắt một bông hoa màu vàng nhạt ở bên đường đưa qua: "Cho em."

Lục Già nhận lấy, vừa vui mừng vừa khấn trương, cô cảm thấy lúc này cho dù Từ Gia Tu có đưa cho cô một con bọ rùa cô cũng vui vẻ mà nhận.

Thấy người bên cạnh đang lo lắng, Từ Gia Tu dịu dàng an ủi: "Kỳ thực mỗi lần gặp Chủ nhiệm Lục anh cũng rất căng thẳng."

Không thể nào, cô thấy anh luôn duy trì dáng vẻ thoải mái thân thiết cơ mà, y như đứa con rể thất lạc nhiều năm của lão Lục vậy. Lục Già nói ra

suy nghĩ của mình cho Từ Gia Tu nghe, Từ Gia Tu cười khẽ, giọng nói cực kỳ ôn hòa: "Lục Già, em nghĩ lại xem, Chủ nhiệm Lục không chỉ là ba của em mà còn là Chủ nhiệm chính giáo của anh đấy."

Nghe Từ Gia Tu nói như vậy, quả thực Lục Già được thả lỏng hơn rất nhiều, cô lại hỏi tiếp, "Ba mẹ của anh đều đến đây sao?"

"Ừ."

"Còn có ai nữa?"

"Cùng vài chú, bác, thím, dì, cô, cậu, còn cả một đám con nít." Từ Gia Tu nói xong, cúi xuống, "Em không cần quá để ý."

Nhiều người như vậy, cô có thể không để ý được sao? Lục Già thiếu chút nữa lệ rơi đầy mặt, mặt khác cô còn có một vấn đề muốn hỏi trước, "Bọn họ hẳn là vẫn chưa biết em là ai phải không?"

Vấn đề này, Từ Gia Tu nói: "Đi qua đó chẳng phải sẽ biết hay sao?"

Không được! Lục Già gần như ôm ghì lấy hông của Từ Gia Tu: "Anh không cần phải giải thích nhiều đâu, cứ nói chúng ta là bạn học là được rồi, nhé?"

"Bạn học?" Từ Gia Tu cúi đầu nhìn Lục Già, vẻ mặt hết sức đứng đắn nhưng giọng điệu lại mang theo chút đùa cợt, "À, như vậy bạn học Lục Già, xin hỏi hành vi ngã vào lòng bạn học nam của em hiện giờ nên giải thích như thế nào đây?"

Ồ xấu xa! Lục Già đẩy Từ Gia Tu ra, sải bước đi về phía trước.

Kỳ thực gặp mặt cũng không có gì đáng sợ, huống chi đây cũng chẳng phải là ra mắt gia đình chính thức. Các trưởng bối đều rất hiền lành thân thiết, bọn họ chỉ hỏi cô một vài vấn đề về việc làm hay lúc còn học Đại học.

Có một chú sau khi nghe nói Lục Già đang làm việc tại Ốc Á, liền hỏi một tháng tiền lương của cô được bao nhiêu, biết được con số lập tức quở trách Từ Gia Tu: "Gia Tu, đàn ông quá keo kiệt không theo đuổi được bạn gái đâu."

Từ Gia Tu quay đầu mỉm cười với Lục Già, "Đúng là có hơi ít thật."

Lục Già không có bình luận gì, thật ra, tiền lương như thế là tương đối ổn. Hiện tại cô chỉ là nhân viên kế toán bình thường trong phòng tài vụ mà thôi.

Lục Già ăn miếng thịt nướng mà Từ Gia Tu đưa qua, còn anh thì tiếp tục nướng thịt. Ống tay áo sạch sẽ kéo cao lên, ngay cả khi ngồi cạnh bếp lò hun khói cũng vẫn là bộ dạng thông dong tuấn tú.

Ba mẹ của Từ Gia Tu đều có mặt ở đây, giống như những vị trưởng bối khác, bọn họ không hỏi cô quá nhiều, chỉ là ra sức giục cô ăn thêm một chút, để Từ Gia Tu ngồi nướng cho cô ăn. Từ Gia Tu cũng không giới thiệu Lục Già là bạn gái hay gì gì đó của anh, cách đối xử thân thiết gần gũi của mọi người khiến Lục Già cảm thấy vô cùng thoải mái.

Lão Lục câu cá xong cũng tới đây, ba Từ và mẹ Từ trước kia đều đã đi họp phụ huynh cho Từ Gia Tu nên tất nhiên là nhận ra lão Lục. Ba người ngồi cùng một chỗ chuyện trò tán gẫu coi như không tệ. Chỉ có điều, trong lúc nói chuyện, mẹ Từ có hơi khoe khoang một chút, tỷ như: "Tính cách tiểu Tu nhà chúng tôi an tĩnh lại hướng nội, nhất là đối với những người khác phái. Lúc học tiểu học rất ít khi nói chuyện với các bạn nữ, lên cấp hai hay trung học cũng không hề yêu đương sớm như các nam sinh khác. Thăng bé rất đứng đắn quy củ, thật khiến người ta yên tâm."

Giọng điệu này, cứ như mẹ Từ đang coi lão Lục vẫn còn là Chủ nhiệm chính giáo của Từ Gia Tu mà nói chuyện vậy. Lão Lục chỉ cười không nói gì.

Lục Già nhìn Từ Gia Tu chăm chú, vút vấn đề yêu sớm hay không yêu sớm này sang một bên, vì Từ Gia Tu "an tĩnh lại hưởng nội" kia hoàn toàn không đáp lại cô! Mà anh thực sự rất ít khi nói chuyện với các bạn nữ sao? Trước kia chỉ riêng nữ sinh lớp cô chạy sang tìm Từ Gia Tu nói chuyện cũng đã nhiều lắm rồi, thỉnh thoảng đứng lau bảng đen, cô cũng có thể nghe thấy tiếng các nữ sinh gọi tên anh, "Từ Gia Tu, đáp án câu cuối của đề một trong sách cậu ra bao nhiêu..."

Không thể không nói, so với nữ sinh của lớp bên cạnh, các nữ sinh cùng lớp với Từ Gia Tu càng có một loại cảm giác gần gũi, thân cận với anh hơn. Thật kỳ diệu, hiện tại cô và Từ Gia Tu lại có thể gần nhau như vậy, còn hôn nữa chứ.

Cuối buổi, Lục Già đi theo lão Lục về nhà. Tại bãi đỗ xe, mẹ Từ hỏi cô có muốn đi với Từ Gia Tu đến nhà bọn họ chơi một lát hay không. Người nhà họ Từ khá đông, lại thêm một đám trẻ con, nên ngoài xe của Từ Gia Tu ra thì còn có bốn chiếc xe của nhà họ nữa, đều là xe tốt, đỗ ở cạnh nhau lại càng thêm bắt mắt.

Lục Già khéo léo từ chối lời mời của mẹ Từ, trong khi các vị trưởng bối hết sức tinh tế hàm súc thì mấy bạn nhỏ đứng vây quanh Lục Già trực tiếp hỏi luôn: "Chị ơi, chị thực sự là bạn gái của anh Gia Tu sao?"

"Chị..." Lục Già mặt đỏ tim đập không trả lời, để tùy ý Từ Gia Tu kéo cô nhét vào xe của lão Lục. Trước khi đi, Từ Gia Tu lễ phép chào tạm biệt ông.

Trong xe, Lục Già cầm chắc bông hoa mà Từ Gia Tu tùy ý ngắt ở ven đường cho cô. Lão Lục chậm rãi lái xe xuống núi, tầm mắt liếc qua bông hoa nằm trong tay cô mấy lần, cười tủm tỉm: "Hoa của ngày hôm qua chắc cũng là thằng nhóc đó tặng phải không?"

‘Thằng nhóc đó’ là ai, không cần phải nói ra nữa rồi.

"Dạ phải." Lục Già thoải mái thừa nhận.

Lão Lục ngoắc ngoắc miệng, cười ha ha nói: "Con đấy, không thành thật chút nào."

Lục Già tựa đầu vào cửa sổ xe, tâm tình cũng giống như bông hoa cầm trên tay, có chút rạo rức nho nhỏ. Nghĩ một chút, Lục Già tiến hành khai báo ‘không thành thật’: "Con và Từ Gia Tu chỉ vừa mới bắt đầu thôi ba, nói chung cũng không thể vội vàng kéo đến cho ba gặp mặt được, đúng không ạ?"

Điều này cũng đúng, Chủ nhiệm Lục mỉm cười, "Khó trách gần đây ba thấy thật kỳ quái, sao Từ Gia Tu lại đột nhiên trở nên thân thiết với Chủ nhiệm chính giáo này tới vậy."

Lục Già cũng cười rộ lên, gõ gõ đầu mấy cái. Phải nói thế nào nhỉ, nếu không phải hôm nay đúng lúc chạm mặt thì có khả năng cô còn ‘không thành thật’ thêm một thời gian nữa. Con người một khi đã trưởng thành thì có rất nhiều chuyện cần phải lo lắng; tỷ như hôm nay cô mới nhận ra vấn đề về gia cảnh. Lục Già không phải là người dễ chùn bước, thật vất vả mới tìm được một người phù hợp để yêu đương, quan trọng nhất vẫn là tận hưởng hưởng thụ, không phải sao? Phải tranh thủ yêu đương lúc còn trẻ chứ!

Ý tưởng hay, Lục Già ôm mặt cười khúc khích, xấu hổ chết đi được...

Ngày hôm sau, Lục Già cùng lão Lục đến nhà bà nội, bởi vì sự kiện xem mắt lần trước, thím hai cũng cần nhắc nói cô vài câu, cái gì mà "Cháu hiện tại đi xem mắt cũng đâu phải để yêu đương như mấy đứa trẻ, có cảm giác hay không quan trọng gì." Còn cả cái gì mà "Chỉ cần điều kiện thích hợp là có thể ở cùng nhau rồi." Lục Già nghiêm túc lắng nghe tất cả những lời dạy dỗ của thím hai, nguyên một ngày cô và Tĩnh Nhã chẳng nói với nhau được mấy câu. Sau hôm xem mắt ấy, cô không biết anh Triệu giải thích với em họ như thế nào, em họ lại kể cho thím hai nghe ra sao.

Hôm nay, A Thành có đi theo em họ tới đây, nói nói cười cười làm chân lái xe cho các trưởng bối, biểu hiện vô cùng tốt, ai nấy đều hết sức hài lòng với anh chàng này, hẳn là năm nay cô có thể uống rượu mừng của em họ Tĩnh Nhã.

Nói qua nói lại, các trưởng bối lại nhắc tới vấn đề của Lục Già, lão Lục liền nói: "Không vội không vội, tiểu Già muốn từ từ thì cứ chậm rãi cũng được, tôi tuyệt đối không gấp."

Lục Già biết, hiện tại đương nhiên lão Lục không gấp rồi.

Không biết vì sao, lúc trước cô và Từ Gia Tu chưa thành một đôi, thỉnh thoảng vui miệng lão Lục lại nhắc đến chuyện từng bắt quả tang Từ Gia Tu và Dương San Ny trong rừng cây nhỏ của trường; hiện tại hai người thành một cặp, lão Lục tuyệt nhiên không hề đề cập tới. Lục Già lờ mờ hiểu ra lão Lục đang để ý đến cảm nhận của cô. Cha già đã có lòng quan tâm, ngược lại cô không biết nên nói gì. Có một số việc trong lòng hiểu rõ là được, hoặc đợi đến khi mối quan hệ giữa cô và Từ Gia Tu lâu thêm một chút, cô có thể danh chính ngôn thuận hỏi đến chuyện này, tỷ như: "Từ Gia Tu, năm đó anh và Dương San Ny rốt cuộc là yêu đương như thế nào?" hoặc là "Từ Gia Tu, ba em nói đã từng bắt quả tang anh và Dương San Ny ở trong rừng cây nhỏ, là thật sao? Hai người đang làm gì..."

Đấy xem xem, mọi người đều nói phụ nữ khi yêu thì chỉ số thông minh sẽ giảm xuống. Những lời này xem ra cũng không phải là giả, chỉ số thông minh của cô tụt xuống số âm rồi.

Ngày nghỉ cuối cùng, rốt cuộc Lục Già cũng có cuộc hẹn chính thức đầu tiên với bạn trai của mình. Từ Gia Tu hẹn vào lúc bảy giờ kém buổi sáng, Lục Già hết hồn: "Sao lại sớm như vậy?"

Từ Gia Tu trả lời: "Bởi vì anh muốn nhìn thấy em sớm một chút."

Cái này, cái này tính là lời âu yếm sao?

Thôi bảy giờ kém thì bảy giờ kém, cô cũng muốn nhìn thấy anh sớm một chút. Kết quả, Lục Già vẫn đoán sai khái niệm về thời gian của Từ Gia Tu. Sáu giờ rưỡi Từ Gia Tu đã gọi điện thoại tới, Lục Già đang ngủ phải bật dậy, vừa tìm quần áo vừa tranh thủ chạy ra sân thượng nhỏ bên ngoài, ngo xuống thì thấy một người một xe đang đợi ở bên dưới rồi.

Tốc độ của bạn trai thật quá nhanh, Lục Già nghĩ lúc này mà trang điểm cũng chẳng còn thời gian, cô mặc quần áo chỉnh tề rồi chạy như bay xuống lầu. Vừa mở cửa là thấy Từ Gia Tu đang khoanh tay đứng tựa người vào cạnh xe, thông thả chờ đợi.

Chiếc SUV màu đen đỗ ở dưới gốc cây hòe, gió mát nhẹ thổi, không khí tươi mới của sáng sớm còn mang theo hơi sương mênh mông, ánh nắng mặt trời len qua những đám mây dày chiếu xuống có màu vàng nhạt nhợt. Từ Gia Tu khép hờ mắt, nhẹ nhàng thở ra mấy hơi, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Lục Già, tùy ý chào hỏi: "Chào buổi sáng."

Ha ha, chào buổi sáng!

Hẹn thì tất nhiên là muốn làm sớm rồi, nhưng có phải là sớm quá hay không? Lục Già và Từ Gia Tu cùng nhau đi tìm chỗ ăn sáng, hầu như các hàng quán đều chưa mở cửa. Cô kéo tay Từ Gia Tu đi giữa con đường vốn đông đúc mà hiện giờ gần như trống rỗng chẳng có ai, Lục Già cảm khái một câu: "Từ Gia Tu, em có cảm giác anh đã đặt chỗ hết cả con đường này ý."

Từ Gia Tu gật gật đầu, đồng ý nói: "Nếu em thích, anh có thể thường xuyên đặt chỗ cả con đường này cho em."

—— Thôi khỏi cần! Lục Già nhin không được nở nụ cười, cô không cần về sau cứ hẹn nhau lại phải dậy sớm như thế này đâu.

Từ Gia Tu thông dong ghé sát lại gần, hỏi cô: "Cười cái gì vậy?"

Lục Già: "Em cảm thấy chúng ta thật ngốc..."

Từ Gia Tu nhìn bốn phía không một bóng người xung quanh, nói một câu: "Hình như hôm nay không đông người lắm."

Lục Già càng cười lớn hơn, cười không dừng lại được. Cô ghé đầu vào vai Từ Gia Tu, mím môi cười run cả người. Kỳ thực, hẹn sớm một chút cũng rất tốt, sẽ không cảm thấy thời gian hẹn hò không đủ dùng.

Đối với hai người thì kim đồng hồ có chạy chậm đến thế nào cũng sẽ không ghét bỏ. Dần dần, nơi đây có đông người hơn.

Lục Già và Từ Gia Tu chậm rãi đi dạo, cảm nhận sự náo nhiệt của con đường buôn bán đông đúc này, xe tới xe lui, khắp nơi toàn là đầu người, từng đôi tình nhân khoác vai nhau đi qua đi lại.

Rốt cục, cũng có thể hẹn hò bình thường rồi.

Trong quảng trường trung tâm thành phố, Lục Già ngồi một mình trên ghế băng, Từ Gia Tu đi tới cửa hàng Starbucks phía đối diện xếp hàng mua hai cốc cafe. Trước kia cô chán nhất là phải chờ đợi, hiện tại lại thấy chờ đợi một người, thật ra cũng là một chuyện khá vui vẻ.

Hôm nay, hẳn là cô có thể cùng Từ Gia Tu thoải mái tận hưởng cuộc hẹn cho đến khi kết thúc rồi. Nhưng không ngờ, một tiếng gọi hỏi thăm lập tức đánh tan ý nghĩ vừa mới xuất hiện này của Lục Già.

Lục Già sững sờ nhìn Dương San Ny đang đi về phía mình, còn cả người bạn trai vừa đi công tác về của cô nàng nữa.

Rầm ầm ầm, rầm ầm ầm... Tiếng sét bắt đầu đánh liên hồi bên trong đại não của Lục Già. Cô đứng lên, Dương San Ny dừng lại ngay trước mặt, cười tủm tỉm: "Hi, thật khéo, đi một mình sao?"

"Không... à đúng, đi một mình." Lục Già vừa nói xong đã lập tức thấy ảo não.

Dương San Ny nhún vai, giới thiệu người đàn ông bên cạnh cho Lục Già, "Đây là bạn trai của mình, William."

"William, xin chào." Lục Già cười nhẹ, chào hỏi, sau đó, làm sao bây giờ, làm sao bây giờ!

Tình địch đột nhiên xuất hiện, Lục Già cũng không biết mình đang suy nghĩ cái gì nữa. Đầu óc cô lúc này đặc biệt lộn xộn, không chỉ lo lắng Dương San Ny cảm thấy ra sao khi lát nữa có thể gặp mặt Từ Gia Tu mà đứng theo góc độ của Từ Gia Tu mà nói, khi anh nhìn thấy bạn trai của Dương San Ny thì sẽ nghĩ như thế nào, liệu tâm tình có bị ảnh hưởng hay không. Có thể là do ôm mong đợi quá lớn vào cuộc hẹn này, cho nên Lục Già cực kỳ không muốn nó bị phá hỏng, ít nhất thì tuyệt đối không thể vào ngày hôm nay được...

Có những khi con người ta quá căng thẳng thì những ý nghĩ như “cơm thiêu” cứ bay ra vèo vèo. Lục Già vội vàng kéo tay Dương San Ny lôi đi : "San Ny à, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện nhé."

Người nào đó "vừa đi vừa nói chuyện", làm Từ Gia Tu xếp hàng mua hai cốc cafe nóng xong đi ra thì không thấy bạn gái đâu. Anh nhìn xung quanh một vòng, rốt cục ở bên trái thấy được bóng dáng của Lục Già, ngoài cô ra còn có thêm hai người nữa, có vẻ là một nam một nữ.

Thái độ hẹn hò kiểu gì đây hả? Từ Gia Tu cảm thấy anh sắp điên rồi.

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 28

Dự tính của Lục Già là, trước tiên cần phải dẫn Dương San Ny và anh bạn trai kia "vừa đi vừa nói chuyện" tránh xa nơi này cái đã, sau đó tìm cơ tách khỏi bọn họ rồi lộn trở lại Starbucks, tùy tiện bịa ra lý do giải thích nào đó cho Từ Gia Tu. Tiếp theo, cô có thể cùng Gia Tu của cô tiếp tục ân ái ái dạo phố, đi ăn cơm, đến rạp xem phim và làm một loạt các việc hẹn hò thông thường khác. Quả thực là một kế hoạch nhỏ vô cùng hoàn mỹ!

Tuy nhiên. . .

Mới đi không được bao xa, Lục Già đã loáng thoáng nghe thấy giọng nói đê nén lửa giận của Từ Gia Tu truyền đến từ phía sau —— "Lục Già, em đứng lại đó."

"Lục Già, hình như có người gọi cậu thì phải . . ." Dương San Ny hiển nhiên cũng nghe thấy, quay đầu lại nhìn, còn nhắc nhở Lục Già, "Là Từ Gia Tu kìa."

Khổ thật đấy cơ! Lục Già chậm rãi xoay người, nhìn thấy Từ Gia Tu vừa ra khỏi Starbucks đang đứng cách cô không xa. Anh còn cầm trên tay hai cốc cafe nóng, khó chịu nhìn chăm chăm về phía Lục Già. Ánh mắt lạnh lẽo giống như có thể đục thủng hai lỗ ở trên đầu cô.

Ba người đều ăn ý cùng quay trở lại, Dương San Ny nhất thời không nói gì, Lục Già cũng không lên tiếng, chỉ có anh bạn trai William không biết chân tướng còn hài hước phun ra một câu: "Ha ha, cô vừa mới bỏ rơi bạn trai mình đấy hả?"

Ha ha cái đầu anh ấy, lăn đi cho tôi nhờ! Lục Già cúi xuống, nếu không phải do hai người này đột nhiên xuất hiện thì cô đầu phải cố ý bỏ lại Từ Gia Tu chứ?

Hóa ra thực sự là cố ý à! Từ Gia Tu vừa nhìn phản ứng của Lục Già thì đã hiểu ra ba phần.Ồ, anh còn tưởng rằng cô bị người ta lừa đi, thì ra chính cô lại chủ động đi lừa người khác! Từ Gia Tu bước từng bước lại gần Lục Già: Đi đi, sao lại không đi nữa, cứ tiếp tục bỏ lại anh đi!

"Từ Gia Tu. . ."

"Từ Gia Tu."

Từ Gia Tu bước về phía trước, Lục Già và Dương San Ny gần như đồng thanh hô lên, sau đó lại đồng thời im lặng bất động, cảm xúc thật phức tạp. Lục Già âm thầm thở dài, hiện tại cũng không phải chỉ có mình cô bỏ quên mất bạn trai đâu. Dương San Ny cũng triệt để vứt William sang một bên rồi. Đột nhiên Lục Già lại cảm thấy cảm thông với đồng chí William, cả hai người đều chẳng được quan tâm chút nào.

Thấy bạn gái nhà mình đang rơi vào trạng thái “thất hồn lạc phách”, đồng chí William hiển nhiên cảm thấy khá lúng túng, đã vậy thực tế còn phũ phàng hơn ——

Từ Gia Tu không nhanh không chậm đưa cốc cafe qua, mở miệng hỏi:
"Lục Già, bọn họ đều là bạn của em à?"

Một giây sau đó:

Lục Già: ". . ."

William: ". . ."

Dương San Ny: "Từ. . ."

Đây là làm bộ như không quen hay là thật sự không nhớ? Lục Già ngây ngốc tiếp nhận cafe từ tay Từ Gia Tu. Cô ngàn tính vạn tính cũng không ngờ đến phản ứng này của anh. Cứ cho là Từ Gia Tu và Dương San Ny học khác lớp tiếp xúc không nhiều đi, thì ở hôn lễ của Mạnh Điềm Điềm, hai người còn ngồi chung một chỗ cơ mà. Sao Từ Gia Tu có thể như vậy được?

Dương San Ny hiển nhiên cũng kinh ngạc trước thái độ tiếp đón này, sau khi bình ổn lại vẻ mặt, mới rặn ra một câu: "Từ Gia Tu, cậu thật đúng là quý nhân hay quên nha."

"Ngại quá." Từ Gia Tu vừa nói vừa vươn tay kéo Lục Già đứng về phía mình, "Lục Già, em giới thiệu một chút đi."

Cái này là diễn hay không diễn đây? Lúc còn học Đại học, Lục Già từng diễn vai Mộc Quế Anh lên làm thống soái, hiện tại lại phát huy kỹ năng "bình nứt không sợ bể" tự tin giới thiệu: "Dương San Ny, là bạn cùng lớp trung học của em, bên cạnh là bạn trai của cô ấy, William." Giới thiệu xong, Lục Già nghĩ nghĩ lại chêm thêm một câu, "William rất lợi hại, là người luôn ở trên bầu trời, thường xuyên đi công tác quốc tế."

Phụ nữ luôn là người hiểu rõ phụ nữ nhất, Lục Già vừa nói xong, sắc mặt của Dương San Ny rõ ràng thoải mái hơn rất nhiều, cô nàng cười rộ lên: "Nào có lợi hại như vậy, chỉ là bay qua bay lại mười mấy quốc gia mà thôi."

Từ Gia Tu gật gật đầu, vươn tay về phía William: "Xin chào, ngày nào đó có thời gian chúng ta hẹn gặp mặt đi."

William tất nhiên là không muốn gặp lại, nhưng vì lễ phép cũng bắt tay với Từ Gia Tu, cười nói: "Được, được!"

‘Ngày nào đó có thời gian’ là lời thoại kinh điển của rất nhiều bạn học cũ đã lâu không gặp. Nếu thực sự muốn gặp mặt thì đâu cần phải xem có thời gian hay không; còn nếu đã không muốn gặp nhau rồi thì dù có thời gian

cũng chẳng buồn đi. Dương San Ny và William tay trong tay rời khỏi, Lục Già ngược mắt nhìn Từ Gia Tu, cảm thấy có chút khó hiểu.

Từ Gia Tu cũng nhìn lại Lục Già, đánh đòn phủ đầu: "Cho em một phút, giải thích đi."

Lục Già thoáng suy tư rồi mở miệng: "Em cho anh năm phút, anh giải thích trước."

"Muốn anh giải thích cái gì?" Từ Gia Tu hỏi ngược lại, "Giải thích vì sao bạn gái anh lại bỏ rơi bạn trai chạy đi theo người khác à?"

Lục Già gục đầu xuống, không nói gì.

...

Trong công viên bên bờ sông, Lục Già ngồi trên ghế băng dưới hàng liễu lá lướt. Cô đã giải thích đầy đủ, cả quá trình biến đổi tâm lý đều kể hết cho Từ Gia Tu nghe. Từ Gia Tu đứng ở phía trước, trong tay cầm mấy hòn đá nhỏ liệng xuống mặt nước. Mỗi lần ném, thân thể anh khẽ nghiêng, dùng lực phi mạnh hòn đá ra xa, hòn đá nhỏ chạm vào mặt nước, nảy lên mấy lần, xáo động tạo ra từng đợt sóng thật nhỏ rồi chìm xuống.

Lục Già nhìn Từ Gia Tu, cô nói nhiều như vậy mà anh không đáp lại cái gì là sao?

Từ Gia Tu lại ném thêm một hòn đá nữa rồi mới quay đầu, mở miệng nói: "Lục Già, anh thật muốn liệng cả em xuống sông luôn."

Quá tàn nhẫn! Lục Già: "..."

Cô muốn nói, xét về mặt vật lý học, về độ vuông góc và tốc độ, trọng lực cùng sự ma sát với mặt nước, Từ Gia Tu chỉ có thể xoay tròn cô rồi phi ra xa thì cô mới giống như hòn đá kia được.

Lục Già ẩm ức, Từ Gia Tu đi tới, nghiêng ngả nhìn cô một hồi lâu rồi nói: "Anh thấy trước kia em đâu có ngốc như thế này."

Lục Già nghiêng đầu: "Chẳng lẽ anh không biết phụ nữ khi yêu đều ‘đần hóa’ hay sao?"

"À ừ, cũng đúng." Từ Gia Tu ngồi xuống, "Nhưng có vẻ trước khi chúng ta yêu nhau, em đã hiểu lầm anh với Dương San Ny gì đó kia thì phải?"

Cái gì mà ‘gì đó kia’, Lục Già cười khẩy: "Thế ai là người đã chạy đến rừng cây nhỏ rồi bị lão Lục bắt quả tang, quý mới biết hai người đang làm gì."

Làm cái gì! Từ Gia Tu cảm thấy khó thở, khuôn mặt tuần tú dần ửng đỏ, nhất thời không biết nói làm sao. Đại khái qua khoảng vài giây, hai người liếc mắt nhìn nhau, đồng thời nhếch miệng lên cười.

Thật tốt, hóa ra chỉ là hiểu lầm. Lục Già nghĩ.

Ánh mặt trời buổi trưa thật ấm áp, do sáng nay dậy sớm nên hiện tại cô có hơi buồn ngủ. Từ Gia Tu ôm cô vào lòng, cô cũng thoải mái dựa vào trong ngực anh mà nhắm mắt lại. Trên người Từ Gia Tu có một mùi hương nhàn nhạt khoan khoái, vô cùng dễ chịu.

Thời gian chậm rãi trôi đi.

Lục Già khẽ mở hé mắt, thì ra Từ Gia Tu và Dương San Ny chưa từng là một đôi, thật vui vẻ. Được rồi, quả thực là vô cùng vui vẻ, vui đến nỗi khi ngủ cũng phải giật mình tỉnh dậy vì quá vui.

Không còn hiểu lầm, tự nhiên khúc mắc cũng biến mất.

Chỉ có điều, đang yên đang lành tự dưng Từ Gia Tu chạy tới rừng cây nhỏ làm gì? Cô che miệng ngáp một cái, thuận tiện hỏi Từ Gia Tu.

Vì sao lại ra rừng cây ấy à? Ngón tay thon dài của Từ Gia Tu luôn vào trong mái tóc đen của Lục Già, sợi tóc như dòng nước trượt qua đầu ngón tay anh, trong lòng có chút ngứa ngáy. Anh thực sự không muốn nhắc lại chuyện này.

Lục Già Toàn ôm lấy thắt lưng Từ Gia Tu, cách một lớp áo cũng có thể cảm nhận được cơ bụng rắn chắc bên trong. Cô tìm một tư thế thoải mái hơn tiếp tục nằm. Không biết vì sao, sau khi đã hóa giải khúc mắc, cô lại giống như đang "được súng mà kêu". Lục Già cười, nhìn anh nói: "Từ Gia Tu, anh là của em."

Từ Gia Tu cũng nở nụ cười, đáp lại cô: "Vậy nhớ kỹ đấy, em cũng là của anh."

Ánh mắt của Lục Già tràn ngập vui vẻ. Từ Gia Tu cúi đầu, lẳng lặng nhìn khuôn mặt trái xoan trong lòng mình, ngón tay nhẹ nhàng vuốt lên hàng lông mi xinh đẹp kia. Ánh nắng mặt trời len qua từng lớp lá cây rơi xuống hai người, Từ Gia Tu giơ tay lên che nắng, trong lòng thầm nghĩ: Cứ để cô đặc ý hả hê thì cũng đâu có sao, dù gì cô cũng đã là của anh rồi.

Lần đầu tiên Từ Gia Tu chú ý đến Lục Già là khi cô đi nhầm phòng học. Lúc đó vừa lên trung học, ngoài một bạn học cũ đã từng học chung năm cấp hai ra thì tất cả mọi người đều xa lạ với anh, nhưng vừa nhìn thấy cô gái này anh đã biết đó không phải là học sinh của lớp mình. Ngày đó Từ Gia Tu tới lớp khá sớm, trong lớp chỉ có vài người, anh nhìn cô ngồi xuống bàn của mình, không nhắc nhở cũng không lên tiếng. Sau đó, anh nhìn cô mở ngăn bàn ra tìm sách, nhìn cô nhận ra đã đi nhầm phòng học liền ảo não kêu ra tiếng, rồi lại nhìn cô chạy ra khỏi lớp như con thỏ nhỏ đang đào tẩu.

Còn lần chú ý thứ hai, anh không biết cô là con gái duy nhất của thầy Chủ nhiệm Chính giáo phụ trách kỷ luật. Lúc ấy cô là lớp trưởng của lớp bên cạnh, anh và cô cùng nhau thống kê số đo quần áo đồng phục của hai lớp rồi mang đến chỗ Chủ nhiệm Lục. Anh thấy Chủ nhiệm Lục nhận tờ

giấy thống kê trong tay Lục Già xong, đầu tiên ông thoáng sửng sốt, sau đó nói: "Này, lớp con chọn lớp trưởng như thế nào?" Cô trả lời: "Không phải dựa vào thực lực cũng chẳng phải quan hệ, lớp con tiến hành rút thăm." Sau đó, anh mới biết cô tên là Lục Già, lớp trưởng đương thời của lớp 9, là con gái của Chủ nhiệm Lục. Thực ra cũng chẳng có ấn tượng mấy vì cô làm lớp trưởng chỉ được vài ngày.

Lần chú ý thứ ba, mấy nam sinh trong lớp nhờ anh hỏi giùm xem Chủ nhiệm Lục còn đi các lớp kiểm tra nữa hay không, anh còn gọi biệt danh của cô - Tiểu Diêm Vương.

Lần chú ý thứ tư là lúc phân chia khu quét dọn trong trường giữa các lớp. Lớp anh và lớp cô được phân đến dọn chỗ cống nước khá khó người. Học sinh hai lớp đều không chấp nhận phải dọn dẹp chỗ này, lớp trưởng mới của lớp 9 đi đến chỗ anh đàm phán, cô nàng cùng một nhóm nữ sinh đi tới để lấy thêm can đảm. Rõ ràng chỉ là vấn đề nhỏ mà bày ra tư thế như thế hai lớp đang chuẩn bị đánh nhau tới nơi. Một bạn nam sinh lớp anh cười lớn trêu ghẹo: "Lớp các cậu đừng cậy có chút quan hệ mà bắt nạt người nha!" Cô nàng đỏ bừng mặt, hùng hù hờ hờ nhưng phản bác lại vô cùng kém cỏi, "Đây rõ ràng là thuộc phạm vi lớp các cậu phải dọn mà."

Lần chú ý thứ năm, vào lễ khai mạc đại hội thể dục thể thao, các lớp đi theo đội hình đội ngũ hình vuông. Nữ sinh lớp cô thống nhất mặc áo sơ mi trắng cùng váy đen, đó là lần đầu tiên anh thấy cô mặc bộ quần áo khác không phải là đồng phục, rất đẹp mắt. . .

Lần chú ý thứ sáu. . .

Cứ như thế, mỗi khi cô đi ngang qua hành lang lớp anh, anh lại nhìn cô nhiều thêm vài lần. Khi đó tuy rằng mọi người đều mặc đồng phục, nhưng vẫn có thể nhận ra điểm khác biệt. Anh nhìn cô, có đôi khi cô bím tóc, có đôi khi lại thả ra, có đôi khi gò má hồng nguyên một mảng, khẳng định là vừa mới gục xuống bàn ngủ dậy xong. . .

Sau đó lên lớp mười một, anh nhận được thư tình của cô.

Thành thật mà nói, nếu không có bức thư tình này thì anh chưa từng nghĩ sẽ cùng con gái của Chủ nhiệm Chính giáo phát triển quan hệ hay gì đó. Nhưng ở trong thư, cô lại nói cái gì mà đã vụng trộm chú ý anh thật lâu, cái gì mà cô muốn cùng anh chăm chỉ học tập để vào chung một trường Đại học, nếu có thể thì cô nguyện ý dùng hết mỗi giây mỗi phút của tuổi thanh xuân để ở bên cạnh anh. . .

Không phải anh chưa từng nhận được thư tình bao giờ, nhưng không hiểu vì sao đêm đó anh lại mất ngủ.

Ngày hôm sau, mọi chuyện vẫn diễn ra như bình thường, chỉ có điều khi nhìn thấy khuôn mặt đỏ hồng kia, anh lại có cảm giác thân thiết hơn rất nhiều, còn chủ động chào một tiếng: "Chủ nhiệm Lục."

Trước khi đến giờ tự học buổi tối, anh và mấy nam sinh lớp 9 cùng nhau chơi bóng, một bạn học nam coi như quen biết chạy lại gần dùng khuỷu tay huých huých anh mấy cái: "Này, nói với cậu chuyện này."

"Chuyện gì?"

"Sau tiết tự học buổi tối thì đến rừng cây nhỏ một chuyến nhé."

Anh nhú mày, bản năng tự động cảnh báo có nguy hiểm.

"Là hoa khô của lớp chúng tôi đó." Nam sinh lớp 9 cười hỏi, "Hoa khô cũng không đi sao?"

Hoa khô. . .

"Ừm, đã biết." Anh ngửa đầu lên uống hai ngụm nước, sau đó vứt chai nước không vào thùng rác, trả lời bạn học nam, "Nói cho cô ấy biết, tôi đi."

. . .

Buổi tối ngày thứ hai sau khi nhận được bức thư tình của Lục Già, Từ Gia Tu chuẩn bị đi tới chỗ hẹn. Anh nghĩ rằng, nếu Lục Già đã muốn vào cùng một trường Đại học với anh thì anh cho cô một mục tiêu để phấn đấu cũng được.

Ngồi cùng bàn với Từ Gia Tu là nam sinh có biệt danh kêu ‘Bàn Tử’, cậu ta là một nam sinh cực kỳ đom đóm. Đom đóm tới mức nào, chính là cậu ta rất thích mang tất cả sách xếp hết lên trên mặt bàn, sau đó ở giữa đặt một cái gương. Mỗi ngày vừa nghe giảng vừa liếc mắt soi gương một chút, giống như nhắc nhở mọi người đã xấu thì đọc nhiều sách một chút.

Tiết tự học buổi tối kết thúc, Từ Gia Tu ngó mặt vào gương của Bàn Tử nhìn một hồi, cảm thấy bản thân khá ổn rồi, mới bình thản đứng dậy rời khỏi phòng tự học. Anh đi ngang qua phòng học của lớp 9, không thấy cô còn ở trong lớp nữa, tích cực như vậy sao?

Gió đêm quất vào mặt, Từ Gia Tu đạp xe xuất phát từ sân thể dục chạy vào rừng cây nhỏ. Lúc đi qua hàng ăn của trường, anh theo thói quen mua cho mình một chai nước. Lúc đi ra, ngoài chai nước đó còn có thêm một hộp sữa chua nữa. Anh chỉ tùy tiện chọn cái đó thôi, dù sao cũng không biết cô thích uống cái gì.

...

Tóm lại, lần hẹn gặp mặt kia, mở đầu cũng không đến nỗi, nhưng kết quả lại rất tệ. Vấn đề nằm ở chỗ: Trước khi nhìn thấy người đã hẹn mình ra rừng cây nhỏ, Từ Gia Tu vẫn luôn cho rằng hoa khôi của lớp 9 là Lục Già, ai mà biết không phải cô chứ!

Về chuyện này, cho đến tận bây giờ, Từ Gia Tu vẫn còn cảm thấy khó hiểu, hoa khôi của lớp chẳng phải là người xinh đẹp nhất hay sao?

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 29

Vì hẹn hò quá sớm, Lục Già không nghĩ rằng mình thực sự nằm ngủ trong lòng Từ Gia Tu. Lúc tỉnh dậy lại phát hiện ra Từ Gia Tu đang cầm điện thoại di động giơ trước mặt cô chụp ảnh, nhất thời cảm thấy vừa ngọt ngào lại vừa xấu hổ, nếu chụp xấu thì làm sao bây giờ?

Tuy nhiên, sự thật hoàn toàn không tồn tại từ “nếu”.

Cô cầm di động của Từ Gia Tu mở ra xem, trong lúc cô đang ngủ anh chụp được hơn hai mươi tấm, đủ các loại góc độ, tất cả đều có một đặc điểm chung đó là “cực xấu”. Lục Già tự hoài nghi chính mình: "Thì ra em xấu như vậy..."

Từ Gia Tu: "Đẹp đấy chứ." Chẳng phải nhìn rất đẹp mắt sao, cô còn muốn thế nào nữa, bộ dạng ngoan ngoãn, đáng yêu như thế này cơ mà.

Từ Gia Tu định dùng một tấm đặt làm hình nền bảo vệ, Lục Già muốn chọn cho anh một bức thật xinh đẹp, cô lấy di động của mình ra tự tìm ảnh. Đây là chiếc di động sau khi quay về Đông Châu cô mới mua, trong album phần lớn là ảnh chụp hiện trường hôn lễ của Mạnh Điềm Điềm và Chung Tiến; tỷ như tấm chụp sườn mặt nghiêng của Từ Gia Tu, dưới ánh đèn phụ trợ, thoát nhìn thật thanh thoát lại nhã nhặn. Lục Già nhanh chóng chuyển sang tấm khác, không ngờ ánh mắt của Từ Gia Tu lại tỉnh tường thấy được.

"Người đàn ông này là ai, anh sao?" Từ Gia Tu hỏi, nhìn cô, vẻ mặt có chút khó hiểu, "Ngày đó em chụp anh làm gì?"

Lục Già bất đắc dĩ trả lời: "Không cần thận chụp phải thôi."

"Không sao cả." Từ Gia Tu nói rất hào phóng.

"..."

Hiển nhiên, ý của Từ Gia Tu là anh cho phép hành động ‘không cẩn thận’ chụp phải mình của Lục Già, chứ không tin cô thực sự ‘không cẩn thận’ làm như thế. Giải thích vô dụng, Lục Già dứt khoát thoả mái thưởng thức ảnh chụp. Nhớ tới cảm xúc căng thẳng, bối rối của mình trong hôn lễ ngày đó cô lại thấy buồn cười, không ngờ lúc này cô và Từ Gia Tu thực sự ở bên nhau.

Từ Gia Tu thấy Lục Già lén cười trộm, cũng thư thái nở nụ cười. "Buổi tối chúng ta đi ăn lẩu nhé?" Còn đi ăn lẩu ở đâu thì chắc không cần phải bàn nữa rồi.

Lục Già cũng đang có ý này liền gật gật đầu, có phải cô và anh lại ‘tâm ý tương thông’ nữa hay không...

Quán lẩu của Mạnh Điềm Điềm và Chung Tiến nằm ở phía nam thành phố, tòa nhà 23 số 206 đường Minh Lâm. Quy mô của quán rất lớn, việc kinh doanh của hai người cũng không tệ, lợi nhuận bình thường khá tốt, vào ngày nghỉ khách kín cả quán. Lục Già và Từ Gia Tu vừa vào cửa đã nhìn thấy đội ngũ nhân viên tất bật thu xếp cho khách, riêng Chung Tiến vẫn là bộ dạng nhàn nhã ngồi trước quầy thu ngân. Khi thấy cô và Từ Gia Tu đang đứng ở trước cửa thì lập tức giật mình đứng dậy, đi ra nghênh đón: "Lục Già, Từ Gia Tu, sao hai người các cậu lại cùng nhau tới đây?"

Vì sao lại cùng nhau tới à? Từ Gia Tu đứng bên cạnh Lục Già, vẻ mặt vô cùng trong sáng, "Em nói đi."

"Á à." Chung Tiến cười cười, "Tôi hiểu rồi, các đôi tình nhân đến đây ăn sẽ được giảm giá 20%, hai người bắt tay hợp tác với nhau có đúng không?"

20% ... Cô còn tưởng rằng sẽ được miễn phí chứ! Quả nhiên có một số việc cứ phải tìm bà chủ nói chuyện mới được. Năm trước, Lục Già đã lấy từ chỗ Mạnh Điềm Điềm một cái thẻ miễn phí rồi. Trên thẻ viết: chỉ cần cô dẫn bạn trai đến đây ăn thì bất cứ lúc nào cũng được miễn phí.

Lục Già và Từ Gia Tu là bạn của ông bà chủ, cho nên dù quán có chật hết chỗ cũng phải giành được một cái bàn bốn người. Bà chủ Mạnh Điềm Điềm rất nhanh xuất hiện, ngồi ở bên cạnh Chung Tiến, về mặt bốn cột nhìn Lục Già: "Cậu mau khai hết ra!"

"Có gì đâu." Lục Già đắc ý nhú mày, xòe năm ngón tay ra nói, "Rất đơn giản, chính là sức quyến rũ của ‘bốn cô nương’ đây càng ngày càng lớn, thuận lợi bắt được nam thần của năm đó."

"Oa!" Mạnh Điềm Điềm nâng cằm quay đầu nhìn Từ Gia Tu, Chung Tiến cũng hướng về phía Từ Gia Tu hỏi, "Lớp trưởng, có thật như vậy không?"

Cô bắt anh? Từ Gia Tu đương nhiên phải giữ thể diện cho Lục Già, anh liếc mắt nhìn người phụ nữ bên cạnh mình, mỉm cười gật đầu: "Cũng có thể nói như vậy."

Quá tốt rồi.

Không ngờ sau bao nhiêu năm bốn người bọn họ vẫn có thể ở bên nhau, Mạnh Điềm Điềm hào hứng đề nghị, "Khi nào đó chúng ta cùng đến khu vui chơi đi."

"Khu vui chơi?" Từ Gia Tu nhú mày, có hơi khó hiểu.

"Điềm Điềm ..." Lục Già cắt ngang, ám chỉ cho Mạnh Điềm Điềm dừng lại, không thể để cô ấy nói ra ước hẹn đi khu vui chơi ấu trĩ của năm đó được. Bí mật này ngay cả Chung Tiến cũng không biết, nhưng dù sao thì anh ta cũng tuyệt đối không đồng ý với dự định này, lý do đằng sau còn khiến cho Lục Già và Từ Gia Tu hết sức kinh ngạc.

"Hiện tại mà em còn muốn đến khu vui chơi nữa à, muốn ép con gái yêu của anh đi cùng sao?" Chung Tiến nói xong, còn ôm lấy bả vai Mạnh Điềm Điềm, khuôn mặt tràn đầy thỏa mãn cùng hạnh phúc, "Năm nay tôi lên chức cha rồi, hai người các cậu phải chuẩn bị tiền mừng đấy."

Thật sao? Lục Già cũng thấy vui cho Mạnh Điềm Điềm, Từ Gia Tu nở nụ cười, chậm rãi mở miệng: "Không thành vấn đề, dù sao sau này chúng tôi cũng có thể thu hồi lại."

... ..

‘Dù sao sau này chúng tôi cũng có thể thu hồi lại’. Chắc hẳn người phụ nữ nào nghe được câu nói này cũng cảm thấy vô cùng vui vẻ đi. Lục Già không biết tình cảm này giữa cô và Từ Gia Tu có thể phát triển đến kết quả tốt nhất hay không, giống như Mạnh Điềm Điềm và Chung Tiến vậy, nhưng những gì diễn ra trong mấy ngày qua quả thực không tệ. Trên đời này, không có mối tình tùy tiện nào có thể thuận lợi như nước chảy thành sông, mà cô và Từ Gia Tu đâu phải tùy tiện yêu nhau; cho nên ‘hồi ngọn lửa của tình yêu, hãy cứ thiêu đốt chúng tôi đi’.

Khụ khụ khụ. Có ngọn lửa của tình yêu thì đương nhiên sẽ có người bị ‘thiêu cháy’, kỳ thực... Từ Gia Tu đã nhin từ lâu lắm rồi. Đêm nay, khi anh và Lục Già quay về chung cư Thanh Niên thì Janice ở dưới quê vẫn chưa lên, Lục Già sang phòng anh ngồi xem phim. Trong buổi tối mùa xuân thanh vắng lại tươi mát này, Từ Gia Tu không có một chút ý nghĩ xấu xa nào thì hoàn toàn không có khả năng, nếu không thì anh sẽ không hôn hôn, tay với chân càng lúc càng không có quy củ, đã vậy có thuận thế áp lên người Lục Già, chỉ hận không thể kéo cô nhập luôn vào cơ thể mình... Thân thể mềm mại của Lục Già dường như sinh ra là để tiếp nhận sự mạnh mẽ rắn chắc của cơ thể anh. Từ Gia Tu lâm vào mê muội, cả người bùng lên ngọn lửa khao khát, dần dần bùng cháy lên hừng hực, mà chỉ có Lục Già mới có thể dập tắt nó.

Từ Gia Tu hôn càng lúc càng thêm sâu, càng lúc càng gấp gáp, nhưng có sâu có gấp đến thế nào cũng vẫn không đủ, không đủ, tuyệt đối không đủ...

Lục Già thoáng đẩy Từ Gia Tu ra, hô nhỏ: "Từ Gia Tu..."

"Lục Già... Chung Tiến đã sắp làm cha rồi..." Từ Gia Tu nhìn cô, ánh mắt sáng rực, có chút ần ần, khuôn mặt tuấn tú còn hơi hồng hồng. Lúc này, Từ Gia Tu giống như một đứa trẻ đang đòi đồ chơi vậy. Người khác có thì tôi cũng muốn có!

Ý của Từ Gia Tu là anh muốn làm cha? Hay là anh muốn làm chuyện có thể làm cha đây...

Không sai, Chung Tiến đã sắp làm cha rồi, nhưng tình huống của Chung Tiến và Từ Gia Tu căn bản đâu có giống nhau! Chung Tiến làm cha tất nhiên là chuyện vui, còn nếu Từ Gia Tu đột nhiên phải làm cha, Lục Già cảm thấy anh nhất định không thể cười nổi.

Lục Già vô cùng rối rắm, khuôn mặt thoáng cái cũng nóng rực. Hiện tại cô mới biết nhược điểm của việc không có kinh nghiệm là như thế nào, giờ bỗng dưng lại giống như thiếu nữ ngây thơ chưa biết mùi đời. Lục Già nghĩ nếu Từ Gia Tu dụ dỗ lừa gạt thêm vài câu nữa thì nói không chừng ...

Trong lòng Lục Già có hai tiếng nói ra đang sức cãi nhau, cực kỳ mâu thuẫn. Một cái nói nếu để việc này diễn ra quá nhanh, sẽ xảy ra chuyện; một cái lại nói, cứ tiếp tục đi tiếp tục đi, chẳng lẽ cô thực sự không muốn làm, không có một chút tò mò nào về cảm giác thỏa mãn và khoái cảm khi cô và Từ Gia Tu kết hợp tới mức thân mật nhất hay sao?

Đúng vậy, cô cũng có chút muốn, có chút tò mò, thậm chí còn có chút chờ mong mình và Từ Gia Tu thực hiện việc yêu đương ở mức thân mật nhất. Lục Già liên tục lắc đầu thật mạnh, đúng là chỉ được cái biện minh là giỏi!

...

Dần dần, Từ Gia Tu ngừng lại, chỉ hơi dùng sức ôm chặt lấy Lục Già, ghé vào người cô thở phì phò. Không khí ái muội khiến cho người ta hít thở không thông vừa rồi chậm rãi tản đi. Tóm lại, Từ Gia Tu vẫn là một người đàn ông bình tĩnh có tính tự chủ cao, thậm chí còn có hành vi thuộc về ‘chính nhân quân tử’. Lục Già cũng ôm lại Từ Gia Tu, cảm nhận anh bình ổn lại hơi thở cùng nhịp tim. Lúc này, trong không gian chỉ còn lại tiếng ‘tích tắc, tích tắc’ của chiếc đồng hồ hòa với tiếng tim đập của hai người. Từ Gia Tu và Lục Già không làm đến bước cuối cùng, nhưng xung quanh lại phảng phất hương vị nhàn nhạt của hai người xen lẫn vào nhau.

Một lúc sau, Từ Gia Tu sờ sờ mặt Lục Già, giọng nói khàn khàn thành thực nói cho cô biết: "Lục Già, anh không biết mình có thể chịu đựng được bao lâu nữa."

"À..." Lục Già nhẹ nhàng đáp lại, tiếng nói còn bé hơn cả muỗi kêu, căn bản cô không biết nên trả lời như thế nào.

Đêm đã khuya, phải về đi ngủ rồi.

Từ Gia Tu đưa cô quay trở lại phòng 913, kỳ thực chỉ có vài bước chân, vốn không cần tiền nhưng Từ Gia Tu lại nói: "Chỉ có vài bước chân cũng không muốn anh đưa về sao?"

Được rồi, ngủ ngon.

‘Chương trình chúc nhau ngủ ngon’ kết thúc, tâm tình của Lục Già lâng lâng ngọt ngào. Cô đóng cửa lại, lấy điện thoại ra xem mới phát hiện trong máy có một tin nhắn mới và một cuộc gọi nhỡ, đều là của Janice.

Sở dĩ Janice nhắn tin là vì gọi điện thoại cho Lục Già không được... Janice gửi tin nhắn nhắc nhở cô: "Bảo bối, tôi không trở về ngay được, mấy

ngày tối cô nhớ khóa cửa cẩn thận trước khi đi ngủ, chờ tôi quay lại đây nhé!"

Lục Già nhanh chóng gửi tin trả lời: "Đã biết, cô nhớ trở về nhanh nha." Xoay người, khóa cửa kỹ càng, lên lầu đi ngủ.

"Tạch tạch", Từ Gia Tu đứng ở bên ngoài đang định rời đi thì bỗng nghe thấy tiếng khóa cửa, bước chân thoáng dừng lại, phòng ai đó.

Trong khi Lục Già muốn Janice quay lại sớm một chút, thì Từ Gia Tu lại hận không thể kéo kỳ nghỉ của Janice dài ra thêm mấy ngày. Tuy nhiên, Janice vốn là một nhân viên mẫn cán, chỉ hết lòng suy nghĩ vì Ốc Á, cho nên không kịp nghỉ ngơi mà lên luôn máy bay để quay trở về làm việc, tập trung hết lòng cho hạng mục mới, và ôm... "bảo bối" nhà cô vào trong ngực.

Lục Già thực sự rất nhớ Janice, mới không gặp mặt có mấy ngày thôi mà đã thấy nhớ đến vậy rồi. Lần này, Janice từ quê ra mang theo không ít quà cáp và đặc sản. Mấy người Dịch Ca, Lượng Tử và Diệp Ngang Dương đều chạy đến chung cư Thanh Niên để nhận phần quà của mình. Quà của Diệp Ngang Dương là một cái vỏ ốc biển, khi cầm nó trên tay, sắc mặt của cậu ta rõ ràng vô cùng thất vọng, trực tiếp nói: "Cái thứ vứt đi này, cô có tặng nó cho tôi, tôi cũng không muốn lấy."

"Tiểu Diệp tổng, sao cậu có thể nói chuyện khó nghe như vậy." Janice vỗ vỗ bả vai Diệp Ngang Dương, mở miệng nói dối không chớp mắt, "Quà ít nhưng lòng nhiều, huống chi nó đâu phải là một cái vỏ ốc biển bình thường."

Diệp Ngang Dương ngây thơ tin là thật, còn cẩn thận giơ lên ngắm nghía lại: "Nhưng có thấy gì khác biệt đâu."

"Cậu thử thổi xem nó có phát ra âm thanh hay không?"

Mẹ nó, thế mà cũng nói, Diệp Ngang Dương ghét bỏ đẩy Lâm Kiều Kiều ra. Dám mua cái còi hình vỏ ốc biển có giá ba đồng tặng cho cậu ta!

Buổi tối, nhóm người vô lại nhất định không chịu rời đi, túm tụm lại cùng nấu cơm liên hoan. Ngoài dự đoán của mọi người, không ngờ tay nghề nấu nướng của Diệp Ngang Dương lại tốt như vậy. Lục Già sợ đến ngây người, không thể tưởng tượng nổi Diệp Ngang Dương lại có tố chất làm ‘mẹ hiền vợ đảm’. Rốt cuộc cô cũng hiểu vì sao cậu ta lại không thích ăn cơm ở nhà ăn của Ốc Á, bản thân có thể nấu ăn ngon như thế này thì sao có thể chịu nổi thức ăn trong nhà ăn của Từ Gia Tu chứ.

"Đúng là nhìn không ra nha, tiểu Diệp tổng." Mọi người liên tục tán thưởng.

"Có gì đâu, trước kia nhà của tôi và A Tu ở gần nhau, khi bác trai và bác gái không có nhà, tôi đều nấu cơm cho anh ấy ăn." Diệp Ngang Dương nhắc tới chuyện cũ, khoe khoang tình huynh đệ lâu năm của hai người.

Thật vậy sao? Lục Già nhìn về phía Từ Gia Tu, Từ Gia Tu khẽ gật đầu thừa nhận.

Tâm tình của Diệp Ngang Dương có chút phức tạp, cậu ta nhìn Lục Già, tiếp tục nói: "Hai chúng tôi từ nhỏ đã biết nhau, từ mẫu giáo cho đến tiểu học đều học cùng một lớp." Quan hệ thân thiết như vậy, Diệp Ngang Dương không thể không trọng tình nghĩa, đây là lý do mà năm đó cậu ta không mang sữa đưa cho Lục Già nữa. Là đàn ông có đôi khi phải thoải mái buông tay.

Nghe Diệp Ngang Dương nhắc đến việc từ nhỏ đã là bạn học, Từ Gia Tu cũng nói một câu: "Khi lên cấp 2 có người phải học lại một năm nên sau đó chúng tôi không học cùng một khối nữa."

Diệp Ngang Dương: "...". Anh không nói ra chuyện đó thì sẽ chết à!

"Không thể nào, học dốt như vậy sao? Cấp 2 mà cũng bị lưu ban." Janice kinh ngạc, vội quay sang nhìn Diệp Ngang Dương hỏi.

"Cô thì biết cái gì." Diệp Ngang Dương híp mắt, nói tiếp, "Nguyên nhân lưu ban là do năm đó tôi nhìn trúng một em gái khóa dưới, cố ý lưu ban vì em ấy đó."

"Wow, ghê nha ~" Janice gật đầu không ngừng, "Tôi hiểu, hoàn toàn hiểu."

Không lâu sau đó, Diệp Ngang Dương còn bị bạn trai của em gái khóa dưới kia đánh cho một trận, chính Từ Gia Tu đã cứu cậu ta. Diệp Ngang Dương cũng chẳng muốn nhắc tới những hành động nông nổi trong quá khứ làm gì, kỳ thực cậu ta cũng coi như là một người đàn ông chung tình mà, có đúng không? Mẫu giáo chỉ thích một bạn, tiểu học cũng chỉ thích một người, cấp 2 và cấp 3 cũng thế, còn Đại học chỉ có vài người ... mà thôi!

Mọi người đều cười.

Lục Già cười rộ lên, cô ngồi bên cạnh Từ Gia Tu cũng có thể nghe thấy tiếng cười trầm thấp dễ nghe của anh, trong lòng âm thầm suy nghĩ: Nếu Diệp Ngang Dương không phải là đàn ông mà là một người phụ nữ, thì nói không chừng cô và cậu ta đã trở thành tình địch rồi. Hơn nữa nhớ lại thời trung học, giữa cô và Diệp Ngang Dương không phải là tình chị em nha... à không, căn bản là chưa kịp yêu đương gì.

Không khí bữa tối thật vui vẻ, đối với Lục Già mà nói, đây chính là niềm hạnh phúc khi có cả người yêu và bạn bè đều ở bên cạnh.

Diệp Ngang Dương đột nhiên phát hiện ra sống ở chung cư Thanh Niên cũng không tệ, liền quay sang Từ Gia Tu xin xỏ, "Từ Gia Tu, anh còn dư một phòng ngủ mà, cho tôi thuê đi."

"Không cho." Từ Gia Tu lập tức cự tuyệt, không để lại bất kỳ một tia hy vọng nào, lý do là: "Không tiện."

"Đàn ông với nhau có gì mà không tiện chứ?" Diệp Ngang Dương cố tình đẩy đẩy cánh tay của Janice hỏi: "Phòng của các cô còn chỗ nào ngủ được không?"

"Có có!" Janice vô cùng hoan nghênh, chỉ ra cửa chính nói, "Tôi và bảo bối sẽ đặt một cái thảm thật bắt mắt ngoài đó cho cậu, sau đó còn tặng miễn phí một cái vòng cổ xinh đẹp nữa, đã vậy mỗi ngày còn cho cậu ăn, có thích hay không?"

Diệp Ngang Dương: "Lăn ngay đi cho tôi —— "

Đêm đã khuya, mọi người lục tục đứng dậy lần lượt ra về, còn Janice vẫn tiếp tục ngồi chơi trò ‘đan áo len’. Một lúc sau, Lục Già mới nhỏ giọng nói với Janice: "Tôi muốn đi ra ngoài mua một ít hoa quả."

"Chú ý an toàn, có việc gì thì ‘call’ cho tôi."

"Được." Lục Già rời đi, có chút chột dạ thay giày, mở cửa ra đã thấy Từ Gia Tu đứng chờ ở bên ngoài, dáng vẻ như đã chờ từ rất lâu rồi.

Lục Già: "o(n_n)o~"

Tình yêu cuồng nhiệt với bạn trai diễn ra như thế nào, chính là mỗi ngày đều lén lút.... chạy lên sân thượng gặp nhau.

——

Trong khoảng thời gian này, cái tên "Thập Quang" cũng được chính thức phê duyệt. Hiệu suất làm việc của Ốc Á tương đối cao, đội thiết kế và phát triển rất nhanh được hình thành. Muốn hoàn thành tốt một hạng mục thì cần phải đầu tư một trăm phần trăm tài nguyên nhân lực và thời gian.

Lục Già thấy tên mình có trong danh sách thành viên của hạng mục, hơn nữa cô không chỉ có mặt trong tổ hạng mục “Thập Quang” mà còn kiêm thêm cả chức vụ nữa, đó là làm Phó đội trưởng. Lục Già hết sức vui vẻ. Tuy rằng không đành lòng nhưng Janice vẫn phải nói cho cô biết: "Không nhân nhả gì đâu, Phó đội trưởng phải đảm nhiệm vai trò là ‘chân chạy việc’ chính đấy."

Lục Già: "..."

Mặt khác, trong danh sách thành viên hạng mục còn có một cái tên khá lạ, Lục Già còn chưa nhìn thấy người thật, nhưng nhìn cái tên cũng có thể tưởng tượng ra người đó như thế nào rồi. Thiệu Dật Phong, một cái tên đẹp dễ ý vị đến nhường nào chứ.

Janice cũng biết tổ hạng mục "Thập Quang" sẽ có một người mới tới, sau khi nhìn thấy tên của người này thì liền nghĩ, "Hình như nghe quen quen."

Đương nhiên là quen rồi, là tên cậu nhóc xui xẻo thuở bé học cùng mẫu giáo với Janice mà!

Buổi chiều, Thiệu Dật Phong tới Ốc Á ra mắt, Lục Già chạy tới xem mới thấy, ngoài cô ra thì nghênh đón Thiệu Dật Phong còn có mấy người Dịch Ca, Lượng Tử và tiểu Diệp tổng. Mọi người đều ôm mong đợi rất lớn vào thành viên mới đến này.

Thiệu Dật Phong mỉm cười chào hỏi, lộ ra hai cái răng khểnh. Lục Già không nói gì, Janice lại càng trầm mặc hơn, dáng vẻ này không hề giống phong cách thường của Janice chút nào.

Đúng lúc này, Thiệu Dật Phong thân thiết kêu lên một cái tên Trung Quốc: "Kiều Kiều, mình là Phong Phong đây!"

Muốn chết à, Janice vừa nghe thấy hai tiếng Kiều Kiều thì lập tức trừng mắt nhìn Thiệu Dật Phong, vẻ mặt hùng hổ như sắp lao vào đánh người.

Tiểu Diệp tổng nhanh chóng chạy tới ngăn lại, nhưng vẻ mặt lại hí hửng cười hỏi Thiệu Dật Phong, "À... Phong Phong này, anh quen Kiều Kiều của công ty chúng tôi sao?"

"Đương nhiên là quen rồi." Thiệu Dật Phong hưng phấn nói, "Tôi và cô ấy là đồng hương, hồi nhỏ còn học chung mẫu giáo, chúng tôi vẫn thường chơi cùng nhau mà."

"Ồ."

"Ồ."

Lục Già cũng: "Ồ."

Bạn học hồi mẫu giáo... Lục Già nhìn Thiệu Dật Phong, đột nhiên lại nhớ tới lần tán gẫu nhắc về mối tình đầu khi họp chọn tên cho hạng mục mới, Janice đã nói: "Là một thằng nhóc rất xinh đẹp, tôi còn tưởng cậu ta là con gái ấy chứ. Ngày nào cũng thích bắt nạt cậu ta, bây giờ nhớ lại cảm thấy thật tuyệt vời..."

Lục Già nhìn Janice, lại lộn lại nhìn Thiệu Dật Phong, muahahahaha~~~, trong đầu cô lúc này chỉ còn lại có năm chữ ——

Thằng nhóc rất xinh đẹp.

Thằng nhóc rất xinh đẹp.

Thằng nhóc rất xinh đẹp.....

P/s: Tình hình là làm đến chương này mình mới biết Từ Gia Tu, Lục Già và Diệp Ngang Dương bằng tuổi nhau. Lúc trước thấy Lục Già nói Diệp Ngang Dương học sau cô ấy một lớp nên mình tưởng là kém một tuổi.

Xưng hô từ đầu truyện đến giờ chưa chuẩn lắm, nhưng lỡ từ đầu rồi nên thôi mình để đến hết truyện luôn nhé.

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 30

Khi hình ảnh trong quá khứ và thực tế hiện tại hoàn toàn không tương đồng thì phải làm sao đây?

Nhanh chóng đưa ra sự lựa chọn, Janice nhú mào nhìn bạn học Thiệu nói: "Xin hỏi, chúng ta quen biết nhau sau? Tôi cảnh cáo cậu, đừng tưởng rằng biết được tên cúng cơm cha mẹ đặt cho tôi thì có thể bắt quàng làm họ, vô dụng thôi —— "

Những lời này tuyệt không lưu tình! Janice vừa dứt lời, lập tức đã có người châm ngòi thổi gió, Diệp Ngang Dương quay sang hỏi bạn học Thiệu: "Phong Phong, anh và Kiều Kiều thực sự là bạn học hồi mẫu giáo hả? Trước kia hai người. . ."

"Chúng tôi thực sự là bạn học mẫu giáo mà." Thiệu Dật Phong không ngờ Lâm Kiều Kiều lại tuyệt tình phủ định như vậy, may thay anh ta còn có bằng chứng chứng minh, vội vạch ra cho mọi người xem, "Đây này, chỗ này hồi nhỏ tôi bị cô ấy cắn cho một phát, đến bây giờ vẫn còn để lại sẹo."

Quả nhiên, đúng là vị "Ngày nào cũng thích bắt nạt cậu ta" kia. . .

Mọi người đồng loạt im lặng, chăm chú nhìn người đàn ông là mối tình đầu của Janice khi còn nhỏ. Người đầu tiên bật cười ra tiếng là Diệp Ngang Dương, cậu ta cười ngoác cả miệng, vỗ vỗ bả vai Janice nói: "Kiều Kiều à, làm người ai lại làm thế. Cô với Phong Phong không chỉ là đồng hương mà còn là “bạn tốt” ở lớp mẫu giáo nữa mà, sao có thể nói quên là quên như vậy được chứ, như thế là không đúng đâu! Với tư cách là huynh đệ và là lãnh đạo của cô, tôi phê bình đấy nhé."

"Cút!" Janice dứt khoát động thủ đánh Diệp Ngang Dương.

Đối lập với Janice ‘lãnh khốc vô tình’, thái độ của bạn học Thiệu lại vô cùng hòa nhã, thấu hiểu lòng người. Từ đó có thể thấy, những cái gì mà đi ngược lại với thế giới vẫn chỉ là số ít mà thôi: Trước kia bị bắt nạt, đến khi trưởng thành tính tình vẫn ôn nhu như cũ. Janice nhất quyết không chịu thừa nhận quan hệ của hai người, bạn học Thiệu còn chủ động giúp cô tìm lý do: "Cái này cũng không thể trách Kiều Kiều được, đã quá nhiều năm chúng tôi không gặp nhau rồi. Kiều Kiều quên tôi cũng phải thôi. Nhưng tôi chỉ liếc mắt cũng có thể nhận ra cô ấy, bởi vì so với lúc nhỏ cô ấy chẳng thay đổi một chút nào, vẫn cứ cao như vậy, ha ha —— "

Kiều Kiều không thay đổi, nhưng còn bạn học Thiệu thì sao, cậu nhóc xinh đẹp kia đi đâu mất rồi?

Ta và mối tình đầu đã từng cùng nhau hẹn ước mùa xuân, ta chưa thay đổi mà đối phương đã hoàn toàn đổi thay rồi. Đây thực tế bất đắc dĩ và tàn khốc đến cỡ nào. Vốn dĩ Diệp Ngang Dương còn muốn nói: "Phong Phong, anh không cần phải thương tâm, Kiều Kiều vẫn luôn nhớ tới anh đấy. Lần trước họp hội nghị hạng mục còn nhắc đến anh là mối tình đầu của cô ấy mà, ha ha ha!" Nhưng nghĩ tới hậu quả có thể xảy ra sau đó, Diệp Ngang Dương đành phải nuốt lại vào trong bụng, nghẹn cười rời đi. Trước khi đi còn vui vẻ ngâm nga một bài hát cũ, là bài “Thiên sơn vạn thủy cũng là tình” của Uông Minh Thuyên.

"Thiên sơn vạn thủy cũng là tình, hợp tan đều có trời ước định, không oán trời không oán mệnh. . ."

Lục Già suýt nữa phun ra một búng máu, phải tranh thủ lúc người nào đó chưa bùng nổ mà tẩu thoát khỏi hiện trường. Cô cảm thông với Janice, nhưng còn cảm thông với bạn học Thiệu hơn —— bộ dạng trưởng thành không như mình mong muốn, có thể trách ai đây!

Giữa trưa, mọi người xuống cantin Ốc Á ăn bữa trưa cuối cùng ở đây trong tháng này, sau đó Từ Gia Tu muốn chinh đồn, tu sửa lại nhà ăn một lần nữa. Là vì sao? Là vì khu Cao Tân của thành phố Đông Châu này phát triển biến đổi từng ngày, từng tòa cao ốc, building cứ đột ngột từ dưới mặt đất mọc lên, khu gần đó cũng đã được khai phá quy hoạch để xây dựng một con phố buôn bán. Đến lúc đó, cantin không còn cần thiết nữa, tuy nhiên cũng có thể sử dụng vào mục đích khác. Chỉ có điều, Từ Gia Tu vẫn muốn giữ lại cantin như một điểm đặc biệt của Ốc Á. Diệp Ngang Dương cũng tán thành với ý kiến này: "Chính xác, các nhân viên đã ăn quen thức ăn ở cantin Ốc Á, lâu dần sẽ biết được cái gì gọi là vô dục vô cầu, rất tốt."

Vô dục vô cầu. . . Lục Già cúi đầu ăn một miếng sườn lợn, hình như cô đã quen ăn như thế này rồi, chẳng trách cô và Từ Gia Tu có thể trở thành một couple, quá chuẩn!

Hôm nay Janice không xuống cantin ăn trưa, mặc dù cực kỳ không muốn đối mặt với bạn học Thiệu, người có thân phận vừa là đồng hương, vừa là bạn hồi mẫu giáo của mình, nhưng giữa trưa Janice lại mượn xe của Diệp Ngang Dương, nói là muốn dẫn bạn học Thiệu ra ngoài ăn cơm. Diệp Ngang Dương sáng khoái đồng ý, lập tức lấy chìa khóa xe ra đưa cho cô, "Chúc hai người ăn chung vui vẻ."

"Cút!"

Trong cantin, Diệp Ngang Dương buông đũa xuống, đặt ra nghi vấn: "Lúc tôi còn nhỏ vốn là một bé trai vô cùng xinh đẹp, trưởng thành thì bộ dạng anh tuấn như thế này đây. Vậy sao hồi bé Phong Phong cũng là một bé trai xinh đẹp mà khi trưởng thành lại ra nông nổi thế. Xin hỏi nguyên nhân là gì?"

Lời này thật dễ tiện, Từ Gia Tu cười nhạo một tiếng, chẳng thèm quan tâm. Còn Địch Ca, Lượng Tử lại nhú mày suy nghĩ, cố vì sự phụ của mình nói đỡ mấy câu. Nghĩ mãi cũng không ra Thiệu Dật Phong còn chỗ nào giữ lại dấu vết của một bé trai xinh đẹp nên đành thôi.

Lục Già cũng âm thầm thở dài. Cô rất lo lắng lo Janice sẽ thừa cơ hạ độc thủ với bạn học Thiệu. Trong lúc ăn cơm, Lục Già và Từ Gia Tu nói với nhau không được nhiều, chỉ ngẫu nhiên trao đổi ánh mắt, chính là kiểu ‘vô ý’ liếc mắt đưa tình giữa các đôi tình nhân.

Diệp Ngang Dương đột nhiên mở miệng hỏi Từ Gia Tu: "Từ tổng anh minh thần võ, xin hỏi rốt cuộc ngài lôi anh chàng Phong Phong này từ đâu ra, có đáng tin hay không?"

"Hắc Phong Quái Hiệp hai năm trước, mọi người có biết chứ?" Từ Gia Tu chậm rãi mở miệng, "Đó chính là Thiệu Dật Phong."

Hắc Phong Quái Hiệp!

Không ngờ Thiệu Dật Phong lại là Hắc Phong Quái Hiệp! Địch Ca và Lượng Tử bốn mắt nhìn nhau, kích động đến run rẩy. Diệp Ngang Dương cũng biết Hắc Phong Quái Hiệp, chặc chặc ra tiếng, cười nói, "Phong Phong và Kiều Kiều của chúng ta sau này có thể tạo thành một đôi thần tiên hiệp lữ ấy nhỉ."

Không được phép lôi sự phụ ra đùa giỡn, Địch Ca và Lượng Tử không nói gì. Chỉ có Tiểu Đạt hoài nghi nhìn về phía Diệp Ngang Dương, hỏi một câu: "Tiểu Diệp tổng, cậu ghen tỵ sao?"

"Phụt ——" Diệp Ngang Dương phun miếng cơm vừa đưa vào mồm ra, trừng mắt nhìn Tiểu Đạt cảnh cáo, "Tiểu Đạt, tôi coi như anh là trẻ con đang nói linh tinh."

Ý. Tiểu Đạt vội vàng cúi đầu xuống.

Cả bàn ăn chỉ có mỗi Lục Già không biết "Hắc Phong Quái Hiệp" là cái gì, Từ Gia Tu tranh thủ nói vài câu ‘phổ cập kiến thức’ cho cô. Từ đó mới biết, Thiệu Dật Phong đã từng là một Hacker vô cùng, vô cùng nổi tiếng. Wow! Quả nhiên khi biết một người có năng lực cường đại, thì diện mạo gì đó chỉ là mây bay. Lục Già nhớ tới bạn học Thiệu, bỗng dưng cảm thấy cả người anh ta đều sáng lên.

Đúng, chính là cảm giác thấy sáng lên. Lục Già nghĩ nghĩ lại quay sang hỏi Từ Gia Tu một vấn đề khá ấu trĩ: "Từ Gia Tu, anh lợi hại hơn hay Thiệu Dật Phong lợi hại hơn?"

Phụ nữ rất hay thích so sánh kiểu như vậy. Hồi nhỏ, mỗi khi Lục Già nhìn thấy một nhân vật nào đó lợi hại thì luôn hỏi lão Lục: "Ba ba, ba lợi hại hay Tôn Ngộ Không lợi hại?" Hoặc là "Ba ba, ba với em bé hồ lô kim cương, ai lợi hại hơn?" Những lúc như vậy, lão Lục đều mặt không đổi sắc trả lời: "Đương nhiên là ba ba lợi hại."

Lục Già hỏi xong, Từ Gia Tu im lặng trong chốc lát, làm Lục Già cảm thấy có chút hối hận, hình như cô đã đả thương đến lòng tự trọng của bạn trai rồi. Đúng lúc này, Từ Gia Tu nhìn cô, ánh mắt như đang nói —— "Xem ra em chả hiểu bạn trai của em chút nào".

"Hacker quá trẻ con, anh không muốn đùa." Từ Gia Tu trả lời Lục Già.

Đúng thế, hacker quá trẻ con, Từ Gia Tu khinh thường kiểu làm việc chơi đùa đó. Anh chỉ muốn chơi đùa với bạn gái nhà mình mà thôi. Khụ khụ!

Hết giờ nghỉ trưa, Thiệu Dật Phong và Janice dùng cơm xong trở về, ánh mắt của mọi người nhìn anh ta đều đã thay đổi, giống như nhìn một vật đang phát sáng vậy. Từ Gia Tu ‘phổ cập kiến thức’ quá ít, sau khi trở lại văn phòng, Tiểu Đạt lại tiếp tục kể cho Lục Già nghe về sự tích của ‘Hắc Phong Quái Hiệp’.

Không giống như Dịch Ca, Lượng Tử làm việc về mảng kỹ thuật, Tiểu Đạt là thành viên của mảng “tám chuyện”, cho nên góc độ hiểu biết cũng khác với mấy người kia.

"Năm đó, Hắc Phong Quái Hiệp ở trên mạng mạnh mẽ giống như bão lửa, hầu như ngày nào anh ta cũng vào Diễn đàn của ‘Thiên Thiên Nhạc’(1), chuyên hack các topic có view cao. Mọi người đối với Hắc Phong vừa kính vừa sợ, cũng có một vài hacker muốn khiêu chiến với Hắc Phong, nhưng tất cả đều bị anh ta trêu đùa lại. . . Nói chung, Hắc Phong Quái Hiệp thực sự vô cùng lợi hại!"

"Bây giờ thì sao, Hắc Phong còn ở Diễn đàn Thiên Thiên Nhạc nữa không?" Lục Già hưng phấn hỏi.

"Không còn lâu rồi, hai năm trước Hắc Phong để lại một câu nói rồi biến mất, sau đó không có ai biết tung tích của anh ta nữa."

Lục Già tò mò hỏi: "Để lại câu nói gì?"

Tiểu Đạt đã hóa thân thành Bách Hiếu Sinh (2), vội vàng ngó đầu ra nhìn, xác định không nhìn thấy bóng dáng của Thiệu Dật Phong ngoài cửa rồi mới quay lại nói: "Tôi không có phương hướng, không có tín ngưỡng, chỉ có mình em. Tôi có thể xâm nhập vào toàn thế giới, chỉ duy nhất không thể xâm nhập vào trái tim em."

"Ngầu chưa, ngầu chưa?" Tiểu Đạt nói xong thì hào hứng hỏi Lục Già.

Lục Già gật đầu như giã tỏi, ngầu quá đi ấy chứ! Câu này y như mấy kiểu chữ ký cá nhân thịnh hành từ mấy năm trước. Lục Già bỗng dừng lại nghĩ đến một chuyện, không biết bạn học Thiệu có thể hỗ trợ cô được hay không. Cô nói với Tiểu Đạt: "Bảy tám năm trước tôi bị hack mất một cái tài khoản, không biết Thiệu Dật Phong có thể giúp tôi trộm lại nó được không?"

Tiểu Đạt: "..."

Quá khứ lừng lẫy cũng chỉ là quá khứ, hiện tại Thiệu Dật Phong ở trước mặt mọi người nói chuyện vô cùng khiêm tốn, anh ta khoát tay nói: "Tôi đã không còn là hacker nữa, hiện giờ chỉ là một kỹ sư bình thường mà thôi."

Bình thường? Nghe thật khó tin. Ngoài danh tiếng của "Hắc Phong Quái Hiệp" ra, thì Thiệu Dật Phong còn rất dày dặn kinh nghiệm trong việc thiết kế và sáng tạo. Hơn nữa, anh ta còn có thể thiết lập chương trình bảo vệ máy tính cực kỳ an toàn, đặc biệt là trong việc bảo vệ dữ liệu. Nếu như Thiệu Dật Phong chỉ được coi là kỹ sư bình thường, thì những người bình thường chân chính như Địch Ca và Lượng Tử sẽ coi là gì đây? Kỹ sư hạng hai vô dụng sao?

"Từ Gia Tu, anh làm cách nào chiêu mộ được Thiệu Dật Phong vậy?" Khi lên lầu đưa văn kiện cho Từ Gia Tu ký tên, Lục Già thuận miệng hỏi một câu.

"Rất đơn giản." Từ Gia Tu ngẩng đầu nói, "Trong khi tán gẫu với anh, anh ta có nhắc đến Lâm Kiều Kiều. Anh nói Lâm Kiều Kiều đang làm việc tại Ốc Á. Anh ta lập tức cảm thấy duyên phận đã tới rồi."

Hóa ra là vậy, Thiệu Dật Phong đến Ốc Á là vì Janice sao?

Nhưng hình như sự thật có vẻ không phải thế ——

Chuyện đầu tiên sau khi Thiệu Dật Phong đến Ốc Á đó là trở thành bạn bè với Tiểu Đạt, sau đó lại hỏi Tiểu Đạt một việc: "Công ty chúng ta còn bao nhiêu nữ nhân viên chưa có bạn trai hả?"

Thiệu Dật Phong đến Ốc Á là để tìm bạn gái? Tuy nhiên, Ốc Á lại không phải là nơi lý tưởng để đàn ông độc thân đến tìm bạn gái. Nhưng không sao, càng hiếm lại càng quý. Thiệu Dật Phong nhìn xung quanh một lượt, nở một nụ cười tương đối hài lòng.

Trái ngược với sự yên tâm của Thiệu Dật Phong, Janice vừa hồi lộ cho mấy người Địch Ca, Lượng Tử và Diệp Ngang Dương để bọn họ giữ kín mồm miệng, vừa nói với Thiệu Dật Phong: "Phong này, chuyện tìm bạn gái cậu cứ từ từ, không cần gấp gáp. Nhưng trước hết tôi đề nghị cậu làm cách nào cho bớt đồng mụn trên mặt đi, như vậy sẽ thuận lợi hơn nhiều đấy!"

Aiz, vấn đề này, Thiệu Dật Phong hết sức xấu hổ, cười rộ lên: "Mụn ở trên mặt tôi là do không có bạn gái, nội tiết tố mất cân đối nên mới sinh ra đó. Chỉ cần tìm được bạn gái là tốt thôi."

Janice không phản bác nổi, chỉ có thể nói: "Cố lên!"

Có Thiệu Dật Phong gia nhập, đội thực hiện hạng mục "Thập Quang" của Ốc Á giống như hổ có thêm cánh. Đối với một công ty phát triển khoa học kỹ thuật mà nói, tài nguyên quý giá nhất chính là nhân lực. Lục Già cũng thấy vui mừng thay cho Ốc Á, vui mừng thay cho Từ Gia Tu, lại càng vui cho "Thập Quang" có một khởi đầu thuận lợi. Dù sao cô cũng là một thành viên của đội hạng mục "Thập Quang", hơn nữa còn là Phó đội trưởng do chính Từ Gia Tu bổ nhiệm.

Tuy nhiên rất nhanh, Lục Già không thể vui mừng nổi. Cô nhận được tin nhắn từ một số điện thoại lạ, nội dung như sau: "Hi, xin chào Lục Già. Tôi là Thiệu Dật Phong mới đến nhậm chức ngày hôm nay, cứ gọi tôi là A Phong là được rồi. . . Không biết ấn tượng của cô đối với tôi như thế nào, ấn tượng của tôi đối với cô rất tốt. Hi vọng sau này chúng ta có thể trở thành đồng nghiệp thân thiết, mong nhận được hồi âm của cô."

Ông trời của tôi ơi! Cái tin này cực kỳ giống với mấy tin nhắn theo đuổi tán tỉnh điển hình, sao lại chạy vào điện thoại di động của cô thế này? Nội dung tin nhắn cũng không có gì lạ, bởi vì nó tương đối giống với lời phát biểu của Thiệu Dật Phong khi nhận chức đội trưởng đội hạng mục 'Thập Quang', nhưng cái chính là vì sao nó lại chạy đến điện thoại của cô? Lục

Già trợn mắt nhìn về phía Tiểu Đạt: "Tiểu Đạt, rốt cuộc anh nói với Thiệu Dật Phong cái gì?"

Tiểu Đạt ngẩng đầu, bị dáng vẻ phần nộ của Lục Già dọa cho giật mình, nhưng vẫn thành thật trả lời: "Anh Phong hỏi trong công ty còn bao nhiêu nữ nhân viên chưa có bạn trai, sau đó tôi liền nói cho anh ấy biết."

Mẹ nó! Chơi với nhau có mấy tiếng đồng hồ mà đã gọi là anh Phong rồi. Lục Già cảm phần không thôi, lần nào cũng thế, cô đối xử với Tiểu Đạt như mối tình đầu, còn anh ta lại ngược cô ngàn vạn lần. Lục Già cầm tờ báo mới ra ngày hôm nay đập mạnh xuống mặt bàn: "Chẳng lẽ anh không cảm thấy tôi có bạn trai hay sao?"

Tiểu Đạt lùi dần về phía sau: "Chẳng lẽ cô có. . ."

Đúng, cô có, thực sự có! Lục Già vô cùng tức giận, phải hít sâu mấy lần để bản thân tỉnh táo lại. Không được, cô muốn có danh phận chính thức! Danh phận chính thức là thế nào —— chính là bạn gái của Từ Gia Tu - Tổng giám đốc Công ty Cổ phần khoa học kỹ thuật Ốc Á.

Aiz, thật là đau đầu! Lục Già khó xử nâng cằm, đúng lúc này, di động lại nhận được tin nhắn mới của Thiệu Dật Phong —— "Nghe nói cô còn là bạn cùng phòng của Kiều Kiều nữa, đúng là duyên phận mà. Cuối tuần chúng ta cùng nhau đi xem phim nhé, cô thấy thế nào?"

Lục Già gục mặt xuống bàn, chết mất thôi. Rốt cuộc cô cũng hiểu vì sao Thiệu Dật Phong không thể có bạn gái, hiểu vì sao anh ta lại dùng cái tên "Hắc Phong Quái Hiệp" năm đó, cả việc vì sao lại nói câu "Tôi có thể xâm nhập vào toàn thế giới, chỉ duy nhất không thể xâm nhập vào trái tim em" đến quỷ nghe xong cũng phải khóc kia rồi. Quá bình thường, đây chính là phong cách của anh ta!

Tới công ty gặp lại đồng hương kiêm bạn học mẫu giáo, cậu bé đã từng vô cùng xinh đẹp nay biến thành một người đàn ông có ngoại hình thể

thảm, Janice cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ. Cô dựa người vào trước bàn làm việc, vừa bẻ ngón tay vừa tổng kết: "Lúc nhỏ tôi rất thích bắt nạt cậu ta, hiện tại nhìn một cái là chỉ muốn đánh, nhưng đây hoàn toàn là hai việc khác nhau."

Quá chính xác. Lục Già gật đầu, cô cũng rất muốn đánh Thiệu Dật Phong. Có trời mới biết khi cô nhìn thấy cái tên Thiệu Dật Phong này, đã YY ra một người đàn ông có dáng vẻ thanh thoát xuất trần như thế nào. Quả nhiên nhìn tên đoán người gì đó chỉ là mây bay.

Hiện tại, chỉ cần thoáng nhìn thấy bạn học Thiệu là Lục Già đã muốn chạy trốn đi thật nhanh, nhưng không ngờ vẫn không thoát khỏi cặp mắt như radar kia của anh ta. Đã qua giờ tan tầm, các đồng nghiệp khác hầu như đã về hết rồi, chỉ còn lại vài người trong đội hạng mục và Từ Gia Tu ở lại thảo luận một số vấn đề kỹ thuật. Ấy vậy mà đội trưởng đội hạng mục - Thiệu Dật Phong lại đang có mặt ở trong thang máy cùng với Lục Già. Chẳng phải anh ta nên có mặt ở trong phòng họp hay sao?

"Lục Già, thật khéo nha." Thiệu Dật Phong nhìn cô cười, vươn tay ấn nút đóng cửa thang máy lại. Lục Già vội vàng ấn vào nút mở cửa không cho thang máy đi xuống: "Biết đâu vẫn còn người."

"Không còn ai hết." Thiệu Dật Phong mỉm cười nói, "Chỉ có hai chúng ta."

Lục Già: "..."

Đúng lúc này, có tiếng bước chân truyền tới, Lục Già ngẩng đầu, là người cô muốn nhìn thấy nhất bây giờ - Từ Gia Tu. Thấy cô và Thiệu Dật Phong đứng chung một chỗ, Từ Gia Tu không nói gì, chỉ chậm rãi bước vào. Lục Già đứng bên trái Thiệu Dật Phong, Từ Gia Tu chỉ có thể đứng vào vị trí bên phải anh ta.

"Từ tổng, anh cũng tan tầm rồi sao?" Thiệu Dật Phong ân cần thăm hỏi Từ Gia Tu.

Từ Gia Tu gật đầu: "Ừ."

"À à, công việc cần phải kết hợp cả lao động và vui chơi phải không?" Thiệu Dật Phong nói, sau đó nhìn về phía Lục Già, "Đến cuối tuần, phụ nữ nên thả lỏng thư giãn một chút. Tin nhắn hôm nay tôi gửi cho cô, tôi chờ câu trả lời."

Cùng nhau đi xem phim sao? Lục Già nói không nên lời: "... " Không, tuyệt đối không đi. . .

"Chuyện gì?" Người nào đó rốt cục mở miệng.

Thiệu Dật Phong nghiêng đầu, có chút ngượng ngùng. Nhưng đây cũng chỉ là đang theo đuổi phụ nữ mà thôi, khẳng định ông chủ có thể hiểu. Thiệu Dật Phong ngẩng đầu nhìn Từ Gia Tu, dứt khoát nói: "Cuối tuần tôi hẹn Lục Già và Kiều Kiều cùng nhau đi xem phim. Tôi vừa tới công ty, rất muốn gây dựng cảm tình với các đồng nghiệp khác."

"À." Từ Gia Tu gật đầu, tỏ vẻ đã biết, sau đó cúi xuống, trực tiếp thay Lục Già từ chối, "Janice có muốn đi hay không tôi không biết, nhưng Lục Già chắc chắn sẽ không đi."

Bạn học Thiệu cảm thấy mờ mịt. Vì sao? Chẳng lẽ ông chủ mới của anh ta quản cả ngày nghỉ cuối tuần của nhân viên nữa?

Vì sao ấy à? Muốn hẹn bạn gái của anh á? Từ Gia Tu cười cười, dáng vẻ vô cùng thân thiết, anh đặt tay lên bả vai Thiệu Dật Phong, mở miệng nói, "Anh hẹn bạn gái của tôi đi xem phim, người bạn trai là tôi đây sẽ ghen đấy."

(*) Chú thích:

1 – Thiên Thiên Nhạc là một kênh truyền hình nghệ thuật của CCTV bao gồm rất nhiều chương trình nhỏ, thể hiện các hoạt động sinh hoạt hàng ngày của người dân dưới góc độ hài hước. Những chương trình của kênh này có đủ các thể loại như: để giải trí, phục vụ gia đình, phỏng vấn ngôi sao, biểu diễn hài kịch, giáo dục.....

2 – Bách Hiếu Sinh: là một nhân vật được nhắc đến trong tác phẩm Tiểu Lý Phi Dao của nhà văn Cổ Long, được coi là người thông thái và trọng vọng nhất trong võ lâm đương thời. Người đã bỏ ra gần hết cuộc đời để nghiên cứu võ học và có một tác phẩm để lại cho ngàn đời sau, đó là cuốn Bình Khí Phổ ...

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 31

Tán gái không cần thận đụng phải bạn gái của ông chủ thì làm sao bây giờ? Tuy rằng Thiệu Dật Phong rất hay ngượng ngùng, nhưng phản ứng lại cực kỳ cơ trí! Ngay sau đó một giây, anh ta mở miệng nói: "Không ngờ con mắt nhìn người của tôi với Từ tổng lại chuẩn y như nhau."

Từ Gia Tu nhất thời nói không nên lời.

Thật ra, Lục Già nhận được tin nhắn của Thiệu Dật Phong nhanh nhất là có nguyên nhân của nó. Sau khi nhận được danh sách các nữ nhân viên còn độc thân trong Ốc Á từ tay Tiểu Đạt, Thiệu Dật Phong lập tức xây dựng một hệ thống đánh giá toàn diện, mà trong kết quả tổng hợp, Lục Già lại đứng vị trí thứ nhất.

Chỉ có điều, vị trí thứ nhất đã bị ông chủ đoạt đi mất rồi, nhưng vẫn còn vị trí thứ hai cơ mà!

Sau đó, danh sách đã được in ra này vô tình bị Janice nhìn thấy, đã vậy còn phát hiện ra tên của cô được xếp ở vị trí cuối cùng. Rốt cuộc, Janice cũng được thỏa mãn mong ước ‘đập cho Thiệu Dật Phong một trận’ của mình: "Lá gan của cậu to thật đấy, ngay cả tôi mà cậu cũng dám cho vào danh sách này!"

Thiệu Dật Phong: ￣▽￣

Anh ta chỉ lập bảng tổng hợp dựa trên danh sách đã được đưa thôi mà, là kỹ thuật phân tích thuần túy đó nha. . . Khóc ~~~ !

—

Quá trình thiết kế hạng mục "Thập Quang" đã bắt đầu được tiến hành. Mỗi ngày, sau khi hoàn thành công việc bên phòng tài vụ xong, Lục Già lại chạy ngay đến chỗ đội hạng mục xem có chuyện gì cần làm hay không. Vào thời gian này, cả cô và Từ Gia Tu đều vô cùng bận rộn, đặc biệt là Từ Gia Tu. Anh không chỉ phải lo cho đội hạng mục ở lầu dưới, mà mấy hạng mục ở lầu trên cũng phải để ý liên tục; mặt khác những buổi tiệc xã giao của giới kinh doanh cũng không thể thiếu. Đối với những bữa tiệc này, Từ Gia Tu có thể từ chối thì từ chối, không từ chối được thì cũng chỉ tham gia vào những bữa tiệc ăn uống đơn thuần, hết sức ngoan ngoãn. Về phần nguyên nhân, không phải là vì có bạn gái nên mới vậy đâu, mà là vì từ nhỏ đến lớn anh vốn là học sinh gương mẫu, tốt nghiệp Đại học xong bước vào thương trường; nên từ sâu trong tiềm thức, Từ Gia Tu vẫn còn giữ lại một phần nào đó chí khí thanh cao chẳng sợ gì của một sinh viên tài cao. Hơn nữa đã làm việc trong ngành kỹ thuật thì quan trọng nhất vẫn thực lực và danh tiếng.

Xã hội càng ngày càng hỗn loạn, làm người làm việc tất yếu phải giữ lại một chút nguyên tắc. Là người không có nguyên tắc rất dễ gia nhập xã hội này, nhưng cũng sẽ dễ dàng bị xã hội cuốn đi. Bên cạnh đó, nếu không có việc gì mà cũng bày ra nguyên tắc, thì đó không phải là có nguyên tắc mà là ngu ngốc. Lục Già tổng kết xong, liền xem xét phong cách làm việc của Từ Gia Tu một chút. Làm sao bây giờ, càng nghĩ lại càng thấy thích ấy, hình như tâm lý sùng bái bạn trai của cô càng ngày càng tăng lên thì phải.

Mấy ngày nay Từ Gia Tu bề bộn nhiều việc, Lục Già muốn sắm vai làm một người bạn gái tri kỷ thân thiết, đồng thời cũng muốn phô diễn một chút kỹ năng —— làm bánh ngọt cho bạn trai ăn. Trước kia Lục Già đã từng làm bánh ngọt cho một số đồng nghiệp thân thiết, nguyên nhân là vì bọn họ đã giúp cô hoàn thành một hợp đồng rất lớn. Lục Già vô cùng có thành ý mời đồng nghiệp đến nhà trọ ăn cơm, nhiệt tình làm hẳn một bàn đồ ăn Đông Châu cùng một số lượng lớn bánh ngọt. Sau khi ăn xong, đồng nghiệp vui đùa gọi cô là nữ thần, nhưng "Nữ thần" này chỉ thỉnh thoảng mới biểu hiện tốt một chút thôi, chứ bình thường cũng ầu ơ lắm chứ kém ai.

Thế cho nên thỉnh thoảng tạo một chút bất ngờ thì nó mới thú vị.

Sau khi quay về Đông Châu, Lục Già không liên lạc nhiều với các đồng nghiệp ở phương Bắc. Cô đổi di động và dùng số điện thoại mới, những đồng nghiệp biết số mới của cô chỉ có vài người. Cô từ chức quá bất ngờ, hợp đồng chưa hết hạn nên không thể đi, cuối cùng vẫn phải nhờ một đồng nghiệp là con gái của ông chủ ra mặt đàm phán mới có thể hoàn thành việc từ chức. Có một đồng nghiệp qua Pháp công tác, đợt tết vừa rồi quay về liền gửi tin nhắn tới cho cô: "Lục Già đáng chết kia, tôi cứ tưởng cô đi công tác mới không có ở đây, ai dè cô dám từ chức. Cô có bệnh đấy hả? Sắp thăng chức đến nơi rồi mà còn đi?"

Trở lại quê nhà làm việc, không phải về đây sẽ cảm thấy an tâm hơn, mà là từ trước tới giờ không có cách nào xóa sạch được hết quá khứ.

Thời điểm Lục Già đang làm bánh ngọt, bất ngờ nhận được điện thoại của đồng nghiệp cũ, đó là một người đàn ông Pháp, tên Ben, vợ của anh ta là phụ nữ Bắc Kinh chính hiệu. Năm năm trước, người này vì thức ăn ngon nên mới ở rể tại Trung Quốc. Tiếng Trung không quá thành thạo, cơ bản khi nói chuyện sẽ dùng một nửa tiếng Anh, một nửa tiếng Trung, thỉnh thoảng hưng phấn còn chèn thêm cả tiếng Pháp.

Cách thức Lục Già trao đổi với Ben cũng là kiểu nói nửa Anh nửa Trung như thế, quả thực nghe rất buồn cười, Từ Gia Tu tựa nửa người vào thành bếp, ánh mắt phóng thẳng về phía Lục Già.

Điện thoại đã nhận rồi, Lục Già không muốn tránh Từ Gia Tu làm gì, cho nên vẫn tiếp tục trò chuyện vài câu với Ben. Trong điện thoại, Ben nói gần đây bọn họ bận đến tối mắt tối mũi, nhưng ngày hôm qua tổ của anh ta đã hoàn thành được một hợp đồng cực lớn, hiện tại đang ở khách sạn liên hoan. Đột nhiên anh ta nhớ tới Lục Già, liền gọi điện thoại tới quan tâm hỏi

han, đồng thời cũng chỉ trích cô dối số mới mà không thêm báo cho mọi người biết.

Không báo số mới cho mọi người quả thật vô cùng đáng tiếc, có trời mới biết cô tổn thất bao nhiêu mối quan hệ vì chuyện này. May mà vẫn có đồng nghiệp biết được số của cô, Lục Già quay về Đông Châu lâu như vậy, ít nhiều cũng nhận được một vài cuộc điện thoại của các đồng nghiệp cũ, chỉ ngẫu nhiên tâm sự về tình hình gần đây của bản thân mà thôi, không hơn.

Đầu dây bên kia đổi sang giọng của một đồng nghiệp nữ, cô ấy không ngừng chửi rủa ngày nào bọn họ cũng phải làm việc đến điên đầu. Người nào người nấy quay cuồng như đang đánh giặc, chẳng khác gì sống trong địa ngục. Lục Già nghe đồng nghiệp nữ cắn nhai, bánh ngọt bán thành phẩm chậm rãi tản ra hương vị sữa nhàn nhạt. Cô và bọn họ hiện giờ đã có hai cuộc sống khác hẳn nhau rồi. Nếu không nghe thấy lời oán giận của đồng nghiệp nữ, thì có lẽ Lục Già đã quên mất trước kia cô bận rộn đến mức nào. Kỳ thực mới xảy ra cách đây chưa được bao lâu, vậy mà lại cảm thấy như đã rất xa xôi, cũng có nghĩa nó đã không còn liên quan gì đến cô nữa.

Nếu phải lựa chọn giữa cuộc sống trước kia với cuộc sống hiện tại, tất nhiên cô sẽ chọn phương án thứ hai!

Trong quá trình Lục Già nghe điện thoại, Từ Gia Tu từ đầu tới cuối đều rất tự giác, vô cùng yên tĩnh. Anh chăm chú nhìn cô hoàn thành bánh ngọt được một nửa, dùng thìa xúc một miếng cho vào trong miệng, quay đầu sang hỏi: "Lục Già, có cần cho thêm một ít đường nữa không?"

Ấy ấy....

Tiếng nói của Từ Gia Tu không quá lớn, nhưng vẫn bị đồng nghiệp nữ bên kia nghe thấy. Sau đó, Lục Già chỉ nghe được tiếng the thé của đồng

nghịệp nữ gào lên hỏi người đàn ông đó là ai, có phải là boyfriend của cô không.

Bị phát hiện rồi! Lục Già cười liếc mắt nhìn Từ Gia Tu, thoải mái thừa nhận, còn thuận miệng khoe một câu: "Đúng vậy, là bạn trai tôi. Chúng tôi đang cùng nhau làm bánh ngọt."

Ngay lập tức, trong loa di động chỉ nghe thấy tiếng mọi người thi nhau hú hét.

Lục Già xoay người, tựa nửa người vào thành bếp giống Từ Gia Tu. Anh vòng tay ôm lấy thắt lưng cô, cho đến khi đồng nghịệp nữ ‘thích tám chuyện’ gửi yêu cầu gọi video để nhìn chân dung người thật.

Mấy người này quá đáng quá mà, Lục Già để điện thoại di động xuống, dùng khẩu hình miệng hỏi Từ Gia Tu: "Có thể không?"

Từ Gia Tu nhìn lại cô, có cái gì mà không thể, anh đâu phải là thiếu nữ mới lớn hay xấu hổ, e thẹn gì. Được, Lục Già đưa di động thẳng đến trước mặt Từ Gia Tu, đúng như dự kiến, nhóm đồng nghịệp đứng chen chúc che kín màn hình ở bên kia kêu ầm ĩ không ngừng. Nhất là mấy đồng nghịệp nữ, vô cùng hưng phấn, là người đàn ông cực phẩm nha!

Từ Gia Tu lên tiếng chào hỏi bọn họ, vừa thong dong lại nhã nhặn. Lục Già hết sức đặc ý, đã vậy còn ra vẻ hỏi: "Bạn trai tôi có đẹp trai không?"

Đẹp trai!!! Có đồng nghịệp lớn tiếng chọc ghẹo: "GiGi, người đàn ông đó chắc không phải là do cô bao nuôi đấy chứ?"

Cô ngất! Lục Già tựa vào trong lòng Từ Gia Tu: "Ngại quá, ngược lại mới đúng."

...

"GiGi?" Sau khi chào hỏi trò chuyện kết thúc, Từ Gia Tu nhắc lại hai chữ này, hỏi Lục Già, "Là tên Tiếng Anh của em à?"

"Ừm, hình như vậy." Lục Già nóng mặt. Cái tên này có đầy ở ngoài đường, ngay cả con chó con mèo cũng được gọi là GiGi không ít. Nhưng khi mới vào làm việc cấp trên đã giúp cô chọn cái tên này, Lục Già không thể ghét bỏ nó. Hơn nữa cũng chỉ là một cái tên, tùy tiện dùng cũng chẳng sao. Lục Già hỏi Từ Gia Tu: "Có phải nghe nó quê lắm không?"

Từ Gia Tu một chút thể diện cũng không giữ cho cô: "Ừ."

Hừ hừ! Lục Già vươn móng vuốt về phía Từ Gia Tu, nhưng ánh mắt lại tràn ngập ý cười.

Bánh ngọt đã làm xong, Từ Gia Tu cúi đầu ăn một miếng, sau đó lại thêm một miếng.

"Như thế nào?" Lục Già có chút căng thẳng, cô biết khả năng làm bánh ngọt của mình cũng không tệ, ít nhất còn tốt hơn hơn nhiều so với khi xào rau. Nhưng đây là lần đầu tiên làm — bánh ngọt tình yêu cho bạn trai, cô vẫn cảm thấy khá hồi hộp.

"Ăn ngon lắm." Từ Gia Tu gật gật đầu, anh không phải là người thích ăn đồ ngọt, nhưng mà ăn thật sự rất thích.

"Vậy sau này em lại làm cho anh ăn." Lục Già nở một nụ cười rạng rỡ, Từ Gia Tu lập tức ôm lấy cô hôn xuống, một tiếng “Được” khàn khàn mơ hồ trực tiếp đẩy vào trong miệng cô.

Ừm. . .

Trong miệng của hai người đều lưu lại hương vị sữa ngọt ngào, vừa thơm vừa ngọt, dường như bản thân đã trở thành chiếc bánh ngọt ngon nhất của đối phương. Trước kia, Lục Già cảm thấy hôn môi không phải là chuyện

sạch sẽ gì, nhưng nội tiết tố của tình yêu quả thật quá thần kỳ, nó có thể thúc đẩy nam nữ trên thế gian chia sẻ thật nhiều thân mật, không có cố kị, chỉ thuận theo tự nhiên.

...

Năm ngoái, khi nộp hồ sơ vào Ốc Á, sơ yếu lý lịch mà Lục Già viết rất đơn giản, dù vậy phần kinh nghiệm làm việc vẫn viết khá chi tiết. Cô biết Từ Gia Tu có xem qua. Tuy vậy tối nay, lần đầu tiên Từ Gia Tu chủ động hỏi về quá trình làm việc trước kia của cô, có lẽ là liên quan đến cuộc điện thoại của đồng nghiệp cũ buổi chiều. Từ Gia Tu hỏi cô: "Vì sao lại lựa chọn trở về?"

"Em. . ." Lục Già ngồi trên thềm đá của sân thượng, có chút ngập ngừng. Nam nữ yêu nhau thì nên nói mấy câu bùi tai một chút, nhưng nếu cô mà nói là vì anh nên mới trở về, thì ngay chính bản thân cô còn chả tin nổi. Lục Già chỉ có thể nói, sau khi trở về, được gặp lại Từ Gia Tu là điều may mắn nhất thôi.

"Là vì nhớ nhà, sau đó công việc bên kia xuất hiện một vài điểm không hài lòng, không muốn ở đó nữa." Lục Già cúi đầu nói, dừng một chút, quay đầu nhìn thẳng Từ Gia Tu, nói ra một đáp án khiến cho người ta không thể không tin, "Còn có chính là. . . trở về hẹn hò, kết hôn."

Từ Gia Tu "À" một tiếng, cười nhẹ, chính xác đấy. Sắc trời đậm dần, xa xa nơi đô thị của thành phố Đông Châu lần lượt sáng đèn, lung linh rực rỡ.

"Trở về hẹn hò, kết hôn. . ." Từ Gia Tu lặp lại những lời này, có chút trêu đùa hỏi cô, "Anh Triệu hả?"

Đúng là nhỏ mọn! Lục Già không muốn so đo với Từ Gia Tu. Kỳ thực có một vấn đề đến giờ cô vẫn không hiểu, đó là câu nói mà thím hai nói với cô ngày đó "Bây giờ kết hôn ai còn dựa vào cảm giác nữa chứ", với cả "Tìm được một người không tệ đã rất khó rồi."

Mọi người đều nói tình yêu và bánh mì liên quan chặt chẽ với nhau, vậy nên mấy năm nay cô không ngừng nỗ lực cải thiện bản thân, trở nên ưu tú hơn, chẳng phải là hi vọng có một ngày gặp được tình yêu đời mình mà không cần phải lo lắng điều gì hay sao? Không cần vì những vấn đề về dầu muối củi gạo mà phiền não, không cần vì áp lực trả các khoản vay mua nhà, mua xe mà kéo dài hơi tàn tình yêu. Mà quan trọng nhất, không phải lo khi tình yêu đến, ngay cả dùng khí yêu cô cũng không có.

Rốt cuộc, Lục Già trở thành một người phụ nữ độc lập về kinh tế. So với lúc trước, cô đã ưu tú hơn rất nhiều, ‘quỹ đen’ cũng kha khá, đã có thể tùy ý mặc chiếc váy xinh đẹp đắt đỏ nhất trong tủ kia để đi hẹn hò với người yêu. Nhưng bên cạnh đó, cô cũng đã bỏ lỡ mất thời kỳ yêu đương đẹp đẽ nhất của đời người, một khi đã bước chân vào xã hội thì không còn khả năng đạt được tình yêu lý tưởng nữa!

Không còn khả năng sao? Dựa vào cái gì mà không còn khả năng?

Quá đáng, càng nghĩ càng thấy quá đáng, Lục Già bức xúc đứng lên, nói liên hồi: "Khi còn nhỏ, ba mẹ và thầy cô đều muốn chúng ta phải chăm chỉ học tập, những tình cảm tâm tư linh tinh gì đó phải bỏ qua hết, thi đỗ Đại học, sau đó tìm một công việc thật tốt, có đúng hay không?"

Từ Gia Tu liếc liếc Lục Già, phối hợp gật đầu.

Lục Già hít một hơi rồi tiếp tục: "Hiện tại thì sao, lại nói cái gì mà bước vào xã hội thì không còn khả năng tìm được một tình yêu trong sáng giống như hồi còn đi học nữa. Mọi người đều rất thực tế, tình cảm chỉ được coi là điều kiện trao đổi mà thôi."

Từ Gia Tu quay đầu đi, không có ý kiến, lẳng lặng nhìn ánh đèn lấp lánh phía xa.

Lục Già càng nói càng hăng, quả nhiên bức bối trong lòng được xả ra quá là sung sướng: "Xã hội này đối xử với phụ nữ lớn tuổi quá hà khắc, tuổi mù

của em là 27, già lắm sao? Dựa vào cái gì mà không thể từ từ yêu đương hẹn hò? Là vì đã qua tuổi thanh xuân rồi, trưởng thành rồi, nên tình cảm cũng bị mất giá theo hay sao? Em chỉ muốn tìm được một người đàn ông thực sự yêu em, em cũng yêu anh ấy, khó đến thế ư?"

Từ Gia Tu: "... " Ha ha, cô đã trưởng thành rồi? Anh thấy hình như còn chẳng có.

Lục Già nói xong, nhìn qua, phát hiện Từ Gia Tu đã đứng lên. Anh chậm rãi đi đến chỗ hai bồn cây cách đó không xa, ngồi xổm xuống tò mò nhìn một lúc, sau đó mới quay đầu hỏi cô: "Lục Già, em có biết đây là cây gì không?"

Lục Già: "... "

Từ Gia Tu lại đứng lên, tiếp tục nhìn về phía cảnh đêm xa xa, dòng xe trên cầu vượt lặng lẽ chảy xuôi, tựa như một dải lụa sáng vắt ngang qua thành phố. Hồi đó, vì sao anh lại lựa chọn phát triển sự nghiệp ở Đông Châu, đằng sau mỗi quyết định đều có nguyên nhân của nó, nhưng nguyên nhân của chuyện này, ngay chính bản thân anh cũng không rõ nữa.

Không được bạn trai ủng hộ, Lục Già không vừa lòng chút nào. Khó khăn lắm cô mới có hứng thú để nói ra hết suy nghĩ trong lòng như vậy, thế mà lại bị Từ Gia Tu cắt đứt. Chẳng lẽ cô nói không đúng hay sao? Lục Già trực tiếp hỏi ra miệng: "Từ Gia Tu, anh không nghe em nói gì hả?"

"Hửm?" Từ Gia Tu hoàn hồn, trả lời còn trực tiếp hơn, "Không phải, chỉ là nghe không vào mà thôi."

Lục Già: "(⊙o⊙) "

Từ Gia Tu bước tới trước mặt cô, rành mạch hỏi lại: "Lục Già, chúng ta yêu đương đã bao lâu rồi? Những lời em vừa nói cứ như thể em chưa tìm được bạn trai ấy. Thế anh chết rồi à, chết rồi hả?"

Lục Già: "(◉o◉)" Chỉ là nói hăng quá nên không cần thận lỗ lời mà thôi. Dù sao thời gian độc thân cũng lâu hơn thời gian yêu đương mà. . .

"Nhưng không sao." Từ Gia Tu vô cùng hào phóng bỏ qua. Gió đêm nhẹ quét tới, thổi bay góc áo của hai người. Từ Gia Tu lại ngồi xuống bên cạnh Lục Già, hùng hồn mở miệng, "Không phải là muốn thử yêu đương như lúc còn đang đi học sao? Anh làm với em."

Lục Già lại: "(◉o◉) "

Nửa tiếng sau, Lục Già ngồi ở trong lòng Từ Gia Tu, mặt đối mặt với anh. Không biết từ khi nào, tay của Từ Gia Tu đã luồn vào bên trong chiếc áo mỏng manh của cô, áo ngực bị gỡ ra. Ánh trăng dịu dàng, Lục Già dán sát vào Từ Gia Tu, cảm nhận bàn tay bạn trai bao trùm nơi nào đó, bắt đầu vuốt ve, khi nặng khi nhẹ. . .

Đêm khuya gió lớn, địa điểm thực hiện còn kích thích Từ Gia Tu hơn, Lục Già vùi đầu vào cổ Từ Gia Tu, nghẹn giọng nói với anh: "Từ Gia Tu, học sinh yêu đương đâu có ‘khẩu vị nặng’ như thế này."

Tiếng Từ Gia Tu khàn khàn trả lời cô: "Trước kia chúng ta đến trường không có tiết học về giáo dục giới tính mà, có đúng không?"

Cho nên cô và anh hiện tại đang ở trong tiết giáo dục giới tính đó hả? !

Mười mấy phút sau, lại phát sinh ra vấn đề.

—— Từ Gia Tu đã học hết tiết rồi, còn cô thì sao?

Có một số việc cũng không thể để lộ sạch sẽ trong lớp của anh được, nếu không thì cô lấy tư cách đâu ra mà học giáo dục giới tính nữa chứ. . .

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 32

Trong lúc làm việc, Lục Già thỉnh thoảng lại dừng lại nhìn bàn tay phải của mình, tổng cộng không dưới mười lần. Lần nào cũng nhìn thật chăm chú, Tiểu Đạt thấy thế liền tò mò hỏi: "Lục Già, tay phải của cô bị làm sao à?"

Lục Già vội vàng thả tay xuống, liên tục lắc đầu, chột dạ giải thích: "Có sao đâu, tôi chỉ đang xem chỉ tay. . . coi coi số tôi có được gả cho một ông chồng nhiều tiền hay không thôi."

Tiểu Đạt: ". . ."

Ha ha, Lục Già bị chính lời nói của mình làm cho bật cười; nhưng Tiểu Đạt lại tin, còn phát biểu ý kiến: "Cô cũng xem chỉ tay sao? Tôi cứ tưởng có thể lấy được ông chồng giàu có hay không thì xem mặt là được rồi, không ngờ còn xem được cả bằng tay nữa."

Tiểu Đạt đáng chết! Lục Già liếc mắt lườm Tiểu Đạt, có đôi khi cô cảm thấy Tiểu Đạt rất hay "thèm đòn", mà từ "cũng" ở trong câu nói của anh ta là có ý gì đây.

Nhóm nấu ăn trưa của Lục Già và Janice đã bắt đầu khai bếp từ ngày hôm nay, Từ Gia Tu cuối cùng vẫn quyết định không tham gia. Giữa trưa thư ký sẽ mua cơm về cho anh, hoặc thỉnh thoảng đi ra ngoài tiếp khách thì thuận tiện ăn luôn. Chị Hồ Lan nói: "Từ tổng, như vậy phiền phức quá."

Đúng là có hơi phiền phức, nhưng thân phận của anh lại là ông chủ, quá thật tham gia nhóm nấu cơm này có vẻ không được hay cho lắm. Điểm ấy

Lục Già rất hiểu Từ Gia Tu, ngồi trên cương vị đó, một tổng giám đốc sao có thể làm việc tùy tiện giống một nhân viên quèn như cô được.

Trong khi nói chuyện phiếm với Tiểu Đạt, Lục Già khá bất ngờ khi biết được chị Hồ Lan cũng biết xem chỉ tay, cô liền nở một nụ cười tươi rói, vươn tay ra: "Chị Lan Lan, chị xem giúp em đi."

"Nam trái nữ phải, đưa tay phải cho chị." Chị Hồ Lan sảng khoái nói, "Lúc em vừa tới công ty, chị nhìn đã biết tướng mạo của em đặc biệt tốt, chỉ có điều chỉ tay với tướng mạo lại không giống nhau chút nào."

"Thật vậy à?" Kỳ thực, Lục Già không thật sự tin tưởng vào mấy thứ này cho lắm, nhưng từ sâu trong tiềm thức, có cô gái nào mà không tin vào cái gọi là vận mệnh. Có thể là do đời người quá mức hư vô mờ mịt, nếu tất cả đều được phơi bày thì đã chẳng cần bận tâm làm gì.

Lục Già nhớ tới trước kia, nữ sinh thường đi chơi theo nhóm, thỉnh thoảng gặp được mấy sạp xem bói của thầy tướng số thì đều chạy vào góp vui. Giá cũng không đắt, ai có điều kiện thì trả 10 đồng, còn thuận tiện xem chơi thì chỉ cần 2 đồng là được. Tiền tiêu vặt có hạn, lần nào Lục Già cũng trả 2 đồng, tâm tình giống như đang bốc thăm trúng thưởng, hưng phấn hỏi thầy bói: "Cháu có thể thi được vào trường Thanh Hoa không ạ?" Thầy bói cũng rất thẳng thắn: "Hai đồng tiền này không xem được cái đó đâu."

Mạnh Điềm Điềm là một đứa nhỏ tương đối "có điều kiện", lần nào xem cũng trả 10 đồng, thầy bói vô cùng vừa lòng, khen ngợi nói: "Về sau cháu nhất định có thể gả cho một ông chồng tốt."

"Vậy họ của chồng cháu là gì, có phải họ Chung không ạ?"

Thầy bói: "Đúng, chính là họ Chung!"

Lục Già hơi ngẩn đầu, biết thế năm đó cô đã trả thầy bói 10 đồng, hỏi xem họ của chồng cô có phải họ Từ hay không rồi, hahahaha ~. . .

Chị Hồ Lan hiển nhiên không có năng lực thần thông như thầy bói, nhưng ít nhiều cũng có hiểu biết về chỉ tay và tướng mạo. Ngoài công việc ra thì thú vui lớn nhất của chị Hồ Lan là nghiên cứu về tướng số, xem vận mệnh đơn giản thì không thành vấn đề; dù sao cũng chỉ là sở thích chứ không phải mở sạp mở quán kiếm tiền gì.

"Lục Già, tài vận và sự nghiệp của em không tệ. Em thuộc kiểu người làm ra làm, chơi ra chơi, đời này sẽ không tạo ra sai lầm lớn nào đâu." Chị Hồ Lan nói.

Lục Già gật gật đầu, từ trước tới nay, cô vẫn luôn là một đứa bé ngoan làm việc đến nơi đến chốn. Mà có thể không làm đến nơi đến chốn được sao, làm ăn vớ vẩn thì có lẽ cô phải uống gió mà sống rồi! Nhưng hiện tại, điều Lục Già quan tâm nhất chính là đường tình duyên. Cô dùng ánh mắt ra hiệu cho chị Hồ Lan.

Chị Hồ Lan cười cười, tập trung nghiên cứu đường tình duyên của cô một phen, nhất thời không nói gì.

Lục Già không khỏi có chút căng thẳng: "Có vấn đề gì hả chị?"

Chị Hồ Lan nghiêng đầu, tiếp tục nhìn: "Ngoài việc ở giữa có xảy ra một sự cố nhỏ thì nhìn chung cũng khá thuận lợi."

Oa! Lục Già càng nghe càng thấy hứng thú: "Sự cố gì vậy ạ?"

"Cái này làm sao chị biết được." Chị Hồ Lan mỉm cười nói, "Cũng có thể là di tình biệt luyến (yêu người này nhưng lại chuyển sang yêu người khác), hoặc là xuất hiện tình địch linh tinh gì đó, mà cũng có khả năng là phát sinh tình cảm với những người khác nữa."

Lục Già cũng nhìn nhìn bàn tay phải của mình, đường chỉ trên lòng bàn tay khá rõ nét, chỉ có đường tình duyên ở giữa bị gián đoạn một chút, còn có một nhánh nhàn nhạt xiên ra ngoài.

Chị Hồ Lan thấy dáng vẻ nghiêm túc của Lục Già liền nói: "Xem chỉ tay cũng không hoàn toàn chính xác đâu, lát nữa em đưa ngày sinh tháng đẻ cho chị, chị xem lại cẩn thận giúp em. Nên nhớ, vận mệnh là gồm có vận và mệnh hỗ trợ lẫn nhau, mệnh là do trời định, nhưng vận là phải dựa vào sự cố gắng của chính bản thân mình."

Có đạo lý! Lục Già gật đầu như già tởi. Đời người mà, ba phần là do trời định, bảy phần còn lại, bản thân phải dốc sức mà làm, liều mạng mới có thể thành công!

"Dạ, cảm ơn chị Lan Lan." Miệng Lục Già lập tức như được bôi qua mật ngọt, ngọt ngào nói. Cô thật sự rất thích chị Hồ Lan, chị Hồ Lan và nữ thủ trưởng Tiêu Anh Văn trước kia của cô là hai người có phong cách hoàn toàn khác nhau. Khụ khụ, Tiêu Anh Văn rất hay dùng Tiếng Anh trong khi nói chuyện, khi đó cô lại là nghe con mới đẻ không sợ hổ, cho nên gặp phải Tiêu Anh Văn thì đơn giản chỉ có "tiêu đời" mà thôi! Do đó, thành thạo Tiếng Anh là vô cùng quan trọng, những lúc rảnh rỗi thì nên học thật nhiều từ mới, tại thời điểm mấu chốt cũng có thể rặn ra được vài từ.

Giữa trưa, Từ Gia Tu lại cho thư ký mua cơm ở bên ngoài. Dưới lầu, Janice và Dịch Ca sửa sang lại một cái bàn hồng làm thành bàn ăn, Lục Già tự bỏ tiền túi ra mua khăn trải bàn có in hình bông hoa. Đến giờ cơm trưa, mọi người tụ tập lại một chỗ ăn cơm, không khí vô cùng náo nhiệt. Trong lúc ăn, Lục Già nhận được một tin nhắn mới của Từ Gia Tu: "Em đi lên đây một chút."

Lục Già bất đắc dĩ đứng dậy đi lên lầu. Trong văn phòng Tổng giám đốc, Từ Gia Tu đang ngồi ăn cơm, cơm được thư ký mua bên ngoài, có khá nhiều rau.

"Có chuyện gì vậy?" Lục Già hỏi Từ Gia Tu, nhỏ giọng oán giận, "Em còn đang ăn cơm đây."

Từ Gia Tu nhìn cô, cũng có chút bất mãn: "Chẳng phải bạn gái nên cùng bạn trai ăn cơm hay sao?" Anh ngồi ở trên này cũng có thể nghe thấy tiếng cô cùng Janice và mấy người Địch Ca Lượng Tử nói nói cười cười, hi hi ha ha.

Lục Già: "..."

Từ Gia Tu nhàn nhạt nói trắng ra: "Một mình anh ăn cơm buồn lắm, em lên đây ăn với anh."

Ai da, nghe thật đau lòng! Cô cũng muốn ăn cùng với anh, Lục Già ngại ngùng xoắn hai tay lại với nhau, ngẩng đầu nói: "Nhưng mà..."

"Lại đây, Lục Già." Từ Gia Tu vẫy vẫy; Lục Già chậm rãi bước đến bên cạnh anh, nhẹ nhàng nói: "Trước kia anh vẫn thường ăn cơm một mình mà."

"Trước kia anh không có bạn gái." Từ Gia Tu đáp lời.

Lục Già lập tức mềm lòng, đồng thời cả mặt đều đỏ bừng, bởi vì tối hôm qua Từ Gia Tu cũng nói y như vậy. Cảnh tượng đối thoại như sau —— "Từ Gia Tu, anh không thể nhịn một chút sao?" "Không nhịn được." "Trước kia vẫn nhịn đấy thôi?" "Trước kia anh không có bạn gái."

Cho nên, đang trách cô đó hả? Đã nói là cùng nhau thử yêu đương như lúc còn đi học, ấy thế mà lại biến thành phân cảnh phim điện ảnh hạn chế người xem, rốt cuộc là vì sao.

Từ tổng nói: "Anh nói là cùng em thử yêu đương như lúc còn đi học, nhưng có nói là sẽ làm một học sinh ngoan đâu."

Kẻ xấu!

Vậy cho nên ý của Từ Gia Tu là, anh phải làm nam sinh xấu xa chuyên dụ dỗ những thiếu nữ ngây thơ không biết gì sao? Hình như cũng không tệ.

. . Lục Già càng nghĩ càng thấy hưng phấn, có vẻ như cô rất thích kiểu đó, làm sao bây giờ?

Diễn vai thiếu nữ ngây thơ không biết gì cũng hay đấy chứ, tuy cô chẳng còn là thiếu nữ nữa, nhưng vậy thì có sao, cô thực sự “ngây thơ không biết gì” mà!

"Thập Quang" đã tạo được một tính năng nhỏ đầu tiên, đó là ứng dụng người yêu ảo trên internet. Đây là ý tưởng do Dịch Ca nghĩ ra, nghe nói là để an ủi mấy người độc thân cô đơn. Lục Già là người đầu tiên được thử nghiệm tính năng này, cô cảm thấy vô cùng hứng thú. Từ Gia Tu trước tiên cài đặt một phiên bản đơn giản vào điện thoại của Lục Già, cô ngồi trong văn phòng chơi được một lúc thì chị Hồ Lan có việc đến tìm.

Chính quyền thành phố Đông Châu đã ra một chính sách ưu đãi về thuế đối với các doanh nghiệp thuộc khu Cao Tân. Văn kiện rất dài, nội dung cũng cực rườm rà. Cho nên chị Hồ Lan kêu cô cùng nghiên cứu, thảo luận một chút. Lục Già xem xét thật cẩn thận, về mấy điều khoản mới thêm vào hình như tháng trước Từ Gia Tu đã vô tình nói cho cô nghe, không ngờ nhanh như vậy đã công bố ra ngoài. Từ Gia Tu có người ở bên trong nội bộ chính quyền, một vài tin tức linh thông hơn người khác rất nhiều. Lục Già cùng chị Hồ Lan nghiên cứu, còn vui đùa nhắc nhở chị Hồ Lan đừng quên xem ngày sinh tháng đẻ cho cô.

"Cái đó dễ thôi." Chị Hồ Lan mở máy tính lên, vào một trang web đoán số mệnh, "Em sinh ngày tháng năm nào?"

Lục Già: ". . ." Cô tưởng chị Hồ Lan sẽ xem bằng cách nào đó, hóa ra là dùng máy tính. . .

Chị Hồ Lan bật cười: "Trang web này xem rất hay, chị còn căn cứ vào mệnh của em mà phán đoán nữa."

"Dạ được!" Lục Già khai báo đầy đủ ngày sinh tháng đẻ của bản thân. Trang web đưa ra thông tin của cô rất nhanh, những cái linh tinh về tính cách hay gì đó chị Hồ Lan không quan tâm nhiều, mà trọng điểm là xem 'Lưu niên, Đại vận, Cát hung' cho cô. (Lưu niên: tình trạng hành vận của mệnh người nào đó trong năm, Đại vận: Đại hạn. Cát hung: lành dữ)

Cái việc đoán mệnh này, bạn nói nó không chuẩn, nhưng có đôi khi nó lại hù chết bạn; còn bạn nói nó đáng tin thì kỳ thực nó lại rất vô nghĩa. Lưu niên năm mươi tuổi của cô viết có Đại hung, quả thực là như thế, năm Lục Già mười tuổi, mẹ cô qua đời.

Còn năm nay thì sao?

Lục Già cảm thấy năm nay vận khí của mình không tệ, ít nhất thì chuyện tình duyên quá may mắn, có được một tình yêu mà cả hai bên đều dành tình cảm cho nhau. Kết quả, Lưu niên năm nay của cô viết, đường tình duyên của cô cực kỳ không thuận!

Cái này... có lẽ nào. Chẳng lẽ cô và Từ Gia Tu sẽ chia tay? Nhưng cô và anh chưa có dấu hiệu nào là sẽ chia tay mà? !

Trên thực tế, nam nữ chia tay, có đôi khi trước đó chẳng có một chút dấu hiệu nào.

Em họ Lục Tĩnh Nhã và A Thành chia tay rồi.

Khi Lục Già nghe được tin này, cô thực sự bất ngờ, đang êm đẹp tại sao lại chia tay? Rõ ràng ở tiết Thanh minh cả nhà đoàn tụ, em họ và A Thành còn gắn bó như keo với sơn, hai người còn bàn cả đến chuyện kết hôn, vậy mà lại đột nhiên chia tay.

Chia tay là do A Thành đề nghị, lý do rất đơn giản, đồng thời cũng là lý do mà phụ nữ khó tiếp nhận nhất —— Tôi đã không còn yêu cô nữa.

Bạn có thể đánh thức một người đang giả bộ ngủ, nhưng làm sao có thể giữ lại một người đàn ông đã không còn yêu bạn. Lục Già không ngờ em họ lại tìm đến mình tâm sự, còn kết thúc câu chuyện bằng một câu: "Chị họ, hiện tại em cảm thấy không yêu đương gì giống như chị thật là tốt."

Aiz, cô cũng yêu rồi đó. Lục Già chợt nhớ tới có một lần người bạn cùng phòng hồi Đại học thất tình đã nói một câu mà cô ấn tượng đến tận bây giờ.

"Ông trời ma xui quỷ khiến thế nào lại an bài hai người vô duyên ở cùng với nhau, đã vậy còn xui xẻo tới mức, thời điểm yêu nhau cũng khác biệt. Khi chúng tôi còn ở cạnh nhau, tôi rất ghét anh ta, ngày nào cũng cáu giận nhưng anh ta đều dung túng tha thứ cho tôi. Sau đó càng ngày tôi càng thích anh ta, không thể rời khỏi anh ta thì anh ta nói không còn yêu tôi nữa rồi. Lục Già, cậu nói xem, sao trong chuyện tình cảm chúng ta lại xui xẻo đến thế chứ?"

Em họ và A Thành chia tay, Lục Già cảm thấy có chút chán nản. Kỳ thực cô cũng biết, chia tay so với việc hai người ở cùng với nhau còn đơn giản hơn nhiều, có đôi khi chả cần lý do gì hết.

Ban đêm, đầy trời sao.

Lục Già hỏi Từ Gia Tu một vấn đề khá ngớ ngẩn, không chỉ cô mà có rất nhiều phụ nữ đã từng hỏi vấn đề này: "Từ Gia Tu, anh sẽ thích em trong bao lâu?"

Từ Gia Tu liếc mắt nhìn cô, nhất thời không trả lời, sau một lúc mới nói: "Yên tâm, tạm thời trước mắt thì sẽ rất lâu."

Yên tâm? Yên tâm cái đầu anh ấy, đáp án không phải là vĩnh viễn à? Vĩnh viễn mới đúng chứ, "rất lâu" cũng chỉ là tạm thời mà thôi! Lục Già cảm phần đập Từ Gia Tu một cái: "Từ Gia Tu, anh trả lời có trách nhiệm gớm nhỉ?"

Từ Gia Tu nở nụ cười ôm lấy cô, tiếng cười tự nhiên nhẹ nhàng lại rất êm tai, còn toát ra một vẻ phong lưu tuấn đạt khó nói nên lời.

Lục Già bị bệnh, không phải do ưu tư thành bệnh, chẳng qua là tự mình tìm đến chỗ chết mà thôi. Thời tiết nóng nực, A Mỹ hẹn cô cùng nhau mặc váy, Lục Già vui vẻ đồng ý. Mặt khác, cô rất muốn mặc cái váy mới đó cho Từ Gia Tu xem. Ai mà ngờ hôm nay Từ Gia Tu đi Bắc Kinh công tác, đã vậy thời tiết Đông Châu lại thay đổi bất thường, sau đó không có gì ngạc nhiên khi Lục Già phát sốt.

Lâu lắm không bị bệnh tật gì, bây giờ vừa sốt một cái đã bay vọt lên ba mươi chín độ. Đúng là nóng muốn xỉu.

Uống thuốc xong, Lục Già bắt đầu vai diễn Lâm muội muội (*) yếu đuối kinh điển. Cô bọc chăn mỏng, tựa người vào sofa, đầu óc choáng váng. Janice cầm di động hỏi: "Không cần báo cho lão đại biết thật hả?"

(*) Lâm muội muội: một nhân vật trong Hồng lâu mộng.

Lục Già lắc đầu, không cần, cô không muốn Từ Gia Tu phải bận tâm, cuộc đàm phán ở Bắc Kinh lần này rất quan trọng.

Janice lại gần đưa tay đặt lên trán cô, nói: "Đúng là hiểu chuyện."

Hiểu chuyện thì hiểu chuyện, nhưng khó chịu thật đấy. Lục Già hiểu chuyện đại khái được khoảng 5 phút đồng hồ, cô liền mở miệng nói: "Janice, hay là cô cứ gọi điện thoại báo cho Từ Gia Tu biết đi, coi như tôi không thấy cô đang gọi điện."

Đúng là phụ nữ mà! Janice lại sờ sờ đầu Lục Già: "Không thành vấn đề, cứ giao cho tôi."

Janice gọi điện thoại cho Từ Gia Tu, Lục Già mơ mơ màng màng nghe được câu có câu không. Tầm vài phút sau, Janice tắt máy, Lục Già thều thào

hỏi: "Từ Gia Tu đã biết chưa. . ."

Janice trịnh trọng gật đầu: "Biết rồi, lão đại nói tôi phải chăm sóc cô thật tốt."

Trong lòng Lục Già dâng lên một cảm giác ấm áp, quả nhiên sự quan tâm của bạn trai còn có tác dụng hơn thuốc chữa cảm mạo 999. Lục Già lại hỏi: "Từ Gia Tu còn dặn cái gì nữa không?"

"Có." Janice nói, "Lão đại biết nguyên nhân mà cô phát sốt, nhờ tôi hỏi cô có phải đầu bị nước vào hay không, nếu có thì —— "

Nếu có thì sao? Mang đi hong khô chắc?

"Vừa vỗ đầu vừa nhảy lên vài cái, nước sẽ chảy ra. . ."

Khốn kiếp!

Lục Già lên lầu đi ngủ, giận dữ không thèm gọi điện thoại cho Từ Gia Tu. Đã ốm đau lại còn không được bạn trai quan tâm nữa chứ. Đột nhiên Lục Già nghĩ tới ứng dụng bạn trai ảo của "Thập Quang", cô liền gửi cho Tiểu Tu Tu một cái tin nhắn, thuận tiện kiểm tra khả năng hoạt động của ứng dụng: "Em bị ốm." Không sai, Tiểu Tu Tu chính là cái tên mà cô đặt cho bạn trai ảo.

Tiểu Tu Tu gửi tin trả lời: "Em có khó chịu lắm không?"

A a a a! Bạn trai ảo thật tốt quá đi, so với tên xấu xa Từ Gia Tu kia còn tốt hơn nhiều! Lục Già lại gửi tiếp: "Khó chịu."

Thực ra, Lục Già lo viết phức tạp quá thì Tiểu Tu Tu không dịch được, cho nên cô tận lực dùng lời ít mà ý nhiều. Dịch Ca nói tính năng này về sau sẽ còn được phát triển hơn, như bạn trai sẽ có đủ các loại hình như: ấm áp,

lạnh lùng, kiêu ngạo Nếu người dùng có khuynh hướng thích ngược thì còn cung cấp cả bạn trai ảo đào hoa nữa.

Rất nhanh, Tiểu Tu Tu gửi tin nhắn trả lời, đối với việc cô "Khó chịu", tin nhắn trả lời cũng rất ngắn gọn —— "Đáng đời!"

Lục Già khóc, cô không cần bạn trai lạnh lùng, cô muốn bạn trai ấm áp cơ!

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 33

Có lẽ do bị sốt nên thân thể không được thoải mái, mới tám giờ tối mà Lục Già đã lên giường đi ngủ. Thực ra nguyên nhân lớn nhất là do bạn trai ảo Tiểu Tu Tu gửi tin nhắc nhở cô: "Nhìn di động liên tục không tốt cho mắt đâu, em đi nghỉ đi."

Sau đó, Tiểu Tu Tu không nói chuyện với cô nữa.

Anh bạn trai ảo này cũng thông minh đấy chứ!

Đêm ngủ thoải mái, Lục Già nằm mơ, nhưng khi tỉnh dậy lại phát hiện ra không phải là mơ.

Năm đó cũng vào thời gian này, lớp phụ đạo cho đội tuyển vật lý gia tăng cường độ huấn luyện, khiến mọi người trong lớp thở không kịp. Quạt trần phía trên hoạt động hết công suất, ai cũng tranh giành chỗ ngồi ở phía trước cái quạt cây bên dưới. Sân thể dục có nam sinh còn cầm chai nước lạnh tự đổ xuống đầu mình, sau đó lắc lắc đầu cho bắn nước lung tung, làm nhóm nữ sinh gần đó đưa mắt nhìn chăm chú. Chẳng cần biết động tác có đủ đẹp trai hay không, nhưng có thể tùy hứng lãng phí một chai Nong Phu Sơn Tuyền của Ngũ Nhất như vậy thì khẳng định bạn học nam này có rất nhiều tiền tiêu vặt. So ra mà nói, Từ Gia Tu bình thường hơn rất nhiều. Từ Gia Tu cầm nửa chai nước trở về còn Lục Già cũng chạy tới lớp bồi dưỡng đội tuyển Vật lý.

Học xong buổi sáng, tới buổi chiều ai nấy đều mệt đến phờ phạc, Từ Gia Tu chơi bóng xong thì trực tiếp gục xuống bàn học mà ngủ. Học sinh tốt có ngủ gật thì vẫn luôn được giáo viên châm trước, Lục Già cũng muốn ngủ

lắm rồi nhưng phải dần lòng nhịn xuống. Thầy giáo Vật lý càng nói càng hăng, mới đầu cô còn mơ mơ màng màng, về sau thì nghe chẳng hiểu cái gì. Cùng làm một đề thi, Từ Gia Tu ngủ gật mà vẫn có thể giải được, còn cô ghi kín cả một trang vở mà còn không hiểu hết. Tiết một kết thúc, thầy giáo Vật lý cũng cảm thấy cường độ học quá lớn, liền muốn bày ra một trò chơi nhỏ để học sinh thả lỏng một chút, thuận tiện nâng cao tinh thần học tập.

Mọi người bắt đầu rôm rả thảo luận xem nên chơi trò gì.

Đánh trống chuyền hoa? Rất nhàm chán, dành cho mấy em nhỏ chơi còn hợp.

Nối tiếp thành ngữ? Lớp đội tuyển Vật lý chơi nối tiếp thành ngữ làm cái gì. . .

Giấu khăn tay? Còn không bằng ‘Đánh trống chuyền hoa’.

Cuối cùng không biết là ai đề nghị, cả lớp cùng chơi trò “5 xu 1 đồng” . Cũng ngay tại trò chơi này, Lục Già và Từ Gia Tu có lần tiếp xúc thân mật đầu tiên.

Đội tuyển vật lý hầu như đều là nam sinh, thầy giáo Vật lý nói trò này để các nam sinh trong lớp chơi thôi. Sau đó lại có người thắc mắc: "Nữ sinh không chơi sao ạ?"

Nhưng nếu nữ sinh cùng tham gia thì nam nữ ôm ôm ấp ấp không được hay cho lắm. Thầy giáo Vật lý vốn không câu nệ tiểu tiết, cười cười hỏi: "Tôi biết các em đều là những học sinh thuần khiết, có phải hay không?"

"Đương nhiên ạ!" Các nam sinh trăm miệng một lời, "Chúng em đều vô cùng thuần khiết." Ngay sau đó là tràng cười “thuần khiết” vang lên không dứt. Từ Gia Tu cũng cười, lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp.

Đội tuyển vật lý chỉ có mấy nữ sinh, tất nhiên Lục Già cũng nằm trong số đó. Cô chưa chơi trò “5 xu 1 đồng” bao giờ, nên quả thực có chút căng thẳng, đã vậy người thua lại còn phải hát nữa, hát nữa đấy!

Trò chơi bắt đầu, mỗi nữ sinh tương đương với 5 xu, còn mỗi nam sinh lại tương đương với 1 đồng. Sau khi đưa ra hiệu lệnh, tất cả phải lập tổ theo đúng số tiền yêu cầu. Mới đầu mọi người đều rất giữ ý, khi lập tổ thì nam sinh lập với nam sinh, nữ sinh lập với nữ sinh, dù gì cũng phải có chút kiêu ngạo của chính mình chứ. Dần dần, không khí thoải mái hơn nhiều, lúc này mọi người mới bắt đầu lập tổ tự do.

Yêu cầu “2 đồng 5 xu” được hô lên. Lục Già tự dưng bị lẻ ra, cô phải chủ động tìm kiếm bạn lập tổ. Chạy qua chạy lại cho đến khi có một bàn tay mạnh mẽ kéo cô qua. "Tổ chúng tôi còn thiếu 5 xu."

Người kéo tay và nói với cô đều là Từ Gia Tu.

Đang chơi trò “5 xu 1 đồng” mà trái tim Lục Già đập liên hồi như đang ‘đánh trống chuyên hoa’. Sau khi gửi hai bức thư tình đều thất bại, cô quyết tâm ‘cắt tóc’ dốc lòng cho sự nghiệp học tập. Sự thật thì chỉ có tóc bị cắt ngắn đi thôi, chứ không phải vì thế mà lập tức lục căn thanh tịnh được. Ít nhất thì khi Từ Gia Tu nắm chặt lấy cổ tay cô kéo đi, khi hai người gần như đứng sát vào nhau, cô tuyệt đối không thanh tịnh!

Lần đầu tiên, cô dựa vào anh gần như vậy, cả người còn bị Từ Gia Tu dùng sức lôi kéo, muốn chạy đi cũng không xong. Năm đó, Từ Gia Tu cao hơn cô khoảng một cái đầu, chỉ hơi ngẩng mặt một chút là có thể nhìn thấy cằm của anh, thật là đẹp trai.

Nội tâm như có sóng điện vật lý chạy qua, vô cùng hưng phấn. Lục Già không ngừng nhắc nhở bản thân, đây chỉ là trò chơi thôi. Nhưng có ai ngờ, Từ Gia Tu lập tức khẳng định thay cho cô —— đây thực sự chỉ là trò chơi, mà cô còn là quân cờ có thể tùy tiện bỏ đi trong trò chơi này.

Đúng lúc sắp hết thời gian lập tổ, thì một nữ sinh cùng lớp với Từ Gia Tu kiêm lớp phó của đội tuyển Vật Lý chạy qua, cũng có giá trị năm xu. Tiếp theo thì sao, Lục Già vốn dĩ còn đang bị Từ Gia Tu giữ tay không cho đi, chỉ đúng một giây trước khi hết thời gian, cô bị đẩy ra. Đúng, trực tiếp bị đẩy ra, mà người đẩy cô lại chính là người đã kéo cô về - Từ Gia Tu!

Có quá đáng không? Thật quá đáng! Kết quả là lớp phó gia nhập tổ của Từ Gia Tu, bọn họ thuận lợi hợp thành một tổ 2 đồng 5 xu. Mà Lục Già, cuối cùng lại là năm xu bị vứt bỏ, hình phạt là phải đứng trước cả lớp hát một bài.

Lúc đó, Lục Già cực kỳ ghét Từ Gia Tu, bao nhiêu cảm xúc mới dâng lên biến mất không còn lại gì. Đối với Lục Già mà nói, việc cô phải đứng trước mặt mọi người ca hát là một chuyện vô cùng mất thể diện. Ngày đó cô hát bài gì nhỉ, là bài “Tình ngữ tình nguyện” cũ rích. Giai điệu đơn giản mà cô vẫn hát sai nhịp, nhưng cả lớp lại vỗ tay rất nhiệt liệt, không phải là vì cô hát hay, mà thực chất là khen ngợi cô có dũng khí hát ra khỏi miệng.

Sau cấp ba, người nào người nấy đều rất bận rộn.

Kỳ thi Đại học kết thúc, nhiều ý nghĩ điên cuồng được nảy sinh, tình cảm vốn dĩ bị đè nén bấy giờ mọc lên như nấm sau mưa, cứ ùn ùn thi nhau công khai, thế như chẻ tre. Mấy ngày nay, Mạnh Điềm Điềm gần như ngày nào cũng gọi điện thoại đến kể cho Lục Già nghe, ai với ai thành một đôi, ai với ai chia tay!

Mạnh Điềm Điềm hỏi cô: "Có muốn tỏ tình lại với Từ Gia Tu không? Hiện tại là thời điểm tốt nhất đấy."

Lục Già lắc đầu, không cần nữa rồi.

Trước sự thật thê thảm là Lục Già đã tỏ tình thất bại, Mạnh Điềm Điềm an ủi: "Lục Già, cậu cũng đừng buồn, chủ yếu là do Chủ nhiệm Lục thôi. Chung Tiến nói nam sinh lớp cậu ấy có ý với cậu rất nhiều, nhưng chả ai

dám tỏ tình cả. Nào có ai gan tới mức thông đồng với con gái của Chủ nhiệm Chính giáo chứ, trừ phi chán sống rồi."

"Thật sao?"

Mạnh Điền Điền: "Thật chứ, đương nhiên là thật."

Quả nhiên, Mạnh Điền Điền thực sự không lừa cô. Sau khi lên Đại học, Lục Già lập tức cảm nhận được thế nào là đãi ngộ mà một nữ sinh 'có giá trên thị trường' nên có.

Thời điểm viết nguyện vọng, Lục Già lại gặp được Từ Gia Tu. Lúc đó nguyện vọng một của cô là một trường khá mạo hiểm, lão Lục cùng mấy thầy cô khác đều không có người quen ở trường ấy, nhưng lão Lục vẫn muốn để Lục Già thử sức một lần, ông gọi điện thoại đến tận Bộ Giáo dục để nghe ngóng tình hình. Tuy điền nguyện vọng là thế nhưng Lục Già lại không muốn đến Phương bắc, cô muốn vào trường nguyện vọng hai cơ, nó nằm ở một thành phố có phong cảnh đặc biệt đẹp.

Nguyện vọng của Từ Gia Tu đã được điền xong xuôi. Ngày ấy, anh ngồi ở phòng chờ giáo viên, ai hỏi anh cũng trả lời hai câu, vậy mà không hề nói với Lục Già câu nào. Thầy Trương Phái Đông nhìn thấy cô, thuận tiện hỏi cô điền nguyện ra sao, sau đó cảm khái nói: "Nếu Từ Gia Tu của lớp thầy mà có thể tặng không cho em 10 điểm thì chẳng cần phải lo nghĩ gì nữa."

Mọi người đều cười, Từ Gia Tu cũng cười rộ lên. Lúc đó không hiểu sao Lục Già lại cảm thấy không thoải mái, cô quay sang nói với lão Lục: "Con thấy Đại học X không tệ, hay điền nguyện vọng vào Đại học X đi ba."

"Ồ, đúng rồi đấy." Trương Phái Đông tiếp tục nói đùa, "Trình Dương cũng tới Đại học X mà."

Mà Trình Dương là ai, đến tận bây giờ Lục Già vẫn không hiểu, chẳng lẽ Trương Phái Đông cho rằng giữa cô và Trình Dương có gì với nhau. Mà chỉ

có đúng một lần trong tiết học của Trương Phái Đông, Lục Già ngủ gật, Trình Dương đánh thức cô. Có đôi khi các thầy cô xử lý việc yêu đương vụng trộm của học sinh mình thật nhàm chán.

Kết thúc kỳ thi Đại học, ai cũng thoải mái, đến lão Lục còn hòa vào phối hợp với Trương Phái Đông: "Cậu Trình Dương kia tôi có biết, cũng không tệ, không tệ nha, ha ha ha."

Chẳng biết Từ Gia Tu rời khỏi phòng chờ giáo viên từ khi nào.

Sau khi không còn bận bịu gì nữa, Lục Già cùng nhóm các thầy cô giáo của trung học Đông Châu xuất phát đi du lịch. Chuyển đi thật tẻ nhạt, chỉ di chuyển từ thắng cảnh này sang thắng cảnh khác. Trong xe du lịch, rất nhiều bạn nhỏ là con của các thầy cô giáo dẫn theo thi nhau biểu diễn. Mọi người còn đề nghị Lục Già hát một bài, may mà có lão Lục thoái thác giúp cô: "Lục Già nhà tôi thực sự không biết hát đâu."

Đúng, cô thực sự không biết hát, lúc nào cũng hát sai nhịp, chỉ có thể tự hát tự nghe. Lần duy nhất hát trước mặt người khác, chính là lần thua cuộc trong trò chơi của lớp huấn luyện đội tuyển Vật lý. Lúc đó không ngờ cô còn có thể kiên trì mà hát hết bài "Tình ngữ tình nguyện": "Tôi muốn không chế chính bản thân mình. . ."

Ha ha ha, sao lúc đó lại chọn bài này cơ chứ? Câu hỏi ấy kỳ thực khá vô nghĩa, vì cô đâu còn sự lựa chọn nào khác. Lục Già chỉ thuộc có vài bài, mà ngoài nó ra thì chỉ còn Quốc ca và nhạc thiếu nhi thôi.

...

Từ Gia Tu đi công tác Bắc Kinh ba ngày, à không, chỉ đi có hai ngày rưỡi. Tám giờ tối anh đáp chuyến bay trở về, đến sân bay Đông Châu đã là 11 giờ hơn, sau đó quá nửa đêm thì về tới chung cư Thanh Niên.

Lục Già nằm trên giường nhận được điện thoại của Từ Gia Tu. Trong điện thoại, cô không biết khoảng cách của hai người xa chừng nào. Từ Gia Tu hỏi cô: "Lục Già, em vẫn chưa ngủ à?"

Hả? Làm sao anh biết cô chưa ngủ? Bình thường thì đèn đã tắt hết rồi, Lục Già chỉ bật đèn ngủ ngồi nghe radio ban đêm thôi.

Lục Già mất mấy giây phản ứng, sau đó nhanh chóng bò xuống giường, đi ra chỗ cửa sổ, kéo tấm rèm bằng lụa mỏng màu vàng nhạt ra: Quả nhiên thấy Từ Gia Tu đang đứng cạnh bồn hoa ở dưới lầu, anh đang cầm điện thoại di động nói chuyện với cô.

Trong màn sương mờ ảo, đèn đường màu xanh lẳng lẳng bao phủ toàn thân Từ Gia Tu, bóng dáng thon dài đẹp mắt. . .

"Anh về rồi?" Lục Già hỏi, tâm tình có chút vui sướng, nhưng cũng thoáng đau lòng, "Sao lại không lên lầu nghỉ ngơi?"

"Không mệt lắm, đi qua nhìn em thế nào, không ngờ em vẫn chưa ngủ." Từ Gia Tu nói chuyện, giọng nói trầm ấm, sau đó nở nụ cười. Ngồi cạnh bên cửa sổ, Lục Già không thấy rõ dáng vẻ của Từ Gia Tu khi cười lộ lên, nhưng chỉ cần nghe được tiếng cười của anh thôi cô cũng cảm thấy vui vẻ rồi. Hóa ra xa cách mấy ngày, trong lòng cô không ngừng nhớ đến anh.

Lục Già đột nhiên hiểu ra tâm ý của Từ Gia Tu, kỳ thực anh hoàn toàn có thể lên lầu nằm trong phòng ngủ gọi điện thoại cho cô mà không cần phải đứng ở dưới lầu như bây giờ. Nhưng hai người ở hai phòng trọ khác nhau, vậy nên dù khoảng cách có gần hơn nhưng lại chẳng nhìn thấy nhau cách mấy lớp tường được.

"Nhớ anh không?" Từ Gia Tu chủ động hỏi.

Nhớ sao? Lục Già ghé đầu vào cửa kính, cô không biết Từ Gia Tu có thể nhìn thấy mình hay không, miệng thì cười nhưng giọng nói lại có chút

nghe ngào, cô thành thật trả lời: "Nhớ. . ."

Thật ra ngày đầu tiên cũng không nhớ lắm, không hiểu sao ngày hôm sau lại nhớ nhưng đến thế.

Đến bây giờ cũng vẫn còn nhớ.

Dưới lầu, Từ Gia Tu hơi ngẩng đầu lên, dịu dàng nói: ". . . Vậy ngày mai gặp, em đi ngủ đi."

"Vâng."

Đại khái năm phút sau, Lục Già tắt đèn, yên tĩnh nằm ở trên giường, loáng thoáng nghe được tiếng động bên ngoài, cô biết Từ Gia Tu đã lên đây. Lục Già thấy tiếng bước chân ngày càng rõ ràng, sau đó là tiếng “lạch cạch” mở khóa, tiếp theo là tiếng đóng cửa.

Trong nháy mắt, Lục Già chỉ cảm thấy có một luồng cảm xúc nào đó dâng lên, tràn đầy trong lòng cô. Cô hiểu rõ, nếu lúc trước cô đối với Từ Gia Tu chỉ là sự yêu thích, rung động nhẹ nhàng và có chút sùng bái; thì lúc này đây, trong màn đêm tĩnh lặng, có một thanh âm mềm mại nói cho cô biết: "Lục Già, cô yêu Từ Gia Tu rồi."

Lục Già đắp chăn, nhắm hai mắt lại, nghĩ tới việc Từ Gia Tu đẩy cô ra ngoài để cô phải hát trước cả lớp, hình như cũng chẳng đáng giận lắm.

Hôm sau là thứ bảy, Từ Gia Tu còn phải tăng ca, "Thập Quang" phải được lên ý tưởng mở rộng hơn nữa. Lục Già cũng định tăng ca, Từ Gia Tu nhìn cô rồi nói: "Sao sốt có một chút mà đã gầy thế này, em cứ ngoan ngoãn ở nhà nghỉ ngơi đi."

Hả, gầy? Không thể nào. Chẳng lẽ là do hôm nay cô mặc quần áo màu đen?

Lời này không thể chấp nhận được, thế chẳng khác nào nói cô không biết tự chăm sóc cho bản thân mình.

Từ Gia Tu và Janice đều đến Ốc Á tăng ca, Lục Già ở lại chung cư cũng chẳng có việc gì làm. Kỳ thực cô đã khỏe lại rồi, Từ Gia Tu không có ở đây, Lục Già nhàm chán dùng chìa khóa dự phòng đi vào phòng 906. Đúng lúc định mở nhạc hưởng thụ âm hưởng từ các thiết bị công nghệ cao mang phong cách phương Tây của bạn trai, thì bỗng nhiên nhận được tin nhắn của Janice —— "Bảo bối, cô mau tới đây, có chuyện rồi."

Chuyện gì? Lục Già trực tiếp ấn nút gọi điện thoại.

Sao cơ, phụ nữ? Lại còn là phú bà! Lục Già nhanh chóng rời khỏi phòng 906, chạy ra thang máy nhìn thấy trên người vẫn đang mặc áo T-shirt, lại lộn trở lại thay một bộ quần áo chỉnh tề rồi mới rời đi.

Ai nha, thời điểm mấu chốt không thể rơi vòng cổ được!

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 34

Đối thủ gặp mặt, ai đẹp thì thắng.

Lục Già trở về thay quần áo mới phát hiện ra đồ đẹp của mình thật sự quá ít, cô đành mặc một chiếc áo sơ mi trắng kết hợp với áo vest nhỏ và quần dài. Về phần tại sao lại không mặc váy, nếu chẳng may lúc đó xông vào đánh nhau thì biết làm sao?

Lục Già đi đến Ốc Á, Janice vừa thấy cô thì lập tức dừng ngay công việc lại, kéo cô vào trong văn phòng mình, trấn an: "Bảo bối đừng sợ, cô còn có tôi đây."

". . . Rốt cuộc đó là người nào?" Lục Già hỏi, cô tuyệt đối không sợ.

Đối với Từ Gia Tu, cô vẫn có một sự tin tưởng nhất định, nhưng tin tưởng thì tin tưởng, cũng không có nghĩa là cô không tò mò một chút nào. Một đường chạy như bay đến đây, chú bảo vệ dưới lầu còn tưởng cô sợ đi làm trễ nên mới gấp gáp như vậy, nhiệt tình hướng về phía cô hô vài câu: "Cháu gái ngủ quên hả? Hôm nay là thứ bảy, Ốc Á không cần quét thẻ đâu!" . . .

Rốt cuộc đó là người nào. Janice cũng không rõ lắm, cô chỉ biết đó là một người phụ nữ khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi. Cô ta đến đại sảnh hỏi tìm lão đại, A Mỹ dẫn cô ta lên lầu. Tiểu Diệp tổng nói đó là người phụ nữ đã theo đuổi lão đại nhiều năm, cực kỳ giàu có.

Cho nên đó là người phụ nữ có tiền khiến cho người ta sợ hãi. . . Lục Già hỏi Janice: "Cô cũng sợ sao?"

"Hỏi vô nghĩa!" Janice nói, thẹn thùng giải thích, "Từ nhỏ đến lớn, tôi không sợ đàn ông, chỉ sợ phụ nữ thôi." Nhất là phụ nữ có tiền, chỉ cần tức giận một cái là có thể lôi tiền ra đánh người, cái này thì ai ngăn cản được chứ!

Lục Già: "..."

Người theo đuổi bạn trai xuất hiện thì làm sao bây giờ? Lục Già quay về phòng tài vụ ngồi xuống, lúc mới từ chung cư Thanh Niên chạy đến đây, đầu óc cô hiện lên đủ các loại hình ảnh tranh chấp kịch liệt. Hiện tại khi phải thật sự đối mặt thì đã lý trí, tỉnh táo hơn nhiều. Cô là bạn gái chính thức của Từ Gia Tu, mà bạn gái chính thức thì phải làm sao, đương nhiên là cần phải có tư thái trầm ổn điềm đạm. Ở thời cổ đại, Lục Già có thể được coi là Chính cung nương nương, không thì cũng phải là Chính phòng phu nhân rồi, có thân phận nào là không thông dong, độ lượng đâu. . . Nghĩ vậy, Lục Già kiên định đứng lên, cô không cần làm Chính cung nương nương, cô phải là sủng phi mới đúng!

Lục Già gửi tin nhắn cho Từ Gia Tu: "Em có thể lên văn phòng anh không?"

Từ Gia Tu trả lời rất nhanh: "À"

‘À’ là có ý gì!

Trên lầu, Từ Gia Tu gửi tin nhắn đi, vẻ mặt bất giác trở nên dịu dàng, sau đó anh ngẩng mặt lên, nhàn nhạt nói với người phụ nữ ngồi đối diện: "Đề nghị của cô không tệ, điều kiện cũng rất tốt. Chỉ có điều không thích hợp với Ốc Á, cũng không thích hợp với tôi. Nếu không còn chuyện khác để tôi gọi thư ký tiễn cô về."

"Không thích hợp sao?" Trương Kỳ không có ý định rời đi, cô ta nhìn thẳng về phía Từ Gia Tu, "Thực sự không thích hợp hay thực chất là do Từ

tổng không thích tôi? Hôm nay tôi mang cơ hội kiếm tiền đến cho anh vậy mà anh cũng ghét bỏ nha. . ."

Từ Gia Tu cười cười, không nói gì.

Trương Kỳ tiếp tục nói: "Tôi biết Từ tổng vừa mới đi Bắc Kinh, nếu Ốc Á muốn tìm người hợp tác, vì sao phải tìm xa như vậy?"

Từ Gia Tu cảm thấy thật đau đầu, phụ nữ ngang bướng càn quấy không đáng sợ, mà đáng sợ là kiểu phụ nữ làm phiền đến người khác mà vẫn cho rằng mình đúng lý hợp tình. Từ Gia Tu coi như không nghe thấy Trương Kỳ vừa nói gì, đúng lúc này lại nhận được tin nhắn mới từ Lục Già. Nội dung ẩn chứa vô số đao kiếm, máu tươi đầm đìa . . . Không biết là Janice hay Diệp Ngang Dương mật báo cho cô biết đây?

Tâm tình phiền chán khi này lập tức biến thành hư không, tuy rằng hiện tại anh rất muốn thấy Lục Già, nhưng lại không muốn để cô đi lên. Không phải Từ Gia Tu sợ Trương Kỳ sẽ làm gì Lục Già vì anh có thể bảo vệ tốt người phụ nữ của mình, mà anh chỉ lo cô sẽ suy nghĩ lung tung thôi.

Thực tế thì, bao nhiêu bận tâm của anh đều cho chó ăn hết ——

"Từ tổng, anh lại nhắn tin cho bạn gái sao? Thật khiến người khác hâm mộ mà." Trương Kỳ mở miệng, khoa trương nói, "Nghe nói cô ấy là nhân viên của Ốc Á phải không, tôi có thể gặp mặt cô ấy chứ?"

Từ Gia Tu không trả lời. Chẳng lẽ bạn gái của anh cứ muốn gặp là gặp được à? Đúng lúc này, Lục Già gửi tin nhắn đến nói muốn gặp Trương Kỳ, vậy thì gặp cũng được, nhân lúc cô ta còn chưa đi.

Từ Gia Tu chẳng thèm ngẩng đầu lên, chỉ nói, "Đợi lát nữa cô ấy lên đây thì cô có thể gặp rồi."

Trương Kỳ nghe Từ Gia Tu nói vậy thì cảm thấy buồn bực. Được rồi, cô ta muốn nhìn xem rốt cuộc người phụ nữ Từ Gia Tu yêu là ai, phải đẹp đến mức độ nào mới có thể chinh phục được người đàn ông này. . . Rất nhanh, cửa văn phòng bị đẩy ra, bạn gái hùng hống hổ hổ bước vào!

Trương Kỳ nhìn về phía cửa, nhìn lên nhìn xuống đối phương một lượt. . . Cái này, đối phương thật sự quá cao, cô ta muốn nhìn thấy mặt còn phải hơi ngẩng đầu lên.

Từ Gia Tu cũng liếc mắt qua nhìn người vừa bước vào, Janice ngượng ngùng, lộ ra vẻ mặt xấu hổ, mỉm cười nhìn lại Từ Gia Tu: "Tu Tu, em đến rồi."

Trương Kỳ: ". . ."

Từ Gia Tu cũng: ". . ."

Trương Kỳ đứng lên, tuy khí thế của cô ta cường đại nhưng người chỉ cao có 1m6. Nếu đối phương đã cao hơn cô ta cả một cái đầu thì khí thế gì đó cũng chỉ là cái rắm.

"Xin hỏi cô là. . ."

Janice vươn tay: "Cô không cần biết tôi là ai, tôi là bạn gái của Tu Tu, chúng tôi yêu nhau được một thời gian rồi."

Trước khi rời đi, Trương Kỳ còn không quên cười ha ha hai tiếng. Janice nhìn theo bóng lưng cô ta, xác định đã đi xa rồi mới quay sang nói với Từ Gia Tu: "Này, cô ta không lấy tiền ra đập tôi nhỉ?"

Từ Gia Tu lạnh mặt, gần như nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: "Lục Già đâu?"

Janice tranh công nói: "Lão đại, vừa rồi tôi diễn có xuất thần hay không?"

Từ Gia Tu: "Là ý tưởng của ai?"

Đương nhiên là ——

Do Diệp Ngang Dương nghĩ ra. Vốn dĩ, Lục Già đang định đi lên lầu thì bị Diệp Ngang Dương và Janice chạy ra ngăn lại. . .

Diệp Ngang Dương cảm thấy bản thân mình thực sự quá thiện lương, cậu ta còn suy tính thay cho Lục Già và Từ Gia Tu nữa. Trương Kỳ là loại người nào chứ, phải dùng sức mạnh ngay từ đầu thì mới giải quyết được cô ta. Diệp Ngang Dương hiểu rõ phụ nữ hơn Từ Gia Tu nhiều, đặc biệt là kiểu phụ nữ không phải phụ nữ này. Có đôi khi, cậu ta cực kỳ hâm mộ Từ Gia Tu, từ nhỏ đến lớn, từ diện mạo, chỉ số thông minh cho đến thủ đoạn âm hiểm, Từ Gia Tu đều có; hơn nữa còn có một người bạn vĩnh viễn kề vai sát cánh, không so đo là cậu ta đây.

Kết quả, nhận ý tốt của người khác mà lại hành động lòng lang dạ thú, Từ Gia Tu chính là người như thế!

"À, vậy sao?" Từ Gia Tu dừng một chút, trước tiên là nói với Diệp Ngang Dương: "Tuần vừa rồi phương án mở rộng của phòng thị trường không được thông qua, ngày mai cậu nộp một phương án mới cho tôi." Tiếp theo là đến Janice: "Phải viết hoàn chỉnh chương trình C ngay trong ngày hôm nay."

Diệp Ngang Dương đặt tay lên bả vai Janice, nói: "Từ tổng, anh không nề mặt tôi cũng không sao. Nhưng còn Kiều Kiều, tốt xấu gì cũng đã làm bạn gái anh trong vài phút, làm người không thể không có tình nghĩa như vậy được."

Janice cũng hết sức tán thành: "Đúng vậy, Tu Tu. . . à không, lão đại."

Sau khi Diệp Ngang Dương và Janice cùng nhau ‘lăn’ đi, Lục Già ngồi trên sofa, lẳng lặng cúi đầu. Trương Kỳ đi rồi, trên sofa vẫn còn phảng phất mùi nước hoa hàng hiệu đắt tiền của cô ta. Lục Già ngửi ngửi rồi ngẩng đầu nhìn Từ Gia Tu.

"Chơi vui không?" Từ Gia Tu hỏi cô.

Lục Già lắc đầu, tuyệt đối không vui, bởi vì cô có được xem cái gì đâu. Kỳ thực, cô mới là người vô tội nhất, bị Diệp Ngang Dương cưỡng chế nhốt trong văn phòng, khỏi phải nói cô sốt ruột đến mức nào.

"Thực xin lỗi, em tới ‘cứu giá’ chậm trễ. . ." Lục Già há miệng nói. Cô khỏi sốt rồi nhưng vẫn còn ho khan, vừa nói xong lại không nhịn được ho khan hai cái.

Lại còn ‘cứu giá chậm trễ’, giờ cũng biết đỡ cho anh vui vẻ cơ đấy. Từ Gia Tu bỏ qua không nhắc đến nữa, chuyển sang hỏi chuyện đáng quan tâm hơn: "Buổi sáng đã uống thuốc chưa?"

Chưa. . . Lục Già gật đầu: "Uống rồi." Cô còn đang cuống lên vì tình địch xuất hiện, còn tâm trí đâu mà nhớ đến thuốc nữa. Vội vội vàng vàng thay quần áo chạy ngay tới đây, vậy mà chẳng nhìn thấy cái gì cả.

Lục Già trực tiếp hỏi điều mình quan tâm nhất: "Trương Kỳ có đẹp không?"

Từ Gia Tu: ". . ."

....

Buổi tối, Janice tăng ca xong thì ngồi lại ở công ty chơi game. Hôm nay, cô muốn thành lập một tổ đội để đi giết đại BOSS, tất cả đã chuẩn bị chu đáo. Diệp Ngang Dương, Dịch Ca và Lượng Tử đều là thành viên trong tổ đội; Thiệu Dật Phong cũng ở lại để theo dõi cuộc chiến, đề phòng bất trắc xảy ra có thể lập tức thay người.

Trước kia, Từ Gia Tu cũng nhập hội cùng chơi với bọn họ, còn hiện tại anh đã là người có bạn gái rồi.

Giữa trưa, Lục Già quay về chung cư Thanh Niên, đầu tiên là chơi vài ván tú lơ khơ, sau đó thì chạy sang phòng trọ của Từ Gia Tu ngồi xem phim. Trong lúc đó, cô còn vụng trộm chạy lên phòng ngủ của anh, cửa không có khóa. Hẹn hò lâu như vậy mà đây mới là lần đầu tiên cô được vào phòng ngủ của bạn trai. Căn phòng sạch sẽ hơn nhiều so với những gì cô tưởng tượng: Đối diện chiếc giường rộng rãi là cửa sổ lớn sát sàn, ở giữa đặt một cây đèn màu trắng bạc; drap giường hình chữ nhật có màu xanh sẫm đơn giản, trên giường có hai cái gối. Tủ kệ được thiết kế âm tường, kiểu dáng rất bắt mắt.

Lục Già nhìn giường lớn trong phòng ngủ, thầm nghĩ: sống một mình thì mua cái giường dành cho hai người để làm gì. . .

Khi Từ Gia Tu trở về, Lục Già đã xem hết phim, chuyển sang chương trình giải trí rồi. Cô ngồi trên sofa cười nghiêng ngả, trên bàn trà là nửa cốc nước cam mới ép còn dư lại.

Lục Già: "Hi, ăn vụng của nhà anh hai quả cam."

Ăn vụng..... khách khí quá. Từ Gia Tu đi qua, ngồi xuống bên cạnh Lục Già. Từ Bắc Kinh về ngày hôm qua cho đến bây giờ, anh còn chưa ôm cô được cái nào tử tế. Từ Gia Tu duỗi tay ra, Lục Già cũng rất tự nhiên ngả vào lòng anh. Anh sờ sờ cô, cô sờ sờ lại.

Lục Già vuốt vuốt cằm Từ Gia Tu, tò mò hỏi: "Ngày nào cũng phải cạo sao?"

Chuyện này mà cũng hỏi? Từ Gia Tu giữ lấy tay Lục Già, "Xem ra em thực sự chẳng hiểu gì về đàn ông."

Lục Già cười hì hì, không biết xấu hổ đáp lời: "Nào có, lần trước em đã hiểu được không ít rồi. . ." Lời còn chưa dứt, hơi thở quen thuộc đã bao trùm lấy môi cô, Từ Gia Tu vừa cạy mở môi cô vừa khàn khàn hỏi: "VẬY. . . có muốn hiểu thêm chút nữa không?"

Ặc, Lục Già còn chưa kịp trả lời, đã bị Từ Gia Tu ôm lên ngồi trên đùi anh. Hai người lại ngồi đối diện nhau. Tư thế này khiến cho hai cơ thể dán sát vào nhau không còn khoảng cách, mắt đối mắt, thông qua ánh mắt có thể đọc được suy nghĩ của đối phương, có muốn che giấu cũng khó.

Từ Gia Tu định nói, hay là lên lầu đi?

Nhưng Lục Già đã mở miệng trước: "Chúng ta lên sân thượng đi."

Từ Gia Tu: "..."

Lần đầu tiên lên sân thượng là do anh dẫn Lục Già đi, hiện tại Lục Già còn thích chỗ đó hơn cả anh. Tuy nhiên, hôm nay Từ Gia Tu không chiều theo cô được: "Em mới khỏi ốm xong, không thể ra gió."

Lục Già ngẩng đầu nói: "Em ở nhà chán lắm rồi."

"Thôi được." Từ Gia Tu thỏa hiệp, "Mặc thêm áo vào."

Lục Già nhanh chóng chạy về phòng mình lấy chiếc áo khoác mỏng màu đen có kiểu dáng mang theo phong cách Âu Mỹ. Vốn dĩ cô mới mua một cái áo gió cơ, sau đó lại nghe Janice nói ông của cô ấy cũng có một cái trông giống như thế này. . .

Đêm nay gió không lớn lắm, sao trên trời cũng rất ít, trên sân thượng chỉ bật một bóng đèn phát ra ánh sáng màu vàng nhạt. Lục Già khoác áo khoác, Từ Gia Tu lại để cô đối mặt với mình rồi ôm chặt: "Như vậy gió không thổi vào được."

Hành động lơ đãng quan tâm lại dễ khiến cho phụ nữ mỉm cười. Lục Già chẳng lạnh chút nào, trong lòng còn có chút nóng nóng. Từ lúc anh đi Bắc Kinh trở về, hai người chưa nói với nhau được gì nhiều; Lục Già rất muốn nói chuyện, rồi lại phát hiện ra đề tài tán gẫu chẳng có một chút "tình thú" nào.

"Lần này đi Bắc Kinh tham dự hội nghị về internet có thú vị không?"

"Cũng được." Từ Gia Tu trả lời, theo phương diện công việc mà nói thì cũng không tệ.

Vậy mà quảng cáo rõ ràng rộ! Lục Già lại hỏi: "Anh gặp những ai?"

Từ Gia Tu 'báo cáo' rất chi tiết, cái gì cũng nói, ví dụ như lần này anh thuê phòng ở khách sạn cách trường Đại học của cô rất gần, không đến một cây số; về phần gặp những ai, anh nói: "Đa số là đàn ông trung niên, có hứng thú nghe không?"

Không có hứng thú. Lục Già cười rộ lên: "Từ Gia Tu, thế chẳng phải anh là người trẻ tuổi anh tuấn tài năng nhất trong số đó hay sao?"

Từ Gia Tu gật đầu nói: "Hình như thế."

Lục Già nhìn anh, trong mắt tràn đầy yêu thương.

Từ Gia Tu nghĩ nghĩ, lại nói: "Còn có một người không tính là trung niên, Tống Tuyên Hi, nhưng anh ta đã có vợ rồi."

Lục Già: "Ồ. . ."

Từ Gia Tu đột nhiên nhìn qua, ánh mắt có chút nghiêm túc: "Hắn là anh cũng sắp có rồi, vợ nhỉ?"

Vợ á, kêu ai vậy, không nghe thấy! Lục Già nở nụ cười, gật gật đầu.

Từ Gia Tu cũng cười, dưới ánh đèn, đôi mắt anh trong trẻo lại thâm sâu, thật giống bóng trăng dưới mặt hồ. Sau đó, Từ Gia Tu trực tiếp hôn xuống, Lục Già ừm ừm hai tiếng: "Không được. . . Em mới ốm xong mà. . ."

"Không sao, anh không để ý."

A a a, nhưng cô để ý!

... ..

Gần đây, tâm tình của Diệp Ngang Dương có chút buồn bực. Buổi tối, cả nhóm người cùng nhau rời khỏi Ốc Á, cậu ta hỏi Janice có muốn đi chơi bóng không. Kết quả, tối nay sân bóng của chung cư Thanh Niên không mở cửa, sau đó Diệp Ngang Dương lại rủ Janice đi uống rượu. Janice đột nhiên nghĩ tới một nơi rất thích hợp để chơi bóng, liền lưu loát dẫn Diệp Ngang Dương đi tới chỗ đó, vừa đi dẫn đường phía trước vừa thúc giục người phía sau: "Tiểu Diệp tổng, cậu bước nhanh một chút."

"Tiểu Diệp tổng, đi nhanh lên!"

Cái gì thế? Lục Già vội đẩy Từ Gia Tu ra, còn chưa kịp phản ứng, Janice đã khom người chui ra từ khung cửa nhỏ, còn ‘ai da’ một tiếng.

Lục Già mới là người cần ‘ai da’ đây này, cô đẩy đẩy Từ Gia Tu. Đường nhiên, Từ Gia Tu biết là ai tới, cả hai người.

"Lục Già, lão đại, hai người đang ‘làm’ sao?" Janice mở miệng hỏi.

Khụ khụ, người bình thường khi nhìn thấy cảnh này thì đều chủ động tránh đi, nhưng Janice đâu phải là người bình thường, cô nàng còn rướn lại gần để nhìn cho rõ. Lục Già không nói gì, Từ Gia Tu chỉ nói: "Muốn đánh hả?"

"Hả? À có, đánh chứ." Janice gật gật đầu, sau đó lại nhú mày, "Lão đại, bảo bối vừa bị sốt xong, anh còn đưa cô ấy lên đây phơi gió. Sao anh chả quan tâm gì đến người ta thế. . ."

(*): Trong đoạn trên, Từ Gia Tu muốn hỏi Janice có thích bị đánh đòn không, còn Janice lại tưởng Từ Gia Tu hỏi cô có muốn đánh bóng không nên mới trả lời là có.

"Kiều Kiều." Diệp Ngang Dương đứng gần đó đã không nghe nổi nữa, "Chúng ta đi uống rượu thôi."

Thật là phiền muộn, sau khi tới địa điểm khác, Diệp Ngang Dương tựa người vào rào chắn thở dài: "Kiều Kiều, cô đã trải qua cảm giác đau lòng chưa?"

Kiều cái đầu cậu! Janice: "Nói tiếng người đi."

Diệp Ngang Dương: "Tim đau thắt ấy."

Có ‘biến’!!! Janice nở một nụ cười nham hiểm, quay đầu nói: "Tiểu Diệp tổng, tôi vừa nhìn đã biết cậu là người chất chứa nhiều chuyện xưa rồi."

Chuyện xưa thì cũng không hẳn, chỉ là có chút tâm sự thôi, sớm hay muộn thì cũng phải tìm người để nói cho vơi bớt buồn bực ở trong lòng. Diệp Ngang Dương đề phòng dặn trước Janice: "Tôi nói cho cô nghe chuyện này, nhưng cô không được kể cho bất cứ ai đâu đấy."

—— "Tôi nói cho bạn nghe chuyện này, nhưng bạn không được kể cho bất cứ ai đâu đấy."

Đây là lời dạy đầu thường gặp nhất trước khi nói ra một bí mật nào đó, không những thế nó còn luôn tạo ra sức hút khiến cho người nghe không thể cưỡng lại! Janice thu lại ý cười, đẩy đẩy khuỷu tay Diệp Ngang Dương nói: "Tiểu Diệp tổng, đến tôi mà cậu còn không tin sao?"

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 35

Gió đêm quét qua từng đợt, bầu trời rộng lớn trên đỉnh đầu giống như một tấm vải nhung khổng lồ; có một vài ngôi sao nhỏ song song thành đôi, cũng có một số lại đứng lẻ loi một mình, trông thật đáng thương. Năm phút trước, rốt cuộc Diệp Ngang Dương cũng cảm nhận được thế nào là “đau lòng” trong truyền thuyết, từng đợt từng đợt buồn bực dâng lên làm cậu ta trở tay không kịp, cực kỳ khó chịu.

Diệp Ngang Dương cũng không hiểu tại sao đêm nay mình lại ưu thương đến vậy, lúc trước cảm xúc có rõ ràng như bây giờ đâu. Diệp Ngang Dương hỏi Janice: "Cô đã từng trải qua cảm giác đặc biệt không tốt chưa, nhìn bất cứ cái gì cũng không vừa mắt ấy?"

Janice ngẩn người: "Cậu mỗi tháng đều có một lần như thế hả?"

Diệp Ngang Dương không thèm đáp lời, một lúc sau mới chậm rãi mở miệng: "Kiều Kiều, trước kia tôi cũng học ở trung học Đông Châu."

"Tôi biết, cậu vẫn luôn tự hào về điều đó, cậu đã nói nhiều lần lắm rồi." Janice thật sự không chịu nổi nữa, khoe gì khoe mãi thế. Ai chả biết trường trung học của cô không có lão đại, không có bảo bối, cũng không phải là trường trọng điểm có 80% tỉ lệ học sinh đỗ Đại học, Cao Đẳng như Đông Châu. Nơi Janice học chỉ là một trường trung học trong thị trấn, mỗi năm chỉ có 1% thi đỗ, mà cô chính là 1% ít ỏi đó, thuận lợi thi vào trường Đại học Khoa học Kỹ thuật Điện tử. Đến bây giờ, ảnh của cô vẫn còn được treo trong phòng thầy Hiệu trưởng. Mỗi lần có người hỏi, Hiệu trưởng còn phải cố ý giải thích giới tính giùm cô: "Khụ khụ, là bạn học nữ đấy." Xem xem, thế nào được gọi là cảm giác ưu việt, phải là Janice cô mới đúng!

Ý của Diệp Ngang Dương không phải như vậy, chẳng lẽ Lâm Kiều Kiều một chút cũng không nhìn ra giữa cậu ta và Lục Già có cái gì sao? Diệp Ngang Dương có hơi bất mãn, bắt đầu kể ra đoạn tình duyên “tặng sữa” vẫn luôn cất giữ ở trong lòng bấy lâu nay: Mở đầu có chút giống mấy phim thần tượng, cậu ta không cẩn thận đụng phải, làm Lục Già chảy máu mũi. Giai đoạn phát triển cũng khá giống phim thần tượng, đó là mỗi ngày cậu ta đều vẽ một bức hình thật dễ thương dán lên hộp sữa rồi lén lút đặt ở trong ngăn kéo bàn của Lục Già. Kết cục lại càng giống phim thần tượng, điều duy nhất ngoài ý muốn: chính là mẹ nó cậu ta không phải là nam chính, mà là nam phụ.

Có một lần vụng trộm mang sữa đến, Diệp Ngang Dương bất ngờ gặp được Từ Gia Tu. Kỳ thực, ở trong trường, cậu ta và Từ Gia Tu trao đổi không nhiều, có đôi khi Từ Gia Tu kia khiến người ta vô cùng chán ghét. Đúng lúc Diệp Ngang Dương từ lớp Lục Già đi ra, Từ Gia Tu gọi cậu ta lại, hỏi cậu ta đang làm cái gì. Diệp Ngang Dương vốn là một đứa nhỏ thành thật, cái gì cũng khai ra hết, còn nói nếu sau này thành công sẽ mời Từ Gia Tu đi ăn mừng. Lúc đó, Từ Gia Tu mỉm cười, nhìn cậu ta nói: "Ha ha, có lẽ không cần đợi đến lúc thành công đâu, để tôi mời cậu ăn cơm trước, an ủi cậu ‘công bại thù thành, tử đắc kỳ sở’." (sắp thành công mà lại thất bại, chết cũng xứng đáng)

‘Công bại thù thành, tử đắc kỳ sở’ là có ý gì? Ngữ văn học quá giỏi, chỉ dùng một câu thành ngữ cũng có thể làm cho người ta nhục nhã!

Ý của Từ Gia Tu chính là —— Lục Già là con gái duy nhất của Lục Diêm vương.

Lúc ấy nghe Từ Gia Tu nói, Diệp Ngang Dương mới biết đến chuyện này. Bây giờ hồi tưởng lại, giọng điệu khi nói chuyện của Từ Gia Tu vô cùng kỳ quái, Diệp Ngang Dương còn ngây thơ cho rằng Từ Gia Tu đang quan tâm đến cậu ta! Mẹ nó, tên Từ bại hoại đó thì quan tâm cái gì chứ!

Không thể không thừa nhận, sau khi nghe được tin này cậu ta đã nhụt chí đi không ít, nhưng nguyên nhân chính khiến cho cậu ta quyết định bỏ cuộc là khi cậu ta thấy được bức thư tình màu hồng phấn mà Lục Già viết cho Từ Gia Tu. Thôi vậy, trên đời này có chỗ nào là không có cỏ thơm, cần gì phải yêu đơn phương con gái duy nhất của Chủ nhiệm Chính giáo chứ.

"Bạn học nữ kia không phải là. . ." Janice hỏi, cố gắng nén lại hưng phấn trong ánh mắt. Bí mật đã dần dần được hé mở, càng lúc càng kích thích rồi.

Diệp Ngang Dương đang ảo não nhìn về phương xa, quay đầu lại, tôi nói đến thế rồi mà cô vẫn nghe không rõ à?

À à, rõ rồi, nhưng mà Quan Âm nương nương ơi, Tiểu Diệp tổng thật khổ quá cơ! Janice vỗ vỗ bả vai Diệp Ngang Dương, đáng vẻ như người tốt an ủi nói: "Nghĩ thoáng ra một chút, duyên giữa con người, nếu đã không có thì không nên cưỡng cầu. Tiếc nuối một thoáng rồi quên ngay ấy mà."

Đúng, chính là tiếc nuối. Diệp Ngang Dương cảm kích nhìn về phía Janice, "Kiều Kiều, cô có tiếc nuối gì hay không, giữa cô và Phong Phong có không?"

"Diệp Ngang Dương, cậu thử nhắc lại cái tên Thiệu Dật Phong một lần nữa xem, có tin tôi lập tức nói ầm lên cho mọi người biết chuyện cậu yêu đơn phương không?"

Diệp Ngang Dương ngậm chặt miệng không dám nói lời nào, tim lại càng đau hơn, đột nhiên lại bị "uy hiếp", mẹ kiếp!

Xét cho cùng, tiếc nuối của Diệp Ngang Dương chính là cậu ta không thể vượt qua được. Diệp Ngang Dương nói, cậu ta thực sự rất hâm mộ Từ Gia Tu, hiện tại kiểu phụ nữ mười năm không đổi giống như Lục Già này không còn nhiều nữa.

Janice càng nghe càng thấy khó hiểu, có đúng là Diệp Ngang Dương đang nói đến bảo bối không thể? Nhìn Lục Già không giống kiểu phụ nữ kiên trì như một đầu nha!

Janice trở về, đúng lúc Lục Già vừa tắm xong. Cô mặc một bộ quần áo mỏng ở nhà màu vàng nhạt, thoát nhìn thật thoải mái tươi mát. Tóc nửa ẩm nửa khô xõa tung, cầm chén nước trong tay, Lục Già tựa người vào thành bếp chậm rãi uống từng ngụm, dáng vẻ tản mát ra một loại nhàn nhã mê người.

Chắc chắn, khó trách Tiểu Diệp tổng lại thầm mến Lục Già. Nếu cô mà là đàn ông thì đã sớm ‘xử lý’ Lục Già rồi.

Janice vươn tay sờ sờ mặt Lục Già: "Bảo bối, tôi có thể hỏi cô chuyện này không?"

Janice biết Lục Già đã từng viết thư tình cho Từ Gia Tu. Lần trước Lục Già đã kể cho cô nghe rồi; bảo bối nói thời trung học có viết hai lá thư tình, một cái cho lão đại, vậy còn một cái nữa là cho ai?

Lục Già ngồi xuống, Janice đã hỏi thì đương nhiên cô sẽ nói, nhưng cũng không thể nói đó là Diệp Ngang Dương được. Trước khi nói ra bí mật, cô cẩn thận dặn dò: "Janice, cô không được nói chuyện này ra ngoài đâu, không nói cho bất cứ ai đấy."

Janice bày ra vẻ mặt xem thường: "Bảo bối, con người tôi như thế nào cô còn chưa rõ hay sao, mà nói được với ai cơ chứ."

Cũng đúng. Lục Già lại gần Janice, bắt đầu kể: "Lúc đó chẳng phải Từ Gia Tu không trả lời thư tình của tôi sao, tôi coi như không đồng ý rồi. Đã vậy khi ấy lại có một cậu em khóa dưới có ý với tôi. Ngày nào cũng mang sữa đến tặng, bất chấp mưa gió suốt hai tuần liền." Nói xong, Lục Già khề

mỉm cười, hai tuần lễ kia mỗi ngày đều uống hai hộp sữa đúng là quá tốt. Đường như mỗi ngày đều có thứ để mong đợi, đợi xem ngày mai sẽ có bức hình dễ thương gì ở trên vỏ hộp. Kết quả là chỉ kéo dài được hai tuần mà thôi. . .

Janice há mồm: "Wow, hai tuần tặng sữa cơ á. . ."

Đàn em khóa dưới á. . .

Sữa á. . .

Janice đột nhiên không đành lòng nhìn thẳng, hình như cô biết cái gì đó rồi.

Đúng vậy, chính là sữa. Lục Già tựa người vào ghế sofa, kỳ thực cô cũng không nhớ nhưng nhiều đến chuyện đó lắm, nhưng khoảng thời gian ngắn ngủi đó vẫn được tái hiện như một cuốn truyện tranh sinh động mỗi khi hồi tưởng lại, vừa dễ thương lại ấm áp. Lục Già uống một ngụm nước, tiếp tục nói: "Trên từng vỏ hộp còn được vẽ hình nữa đấy, rất đẹp. Lúc đó tôi mới chuyển mục tiêu."

Cả người Janice đã cứng ngắc, ho khan hai tiếng hỏi: "Tên của người đó là gì?"

Hả? Lục Già vẫn giấu giếm một chút, tên có quan trọng gì đâu. Cô nghĩ nghĩ, nói cho Janice một cái tên: "Vương Dương." Những bình sữa năm đó vĩnh viễn là ánh sáng nhỏ trong lòng cô.

Vương Dương cái nỗi gì! Lại còn bịa ra cái tên vợ vẫn để lừa người nữa chứ!

Đêm nay Janice không thể ngủ nổi, đã khuya mà vẫn nằm trần trọc ở trên giường lăn qua lăn lại. Không ngủ được luôn, phấn khích quá, cô không ngờ biết nhiều bí mật của người khác lại thống khổ đến mức này. . .

Ngày hôm sau, sự tình có phát triển mới: Diệp Ngang Dương đổ bệnh.

Thực ra thời điểm này đúng là mùa dễ bị cảm cúm, vài nhân viên trong Ốc Á cũng bị cảm. Lục Già này, A Mỹ này, cả Địch Ca nữa, thi nhau ho khan. Tối hôm qua, Diệp Ngang Dương uống rượu xong lại bị trúng gió, phát sốt ngay trong đêm. Bị bệnh như vậy thật bình thường, nhưng với một người luôn quan tâm tận tình đến người khác như Janice thì cô trực tiếp cho rằng có lẽ Tiểu Diệp tổng hậm hực tới mức sinh bệnh rồi.

Giữa trưa, Janice xuống cửa hàng hoa quả dưới lầu mua một quả dưa nhập khẩu, đi đến nhà họ Diệp. Nhà của Diệp Ngang Dương nằm trong khu biệt thự lâu đời của thành phố Đông Châu, nhà của lão đại ở ngay gần bên cạnh. Tính ra, Janice đã đến nhà tiểu Diệp tổng được vài lần rồi, nhưng nhà của lão đại thì chưa qua lần nào, đúng là quan hệ thân sơ có khác biệt mà.

Chủ nhật, mẹ Diệp và người giúp việc đều ở nhà, thấy “con nuôi” tới đây, bà vô cùng vui vẻ. Diệp Ngang Dương mặc áo ngủ từ trên lầu đi xuống, trực tiếp dẫn Janice lên phòng ngủ của mình. Janice ngồi ở trên giường hỏi: "Tiểu Diệp tổng, cậu thấy thế nào rồi?"

Diệp Ngang Dương liếc mắt nhìn Janice, có chút khó tin: "Kiều Kiều, không ngờ cô lại quan tâm tới tôi như vậy."

Ai nha! Đừng nói như vậy mà, hiện tại cả bụng của cô đều chất đầy bí mật, rất khó chịu, cho nên mới tới đây đó. . . Đêm qua, Janice cẩn thận suy nghĩ lại thật kỹ tất cả mọi việc: Lục Già nói cậu em khóa sau kia không trả lời thư tình của cô ấy.

Sao lại vậy được? Chẳng phải Diệp Ngang Dương rất hâm mộ Từ Gia Tu vì có thể nhận được thư tình của Lục Già hay sao? Như vậy nguyên nhân chỉ có một, tiểu Diệp tổng căn bản không nhận được lá thư tình kia của Lục Già.

Vậy phong thư đó đã đi đâu???

Janice lại đặt mình vào hoàn cảnh của Diệp Ngang Dương mà suy nghĩ: Tiểu Diệp tổng cũng chỉ là tiếc nuối, tiếc nuối vì Lục Già chưa từng thích cậu ta mà thôi. Nếu tiểu Diệp tổng biết Lục Già cũng đã từng thích cậu ta, không những thế còn viết cả một bức thư tình, tuy rằng bởi vì nguyên nhân nào đó mà không nhận được lá thư, thì có phải là cũng chẳng còn tiếc nuối gì nữa, đúng hay không? Nghĩ vậy, Janice quyết định làm người tốt một lần.

"Tiểu Diệp tổng, hôm nay tôi tới đây để nói cho cậu nghe một chuyện, nhưng trước hết cậu phải cam đoan với tôi: Sau khi nghe xong thì coi như tôi chưa từng nói gì, cứ âm thầm vui mừng ở trong lòng thôi, có được không?" Janice cũng phải dạn trước dự phòng.

Diệp Ngang Dương tùy tiện gật gật đầu: "Cô nói đi, không biết chừng vừa nghe xong tôi cũng quên mất luôn."

Janice yên tâm: "Được, vậy tôi nói."

Ấy thế mà, làm người sao có thể một chút chữ tín cũng không giữ được như vậy chứ . . .

Mới đầu, Diệp Ngang Dương còn nghe cậu được cậu không, nhưng đến khi nghe được câu cuối cùng, cậu ta lập tức nắm lấy bả vai Janice, giọng nói gấp gáp: "Thật hay giả?"

"Đương nhiên là thật rồi, chẳng lẽ tôi chạy tới tận đây để lừa gạt cậu à?" Mất tiền mua dưa nhập khẩu với tiền xe đẩy nhé, Janice bỏ tay Diệp Ngang Dương ra, dừng một chút rồi nói, ". . . Tôi nhàm chán đến thế chắc?"

Thật ư. . . Diệp Ngang Dương ngã xuống ghế sofa, vẻ mặt thất thần. Sau đó cậu ta ngửa đầu hít sâu một hơi, áy náy nhìn Janice: "Kiều Kiều, chuyện tôi vừa đồng ý với cô, tôi không làm được." Cậu ta không thể coi như chưa từng nghe thấy gì! Hoàn toàn không có khả năng!

Janice choáng váng, người gì mà một chút chữ tín cũng không có.

"Cám ơn, huynh đệ!" Hiện tại Diệp Ngang Dương rất muốn ôm Janice một cái. Bây giờ cậu ta đã hiểu rõ tất cả mọi chuyện trước kia.

Ha ha, Diệp Ngang Dương, mày quá ngốc, quá ngây thơ rồi.

"Đừng kích động, tiểu Diệp tổng." Janice giữ chặt lấy Diệp Ngang Dương, "Biết đâu thư bị nhân viên chuyển phát giữ lại thì sao, điều này chứng tỏ cậu và Lục Già trời định đã là hữu duyên vô phận rồi. Muốn trách thì chỉ có thể trách bưu điện và số trời mà thôi." Ai bảo cậu với Từ lão đại, một người là con ruột của ông trời, còn một người thì không phải chứ.

Bưu điện? Số trời? Diệp Ngang Dương suýt chút nữa cười phá lên, còn cái gì mà bị nhân viên chuyển phát giữ lại? Không, là bị Từ bại hoại lấy mất thì có!

Trí nhớ của Diệp Ngang Dương không tệ, vẫn có thể nhớ rất rõ thời điểm ấy. Đó là buổi chiều thứ sáu tan học về, cậu ta và Từ Gia Tu chơi bóng xong cùng nhau đi về nhà, trước khi đi, Diệp Ngang Dương có đi qua phòng nhận thư của trường. Vừa mới lên trung học, Diệp Ngang Dương vẫn còn duy trì liên lạc với rất nhiều nữ sinh học cùng cấp 2, bọn họ thường viết thư cho cậu ta. Diệp Ngang Dương vẫn viết thư trả lời, nhưng cậu ta lại xấu hổ, không thích viết chữ. Cho nên mỗi lần hồi âm, cậu ta đều vẽ một bức tranh nhỏ, khua bút vài cái là có thể ra được một chú mèo, một chú cún xinh xinh, cứ gấp giấy lại rồi gửi đi. Quan hệ thuần khiết, trong sáng như vậy, khiến cho Diệp Ngang Dương tuần nào cũng nhận được rất nhiều thư. Mặt khác theo thói quen, bên ngoài bì thư thường không ghi tên người gửi, chủ yếu là sợ chủ nhiệm lớp chẳng may thấy được lại lần ra manh mối. Tóm lại, ngày hôm đó, sau khi Diệp Ngang Dương đến lấy thư, đếm trên tay tổng cộng có bảy bức.

Cậu ta giờ xấp thư lắc lắc trước mặt Từ bại hoại, bất đắc dĩ nói: "Có đôi khi nhân duyên tốt cũng là một chuyện phiền não, tuần nào tôi cũng phải mất tới mấy giờ để trả lời thư đấy."

Từ bại hoại không thèm để ý đến Diệp Ngang Dương, ai biết một lúc sau, Từ bại hoại đột nhiên nói muốn xem thư của cậu ta.

Vậy thì xem đi, xem để thấy sức quyến rũ theo cấp lũy thừa của Diệp thiếu gia đây lớn tới mức nào. Trên đường về, Từ bại hoại trả xấp thư lại cho cậu ta, bảy bức biến thành sáu bức, sao lại thiếu mất một cái thế này?

Từ bại hoại trả lời cậu ta như sau: "Cậu đếm sai rồi."

Đếm sai rồi? Diệp Ngang Dương tôi đây chưa tốt nghiệp tiểu học chắc, sao đếm sai được?

Từ bại hoại lạnh nhạt hỏi lại: "Chẳng lẽ cậu nghĩ tôi lấy thư của cậu? Tôi thiếu người thích à?"

Tôi thiếu người thích à?

Lời này thật “tiện”, nhưng cũng là sự thật. Từ bại hoại học tập tốt, diện mạo đẹp. Trước năm năm tuổi sống cùng với bà ngoại vốn là đại tiểu thư của dân quốc trong truyền thuyết, môi trường sống đã tạo ra một Từ Gia Tu có đủ các loại tật xấu. Có ai ngờ với đức hạnh xấu xa đó mà lại có rất nhiều người thích. Từ nhỏ đã muốn gió được gió, muốn mưa được mưa. . . Trở lại vấn đề chính, suy luận của Diệp Ngang Dương chưa chắc đã sai. Dù sao ngày đó Từ bại hoại quả thật rất không bình thường, cậu ta đi vào studio mua đĩa trò chơi, Từ bại hoại chẳng nói một lời đã đạp xe đi mất, trực tiếp bỏ lại cậu ta. Cứ thế phóng vù vù xuyên qua đám người rồi đi, mặc cho cậu ta gọi lớn đến thế nào cũng không có phản ứng. . .

Ha ha, Diệp Ngang Dương càng nghĩ lại càng muốn đập bàn. Không có nguyên nhân gì khác, nhất định là đã bị Từ Gia Tu lấy đi rồi.

"Bình tĩnh đã, tiểu Diệp tổng!" Janice có cảm giác trái tim mình đang vỡ vụn. Cô nói việc này cho Diệp Ngang Dương biết, đơn giản chỉ là muốn

cho tiểu Diệp tổng giảm bớt tiếc nuối trong lòng; không ngờ hiện tại Diệp Ngang Dương còn phần hận, tiếc nuối hơn nữa. Thế là thế nào?

Cô nhiệt tình như thế, mất 100 đồng chạy tới đây để làm gì? Chẳng phải là muốn tất cả mọi người đều được vui vẻ hay sao? Chỉ cần ai ai cũng bỏ một phần tâm ý giống như Janice cô đây thì thế giới sẽ càng ngày càng rộn xôn, à không, là càng ngày càng tốt đẹp. . .

"Kiều Kiều, tôi hỏi cô chuyện này. Cái vé xổ số cô mua vốn dĩ trúng năm trăm vạn, thật nhiều năm sau cô mới biết cái vé đó đã bị bạn cô lấy đi. Tự dưng cô mất không năm trăm vạn, cô sẽ làm gì?"

Như vậy không hay chút nào? Trên đời này lại có người bạn đáng sợ như vậy sao. Janice nghĩ nghĩ rồi nói: "Tất nhiên là phải ‘ân đoạn nghĩa tuyệt’, từ nay về sau không qua lại nữa."

Diệp Ngang Dương không nói gì, chỉ "Ừ" một tiếng.

"Mà không." Janice lắc đầu, giọng nói càng thêm kiên định, "Ân đoạn nghĩa tuyệt đã là gì, phải giết cả nhà kẻ đó!"

Cơ thể Diệp Ngang Dương cứng ngắc gượng gạo, vẻ mặt nghiêm túc, nhưng từng cuộn sóng trong đáy lòng đang dâng lên gào thét. Năm trăm vạn? Đâu chỉ là năm trăm vạn, đến năm nghìn vạn cũng không đủ! Nếu năm đó thư tình thuận lợi rơi vào tay cậu ta, thì Từ bại hoại còn được như ngày hôm nay sao! Cậu ta không cần biết Lục Già là con gái của Diêm vương hay của ai khác, dù có lên núi đao xuống biển lửa, cậu ta cũng muốn cùng cô yêu đương! Cậu ta đẹp trai như vậy, vẽ tranh lại đẹp, mỗi ngày đều biểu hiện ngoan ngoãn, thậm chí cậu ta còn có thể không để ý đến thể diện mà rửa xe cho Lục Diêm vương hàng ngày. . .

Chân thành lại kiên định, nhất định cậu ta có thể làm cho trời cảm động, đất cảm động, cả Lục Diêm vương cũng sẽ cảm động, khẳng định ông sẽ thích cậu ta. Chờ đến khi cậu ta và Lục Già tới tuổi kết hôn, sẽ lập tức đi

đăng ký rồi tổ chức một hôn lễ trên bãi biển. Sau đó hai người tiếp tục ân ái ái trải qua những tháng ngày tươi đẹp của đôi vợ chồng trẻ. Nếu vậy thì đến thời điểm này. . . không cần nói đến việc có con hay chưa mà có khi con gái của bọn họ đã chuẩn bị đi lấy chồng rồi!

Diệp Ngang Dương bi thương che mặt, cháu trai và cháu gái của nhà họ Diệp giá trị bao nhiêu chứ ——

Cậu ta tính không ra, dù sao cả đời này Từ Gia Tu cũng không bồi thường nổi!

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 36

Thật không ngờ người lấy mất thư tình của tiểu Diệp tổng lại là Từ lão đại, hiển nhiên người có đủ thời gian và động cơ gây án nhất chính là anh, huống chi người bình thường đâu có ai làm ra loại chuyện này.

Janice nghĩ nghĩ, hình như cô đã làm mọi việc trở nên phức tạp hơn thì phải. . .

Nắn nắn quả bóng chày trong tay rồi đưa cho Diệp Ngang Dương, Janice dè dặt nói: "Tất cả đã là quá khứ rồi, còn bây giờ. . ."

"Đã là quá khứ?? Tôi không bỏ qua được!" Diệp Ngang Dương hung hăng nện quả bóng vào mặt tường. "Bộp" một tiếng, quả bóng bắn ngược lại đập vào kính cửa sổ, Janice sợ tới mức nhảy lên: "Tiểu Diệp tổng, cậu cứ như vậy sẽ làm tôi khó xử đấy."

"Thực xin lỗi." Diệp Ngang Dương nói, chỉ có điều cậu ta đâu quan tâm được nhiều đến thế, "Ngày khác tôi sẽ mời cô ăn một bữa thật ngon."

Mời cơm? Janice khinh thường quay đầu ra chỗ khác. Cô thiếu cơm ăn chắc? Cô đã vượt qua bao nhiêu nguy hiểm cùng sự áy náy và bứt rứt với Lục Già để chạy tới đây đây. Janice nghĩ nghĩ rồi mở miệng: "Mười bữa cơm."

Được, mười thì mười. Diệp Ngang Dương tùy tiện túm lấy một cái áo khoác đứng dậy, "Từ Gia Tu còn ở chung cư không?"

Đại chiến sắp nổ ra rồi sao. . .

"Không." Janice xoắn cả lưỡi lại, nhưng cô cũng đâu có nói dối, "Sáng nay lão đại đã ra ngoài rồi."

"Còn Lục Già?" Diệp Ngang Dương nghĩ có thể tìm Lục Già trước cũng được. Cậu ta muốn nói cho Lục Già biết, Từ Gia Tu đã dùng thủ đoạn thấp hèn gì để chia rẽ cậu ta và cô.

Lục Già đương nhiên cũng đã đi ra ngoài! Janice không đành lòng trả lời: "Tiểu Diệp tổng, hôm nay là cuối tuần mà, hai người bọn họ tất nhiên là ra ngoài hẹn hò rồi. Chẳng lẽ cậu không biết hiện giờ lão đại và bảo bối là một cặp hay sao?"

Diệp Ngang Dương: "..."

Mẹ Diệp mang dưa nhập khẩu đã cắt thật đẹp mắt lên trên lầu, lúc bước vào phòng thì phát hiện ra có gì đó không đúng. Diệp Ngang Dương vừa nhìn thấy mẹ Diệp thì đột nhiên cảm thấy đặc biệt tủi thân, nhưng vẫn cố gắng chịu đựng không bùng nổ.

Mẹ Diệp dịu dàng hỏi: "Janice, làm sao vậy?"

Đáp lại chỉ có tiếng thở dài.

"Dương Dương, làm sao vậy?" Mẹ Diệp lại quay sang hỏi con trai mình.

Không có gì, Diệp Ngang Dương nghiêng răng nghiêng lợi rặn ra một cái tên: "Từ bại hoại!"

Tiểu Tu? Từ bại hoại là biệt danh mà Dương Dương thường gọi tiểu Tu, mẹ Diệp nhạy cảm nhận ra có thể giữa hai đứa nhỏ xảy ra mâu thuẫn gì, lập tức cười giảng hòa: "Có phải lại cãi nhau với tiểu Tu hay không, nói cho mẹ nghe xem nào."

Đâu chỉ là cãi nhau thông thường! Diệp Ngang Dương lại khổ sở, lại phần nộ, mà trên hết là cảm giác uất ức vì bị bạn thân phản bội lại dâng lên. Cậu ta tức tối buột miệng nói: "Từ Gia Tu dùng thủ đoạn hại người, làm con gái và con trai của con không được sinh ra đời."

Cái gì. . . ! Khay hoa quả trong tay mẹ Diệp suýt chút nữa thì úp mặt xuống đất, may mà Janice nhanh tay nhanh mắt đỡ lại được, đưa nhập khẩu rất đắt đó nha!

Nghe Diệp Ngang Dương nói, mẹ Diệp nghĩ ngay đến chuyện, liệu có phải trong lúc tiểu Tu và Dương Dương chơi đùa, tiểu Tu không cẩn thận làm “gốc rễ” của Dương Dương bị thương hay không? Mẹ Diệp nhất thời lòng nóng như lửa đốt, không quan tâm đến việc Janice vẫn còn ở trong phòng, trực tiếp hỏi thẳng: "Chỗ đó bị thương hả con?"

"# ¥ %. . . & "

‘Chỗ đó’.... Diệp Ngang Dương mới đầu còn mờ mịt, sau đó thì rống lên: "Mẹ!"

Janice ngồi một bên đang cắn dở miếng dưa, chưa kịp nuốt xuống đã phải phun ra. Cô không biết cái gì hết, không biết cái gì hết....

—

Lục Già và Từ Gia Tu đi đến thẳng cảnh trấn Tây Tầm của vùng sông nước Giang Nam. Sáng sớm tinh mơ, hai người đã bắt đầu xuất phát, đi qua đường cao tốc của thành phố Đông Châu, tới nơi đã là 11 giờ trưa. Lần này đi xa hoàn toàn là do hứng thú bộc phát nhất thời, không hề có chuẩn bị trước, giữa đường còn tranh thủ ghé vào khu phục vụ của cao tốc để đổ đầy xăng. Trong lúc chờ đợi, Lục Già đi qua cửa hàng tiện lợi trong khu phục vụ mua mấy xôi thịt viên Quan Đông. Cô ăn vài miếng, lại đút cho Từ Gia Tu vài miếng. Từ Gia Tu hài lòng để cô đút thịt viên cho mình, vẻ mặt thoải mái vui vẻ, sau đó đột nhiên nhớ tới cái gì liền nói: "Ông bà ngoại của anh

là người Tây Tầm, anh cũng coi như là một nửa người Tây Tầm đấy. Đợi lát nữa anh dẫn em đi thăm ông bà."

Thịt viên trong miệng Lục Già suýt thì rơi ra ngoài. Chuyện quan trọng như vậy sao lại không nói sớm? Tối hôm qua cô và anh tán gẫu, cô vô tình nhìn thấy ảnh đi du lịch Tây Tầm của bạn học mới đăng lên, liền quay sang nói với Từ Gia Tu: "Tây Tầm đẹp quá nhỉ?"

"Ừ, đẹp lắm, ngày mai chúng ta tới đó đi."

...

Chỉ nói là đi tới đó thôi, từ đầu đến cuối Từ Gia Tu không hề để lộ ra nửa chữ rằng ông bà ngoại anh là người Tây Tầm. Lục Già có một loại cảm giác bị lừa gạt, nhai nhai thịt viên trong miệng không nói gì. Từ Gia Tu vươn tay nắm lấy bả vai cô: "Chẳng lẽ đối với nơi anh sống hồi nhỏ em không có một chút tò mò nào sao?"

Lục Già: "..."

Trên đường đi, Lục Già biết được không ít chuyện. Bà ngoại của Từ Gia Tu không phải là người Tây Tầm gốc, mà là một đại tiểu thư ở trên thành phố. Trong khoảng thời gian rối ren của thời Dân quốc, bà gả cho ông ngoại của Từ Gia Tu. Ông ngoại họ Ngải, nhà họ Ngải ở Tây Tầm có thể coi là một danh môn vọng tộc. Gia tộc lớn này trải qua bao nhiêu đau khổ hoạn nạn vẫn đứng vững, sừng sững không đổ trong suốt thời kỳ đầy bão gió của quá trình chuyển giao chế độ.

Hiện giờ, ông ngoại của Từ Gia Tu đã qua đời, nhưng bà ngoại vẫn còn rất khỏe mạnh. Hai ngôi nhà cũ của nhà họ Ngải đã quyên góp cho Chính phủ trở thành nơi tham quan trọng điểm của khách du lịch khi đến trấn Tây Tầm. Người nhà họ Ngải hiện nay ở trong một biệt viện mới được tân trang lại, nhưng vẫn có thể nhìn thấy bóng dáng nét kiến trúc cổ của Tây Tầm khi xưa.

Tranh thủ lúc còn chưa đến nhà họ Ngải, Lục Già quay sang hỏi bạn trai: "Từ Gia Tu, anh nói từ nhỏ cho đến khi năm tuổi anh đều sống ở đây, vậy chắc anh có nhiều bạn lắm nhỉ?" Ví dụ như thanh mai trúc mã linh tinh gì đó.

"Không có, trước kia anh không chơi nhiều với các bạn cùng lứa." Từ Gia Tu trả lời, cũng chẳng giấu giếm chuyện nhân duyên hồi nhỏ của mình không được tốt cho lắm.

"Vì. . . sao?"

Từ Gia Tu xoa xoa đầu bạn gái, nói cho cô nghe: "Bà ngoại của anh có hơi nghiêm túc, so với những người bình thường thì có nhiều quy củ hơn."

‘So với những người bình thường’ là khái niệm gì vậy? Lục Già ngẩng đầu nhìn Từ Gia Tu, tâm tình thật vất vả mới bình tĩnh lại được bây giờ lại nổi sóng: "Nhờ bà ngoại không thích em thì sao?"

Hửm? Từ Gia Tu nghiêm túc nhìn lại bạn gái, khóe mắt cong lên mang theo ý cười nhàn nhạt: "Em cũng đã gọi là bà ngoại rồi, sao bà lại không thích em được cơ chứ?"

Ặc, cái này. . . chỉ là cô cảm thấy nói "bà ngoại của anh" hơi dài dòng mà thôi. Khuôn mặt Lục Già hơi hồng hồng, cô lấy di động ra nhắn tin cho lão Lục, báo cho ông biết hiện tại cô đang ở Tây Tầm. Lão Lục không biết Tây Tầm ra sao, nhưng đối với rượu Tây Tầm lâu năm thì vô cùng hiểu biết: "Đừng quên mang về cho ba mấy bình rượu đấy."

Dạ, sau đó Lục Già vẫn không dám nói cho lão Lục biết cô lại bị Từ Gia Tu lừa gạt đến gặp trưởng bối trong nhà.

Bữa trưa đương nhiên là ăn ở nhà họ Ngải, Lục Già cũng gặp được bà ngoại của Từ Gia Tu. Lần đầu tiên cô được gặp một vị trưởng bối vừa đẹp lão lại có tinh thần như vậy: Tóc đã bạc trắng nhưng sợi tóc khỏe mạnh trơn

bóng, được búi gọn gàng; bà mặc một bộ vân sam chỉnh tề, không hề có một nếp nhăn nhỏ; cổ tay đeo một chiếc vòng ngọc màu lục bích.

Bà ngoại nói chuyện vô cùng hào sảng có lực, lấy khẩu khí của một trưởng bối hỏi Lục Già một số vấn đề. Lục Già không dám nói nhiều thêm một câu, cũng không dám nói ít đi một từ. Tóm lại, bà ngoại hỏi cái gì cô đáp cái đó, tận lực lễ phép trả lời thỏa đáng.

Thái độ của bà ngoại đối với cô cũng không quá nhiệt tình, chỉ sắp xếp chu đáo đâu ra đấy. Trong lúc Lục Già hoài nghi liệu có phải bà ngoại không vừa lòng với mình hay không thì bà ngoại đột nhiên hỏi: "Hai đứa tính khi nào thì kết hôn?"

Kết hôn? Vấn đề này Lục Già không trả lời được, đầu óc trong nháy mắt trống rỗng.

Từ Gia Tu chậm rãi mở miệng: "Nếu có thể thì cháu sẽ nỗ lực để bà ngoại được uống trà của cháu dâu trong năm nay."

Năm nay? Bây giờ đã sắp hết nửa năm rồi. . . Lục Già lẳng lặng nhìn chăm chăm vào mấy lá trà xanh còn sót lại trong chén. Lại còn cái gì mà 'nếu có thể thì sẽ nỗ lực'?

Sau chuyến thăm quan Tây Tầm vôi vàng này, Lục Già nắm được tương đối nhiều về tình hình gia đình của Từ Gia Tu. Về bên đằng ngoại, Từ Gia Tu còn có ba người cậu nữa, mẹ của anh là con gái duy nhất của nhà họ Ngải, từ bé đã được cưng chiều vô cùng. Vậy nên lúc mẹ Từ muốn gả đến Đông Châu đã khiến cho cả nhà được một phen rối ren, mẹ Từ ngoài mềm trong cứng chỉ nói đúng một câu để phản bác: "Chẳng phải lúc trước mẹ cũng gả cho ba rồi mới tới Tây Tầm sao?"

"Sau khi mẹ sinh anh ra, bà ngoại còn dỗi nhất định không chịu đến thăm. Sau đó ba muốn ra nước ngoài học thêm về kỹ thuật mấy năm, mẹ anh là người nhà có thể đi theo, về phần anh. . ." Từ Gia Tu dừng một chút, "Bà

ngoại chủ động yêu cầu mang anh về nuôi, thẳng đến lúc năm tuổi mới quay lại Đông Châu."

Khi đó bà ngoại cũng đã lớn tuổi rồi nhỉ. Lục Già có chút thắc mắc.

"Người thực sự chăm lo cho việc ăn mặc, đi lại của anh là dì Trương, bà ngoại chủ yếu làm giám sát, ông ngoại dạy anh đọc sách viết chữ." Từ Gia Tu nói, giọng điệu ôn hòa, trong đó còn ẩn chứa một chút cảm xúc rất nhỏ.

Lục Già có thể tưởng tượng ra được thời thơ ấu của Từ Gia Tu, không có quá nhiều bạn chơi cùng, trưởng thành trong một đại gia đình có nề nếp quy củ, nhưng lại không hề thiếu thốn tình thương. "Vậy dì Trương đâu anh?" Lục Già hỏi.

Từ Gia Tu cầm lấy tay cô: "Dì bị bệnh mất mấy năm trước rồi."

"À." Lục Già tiếc nuối gật gật đầu.

Khóe miệng Từ Gia Tu khẽ cong lên, thuận miệng hỏi: "Lúc anh còn nhỏ hẳn có thể coi là ‘lưu thủ nhi đồng’ ấy nhỉ?"

(*) Lưu thủ nhi đồng: là những bạn nhỏ có cha hoặc mẹ hoặc cả hai xuất ngoại làm việc, còn mình ở lại sống tại nông thôn.

Lục Già ôm lấy thắt lưng Từ Gia Tu, thời thơ ấu của cô không giống với anh, cô vẫn luôn hoạt bát trong một cuộc sống vui vẻ đủ các sắc màu, chỉ tới khi đến năm mười tuổi —— Lục Già không muốn nghĩ đến chuyện không vui nữa.

Mối quan hệ giữa cô và Từ Gia Tu hẳn là có thể tiếp tục thuận lợi phát triển đi. Nếu tình cảm mà cũng có thể mua bảo hiểm thì quá tốt rồi. . .

Trong ba người cậu của Từ Gia Tu thì cậu út đã xuất ngoại, định cư luôn ở nước Pháp lãng mạn. Trong nhà còn cậu cả và cậu hai, cả hai người đều là

nhà kinh doanh nổi danh ở trấn Tây Tầm. Buổi tối mọi người cùng nhau ăn cơm, Lục Già uống không ít rượu Tây Tầm lâu năm, quả nhiên là rượu ngon, khó trách lão Lục vẫn luôn nhớ tới nó.

Lục Già có nghĩ đến việc ngày mai phải đi làm, nhưng nhìn lại thì thấy ông chủ cũng đang ngồi đây đấy thôi, cô mặc kệ.

Sau khi ăn xong đã hơn 8 giờ tối, hai cậu quyết không đồng ý để cháu trai về Đông Châu lúc đêm hôm thế này. Hai mợ cũng rất nhanh dọn dẹp, sửa sang lại hai gian phòng khách. Dù không ở lại chơi vài ngày được thì cũng phải ngủ ở đây một đêm. Từ Gia Tu không nỡ từ chối, và đương nhiên Lục Già cũng ngủ lại tại nhà họ Ngải.

Buổi tối, Từ Gia Tu dẫn cô đi bộ đến cây cầu nhỏ để ngắm cảnh đêm. Con đường lát đá, đèn lồng đỏ cổ xưa treo giữa ngã tư đường, khách du lịch nhốn nháo ồn ào, trong cửa hàng có rất nhiều đồ lưu niệm bắt mắt, Lục Già tiện tay chọn vài món. Từ Gia Tu thanh toán tiền cho cô, cô cũng không từ chối, tiền lẻ ấy mà.

Sau khi quay về nhà họ Ngải, Lục Già mới thấy di động có mấy tin nhắn mới của Janice gửi đến: "Bảo bối, mấy giờ cô về thế?"

Ngại quá, cô quên mất tiêu.

Janice thật bất đắc dĩ, tự mình gây họa nên không thể không quản. Cô nấu mì ăn liền phục vụ vị ‘đại gia’ quyết cảm cộc tại chung cư không chịu đi: "Tiểu Diệp tổng, lại đây, ăn chút gì đó đi. Ăn no thì mới có sức chiến đấu chứ, đúng không?"

...

Lục Già gọi điện thoại cho Janice, giải thích qua loa vài câu, lúc gần tắt máy lại nhớ ra một việc: "Ngày mai nhớ giúp tôi quẹt thẻ đấy nhé."

"Được, không thành vấn đề." Janice nhin xuống tiếng thở dài, không dám nói cho Lục Già biết Diệp Ngang Dương vẫn còn ngồi ở đây chờ cô về, tiện thể còn chờ cả lão đại để tính sổ!

Janice tắt điện thoại, nhìn về phía Diệp Ngang Dương đã ăn xong bát mì, haizzz, tóm lại thì chỉ có trái tim cô là tan nát thôi.

Ngày mai nhớ quẹt thẻ giúp tôi.....

"Ha ha". Người nào đó bật cười.

Lục Già đặt di động xuống, cười nói: "Hiện tại nhân viên có trách nhiệm giống như em không nhiều đâu nhé."

"Ừm, chính xác." Mắt nhìn người của anh rất chuẩn mà, Từ Gia Tu mỉm cười tán thành.

Vừa rồi đi bộ khá lâu, Lục Già rửa mặt xong liền đi lấy nước nóng để ngâm chân. Lần này ra ngoài chơi cô chẳng còn giữ ý gì nữa, trực tiếp ngâm chân ở trước mặt Từ Gia Tu. Cũng chẳng trách cô được, từ lúc về cho đến bây giờ, Từ Gia Tu vẫn một mực đứng ở trong phòng cô không chịu đi.

Lục Già có đôi bàn chân rất đẹp, cô tương đối cao nhưng bàn chân lại không lớn, đi giày chuẩn size 37. Mấu chốt là dáng chân hết sức vừa mắt, đường cong lừ loát uyển chuyển, có thể đi giày mũi nhọn rất thoải mái, các đồng nghiệp nữ trước kia vẫn luôn hâm mộ không thôi.

Lúc này, bàn chân trắng ngần của Lục Già nằm trong chậu nước, được bao quanh bởi nước ấm tỏa khói nhẹ nhẹ. Từ Gia Tu quét mắt qua, cảm thấy thân thể có hơi khô nóng. Bên ngoài bóng đêm mờ mịt, thỉnh thoảng có tiếng gió gào thét cuộn qua sân nhà. Đột nhiên ánh sáng lóe lên, ngay sau đó là tiếng sấm dội vang trời, gió nổi lớn đẩy ngã mấy cây hoa nhỏ

trong bồn hoa. Sau đó, mưa trực tiếp đổ xuống, càng lúc càng nặng hạt. Nước mưa rơi trên mái ngói lộp bộp nghe như tiếng hạt châu rơi xuống khay ngọc.

Trái ngược với bên ngoài, bên trong phòng vừa an tĩnh lại vừa thoải mái. Lục Già đã ngâm chân xong, nhưng mà, Từ Gia Tu vẫn chưa chịu quay về phòng mình ngủ sao? Đúng lúc này, Từ Gia Tu mở miệng trước, quan tâm hỏi han: "Bên ngoài mưa to gió lớn thế này, em ngủ một mình có sợ không?"

Ặc, đúng là có hơi sợ. Lục Già lắc đầu, ra vẻ bình tĩnh. Nếu người nào đó còn tiếp tục ở lại đây thì cô còn thấy sợ hơn ấy chứ.

Không sợ sao? Tiếng gió ào ào lướt qua, dễ lại có sét nữa đấy. Từ Gia Tu đứng lên mở cửa, dừng một chút rồi dứt khoát quay người: "Thôi anh ở đây với em vậy."

Cô ngất! Từ Gia Tu đóng cửa lại, sau đó nói: "Đột nhiên anh nhớ ra một chuyện xưa được nghe hồi nhỏ. . ."

Đêm đã khuya, Lục Già bịt chặt tai, trốn vào trong chăn: "Từ Gia Tu, anh đừng có nói!"

Từ Gia Tu cười rộ lên, tắt đèn phòng ngủ, hai người cùng nằm trên một cái giường. Anh gỡ hai tay đang bịt tai của Lục Già ra, tiếng nói trong màn đêm trong trẻo rõ ràng, dù có kể chuyện xưa về ma quỷ gì đó nghe vẫn thật êm tai.

". . ."

Lục Già hận chết Từ Gia Tu, ai bảo anh làm cô sợ như vậy. Kỳ thực chuyện cũng chả có gì, nhưng cách Từ Gia Tu nói lại rất có nhịp điệu, biết nắm biết thả để gây hồi hộp. . .

Lục Già tiếp tục trốn ở trong chăn, Từ Gia Tu xốc chăn lên lôi cô ra. Lục Già đành phải ôm lấy bạn trai, dán tai vào lồng ngực Từ Gia Tu tiếp tục nghe kể chuyện xưa. Đường như cũng không còn sợ nữa, sau đó thì sao?

Từ Gia Tu kể hết chuyện xưa cho cô nghe, kết thúc ngoài dự đoán, vừa ấm áp lại cảm động. Cuối cùng Lục Già không biết mình đã ngủ từ bao giờ, đến hôm sau tỉnh dậy, đã thấy Từ Gia Tu về phòng ngủ của anh rồi.

Thời điểm Lục Già tới Ốc Á làm việc đã là buổi chiều. Đối với hành vi trốn việc của cô, Tiểu Đạt chỉ nói: "Lục Già, vận khí của cô thật tốt, buổi sáng cô không đi làm, Từ tổng cũng không có ở đây luôn."

Lục Già: "... " Vận khí của cô đúng là rất tốt!

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến giọng nói hoảng loạn, gần như là khẩn cầu của Janice: "Tiểu Diệp tổng, bình tĩnh, hít sâu hít sâu!"

Đã xảy ra chuyện gì vậy? Lục Già và Tiểu Đạt cùng vội vàng chạy ra ngoài. Diệp Ngang Dương đang đi lên lầu, còn Janice đuổi theo sát phía sau, ra sức ngăn cản cậu ta. Diệp Ngang Dương quay đầu lại, nhìn thẳng về phía Lục Già, trong ánh mắt chứa đựng tất cả ưu thương, phần hận, không cam lòng, còn có cả điên cuồng . . .

Lục Già chẳng hiểu gì, Diệp Ngang Dương đang làm cái gì thế không biết. Janice vừa nhìn thấy cô thì chạy ngay xuống, không chặn đường Diệp Ngang Dương nữa, Lục Già dùng khẩu hình miệng hỏi Janice: "Tiểu Diệp tổng làm sao vậy?"

Nói như thế nào đây, một người đàn ông đang tức sùi bọt mép vì hồng nhan à? Janice bước tới vỗ vỗ bả vai Lục Già: "Bảo bối, đợi lát nữa cô sẽ biết thôi."

Biết cái gì?

Đúng lúc này, trên lầu truyền đến một tiếng động lớn.

"Bộp —— "

Tiếng gì thế? Hình như là tiếng động phát ra từ văn phòng tổng giám đốc.

..

Lục Già và Janice hai mặt nhìn nhau, lập tức chạy lên lầu.

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 37

Ông chủ lớn, ông chủ bé của Ốc Á cãi nhau, không biết là vì có gì. Nghe loáng thoáng thì hình như Từ Boss lấy mất cái gì đó của tiểu Diệp tổng, tiểu Diệp tổng ầm ỹ muốn Từ Boss trả lại cho cậu ta.

Từ Gia Tu đóng cửa lại, Diệp Ngang Dương cười lạnh nói: “Anh sợ lâu dưới sẽ nghe thấy hết phải không? Từ bại hoại, anh âm hiểm giả dối như vậy, Lục Già có biết hay không?”

Từ Gia Tu không nói gì, giật nhẹ cổ áo, ý bảo Diệp Ngang Dương nói tay. Từng hành động cử chỉ vẫn vô cùng nhàn nhã thản nhiên, không để sự khiêu khích của Diệp Ngang Dương vào mắt.

Lúc nào cũng là đáng vẽ đáng chết này, Diệp Ngang Dương thờ hồn hển. Từ nhỏ đến lớn đều là Từ bại hoại gây chuyện còn cậu ta chịu thiệt, cũng chỉ vì Diệp thiếu gia cậu ta không thêm so đo, nếu không thì hai người họ đâu có là bạn thân với nhau lâu năm như vậy. Bạn thân cơ đấy, Diệp Ngang Dương thực sự không ngờ, là người sao lại có thể vô lương tâm đến mức này! Cậu ta luôn toàn tâm toàn ý thay Từ Gia Tu suy tính mọi chuyện, vậy mà Từ bại hoại lại đối xử với cậu ta như thế nào? Được thôi! Lúc trước ra sao Diệp Ngang Dương chẳng cần tính toán, cậu ta sẽ bắt đầu tính từ năm nay.

Diệp Ngang Dương nghiêng răng nghiêng lợi, chế nhạo nói: "Đầu năm anh cho tôi đi nghỉ dài ngày là muốn nhân lúc tôi không có ở đây tiên hạ thủ vi cường chứ gì?"

(*) tiên hạ thủ vi cường: ra tay trước để chiếm lợi thế.

Từ Gia Tu: "Tôi cần phải làm vậy sao?"

Có, tất nhiên là có! Diệp Ngang Dương chỉ vào Từ Gia Tu tiếp tục nói: "Đó là anh chột dạ, sợ Lục Già vẫn chưa hết tình cảm đối với tôi."

"Cậu đang tự kỷ đấy à?"

"Tôi tự kỷ?" Diệp Ngang Dương giận quá hóa cười, "Tự kỷ cũng còn hơn việc anh chột dạ. Còn cả lần ăn cơm trước kia nữa, đang yên đang lành lại gọi thêm Kiều Lệ tới, anh dùng trăm phương ngàn kế để phá hỏng hình tượng của tôi trước mặt Lục Già, không biết sau lưng còn nói xấu tôi thế nào nữa."

Ha ha, ai thêm làm bà 'tám'. Từ Gia Tu lạnh lùng nhìn Diệp Ngang Dương, anh biết cậu ta cũng đã mấy mươi năm, không nghĩ rằng người đàn ông trước mắt này mười năm như một vẫn ấu trĩ như vậy. Lúc trước nhất định là Lục Già bị mờ mắt nên mới nhìn trúng cậu ta. Chuyện cũ bị lật lên, Từ Gia Tu hết sức phiền chán, tâm tình bức bối đến cực điểm. Việc này xảy ra đã lâu anh không muốn nhớ lại, vậy mà có người còn cố tình bôi tung lên, rốt cuộc là người nào nhắc đến? Làm sao Diệp Ngang Dương có thể biết được chuyện này? !

"Con mẹ nó, anh trả lại thư cho tôi."

Thật nực cười. Từ Gia Tu đáp lễ một câu: "Cậu cảm thấy tôi có khả năng giữ lại lá thư rách đó đến tận bây giờ à?"

"Thư rách? Thư rách mà anh còn ăn trộm!" A a a a! Diệp Ngang Dương bùng nổ, thật sự vô cùng phẫn hận, hận không thể lật tung cái văn phòng này lên. Cậu ta hùng hổ túm cổ áo Từ Gia Tu, đúng lúc này, "Cạch ——" cửa mở ra.

Không khí gương cung bạt kiếm thoáng dịu đi một giây, Diệp Ngang Dương nhìn về phía cửa, Từ Gia Tu đẩy mạnh cậu ta ra, bộ dáng chật vật

nhưng không hề giảm bớt kiêu ngạo.

Bàn làm việc lộn xộn hết cả, văn kiện rơi tứ tung trên mặt đất. Quần áo của Từ Gia Tu và Diệp Ngang Dương đều nhăn nhúm, sắc mặt thì khó coi. Diệp Ngang Dương tức giận vì uất ức, còn Từ Gia Tu bị bức phải tức giận, cũng không biết có phải vì then quá hóa giận hay không.

Lục Già và Janice cùng bước vào, Janice biết rõ sự việc “cầu huyết” đến mức độ nào nên vừa đi vào đã nhanh chóng đóng cửa lại. Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ. . .

Lục Già cũng sốt ruột, quan hệ của hai người này đang tốt đẹp sao đột nhiên lại đánh nhau? Cô nhìn về phía Từ Gia Tu trước, sau đó nhìn qua Diệp Ngang Dương. Diệp Ngang Dương thở hồng hộc, nhìn cô nói: "Lục Già, hôm nay tôi xé bộ mặt thật của Từ Gia Tu ra cho cô xem."

Cái gì mà bộ mặt thật? Lục Già mờ mịt.

Janice kéo Diệp Ngang Dương ra ghế sofa ngồi xuống, lòng nóng như lửa đốt, nhưng lại không dám mở miệng.

Từ Gia Tu nhàn nhạt nhìn Lục Già, chậm rãi nói, "Lục Già, em qua bên này."

Một câu nói, trước hết thể hiện quan hệ của hai người.

. . .

Cuối cùng mọi chuyện cũng rõ ràng, Diệp Ngang Dương liệt kê ra hàng loạt tội trạng của Từ Gia Tu, không để ai có cơ hội chối cãi; Từ Gia Tu hoàn toàn không có ý định giải thích cái gì, mặc cậu ta muốn nói sao thì nói. Người bị giày vò nhất chính là Lục Già, cô không ngờ bức thư thứ hai lại bị Từ Gia Tu lấy mất. Vậy có phải nội dung của nó anh cũng đọc hết rồi không?

"Ha ha, mọi việc đều đã qua rồi." Lục Già hoà giải, cười gượng vài tiếng tận lực giúp tình hình bớt căng thẳng đi một chút. Đây chỉ là chuyện nhỏ thôi mà, đúng hay không?

Không có ai phụ họa theo, Lục Già vừa lúng túng vừa bối rối. Diệp Ngang Dương cảm thấy Lục Già căn bản chưa nhận ra bản chất thực sự của sự việc; nếu lúc trước Từ bại hoại không phá đám giữa đường thì hiện giờ anh và cô có thể đang ở bên nhau rồi.

"Ở bên nhau?" Từ Gia Tu cười rộ lên, "Cậu hỏi Lục Già một câu xem, người Lục Già thích lúc trước là cậu bây giờ hay là người năm đó đến tặng sữa cho cô ấy?"

. . . Một câu nói lại làm không khí trong phòng đóng băng.

"Từ Gia Tu!" Diệp Ngang Dương vừa muốn đứng lên lại bị Janice ngăn lại, "Tiểu Diệp tổng, đừng nóng giận, đừng nóng giận, lão đại đùa thôi mà."

Đùa thôi ư, không phải đâu. Lục Già cũng ngây ngẩn cả người, sao Từ Gia Tu có thể nói như vậy được, anh đang hoài nghi ‘khí tiết’ của cô năm đó đấy hả? Chẳng lẽ không thể vì được tặng sữa mà thích người ta sao?

Khụ khụ, thực ra chuyện này, nếu người làm sai có thái độ tốt một chút, thì Diệp Ngang Dương vốn đã tốt tính từ nhỏ chỉ làm ồn một lát rồi bỏ qua, nhưng Từ Gia Tu lại cố tình ngoan cố, nói câu nào câu nấy đều như dao phóng “vèo vèo” vào Diệp Ngang Dương. Còn bây giờ mà muốn cậu ta bỏ qua cho á? Trừ phi Diệp Ngang Dương không gọi là Diệp Ngang Dương, mà gọi là Diệp Tiểu Dương thì cậu ta sẽ bỏ qua!

"Lúc trước Lục Già uống của cậu mấy bình sữa, tôi thay cô ấy trả lại cậu." Từ Gia Tu mở miệng nói, "Gấp mười? Hay gấp hai mươi? Cứ nói."

Diệp Ngang Dương: Cút!

Đây là vấn đề về sữa sao? Lục Già nhìn về phía Từ Gia Tu, có một vài lời không thể nói thẳng ra như vậy được. Lục Già rất nghi ngờ đây là Từ Gia Tu cố ý thôi cho lửa cháy thật to, trước tiên thiêu cháy Diệp Ngang Dương, sau đó là ai? Cô sao. . .

Từ Gia Tu quay đầu lại, hai người mắt đối mắt. Anh nhìn sâu vào trong mắt cô, trực tiếp hỏi: "Em còn nhớ mình uống của cậu ta bao nhiêu sữa không?"

(⊙o⊙). . .

Lục Già không biết phải làm sao, trong nháy mắt, lửa giận của Từ Gia Tu thực sự lan qua bên này. Ai bảo năm đó chính anh tự cao tự đại không thêm trả lời thư tỏ tình của cô, cô nhất thời nóng nãy mới di tình biệt luyện. Còn số bình sữa cô uống của Diệp Ngang Dương là bao nhiêu căn bản không cần phải tính. Lục Già vội vàng trả lời: ". . . 14 bình."

"À, có 14 bình thôi à?" Từ Gia Tu lặp lại lần nữa, như cố ý nhắc nhở Diệp Ngang Dương rằng, cậu cũng chỉ tặng được 14 ngày mà thôi.

Mẹ kiếp, còn có mặt mũi mà nhắc lại, nếu không phải tại anh phá hoại. . . Diệp Ngang Dương điên rồi, "Từ Gia Tu, có bản lĩnh thì đấu một mình đi, anh lôi Lục Già vào làm cái gì! Sữa lúc trước là tôi cam tâm tình nguyện tặng cho Lục Già, mà cô ấy cũng cam tâm tình nguyện uống chỗ sữa đó. Hai chúng tôi là đôi bên tình nguyện, anh quản cái rắm!"

Nói không tệ. Janice suýt chút nữa mở miệng khen ngợi Diệp Ngang Dương, đồng thời trong lòng cũng xoắn cả lên chỉ muốn bứt tóc. Hiện tại cô chạy ra nhận tội chịu đòn còn kịp không. . .

"Nói hay lắm, đôi bên tình nguyện?" Từ Gia Tu cười cười, không khách khí phun ra một câu, "Trên đời này có ai không tự coi mình là người mà đối phương yêu nhất chứ."

Lời này quá độc ác, Diệp Ngang Dương nhất thời mặt đỏ tai hồng, không phản bác nổi: "# ¥ %#% ¥ ***. . ."

"Đủ rồi!" Lục Già đột nhiên lên tiếng. Cô nhìn Diệp Ngang Dương, sau đó quay sang nhìn Từ Gia Tu nói: "Từ Gia Tu, anh nói chuyện đàng hoàng một chút có được không?"

Từ Gia Tu mặt không biểu cảm giương mắt, không nói gì nữa.

Diệp Ngang Dương thoải mái, hừ hừ hai tiếng.

Rốt cục văn phòng cũng an tĩnh lại, Lục Già nhìn Diệp Ngang Dương, tận lực ôn hòa nói: "Tiểu Diệp tổng, chúng ta cho qua chuyện này đi, nhé?"

Diệp Ngang Dương cực kỳ ấm ức, lắc đầu, thái độ vô cùng kiên quyết: "Trả lại thư tình cho tôi."

Aizz! Lục Già cũng đau đầu, cô lại nhìn phía Từ Gia Tu, làm sao bây giờ. Kết quả Từ Gia Tu chỉ lạnh lùng nhìn cô, khắc bốn chữ: "Đã vứt lâu rồi."

Thấy thái độ lạnh nhạt của anh, Lục Già vội nói: "Không phải em. . ." Không phải cô muốn anh trả lại thư tình cho Diệp Ngang Dương, chỉ là cô cảm thấy làm người không thể lỗ mãng như vậy được. Dù sao người lấy mất thư tình của người ta cũng là anh, nếu hiện giờ cô không phải là bạn gái của anh thì cô quản việc này làm cái gì . . .

Đến lúc này thì cả ba người cùng phát cáu.

Diệp Ngang Dương đột nhiên mềm giọng, kéo kéo tay Lục Già, tò mò hỏi: "Lục Già, bức thư tình mà cô viết cho tôi, cô còn nhớ nội dung của nó như thế nào không?"

Hả, vấn đề này. Cho dù cô còn nhớ rõ thì cũng không thể nói ra nha. Lục Già khó xử nhìn Diệp Ngang Dương: "Tiểu Diệp tổng, đã lâu như vậy rồi."

Diệp Ngang Dương lại đưa ra yêu cầu: "Bằng không cô viết cho tôi một cái khác đi?"

"Cái gì?" Lục Già nhìn Diệp Ngang Dương, không hiểu là cậu ta còn thích cô, hay chỉ là muốn giải tỏa uất ức mà thôi. Trong chuyện này, điều khiến cho Diệp Ngang Dương phần nộ nhất chính là thái độ của Từ Gia Tu. Nếu Từ Gia Tu có thể nói được một câu "Thực xin lỗi" thì đã sớm không có việc gì rồi. Vốn dĩ Lục Già còn lo đã phát sinh ra chuyện lớn nào đó, hóa ra chỉ là một trận cãi nhau giữa hai "bạn nhỏ". Sự việc xảy ra không phải là vấn đề, mà mấu chốt là thái độ và giọng điệu khi nói chuyện. Lục Già âm thầm nghĩ như vậy, cô quay đầu nhìn về phía bạn trai. Từ Gia Tu vẫn duy trì im lặng, đột nhiên đứng bật dậy.

Anh muốn làm gì vậy. . .

Từ Gia Tu không nói lời nào, trực tiếp đi về phía cửa, mở cửa rồi đi thẳng ra ngoài.

"Rầm ——" Anh còn đập mạnh cánh cửa một cái.

Janice: "Này. . ."

Khóe mắt Diệp Ngang Dương giật giật, không thể tin nổi mà chỉ tay vào cửa: "Thấy chưa, anh ta còn có sức như vậy mà."

Lục Già: ". . ."

Từ Gia Tu thực sự bức mình, nhưng sau đó cũng dần bình tĩnh lại. Lúc đứng dậy rời khỏi văn phòng mà không nói lời nào chỉ là hành động theo cảm tính, khi ra khỏi Ốc Á xong mới phát hiện, thì ra anh cũng ấu trĩ như vậy. Từ Gia Tu không trông mong gì vào việc Lục Già sẽ đuổi theo mình. Quay đầu lại nhìn, đúng là không có đuổi theo. . .

Sân bóng rổ của chung cư Thanh Niên thật yên tĩnh, Từ Gia Tu về đây phát tiết buồn bực trong lòng. Trên sân ngoại trừ hai nhân viên đang sửa chữa bảo trì thiết bị thì không còn người nào khác. Một mình Từ Gia Tu chơi bóng rổ, anh đập bóng xuống sàn gỗ liên tục mười mấy lần; tiếng bóng đập xuống sàn trầm ồm, đều đặn.

Có một số việc, xem ra không có cách nào coi như chưa từng xảy ra.

Năm đó anh có hẹn ở rừng cây nhỏ, nhưng lúc đến nơi lại không gặp được Lục Già, mà là bạn cùng lớp của cô. Anh đang định quay về thì Dương San Ny gọi lại, còn lôi kéo quần áo của anh: "Từ Gia Tu, cậu đừng tự mình đa tình, mình và Lục Già đã thách đố nhau xem ai theo đuổi được cậu đó."

À, vậy thì cậu còn lôi kéo tôi làm cái gì.

Đúng là ở đời không ai biết được chữ “ngờ”. Ngay lúc Dương San Ny còn đang sục sùi thì hai người ‘vinh dự’ được đèn pin của Lục Diêm vương đi tuần tra chiếu tới.

Cái gì gọi là hẹn hò không thành lại còn bị bắt quả tang, chính là cái này đây. Tệ hơn nữa, Lục Diêm vương còn nhìn cái chai nước với hộp sữa chua ở trên xe anh, chòng ghẹo nói: "Em là Từ Gia Tu của lớp 10 phải không, mang sữa chua tới tặng hả? Không ngờ em đối với bạn học nữ lại có lòng như thế."

Tối hôm đó, Lục Diêm vương không giữ Dương San Ny lại mà để cho cô về, vì nam nữ có cách đối xử khác nhau. Lục Diêm vương chỉ giữ Từ Gia Tu ở lại dạy dỗ. Cái gì mà lớp 11 rất quan trọng, chỉ còn một năm nữa thôi là thi rồi, sao phải vội vã tìm đối tượng làm gì? Còn cái gì mà không thể không có tiền đồ đến mức đặt sự chú ý của mình vào việc mua sữa chua tặng cho nữ sinh mà không phải là học hành . . .

Từ Gia Tu nghiêm túc nghe từng lời dạy bảo, không có cách nào nói cho Lục Diêm vương biết, hộp sữa chua này vốn được mua để tặng cho con gái của ông. Từ Gia Tu có muốn giải thích giữa mình và Dương San Ny hoàn toàn không có gì cũng rất khó, là vì đã có sữa chua làm bằng chứng rồi.

Tối gần khuya, sau khi anh về đến nhà thì tâm tình phiền chán đến cực điểm. Khi bình ổn lại một chút, anh nằm ở trên giường nhìn lại thư tình mà Lục Già viết cho mình một lần nữa. Tuy không phải là từng chữ như châu như ngọc, nhưng cũng coi như là từng câu từng từ ấm áp đi.

Dương San Ny nói Lục Già chỉ vì đánh cược nên mới theo đuổi anh. Từ Gia Tu tựa vào đầu giường nhắm mắt lại, bất chợt cười rộ lên. Không ngờ Lục Già làm việc lại đáng tin như vậy, cô cá cược là sẽ theo đuổi anh, đúng là theo đuổi thật. Có lẽ anh nên giúp cô một chút, để cô thắng ván cược này vậy.

Tuy nhiên, cũng không thể hoàn toàn tin vào lời bạn học nữ kia nói được.

Dù sao đi chăng nữa, chuyện anh bị Lục Diêm vương bắt quả tang cũng là sự thật. Anh đã để lại "Tiền án" không tốt ở chỗ Lục Diêm vương rồi. Có một số việc nên hoãn lại một chút, nếu không anh và Lục Già thực sự không còn khả năng.

Đoạn thời gian đó, dường như Lục Già vẫn sinh hoạt rất vui vẻ, hai lớp ở ngay bên cạnh nhau nên anh có rất nhiều cơ hội nhìn thấy cô. Nhiều lần, lúc anh đi ngang qua lớp cô, đều thấy cô đang uống sữa, khuôn mặt hồng hào sáng láng. Lúc hai lớp cùng học một tiết thể dục, cô còn là nữ sinh đạt thành tích tốt nhất trong bài kiểm tra nhảy xa.

Có một lần, đến giờ nghỉ trưa, cầu thang đông đúc ồn ào, anh đi ở ngay phía sau Lục Già. Mạnh Diễm Diễm ghé đầu qua Lục Già hỏi: "Cậu và Từ Gia Tu sao rồi?"

"Từ Gia Tu nào?" Giọng nói Lục Già trong vắt, như đang hờn dỗi nói, "Mình không biết."

Ha, nhanh như vậy đã không quen biết, hay là cô then thùng? Anh bất ngờ lách người qua chen lên đi xuống trước cô, làm Mạnh Điềm Điềm sợ tới mức kéo Lục Già nép sang bên cạnh trốn trốn tránh tránh.

Tâm tình đột nhiên thật thoải mái.

Yêu sớm, là như thế nào nhỉ? Yêu thích thời thanh xuân, ái mộ lẫn nhau, cảm tình mơ mộng, không ai có thể phủ nhận được sự tồn tại của nó. Anh tán thành với Lục Già một câu "cùng nhau trưởng thành, cùng nhau nỗ lực" mà cô viết trong bức thư tình kia. Lúc đó anh rất nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này, thậm chí còn tìm cả sách tham khảo, như thế nào được gọi là yêu sớm 'đúng đắn', yêu sớm 'khỏe mạnh'.

Từ Gia Tu nghĩ dù có ra sao thì khẳng định kết quả cũng sẽ không tệ. Anh có lòng tin hai người thật sự sẽ làm tốt.

Nhưng sự thật lại được đúc kết trong một câu: không có tệ nhất, chỉ có tệ hơn.

Vì để chuẩn bị cho việc yêu sớm này, anh biết trước nó sẽ phát sinh ra rất nhiều vấn đề, điều duy nhất không ngờ tới chính là: Anh lại nhìn thấy lá thư tình mà Lục Già viết nằm trong xấp thư của Diệp Ngang Dương!

Không sai, cái phong thư y chang cái anh được nhận, ngay cả hoa khô kẹp bên trong cũng y hệt nhau.

Còn về nội dung thư tình, phần đầu không khác nhau là mấy, ngoại trừ đổi tên ra, điều duy nhất không giống là bức thư này của Diệp Ngang Dương có nhiều hơn một câu: "Mình không để ý đến những người xung quanh, mình thích cậu nhất."

Đây là có ý gì? Ngay khi đọc xong, anh lập tức vo thành một nắm ném vào thùng rác. Mới được bao lâu mà cô đã tìm người khác để ‘cùng nhau trưởng thành, cùng nhau nỗ lực’ rồi?

Cô lại còn nói là thích Diệp Ngang Dương nhất? Vậy còn anh thì sao? Là một trong những người xung quanh à?

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 38

Sau khi Từ Gia Tu rời đi, Diệp Ngang Dương cũng ‘thu cờ tắt trống’. Janice chịu đủ giày vò, tra tấn nội tâm ghê gớm, thăm nghĩ hay cứ trực tiếp mổ bụng tự sát, lấy cái chết tạ tội, thế là xong hết mọi chuyện.

Lục Già trở về văn phòng, tâm trạng không biết là đang buồn bã hay hoảng sợ. Tiểu Đạt hỏi cô rốt cuộc trên lầu đã xảy ra chuyện gì, cô không nói câu nào, chỉ ngồi xuống cẩn thận suy nghĩ. Do dự một chút, Lục Già lấy di động ra gửi tin nhắn cho Từ Gia Tu, không biết anh hồn dỗi như vậy thì có quay lại đây nữa không? Sau đó, Lục Già thỉnh thoảng liếc mắt nhìn di động xem Từ Gia tu đã trả lời lại hay chưa.

Hình như cô mới là người đầu sỏ gây ra chuyện này, nhưng dù có như vậy thì cô cũng không đồng ý với hành động náo loạn âm ỉ của Diệp Ngang Dương. Với quan hệ giữa Từ Gia Tu và Diệp Ngang Dương thì tuy rằng ngoài miệng Từ Gia Tu không nói gì nhưng chắc chắn trong lòng anh vô cùng để ý.

Lục Già uể oải gầy gầy mấy cái nút trên bàn tính nhỏ, đây là chiếc bàn tính bằng ngọc thạch mà Từ Gia Tu mua cho cô ở Tây Tầm. Lục Già rất thích nó, vừa xuống xe đã ôm ngay lên lầu. Khi học tiểu học cô cực kỳ thích tính toán bằng bàn tính, khi ở nhà một mình thường lấy nó ra gầy giải buồn. Năm đó, trường trung học tổ chức cuộc thi làm toán bằng bàn tính, cô còn giành được giải thưởng. Khi Từ Gia Tu nhắc tới chuyện này, Lục Già không biết xấu hổ, thối phồng lên rằng, trước kia đi làm cô toàn dùng bàn tính, còn nhanh hơn cả dùng máy tính điện tử. Sau đó Từ Gia Tu liền mua cho cô cái bàn tính này.

Lúc mua xong, ông chủ bán hàng còn tranh thủ khắc hai chữ đơn giản trên thân bàn tính, đó là —— "Gia & Già "

Vì sao hôm qua tốt đẹp như vậy, tự dưng hôm nay lại xảy ra vấn đề? Khó trách người ta vẫn thường nói tình cảm là vấn đề rắc rối nhất giữa nam và nữ trên thế gian này. Đáng tiếc, từ trước tới nay tình cảm không phải là một bài toán số học, lại càng không phải là phép tính đơn giản như $1+1=2$.

Lục Già rầu rĩ, nhớ đến việc thư tình mình viết năm đó bị Từ Gia Tu cướp đi, trong lòng ngoài phiền muộn ra còn có một loại cảm xúc khó nói thành lời. Có một số việc thật sự rất kỳ lạ, hồi trung học cô thích một Từ Gia Tu thông dong, có khí chất sạch sẽ; hiện tại lại yêu thương một Từ Gia Tu khó tính nhưng lại chân thành.

Thật ra, Từ Gia Tu vẫn luôn là người khó tính, miệng lưỡi cũng rất lợi hại, khi còn học trung học cô đã từng ‘lĩnh giáo’ qua một lần. Đó là lúc phân chia khu lao động giữa các lớp, mấy người lớp 9 của cô đi qua chỗ lớp 10 nói lý, kết quả là bị Từ Gia Tu dùng đúng một câu làm cho cả bọn đỏ mặt tía tai. Từ Gia Tu nói như thế nào, anh liếc mắt nhìn đám người các cô, sau đó phun ra một câu: "Việc này các cậu nói cũng vô dụng, gọi chủ nhiệm lớp ra đây nói chuyện đi."

Quá ngoan độc, lời như vậy mà Từ Gia Tu cũng dám nói ra miệng. Sau đó, cô Lô thực sự đi ra nói chuyện, nhưng vừa xuất hiện một cái, Trương Phái Đông đã lập tức biến thành bộ dạng ‘chân chó’ (nịnh nọt): "Không nói đến cái rãnh nước kia, mà phần lao động của lớp 9 cứ để nam sinh lớp 10 bên này chịu trách nhiệm hết đi."

Cái gì gọi là khí phách, chính là cái này đây. Lúc đó, học sinh hai lớp bàn luận về đề tài này vô cùng rôm rả. ‘Câu nói ngoan độc’ của Từ Gia Tu cuối cùng cũng đến tai Trương Phái Đông. Khi Lục Già tới văn phòng nộp bài tập thì thấy Trương Phái Đông đang hùng hổ ‘giáo dục’ Từ Gia Tu một

trận. Từ Gia Tu cũng không sợ, chỉ cười cười giải thích: "Chẳng phải em đang tạo cơ hội giúp thầy đó sao?"

Khi bước ra khỏi văn phòng, Lục Già liền có ấn tượng sâu sắc đối với Từ Gia Tu. Từ đó về sau, mỗi khi ba chữ "Từ Gia Tu" xuất hiện ở bên tai, cô lại lưu ý lắng nghe một chút, dần dần tạo thành một thói quen, không hiểu tại sao lần nào nghe thấy tên anh cô đều cảm thấy thật vui vẻ.

Lớp của hai người ngay sát nhau, cơ hội gặp mặt có rất nhiều. Tỷ như lúc xem biểu diễn đại hội, hai lớp được xếp ngồi chung một khu; trường học tổ chức cho học sinh xem phim về đề tài giáo dục, hai lớp cũng ngồi cạnh nhau, chưa kể còn có vô số những tiết thể dục linh tinh khác nữa.

Lục Già có rất nhiều cơ hội gặp Từ Gia Tu, mỗi lần nhìn thấy anh tâm tình đều rất phấn chấn mãn nguyện, thậm chí còn có chút tự mình đa tình, liệu có phải Từ Gia Tu cũng thích mình hay không?

Suy nghĩ ‘tự mình đa tình’ của thiếu nữ trong độ tuổi mơ mộng thật đáng sợ. Tỷ như lúc đi ngang qua hành lang dài, Từ Gia Tu sẽ ngẫu nhiên chuyển động tầm mắt, hai người vô tình nhìn vào mắt nhau, cô sẽ tưởng Từ Gia Tu chú ý đến mình. Còn có lần phòng giáo viên công bố kết quả thi, cả phòng đầy ắp người chen nhau xem điểm; cô làm bài không được tốt bị thầy Trương gọi ra nói chuyện, Từ Gia Tu cũng lại gần quan sát, Lục Già nghĩ thầm có thể là Từ Gia Tu đang quan tâm đến cô. Khi hai lớp cùng tổng vệ sinh, lớp của Lục Già thiếu chổi, cô Lô kêu Lục Già sang bên lớp 10 mượn tạm, Từ Gia Tu liền đưa cây chổi đang cầm trên tay nhưng ngay sau đó lại giật lại: "Cái này nặng lắm, để tôi tìm cho cậu cái nhẹ hơn." Trong khoảnh khắc đó, tâm hồn thiếu nữ blah blah....., đúng là quan tâm đặc biệt mà.

Chú ý, quan tâm, rồi lại quan tâm. . . Lục Già cứ tự tưởng tượng, tự sung sướng, vô cùng vui vẻ, vô cùng thỏa mãn.

Kỳ thực, nếu không có mấy suy nghĩ lung tung tự huyễn hoặc bản thân kia thì cô đâu dám mạo muội viết thư tình cho Từ Gia Tu.

So với bức thư tình thứ hai chỉ gửi vào hộp thư của Diệp Ngang Dương thì Lục Già khẳng định lần đầu tiên thư tình chắc chắn đã đến được tay Từ Gia Tu. Sau khi kết thúc tiết học tối, Mạnh Điềm Điềm vụng trộm đi thăm dò chạy về thông báo, Từ Gia Tu có kẹp bức thư vào trong sách Tiếng Anh rồi mang về nhà. . .

Kết quả là tỏ tình thất bại, sau đó trong một lần đến nhà Mạnh Điềm Điềm chơi, Lục Già tiện tay mượn cô nàng mấy quyển tạp chí dành cho tuổi teen. Bên trong có một bài phân tích đại loại là “vì sao các thiếu nữ luôn tự mình đa tình?”, Lục Già đọc xong, thấy cô trúng hết không sót cái gì.

Về sau, mỗi lần nhìn thấy Từ Gia Tu, tâm tình của Lục Già không còn cảm thấy phẫn chấn mãi nguyên nữa, thậm chí theo bản năng còn có chút tránh né, không rõ nguyên do. . . Nhưng dần dần, mọi việc cũng ổn thỏa.

Đúng là không có gì là không giải quyết được.

Từ Gia Tu vẫn chưa trả lời tin nhắn, Lục Già trực tiếp bấm nút gọi điện thoại nhưng cũng không thấy bắt máy.

Chán quá nhỉ.

Janice bước vào phòng, an ủi Lục Già: "Bảo bối, cô đừng lo lắng. Tôi nghĩ có khả năng lão đại đi chơi bóng rồi, những khi tâm tình không tốt anh ấy đều chơi bóng một mình. Vừa nãy tôi có gọi điện thoại đến tổ phụ trách sân bóng, đúng là lão đại ở đó đấy."

Ừm, không sao là tốt rồi.

Cũng sắp hết giờ làm, Lục Già nhanh tay thu dọn đồ đạc, sau đó ngẩng đầu lên nói: "Janice, hôm nay tôi về nhà, không ăn cơm cùng cô được rồi."

Janice há hốc mồm: "Bảo bối. . ."

Từ Gia Tu chơi bóng xong mới đi đến tủ quần áo cá nhân lấy điện thoại ra xem, bên trong có một tin nhắn và một cuộc gọi nhờ của Lục Già. Nội dung tin nhắn là: "Từ Gia Tu, anh đang ở đâu, có sao không vậy?"

Thời điểm Lục Già nhận được điện thoại của Từ Gia Tu là lúc cô vừa bước lên chiếc xe bus số 603. Đúng giờ cao điểm, bên trong xe nhốn nhúa nhốn nháo, chật chội ồn ào, quả thực không thích hợp để nói chuyện chút nào. Di động rung đến lần thứ ba, Lục Già do dự một chút nhưng vẫn ấn vào nút nghe.

"Lục Già, em đang ở đâu thế?" Từ Gia Tu hỏi cô, sau đó nói luôn, "Buổi tối em muốn ăn cái gì? Hay không làm cơm nữa, chúng ta ra ngoài ăn đi, em muốn ăn gì? Nếu không quyết định được thì chúng ta đến nhà hàng Đông Châu lần trước nhé, để anh gọi điện đặt bàn."

Lục Già vừa há mồm đã bị một người mới bước lên xe đẩy mạnh một cái: "Em. . ."

Đúng lúc này, trong xe bus vang lên tiếng thông báo: "Hoan nghênh quý khách đã lên xe bus số 603, xe chạy thẳng từ công viên Thiên Sơn đến quảng trường Đông Duyệt. Xe chuẩn bị khởi hành, xin quý khách ổn định chỗ ngồi."

Lục Già nghe xong rồi nói hết câu: "Em về nhà. . ."

Từ Gia Tu chỉ "À" một tiếng, sau đó thì im lặng.

Bên trong xe nhiều người hỗn tạp, cảm xúc của Lục Già cũng thật hỗn loạn. Trong nháy mắt, cô đột nhiên rất muốn xuống xe, nhưng tất nhiên xe bus sẽ không dừng chỉ vì ý nghĩ của cô. Kỳ thực không nói gì đến xe bus,

có đôi khi ngay cả hành vi của con người cũng không hoàn toàn làm theo suy nghĩ thật sự của bản thân mình.

Trong xe vô cùng âm ỉ, không có cách nào nói chuyện tiếp, Lục Già đành phải nói với Từ Gia Tu: "Em cúp máy trước, lát nữa chúng ta nói chuyện sau nhé."

Từ Gia Tu: "Được."

Di động ngắt kết nối, Lục Già cầm di động tựa đầu vào trong góc xe bus. Sắc trời dần dần tối đen, cảm xúc khác thường cứ phập phồng ở trong lòng, chìm chìm nổi nổi, lại có chút nóng ruột. Lục Già đang định cất điện thoại đi thì lại nhận được một tin nhắn mới, chỉ có ba chữ đơn giản.

"Xin lỗi em."

Từ Gia Tu xin lỗi cô cái gì vậy? Lục Già nhìn di động, nước mắt suýt chút nữa trào ra. Nội tâm vừa thấy ấm lại vừa thấy đau. Đột nhiên cô nghĩ đến một vấn đề, nếu lúc trước cô kiên định một chút, chỉ cần một chút xiu thôi, thì có phải hiện giờ cô và anh cũng có thể như Mạnh Điềm Điềm và Chung Tiến hay không?

Vừa nghĩ đến đó, nước mắt không báo trước mà rơi ra ngoài.

Tưởng tượng đơn giản luôn rất đẹp, ngày đó, sau khi kết thúc hôn lễ, Mạnh Điềm Điềm có nói với cô: "Rất nhiều bạn học hâm mộ mình với Chung Tiến đã yêu nhau lâu như vậy rồi cuộc cũng 'tu thành chính quả', nhưng bọn họ đâu biết rằng suốt từ trung học cho đến bây giờ hai đứa mình đã trải qua bao nhiêu lần tan tan hợp hợp rồi."

May mà, chúng mình đều không bỏ cuộc.

Xe bus đỗ tại trạm dừng thứ nhất của Đông Châu, cô gọi điện thoại cho lão Lục, hỏi xem ông đã ăn tối chưa. Lão Lục thì thà thì thăm, nói lan man,

đại ý là: "Hôm nay ba với cô Giang cùng ăn. . ."

"Ồ ——" Lục Già kéo dài giọng, cười hì hì trêu ghẹo, tận lực không để lộ cảm xúc hiện giờ của bản thân, "Hiếm có nha, chủ nhiệm Lục nhất định phải ăn thật nhiều vào đây, con không quấy rầy hai người nữa đâu. . ."

Lão Lục không để ý đến cô, trực tiếp cúp điện thoại.

Lục Già đi vào trong một con ngõ nhỏ, sắc trời đã tối, đèn đường lờ mờ. Nơi này đã từng là địa điểm được các bạn nhỏ trung học Đông Châu yêu thích nhất, đồ ăn vặt gì cũng có, bánh mật chiên, mỳ chua cay, thịt xiên thập cẩm, canh thịt viên. . .

Lục Già đi đến cửa hàng bánh ngọt Kim Vượng, nơi đây làm bánh ngon có tiếng. Trải qua bao nhiêu năm, những cửa hàng khác đã đổi qua mấy đời chủ mà cửa hàng bánh ngọt này vẫn còn trụ vững. Nếu cô nhớ không nhầm thì trước kia Từ Gia Tu rất thích ăn bánh ở chỗ này, lúc nào đạp xe đi ngang qua anh cũng dừng lại mua một cái. Cô và Mạnh Điềm Điềm thường đến ngõ nhỏ này kiếm đồ ăn sau khi học tối xong, thỉnh thoảng lại nhìn thấy Từ Gia Tu. Anh cười trên xe đạp dừng trước cửa hàng bánh ngọt, nói với vào bên trong: "Ông chủ, cho cháu một cái bánh thịt, không hành không tỏi, cho thêm ít mè vừng."

Lục Già gọi một bát cháo và một miếng bánh nhỏ, nghĩ nghĩ một chút rồi lại nói: "Ông chủ Kim, lát nữa làm cho cháu một cái bánh thịt mang đi nhé, không hành không tỏi, cho thêm ít mè vừng."

"Được rồi." Ông chủ nhận ra cô, hắng giọng hỏi lại, "Mua về cho ba hả?"

Không phải. Lục Già lắc đầu, nói thẳng: "Cho một người thường hay đến đây mua. . ."

Lục Già còn chưa nói xong đã dừng lại, nhìn về phía người vừa mới bước vào. Người đó xoay người nói với ông chủ Kim: "Ông chủ, cái bánh đó

không cần phải gói lại đâu, cháu ăn luôn ở đây."

...

Xe của Từ Gia Tu đỗ ở ven đường trái quy định, một lúc sau thì được dán thêm hóa đơn phạt 200 đồng. Về phần tại sao đỗ trái quy định, thì là do anh nhìn thấy Lục Già quẹo vào trong ngõ nhỏ, định hạ cửa kính xuống gọi cô, nhưng nghĩ thế nào anh dứt khoát xuống xe, trực tiếp đi vào tìm.

Sau đó là tới một nơi mà anh đã sớm quên mất trong ký ức - cửa hàng bánh ngọt Kim Vượng.

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 39

Có một số việc chẳng phải là khắc cốt ghi tâm nhưng không hiểu sao chúng ta đều nhớ tới chúng rất rõ ràng.

Cửa hàng Kim Vượng rộng chừng hơn hai mươi mét vuông, trước cửa ra vào có treo một tấm plastic trong suốt, lò than bên trong đun nước, tỏa ra hơi nóng mờ mờ. Bên ngoài người đến người đi tấp nập, hầu hết đều là học sinh của trường trung học Đông Châu, những gương mặt tràn đầy năng lượng của tuổi trẻ.

Lục Già gọi thêm cho Từ Gia Tu một bát cháo, mặt mày hớn hở nói: "Hôm nay em mời."

Từ Gia Tu nhìn cô, không khách khí gật đầu: "Được."

Cháo ăn cùng với bánh ngọt là một kiểu phối hợp đơn giản lại ngon miệng. Lục Già ăn vào cảm thấy vô cùng mỹ mãn, Từ Gia Tu cũng ăn một ngụm cháo lại cắn một miếng bánh, đột nhiên ngẩng đầu lên nói: "Hương vị chẳng thay đổi gì cả. "

"Đương nhiên là không đổi rồi." Ông chủ Kim thính tai nghe được câu nói của Từ Gia Tu, liền cười hề hề chỉ vào bảng hiệu của cửa hàng, tự hào nói, "Đây là nghề gia truyền của nhà họ Kim mà."

Từ Gia Tu nở nụ cười.

Từ đầu tới cuối, tâm tình của Từ Gia Tu luôn rất vui vẻ, vui đến mức lúc ra khỏi cửa hàng bánh nhìn thấy hóa đơn tiền phạt 200 đồng mà mặt mày hí

hứng như vừa nhặt được tiền, làm cho anh trai cảnh sát sợ đến ngáy người, liên tục nói với Lục Già: "Đúng là có tiền có khác!"

Lục Già cũng vô cùng bất đắc dĩ, phí phạm quá, bữa tối còn chả tốn đến 20 đồng mà hóa đơn phạt lại mất những 200! Lục Già kéo tay Từ Gia Tu một cái, sau đó nhin không được cười rộ lên. Anh trai cảnh sát đứng hình ngay tại chỗ, quả thực anh ta chưa từng gặp đôi tình nhân nào lại phóng khoáng như hai người này, đột nhiên lại cảm thấy hết sức thương cảm cho kiếp độc thân của anh ta!

Thực sự là rất vui, nhưng chỉ có Từ Gia Tu và Lục Già biết vui ở chỗ nào. Từ Gia Tu mở cửa xe cho Lục Già, ngồi vào chỗ xong liền hỏi bây giờ sẽ đi đâu, Lục Già chỉ về phía trước, "Chúng ta cứ đi trước đã."

... ..

Từ Gia Tu dừng xe ở trước cổng tây của trung học Đông Châu, đèn đường mờ ảo, thân xe màu đen hắt ra ánh sáng phản chiếu nhàn nhạt. Cổng tây đi thẳng vào sân vận động của trường học, vì đảm bảo sự an toàn cho học sinh nên cổng sắt ở đây đã bị cấm mở nhiều năm. Thời gian tự học buổi tối đã bắt đầu, không tiện đi bằng cổng chính, Lục Già dẫn Từ Gia Tu đi qua con đường bí mật gần cổng tây. Cô cứ nghĩ Từ Gia Tu không biết nhưng hóa ra anh lại biết rất rõ lối đi này.

"Chung Tiến nói cho anh biết hả?" Lục Già hỏi, giọng điệu nửa phần hoài nghi, nửa phần xác định.

Từ Gia Tu không phủ nhận.

Lục Già hiểu ra, cô nói cho Mạnh Điềm Điềm, Mạnh Điềm Điềm lại nói cho Chung Tiến biết, mà Chung Tiến đã biết thì cơ bản là hầu như học sinh của mười lớp trong khối đều biết hết. Sân thể dục buổi tối khá yên tĩnh, phía trước là dãy phòng học còn đang sáng đèn, có thể loáng thoáng nghe

được tiếng giáo viên đang giảng bài hòa lẫn với tiếng học sinh tranh cãi ầm ĩ, cảnh tượng này thật quá đổi thân thiết.

. . . Lục Già nắm tay Từ Gia Tu kéo đi, một lúc sau mới mở miệng: "Từ Gia Tu, trước kia em muốn cầm tay anh như thế này đi qua sân thể dục đấy."

Từ Gia Tu dịu dàng "Ừ" một tiếng, dừng một chút rồi hỏi: "Còn muốn cái gì nữa?"

Hả? Lục Già ngẩng đầu, tựa gần vào Từ Gia Tu thẹn thùng nói không nên lời.

Vốn dĩ cô còn tưởng có một số chuyện rất khó để mở miệng, nhưng không ngờ đêm nay lại có thể kể ra rất tự nhiên. Kể cả chuyện cô viết thư tình cho Diệp Ngang Dương, phong bì và giấy viết thư giống như của anh là vì cô còn thừa; về phần tại sao lại viết thư tình cho Diệp Ngang Dương, Lục Già nhìn lên những ngôi sao nhỏ trên bầu trời, khẽ nở nụ cười.

"Anh biết rồi, âm mưu của em là uống hết sữa của cậu ta chứ gì." Từ Gia Tu bình luận.

"Ai bảo thế." Lục Già kéo Từ Gia Tu bước lên thềm đá cạnh sân thể dục, từng bước từng bước tiến lên trên. Từ Gia Tu nắm tay cô đi ở phía sau, Lục Già quay đầu nói, "Ai mượn khi đó anh không đồng ý với em."

Hai người cùng nhau ngồi xuống thềm đá, Lục Già tiếp tục suy nghĩ: Có lẽ thực sự là do nguyên nhân đó. Cô cứ nghĩ rằng Từ Gia Tu cũng có ý với mình, ai dè anh chẳng hề có một chút hồi âm. Lòng tự trọng của thiếu nữ mới lớn phải chịu đả kích nhất định, đúng lúc Diệp Ngang Dương xuất hiện, thế là cô bị nóng não luôn.

Tình cảm khi đó thật ấu trĩ quá. Lục Già nghĩ như vậy, nhưng mỗi khi hồi tưởng lại cô vẫn luôn cảm thấy vô cùng thú vị. Từ Gia Tu nghiêm túc lắng

nghe, không ăn nhằm “dấm chua” linh tinh gì cả, chỉ có bất đắc dĩ nhìn cô.

Dần dần, Từ Gia Tu nhìn càng lúc càng chuyên chú, đôi mắt sâu thẳm thâm thúy, dường như anh cũng có chuyện muốn nói.

Lục Già nhìn lại Từ Gia Tu, tay của anh đặt ở sau ót cô, đột nhiên nói: "Lục Già, em có biết trước kia anh muốn làm gì với em ở đây không?"

Hả, cái gì. . . Lục Già còn chưa kịp phản ứng, môi của Từ Gia Tu đã áp lại, cạy mở hàm răng, cuốn lấy cái lưỡi của cô. À, thì ra trước Từ Gia Tu muốn làm chuyện này với cô nha. . .

Lục Già nhin không được phát ra một tiếng “hừm” mơ hồ, không cần thận cần vào môi Từ Gia Tu. Từ Gia Tu bị đau, siết lấy thắt lưng cô. Hai người cứ như vậy mà trêu chọc lẫn nhau.

Ban đêm, không khí thật dịu dàng.

. . .

Phía sau sân thể dục là rừng cây nhỏ, Lục Già và Từ Gia Tu chậm rãi đi bộ qua đó. Lục Già cũng được nghe Từ Gia Tu kể không ít chuyện. Nếu hai người không gặp lại nhau một lần nữa, không yêu nhau như hiện tại, thì có lẽ chuyện năm xưa sẽ bị dòng thời gian vùi lấp, bị lãng quên trên con đường nhân sinh vội vàng. Hoặc dù có nhớ lại thì đó cũng chỉ là một kỷ niệm nhỏ trong quá khứ mà thôi.

May thay, cô và Từ Gia Tu không phải như vậy.

Lục Già ôm lấy thắt lưng Từ Gia Tu, hiện giờ cô vô cùng hạnh phúc, có cảm giác như toàn bộ hạnh phúc ở trên thế giới này đều nằm trong tay cô. Lục Già ngây ngô cười nhìn Từ Gia Tu, thì ra anh đã sớm là của cô rồi. Đây là phát hiện khiến cho người ta hưng phấn đến mức nào chứ, so với việc nhặt được năm trăm vạn còn vui hơn ấy.

Lục Già kiễng chân lên, lại hôn lên môi Từ Gia Tu, đầu lưỡi nóng rực của anh làm loạn trong miệng cô, bàn tay đặt ở sau lưng di động, cũng nóng không kém. Nhịp tim của hai người đập nhanh hơn, Từ Gia Tu đảo khách thành chủ, hôn càng lúc càng sâu, Lục Già gần như khẽ rên ra tiếng. . . giống như hai người sắp chuẩn bị làm đến chuyện không thuần khiết ngay tại chỗ này, dù sao cô và anh đã để lỡ nhiều năm như vậy!

Ý nghĩ này đúng là đòi mạng mà, Lục Già cười rộ lên, kết quả không bao lâu sau cô lại cười không nổi.

Từ phía sân thể dục bất ngờ truyền đến một giọng nói quen thuộc, ngay sau đó là ánh đèn pin soi loạn xạ. Cô và Từ Gia Tu núp ở phía sau cây hoa hòe, cảm thấy tim trong lồng ngực như muốn nhảy ra ngoài. So với lúc này thì nhịp tim đập nhanh khi nãy chưa là cái gì.

Làm sao bây giờ, là lão Lục!

Lục Già ngẩng đầu nhìn Từ Gia Tu, sốt ruột quá. Cô không muốn bị bắt đầu, sao có thể bị bắt quả tang như mấy em học sinh lén lút yêu sớm được chứ, rất mất mặt!

Từ Gia Tu cũng nhìn Lục Già, nhẹ ôm lấy thắt lưng cô, hơi nghiêng người một chút. Anh cũng không ngờ mình lại trải qua trường hợp này lần thứ hai, lần đầu tiên là giả, nhưng lần này là thật. Từ Gia Tu khẽ cười, hay chủ động ra ngoài luôn đi?

Không được. . . Lục Già kiên quyết lắc đầu.

Nếu vậy..... Từ Gia Tu nắm chặt lấy tay Lục Già; Lục Già lập tức hiểu được ý của anh, căng thẳng hóa thành phần khởi, gật gật đầu.

Một, hai, ba!

Hai người đồng thời nhấc chân lên chạy. Từ Gia Tu kéo cô chạy như bay, gió đêm lướt vù vù qua tai, nội tâm như có cái gì đó muốn phi lên. . .

Trong rừng cây nhỏ không chỉ có một mình cô và Từ Gia Tu, nên khi đèn pin của lão Lục chiếu tới chỗ hai người vừa đứng thì cô và anh đã chạy được một đoạn rồi. Hành vi vụng trộm như vậy, làm mấy đôi học sinh đứng gần đó noi gương theo, cũng dắt nhau cong chân lên chạy bạt mạng.

Chủ nhiệm chính giáo đến rồi, mọi người chạy mau! Trong lúc đó, có bạn còn phấn khích đến mức vừa chạy vừa cười phá lên, tiếng cười thanh thúy vang vọng cả rừng cây.

"Mấy em còn dám chạy hả?" Lão Lục phát hiện ra tình hình không ổn, lập tức đuổi theo. Trong trường hợp này, muốn dẹp loạn thì phải bắt lấy tên cầm đầu, lão Lục dùng sức hô to: "Nếu mọi người bắt được đôi nam nữ chạy đầu tiên thì những đôi còn lại tôi sẽ bỏ qua."

A a a! Lão Lục, ba không thể làm như vậy nha. . .

Lục Già không chạy tiếp được nữa, mệt quá rồi, Từ Gia Tu đành phải cùng cô dừng lại. Khi đèn pin của lão Lục lướt tới, Lục Già nhanh chóng chạy vòng xuống trốn sau lưng Từ Gia Tu.

Rốt cuộc cũng bắt được đôi này!

Lão Lục ho nhẹ vài tiếng, quay người lại rống lên: "Những bạn học khác về lớp ngay cho tôi."

Trời ơi, thế mà vẫn bị bắt, có tiếp tục trốn hay không đây? Nhưng hình như có muốn trốn cũng không thoát được. . . Lục Già vươn tay, Từ Gia Tu kéo cô đi qua.

Lão Lục chạy lại gần, chuẩn bị xử lý đôi nam nữ “cầm đầu” trước mắt này.

Lục Già ngó đầu ra thăm dò, ánh đèn soi tới, cô cười ha ha hai tiếng, nhỏ giọng chào: "Ba, là chúng con. . ."

"Ngày 15, tháng 5, năm 201x, tôi và bạn trai bị Chủ nhiệm Chính giáo bắt quả tang tại rừng cây nhỏ phía sau sân vận động. . ."

Ban đêm, Lục Già mở ứng dụng "Thập Quang" ở trong điện thoại ra ghi lại kỷ niệm đầu tiên của mình. Cô cũng là người đầu tiên được sử dụng thử nghiệm ứng dụng này trên di động.

Tất cả mọi chuyện đều vô cùng tốt đẹp.

Tuy nhiên, nó lại chẳng thể cản được điều không tốt đẹp phát sinh vào ngày hôm sau.

Về chuyện của Diệp Ngang Dương, Từ Gia Tu nói anh sẽ xử lý ổn thỏa, nhưng cái “ổn thỏa” của anh là như thế này đây — Từ Gia Tu đặt tám thùng sữa trẻ em trả cho Diệp Ngang Dương, còn yêu cầu phải chuyển thẳng đến tận văn phòng, làm cho anh trai chuyển phát mệt đến phát điên, được một lát lại phải dựa vào cửa kính công ty thở một chút. Điều này lại khiến cho các nhân viên nữ mãi nhìn mà quên cả làm việc, bộ dạng đẹp trai quá đi. . .

Mấy thùng lớn đó rốt cuộc đựng cái gì vậy?

Lúc mở thùng chuyển phát ra, Diệp Ngang Dương cũng phát điên luôn tại chỗ. Từ Gia Tu trả sữa cho cậu ta thì thôi đi, nhưng vì sao lại là loại sữa dành cho trẻ em? Từ bại hoại đang ngằm mĩa mai cậu ta đó hả?

Ha ha!

Diệp Ngang Dương lập tức chạy lên lầu, đẩy mạnh cửa phòng tổng giám đốc ra, không nói hai lời trực tiếp mở miệng: "Tôi muốn rút cổ phần."

Từ Gia Tu không thèm để ý, Diệp Ngang Dương lại rống lên: "Từ bại hoại, tôi muốn rút cổ phần!"

Janice và Địch Ca một trước một sau giữ chặt lấy Diệp Ngang Dương. Lục Già thông minh hơn, không quản mấy việc đó nữa, tiếp tục ở lầu dưới, nên làm cái gì thì làm cái đó. Nhưng vấn đề là Tiểu Đạt lại thích hóng hớt, cứ đứng ở trước cửa văn phòng ngửa đầu dòng tai lên nghe ngóng tình hình ở bên trên, thỉnh thoảng lại thông báo cho cô nghe.

Cuối cùng, Lục Già vẫn phải lên lầu, vì Từ Gia Tu kêu cô lên giúp Diệp Ngang Dương hoàn thành quá trình thanh toán cổ phần căn cứ vào hợp đồng cổ đông của công ty. Tóm lại Diệp Ngang Dương rút bao nhiêu thì Từ Gia Tu mua lại bấy nhiêu.

Ặc? To chuyện quá rồi. . .

Janice và Địch Ca ra sức khuyên bảo: "Tiểu Diệp tổng, đừng xúc động mà."

Mẹ kiếp, Diệp Ngang Dương vắn vẹo thân thể muốn xông lên phía trước. Janice lập tức ngăn lại. Lục Già cũng nhìn về phía Từ Gia Tu, sự tình sẽ không đến mức này chứ.

Đúng lúc này, Từ Gia Tu nhìn về phía Janice nói: "Lục Già phụ trách thanh toán số cổ phần mua lại, còn Janice, cô giúp tiểu Diệp tổng thu dọn đồ dùng cá nhân rồi chuyển ra đi. Văn phòng trống đó sau này cho cô sử dụng."

Trong nháy mắt, chỉ trong nháy mắt thôi, Janice chậm rãi thả lỏng tay, trả lời Từ Gia Tu: ". . . Được, lão đại."

Diệp Ngang Dương không rút cổ phần ra nữa. Không thể không nói về một phương diện nào đó, Từ Gia Tu vẫn hiểu rất rõ Diệp Ngang Dương.

Lúc ăn cơm trưa, đồ uống của mọi người là sữa dành cho trẻ em, mùi vị. . cũng không tệ. Bạn học Thiệu và mấy người Địch Ca, Lượng Tử đều uống một hơi hết hai bình. Sau khi ăn xong, mỗi người còn được cầm một bình mang đi, kích thước nho nhỏ, vừa vặn đút vào túi, thật bổ dưỡng.

"Cám ơn tiểu Diệp tổng đã chia sẻ."

"Khách khí rồi." Diệp Ngang Dương vẫy vẫy tay, tiện thể uống một ngụm sữa. Ánh mắt cậu ta tà tà liếc về phía Lục Già và Từ Gia Tu. Cậu ta không chỉ phải ở lại đây mà còn phải “đào góc tường” của Từ Gia Tu từng ngày. Cho dù mỗi ngày chỉ đào được một thìa cũng phải giành được Lục Già trở về.

Lục Già: (⊙v⊙)

Từ Gia Tu: Ha. . .

Về phần chuyện thư tình này làm sao Diệp Ngang Dương biết được thì thực ra không cần nghĩ, Lục Già cũng đoán được là ai. Buổi tối, sau khi quay về phòng 913 chung cư Thanh Niên, Lục Già quay đầu nhìn chằm chằm vào Janice, chưa đến năm giây Janice đã không trụ nổi nữa: "Được rồi, đúng là tôi."

"Trân Ny Ti!" Lục Già đặt hai tay lên bả vai Janice, "Cô đã hứa với tôi thế nào. . ."

Janice thật sự cảm thấy có lỗi, nhưng vẫn không quên nhấn mạnh với Lục Già tên tiếng Anh của cô phát âm theo tiếng Trung là Chiêm Ni Tư chứ không phải là Trân Ny Ti!

Lần đầu tiên Lục Già không muốn để ý tới Janice nữa, cô quay đầu, làm người sao có thể không giữ chữ tín như thế này.

Janice vươn tay xoay đầu Lục Già lại: "Bảo bối, tha lỗi cho tôi." Nói xong, còn cố ý nháy nháy mắt, cô biết Lục Già rất thích bộ dạng này của mình.

Nhưng vô dụng. . .

Janice sốt ruột, lại càng không ngừng trêu đùa Lục Già, tuy nhiên chẳng có tác dụng gì. Nghĩ nghĩ một chút, chắc chỉ có thể dùng biện pháp trực tiếp này thôi. Nửa phút sau, Lục Già không chịu nổi đành phải bật cười : "Ha ha ha ha ha, ha ha ha ha. . ."

Janice tay dài chân dài, sức lực lại lớn, dễ dàng khống chế Lục Già xuống ghế sofa, sau đó dùng tay cù không ngừng. Cù từ nách cho đến eo, vừa "chuyên tâm" cù, vừa "chân thành" hỏi: "Bảo bối, cô có tha thứ cho tôi không?"

Lăn ngay, không tha thứ! Lục Già nước mắt chảy ròng ròng, tiếp tục cười ha hả. . ."

Janice không còn cách nào, chỉ có thể tiếp tục cù, "Lục Già, tha thứ cho tôi đi mà."

Rốt cuộc Lục Già chịu không nổi, gật gật đầu: "Được. . . Ha ha ha ha. . . được. . ."

Janice vô cùng vui vẻ, lập tức dừng lại: "Thật vậy không, bảo bối?"

"Không có khả năng, là giả." Dám dùng phương thức tàn nhẫn này để bức cô đầu hàng, tuyệt đối không thể tha thứ! Cô cũng muốn thử một chút cho biết cảm giác lật lọng bạn bè là như thế nào. . . Lục Già nhanh chóng

đứng dậy, dép lê cũng không kịp xỏ, trực tiếp mở cửa chạy ra khỏi phòng 913.

Á, bị lừa rồi! Janice cũng đứng dậy đuổi theo, chạy thẳng tới trước cửa phòng 906. Trước đó một giây vẫn còn dùng tốc độ như hổ chạy, ngay sau đó lại rất tự giác dừng khựng lại trước mặt Từ Gia Tu.

". . . Lão đại."

Từ Gia Tu vừa đi làm về, trên sống mũi cao vẫn còn đeo mắt kính viền vàng, anh nhìn Janice hỏi: "Có việc à?"

Janice lắc lắc đầu, mở miệng tìm lý do: "Tôi qua gọi Lục Già đi về. . . ngủ."

"Ngủ? Hay là gọi cô ấy về để tiếp tục bắt nạt?" Từ Gia Tu nhàn nhạt hỏi lại, sau đó kiên quyết nói, "Cô về phòng đi, đêm nay cô ấy ngủ ở đây."

Janice: ". . ."

Lục Già ở bên trong phòng 906: ". . ."

Sau đó “rầm” một tiếng, Từ Gia Tu đóng cửa lại.

Ban đêm mùa hè, trận mưa rào nói đến là đến. Đã 11 giờ đêm, Lục Già cuộn chăn nằm ở một bên, Từ Gia Tu đi lên sau đó lại lục tục xuống lầu. Anh cầm lấy cái ô đi thẳng ra bên ngoài, lúc tới thang máy thì hít một hơi thật sâu, vươn tay ấn nút đi xuống.

Lúc Từ Gia Tu đi ra khỏi thang máy có gặp một người bạn cùng chơi bóng đi chơi về trễ, anh ta ướt đầm nước mưa đang run lẩy bẩy, tò mò hỏi Từ Gia Tu: "Từ tổng, đêm hôm khuya khoắt, trời lại mưa lớn như vậy anh còn đi ra ngoài làm gì? Đi đâu vậy. . ."

Từ Gia Tu: "Mua mấy thứ."

Bạn chơi bóng: "À à à."

Từ Gia Tu nhanh chân đi đến cửa hàng tiện lợi phục vụ 24h của chung cư Thanh Niên. Anh đẩy cửa bước vào, đi thẳng đến giá hàng, cầm hai hộp đi đến quầy thu ngân, mở miệng hỏi: "Bao nhiêu tiền?"

Đang định rút tiền ra. . .

Em gái cửa hàng tiện lợi cúi đầu nhìn hai hộp Okamoto trên quầy thu ngân, đột nhiên cảm thấy không nên lời. Cô nàng dừng một chút, không biết lấy đâu ra dũng khí, đề chặt hai hộp Okamoto trong tay rồi nói: "Em. . . không bán cho anh đâu!"

Từ Gia Tu: ". . ."

(*) Okamoto là 1 loại bao cao su ^^

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 40

Cái gì gọi là chưa kịp xuất trận đã chết trước, khiến lệ anh hùng ướt đầm khăn.

—— "Em, em, em. . . không bán cho anh!"

—— Hả? !

Từ Gia Tu không thể tưởng tượng nổi, hoàn toàn không lý giải được tình huống đang phát sinh trước mắt. Nó thực sự không phù hợp với lẽ thường chút nào. Anh không phải là trẻ vị thành niên, cũng không phải là không mang tiền, đã vậy hiện tại còn có nhu cầu, có nhu cầu mãnh liệt, ấy vậy mà anh nghiêm nhiên không thể mua được thứ mình muốn!

Từ Gia Tu thoáng nhú mày, hận không thể quay ngược lại giá hàng cầm thêm hai hộp nữa, sau đó vút tiền lên quầy thu ngân rồi chạy lấy người. Nhưng dù có nôn nóng đến thế nào cũng không thể mua bán cưỡng đoạt như vậy được, tuy rằng anh thực sự đang rất vội. . .

Em gái cửa hàng tiện lợi vẫn đè chặt hai hộp Okamoto nhất quyết không buông tay, lý do là: Anh có thể không đồng ý lời tỏ tình của cô, nhưng không thể kích thích cô như vậy được!

Trời đất, Từ Gia Tu lộ ra vẻ mặt phiền chán, thật là, con mẹ nó đồ phá hoại!

Khí thế của em gái cửa hàng tiện lợi lên nhanh mà xuống cũng nhanh, đúng lúc này, Lục Già gọi điện thoại tới, Từ Gia Tu mặt không biểu cảm đi ra ngoài nghe điện thoại.

Phát sinh ra chuyện như vậy, đương nhiên tâm tình không thể nào mà tốt cho được. Ngoài trời mưa nặng hạt, Từ Gia Tu thả ô đứng ở hành lang chung cư. Cho dù đang vô cùng buồn bực nhưng khi nói chuyện với Lục Già giọng nói của anh vẫn thật nhanh nhả ôn nhu, chỉ có điều vẫn mang theo một chút khô khan. Trời mưa ướt át này cũng không thể làm sự khô nóng trong thân thể anh giảm bớt.

"Lục Già, có khả năng phải đợi một lúc nữa. . ." Từ Gia Tu nói.

Ặc? Cô không vội. . .

Lục Già đang cuộn cả người ở trong chăn, giọng nói mềm mại, yếu ớt. Cô gọi điện thoại cho Từ Gia Tu, không phải là để thúc giục anh, cũng không phải là đột nhiên đổi ý không muốn "làm" nữa mà là cô nghĩ đến một việc. . . Xét về mặt nào đó không thể không nói phụ nữ vẫn nhạy cảm hơn nhiều so với đàn ông: Vào thời điểm này, muốn mua đồ gần đây thì chỉ có thể đến cửa hàng tiện lợi phục vụ 24h của chung cư Thanh Niên. Sở dĩ cô gọi điện cho Từ Gia Tu là muốn nhắc nhở anh, nếu đêm nay là ca làm của em gái thu ngân tặng bánh ngọt cho anh lần trước thì không cần phải mua nữa. . .

Vừa rồi cô và Từ Gia Tu còn ở trên giường hôn nhau đến choáng váng, thở còn không nổi thì làm sao cô nhớ được việc này cơ chứ. Sau khi Từ Gia Tu xuống lầu được một lúc, Lục Già đang chờ đợi trong ngọt ngào mới đột nhiên nghĩ ra chuyện đó, cô lập tức gọi điện thoại cho anh.

Lục Già ngồi dậy, trong chăn vẫn còn lưu lại hương vị quen thuộc, lành lạnh lại ái muội. Đêm nay cô chạy nhằm vào "hang sói" nhưng cam tâm tình nguyện bị ăn luôn, ngay tại thời điểm "súng đã lên nòng", Từ Gia Tu hỏi cô: ". . . Có thể không?"

Ờ. . . Ừm. . . Có thể! Sau đó khi làm được một nửa. . .

"Cái kia. . . cái kia đó, anh có không?"

"Em cảm thấy chỗ này của anh sẽ có à?"

"Thế làm sao bây giờ. . ."

"Anh đi mua." Không có bất kỳ do dự nào, Từ Gia Tu hôn cô mấy cái liên tiếp rồi bật dậy, bên dưới nghẹn đến khó chịu. Loại khổ hình này so với đêm đông phải chui ra khỏi ổ chăn còn khốn khổ hơn.

Kết quả đến mua “đồ bảo hộ” còn gặp khó khăn.

Trong lúc trò chuyện, Từ Gia Tu nói anh muốn lái xe tới khu dân cư gần đây mua một hộp. Lục Già đỏ mặt, nghe anh nói xong thì hận không thể vùi cả mặt vào chăn, cô mở miệng nói: "Thôi trễ rồi, phiền phức lắm."

Bên ngoài mưa to gió lớn, Lục Già không yên tâm để Từ Gia Tu lái xe đi vào giờ này, huống chi đây cũng đâu phải đại sự gì. Nghĩ vậy, Lục Già lại nói thêm một lần nữa: "Từ Gia Tu, anh đi về đi."

Từ Gia Tu: ". . ." Không có khả năng!

Lục Già: "! ! !"

. . . Thế này là thế nào....

Lục Già chỉ sợ nếu anh lái xe ra ngoài mà chẳng may gặp chuyện thì làm sao bây giờ, sức tưởng tượng của phụ nữ vô cùng phong phú, cô tuyệt đối không đồng ý với quyết định này, nghiêm túc nói: ". . . Vậy không làm nữa, anh về nhà đi!"

Cái gì??? Mới gặp chút khó khăn nhỏ nhoi như vậy mà đã muốn buông tay? ! Từ Gia Tu nhất thời còn nảy ra ý nghĩ giết luôn em gái thu ngân của cửa hàng tiện lợi.

Lục Già: “. . ."

Lục Già mặc kệ: "Từ Gia Tu, anh trở về không được sao, xin anh đấy. . ."

--- ---

Lúc đi thì đỏ mặt, lúc về mặt đen thui. Từ Gia Tu mở cửa đi vào, Lục Già đã đứng sẵn ở cửa chờ anh, trên người khoác chiếc áo ngủ của anh, dép lê đi dưới chân cũng là của anh luôn. Cô hơi hơi hé miệng, cười lấy lòng, đôi mắt dưới ánh đèn vừa trong sáng vừa dịu dàng.

Từ Gia Tu tức nghẹn cả bụng, sắc mặt không vui, cũng không chủ động nói chuyện.

Được rồi, “cậu nhóc già” đã đói bụng lại còn không được ăn hiện giờ đang rất cần được an ủi. Lục Già chủ động đi lên phía trước, vươn tay ôm lấy bạn trai đêm nay “phạm phải sao thái tuế” (ý là vô cùng xui xẻo), thỏ thẻ: "Anh đừng tức giận nhé?"

Từ Gia Tu cúi đầu đổi giày, lạnh nhạt nói một câu: "Anh không tức giận."

Mặt đen thui thế kia, nói không tức giận định lừa ai chứ. Haizzz... không khí lạnh mạn, tâm tình hay tình thú đều không còn, hiện tại Lục Già chỉ nghĩ có lẽ sau này sẽ không đến cửa hàng tiện lợi mua đồ nữa. . .

Lục Già kéo kéo khóe miệng, ngấm lại thật buồn cười. Từ Gia Tu trừng mắt cảnh cáo cô: "Không cho phép cười."

Tự mình gây ra nợ đào hoa, lại còn không cho người khác cười. Lục Già mềm mại tựa vào trong lòng Từ Gia Tu, bất kể như thế nào, trong đêm tối mưa nặng hạt như thế này mà có người cùng mình kề cận gần bó chung một chỗ cũng thật là tốt!

Từ Gia Tu quay đầu, tốt cái rắm!

Lục Già bất đắc dĩ, Từ Gia Tu, anh đừng như vậy mà, được không?

Từ Gia Tu quả thực không phải cố ý hành động bức dọc như vậy. Nhưng có một số việc, bản thân rất muốn làm, rõ ràng có thể làm mà lại bị những vấn đề từ trên trời rơi xuống ngăn cản; cho dù tính cách có bình tĩnh trầm ổn tới cỡ nào cũng không thể khống chế được sự khó chịu trong lòng bộc phát ra ngoài.

Huống chi, hiện tại đâu phải có mỗi lòng anh khó chịu thôi đâu!

Được rồi, cô biết anh khó chịu. Lục Già nhìn sắc mặt Từ Gia Tu, hí hửng cười cười. Từ Gia Tu cúi đầu, vuốt tóc cô, mở miệng nói: "Lục Già, chẳng lẽ em không biết cảm giác đã lên được nửa chừng lại bị bức đi xuống khó chịu đến mức nào sao?"

Ặc? Lục Già: "..."

Từ nhỏ đến lớn cô đều là học sinh gương mẫu, mấy vấn đề tế nhị này đều là lúc trưởng thành bị buộc phải tiếp nhận. Nghe Từ Gia Tu nói như vậy, Lục Già nghiêm túc suy nghĩ, nếu là người khác thì họ sẽ làm gì nhỉ? Rất nhanh, Lục Già nhất thời nóng não đưa ra đề nghị: "Từ Gia Tu, chúng ta đi thuê phòng đi."

Từ Gia Tu sững sốt, mặt đỏ bừng, ánh mắt thay đổi, nhin không được ho khan hai tiếng: "Em nói thật à?"

Lúc này Lục Già mới nhận ra ý kiến của mình có bao nhiêu hoang đường. Đã nửa đêm rồi, đúng là có bệnh mà. Kết quả, Từ Gia Tu không kịp để cô đổi ý đã mở miệng nói: "Bây giờ em lên lầu thay quần áo, anh gọi điện đặt phòng khách sạn."

"Từ Gia Tu. . ." Lục Già do dự hai giây, nhưng rất nhanh xoay người chạy lên lầu. Ha ha ha, thuê phòng nha!

Hơn 12 giờ đêm, Lục Già kéo tay Từ Gia Tu đi đến bãi đỗ xe ngầm, khom người chui vào ghế lái phụ của chiếc SUV màu đen. Nửa đêm nửa

hôm, nói không có chút chột dạ nào là giả. Sau khi lên xe, Lục Già nhìn không được đưa mắt tìm kiếm camera an ninh của bãi đỗ xe, hẳn là không có anh trai bảo vệ nhàm chán nào nhìn chăm chăm vào màn hình theo dõi đầu nhĩ.

Lần này nói đi thuê phòng là đi thuê phòng luôn, quả thực là một hành động bất chấp mưa gió chưa từng có từ trước tới nay. Lục Già không diễn tả nỗi cảm giác của mình vào giây phút này như thế nào nữa, vừa thấy hoang đường lại vừa thấy ngọt ngào. Nhưng kể cả khi đang làm chuyện hoang đường như vậy, Lục Già quay đầu sang nhìn Từ Gia Tu, xem xem, vẫn là bộ dạng thông dong đứng đắn thường ngày.

Từ Gia Tu nổ máy, thuận thực quay tay lái, đạp chân ga, trực tiếp chạy thẳng ra khỏi bãi đỗ xe. Xe chạy đến cổng chính của chung cư Thanh Niên thì mưa cũng ngớt. Từ Gia Tu hạ cửa sổ xe xuống, chà thẻ điện tử, sau đó thuận lợi xuất hành. Cửa sổ xe còn chưa đóng lại hẳn, một luồng khí lạnh đã tràn vào, Lục Già tựa sát người vào ghế lái phụ, chỉ cảm thấy trong lòng có một con thỏ nhỏ vui vẻ đang nhảy nhót loạn xạ, hưng phấn không thể kìm nén nổi.

Rất là . . . kích thích!

Lục Già chia sẻ với Từ Gia Tu tâm tình của mình lúc này: "Từ Gia Tu, hiện tại trông chúng ta có giống như đang thừa dịp trời tối thanh vắng đi vào vườn trộm dưa hay không?"

Trộm dưa? Từ Gia Tu nở nụ cười, lái xe, nói một câu lưu manh: "Ừ, là trộm dưa, anh trộm dưa của em."

A a a! Thẹn thùng chết đi được, bạn trai lưu manh thế này, chắc là đang rất vui vẻ khi chuẩn bị làm chuyện xấu đây. Lục Già âm thầm hừ lạnh, quay đầu nhìn về phía cửa sổ xe.

SUV của Từ Gia Tu được thiết kế có loại cửa sổ toàn cảnh, mưa đã tạnh hẳn, bầu trời trên đỉnh đầu dường như vừa được rửa qua một lớp nước, thoát nhìn đặc biệt sạch sẽ, thanh tĩnh. Thì ra dù không có trăng sao nhưng bầu trời đêm vẫn có thể đẹp đến nhường này. . .

Ngày hôm nay, từ buổi tối cho đến bây giờ, cảm xúc của Lục Già chuyển biến thật thần kỳ. Đường đêm an tĩnh, không có nhiều xe cộ hay người qua đường, Từ Gia Tu dừng đèn đỏ, chợt quay đầu sang nhìn cô, ánh mắt phảng phất có ý cười.

Đèn đỏ lóe sáng, ánh hồng rực rỡ, lại có người cùng mình làm chuyện hoang đường, kể ra cũng là một chuyện vui vẻ.

Lục Già "Ai da" một tiếng, đột nhiên nhớ tới một việc: "Em quên mang theo di động rồi."

"Khụ khụ." Từ Gia Tu nhắc nhở, "Chẳng lẽ đêm nay chúng ta đến khách sạn chỉ để dùng wifi thôi sao?"

À, cũng đúng. Lục Già cười gật gật đầu, lại hỏi: "Còn anh, có mang theo không?" Dù sao cũng không thể cả hai người cùng không mang đi được, ít nhất cũng phải có một cái chứ.

"Có mang." Từ Gia Tu trả lời, dừng một chút rồi nói tiếp, "Nhưng anh tắt máy rồi."

"Sao lại thế. . ."

Cái này mà còn hỏi tại sao à? Từ Gia Tu gằn ra từng tiếng, giải thích cho bạn gái nghe: "Có một số việc tuyệt đối không thể bị quấy rầy."

Ừ ừ! Lục Già gật đầu thật mạnh. Nghĩ đến chuyện sắp sửa phát sinh, gò má lại nhanh chóng nóng bừng, nó cứ nóng như thế cho đến khi Từ Gia Tu tiến vào bãi đỗ xe của khách sạn Châu Sơn.

Châu Sơn là khách sạn năm sao nổi tiếng của thành phố Đông Châu. Đêm khuya như thế này mà nhân viên giữ cửa vẫn rất nhanh nhẹn chạy ra mở cửa xe, nho nhã lễ độ xoay người, cung kính nói: "Xin chào, hoan nghênh quý khách tới khách sạn Châu Sơn."

Thật căng thẳng! Lục Già nhìn Từ Gia Tu, Từ Gia Tu nhìn cô nhướng mày, không dám sao?

Từ Gia Tu xuống xe trước, Lục Già vẫn còn ngồi ở trên ghế lái phụ. So với khu Cao Tân thì khách sạn Châu Sơn vào giờ này vẫn có rất nhiều xe tới xe đi. Kể ra cũng đúng, là do cô và Từ Gia Tu sinh hoạt quá mức trong sáng, chứ người ta thì mới bắt đầu cuộc sống về đêm mà thôi! Quá trình ổn định tâm lý kết thúc, Lục Già khom người xuống xe, lịch sự nói với nhân viên giữ cửa: "Cám ơn."

Thân hình Từ Gia Tu thẳng tắp, đứng ở trước xe chờ cô, hơi nhúu mày, toát ra khí chất như hậu duệ quý tộc. Lục Già kéo tay anh, theo nhân viên khách sạn đi thẳng đến quầy lễ tân.

Từ Gia Tu đã đặt phòng trước, là phòng lớn nhìn ra bờ sông. Đúng là đắt tiền, ở chung cư Thanh Niên có giường lớn thì không ngủ, tự dựng mất gần 1000 đồng đến khách sạn thuê phòng. Lục Già khẽ day day trán, quả thực quá mức xa xỉ, sống không mục đích, hoang dâm vô độ. . .

Thang máy chạy thẳng lên tầng 26, nhân viên khách sạn hơi khom người, mở cửa phòng ra: "Chúc tiên sinh và phu nhân có một buổi tối vui vẻ."

Phu nhân nha. . . Cô đã là phu nhân rồi đấy. . .

Lục Già nhẹ nhàng bước vào phòng, thăm trải sàn của khách sạn thật mềm mại, có cảm giác như đang bước trên đám mây vậy, cả người đều lâng lâng chìm trong mây trắng. Lục Già nhìn cái giường lớn, giống như đũa nhỏ hào hứng nhảy lên. Không phải là cô chưa từng vào khách sạn năm sao,

nhưng chưa từng vào khách sạn với đàn ông bao giờ. Đêm đã khuya, cô ôm gối đầu híp híp mắt, thật quá thoải mái.

Từ Gia Tu đi vào toilet không đến hai phút, lúc đi ra đã thấy Lục Già nằm trên giường lớn yên tĩnh. . . ngủ.

Thực ra Lục Già không phải đang thật sự ngủ, chỉ là cô cảm thấy rất mệt, nhìn cái giường êm ái thì muốn nằm xuống, nằm xuống xong lại muốn nhắm mắt, nhắm mắt xong lại không muốn mở ra nữa. Lục Già nghĩ nghĩ, muốn chơi xỏ Từ Gia Tu.

Từ Gia Tu chậm rãi lại gần, đẩy đẩy mí mắt bạn gái: "Lục Già!"

"Hửm. . ." Lục Già ôm eo bạn trai, khẽ than thở, ". . . Để sáng mai có được không?"

Tối tận đây rồi mà vẫn cứ uống công? Từ Gia Tu nhìn cô gái đã cuộn thành mèo con ở trong lòng mình, bất đắc dĩ day day huyết thái dương. Đành thôi vậy, ngủ đi ngủ đi.

Nghỉ ngơi dưỡng sức chờ sáng mai!

. . .

Ngày hôm sau, Janice chưa dậy sớm bao giờ cũng chủ động bật dậy, còn xuống bếp làm hăn một bữa sáng chịu tội. Có bảo bối, có lão đại, còn có cả cô, trứng gà rán như thế này là được rồi. Chia bữa sáng ra làm ba phần, Janice “chân chó” chạy đến trước cửa phòng 906, điềm đập gõ gõ cửa: "Bảo bối, lão đại, rời giường thôi!"

Năm phút sau, Janice lại gõ cửa một lần nữa, lực gõ có lớn hơn lần đầu một chút: "Bảo bối, lão đại, rời giường ăn điểm tâm nào!"

Nửa giờ sau, Janice gọi di động mãi mà không được, bắt đầu dùng sức gõ cửa: "Lão đại! Lục Già! Hai người có ở trong đó không? !"

Không xảy ra chuyện gì đấy chứ. . .

Lại thêm mười phút đá cửa, rầm rầm rầm. . .

Khi Lục Già và Từ Gia Tu xuống nhà hàng buffet của khách sạn ăn điểm tâm đã là chín giờ. Lục Già căn bản không dám nhìn thẳng vào mặt Từ Gia Tu. Từ Gia Tu rót cho cô một cốc sữa nóng, mở miệng nói: "Uống đi cho ấm bụng."

Lục Già lại càng thêm xấu hổ. Cô nhìn Từ Gia Tu, ánh mắt lảng lạng thể hiện lời xin lỗi: Cô thực sự không ngờ nguyệt sự lại đến sớm hơn hai ngày, lúc trước chu kỳ của cô luôn rất chuẩn, chắc có lẽ do tối qua quá mức phấn khích cho nên. . . Azzzz!

Từ Gia Tu mỉm cười, thật ngoan. Anh cũng đâu phải là người bạn trai chỉ chăm chăm làm “chuyện đó” thôi đâu. . .

"Muốn ăn cái gì anh đi lấy." Từ Gia Tu hỏi cô.

Khách sạn năm sao làm điểm tâm cũng thật phong phú, khẩu vị của Lục Già bình thường, tùy tiện chọn hai món. Từ Gia Tu nhớ kỹ, đang định đi ra lấy thì phía sau truyền đến một tiếng chào hỏi.

"Từ tổng."

Từ Gia Tu quay đầu, nhìn về phía người đàn ông đang đi tới, mỉm cười chào lại: "Tổng tổng."

Tổng tổng? Lục Già thu lại ánh mắt đang nhìn ra ngoài cửa sổ, quay đầu qua nhìn. . .

Đồng thời vào lúc này, bên trong phòng bảo vệ của chung cư Thanh Niên, Janice vô cùng lo lắng đứng trước màn hình theo dõi, xem thật kỹ đoạn video mà camera an ninh ghi lại vào tối hôm qua. Anh trai bảo vệ ngồi bên cạnh chỉ vào video clip nói: "Theo hình ảnh ghi lại được thì tại thời điểm 12 giờ 5 phút, hai người bọn họ đã rời khỏi bãi đỗ xe ngầm. Nhìn vẻ mặt và hành động thì không giống như đang bị bắt cóc đâu. . ."

"Không!" Janice không tán thành, sắc mặt nghiêm trọng chỉ vào hình ảnh Lục Già đang không ngừng xoay đầu ngó ngó nghiêng nghiêng nói, "Anh xem, dáng vẻ của bảo bối nhà tôi thoát nhìn thật căng thẳng."

Anh trai bảo vệ nhú nhú mày, quả đúng là thế. . .

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 41

Người đàn ông vừa tới thân hình cao lớn cân xứng, mặc áo sơmi tối màu cùng quần dài, mặt mày thư thái sáng sủa. Trên tay anh ta bưng một đĩa thức ăn, khẽ mỉm cười nhìn qua, "Thật trùng hợp, Từ tổng."

"Đúng là trùng hợp, không ngờ tôi lại gặp được Tổng tổng ở thành phố Đông Châu này." Từ Gia Tu nói, lịch sự mời, "Ngồi cùng nhau chứ?"

Tổng Tuyển Hi mở miệng: "Nếu hai người không thấy phiền thì tôi rất sẵn lòng."

"Sao lại phiền được." Từ Gia Tu cười.

Lục Già chưa từng gặp qua bộ dạng “mạnh vì gạo, bạo vì tiền” của Từ Gia Tu bao giờ, cho nên có đôi khi suýt chút nữa cô đã quên anh là người trong thương giới, vẫn cần phải có các loại xã giao, không cần biết là cố ý sắp đặt hay vô tình ngoài ý muốn gặp phải như bây giờ. Bàn ăn có thêm một "người bạn", Lục Già không mở miệng, trực tiếp đứng lên. Từ Gia Tu nhanh chóng giới thiệu cô: "Lục Già, bạn gái của tôi." Dừng một chút, lại giới thiệu Tổng Tuyển Hi cho cô biết, "Đây là Tổng tổng, người sáng lập ra Tư Tâm Đặc."

Chỉ cần một câu ‘Người sáng lập ra Tư Tâm Đặc’ thì những cái khác đã không cần thiết phải nói thêm nữa rồi. Lục Già chào hỏi: "Xin chào Tổng tổng."

"Xin chào." Tổng Tuyển Hi nói, ánh mắt lơ đãng chuyển động, gật gật đầu.

Mọi người đều là người trưởng thành, có một số việc tự nhiên có thể ngầm hiểu với nhau. Tỷ như cô và Từ Gia Tu đều là dân địa phương của Đông Châu, vì sao lại xuất hiện trong khách sạn này? Sắc mặt của Tống Tuyên Hi không hề có một chút tò mò nào, chỉ an tĩnh ngồi xuống phía đối diện.

Lục Già không làm biếng nữa, cô đứng dậy đi theo Từ Gia Tu tự lấy đồ ăn cho mình. Từ Gia Tu không nói thêm với Tống Tuyên Hi cái gì, nếu là người bình thường mà gặp phải nhân vật lớn như vậy thì đã sớm ra sức nịnh nọt lấy lòng rồi, nhưng anh không có. Lục Già kéo tay Từ Gia Tu, cô rất thích khí chất kiêu ngạo cùng dáng vẻ “quân tử chi giao đạm nhược thủy” của anh.

(*) Quân tử chi giao đạm nhược thủy: sự giao thiệp giữa những người quân tử với nhau nhạt như nước lã.

"Từ Gia Tu, anh muốn ăn cái gì, em đi lấy cho."

Từ Gia Tu: "Thôi để anh lấy, không phải hôm nay em không thoải mái sao?"

Ặc, cô nào có yếu ớt như vậy.

Đồ điểm tâm hơn phân nửa là do Từ Gia Tu cầm, trong đó có một phần bánh bao đậu đỏ là anh cố ý lấy cho cô. Cái đó, chẳng lẽ Từ Gia Tu cho rằng đậu đỏ có thể bổ máu ư?

Tống Tuyên Hi ăn một bát cháo trắng cùng trứng gà luộc, vừa thanh nhã lại lịch sự. Lục Già chợt nhớ tới lần đầu tiên cô đi công tác, công ty bên kia chiêu đãi thật khách khí, toàn ăn tại khách sạn năm sao. Lục Già và một đồng nghiệp nữ nữa chỉ ăn điểm tâm thôi mà cũng phải xuýt xoa cảm khái cả nửa ngày. Lục Già cắn một miếng bánh nhân đậu, nghe Từ Gia Tu và Tống Tuyên Hi nói chuyện, là kiểu trò chuyện xã giao thường thấy.

"Tổng tổng lần này đến Đông Châu là đi công tác sao?"

Tổng Tuyển Hi nói: "Một nửa là đi công tác còn một nửa là đi du lịch. Lần trước ở Bắc Kinh, tôi với Từ tổng tán gẫu khá hợp, vốn dĩ còn muốn tranh thủ thời gian đàm đạo với anh nhiều thêm một chút, ai ngờ Từ tổng lại về Đông Châu sớm như vậy."

Lần đi công tác đó Từ Gia Tu về sớm hơn dự kiến?

Từ Gia Tu chỉ cười cười: "Tổng tổng muốn đi thăm thú chỗ nào ở Đông Châu, tôi và Lục Già sẽ giới thiệu cho anh."

Tổng Tuyển Hi nhất thời im lặng, một lúc sau mới nói: "Có một người bạn từng nói qua cho tôi về thung lũng Thiên Lộc của Đông Châu, chỗ đó như thế nào?"

"Cũng không tệ." Từ Gia Tu trả lời, "Hiện tại du khách đi tới đó khá nhiều, là một nơi rất tốt để ngắm cảnh mặt trời mọc."

Tổng Tuyển Hi hỏi tiếp: "Nghe nói chỗ đó có một gốc cây cổ thụ hình thù kỳ quái phải không?"

"Hả? Cái này tôi không biết." Từ Gia Tu có chút suy nghĩ, quay sang bên cạnh hỏi Lục Già, "Lục Già, em có biết không?"

Lục Già ngẩng đầu, áy náy nói: "Em chưa từng tới thung lũng Thiên Lộc."

Giọng nói của Tổng Tuyển Hi đầy tiếc nuối: "Cũng chưa chắc là đã có, nhưng dù sao tôi cũng đã tới đây rồi, không đi tìm thì thật đáng tiếc."

Từ Gia Tu không thắc mắc nhiều: "Vậy chúc Tổng tổng may mắn."

Tổng Tuyển Hi gật gật đầu.

Ăn liên tục hai cái bánh bao nhân đậu đã thấy hơi ngán, Lục Già huých nhẹ tay vào Từ Gia Tu, nhỏ giọng thì thầm: "Gia Tu, em muốn ăn bánh bao súp nhỏ, nhưng sợ không ăn hết được một phần."

Một phần bánh bao súp nhỏ có năm cái, ý của Lục Già là nếu cô ăn không hết thì anh có thể hỗ trợ cô ăn nốt số còn lại hay không. Từ Gia Tu nhìn phần bánh bao nhân đậu còn chưa ăn xong của Lục Già, bất đắc dĩ cười nhẹ, đồng ý: "Đi lấy đi."

Lục Già nhận được “ân chuẩn” liền rời khỏi bàn ăn.

Nhìn hành động thân mật nho nhỏ giữa tình nhân với nhau của hai người, Tống Tuyên Hi ngẩng đầu: "Tôi thực hâm mộ Từ tổng."

Từ Gia Tu rút một tờ giấy ăn ra lau tay, thản nhiên tiếp nhận sự hâm mộ, dừng một chút, vui vẻ nói một câu: "Cô ấy vốn tính trẻ con, Tống tổng đừng chê cười."

"Nào có."

...

Trong thời gian ăn điểm tâm, hai người đàn ông cũng tán gẫu được khá nhiều chuyện. Lục Già đứng ở trước cửa nhà ăn chờ Từ Gia Tu. Bức tường bên ngoài được trang trí bằng một bức tranh nạm đá, hình hồ nước thật lớn, bên trong có đủ các loại cá nhiệt đới đang bơi lội. Lục Già định lấy di động ra chụp một bức mới chợt nhớ đêm qua cô không mang theo di động. Một lần hành động bốc đồng trốn đi giữa đêm làm cho cô phải cố gắng nghĩ ra một lý do hợp lý để khi quay về còn giải thích với Janice.

Cách đó không xa, Từ Gia Tu và Tống Tuyên Hi đang bắt tay tạm biệt.

"Hẹn gặp lại."

"Bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh."

Lục Già và Từ Gia Tu rời khỏi khách sạn Châu Sơn, cô ngồi ở ghế lái phụ, đôi mắt đen nhánh thỉnh thoảng lại liếc sang chỗ Từ Gia Tu. Từ Gia Tu mở miệng hỏi: "Có gì muốn nói à?"

Không phải. Lục Già vươn tay, "Em muốn mượn di động của anh."

Đúng là không rời cái điện thoại ra được mà. Về mặt Từ Gia Tu phảng phất có ý cười, lấy điện thoại di động ra đưa cho cô: "Anh vốn cho rằng em sẽ hỏi về chuyện của Tống Tuyên Hi."

Hả? Lục Già quay đầu: ". . . Sao lại phải hỏi?"

Từ Gia Tu nghĩ nghĩ, kể lại một chuyện thú vị: "Không thể phủ nhận, Tống Tuyên Hi rất có sức quyến rũ. Lần trước anh từ Bắc Kinh trở về, có cô em họ biết được Tống Tuyên Hi cũng tham dự Đại hội kỹ thuật đó đã lập tức gọi điện thoại cho anh hỏi đủ thứ."

Hóa ra là như vậy, Từ Gia Tu cũng sẽ hâm mộ và ghen tỵ với người đàn ông khác đấy. Lục Già nở nụ cười tràn đầy đặc ý: "Từ Gia Tu, chẳng lẽ anh không biết hiện tại em đã có bạn trai rồi sao?"

Từ Gia Tu mím môi, khẽ cười.

Lục Già nghiêm túc nói: "Huống chi, em cảm thấy so với Tống Tuyên Hi thì anh đẹp trai hơn rất nhiều, cũng có sức quyến rũ hơn nữa."

"Ồ." Từ Gia Tu vừa lòng lên tiếng, "Thì ra hình ảnh của anh trong lòng em lại tốt như vậy."

Lục Già phình mặt, chẳng buồn phản ứng. Cô cúi đầu khởi động điện thoại của Từ Gia Tu lên, nửa phút sau thì suýt chút nữa kêu to ra tiếng, bình

tĩnh lại một chút, cô nói với Từ Gia Tu: "Janice gọi cho anh mười mấy cuộc điện thoại này."

"À." Từ Gia Tu trước sau như một vẫn thật bình tĩnh, còn đưa ra suy đoán, "Vậy chắc điện thoại của em phải có hơn hai mươi mấy cuộc gọi nhờ ấy nhỉ?"

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? !

Sau khi nhận được điện thoại của Lục Già, Janice xám xịt rời khỏi phòng bảo vệ đi về, thật sự không còn mặt mũi nào gặp anh trai bảo vệ nữa. Sáng sớm tinh mơ, bảo bối và lão đại đồng thời biến mất, lại không có ở công ty, gọi điện không một ai bắt máy, đã thế đêm qua cô còn nghe tiểu thuyết giết người trong phòng kín. Do đó sáng nay thấy tình cảnh này thì linh cảm có chuyện xấu xảy ra dâng lên mãnh liệt.

"Cho nên cô nạy cửa phòng của Từ Gia Tu ra hả?" Lục Già ngồi xuống sofa, không thể tin nổi hỏi lại. Vừa mới trở về, Từ Gia Tu nhìn cửa phòng của mình bị nạy tung, sắc mặt không chỉ dùng một từ "đen" để thể hiện nữa rồi.

"Cái đó.... tôi sẽ đền mà." Janice cũng dựa lưng vào ghế sofa, sau đó đến lượt cô đặt câu hỏi, "Rốt cuộc tối hôm qua cô và lão đại đi đâu vậy?"

Ặc. . . Khí thế của Lục Già nhanh chóng sục xuống, chỉ chỉ mấy quả dưa đang đặt ở dưới sàn, "Chúng tôi . . . đi trộm dưa."

Không thể không nói, trên đường trở về Lục Già đột nhiên đề nghị Từ Gia Tu mua mấy quả dưa thực sự là một hành động cơ trí.

"Hai người! Đúng là hai người đi ra ngoài làm chuyện xấu. . ." Janice vô cùng đau đớn, hít sâu một hơi, "Đi làm chuyện này phải dẫn tôi theo với chứ, tôi là lão làng rồi đấy!"

Lục Già: "..."

Janice đi làm, trước khi đi còn vỗ vỗ đầu cô, thoáng thở dài: Ít lửa người thôi nhé, làm gì có đi trộm dưa, dưa đi trộm mà đẹp đẽ, không sút mẻ gì như thế này à. . .

Lục Già xin nghỉ nửa ngày, Từ Gia Tu đồng ý. Cô lên mạng tìm một số điện thoại, sau đó gọi điện qua: "Xin chào, cho hỏi đây là trung tâm sửa chữa khóa phải không?" Dừng một chút, Lục Già đột nhiên nhìn thấy trên bàn trà có đặt một cái áo len. Màu len trắng ngà quen thuộc kia, Janice đã thực sự đan xong cái áo rồi. . .

Lục Già cầm áo len lên, phát hiện bên trong áo len có một thanh chocolate và một tờ giấy nhỏ.

"Thực xin lỗi, bảo bối."

Lục Già nhất thời cảm động, nước mắt tuôn ra ào ào. . .

Buổi chiều, Janice đến phòng tài vụ ký giấy ứng trước tiền, khoảng hai tháng tiền lương, còn ra sức tán thưởng lão đại thật là tốt. Không ngờ cô cạy tung cửa của lão đại ra mà anh vẫn đồng ý ứng trước tiền lương để cô mua xe.

Lục Già cũng thấy vui cho Janice, rốt cục cũng có thể mua xe như ý nguyện rồi. Vừa hay trong tháng này có sự kiện triển lãm ô tô rất lớn.

Lão đại không để ý đến hiềm khích mà hào phóng như vậy khiến cho Janice cảm thấy cô cùng áy náy. Tóm lại cô muốn lên lầu cảm ơn lão đại đã tạo điều kiện hoàn thành ước muốn cho cô, nhưng lại bị lời nói của lão đại làm cho ngây ngấn cả người.

Từ Gia Tu nói ra mục đích: "Chờ cô mua xe xong thì Lục Già không cần chia đôi tiền thuê nhà với cô nữa."

Janice: "..."

Từ Gia Tu tiếp tục vô sỉ: "Cô phải biết rằng lương tháng của Lục Già chẳng có bao nhiêu tiền."

Nghe coi, nghe coi, tiền lương của bảo bối thấp chẳng phải là do lão đại anh phát hay sao. . .

Về đề nghị của Từ Gia Tu, Janice thực sự nghiêm túc suy nghĩ. Nếu Lục Già ở luôn với lão đại thì khá thuận tiện, không chỉ thuận tiện bồi đắp thêm tình cảm mà lại tiết kiệm được 1500 đồng mỗi tháng.

Dù sao tiền lương một tháng của Lục Già ít như vậy, cần phải được quan tâm đặc biệt. . .

Sau khi Janice rời khỏi văn phòng Tổng giám đốc, Diệp Ngang Dương bước vào mang theo báo cáo kết quả thị trường đưa cho Từ Gia Tu, cậu ta liếc mắt nói: "Từ bại hoại, tôi là người biết đạo lý, nợ gì thì trả nấy. Tôi sẽ không để ân oán cá nhân làm ảnh hưởng đến công việc. Anh xem thành tích của phòng thị trường chúng tôi đi, người bình thường có thể làm được không?"

Từ Gia Tu cười cười: "Vất vả cho cậu rồi, huynh đệ."

Hừ hừ, còn huynh đệ cái nỗi gì! Diệp Ngang Dương miễn cưỡng tựa người vào bàn làm việc, mở miệng nói đến một chuyện: "Từ tổng, nói cho anh nghe chuyện này. Sáng nay ba tôi gọi điện thoại tới, nghe nói Tổng Tuyển Hi đã đến Đông Châu."

Diệp Ngang Dương là người rõ ràng, khi thực sự gặp chuyện, quả thực hành động luôn công tư phân minh. Tốc độ phát triển của Ốc Á đúng là rất

nhanh, chạy xa trước Đông Châu, nếu có cơ hội thì đã bay luôn rồi.

Từ Gia Tu buông bút xuống: "Tôi biết."

"Anh đã biết hả?" Diệp Ngang Dương líu lưỡi, "Tôi còn tưởng rằng chỉ có vài người biết cơ đấy."

Chính xác là chỉ có vài người. Từ Gia Tu ngẩng đầu nhìn Diệp Ngang Dương, cũng nói ra một chuyện: "Đúng rồi, không phải cậu rất muốn chuyển đến sống ở phòng 913 sao? Bây giờ cậu đi tìm Janice thương lượng một chút, không biết chừng Janice sẽ đồng ý đấy."

"Vì sao. . ." Diệp Ngang Dương không thể tin được Từ Gia Tu sẽ đưa ra kiến nghị này, hành động hào phóng như vậy cậu ta không quen nha!

Từ Gia Tu tùy ý ngả người ra phía sau, nói ra nguyên nhân: "Bởi vì Lục Già sẽ chuyển đến ở chỗ tôi."

Lăn đi! Không kích thích cậu ta thì sẽ chết người à? Diệp Ngang Dương vô cùng tức giận, cậu ta phải về uống một bình sữa trẻ em để bớt giận mới được.

Từ Gia Tu ôn hòa nhã nhặn nói lời thực lòng: "Ngang Dương, tôi và Lục Già là nghiêm túc, lấy hôn nhân làm tiền đề. Cậu nên biết. . ."

Cậu ta biết, đương nhiên biết! Nếu Lục Già không gọi lên ý niệm muốn kết hôn của Từ bại hoại, thì có lẽ cả đời này Từ bại hoại đã sống độc thân rồi. Nhưng nghĩ đến chuyện "quả táo hạnh phúc" của Từ bại hoại có được là do đập lên cậu ta kê chân mà hái xuống, Diệp Ngang Dương cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Cậu ta nhìn Từ Gia Tu, cũng hết sức chân thành nói: "Vẫn như cũ, anh trả lại thư tình cho tôi, tôi sẽ không đào góc tường của anh."

Từ Gia Tu: "Đi ra ngoài nhớ đóng cửa."

Ngày thứ sáu cuối tuần, Ốc Á có tổ chức hoạt động rèn luyện mở rộng. Tiểu Đạt cứ nhắc đến hoạt động rèn luyện mở rộng này là lại cảm thấy đáng sợ. Năm đầu tiên anh ta vào Ốc Á đã phải đi bộ dã ngoại 15 km, năm thứ hai 30 km, năm trước là 45 km. Dựa theo quy luật theo hàng năm thì chẳng phải năm nay sẽ phải đi 60 km hay sao?

Lục Già bị dọa, điên hết rồi à?

Tiểu Đạt cảm khái nói, nếu đàn ông mà cũng có nguyệt sự thì tốt rồi. Hoạt động rèn luyện mở rộng mỗi năm, các nữ nhân viên đều có thể viện cớ này mà không tham gia. Nhưng công ty cũng có mấy nhân viên nữ đâu. . .

Rất nhanh, thông tin về hoạt động rèn luyện mở rộng được công bố, sau đó là vài nhân viên nữ của công ty lập tức oán giận. Đáng lẽ sẽ tổ chức vào thứ sáu, tại sao lại dời xuống chủ nhật?!

Tại sao. . .

Lục Già lờ mờ đoán ra, nếu thứ sáu tiến hành tổ chức thì cô không thể tham gia được. Đây là lần đầu tiên cô tham gia hoạt động này của Ốc Á, tuy rằng nghe thật đáng sợ nhưng cô vẫn muốn thử.

Lộ trình đi bộ của năm nay cũng do Từ Gia Tu định ra, không dài như năm trước, chỉ có 35 km. Tiểu Đạt vui đến phát khóc, anh ta nghĩ mình sẽ vì Ốc Á bán mạng cả đời.

Lục Già trêu ghẹo: "Tiểu Đạt, thế giới lớn như vậy, anh không muốn đi ra ngoài khám phá sao?"

Có ý tứ gì. . . Tiểu Đạt lập tức cảnh giác nhìn cô, nhỏ giọng hỏi: "Chẳng lẽ Từ tổng muốn sa thải tôi?"

Lục Già: Ha ha ha!

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 42

Năm nay, hoạt động rèn luyện mở rộng của toàn thể nhân viên Ốc Á được tổ chức tương đối giống như những năm trước, cả công ty chia làm ba đội lớn, đội trưởng lần lượt là Từ Gia Tu, Diệp Ngang Dương và Janice; điểm khác biệt duy nhất đó là tổng số nhân viên đã tăng thêm nhiều.

Lục Già ở trong thư phòng của Từ Gia Tu xem ảnh chụp của các lần tổ chức rèn luyện dã ngoại hàng năm. Năm nào Từ Gia Tu cũng giữ lại ảnh chụp để kỷ niệm quá trình trưởng thành và phát triển của Ốc Á.

Năm đầu tiên, nhân viên của Ốc Á không nhiều, những người trẻ tuổi kề vai sát cánh cùng nhau đứng trên đỉnh núi cao, phía sau bọn họ là lá cờ trắng của Ốc Á, đón gió bay phấp phới. Năm thứ hai, nhân viên Ốc Á xếp thành đội hình thật lớn, mọi người gắn kết, tràn đầy tinh thần tập thể. Năm trước, Từ Gia Tu mặc đồ thể thao, đội mũ lưỡi trai, một mình một cờ giương lên trước mọi người ở trên đỉnh núi, khuôn mặt rực rỡ như hòa cùng với ánh mặt trời.

Từ Gia Tu, anh chính là người đã sáng lập ra Ốc Á.

Năm nay, Lục Già gia nhập Ốc Á, cô và Từ Gia Tu lại yêu nhau, tất cả đều thuận lợi giống như vòng quay vận mệnh cố ý sắp xếp an bài vậy.

Lục Già tựa vào trong lòng Từ Gia Tu nhìn những tấm ảnh chụp đó, đột nhiên cảm thấy thật xúc động, cũng có chút tiếc nuối nho nhỏ. Từ Gia Tu vòng tay ôm cô từ phía sau: "Ngày mai chúng ta chính thức công khai nhé, có được không?"

Lục Già quay đầu lại.

Từ Gia Tu nhẹ nhàng đặt cằm lên vai cô, chậm rãi nói tiếp: "Anh có đề nghị này, em xem tiền lương của em thấp như vậy, có muốn kiêm thêm chức bà chủ của Ốc Á hay không?"

Đây là đề nghị quái quỷ gì vậy. . . Bà chủ cũng là chức vị sao? Lục Già chỉ cười, thoáng một cái mà khóe mắt đã ươn ướt. Không một chút do dự, cô ngẩng đầu trực tiếp hôn Từ Gia Tu, Từ Gia Tu ôm cô, ngón tay thon dài sạch sẽ xuyên qua mái tóc. Hai người mũi chạm mũi, hơi thở quấn quanh, vô cùng thân mật.

Từ Gia Tu, em yêu anh, chỉ yêu anh . . .

Ngoài yêu anh ra, em sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh anh, bên cạnh Ốc Á, chúng ta sẽ cùng nhau hoàn thành lý tưởng và giấc mộng của anh.

--- ---

Thứ bảy, Từ Gia Tu tăng ca, Lục Già trở về căn nhà lớn ở phía Nam thành phố một chuyến. Cô mượn xe của bạn trai đi về, chiếc SUV kiểu dáng nam tính đầy mạnh mẽ. Cô về đây để lấy một ít thiết bị gia dụng, tuy đều là đồ cũ, nhưng lúc mới mua cũng tốn không ít tiền cho nên không cần thiết phải mua đồ mới. Lục Già đi đến tủ đựng đồ, giấy niêm phong đóng đồ còn chưa được dỡ ra. Cô mở túi chống bụi, kéo khóa balo, bất ngờ nhìn thấy một chiếc điện thoại di động. . . Sao nó lại ở trong này?

Lục Già có hơi sững người, lúc trước không biết cô đóng gói hành lý thế nào, thu thập xong xuôi tự dưng không tìm thấy di động đâu. Tìm mãi mà không được, cô tự an ủi mình: thôi mất rồi cũng tốt; trong di động có số điện thoại của khá nhiều khách hàng, cô cũng đành lòng bỏ qua. Vì Lục Già dự định sẽ bắt đầu tất cả lại từ đầu, những thứ quan trọng trước kia hiện giờ cũng đã là quá khứ.

Thời gian trôi qua đã lâu, đương nhiên di động hết pin sập nguồn. Lục Già nghĩ nghĩ, trực tiếp ném di động lại về chỗ cũ. Những người cần liên

lạc thì cũng đã liên lạc rồi, còn những người không nên liên hệ thì càng không cần phải dây dưa.

Ngày hôm sau, sáu giờ sáng, ba chiếc xe bus từ tòa nhà Khoa Vũ bắt đầu xuất phát. Lục Già vốn dĩ phải ở đội của Janice, nhưng Từ Gia Tu trực tiếp "dùng quyền lực mưu lợi cá nhân" kéo cô về bên đội mình. Đối với việc này, Janice chỉ có thể thở dài, gả bạn cùng phòng ra ngoài đúng là như bát nước hắt đi.

Toàn bộ hành trình được thực hiện như sau: 6 giờ rưỡi, ba đội bắt đầu chia ra ba đường tự đi, 11 rưỡi trưa tập trung tại tiệm ăn nhà nông ở giữa sườn núi dùng cơm. Sau đó lại tiếp tục xuất phát, buổi tối mọi người sẽ ngủ tại đích cuối là khách sạn trên núi Ngũ Phong. Hôm sau lên xe bus quay lại Ốc Á.

Lục Già cho rằng Từ Gia Tu sẽ lấy thung lũng làm đích cuối, Diệp Ngang Dương đã thăm dò được nguồn tin chính xác: Hôm nay Tổng Tuyển Hi sẽ đi tới thung lũng Thiên Lộc. Từ Gia Tu tỏ vẻ không sao cả: "Gấp gáp không tốt cho làm ăn."

Từ Gia Tu thản nhiên thế kia là vì đã định liệu hết rồi sao? Xe buýt dừng ở chân núi, Lục Già thu hồi tầm mắt, Từ Gia Tu kéo cô đứng lên, híp mắt nói một câu: "Hi vọng hôm nay em có thể kiên trì đến cuối cùng."

"Đừng khinh em nhé." Lục Già dương dương tự đắc, đeo đồ đạc lên trên lưng. Mà nếu cô không thể kiên trì đến cuối cùng thì anh sẽ tính sao, bỏ lại cô chắc?

Từ Gia Tu mỉm cười, hôm nay anh dẫn đầu cả một đội, tất nhiên cả đường không thể chỉ lo nói chuyện yêu đương với bạn gái được. Lục Già cũng rất tự lập không phiền anh phải lo lắng. Thể lực của cô không kém,

trước kia ở công ty cũng tổ chức rèn luyện, cô không chỉ tự lo cho chính mình mà thỉnh thoảng còn giúp đỡ một số đồng nghiệp nữ yếu đuối.

Hành trình đi bộ leo núi chính thức bắt đầu. Thành viên trong đội của Từ Gia Tu hầu như đều là kỹ thuật viên, phái nữ chỉ có hai người, Lục Già và Tiểu Mỹ. Tiểu Mỹ gia nhập tổ này là vì bạn trai của cô cũng ở đây, một đường cùng bạn trai ân ái ái ái, đi bao nhiêu kilomet thì ân ái bấy nhiêu kilomet. Khiến cho mấy anh trai lập trình càng nhìn càng thấy không vừa mắt, hận không thể gọi vợ yêu ở nhà đến đây, cũng thân thân mật mật cho bổ tức!

"Từ tổng, hai người cũng ân ái đi, làm lóa mắt chúng tôi luôn đi!" Có một đồng nghiệp nam lên tiếng đề nghị, giọng nói rất lớn, khẳng định Từ Gia Tu có thể nghe thấy.

Từ Gia Tu đi ở phía trước dừng bước, quay đầu lại cười nói: "Ân ái như thế nào?"

Mặt của Lục Già đỏ bừng. Hôm nay ánh mặt trời sáng chói, cả đường leo núi không hề ngừng nghỉ, hiện tại mọi người thi nhau hòa vào kêu Từ Gia Tu và cô cùng ân ái cho bọn họ xem. Mới đầu Lục Già chỉ nóng mặt, sau đó thì cả người đều nóng giống như đang bị thiêu cháy. Thực ra trong quá trình đi, cũng có ân ái ái ái nha, chỉ có điều thực hiện trong âm thầm mà thôi: Tỷ như khi đường đi bắt đầu trở nên khó khăn, Từ Gia Tu sẽ chủ động nắm lấy tay cô; gặp phải cành cây chắn lối, Từ Gia Tu sẽ tự giác gạt qua, không để cô phải vướng víu. . .

Hành động tràn đầy sự quan tâm yêu thương như vậy, mắt bọn họ có vấn đề gì không, sao nhìn không thấy?

"Từ tổng, không phải then thùng, cứ thân mật đi mà!" Mọi người nhốn nháo ồn ào. Sau đó, Tiểu Mỹ và bạn trai trực tiếp hôn môi đắm đuối, khiêu khích rõ ràng.

Đúng là muốn mạng người ta mà. Lục Già nhìn nhìn Từ Gia Tu, làm sao bây giờ.

Làm sao bây giờ ấy hả? Chúng ta cứ làm như vậy đi. Từ Gia Tu thoáng cúi người, môi khẽ nhếch, đuôi mắt cong cong.

Được rồi, hai người mắt đối mắt, cô thoải mái chờ Từ Gia Tu lại gần. Nửa phút sau, Lục Già mới phát hiện ra mình hiểu sai ý của anh rồi —— Từ Gia Tu muốn cô chủ động hôn anh cơ! Thật quá đáng. . . Lục Già khẽ cắn môi, do dự một chút rồi vẫn rướn người đụng đụng vào.

"Thế đã đủ chưa?" Từ Gia Tu xoay người hỏi mấy thành viên đang ồn ào trong đội.

"Ừ uây ——" vài đồng nghiệp nam còn độc thân liên tục hú hét, hóa ra lão đại của bọn họ cũng yêu đương như vậy đấy, quá kích thích!

Đúng lúc này, xa xa truyền đến tiếng vọng của Janice: "Này —— mọi người có nghe thấy không —— chúng tôi đã đến nơi rồi —— ha ha ha —— "

Đội của Janice đã đến nơi rồi!

Có người thở dài: "Đội lát nữa khẳng định Janice sẽ điều võ dương oai cho mà xem."

Quả nhiên, khi Lục Già và Từ Gia Tu đến tiệm ăn nhà nông, Janice đã cầm một quả dưa chuột vừa cắn vừa đi tới, đuôi vểnh lên tận trời. Đội đi chậm nhất là đội của Diệp Ngang Dương, đại bộ phận nhân viên nữ của công ty đều ở hết bên đội đấy. Diệp Ngang Dương nói sở dĩ bọn họ đi chậm là vì phải dừng lại nghỉ ngơi nửa giờ, cậu ta còn dư sức chơi hăn một ván cờ tỷ phú.

"Còn anh thì sao, Từ bại hoại?" Diệp Ngang Dương hỏi.

"Chúng tôi ấy à ——" Từ Gia Tu kéo dài âm, "Chỉ có vài lần ân ân ái ái mà thôi."

Kiểu trả lời này, Lục Già không đành lòng nhìn thẳng.

Diệp Ngang Dương hừ hừ, nhìn về phía Tiểu Đạt cách đó không xa vẫn còn đang thở hổn hển, cậu ta khoác tay qua bả vai Janice hất hất mặt: "Tôi nói này Kiều Kiều, cô nhìn xem Tiểu Đạt bị ép buộc khốn khổ chưa kìa."

Tiểu Đạt liếc mắt qua, sau đó yên lặng xoay mặt; Thiệu Dật Phong đứng bên cạnh trưng ra vẻ mặt vui sướng khi người khác gặp họa: "Đạt Đạt, phải giống như đàn ông đứng thẳng người chứ! Như tôi đây này. . ."

Không khí hết sức vui vẻ, Lục Già cũng thoải mái cười rộ lên. Cô đi đến bên bờ hồ rửa tay, ngẩng mặt lên là thấy tòa nhà nguy nga giữa mây trắng ở phía đối diện, vách núi cao chót vót. Nghe nói nơi này có hệ thống cung cấp nước uống từ dòng suối trong khe núi, có rất nhiều đồng nghiệp lấy nước cho vào chai mang đi. Lục Già chụm tay vốc một ít nước, nếm thử một ngụm, đúng là rất ngọt.

Từ Gia Tu cười cho rằng cô cảm thấy ngọt là do tác động của tâm lý, Lục Già không cho là vậy, nhưng quả thực hiện tại mọi thứ đều rất tốt, tiếng nói tiếng cười không ngừng vang lên. Có mục tiêu, có bạn bè, còn có sự đồng lòng thì dù con đường phía trước có gian nan đến thế nào cũng không cảm thấy đáng sợ nữa.

Buổi chiều ba đội hợp lại cùng xuất phát lên núi Ngũ Phong, vừa đi vừa ca hát, nói nói cười cười. Thể lực của từng người không giống nhau, có người càng đi tốc độ càng giảm dần, nhưng cũng có những người giống như Janice càng đi càng phấn khởi, đi tuốt ở đằng trước dẫn đội.

Lục Già và Từ Gia Tu đi ở phía sau, phía trước cần người dẫn đường, nhưng đằng sau lại cần người kiểm soát. Chặng đi thứ hai bạn học

Tiểu Đạt đi chậm nhất, chậm đến mức ngay cả bạn tốt Thiệu Dật Phong cũng bỏ anh ta lại mà đi trước.

Tinh thần tập thể chính là phải quan tâm đến người cuối cùng của đội, Lục Già thấy bộ dạng nỗ lực của Tiểu Đạt cũng không nhẫn tâm thúc giục anh ta, dù sao ông chủ Từ Gia Tu vẫn còn nhẫn nại chờ đợi kia kìa.

Lục Già quay đầu nhìn Tiểu Đạt, Tiểu Đạt xách cái túi mua hàng, hồn hã hồn hển chạy đuổi theo, còn cố nói: Đối với nhiều đồng nghiệp nam mà nói, thử thách lớn nhất của họ là ở kilomet cuối cùng. Đáng lẽ hiện tại phải thả chậm tốc độ, bắt đầu nghỉ ngơi dưỡng sức rồi chứ.

Thử thách gì cơ? Lục Già vô cùng hiếu kỳ. Hay buổi chiều Từ Gia Tu đi chậm như thế này là do có liên quan đến thử thách kia.

Tiểu Đạt lôi chai nước từ trong túi mua hàng ra uống một ngụm, lấy hơi nói tiếp.

Chính là trận đấu có tên “kilomet cuối cùng”, hoạt động rèn luyện mở rộng của Ốc Á bắt đầu có trận đấu này từ năm trước. Những người tham gia toàn là các đồng nghiệp dũng mãnh nhất trong công ty, tiến hành ganh đua sức chịu đựng cực hạn của đàn ông. Nội dung của trận đấu chính là công người đi bộ hết một kilomet, tiền thưởng dành cho hạng nhất là 2000 đồng.

Nói đến đây, Tiểu Đạt có chút ngượng ngùng: "Năm trước tôi giành được tiền thưởng."

“Wow. . .” Lục Già kinh ngạc nhìn Tiểu Đạt, cô không tin, một chút cũng không tin.

"Thật đấy." Từ Gia Tu ở bên cạnh giải thích cho cô, "Người công và người được công đều được chia tiền thưởng, Tiểu Đạt là người được công."

Trời, đúng là có thể diện. Lục Già gật gật đầu, lại quay sang hỏi Tiểu Đạt.
"Vậy năm trước là ai công?"

Tiểu Đạt mặt mày hớn hờ: "Là Janice. . ."

Kỳ thực anh ta muốn nói, người được công trên lưng cũng rất mệt. Trận đấu năm trước, lúc chỉ còn mấy trăm mét cuối, Janice gần như vừa lồi vừa kéo anh ta về đích! Hơn nữa nếu trong quá trình đối phương mệt mỏi thì người được công có thể đảo thành người công, dù sao tiền thưởng cũng được chia đều.

Ha ha ha! Lục Già kéo tay Từ Gia Tu cười rộ lên, chợt nghĩ tới một chuyện, lập tức ngẩng đầu lên hỏi: "Năm trước anh có tham gia trận đấu đó không?"

Chắc Từ Gia Tu sẽ không là người được công rồi, thế liệu có phải anh đã công một nhân viên nữ nào đó, hay là một nhân viên nam nhu nhược giống như Tiểu Đạt hay không?

"Không tham gia, quá nhàm chán." Từ Gia Tu chậm rãi nói, rồi hỏi lại cô, "Anh tự giành lấy tiền trong túi của chính mình để làm cái gì?"

Cũng đúng. Lục Già cười càng thêm vui vẻ. Đúng là không biết xấu hổ, cho dù anh có tham gia thì cũng không nhất định sẽ thắng mà, Ốc Á đầu có thiếu đàn ông dũng mãnh.

Lục Già ngọt ngào nhìn Từ Gia Tu, không biết năm nay. . .

Đúng lúc này, Từ Gia Tu lại mở miệng nói: "Nhưng năm nay có thể nhàm chán một chút."

Ý? Lục Già mở to mắt.

Từ Gia Tu nói tiếp: "Một kilomet cuối cùng, anh sẽ công em."

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 43

Trong nháy mắt đã đến đường cái Nam Lĩnh um tùm cỏ cây. Ánh mặt trời chói mắt rực rỡ, dòng suối trong vắt chảy giữa khe núi, từng phiến đá xanh mướt màu rêu, cảnh sắc trong lành tươi mát. Xa xa là vô số núi đồi cao thấp uốn lượn đứng cạnh nhau, nối liền với đường chân trời xanh biếc.

Trận đấu “Một kilomet cuối cùng” sắp bắt đầu!

Lục Già ngẩng đầu nhìn Từ Gia Tu, anh thực sự muốn thử sao? Từ Gia Tu uống một ngụm nước suối rồi đưa chai nước qua, ý bảo Lục Già cầm giúp mình. Đồng thời, Từ Gia Tu cũng nhìn cô, dường như đoán ra được cô đang nghĩ cái gì liền nói: "Đừng hoài nghi bạn trai của em như vậy chứ."

Lục Già than thở: "Thì là. . . em hoài nghi cân nặng của mình ấy mà."

"Hừm?" Từ Gia Tu nghe xong, híp mắt nhú mày nhìn cô đánh giá: "Có tới 60 cân không?"

"Lăn ngay ——" Lục Già hét to.

Có một khoảng thời gian thể trọng của cô không nặng lắm, nhưng đầu năm nay được lão Lục nuôi rất tốt nên tăng cân lên không ít. Hiện tại hẳn là có giảm đi được một chút rồi. Hay cứ công thử trước xem sao? Lục Già giơ tay ôm lấy cổ Từ Gia Tu từ phía sau, hai người khá là ăn ý, Từ Gia Tu hơi khom lưng đã kéo được cô lên, ước lượng một hồi rồi nói: "Lục Già, em có thể béo thêm chút nữa đấy."

Ngọt quá đi à! Lục Già hí hửng, mím môi cười cười.

Mọi người được tự do tạo tổ, sau khi mấy em gái xinh đẹp của Ốc Á đều bị giành giật hết, thì Tiểu Đạt cũng trở thành một trong những mặt hàng bán rất chạy. Janice tựa người vào rào chắn bên đường nheo nheo mắt nhìn về phía “mục tiêu”, vẫy vẫy tay; Tiểu Đạt liếc mắt vừa thấy liền chạy trốn thật nhanh.

Cái gì đây? Chẳng phải năm trước cô và anh ta phối hợp rất tốt sao? Là ai liều chết kéo anh ta tới đích cuối để giành tiền thưởng chứ hả. . .

So với một đám đồng nghiệp nhiệt tình, đang tích cực chuẩn bị thi đấu, Diệp Ngang Dương tuyệt không cảm thấy hứng thú với cuộc thi “Một kilomet cuối cùng” này. Thứ nhất, cậu ta không thiếu tiền, 2000 đồng cũng chẳng hiếm lạ gì. Thứ hai, cậu ta không cần ân ái như người nào đó, cho nên làm gì mà phải tham gia để tự ăn khổ? Kết quả, Diệp Ngang Dương tuy nhìn rất bình thường; nhưng vì một mình có dáng vẻ thân nhiên lại trở nên nổi bật nhất, rất không bình thường. Thiệu Dật Phong đã tìm được một em gái ghép cùng, cô nàng chạy lại gần hỏi Diệp Ngang Dương vì sao cậu ta không tham gia, Thiệu Dật Phong trực tiếp giải thích giùm: "Đừng làm khó dễ tiểu Diệp tổng, thất lưng của cậu ấy không tốt."

Hứ! Diệp Ngang Dương vô cùng tức giận, thất lưng cậu ta không tốt chỗ nào?

Trận đấu bắt đầu, Lục Già ôm chắc lấy cổ Từ Gia Tu, quay đầu lại nhìn rồi nói với anh: "Diệp Ngang Dương thật sự muốn công Janice á. . ."

"Kệ cậu ta đi." Từ Gia Tu nói, dừng một chút rồi nói thêm, "Dù sao cũng đối lại nhanh thôi."

Quả nhiên, đại khái đi được chừng trăm mét, Diệp Ngang Dương cũng không nổi nữa. Janice không ngừng thúc giục kêu cậu ta đi quá chậm, hai người sắp thành cái đuôi nhỏ rồi. Diệp Ngang Dương bị giục liên tục đến

mất kiên nhẫn. Nhìn người ta nặng có mấy cân, còn Lâm Kiều Kiều cô nhìn lại xem mình nặng như thế nào. Diệp Ngang Dương dứt khoát bãi công: "Vậy cô công cho tôi coi."

Không thành vấn đề! Đổi đi! Quả thực Janice nhanh hơn nhiều so với Diệp Ngang Dương, vèo một cái đã đuổi kịp Lục Già và Từ Gia Tu, bắt đầu chạy song song. Lục Già kinh ngạc nhìn qua, Diệp Ngang Dương cũng hết sức hưng phấn, khiêu khích nhìn về phía Từ Gia Tu.

Từ Gia Tu vẫn giữ vững tốc độ như trước, không nhanh không chậm, còn quay sang nói với Diệp Ngang Dương: "Tôi rất hâm mộ cậu."

Diệp Ngang Dương cười hô hố.

Thật là hâm mộ sao? Làm trò! Janice hỏi Từ Gia Tu: "Lão đại, hay để tôi công anh đi vài bước, thế nào?" Nếu lão đại hâm mộ thật thì cô cũng chẳng ngại đâu.

"Cám ơn, tôi không cần." Từ Gia Tu khách khí từ chối. Lục Già ở trên lưng chủ động nói: "Từ Gia Tu, hay đổi để em công anh đi."

Thực ra Lục Già chỉ nói thế thôi, cô nghĩ Từ Gia Tu khẳng định sẽ không đồng ý. Ai dè Từ Gia Tu dừng một chút, không biết xấu hổ mà dứt khoát trả lời: "Được."

Được á? ! Thật là "được" ấy hả. . .

Vậy được! ! ! ! Lục Già khí thế ngút trời nhảy xuống, vòng ra phía trước Từ Gia Tu. Bạn trai, mời lên ngựa.

Tâm tình của Từ Gia Tu cực kỳ tốt: "Cố lên."

Cố lên. . .

Lục Già khẽ căn môi, thực sự bắt đầu cố gắng, nhưng vì sao, dù cô có cố đến mức nào thì cặp chân dài kia của Từ Gia Tu cũng không rời khỏi mặt đất xiu xiu. Hai người chiều cao chênh lệch, cô căn bản không thể nhắc Từ Gia Tu lên lưng mình, chắc phải bay lên mới được.

Lục Già tuyệt vọng: "Từ Gia Tu, anh ngoắc chân lên đây đi, ngoắc chân lên."

Như vậy?

Mà thôi, Lục Già bỏ cuộc.

Từ Gia Tu cười rộ lên, cười đến khoái trá. Lúc này Lục Già mới biết mình bị trêu đùa. Từ Gia Tu cùng cô dừng lại nghỉ ngơi, anh vươn tay vuốt vuốt sợi tóc dính trên trán cô qua một bên.

Lục Già đảo đảo mắt, chu môi hướng lên trên thối thối khí, thối tung sợi tóc trên trán.

Từ Gia Tu: Thực nghịch ngợm.

Có người lại bắt đầu ân ái, Diệp Ngang Dương ở phía trước quay đầu lại nhìn, cực kỳ không hài lòng liền vỗ vỗ bả vai Janice: "Đổi đi."

Janice trực tiếp thả hai tay, mệt mỏi than thở: "Tiểu Diệp tổng, tôi. . . chỉ chờ câu này của cậu."

Gió núi từ từ thổi tới, Lục Già lại quay lại trên lưng Từ Gia Tu. Từ Gia Tu nhân cơ hội nói muốn cô hát cho anh nghe, nhưng không ngờ cô hát thực sự rất khó nghe. Từ Gia Tu nói: "Năm đó em hát rất êm tai mà, chính là lần kiểm tra Lý lần đầu tiên ấy."

Anh còn dám nhắc lại nữa cơ à? Lục Già mặt dày hỏi: "Anh cảm thấy rất êm tai sao?"

"Ừ." Từ Gia Tu nói. Nhiều năm như vậy, anh vẫn nhớ rõ hình ảnh cô ca hát lúc đó, mặt hồng hồng, mắt mở to, và nhất là hát liền một hơi mà không thở dốc, vô cùng thuận miệng.

"Đúng rồi, bài em hát khi đó là của Châu Kiệt Luân à?" Từ Gia Tu hỏi.

Lục Già khóc, rất muốn véo mạnh tai của bạn trai mà chất vấn, anh vừa nói cô hát dễ nghe là lừa cô, lừa cô có đúng hay không? Nếu không thì làm sao anh có thể nhầm "Tình ngữ tình nguyện" thành bài hát của Châu Kiệt Luân được cơ chứ?

Sau một hồi vắt vẻo, rốt cục cũng đã gần đến đích cuối. Lục Già thấy được một lá cờ màu đang tung bay, không thể tin nổi Từ Gia Tu thực sự công cô trên lưng đi hết một kilomet. Trong lòng Lục Già đột nhiên hiện lên một ý nghĩ, về sau cô có thể nói cho con gái mình biết, năm đó ba của con bé công mẹ đi hết một kilomet hay không? Tương lai chưa biết thế nào, nhưng Lục Già đã bị ý nghĩ của chính mình làm cho cảm động rồi. Cô muốn sinh đứa nhỏ cho Từ Gia Tu.

. . . Từ Gia Tu chắc cũng thích con gái nhỉ. Lục Già vừa nghĩ vừa cười "hí hí".

Từ Gia Tu hỏi cô cười cái gì.

Lục Già chưa biết nói như thế nào, nhưng có một câu đã buột ra khỏi miệng: "Từ Gia Tu, em yêu anh."

Từ Gia Tu cũng cười rộ lên: "Mới có một kilomet mà đã cảm động rồi, dễ dàng cảm động như vậy sao?"

Ai bảo thế. Lục Già chợt nhớ tới hình ảnh hồi nhỏ mình hay ghé vào bả vai của lão Lục, liền nói: "Từ Gia Tu, nếu về sau chúng ta có con gái, khẳng định con bé sẽ rất thích bả vai của ba nó." Thật kỳ lạ, nhưng không hiểu sao

Lục Già lại cảm thấy rất xúc động, dường như cảm giác an toàn đã mất nhiều năm về trước đột nhiên quay lại vậy.

Từ Gia Tu vốn còn đang có vẻ mặt trêu đùa, lúc này cũng bị ý tưởng dâng trào của Lục Già làm cho nội tâm trở nên mềm mại. Anh nói: "VẬY về sau em không được ghen đâu đấy."

Lục Già "Ừm" một tiếng.

Từ Gia Tu: "Nói được thì phải làm được đấy nhé."

Hừ hừ, Lục Già bất mãn, nhưng vẫn nhẹ nhàng "Ừ" một câu.

Từ Gia Tu nở nụ cười, chậm rãi nói tiếp: "Có người vừa nói sẽ sinh con gái cho anh, nói được nhất định phải làm được nha."

Lục Già ngậy người nửa giây, sau đó duỗi tay giơ ra phía trước, tạo ký hiệu "OK" ở trước mắt Từ Gia Tu. Có thấy không?

Từ Gia Tu: Ừ, có thấy.

Lục Già thuận lợi "chạm đất" ở đích cuối, Từ Gia Tu không tính là nhanh nhưng cũng không chậm, một đường chỉ cần an ổn không cần nhanh. Hạng nhất thì có gì quan trọng, quan trọng là người cùng anh ngắm cảnh sắc ven đường là ai mà thôi.

VẬY người giành hạng nhất rốt cuộc là ai?

Cách đó không xa, Janice và Diệp Ngang Dương gần như đều kiệt sức, hai người dùng phương thức thay phiên nhau công mà đi tới đích. Diệp Ngang Dương mệt đến nỗi căng chân run rẩy, đưa ra thỉnh cầu: "Kiều Kiều, cô công tôi vào khách sạn đi, 2000 tiền thưởng tôi cho cô hết, không cần chia nữa."

"Không thành vấn đề." Janice vui vẻ đồng ý, không biết mệt là gì, lập tức "chân chó" cúi người, "Tiểu Diệp tổng, mời!"

Diệp Ngang Dương ghen hòng nói không nên lời. Vật vã suốt một đường như vậy, rốt cuộc cậu ta được cái gì đây?

Ngày hôm nay diễn ra hoạt động rèn luyện toàn công ty, với cương vị là Boss lớn, đương nhiên Từ Gia Tu sẽ có phát biểu đôi lời. Buổi tối, mọi người ở khách sạn trên núi dùng cơm, ai nấy đều ăn ngấu ăn nghiến. Từ Gia Tu đứng lên phát biểu, anh nói rất đơn giản, lời chào đầu cũng không có, chỉ có vài câu thể hiện rõ tư tưởng.

Từ Gia Tu nói: "... Văn hóa của Ốc Á chính là đoàn kết, sáng tạo và phát triển, mọi người cùng nhau theo đuổi giấc mơ chung. Những năm qua, tất cả đã rất nỗ lực, Ốc Á phát triển rất tốt, nhưng vẫn còn khoảng cách khá xa so với lý tưởng ban đầu của tôi. Chặng đường sau này của Ốc Á còn rất dài. Tôi tin rằng, Ốc Á ngày càng trưởng thành thì các thành viên trong Ốc Á cũng như vậy. Giống như hoạt động rèn luyện mở rộng được tổ chức ngày hôm nay, là một thử thách để khiêu chiến chính mình, để vượt qua khó khăn, như vậy Ốc Á nhất định sẽ có một tập thể đội ngũ thật ưu tú, thật cường đại, bách chiến bách thắng. Hôm nay, có tôi ở đây cùng mọi người nỗ lực, cảm ơn mọi người!"

Tất cả vỗ tay, lời nói của Từ Gia Tu khiến tâm tình của Lục Già có chút sục sôi. Đúng lúc này, Diệp Ngang Dương ở bên cạnh cô mở miệng, "phá hủy" hình tượng của Từ Gia Tu: "Chật chịt, lười quá."

Lười? Lục Già không hiểu: "Lười là sao?"

"Mấy lời này tôi đã nghe rồi." Diệp Ngang Dương nói, "Năm trước Từ bại hoại cũng nói y như vậy, chỉ sửa mấy chữ thôi."

Cái gì? Lục Già: "..."

Diệp Ngang Dương ho khan vài tiếng: "Chờ coi, lát nữa nhất định Từ bại hoại sẽ nói: hôm nay mọi người đều đã vất vả, sau khi về phòng thì nên ngủ sớm một chút."

Quả nhiên, đúng là Từ Gia Tu có nói như vậy.

Lục Già nhìn Từ Gia Tu ở phía trước, thấy thật buồn cười. Làm sao bây giờ, cô vẫn cảm thấy bạn trai mình rất “soái”, rất có sức quyến rũ đấy. Mười bảy tuổi và hai bảy tuổi, ở thời điểm nào, đối với Từ Gia Tu, Lục Già vẫn có một sự sùng bái nhất định, chỉ là tâm tình có hơi khác một chút mà thôi.

Đây là lần đầu tiên Lục Già có được một tấm ảnh chụp chung với Ốc Á, cô đứng ở bên cạnh Từ Gia Tu, Từ Gia Tu đưa tay tùy ý khoác lên vai cô, mọi người đều hớn hở nhìn vào máy ảnh. Sau đó, cô và Từ Gia Tu có được bức ảnh chụp chung đầu tiên, mà tấm ảnh này cũng là do chị Hồ Lan gợi ý nên mới có. Cả công ty chụp chung xong, các đồng nghiệp bắt đầu chụp ảnh lẫn nhau, rất nhiều người tìm đến Từ Gia Tu để chụp cùng. Ai đến Từ Gia Tu cũng không cự tuyệt, mãi cho đến khi chị Hồ Lan cười hỏi: "Từ tổng, Lục Già, hai người có chụp riêng một kiểu không?"

Cô nhìn về phía Từ Gia Tu. Từ Gia Tu gật gật đầu, nghiêm túc nói: "Thực ra là có muốn chụp một mình một tấm."

Lục Già xoay người bước qua, Từ Gia Tu lơ đãng vươn tay giữ lấy thắt lưng cô, không biểu hiện quá thân mật, nhưng lại tình cảm khó nói nên lời.

—— "Tách" một tiếng, bức ảnh đầu tiên hai người chụp chung ra đời.

Lục Già qua chỗ chị Hồ Lan lấy ảnh chụp, rồi cho vào phần lưu trữ hình ảnh của "Thập Quang", quý trọng kỷ niệm.

...

Ban đêm, khi Lục Già về tới chung cư Thanh Niên đã là 21 giờ. Chuyện đầu tiên khi Janice về đến nơi là chạy ngay vào toilet tắm rửa sạch sẽ. Tuy vậy vẫn không quên lo cho Lục Già một thân mồ hôi giống như cô: "Bảo bối, sang bên lão đại tắm đi, bên đó có hai toilet đấy."

Lục Già: "(◉v◉)." Kiêu Kiêu, tôi một đi không trở lại thì sao. . .

Janice nghĩ nghĩ: "Hay cô tắm ở đây cũng được, tôi sang chỗ lão đại?"

"Tôi đi." Tôi đi là được chứ gì! Lục Già hùng hùng hổ hổ chạy lên lầu, nhanh chóng lấy áo ngủ và nội y. Nhưng lúc này lại phát sinh ra một vấn đề, cô nên chọn kiểu khiêu gợi, thanh thuần, hay là đáng yêu đây?

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 44.1

Lục Già xuống lầu, phát hiện ra di động có một tin nhắn mới của Từ Gia Tu: "Qua đây giúp anh một chút."

Lục Già đại khái cũng đoán ra được là có chuyện gì, cô ôm quần áo sạch nhanh chóng rời khỏi phòng. Từ Gia Tu mở cửa cho cô, anh đã tắm sạch sẽ, trên người mặc một bộ quần áo kẻ ngang màu xám trắng, tóc ẩm nhẹ nhàng khoan khoái, cơ thể toát ra mùi hương sữa tắm nhàn nhạt quen thuộc. Từ Gia Tu nhìn Lục Già ôm quần áo trong tay, ý cười trong mắt càng thêm rõ ràng: "Janice lại đuổi em ra ngoài hả?"

Lục Già ngược mắt, nói vừa đủ nghe: "À thì. . . cho em dùng nhờ toilet để tắm, có được không?" Thế nếu anh có rắc tâm khác thì cô chịu chứ?

"Ồ." Vẻ mặt Từ Gia Tu nhu hòa, vươn tay đóng cửa lại. Đối với cô, anh có thể từ chối điều gì sao?

Trước khi đi tắm, Lục Già giúp Từ Gia Tu dán miếng dán giảm đau. Cái này cô mua trên đường đi về nhà, Từ Gia Tu nói không cần tới nó; tuy rằng nhìn bạn trai quả thực không có vấn đề gì nhưng Lục Già vẫn lo ngày mai cơ bắp anh sẽ bị đau nhức. Từ Gia Tu có thói quen rèn luyện sức khỏe cực tốt, dáng người nhìn gầy gầy vậy thôi nhưng cởi đồ ra lại rất rắn rỏi. Diệp Ngang Dương nói trước kia Từ Gia Tu có biệt danh là “cây gậy”. Vì muốn thoát khỏi biệt danh này, Từ Gia Tu đã ra sức chơi bóng từ hồi tiểu học. "Đừng nhìn hiện tại Từ bại hoại có da có thịt mà lầm tưởng, hồi nhỏ bị kêu là ‘cây gậy’ một chút cũng không sai." Mỗi lần Diệp Ngang Dương nhắc đến việc đáng xấu hổ của Từ Gia Tu thì đều vô cùng hào hứng, nói liên thoảng không ngừng.

Từ Gia Tu trực tiếp cởi áo ở trước mặt Lục Già, cũng không phải là chưa từng nhìn thấy bao giờ, nhưng dưới ánh đèn sáng bừng của phòng khách, cô vẫn có chút giật mình. Lục Già dán miếng dán lên bả vai Từ Gia Tu, hương vị thuốc bắc nồng đậm, đầu ngón tay của cô vô tình chạm vào làn da anh, không tự chủ được nóng lên. Từ Gia Tu quay đầu nhìn Lục Già, bỗng dưng nở nụ cười, so với ánh đèn còn chói mắt hơn.

Ha ha ha ha. Lục Già cũng bật cười theo, cô đứng dậy muốn đi vào phòng tắm, Từ Gia Tu ở phía sau mở miệng nói: "Mời dùng phòng tắm tầng trên."

Lại còn mời nữa cơ!

Có người nói, những người yêu nhau lâu dần sẽ có tính cách tương tự nhau, cả khẩu vị, thói quen và cảm giác. . . đều sẽ thay đổi. Chúng ta là những cá thể hoàn toàn độc lập trên thế giới, nhưng vì tình yêu mà không ngừng tiến tới gần đối phương, bắt chước, học tập, xâm nhập vào cuộc sống của nhau.

Lục Già tắm xong, theo thói quen dọn dẹp sạch phòng tắm mới đi ra ngoài. Từ Gia Tu vẫn ngồi ở phòng khách dưới lầu, thấy cô đi xuống liền nói: "Janice đã khóa cửa rồi, đêm nay em phải ngủ ở chỗ anh thôi."

Cái miệng này đúng là khiến người ta chán ghét. Lục Già chậm rãi bước xuống: "Em gõ cửa gọi là được mà."

Còn muốn đi? Từ Gia Tu cười cười, nghiêng đầu, tiếp tục mở miệng nói: "Lục Già, qua đây, anh cho em xem cái này."

Lại dùng chiêu đó rồi! Nhưng Lục Già vẫn cứ đi qua. Cái gì vậy? Từ Gia Tu kéo cô ngồi xuống sofa, Lục Già nhìn màn hình laptop, lập tức thấy một hình ảnh rất thu hút, là "Thập Quang".

"Có thích không?" Từ Gia Tu hỏi.

Lục Già gật gật đầu, rất thích.

"Cái này là 'Thập Quang' của chúng ta, cho nên nó không chỉ phải trở thành một sản phẩm tốt mà còn phải là một tác phẩm xuất sắc." Từ Gia Tu nói, ngón tay thon dài tiếp tục “múa” trên bàn phím, sau đó giao diện trang web thay đổi, chuyển sang màu xanh nước biển đậm, trên cùng có vô số ngôi sao nhỏ lóe sáng, . . .

Thật là đẹp. Lục Già tựa vào cánh tay Từ Gia Tu, thời gian, kỷ niệm. Cô và anh không cẩn thận đã bỏ lỡ mất khoảng thời gian tươi đẹp nhất, nhưng thật may là đã không bỏ lỡ nhau, cho nên hiện tại mới có thêm một cơ hội nữa tạo ra “Quãng thời gian tươi đẹp giữa hai chúng ta”.

"Có mệt không?" Từ Gia Tu hôn nhẹ, khàn khàn hỏi cô.

"Em vẫn ổn." Lục Già cũng hỏi anh, "Anh thì sao?"

Từ Gia Tu mỉm cười, trực tiếp ôm lấy cô nhấc bổng lên, đi lên lầu.

Trong phòng ngủ chỉ bật một bóng đèn, ánh sáng mờ ảo. Trong không gian tranh tối tranh sáng ấy, từng chiếc cúc áo được cởi ra, Lục Già nghe thấy tiếng trống ngực của mình đập liên hồi thật rõ ràng. Tay cô vòng ra vuốt ve tấm lưng rộng lớn của Từ Gia Tu, cảm thụ cơ bắp rắn rỏi của người đàn ông này. Cảm xúc như nước chảy cuồn cuộn, cô không quá hoảng loạn hay ngượng ngùng, nhưng cứ nghĩ đến bốn chữ “da thịt thân thiết” thì gò má vẫn hơi phấm hồng. Có vài lời, chỉ có thể tự mình kiểm nghiệm thì mới cảm nhận hết được sự tuyệt vời ẩn trong từng câu chữ.

Từ Gia Tu chống tay, bao trùm lấy cô, chậm rãi dán sát.

Hai người đã cởi hết quần áo, quanh chớp mũi Lục Già phảng phất hương vị của anh lẫn với mùi thuốc bắc của miếng dán giảm đau. Từ Gia Tu nhẹ nhàng đè lên cô, Lục Già có cảm giác linh hồn mình dường như cũng đang bị đè nặng, cam tâm tình nguyện nằm trong lòng anh. Từ Gia Tu lẳng lẳng

nhìn cô, con người đen nhánh như có hai luồng lốc xoáy nhỏ, khiến người ta muốn trầm luân.

"Lục Già, anh muốn từ lâu lắm rồi." Từ Gia Tu thì thầm bên tai cô, thân thể anh rõ ràng đã có biến hóa, còn hỏi, ". . . Cảm nhận được không?"

"Ừm. . ." Lục Già ôm lấy anh, hai tay không nhịn được vuốt ve, muốn gần gũi thêm chút nữa.

Kỳ thực, Từ Gia Tu đã sớm biết về chuyện tình dục giữa nam nữ. Nhưng từ nhỏ được tiếp nhận sự giáo dục nề nếp của ông bà ngoại, cho nên có một số việc dù biết anh cũng không làm thử, lại càng không giống một số người đàn ông lấy chuyện chơi đùa phụ nữ làm thú vui. Đối với Từ Gia Tu mà nói, tình dục có thể chia sẻ, nhưng chỉ có thể chia sẻ với người mình yêu, nếu không nó chỉ là dục vọng tầm thường của con người chứ không phải là yêu. Và trên hết là không có cảm giác thân mật trao đổi như anh và Lục Già hiện giờ.

Sau khi kết thúc kỳ thi Đại học, mùa hè năm ấy cậu của Từ Gia Tu thường cho anh một chuyến du học đến Châu Âu. Dù sao sớm hay muộn cũng phải ra nước ngoài, đi trước xem xét tình hình cũng tốt. Nhưng anh lại không đi, mà vẫn giữ thói quen cũ dù không có việc gì cũng gọi bạn học cũ đến chơi bóng ở sân vận động trung học Đông Châu. Thường xuyên đến mức bác bảo vệ còn phải kêu lên: "Mấy đứa tốt nghiệp hết rồi mà sao cứ hai ba ngày lại về đây một lần thế?"

Mùa hè năm đó, trung học Đông Châu thật yên tĩnh, khối lớp mười một còn chưa bắt đầu học thêm, cái nóng ập tới, không một chút gió; Từ Gia Tu cùng mấy nam sinh đánh bóng đến mệt mỏi, liền dứt khoát nằm nghỉ dưới bóng cây, nghe tiếng ve kêu râm ran không ngừng. . . Anh đưa mắt nhìn mặt trời đang từ từ lặn xuống, tâm tình phiền chán khó tả.

Thi Đại học xong, thời gian cũng giống như tâm tư, chuyển động mãi không dừng.

Ban ngày chơi bóng nóng nực, đêm khuya lại mộng mị, khi tỉnh lại người đã ướt một tầng mồ hôi; sau đó toàn thân vô lực, nhưng dường như có thứ gì đó bên trong thân thể anh phá kén chui ra ngoài.

Năm đó lên Bắc Kinh nhập học, Từ Gia Tu đi chung với rất nhiều bạn học cũ, trong đám bạn hầu như đều quen biết đó, anh lại không thấy được khuôn mặt mà mình muốn tìm kia. Từ Gia Tu cùng một bạn nam khác ngủ trên một chiếc giường hai tầng trong phòng riêng, chiếc giường hai tầng đối diện là một đôi tình nhân. Ban đêm người đàn ông kia di chuyển xuống giường dưới, sau đó là tiếng rên rỉ khó có thể kìm nén của cô gái. Anh trực tiếp mở cửa đi ra ngoài, gặp một người bạn đang hút thuốc liền xin một điếu. Lần đầu tiên hút thuốc, khói thuốc lá ngập trong miệng mũi làm anh ho sặc sụa. Có một số việc rõ ràng không liên quan gì đến anh, nhưng nó lại tồn tại trong ký ức; từ đó về sau, anh vẫn cảm thấy chuyện đó rất ghê tởm.

Đối với Từ Gia Tu năm 19 tuổi mà nói, tình cảm của anh chính là mùa hè, là tiếng ve kêu, là Lục Già của lớp bên cạnh.

Sau đó anh phát hiện ra, tình cảm cũng có thể là loại hành vi xằng bậy, không có ý thức trên xe lửa này.

Thật ra thì khi đó Từ Gia Tu không cảm thấy Lục Già thực sự quan trọng. Anh và cô chỉ được coi là bạn học cùng khối, bình thường cũng không quá thân thiết. Vậy mà cô gái không quan trọng kia, sau nhiều năm như vậy lại trở thành ký ức độc nhất vô nhị trong thời thanh xuân của anh. Không quan trọng nhưng lại là điều không thể thay thế. . .

Từ Gia Tu nâng gáy Lục Già, cúi đầu hôn cô, vừa gặm vừa cắn, răng môi giao nhau. Từ sâu trong thân thể nổi lên ngọn lửa: lửa đốt càng lúc càng

mãnh liệt, Từ Gia Tu có cảm giác như mình trở lại mùa hè năm đó, trong lòng có tiếng ve kêu râm ran.

“ Ừm” Tiếng ngâm khe khẽ thốt ra khỏi môi Lục Già, trong buổi tối tốt đẹp này đặc biệt uyển chuyển dễ nghe.

Từ Gia Tu bắt đầu tiến vào, chậm rãi mà kiên định. Vật đó chen được một xúu vào bộ phận nho nhỏ kia, khao khát muốn tiến vào thật sâu sau đó, sao lại không chen vào được nữa?

Lục Già từ từ mở mắt ra, thấy gò má Từ Gia Tu ửng đỏ, khuôn mặt đã rịn ra một tầng mồ hôi mỏng.

Làm sao giờ nhỉ?

Từ Gia Tu không muốn để cô chú ý đến sự cố vừa rồi, cúi xuống tiếp tục gặm cắn, làm Lục Già phân tâm; còn bên dưới thì tiếp tục cố gắng đưa vào, cuối cùng cũng được một chút.

Nhưng ngay sau đó, Lục Già cảm nhận được đầu của dị vật kia đang cắm vào cơ thể mình, cô theo bản năng lui về phía sau tránh né. Khổ cho người nào đó thật vất vả mới chen vào một phần lại tuột đi ra .

Sự kết hợp thân mật vừa rồi, cả anh và cô đều có cảm giác rõ ràng, tâm tình và thân thể đều nổi lên hưng phấn.

Từ Gia Tu còn nói những câu ân ái giữa các đôi tình nhân như để trấn an. Anh không ngừng gọi Lục Già, Lục bảo bối, còn gọi cô là tiểu Diêm vương. Đáy lòng Lục Già mềm mại, tình cảm từng giọt tràn ra. Từ Gia Tu lại hôn cô một lần nữa, đầu lưỡi cuồng nhiệt xông vào, môi mấp máy mơ hồ lên tiếng hỏi: “ Lục Già em có sợ đau không hửm?” Có sợ hay không ?

Anh muốn làm cái gì? Giờ phút này Lục Già không thể rút lui được nữa, cô nói: ". . . Không sao."

Từ Gia Tu nhìn cô thật sâu, không lên tiếng, sau đó dừng mãnh động thân một cái, không cho cự tuyệt, toàn bộ xuyên thẳng vào.

Cô ngất! Trong mắt, Lục Già đau đến chảy nước mắt, nói cũng không ra lời. Hu hu, Từ bại hoại đáng chết!

.....

Qua nửa đêm, trời bất chợt đổ mưa, từng giọt nước tí tách rơi xuống cửa sổ sát đất của phòng ngủ. Mùa này mưa nhiều, tiếng mưa bên ngoài càng khiến bên trong phòng ngủ đặc biệt an tĩnh bìn rịn. Lục Già nằm gọn trong lòng Từ Gia Tu, anh và cô đều không ngủ, rõ ràng cả hai rất mệt nhưng vẫn thức nói chuyện cùng nhau.

Từ Gia Tu vuốt tóc Lục Già, hỏi cô vì sao kỳ nghỉ hè sau khi thi Đại học xong lại không ở khu nhà dành cho giáo viên của trường nữa.

Ai nghỉ hè còn ở lại trường học nữa chứ? Lục Già nhớ lại, cô đi du lịch ở Hải Nam về thì đến nhà ông bà nội, sau đó lại tới nhà bà ngoại. Lúc ấy cô vừa đen vừa gầy, nhưng có cao thêm được một chút. Sau đó bác họ bên đảng nội sống ở Bắc Kinh nhiệt tình rủ cô ra đó chơi, nói là để thích ứng trước với hoàn cảnh, cho nên cô đi luôn không về trường nữa.

Đại học thật sự có rất nhiều thứ mới mẻ, ngẫu nhiên cô sẽ nhớ tới Từ Gia Tu đang học ở một ngôi trường khác. Có mấy lần Lục Già muốn đi tìm anh, giống như bạn học cũ kiêm đồng hương tìm nhau vậy; nhưng nghĩ lại chuyện anh đã từng từ chối cô, có lẽ là không thích rồi, cho nên bỏ qua, không muốn quấy rầy thêm. Tình cảm yêu mến dành cho Từ Gia Tu của Lục Già vẫn không thay đổi, khi biết được tin anh xuất ngoại, cô thực sự thấy mừng cho anh. Trong mắt Lục Già, Từ Gia Tu lúc nào cũng rất lợi hại, cô muốn thấy anh thành công, không nhất thiết muốn anh phải thuộc về

mình. Huống hồ đến học ở một ngôi trường rộng lớn hơn, cô cũng không phải là nhân vật quá xuất chúng nổi bật gì, những cô gái xinh đẹp và tài năng có rất nhiều. Cô chỉ là tiểu Diêm vương của trung học Đông Châu mà thôi.

Lục Già hơi ngửa đầu, nhìn khuôn mặt tuần tú gần trong gang tấc, ánh mắt tràn đầy tình nồng ý đậm. Thật tốt, cô vẫn có được người đàn ông cô yêu nhất.

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 44.2

Ngày hôm sau, Lục Già tỉnh lại ở trên giường lớn mềm mại, híp híp mắt. Từ Gia Tu vẫn còn đang ngủ, lông mày kiên nghị nam tính nhưng mi mắt cong cong lại rất giống con gái. Đột nhiên, một bàn tay vòng qua ôm chặt lấy cô, người nào đó trở mình một cái.

Anh đã tỉnh rồi?

Từ Gia Tu muốn hôn Lục Già, nhưng cô nhanh chóng che miệng lại không cho. Môi của Từ Gia Tu dừng trên mu bàn tay cô, “chỗ nào đó” lập tức thức tỉnh. Chết mất thôi, không chịu không chế gì cả.

"Không được, lát nữa còn phải đi làm. . ." Lục Già nói.

"Có mệt không, anh cho em nghỉ phép." Từ Gia Tu nói.

Lục Già vui vẻ, dí dỏm đáp lời: "Cám ơn ông chủ đã thông cảm." Chỉ có điều việc đó là không cần thiết.

Từ Gia Tu cũng cười, chôn mặt vào cổ cô hít hà: "Không phải với ai anh cũng thông cảm vậy đâu, chỉ với em thôi." Sau đó anh lại vươn tay vuốt vuốt tóc cô, vừa lòng mới thu tay lại.

Người xấu!

Từ Gia Tu đứng lên đi rửa mặt trước, Lục Già nhân lúc anh rời khỏi vội vàng bật dậy, xốc chăn lên. Cô muốn nhìn thấy “dấu vết” trong truyền thuyết kia, đúng lúc này, Từ Gia Tu bất ngờ quay lại, tựa vào một bên nhìn cô chăm chăm: "Lục Già, em đang làm gì thế?"

Lục Già ngã phịch xuống giường, lắc lắc đầu.

Từ Gia Tu nhíu mày, quyết không bỏ qua: "Tìm cái gì hả?"

Đúng vậy, có tìm, tìm . . . lạc hồng ấy. Mất mặt quá, Lục Già trực tiếp vùi mặt vào trong chăn, xin anh đừng lo cho cô nữa mà!

Sao có thể mặc kệ được chứ, Từ Gia Tu đi tới, cười hỏi: "Anh giúp em tìm nhé?"

"Không cần!" Lục Già nhanh chóng ngẩng đầu, "Em chỉ đang giúp anh gấp chăn thôi." Đúng, chính là gấp chăn!

"À." Từ Gia Tu cười khẽ hai tiếng, xoay người bước đi, được vài bước lại quay đầu lại nói: "Không cần gấp chăn đâu."

Lục Già vẫn cứ gấp chăn gọn gàng chỉnh tề, nhưng lại chẳng tìm thấy "nó" đâu cả, hu hu!

Mà.... Từ Gia Tu không hỏi cô tại sao lại thế à?

Thôi vậy!

Hôm nay đi làm, rất nhiều đồng nghiệp than thở sáng nay ngủ dậy thắt lưng nhức mỏi, chân thì đau. Lục Già cũng có một chút nhưng không quá nghiêm trọng. Sau đó có một đồng nghiệp lên tiếng chia sẻ kinh nghiệm: "Sau khi đi dã ngoại về chúng ta không nên nằm xuống ngủ luôn, mà phải vận động một chút thì sẽ tốt hơn nhiều đấy."

Lục Già nghe xong thì bừng tỉnh, đúng là cô và Từ Gia Tu sau khi trở về có làm một hồi vận động, à, thì chính xác là hai lần.

Buổi sáng, Từ Gia Tu bề bộn nhiều việc, còn ở lầu dưới cũng tất bật cho chạy thử chương trình. Janice đứng ở bên cạnh, Thiệu Dật Phong nhận xét một vài điểm kỹ thuật quan trọng, anh ta nói và nói, Lục Già ghi và ghi.

Lục Già tranh thủ chớp mắt một lát, khi tỉnh lại lại bắt đầu công việc. Cô còn giúp Tiểu Đạt làm một bài về quản lý tài chính, vấn đề chi phí tính toán khá rườm rà, cứ như thế Lục Già chậm rãi khôi phục lại tinh thần.

Janice hỏi Từ Gia Tu: "Lão đại, buổi chiều công bố kết quả chạy thử được hay chưa?"

"Buổi chiều tôi phải đi ra ngoài có chút việc."

Đi chỗ nào?

Buổi chiều, Từ Gia Tu xuống lầu, trên người mặc áo POLO trắng, kết hợp với quần dài màu vàng nhạt, dáng vẻ thoát nhìn vô cùng hợp với câu 'ngọc thụ lâm phong, thanh nhã tuấn kiệt'. Anh muốn đi ra ngoài? Đi đàm phán hợp đồng sao?

Từ Gia Tu bước tới hỏi Lục Già: "Công việc thế nào rồi?"

"Đã hoàn thành tương đối." Lục Già trả lời, công việc của cô hôm nay không nhiều lắm.

"Theo anh ra ngoài một chuyến."

Cô cũng phải đi sao?

Lục Già đi theo Từ Gia Tu xuống gara ngầm của tòa nhà Khoa Vũ, Từ Gia Tu dùng xe của công ty. Cô ngồi vào ghế lái phụ, tự giác thắt dây an toàn, sau đó lại hỏi: "Rốt cuộc là đi chỗ nào?"

"Đi chơi bóng." Từ Gia Tu nói, tâm tình có vẻ không tệ, còn nói đùa một câu, "Dẫn em đi trốn việc."

Lục Già nghiêng đầu, nghĩ nghĩ, anh muốn dẫn cô đi trải việc đời đó hả?

Hôm nay có hoạt động của các nhân vật trong thương giới thành phố Đông Châu, địa điểm đương nhiên không là đâu khác ngoài sân Golf. Mấy năm nay, kiểu bàn chuyện làm ăn trên bàn rượu đã dần trở nên lỗi thời, mọi người có xu hướng chơi Golf bàn chuyện hợp đồng nhiều hơn. Trời xanh mây trắng, hoa cỏ tươi mát, chuyện trò vui vẻ.

Từ Gia Tu nói: "Đều là học đòi văn vẻ thôi."

Lục Già có chút thẹn thùng, nói thẳng: "Nhưng em chưa. . ." Các thứ như bóng rổ, bóng chuyền, bóng bàn, yo-yo, ngay đến khúc côn cầu cô còn chơi qua vài lần, mà chưa từng đánh Golf lần nào.

Từ Gia Tu: "Không sao, đến đó anh dạy em."

Lục Già "À, à", kỳ thực trong tiềm thức cô vẫn cảm thấy do dự, cô sợ làm anh mất mặt.

Mà thôi, cô có sắc đẹp cơ mà, sắc đẹp không đủ thì vẫn còn da mặt dày ở đây. Lục Già cười rộ lên, kéo gương chắn ở trong xe xuống nhìn nhìn, khí sắc không tệ!

Sân Golf Thiên Bích Hồ của Đông Châu được xây dựng trong hai năm nằm bên cạnh núi. Nơi đây tập trung rất nhiều các khu nghỉ dưỡng vui chơi rèn luyện, Lục Già đã từng nghe nói nhưng chưa đến đây bao giờ. Quần áo cô mặc hôm nay cũng tương đối thoải mái, chỉ cần mua thêm cái mũ lưỡi trai đội vào thì cũng giống như ai. Hôm nay người đến hầu như đều là thương nhân, liếc mắt nhìn một vòng có thể thấy được rất nhiều doanh nhân thành đạt, cùng người phụ nữ ở bên cạnh họ. Lục Già vụng trộm hỏi Từ Gia Tu một vấn đề. Từ Gia Tu nói anh cũng không biết rõ lắm nhưng vẫn trả lời: "Có vài người thì đúng là vợ thật, còn một số khác thì khẳng định là giả."

Lục Già gật gật đầu, thì cô cũng là giả mà. Từ Gia Tu dẫn cô tới chiếc xe điện màu vàng, vòng qua núi mà lên.

Hai người tới không sớm, lúc lên đến nơi đã có người chờ sẵn. Bên cạnh người đó là một cô gái xinh đẹp kiều diễm, đang mỉm cười vẫy vẫy tay.

Là Tống Tuyên Hi và bạn gái của anh ta.

"Từ tổng, chúng tôi đợi anh một lúc rồi đây." Tống Tuyên Hi cầm gậy Golf quay đầu sang nói.

"Do chúng tôi tới muộn." Từ Gia Tu cười, tiếp nhận cây gậy đánh Golf của cậu bé nhặt bóng đưa qua, tay còn lại thì kéo Lục Già đi tới.

Lục Già nhận được không ít ánh mắt nhìn chăm chú từ những người ăn mặc sang trọng xung quanh. Từ Gia Tu ôm lấy cô, lên tiếng giới thiệu: "Lục Già, người của Ốc Á, cũng là —— của tôi."

Từ Gia Tu tạm dừng một chút, mọi người đều cười rộ lên.

Thế rốt cuộc cô là gì của anh? Tình nhân? Bạn gái? Hay là Ưu Nhạc Mỹ (một loại trà sữa)? Lục Già âm thầm nguyên rủa trong lòng, còn Từ Gia Tu thì vẫn thản nhiên cười, không nhanh không chậm nói thêm một câu: "Chúng tôi sẽ mời mọi người uống rượu mừng nhanh thôi."

Ai nấy đều giật mình, vội vàng nói: "Chúc mừng Từ tổng, chúc mừng cô Lục."

Lục Già nhin không được đảo mắt mấy vòng, ai muốn gả cho anh chứ, hừ. . . Có chút vui vẻ, nhưng vẫn khẽ nhướng mày.

Đúng lúc này, Tống Tuyên Hi nhìn qua: "Từ tổng, có nhã hứng thi đấu một chút không?"

Từ Gia Tu: "Là vinh hạnh của tôi."

Tống Tuyền Hi và Từ Gia Tu đi chơi bóng, Lục Già nhìn bộ dạng chắc chắn của Từ Gia Tu, thoáng suy nghĩ, tất cả mọi việc anh đều nắm chắc trong tay rồi sao?

Mặt trời trên đỉnh đầu tỏa ra ánh sáng mãnh liệt, nhóm phụ nữ không hẹn mà gặp đều đi ra chỗ ô lớn ngồi uống nước thư giãn. Bạn gái của Tống Tuyền Hi chủ động gọi Lục Già: "Chị Lục, chúng ta cũng ra đó ngồi đi."

Lục Già nói với Từ Gia Tu mấy câu rồi đi theo cô gái trẻ xinh đẹp này sang bên cạnh nghỉ ngơi. Đúng rồi, Lục Già còn chưa biết tên của cô ấy, cô gái tự lên tiếng giới thiệu: "Em tên là Lộ Lộ."

Lục Già: "Chào em, Lộ Lộ."

Tới lúc cả hai ngồi xuống, cô gái không còn nhiệt tình như vừa rồi nữa, ngồi một mình trên ghế nằm màu trắng tự bôi kem chống nắng và trang điểm lại. Lục Già kéo mũ lưỡi trai thấp xuống che mặt, khẽ nhắm mắt.

Cô gái này còn khá trẻ, chắc khoảng mới hai mươi. Lục Già không muốn nghe lén, nhưng vẫn loáng thoáng nghe thấy tiếng nói chuyện qua video với bạn bè của cô gái. Giọng điệu vẫn còn chút khoa trương như mấy em gái mới lớn: "Có biết hôm nay mình ra ngoài với ai không? Là Tống Tuyền Hi, Tống Tuyền Hi của Tư Tâm Đặc đấy!"

Tống Tuyền Hi. . .

Đối phương trả lời lại rất nhanh: "Wow, còn có ai nữa không?"

Cô gái quay đầu nhìn sang bên cạnh, sửa lại cách nói một chút: "Còn có Từ Gia Tu, thật sự rất đẹp trai, không hổ là nam thần nổi tiếng của trung học Đông Châu trước kia. Nhưng anh ta dẫn theo bạn gái đó, hu hu, ghét quá!"

Lục Già thư thái thả lỏng trên ghế nằm, thưởng thức đồ uống lạnh do nhân viên phục vụ mang tới. Không biết qua bao lâu, một giọng nói phổ thông có hơi uốn lười vang lên bên cạnh.

"Em đang uống gì thế?"

Là Tống Tuyên Hi, anh ta đang dịu dàng hỏi bạn gái mình.

Cô gái uống một ngụm nước: "Nước trái cây gì đó, hương vị khá ngon."

"Thật không?" Tống Tuyên Hi hỏi, cười nói: "Có thể đi lấy giúp anh một ly không?"

"Không thành vấn đề."

"Thanks!"

Cô gái đứng lên, rời khỏi.

Lục Già nghiêng đầu, tiếp tục nhắm mắt, không liên quan gì đến cô. Kết quả rất nhanh, vẫn là giọng nói kia, rõ ràng gọi lên một tên Tiếng Anh.

—— "GiGi."

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 45

GiGi?

Nếu không có người gọi ra miệng thì chắc suýt chút nữa Lục Già đã quên chính mình có cái tên Tiếng Anh này rồi. Cô nâng cái mũ lưỡi trai lên, mở mắt ra, nghiêng đầu nhìn về phía Tống Tuyên Hi, không chủ động lên tiếng.

Tống Tuyên Hi ngồi xuống chiếc ghế nằm màu trắng mà bạn gái anh ta vừa ngồi, hai mắt hẹp dài, khuôn mặt anh tuấn, dưới ánh vàng rực rỡ của buổi chiều có vài phần chói mắt. Anh ta mỉm cười với cô, chẳng biết cố ý hay vô tình hỏi: "GiGi, thung lũng Thiên Lộc của Đông Châu thực sự có cái cây cổ thụ hình dáng kỳ dị sao?"

Cái gì? Lục Già dường như nghe không rõ nghiêng đầu, đôi mắt đen nhánh trong trẻo, khuôn mặt nõn nà nhẵn nhụi dưới ánh nắng mặt trời giống như trân châu tản ra ánh sáng lung linh nhàn nhạt. Tống Tuyên Hi thoáng ngẩn người, chỉ thấy diện mạo của Lục Già hiện giờ so với trí nhớ đẹp hơn rất nhiều. Trước kia Lục Già độc lập thông minh, mềm mại hoạt bát, tràn ngập sức sống; bây giờ cô còn có thêm một loại hương vị mê người, là vì Từ Gia Tu sao?

Đối với câu hỏi của Tống Tuyên Hi, Lục Già vẫn nằm im không nhúc nhích, qua một lúc lâu mới mở miệng: "Chẳng lẽ Tống tổng không biết, mỗi cây đều có một sinh mệnh riêng, hình dạng khác nhau, trong mắt từng người lại mang dáng vẻ khác biệt?"

Tống Tuyên Hi nở nụ cười: "Tôi chỉ muốn tìm em để tới được cái cây đó thôi."

"Tổng tổng không tìm được nó à?" Lục Già nhớ tới Từ Gia Tu từng nhắc tới vận may gì đó, tiếp tục đáp lời, "Xem ra vận khí của Tổng tổng thực không tốt."

Tổng Tuyển Hi dường như bị cô làm cho á khẩu, nhất thời không nói gì.

Lục Già thả lỏng người, cũng cảm thấy lời nói của mình có chút khó nghe. Nhưng cô cực kỳ không thoải mái với giọng điệu của Tổng Tuyển Hi khi này, cái kiêu cố ý thăm dò còn mang theo khiêu khích cao ngạo, đúng là khiến người ta khó chịu. Về chuyện cái cây ở thung lũng Thiên Lộc, Lục Già nhớ đó là khi cô và các đồng nghiệp đến nhà máy gia công Đông Nam Á của Tổng Tuyển Hi làm công tác thẩm tra. Cô ở đó tổng cộng năm ngày, công việc không quá nhiều, mọi người còn có thời gian đi thăm quan ngắm cảnh một ngày. Đúng lúc Tổng Tuyển Hi cũng có mặt ở đây, thuận tiện mời các cô ăn tối trong một nhà hàng nổi tiếng với việc dùng cây cổ thụ làm trụ chính, tán cây sinh trưởng ngay trên nóc nhà hàng như một chiếc ô khổng lồ. Sau khi nghe cô nói với một đồng nghiệp nữ rằng thung lũng ở Đông Châu có một cái cây kỳ dị khá đặc biệt, Tổng Tuyển Hi cảm thấy có hứng thú, còn nói nếu có cơ hội thì nhất định phải tới Đông Châu nhìn xem sao.

Không ngờ anh ta đến thật.

Nếu không phải do đã phát sinh một số chuyện thì có lẽ cô có thể tận tình đối đãi với Tổng tổng với tư cách là chủ nhà, dù sao có thể "kết bạn" với một người có thân phận như anh ta, cũng có thể coi đó là "vinh hạnh" của cô!

Lục Già có chút đau đầu, cô nhìn về triền núi phía xa, bầu trời trong xanh, thảm cỏ xanh biếc như nhung, cây cối xum xuê, từng bông hoa trên ngọn cây như những ngọn lửa nhỏ, khoe sắc rực rỡ. Khung cảnh trước mặt như một bức tranh sơn dầu muôn màu muôn vẻ. Từ Gia Tu quay lưng về phía cô, thân hình cao to thẳng tắp, bên cạnh còn có mấy người đàn ông. Sau đó, Từ Gia Tu xoay người lại, đưa mắt nhìn về bên này.

Lục Già nhìn anh nở nụ cười, không biết anh có nhìn thấy hay không.

Tống Tuyên Hi cũng như có như không nhìn Từ Gia Tu ở phía bên kia, thoáng trầm mặc rồi mở miệng nói: "Lục Già, có thể em chưa biết, tôi và Từ Gia Tu sắp trở thành bạn hợp tác làm ăn."

Lục Già cầm cốc đồ uống trên bàn lên, uống một ngụm, bình tĩnh suy nghĩ.

Tống Tuyên Hi khẽ thở dài, như là cố ý giải thích cho cô nghe: "Tôi không ngờ em lại trở thành bạn gái của Từ Gia Tu, lần trước gặp nhau ở khách sạn thực khiến tôi bất ngờ. Tôi không biết em quen với Từ Gia Tu, nhưng tôi vẫn chúc mừng em, Từ Gia Tu thực sự rất ưu tú, đây cũng là nguyên nhân khiến tôi lựa chọn hợp tác làm ăn với anh ta."

"Cám ơn." Lục Già nhìn thẳng về phía trước, đối với lời chúc phúc của Tống Tuyên Hi cô chỉ tỏ vẻ biết ơn một cách lịch sự.

Tống Tuyên Hi bất đắc dĩ cười cười, còn nói: "Trước kia tôi và em có một chút hiểu lầm không thoải mái cho lắm, hi vọng điều đó sẽ không làm ảnh hưởng đến sự hợp tác giữa tôi và Từ tổng."

Lục Già quay đầu lại: "Tổng tổng, là anh suy nghĩ nhiều thôi. Trước kia tôi và anh chẳng có hiểu lầm gì cả. Về chuyện có thoải mái hay không thì nó đã kết thúc ngay tại thời điểm tôi rời khỏi phương Bắc rồi."

Rất xa, Từ Gia Tu thông thả bước tới chỗ Lục Già. Nhưng có người còn xuất hiện nhanh hơn, đó là cô bạn gái xinh đẹp cầm cốc đồ uống về cho Tống Tuyên Hi: "Tự em chọn vị đấy."

Tống Tuyên Hi mỉm cười tiếp nhận cốc nước trái cây: "Cám ơn em."

"Uống ngon không?"

"Rất ngon."

". . ."

Lục Già cảm giác lỗ tai của mình sắp mọc gai rồi, mà kể ra với một "doanh nhân thành công" như Tống Tuyên Hi, bên cạnh có vài người phụ nữ cũng là chuyện bình thường, thậm chí mỗi lần đi đàm phán hợp tác là lại có một người phụ nữ khác nhau, thỏa mãn các loại nhu cầu xã giao trong công việc. Trước kia một đồng nghiệp nam ở công ty cũ của cô còn nói đùa rằng, bây giờ muốn đánh giá tài sản của đàn ông có tiền thì phải tính cả những người phụ nữ của anh ta vào nữa. Lúc đó cô còn nghĩ, nếu thực sự tính như vậy thì chắc không phải là tài sản cố định đâu, mà phải là tài sản lưu động mới đúng.

Hôm nay tại sân Golf này, có mấy người là tài sản cố định, mấy người là tài sản lưu động đây?

Rốt cuộc Từ Gia Tu cũng đi tới, vươn tay kéo cô đứng dậy, sau đó nhẹ nhàng hỏi: "Nghỉ ngơi đủ chưa, có thể ra chơi cùng với bạn trai em không?"

Anh còn cần cô để cùng bồi đắp tình cảm cơ đấy, cuối cùng cũng nhớ tới cô rồi. Lục Già đặt đồ uống trong tay xuống, đứng ở bên cạnh anh.

Từ Gia Tu ôm lấy cô, nói với Tống Tuyên Hi: "Tổng tổng, chúng tôi đi trước, không quấy rầy anh nữa."

Ánh mắt của Tống Tuyên Hi dời từ bạn gái nhìn qua hai người, gật gật đầu. Mà có vẻ như Từ Gia Tu quá nổi bật, Lục Già thấy cô bạn gái mà Tống Tuyên Hi dẫn đến ngày hôm nay không ngừng đưa mắt nhìn anh. Aizz! Lục Già nhìn nhìn Từ Gia Tu, Từ Gia Tu hồn nhiên không để ý, trực tiếp dẫn cô rời đi.

Anh cố ý lại đây dẫn cô đi là sợ cô nhất thời không tìm được cớ gì để rời khỏi à? Đọc theo thăm cớ uốn lượn đi lên trên, Lục Già hỏi Từ Gia Tu một

vấn đề: "Anh với Tổng tổng hợp tác với nhau rồi sao?"

Từ Gia Tu bước đi nhàn nhã: "Tổng Tuyển Hi nói cho em biết?"

Lục Già trực tiếp gật đầu: "Chỉ nói là có khả năng hợp tác."

Từ Gia Tu nhận lấy cây gậy Golf dành cho nữ từ tay nhân viên phục vụ, sau đó đưa cho cô, nói: "Khoảng thời gian trước bọn anh ở Bắc Kinh có từng bàn bạc qua, đúng là có dự định hợp tác."

Dự định?

Từ Gia Tu dạy Lục Già chơi Golf, cô chơi cũng tạm được. Từ Gia Tu nhận xét: "Lục Già, em đang đi cày giữa trưa đấy hả?"

Nói ai đi cày giữa trưa thế? Lục Già liếc mắt, có ai đi cày mà tư thế đẹp được như cô không? Cô thực hiện động tác đánh bóng giống như trên TV, chẳng lẽ sai rồi? Từ Gia Tu tới gần sửa lại tư thế cầm gậy của Lục Già, hai tay thật tự nhiên vòng quanh ôm lấy cô, may là Từ Gia Tu tay dài chân dài, cũng không đến mức quá gò bó. Sau đó cô dựa theo mấy điều cần chú ý của anh, rất nhanh phát gậy đánh bóng thành công.

"Thông minh." Từ Gia Tu cười như gió xuân quất vào mặt, ánh mắt nhìn cô như ngầm khen ngợi 'trẻ nhỏ dễ dạy'.

Lục Già cũng có chút đắc ý, khuôn mặt tươi cười nói: "Thì ra học đòi văn vẻ cũng không khó lắm."

"Đúng thế, đánh đàn với dệt vải cũng không khác nhau nhiều đâu." Từ Gia Tu vừa nói vừa dẫn cô đổi sang vị trí khác, tiếp tục nói về chuyện của Tổng Tuyển Hi, "Lần này Tổng Tuyển Hi tới tìm Ốc Á hợp tác là mang vốn đến đầu tư."

"Bao nhiêu. . ." Với thói quen nghề nghiệp, đối với tiền nong Lục Già tương đối miễn cảm.

Từ Gia Tu nói một con số.

Lục Già há miệng thở dốc, có bị dọa một chút, thấy bộ dạng thản nhiên như không của Từ Gia Tu thì còn kinh ngạc hơn. Cơ cấu cổ phần của Ốc Á được tạo thành không quá phức tạp, nên nếu nhận thêm đầu tư thì sẽ ảnh hưởng đến người có số cổ phần lớn nhất; nhưng đối với một công ty đang trong quá trình phát triển mà nói, được đầu tư và không được đầu tư có khác biệt cực xa. Quan trọng nhất là Tổng Tuyển Hi có thể đầu tư vào Ốc Á, điều này chứng tỏ anh ta đang muốn phát triển một hạng mục lớn ở đây. Nếu Ốc Á không chấp nhận thì đương nhiên Tổng Tuyển Hi sẽ đi tìm một đối tác khác, đến lúc đó hai bên tất yếu phải cạnh tranh, hơn nữa còn là cạnh tranh khốc liệt.

So với sự khiếp sợ của Lục Già, lực chú ý của Từ Gia Tu vẫn đặt vào việc dạy cô đánh Golf, giọng điệu không khác gì huấn luyện viên: "Lục Già, giữ vai của em song song với mục tiêu, chỉ cần hơi khuỵu đầu gối xuống thôi. . . Đây, không cần cong đến mức đấy đâu, em muốn quỳ xuống trước mặt anh đó hả?"

A a a a! Còn chơi đùa vui vẻ được như thế này cơ mà, Lục Già dùng sức vung gậy, không cẩn thận liền đánh hụt. Từ Gia Tu cầm gậy của mình lên, đánh quả bóng mà cô để lại, một gậy là trúng, vô cùng đẹp mắt.

Đánh một gậy này đến chính Từ Gia Tu cũng cảm thấy có chút sững sốt, chẳng lẽ là do có bạn gái đang đứng bên cạnh nên mới xuất thần như vậy?

Lục Già không ngờ trình độ của bạn trai nhà mình lại cao đến thế, đủ tiêu chuẩn đi dự thi quốc tế rồi. Cô tò mò hỏi: "Từ Gia Tu, anh học đánh Golf từ khi nào vậy?"

Từ Gia Tu hơi cong môi một cái: "Cái này còn cần học à?"

Lục Già: "..."

Từ Gia Tu mặt mày giãn ra, chậm rãi nói: "Hồi nhỏ có cùng người lớn trong nhà chơi vui vài lần, sau này sang Mỹ học thì có đi chơi với bạn, rồi biết đánh thôi. Chơi Golf quả thực không khó, chẳng phải em vừa mới chơi cũng đã làm rất tốt rồi à?"

Đánh hụt cũng rất tốt sao? Mà kể ra quá trình trưởng thành của cô và anh khác nhau thật đấy, cùng là người Đông Châu, mà hồi nhỏ cô chỉ có thể chơi ốc sên trong vườn hoa của trung học Đông Châu, còn anh thì được ở đây chơi Golf rồi.

Lục Già nói ra suy nghĩ của mình cho Từ Gia Tu nghe, anh bật cười: "Vừa hay hồi nhỏ anh cũng rất thích ốc sên."

Buổi chơi Golf kết thúc, Lục Già, Từ Gia Tu, cùng Tống Tuyên Hi và bạn gái của anh ta ngồi trên một chiếc xe điện đi xuống núi. Lục Già dần dần hiểu ra, đại khái là Từ Gia Tu thực sự có ý hợp tác với Tống Tuyên Hi, hôm nay thương giới Đông Châu tụ hội, anh cùng Tống Tuyên Hi thi đấu tại sân bóng, bề ngoài thì giống như đang chơi bóng đơn thuần, nhưng thực tế là hai bên đang muốn hợp tác như trong lời đồn.

Tống Tuyên Hi và Từ Gia Tu bắt tay tạm biệt, sau đó, Tống Tuyên Hi đuổi tay về phía Lục Già. Lục Già bắt tay lại, Tống Tuyên Hi buông tay, ôm bạn gái của mình, thoải mái hỏi: "Ở Đông Châu có nơi nào thích hợp cho nam nữ dùng cơm không?"

"Chúng tôi thường hay nấu cơm ở nhà." Từ Gia Tu đưa ra hai tấm danh thiếp, "Đây là hai nhà hàng mà cả tôi và Lục Già đều thích."

"Được." Tống Tuyên Hi cười cười, "Cám ơn, tạm biệt."

Từ Gia Tu: "Tạm biệt."

Lục Già và Từ Gia Tu rời đi, tài xế của Tống Tuyền Hi cũng lái xe tới. Tài xế xuống xe mở sẵn cửa sau cho anh ta, cô gái bên cạnh mặt mũi rồi rầm, ngẩng mặt lên hỏi: "Tống tổng, lát nữa chúng ta đến nhà hàng Nam Thụ hay là Kross?"

"À." Tống Tuyền Hi sửa lại cổ áo, nói với tài xế, "La Tùng, lát nữa cậu đưa. . ." nói đến đây, Tống Tuyền Hi dừng lại một chút quay sang hỏi, "Tiểu Lộ đúng không?"

Cô gái ngơ ngác khẽ gật đầu: "Vâng."

...

Phù! Lục Già ló mặt ra ngoài cửa sổ xe, thở mạnh một hơi, rốt cục cũng kết thúc. Cô cẩn thận suy nghĩ một vấn đề: Việc Tống Tuyền Hi muốn đầu tư vào Ốc Á, tuy rằng cô có kinh ngạc nhưng không đến mức cho rằng Tống Tuyền Hi là vì cô nên mới hợp tác với Từ Gia Tu, cô nào có giá trị tới vài triệu chứ. Tống Tuyền Hi nói có chút ngoài ý muốn, là chuyện cô trở thành bạn gái của Từ Gia Tu, nhưng việc Tống Tuyền Hi tìm Ốc Á hợp tác chẳng phải là chuyện ngoài ý muốn gì. Mấy năm nay ngành kỹ thuật điện tử của Đông Châu dẫn đầu cả nước, Ốc Á lại là công ty có thực lực, phát triển cạnh tranh nhất khu Cao Tân; nếu cô mà là Tống Tuyền Hi, cũng sẽ tìm Từ Gia Tu hợp tác. Còn nếu cô là Từ Gia Tu thì sao, sẽ tiếp nhận cơ hội này chứ?

Sẽ.

Đây là đáp án của cô.

"Từ Gia Tu, chuyện của Tống Tuyền Hi, anh tính như thế nào?" Lục Già ngồi trong xe quay sang hỏi bạn trai.

Đáp án của Từ Gia Tu rất đơn giản: "Thích thì chơi, không phải cân nhắc."

Xì! Lục Già phụt cười, cô và anh đúng là không nói ra miệng cũng trùng ý tưởng. Kỳ thực việc này cũng chẳng phải là chuyện xấu, nếu là công ty khác thì chắc đã vui mừng cười đến rớt răng hàm rồi. Có đôi khi công ty phát triển phải mượn sức gió Đông mới thăng chắc được, Ốc Á muốn đưa ra thị trường quốc nội trong thời gian ngắn thì Tống Tuyên Hi quả thực là người đầu tư tốt nhất.

"Từ Gia Tu, tài sản hiện tại của anh là bao nhiêu?" Lục Già đột nhiên hỏi một vấn đề khá là thiếu não.

Từ Gia Tu nở nụ cười: "Em còn không rõ nữa à?"

Cô nghiêng đầu, vừa thấy hài lòng lại có chút cảm khái, Lục Già toàn tâm toàn ý tin tưởng Từ Gia Tu, Từ Gia Tu chắc cũng toàn tâm toàn ý tin tưởng cô. Nếu về sau Từ Gia Tu và Tống Tuyên Hi thiết lập quan hệ hợp tác thì có phải cô nên thẳng thắn nói cho rõ ràng hay không. Nhưng quả thực có một số việc cô nói không nên lời.

Không không không, càng nói càng loạn, vốn dĩ không có quan hệ gì, tự dưng nói ra lại có chút mập mờ. . .

Lục Già dựa lưng vào ghế ngồi bằng da, dừng một chút rồi trực tiếp nói thẳng: "Từ Gia Tu, trước kia em và Tống Tuyên Hi đã từng quen biết."

"Kít ——" Tiếng bánh xe đột ngột phanh gấp ma sát với mặt đường.

Từ Gia Tu đã dừng xe lại.

Lục Già nhìn về phía Từ Gia Tu. Ặc? Đôi mắt xinh đẹp của Lục Già mở to kinh ngạc; có nhất thiết, có nhất thiết, có nhất thiết phải làm vậy không??!

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 46

Đã xảy ra chuyện gì?

Từ Gia Tu mở cửa xe. Vừa rồi trong đầu Lục Già chỉ nghĩ đến chuyện Tổng Tuyển Hi đầu tư vào Ốc Á, thế nên không nhìn thấy tình hình giao thông phía trước. Đến khi nhận ra, cô cũng nhanh chóng tháo dây an toàn rồi ra khỏi xe. Bên tai truyền đến mấy tiếng mèo kêu rên rỉ yếu ớt, cô lần theo âm thanh đi tìm, cúi xuống gầm xe thấy một con mèo hoa nhỏ, đôi mắt ươn ướt đáng thương đang run rẩy.

Vậy nên, Từ Gia Tu phanh gấp xe lại là vì nó, con mèo hoa nhỏ không biết từ đâu lao ra này. Cô và Từ Gia Tu từ sân Golf Thiên Bích Hồ đi ra, một đường vòng núi đi xuống, con mèo này chắc là mèo hoang rồi.

Lục Già nhìn về phía bạn học Từ vừa gây ra chuyện, Từ Gia Tu lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ, đưa ra phương án giải quyết: "Để anh ôm nó ra ngoài trước đã."

Lục Già gật gật đầu, ngồi xổm xuống quan tâm nói: "Cẩn thận một chút."

"Ừ." Từ Gia Tu không nói thêm nữa, chẳng cố kị gì nằm sấp xuống, chậm rãi vươn tay về phía con mèo nhỏ trong gầm xe. Sở dĩ Từ Gia Tu không chuyển động xe lên phía trước là lo nếu khởi động máy sẽ làm con mèo nhỏ sợ hãi, chẳng may chạy loạn lên lại bị thương.

Từ Gia Tu suy nghĩ khá chu đáo, nhưng mèo nhỏ căn bản không dám tới gần anh. Lục Già cũng cúi đầu xuống nhìn, nhớ lại trước kia cô từng nuôi Ăn Trộm và Chột Dạ, nghĩ nghĩ thế nào liền học theo tiếng mèo, kêu lên

mấy tiếng. Meo meo meo một lúc, con mèo nhỏ phía dưới cũng "bắt được tín hiệu".

"Meo —— meo —— meo —— "

Từ Gia Tu ngoái đầu nhìn lại nhìn cô, thần sắc trở nên nhu hòa, có tác dụng sao?

Đương nhiên là có tác dụng. Một lúc lâu sau, mèo nhỏ thực sự chậm rãi lại gần Từ Gia Tu, Từ Gia Tu thuận lợi đưa được nó ra khỏi gầm xe.

Từ Gia Tu đứng lên kiểm tra sơ qua một lượt, Lục Già đứng bên cạnh hỏi: "Có nghiêm trọng không?"

"Không nghiêm trọng lắm, chắc là bị gãy xương." Từ Gia Tu trả lời, "Lát nữa đến bệnh viện thú ý khám xem thế nào." Anh rất chán ghét sự phiền toái này, nhưng sự tình là do anh mà ra, chung quy cũng không thể quăng nó đi để nó tự sinh tự diệt.

Lục Già đương nhiên là đồng ý: "Được."

Sau đó, cô muốn bế lấy con mèo nhỏ từ trong tay Từ Gia Tu nhưng anh không đưa cho cô, lý do là, "Nó là mèo hoang, không được tiêm vắc-xin phòng bệnh, trước tiên em đừng chạm vào nó. À đúng rồi, cốp xe có cái hộp giấy nhỏ, em cầm ra đây cho anh."

"Được. . ."

Mọi chuyện được giải quyết. Ngồi vào trong xe một lần nữa, Lục Già phát hiện ra khuỷu tay của Từ Gia Tu có vết trầy nhỏ, chắc có từ lúc chống tay cúi xuống gầm xe rồi. Từ Gia Tu nói vết thương này chẳng đáng kể gì, Lục Già mềm lòng, sức quyến rũ của đàn ông thường rõ nét nhất vào lúc khiến phụ nữ cảm thấy tin cậy và yên tâm. Trước kia cô có một đồng nghiệp nữ có tính cách mạnh mẽ thích một đồng nghiệp nam có tính cách

chất phác rất nhiều năm, cũng chỉ bởi vì trong một lần công tác đi về đêm, đồng nghiệp nam xuống xe nhặt hết mấy viên gạch nằm giữa đường gọn vào một chỗ, hành động nhỏ này giúp các xe đi sau không vấp phải gạch nữa. Tuy chẳng phải là chuyện to lớn đáng ca ngợi gì, nhưng nó lại mang theo sức mạnh thâm nhập vào lòng người, ấm áp và tốt đẹp.

Chỉ có điều, Từ Gia Tu hoàn toàn không có ý định nhận nuôi con mèo này, ý của anh là sau khi chữa khỏi cho nó thì sẽ đem tặng cho người khác hoặc đưa tới trung tâm chó mèo hoang để người ta chăm sóc nó.

Ở bệnh viện thú y, Lục Già dán băng cá nhân lên vết trầy ở khuỷu tay Từ Gia Tu. Từ Gia Tu nói cũng không sai, nuôi mèo hoang không tốt cho lắm, "Ăn Trộm" và "Chột Dạ" chính là ví dụ tốt nhất.

Hai người ngồi chờ ở bệnh viện thú y cho tới khi màn đêm buông xuống, đây là bệnh viện của người mà Từ Gia Tu quen, cách nhà họ Từ rất gần. Trong nhà anh cũng có nuôi một con chó, thỉnh thoảng rảnh rỗi anh lại dẫn nó đến đây tiêm.

Mèo nhỏ bị thương tạm thời nằm ở bệnh viện thú y. Lục Già và Từ Gia Tu cùng đi ra ngoài, Từ Gia Tu nhìn cô nói: "Lát nữa vào thẳng nhà anh, chúng ta ăn chút gì đó nhé."

Hả?

Lục Già trả lời đặc biệt anh dừng: "Được!"

Từ Gia Tu vỗ vỗ đầu cô, nhin không được cười lớn, chẳng phải đã gặp mặt hết rồi sao.

Sau đó, Từ Gia Tu lại ghé mắt nhìn qua, nhàn nhạt hỏi: "Lúc trước ở trong xe, em đã nói với anh cái gì, trước kia em từng quen biết Tống Tuyên Hi?"

Lục Già nhìn lại bạn trai: "Công việc của em trước kia có từng đến công ty của Tống Tuyển Hi làm công tác thẩm tra, từng có tiếp xúc. . ." Cô vẫn không muốn nói nhiều, có một số việc thanh giả tự thanh, nói nhiều ngược lại có vẻ như đang chột dạ. Đây cũng là lý do mà lúc trước cô không nhắc về Tống Tuyển Hi với Từ Gia Tu, Tống Tuyển Hi đã coi như không biết cô thì cần gì cô phải "khai ra" mình với Tống tổng có "dây dưa". Nếu không phải Tống Tuyển Hi muốn đầu tư vào Ốc Á thì cô đã cho thẳng anh ta vào thùng rác náo bộ, một nhát quét sạch rồi.

"À?" Từ Gia thoáng ngây người một lát, dặt tay cô rồi hỏi: "Lục Già, em cảm thấy Tống Tuyển Hi như thế nào?"

Lục Già thành thật trả lời: "Là một người đàn ông thành công, có lý tưởng có thực lực. . . còn đào hoa nữa. Cứ nhìn cô gái anh ta dẫn đến hôm nay là biết."

"Đào hoa?" Từ Gia Tu không ủng hộ ý kiến này, "Anh ta không đào hoa, người đào hoa phải là Diệp Ngang Dương mới đúng, lần nào cũng đều có cảm tình, tới nhanh đi cũng nhanh. Còn với Tống Tuyển Hi, phụ nữ không thiếu nhưng cũng chẳng là gì cả."

Thật vậy sao, Lục Già không có cách nào phản bác; sở dĩ Từ Gia Tu phân tích triệt để như vậy là vì đàn ông hiểu rõ đàn ông nhất sao? Lục Già phát ra một tiếng thở dài rất nhẹ.

"Sao lại thở dài?"

"Buồn nha. . . Nếu sau này anh cũng như vậy thì làm thế nào." Lục Già nghĩ gì nói nấy. Mặc dù nói như vậy, nhưng cô vẫn rất tin tưởng vào Từ Gia Tu. Nếu Từ Gia Tu thích thì những cô gái có quan hệ với anh đã kín hết ba vòng trường trung học Đông Châu rồi. Cô và anh thật vất vả mới ở chung một chỗ nhau, Lục Già ăn vạ ôm lấy Từ Gia Tu, "Anh phải quý trọng em đấy, bằng không em sẽ —— "

Từ Gia Tu hạ mắt cười khê: "Bằng không em sẽ làm gì?"

Lục Già nói không nên lời, rời khỏi anh ư? Vẫn là nên vậy đuôi lấy lòng thì hơn. Khi yêu thương một người, thì chúng ta giống như được mặc thêm một lớp áo giáp; có thể dễ dàng bị thương nhưng cũng có thể vì đối phương mà không hề nao núng, sợ hãi.

Cô nghĩ, nếu về sau thực sự có một ngày như vậy, Từ Gia Tu không quý trọng cô thì khẳng định là do cô không tốt. Có một loại tin tưởng, cô tin anh sẽ vượt qua chính mình.

Biệt thự của nhà họ Từ nằm ở gần bờ hồ, Janice nói nhà của Diệp Ngang Dương cũng ở đó, rất nhiều người có tiền của Đông Châu đều ở khu này. Gia cảnh của Từ Gia Tu khẳng định là không tệ, ba là kỹ sư cao cấp, bên đăng ngoại hằng năm đều có chia lợi nhuận, cho dù không phải hào môn đại phú đại quý thì tuyệt đối là giai cấp trung lưu khá giả.

Cô và Từ Gia Tu đột nhiên về đây ăn cơm, đã qua bữa tối rồi, mẹ Từ và dì giúp việc lại phải vào phòng bếp. Lục Già cực kỳ bối rối, ba Từ ngăn không cho cô đi hỗ trợ: "Khó có được khi tới nhà ăn một bữa cơm, cháu cứ ngồi nghỉ là được rồi."

Lục Già đỏ mặt, Từ Gia Tu ngồi trên ghế gỗ trong phòng khách, gọi Kim Mao mà nhà nuôi ra giới thiệu cho cô biết. Kim Mao cao lớn nhìn thấy Từ Gia Tu thì vô cùng vui vẻ, nhảy nhót không ngừng.

Từ Gia Tu nhìn Lục Già, sau đó vỗ vỗ tay, hướng dẫn Kim Mao biểu diễn cho cô xem, thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng cười vui vẻ. Một Từ Gia Tu như vậy, không phải là nam thần của trung học Đông Châu, cũng không phải là ông chủ đầy hào quang của Ốc Á, mà chỉ giống như một cậu nhóc đẹp trai đơn thuần.

Đàn ông vĩnh viễn đều có một mặt trẻ con như thế, Từ Gia Tu cũng không ngoại lệ.

Lục Già chơi cùng Kim Mao của nhà họ Từ một lúc, Từ Gia Tu vuốt ve đầu của nó, nhỏ giọng nói bên tai cô: "Xem ra nó rất thích em, giống anh."

Lục Già vui ới là vui, cô cũng rất thích Kim Mao, còn thích anh hơn nữa.

Mẹ Từ và dì giúp việc đã làm xong một bàn đồ ăn. Từ Gia Tu dẫn Lục Già tới toilet rửa tay, còn cẩn thận ấn nước rửa thay giúp cô, thay cô kỳ cọ, vừa làm vừa nói: "Rồi, rửa tay rửa tay, ăn cơm ăn cơm."

Biểu hiện thật tốt, Lục Già nhịn không được kiễng chân lên thơm một cái vào mặt bạn trai, ánh mắt tràn đầy vui vẻ.

Từ Gia Tu, sao anh lại đối xử tốt với em như vậy.

Em đã là người của anh rồi, đương nhiên anh phải đối xử tốt với em chứ. Từ Gia Tu không biết những người đàn ông khác đối xử với người họ yêu như thế nào, nhưng đối với Lục Già, anh chỉ nghĩ muốn thương cô, yêu cô, đau lòng thay cô. Khi làm việc tại Ốc Á anh không thể biểu hiện ra rõ ràng, trong nhà trọ lại có Janice như cái bóng đèn to treo lủng lẳng trên cao. Hiện tại anh và bạn gái đã ở trong nhà mình, đương nhiên muốn thân thiết hơn một chút, huống chi, hai người cũng đã làm chuyện “vợ chồng” hết rồi.

Lục Già và Từ Gia Tu đi ra ngoài ăn cơm, mẹ Từ và dì giúp việc ăn ý liếc mắt nhìn nhau cười. Cái đó, liệu hai người có nhìn thấy cảnh vừa rồi không?

Đồ ăn của nhà họ Từ thực sự rất ngon, đúng là không biết làm thế nào lại dường ra được Từ Gia Tu không có tính kén ăn, soi mói. Mẹ Từ nói: "Tiểu Tu, con phải thường xuyên dẫn tiểu Lục về ăn cơm đây, biết không? Không thể hiểu nổi mấy thứ nấu trong cantin của công ty con, đó là thức ăn cho người sao?"

Từ Gia Tu gắp một ít thức ăn vào trong bát của Lục Già, đầu cũng không ngẩng lên trả lời mẹ Từ: "Hiện giờ chúng con hầu như đều tự nấu ăn, rất tốt

đó mẹ."

"À à." Mẹ Từ phụt cười, hai người bắt đầu nói đến một số vấn đề trong cuộc sống. Đảo mắt lại nghĩ đến một chuyện, "Tiểu Tu, con không thể ngày nào cũng để tiểu Lục nấu cơm cho ăn được, hiện tại không được, về sau cũng không được, mẹ cho tiền để các con thuê người giúp việc, có được hay không?"

Được hay không? Từ Gia Tu nhìn về phía Lục Già, ánh mắt cười đùa, hỏi ý kiến.

Lục Già vô cùng xấu hổ, kỳ thực mỗi lần hai người cùng nhau nấu cơm, đều là do Từ Gia Tu ra tay vào bếp. Mặt khác, sao cô lại có cảm giác như mình đã là nàng dâu của nhà họ Từ vậy nhỉ?

Từ Gia Tu và mẹ Từ trò chuyện với nhau, tuy rằng không nhiều nhưng Lục Già vẫn thấy thực hâm mộ. Cô đột nhiên nhớ tới mẹ của mình, năm đó khi thi Đại học xong, cô đến nhà dì cả chơi. Dì cả nói cho cô biết, di ngôn mấy ngày cuối cùng của mẹ cô chỉ có tiếc nuối. Tiếc rằng không thể nhìn cô lớn lên, không thể tiếp tục quán lão Lục uống ít rượu đi. Sau đó còn nói nếu có người thích hợp thì phải hỗ trợ lão Lục đi bước nữa; tiếp đến nhất định phải chọn cho cô một nhà chồng thật tốt, mẹ chồng phải là người hiền lành, như vậy cô sẽ không phải chịu uất ức. Mẹ ruột mắt, về sau kết hôn sinh con, còn có mẹ chồng quan tâm, chăm sóc. . .

Mẹ Từ cũng gấp thức ăn cho cô, Lục Già có chút ghen ngào, nhanh chóng vội đầu vào ăn, cảm giác nước mắt chảy ngược vào bên trong thực quản, thức ăn trộn lẫn với nước mắt mặn mặn.

Về phần lão Lục, giáo sư Giang khẳng định là người thích hợp rồi.

Thật ra, trước khi thi Đại học, cô không thực sự thích giáo sư Giang, đại khái là sợ lão Lục sẽ bị cướp đi. Cô nghĩ phải thay mẹ bảo vệ tình yêu và tình thân, suy nghĩ thật ấu trĩ. Mỗi khi giáo sư Giang đối xử tốt với cô, cô

đều cảm thấy bà ấy có rắc tâm khác. Có một số việc, sau khi trưởng thành thì mới suy nghĩ cẩn thận được, trước kia cô không hy vọng lão Lục và giáo sư Giang có thân thiết gì, nhưng hiện tại thì chỉ hận không thể thay hai người chuẩn bị hôn lễ.

Rời khỏi nhà họ Từ, gió mát đêm hè nhẹ nhàng thổi tới, từng cột đèn đường mang phong cách Châu Âu sáng lên từng cái. Từ Gia Tu hỏi có phải lúc ăn cơm cô nhớ tới điều gì hay không? Lục Già nhất thời không nhìn được, xoay người ôm lấy anh. Cô vùi mặt vào lồng ngực của bạn trai, lặng lẽ ôm một hồi.

. . . Tha thứ cho em, Từ Gia Tu.

Không phải cô cố ý chống chế cãi ngang, cũng không phải cô cố ý không thẳng thắn thành khẩn, mà chỉ là vì hiện tại tất cả mọi việc đều quá tốt, cô không muốn phải mạo hiểm, dù chỉ là một chút. Cô càng không hi vọng, bởi vì quan hệ giả dối hư ảo của cô và Tống Tuyên Hi mà làm ảnh hưởng đến phán đoán của anh, khiến Ốc Á mất đi số vốn đầu tư lớn.

Cô không có sai, chỉ là cô quá lo lắng mà thôi.

. . .

Ốc Á cùng Tư Tâm Đặc của Tống Tuyên Hi xác định hợp tác, kế tiếp Từ Gia Tu sẽ có mấy buổi đàm phán chính thức. Lục Già tặng cho bạn trai một món quà, là một bộ tây trang có giá năm con số. Tây trang của Từ Gia Tu không nhiều, chỉ có một hai bộ, đều là của mẹ Từ mua cho anh. Với tư cách là bạn gái, đương nhiên cô nên mua cho anh một bộ. Một số tiền không nhỏ, Janice thấy vậy liền phát biểu ý kiến: "Lục Già, tôi với cô ở chung lâu như vậy, bây giờ mới phát hiện ra cô là tiểu phú bà đó nha. "

‘Tiểu phú bà’ thì chưa tới nhưng đúng là có chút tích lũy. Mấy năm nay tiền lương nhận được không tệ, mỗi lần đầu tư cũng thu được số lợi nhuận

nhất định, số tiền tích lũy được hẳn là có thể . . chịu một nửa tiền nhà nếu cô và Từ Gia Tu kết hôn.

Ừm, đúng, cô muốn cùng Từ Gia Tu kết hôn, cô muốn gả cho anh.

Lục Già có chút đặc ý nho nhỏ, còn không quên nhắc nhở Janice: "Đúng rồi, số cổ phiếu tôi nhờ cô mua lần trước, hôm nay nhớ bán ra luôn nhé."

Janice: "Không thành vấn đề."

Lục Già trở về trung học Đông Châu một chuyến, cô đã mua quần áo cho Từ Gia Tu thì cũng không thể bất công mà quên mất lão Lục được. Vậy mà lão Lục vẫn oán giận cô từ ngày có Từ Gia Tu thì chẳng còn biết đường về nhà nữa.

"Gần đây con bận mà." Lục Già kéo cánh tay của lão Lục, cô có nói dối đầu, đúng là gần đây Ốc Á có rất nhiều việc. Vài hạng mục đồng thời tiến hành, Lục Già ngoài việc là kế toán của Ốc Á thì vẫn còn là phó đội trưởng của “Thập Quang”, quả thực chả mấy khi rảnh rỗi. Thời gian tới hẳn là còn bận rộn hơn nhiều.

Lão Lục nhìn quần áo mà cô mua cho ông một lượt rồi nói: "Mua đồ hàng hiệu thế này, là tiền lương của con tặng hay là tiền của con rể ba thế?"

Dừng! Lại còn con rể cơ. . .

Trong ví của cô thực sự có thẻ của Từ Gia Tu nhưng cô không có dùng. Còn về tiền lương thì.... Lục Già khoa tay múa chân nói: "Đúng là có tặng một chút ạ."

"Thích nhé. "

Lần hợp tác này của Ốc Á và Tư Tâm Đặc, song phương đều phải mời kế toán của văn phòng luật sư đến thẩm tra lại một lần nữa, thẩm tra chuyên

nghiệp, thuế cũng phải kiểm toán rồi báo cáo cụ thể ra từng mục. Là kế toán của Ốc Á, Lục Già cũng phải phối hợp với công tác kiểm tra, quá trình khá rườm rà, cũng may là các mục của Ốc Á đều rất rõ ràng.

Ốc Á mời văn phòng luật nổi tiếng nhất của Đông Châu. Luật sư cùng đoàn kế toán viên cao cấp của Tư Tâm Đặc cũng sắp đến đây.

Tổng Tuyển Hi vẫn mời đội ngũ kế toán từ công ty cũ Lục Già từng làm việc, vậy người tới lần này sẽ là ai?

Là người quen cũ sao?

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 47

Janice muốn mua xe, nhìn trúng chiếc Mazda 3 Angke Sierra kiểu mới, thiên về ngoại hình. Lục Già được hỏi thấy chiếc xe này như thế nào, cô cũng không biết nhiều lắm, nhưng nhà cô cũng có một chiếc Mazda 3 cổ, đã dùng mười mấy năm rồi.

"Dùng bền vậy á?"

Lục Già nghĩ nghĩ: "Thì chủ yếu là do lão Lục bảo dưỡng tốt thôi." Mười mấy năm mà va chạm nhỏ cũng không có.

Luật sư và đoàn kế toán viên cao cấp của Tư Tâm Đặc sẽ đến Đông Châu trước cuối tuần, cho nên hôm nay Lục Già và Diệp Ngang Dương cùng Janice tranh thủ đi mua xe. Ba người đi tới khu trưng bày 4S, anh trai bán hàng tưởng Lục Già và Janice đến đây mua xe hoa, khoa môi múa mép, lãng phí nước bọt giới thiệu một chiếc xe dùng cho gia đình.

Janice chả hiểu gì, Diệp Ngang Dương thì chẳng lên tiếng! Vì sao Từ bại hoại không có ở đây mà nhân viên bán hàng cũng nhằm Janice và Lục Già là một đôi, chứ không phải là cậu ta và Lục Già chứ? Chẳng lẽ đến tư cách bị hiểu lầm cậu ta cũng không có sao? Mắt mũi kiểu gì thế hả? Diệp Ngang Dương hết sức khó chịu, nhìn cái xe cũng thấy ngứa mắt, liên tục tìm ra vài điểm không vừa lòng.

Janice thử xe tại khu công nghiệp đối diện gian trưng bày 4S, Lục Già ngồi ở ghế lái phụ, ghế sau là anh trai bán hàng và Diệp Ngang Dương.

Quay xe đột ngột, tăng tốc, thẳng gấp. . . Diệp Ngang Dương bị quăng cho ngã trái ngã phải: "Lâm Kiều Kiều, cô có phải là phụ nữ hay không

thế?"

Anh trai bán hàng sừng sốt, hóa ra là nữ, là nữ. Thứ lỗi cho cái mắt kèm nhèm của anh ta, thứ lỗi, thứ lỗi. . .

Diệp Ngang Dương cũng đi thử xem như thế nào, thực ra cái xe này cũng khá ổn, nhưng với một người đi cái xe trị giá một triệu như cậu ta thì ánh mắt khẳng định cao hơn so với người thường một chút. Diệp Ngang Dương đưa ra nhận xét, Janice chân thành nhìn về phía cậu ta: "Tiểu Diệp tổng, hay là cậu cho tôi mượn một triệu đi, tôi mua cái xe giống của cậu, thử tận hưởng phong thái cùng thưởng thức của cậu xem sao?"

Diệp Ngang Dương ho khan vài tiếng, xấu xa nói: "Mua xe đâu chỉ nhìn vào giá bán, quan trọng nhất là phải thích hợp, tôi cảm thấy có một loại xe rất thích hợp với cô đấy."

Janice: "Loại nào?"

Diệp Ngang Dương cười rộ lên: "Wuling X-ray đó. Chẳng phải gần đây cô thích anh chàng chuyển phát hay đến công ty mình sao, vừa hay có thể đi cùng một loại xe với anh ta, tốt quá còn gì."

Janice: ". . . À, cảm ơn." Cẩn thận suy nghĩ, hình như đúng là không tệ! Janice nhanh chóng hỏi Lục Già, "Bảo bối, cô thấy Wuling X-ray như thế nào?"

Cái này... Lục Già có chút theo không kịp tư duy của Janice; người cũng rơi vào trạng thái mờ mịt tương tự như cô là anh trai bán hàng. Cái gì đây, lại chuyển sang Wuling X-ray “bánh mì nhỏ” (*) sao? Đừng đùa như vậy chứ!

(*) Gọi như vậy là vì hình dáng của xe giống như ổ bánh mì.

Diệp Ngang Dương thuận miệng "đề nghị", Janice không chỉ nghe theo mà còn nghiêm túc cẩn thận suy tính: Nếu mua Mazda 3 Angke Sierra thì áp lực kinh tế của cô sẽ khá lớn, còn mua Wuling X-ray thì không có vấn đề gì, mua liền một lúc ba cái cũng được. Hơn nữa Wuling X-ray có khá nhiều công năng, có năm chỗ ngồi lại còn có thể chạy việt dã, không gian rộng rãi, tùy lúc có thể lên đường đi du lịch.

Đã quyết định xong, Wuling X-ray đi!

Lục Già: "..."

Với tư cách là bạn bè, là đồng nghiệp, là bạn cùng phòng, Lục Già đã thử can ngăn Janice, nhưng một khi Janice đã quyết định thì mười con trâu kéo cũng không lại. Sau đó, cô cũng bị Janice dần dần tẩy não, cẩn thận ngâm lại so sánh, hình như đúng là không tệ. . .

Diệp Ngang Dương vô cùng hối hận khi đề nghị Janice mua Wuling X-ray, cậu ta không ngờ chỉ vì một câu nói của mình mà Janice như bị trúng tà, chỉ tâm tâm niệm niệm mua cái “bánh mì nhỏ” kia. Cậu ta ngất, nghĩ đến việc sau này Lâm Kiều Kiều hạ cửa sổ xe xuống, hướng cậu ta chào hỏi, cái hình ảnh đó quả thực là. . . không chịu đựng nổi.

Tâm ý Janice đã quyết, anh trai bán hàng dòng Mazda của khu trưng bày 4S khóc không ra nước mắt, anh ta có chết cũng không thể tưởng tượng ra mình lại bị đánh bại bởi Wuling X-ray “bánh mì nhỏ”!

Này! Hiện giờ nhà chúng tôi có vô số dòng mang kiểu dáng đẹp mắt đấy nhé! Anh trai bán hàng của Wuling vui đến điên rồi, thực sự là không tin được lại có người lái R8 tới để mua “bánh mì nhỏ” của nhà bọn họ. Thật tự hào quá, xe tải gia đình của bọn họ, đây được gọi là gì, chính là vô cùng vinh dự, vô cùng vinh dự đó nha!

Đúng, hôm nay Lục Già, Janice và Diệp Ngang Dương ngồi trên chiếc R8 để tới đây. Lục Già còn không dám để cho Từ Gia Tu biết, ý của Janice

là lái R8 tới mua xe để không bị những người ở đây khinh thường. Có chiếc R8 của Diệp Ngang Dương thì khẳng định có thể ngẩng cao đầu lên được rồi. Chắc, nhưng đâu có ai ngờ cuối cùng lại mua Wuling X-ray đâu.

Tất cả các phương diện đều vô cùng vừa lòng, tốc độ mua xe của Janice cũng rất nhanh chóng. Thử xe xong, trực tiếp quẹt thẻ trả tiền rồi đi lấy xe. Thực ra, ngắm kỹ một chút thì thấy cũng khá được, màu trắng sáng bóng, thân xe khỏe khoắn, nội thất đẹp mắt, ghế ngồi được bọc bằng da thật . . . Chuyện đầu tiên mà Janice làm chính là chụp ảnh rồi đăng lên trang cá nhân. Mua xe mà, phải khoe ra chứ, hết tấm này đến tấm khác.

Janice vẫn rất để ý tới cảm nhận của Lục Già: "Bảo bối, thật lòng cô cảm thấy như thế nào?"

Tuy Lục Già không biết nói ra sao, nhưng quả thực cũng không tệ. Cô gật đầu tán thành, nhưng đúng là có chút không ngờ sẽ mua cái xe này, về mặt tâm lý thì có hơi . . .

Janice: "Ừ, vậy cô đăng ảnh lên mạng xã hội cho mọi người cùng thấy đi, chung vui với tôi."

Lục Già ngay lập tức: ". . . Được!"

Diệp Ngang Dương chịu không nổi, chỉ sợ Lâm Kiêu Kiêu cũng bắt cậu ta đăng hình, vội vàng mở cửa chiếc R8, quay đầu lại nói với Lục Già: "Lục Già, hay cô cứ ngồi xe tôi về đi."

"Có xe mới rồi, ngồi xe cũ làm gì?" Janice vẫy vẫy tay tạm biệt, "Hôm nay cảm ơn Tiểu Diệp tổng, ngày khác sẽ mời cậu ăn cơm. Tiểu Diệp tổng, tạm biệt."

Diệp Ngang Dương: "Tạm biệt!"

Lục Già đăng hình xong, còn tiện tay lưu lại bên trong “Thập Quang” mấy tấm. Thập Quang còn chưa được công bố chính thức ra thị trường, đôi khi chỉ có một mình cô tự đùa tự vui. Vừa đăng hình xong, rất nhanh đã có người gửi Like và tham gia bình luận, đồng nghiệp, bạn bè, bạn học, còn có cả các đồng nghiệp cũ; về phần Từ Gia Tu thì không “follow” cô nên chắc còn chưa nhìn thấy.

Cũng nhờ vậy mà Lục Già biết được đồng nghiệp cũ đến thăm tra Ốc Á là ai, đúng là càng sợ người nào thì càng gặp người đó.

Lục Già đăng hình kèm thêm dòng trạng thái “Cùng bạn đi mua xe”. Bạn học Đại học kiêm đồng nghiệp cũ Chu Á Ly có gửi Like, đồng thời bình luận: "Lục Già, chúng ta sẽ gặp nhau ở Đông Châu sớm thôi, có rảnh gặp mặt nhé."

Không ngờ lại là Á Ly!

Lục Già đau đầu, cô và Á Ly học cùng một khoa trong trường Đại học, tuy là bạn học cùng khoa nhưng thời điểm còn đi học hai người chả gặp nhau lần nào, mãi đến khi cùng tới một văn phòng luật sư thực tập mới có tiếp xúc. Lúc ban đầu bởi vì là bạn học và đều là người tỉnh ngoài nên cô và Á Ly có thuê chung nhà trọ một thời gian. Nhưng lâu dần mới phát hiện ra hai người ở chung không hợp, trên công việc có tồn tại quan hệ cạnh tranh, cho nên tất nhiên không thể nào vui vẻ thoải mái mà ở chung một nhà được. Mặt khác, cô không chịu nổi việc tuần nào Á Ly cũng dẫn bạn trai về đây ngủ, lúc đấy cô đang phải dồn sức chuẩn bị cho cuộc thi CPA (*), đành phải ngày ngày đứng ở tiệm sách đọc tài liệu đến khuya mới về. Sau này không ở cùng nhau nữa thì cô và Á Ly lại trở thành đồng nghiệp trong cùng một công ty, khác tổ, không tiếp xúc nhiều, ngẫu nhiên chạm mặt chỉ nhìn nhau cười.

(*) CPA - Certified Public Accountants: hiểu nôm na là những kế toán viên lành nghề và trình độ của họ đã được chứng nhận trên toàn cầu (nguồn:

wiki)

Tóm lại Á Ly tuyệt đối, tuyệt đối, tuyệt đối không phải là người chịu ngồi không. Bình tĩnh xét lại, cô rất sợ Á Ly, không phải sợ Á Ly sẽ làm gì mình, mà chủ yếu là có một số người khi giao tiếp làm mình cảm thấy rất mệt mỏi, Á Ly chính loại người này. Năm trước, cả công ty đều đồn cô sẽ được thăng chức, cuối cùng người được thăng chức là Á Ly, còn người rời khỏi công ty là cô.

Cho nên có một số việc, nếu không xảy ra thì vĩnh viễn cũng không biết kết quả cuối cùng là gì, giống như chuyện mua xe hôm nay vậy, Mazda 3 Angke Sierra chớp mắt có thể đổi thành Wuling X-ray ngay được.

Quá thần kỳ. . .

Lục Già ngồi trên ghế lái phụ trong chiếc xe mới mua của Janice, cảm giác khá tốt. Janice lái xe cũng rất thuận tay: "Bảo bối, về sau mỗi ngày tôi đều lái xe đưa cô đi làm nhé."

Ấy, không cần phải khoe khoang vậy đâu. Công ty với chung cư Thanh Niên gần nhau lắm mà. . .

Janice xách cái biển số xe mới về, sau khi Từ Gia Tu biết chuyện liền giật giật khóe miệng nói: "Đây chính là cái xe mà ba người nhìn trúng đó hả?"

Lục Già ngượng ngùng mở miệng: "Cũng rất được mà."

Từ Gia Tu cười cười, hỏi bạn gái: "Em cũng muốn mua xe phải không?"

Á, bạn trai đang muốn trở thành tổng giám đốc bá đạo sao? Lục Già cười rộ lên, phụ nữ ấy mà, nhìn thích thì muốn mua thôi, nhưng tỉnh táo suy nghĩ lại thì thấy tác dụng trước mắt chẳng có gì nhiều. Nhưng đột nhiên Từ Gia Tu hỏi cô như vậy là có ý gì. . . Lục Già mặt mày hớn hờ nhìn anh: "Không lẽ anh định mua cho em?"

"Đúng vậy, tiền xe sẽ trừ vào tiền lương hàng tháng của em, trừ cho đến khi chúng ta kết hôn thì thôi." Từ Gia Tu kéo Lục Già ngồi xuống, mấy ngày hôm nay hai người hiếm khi được ở riêng bên nhau, lúc này thả sức mà nói chuyện tán gẫu.

Lục Già để Từ Gia Tu gối đầu lên đùi mình, thay anh ấn ấn huyết thái dương, đều đặn đều đặn, hỏi: "Có thoải mái không?"

"Ừm." Từ Gia Tu nhắm mắt lại, gương mặt thon dài càng thêm tuấn tú đẹp mắt.

Lục Già tiếp tục mát xa cho Từ Gia Tu, gần đây anh bề bộn nhiều việc, cô cũng bớt quan tâm đến anh, chỉ sợ quan tâm nhiều quá lại gây thêm phiền toái.

Đối với Từ Gia Tu mà nói, được bạn gái quan tâm thì mát xa vẫn là chưa đủ, anh mở miệng yêu cầu: "Lục Già, hôn anh."

Giữa ban ngày ban mặt. . . Lục Già cúi đầu, không nói hai lời, trước tiên hôn lên mắt, sau đó là mũi, tiếp đến là miệng, mỗi lần chạm là một lần đếm: "1, 2, 3, 4, 5. . ." Cô muốn hôn đến một trăm luôn.

Nhưng còn chưa kịp đến một trăm thì Từ Gia Tu đã trực tiếp đáp lại, xoay người ấn cô xuống một góc sofa.

"Ừm!" Cô bị đảo khách thành chủ.

Từ Gia Tu cởi bỏ dây áo rất nhanh, Lục Già vịn tay vào thành sofa, vừa hôn lại Từ Gia Tu, vừa lo lắng hỏi: "Anh vừa mới nói là rất mệt mà?" Sao nhanh như vậy mà đã nhiệt tình thế rồi!

Ừ, rất mệt, nhưng mà còn muốn làm hơn.

Xì. . .

Sau khi kết thúc thì cũng tới hoàng hôn, sắc trời mờ lung chậm rãi tối dần, phòng khách không bật đèn, màn đêm dần dần bao phủ cô và Từ Gia Tu. Hai người cùng nhau thở dốc, trong ánh mắt đều toát ra nhiệt khí, không muốn nhúc nhích, dứt khoát cuộn người trong chiếc chăn nhung màu vàng, thò ra hai cái đầu, trông giống như hai đứa trẻ sinh đôi.

Hi hi hi ~~!

Ngày hôm sau, Janice lái xe đi làm, còn nhất định đòi phải đưa Lục Già đi một đoạn đường. Lục Già không cần đưa đi, nhưng từ chối một hồi vẫn ngồi lên xe. Lúc đi ngang qua văn phòng bảo vệ của tòa nhà Khoa Vũ, cô ấn cửa sổ xe xuống nói với bảo vệ là cô lấy thẻ đỗ xe của Ốc Á. Ốc Á có một khu đậu xe riêng trong tòa nhà Khoa Vũ, hiện tại hẳn là vẫn còn chỗ trống.

Qua gương chiếu hậu, Từ Gia Tu không nhanh không chậm đi bộ ở phía sau. Công nhân viên lái xe, ông chủ đi bộ, Lục Già nâng trán thở dài, có chút áy náy.

Thôi được rồi, người bình thường đều bị những thứ mới lạ thu hút, không phải sao? Janice nắm nắm tóc nói: "Lão đại nhất định không chịu lên xe, chứ tôi cũng muốn đưa anh ấy đi làm mà."

Lục Già: Đó là bởi vì. . . !

Một đường đi đến bãi đỗ xe ngầm, Janice nhìn thấy phía trước có mấy cái xe màu đen liền hỏi: "Ấy, sao hôm nay lại nhiều xe thế, mọi người đều mua xe hết à?"

Không phải, là đoàn luật sư và kế toán của Tư Tâm Đặc đến đây.

Janice hiểu ra, trước tiên dừng xe lại. Lục Già xuống xe, quay đầu nói với Janice: "Tôi đi qua chào hỏi đây."

Ái chà, chủ động thế? Kỳ thực, tính cách của Janice có chút thẹn thùng, suốt ngày chỉ biết cắm đầu vào máy tính, vốn dĩ cô định cứ thế đỗ xe rồi chạy thẳng về công ty. Nhìn xem, bảo bối thật vô cùng tự nhiên, lịch sự, còn chủ động ra chào hỏi, không hổ người có thể làm bà chủ của Ốc Á!

Janice cảm khái không thôi, cách đó không xa, Lục Già đi tới trước mặt một cô gái mặc đồ công sở, diện mạo nghiêm chỉnh, mỉm cười, nói chuyện.

Janice cũng xuống xe đi qua, đứng bên cạnh Lục Già, nhú mào tìm cảm giác tồn tại.

Lục Già nhìn Janice, đang muốn giới thiệu thì Á Ly đã cười rộ lên: "Ben nói cậu đã có bạn trai mới, không ngờ lại là thật, hâm mộ quá đi."

"Mới"... Ha ha.

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 49

Tống Tuyền Hi thản nhiên biểu lộ sự thật mình đã ly hôn, sau đó còn nổi hứng lên nói mấy câu trêu đùa, chọc cho đồng bào nữ có mặt ở đây gò má đỏ ửng, ngay cả Chu Á Ly “bách độc bất xâm” cũng cong cong khóe miệng. Tống Tuyền Hi cười nói: "Tôi đã khôi phục lại trạng thái độc thân rồi, hoan nghênh các người đẹp ngồi đây tới yêu thương."

Yêu thương cái đầu ấy! Lục Già ráng giữ cho ngụm rượu đỏ trong miệng không phun ra, tận lực bình tĩnh không làm cho người khác chú ý. Cô nhớ tới một đồng nghiệp nữ ở chỗ làm cũ lúc trước từng phân tích Tống Tuyền Hi như sau: Tống tổng là rượu độc của phụ nữ, nhưng cho dù biết rõ đó là rượu độc thì vẫn có rất nhiều người lựa chọn uống rượu độc để giải khát, khát vọng Tống Tuyền Hi yêu thương mình. Lục Già thực sự cảm thấy những lời mà Từ Gia Tu nói ngày đó rất đúng: Tống Tuyền Hi không đào hoa, đối với anh ta, phụ nữ không thiếu nhưng cũng chẳng là gì cả.

Giá trị của phụ nữ thường là do chính bọn họ tạo ra cho bản thân, có thể lựa chọn hèn mọn làm đồ vật, cũng có thể phóng khoáng như nữ vương. Lục Già tự biết mình không với tới nổi cái gọi là nữ vương kia, nhưng uống rượu độc thì tuyệt đối không có hứng thú. Tuy nhiên, mùa đông năm trước, có người đã đem ly rượu độc này tới trước mặt cô, lừa cô rằng chất lỏng cô đang uống không phải là rượu độc, mà uống nó rất ngon, rất vui; đúng là coi cô như con ngốc mà trêu đùa. Giờ khắc này, Lục Già càng thêm xác định Tống Tuyền Hi thực sự là rượu độc của phụ nữ. Cô liếc mắt ngắm nghĩa sườn mặt đẹp đẽ của Từ Gia Tu, nếu Tống Tuyền Hi là rượu độc thì Từ Gia Tu chính là ly trà xanh Minh Tiền danh bất hư truyền, thanh nhã,

ngọt thuần, phải tinh tế thưởng thức thì mới cảm nhận được sự sâu sắc ẩn chứa bên trong, tuyệt không thể tả.

Nhìn qua phản ứng của mọi người trên bàn ăn, hẳn là không ai biết chuyện Tống Tuyển Hi đã ly hôn. Điều này cũng không có gì lạ, với một người đàn ông có giá trị cao như Tống Tuyển Hi mà nói, ly hôn là chuyện lớn, có thể ảnh hưởng trực tiếp đến giá cổ phiếu trên thị trường. Không ngờ anh ta lại nói thẳng chuyện đó ở chỗ này.

Trong nhất thời, đề tài nói chuyện giống như bị cạn kiệt, không khí ngưng trệ, Quản lý quan hệ xã hội gian nan lắm mới kéo lên được. Nữ Quản lý bi thống có chút oán niệm Từ tổng, đang yên đang lành lại nhắc đến Tống phu nhân, cô ta đảm nhiệm chức vụ Quản lý quan hệ xã hội này dễ dàng lắm sao?

Từ Gia Tu vẫn như cũ tỏ ra không có việc gì, chỉ dùng ánh mắt nhìn Tống Tuyển Hi biểu đạt lời xin lỗi, sau đó vươn tay xoay bàn ăn, gắp một miếng thịt tôm hùm đặc biệt lớn bỏ vào trong bát của Lục Già. Chuyện thiên vị như thế này, Từ Gia Tu làm hết sức tự nhiên, động tác thông dong lại không làm giảm đi phong thái quý tộc.

To quá. . . Lục Già đột nhiên cảm thấy Từ Gia Tu mang cô đến đây ăn cơm là muốn để cô ăn nhiều một chút cho hồi vốn. Đúng vậy, bàn tiệc đêm nay thật quá xa xỉ, tỷ như mỗi người đều có một phần trứng cá muối cao cấp, mỗi phần có giá hơn một ngàn.

Thì ra tôm hùm của Australia được chuyên chở bằng máy bay về đây có hương vị như thế này đây. Lục Già ăn một miếng thịt tôm hùm lớn, lại nhớ tới con tôm hùm nhỏ. Tôm hùm hẳn là hợp với rượu đỏ, Lục Già bưng ly Bordeaux đặt trên mặt bàn lên. Đêm nay rượu đỏ là đắt nhất, đều là tiền của Từ Gia Tu, cô phải uống nhiều hơn một chút mới được.

Từ Gia Tu nhìn sang bạn gái, Lục Già cầm khăn ăn ưu nhã lau miệng, hài lòng nở nụ cười. Dùng ánh mắt nói cho anh biết, ăn rất ngon, cảm ơn anh đã gấp thịt tôm tùm cho cô.

Từ Gia Tu không nói gì, nhàn nhã dựa vào lưng ghế, thỉnh thoảng nói chuyện đôi ba câu, rất có tư thái chủ nhà.

Trong phòng có trưng bày một cái đồng hồ nước, chảy từng giọt từng giọt, một bữa cơm mà mất hơn hai tiếng đồng hồ. Kế hoạch sau khi ăn xong là sẽ đi tiếp “tăng hai”, ngay tại khu giải trí của khách sạn Châu Sơn.

Trước kia mỗi lần tham gia những bữa tiệc tối thế này, Lục Già cảm thấy phiền nhất chính là đi hát karaoke. Về chuyện phát âm của cô không rõ, bạn bè không một ai tin. Rõ ràng lúc nói chuyện bình thường giọng của cô thanh thúy là thế, chẳng hiểu sao khi hát thì lại

Lúc trước, có một đồng nghiệp còn khoa trương nói: "Lục Già, tôi phát hiện ra giọng hát và diện mạo của cô chẳng hợp nhau gì cả!" Đây là đang khen hay cười nhạo cô thế?

Ai bảo cứ lớn lên có diện mạo không tệ thì ca hát sẽ dễ nghe? Về chuyện cứ hát là lạc giọng này cô thừa hưởng toàn bộ từ lão Lục, khi mẹ cô vẫn còn sống, bà từng dẫn cô đến chỗ Giáo sư thanh nhạc để uốn nắn lại, nhưng đều vô dụng, trời sinh đã thế rồi.

Bên ngoài phòng karaoke, Từ Gia Tu nói với cô: "Anh chiêu đãi mọi người một lúc, lát nữa chúng ta sẽ trở về."

Lục Già gật gật đầu, không thành vấn đề, chỉ cần đừng bắt cô hát là được.

Tuy nhiên, Từ Gia Tu vừa dắt cô đi vào thì đã có người chạy ra nịnh nọt, hỏi anh: "Từ tổng, ngài và bạn gái hát song ca một bài đi."

Lục Già đứng ở phía sau túm chặt lấy áo Từ Gia Tu. Không được!!

Từ Gia Tu cười trả lời: "Đợi lát nữa đi."

Lục Già thở phào nhẹ nhõm, đúng lúc này, lại có người nói: "Cô Lục, Từ tổng mệt mỏi muốn nghỉ ngơi thì cô hát trước nhé."

Người vừa nói chính là nữ Quản lý phụ trách điều tiết không khí bữa tiệc hôm nay. Hiện giờ người người đi hát, nhà nhà đi hát; cho nên mời người ca hát giống như một kiểu cho nhau thể diện vậy. Lục Già đang định tìm một lý do cự tuyệt thì Chu Á Ly đi tới.

Lục Già biết Chu Á Ly định nói cái gì. Chu Á Ly không phải là người thích bắn trộm sau lưng, bởi vì cô ta sẽ trực tiếp giáp mặt mà nói thẳng. Chu Á Ly nói: "Lục Già khi hát bị lạc giọng, đừng làm khó dễ cô ấy."

Đúng là một chút thể diện cũng không để lại cho cô. Lục Già cười cười: "Đúng thế, tôi hát hay bị lạc giọng. . ."

Từ Gia Tu ngạc nhiên: "Chẳng phải là em hát rất hay sao?"

Hả Cái gì. . . . Lục Già nhìn về phía bạn trai mình. Có thể đừng hăm hại em như vậy được không, bạn gái của anh thực sự không biết hát đâu. Tổng Tuyển Hi nhận microphone do cấp dưới đưa qua, nhìn Quản lý quan hệ xã hội nói: "Để tôi hát một bài trước đi. . ."

Tổng Tuyển Hi hát đơn ca —— Lục Già nhìn tiêu đề trên màn hình lớn, là bài “Nước mắt Mona Lisa” của Lâm Chí Huyên. Cô không nghĩ rằng Tổng Tuyển Hi có thể hát một bài bằng Tiếng Trung.

Từ Gia Tu đứng lên, chuẩn bị rời đi. Chu Á Ly bước lại gần, mở miệng trước: "Từ tổng, ngày mai tôi quay về Bắc Kinh, tôi muốn đưa Lục Già qua phòng khách sạn của tôi ngồi một lúc, có thể không?"

Đúng lúc. Từ Gia Tu đồng ý.

Tống Tuyền Hi hát được một nửa, Lục Già ra khỏi phòng. Từ Gia Tu vỗ tay đầu tiên, hai bàn tay ưu nhã vỗ nhẹ nhàng, một cái lại một cái, tất cả mọi người bắt đầu vỗ tay theo, vô cùng nhiệt liệt. Tống Tuyền Hi không hát nữa, hạ microphone xuống: "Từ tổng muốn hát một bài sao?"

Từ Gia Tu nhìn ra bên ngoài rồi nói: "Vốn dĩ tôi định cùng Lục Già hát song ca, tiếc là cô ấy cùng bạn Đại học đi ra ngoài ôn lại chuyện cũ rồi."

Tống Tuyền Hi lịch sự đưa microphone cho những người khác: "Mọi người hát đi."

Lục Già đi theo Chu Á Ly vào phòng khách sạn của cô ta, phòng thường của khách sạn Châu Sơn hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn năm sao, gọn gàng sạch sẽ, không gian lớn. Trong phòng có một chiếc valy tay kéo màu đen, vẫn là cái mà Chu Á Ly dùng từ ba năm trước, hàng fake có giá 500 đồng mua được từ phố Tú Thủy.

"Cứ thoải mái đi." Chu Á Ly nói với cô, sau đó đi đun nước.

Ban công bên ngoài phòng rất rộng rãi, đặt đủ hai ghế dựa làm bằng mây và một cái bàn tròn nhỏ. Lục Già kéo ghế ngồi xuống, nhìn cảnh đêm phồn hoa của thành phố Đông Châu, hàng vạn ánh đèn rực rỡ mê người, gió đêm nhè nhẹ, ngọn đèn lấp lánh.

Chu Á Ly bưng hai cốc nước tới, Lục Già quay đầu nói: "Quê hương tớ rất đẹp phải không?"

"Ai cũng cảm thấy quê hương mình là đẹp nhất." Chu Á Ly ngồi xuống, "Tuy quê tớ chỉ là thâm sơn cùng cốc, nhưng tớ vẫn cảm thấy nó rất đẹp."

Lục Già nhếch miệng, tiếp nhận cốc nước Chu Á Ly đưa qua, nói một tiếng cảm ơn rồi đi thẳng vào vấn đề: "Cậu dẫn tớ vào đây là muốn nói cái

gì?"

"Không có gì, tớ chỉ muốn hỏi cậu một chuyện." Chu Á Ly nhìn qua, ánh mắt sắc bén, "Lục Già, cậu và Tống tổng rốt cuộc có quan hệ gì hay không?"

"À, thì ra cậu muốn nghe mấy chuyện trà dư tửu hậu này." Lục Già mặt không biểu cảm dựa vào lưng ghế, giật nhẹ khóe miệng.

Chu Á Ly nói: "Lục Già, cậu có biết sau khi cậu rời khỏi Sở, có người lên lút nói xấu cậu, nói cậu cùng Tống tổng, và Yamamoto tiên sinh của chúng ta đều có quan hệ không rõ ràng —— nhưng mà cậu yên tâm, những người biết đến chuyện này không có nhiều."

"Rồi sao?" Lục Già hỏi lại, có đôi khi cô thực bội phục Chu Á Ly, chỉ có Chu Á Ly mới có thể không hề cố kỵ mà nói những lời lúng túng như vậy một cách trơn tru.

Chu Á Ly lạnh nhạt trả lời: "Tớ không tin, cho nên mới hỏi cậu."

Ồ. Lục Già nghiêng đầu, một câu ‘Tớ không tin’, khóe mắt cô nổi lên chua xót. Vừa rồi cô giống như một quả bóng phòng to, ra vẻ mạnh mẽ nhưng thực ra chỉ tác động một chút thôi là vỡ ngay. Thời điểm Lục Già lựa chọn quay trở về Đông Châu, cô đã quyết định quên hết mọi chuyện. Thực ra cũng chẳng phải là chuyện gì lớn, cô cũng không cảm thấy mình chịu ấm ức oan khuất gì, là lựa chọn của bản thân thôi. Dù gì cô cũng đã quay về, không có lương cao, không làm Quản lý hạng mục, thậm chí bỏ lỡ cả cơ hội làm ăn với đối tác cũng không sao cả. Cô còn có lão Lục, bà nội, Mạnh Diễm Diễm. . . Hiện tại lại có Từ Gia Tu, Janice, Địch Ca, Lợng Tử, và thật nhiều bạn bè, cuộc sống của cô sẽ càng ngày càng có nhiều điều mới mẻ, thú vị.

Nhưng, thực ra Lục Già vẫn có chút uất ức, uất ức vì bị người ta hiểu lầm.

Ngày từ chức, Yamamoto tiên sinh đóng cửa lại nói: "GiGi, sao cô lại đại đột như vậy, bây giờ cô về quê thì có gì để phát triển sự nghiệp. Nếu là người khác thì đã sớm bám trụ mà bò lên rồi, chẳng lẽ cô muốn thuê phòng trọ cả đời ở Bắc Kinh? Không sai, Tống Tuyên Hi đã kết hôn, nhưng vợ của anh ta ở nước ngoài, cô có thể đường đường chính chính là phu nhân của anh ta ở Trung Quốc mà, không phải sao?"

Ha ha, còn đường đường chính chính nữa cơ đấy, quá nực cười.

Rượu độc mà nói cứ như là Cocacola, may mà cô không khát đến mức uống rượu độc giải khát. Ngày đó cũng coi như lật mặt, cô nhìn người phụ trách cao nhất của Sở - Yamamoto tiên sinh, nói đúng một câu.

"Hiện tại tôi phát hiện, đàn ông Nhật Bản các anh thật sự rất ghê tởm."

Thì ra, con người cũng có thể trở nên cường đại trong nháy mắt, chỉ cần bỏ ra tất cả quyết tâm và dũng khí.

Kỳ thực, cô muốn nói chuyện này cho Từ Gia Tu nghe, nhưng mà phải nói như thế nào đây, anh và Tống Tuyên Hi đã hợp tác rồi, hơn vài triệu nhân dân tệ đó. Ngày ấy ở sân golf, Tống Tuyên Hi nói cái gì mà không hy vọng vì một số hiểu lầm không thoải mái mà làm ảnh hưởng đến sự hợp tác của Tư Tâm Đặc và Ốc Á.

Đã là chuyện không thoải mái, bây giờ cô nói cho Từ Gia Tu nghe về sự ấm ức của mình thì có gì hay, nó chỉ khiến cho anh cảm thấy ngọt ngào hơn mà thôi. Mặc kệ Từ Gia Tu có tin cô hay không, cô cũng không muốn anh phải đứng giữa hai sự lựa chọn. Bởi vì cuối cùng anh lựa chọn thế nào thì kết quả cũng là xúc phạm tới anh và là thương hại cô.

Tình yêu có giá không? Nó thật sự có thể đáng giá vài triệu?

Nếu đây chỉ là sự hợp tác hơn mười vạn, cô có thể lập tức quay đầu nói với Từ Gia Tu: "Em không thích Tống Tuyên Hi, chúng ta đừng nhắc đến

anh ta nữa nhé."

Nếu là mấy trăm vạn, cô cũng dám nói.

Nhưng mấy ngàn vạn thì sao.

Mấy triệu đấy.

Lục Già không biết, cô chỉ nghe nói vì vài triệu mà vứt bỏ tình yêu chứ chưa từng nghe vì tình yêu mà vứt bỏ vài triệu. Vế trước là hiện thực, vế sau là truyền thuyết.

Cô yêu Từ Gia Tu, Từ Gia Tu yêu cô, như vậy là đủ rồi. Cô không hề muốn mạo hiểm đi kiểm chứng tình yêu mà anh dành cho mình có thể trở thành truyền thuyết hay không. Cô chỉ hi vọng hai người hạnh phúc ở bên nhau, hiện tại, tương lai, và tất cả ngày tháng sau này.

Truyền thuyết đều là gạt người.

Cô không cần truyền thuyết, cô chỉ cần anh thôi.

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 50

Chu Á Ly hỏi cô và Tống Tuyên Hi có quan hệ hay không, Lục Già không biết nên trả lời như thế nào. Quan hệ giữa người và người sao có thể nói rõ ràng được, cô chỉ có thể nói với Chu Á Ly: "Không phải loại quan hệ mà cậu đang nghĩ đến."

Hai tuần trước khi cô và Yamamoto tiên sinh hoàn toàn trở mặt, các nhân viên trong Sở đều phải tham gia một bữa tiệc rượu khá long trọng. Mọi người ca hát khiêu vũ, nói nói cười cười, bàn luận tranh cãi, từng gương mặt đều tràn đầy vui vẻ, hài lòng. Yamamoto tiên sinh đột nhiên tìm đến Lục Già, các đồng nghiệp đẩy vai cô vụng trộm nói: "Chắc chắn là nói chuyện với cô về việc thăng chức tăng lương rồi, mau đi đi." Lục Già nhin xuống hưng phấn đi đến trước mặt Yamamoto tiên sinh, không ngờ kết quả là Yamamoto tiên sinh đưa cho cô một cái thẻ phòng, sau đó nói rằng Tống Tuyên Hi rất thích cô. Ý tứ của Yamamoto tiên sinh thật rõ ràng, cô lại choáng váng, Yamamoto tiên sinh trực tiếp nói thẳng: "Lục Già, mọi người đều biết sang năm người mà Sở muốn đề bạt lên là cô, nhưng cô thực sự cảm thấy mình ưu tú nổi bật hơn hẳn những người còn lại sao? Ai cũng vô cùng nỗ lực, nhưng Tống tổng lại quan tâm đến cô, cô hẳn là nên cảm kích một chút."

Ngày đó, thời tiết ban đêm thật sự rất lạnh, mùa đông âm vài độ, cô rời khỏi tiệc rượu sớm hơn dự định. Đi được một đoạn, Lục Già nhàm chán đá cái lon bị vứt ở ven đường, buồn bã chán nản.

Cô kéo kín khóa chiếc áo lông, vẫn có cảm giác gió luồn vào thân thể, tạt vào má cô đau rát. Cô ở bên ngoài nhớ lại cảnh tượng bên trong khách sạn,

cả đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, sung túc ấm áp, nơi nơi đều có trai anh tuấn gái xinh đẹp....

Trên đường người đi không nhiều, từ lúc học Đại học cho tới bây giờ cô đều sống ở đây, cô vốn nghĩ mình rất thân thiết với thành phố lớn này, nhưng chưa đến nửa giờ, cô lại cảm thấy nơi này thật xa lạ, giống như lần đầu tiên cô mới tới. Lục Già thừa nhận, ngày đó cô khổ sở và tức giận, dường như tất cả năng lượng đều bị tiêu hao hết. Bao nhiêu nỗ lực bỗng chốc bị phui sạch, thăng chức tăng lương biến thành chuyện nực cười, giấc mộng trong lòng chỉ là sự ngây thơ khờ dại, không đáng để nhắc đến.

Lục Già nhặt cái lon lên ném vào trong thùng rác, lấy điện thoại ra gọi về cho lão Lục. Lão Lục biết hôm đó cô có tham gia một bữa tiệc khá lớn, cho nên cố ý hỏi: "Chơi có vui vẻ không?"

Bữa tiệc quan trọng như thế, lão Lục chỉ hỏi cô có vui vẻ hay không, thì ra đây mới là điều lão Lục quan tâm nhất.

Lục Già không thốt ra nổi hai chữ "vui vẻ", chỉ có thể trả lời qua loa: "Cũng được ạ."

Thật ra thì chẳng 'được' một chút nào hết.

Sau ngày đó, Lục Già quyết định giả ngu, dù sao Yamamoto tiên sinh hình như cũng đã quên mất việc này, cô từng ôm hy vọng rằng có thể ngày đó Yamamoto tiên sinh đã uống say. Nhưng vì sao cô vẫn phải rời cương vị công tác? Không phải bởi Yamamoto tiên sinh muốn trả thù cô, mà là vì ông ta vẫn giữ nguyên ý định thăng chức tăng lương, không chỉ có thế, nếu cô muốn thì thăng cấp lên thành đối tác cũng không có vấn đề gì.

Lục Già không ngốc, bánh thịt sẽ không tự nhiên từ trên trời rơi xuống, khẳng định là có cạm bẫy. Cô hiểu rõ suy nghĩ của Tống Tuyển Hi và Yamamoto tiên sinh, bọn họ đang cho thêm ích lợi, nếu cô không từ chức mà tiếp nhận sự sắp xếp của bọn họ, hay thậm chí trở thành đối tác, thì dù

bữa tiệc rượu đó cô không nhận thẻ phòng thì những bữa tiệc lần sau, lần sau nữa thì sao.... cô có thể chống đối được bao lâu, cô không biết, bởi vì cô hoàn toàn không muốn dùng việc lợi dụng người khác để kiểm tra xem điểm mấu chốt của mình ở chỗ nào.

"Trên đời không có bữa cơm trưa nào miễn phí, sự tham lam của con người chính là kẻ địch lớn nhất của bản thân mình." Đây là đạo lý lão Lục đã dạy cho cô, cô luôn luôn khắc ghi trong lòng.

Nếu cô nhận lợi ích của bọn họ, thì chuyện "cảm kích" là chuyện sớm muộn cũng sẽ xảy ra. Giả dụ hồi đó cô không từ chức rời đi, thì nói không chừng hiện tại cô đã thực sự trở thành "phu nhân ở Trung Quốc" của Tống Tuyền Hi rồi, thậm chí đã bị "đá" rồi ấy chứ. Đương nhiên, dù cô có bị Tống Tuyền Hi đá, thì cuộc sống của cô có lẽ vẫn "rất tốt"; có nhà, có xe, có sự nghiệp huy hoàng, ngẫu nhiên nhớ lại chuyện xưa còn có thể viết ra một cuốn tự truyện, gọi là "Lịch sử phấn đấu của một người phụ nữ".

Thật ra thì cả hai sự lựa chọn không cái nào xấu cũng chẳng cái nào tốt, việc cô từ bỏ tất cả mọi thứ quay về Đông Châu cũng chẳng phải là việc giỏi giang gì, nhưng cô không muốn phải sống theo sự sắp xếp của người khác . . .

"Có đôi khi tớ thực sự không biết cậu may mắn hay là xui xẻo nữa." Chu Á Ly nhàn nhạt nói, chống tay lên lan can ban công nhìn muôn vàn ánh đèn xa xa của thành phố Đông Châu, cảm thán, "Nhưng dù có như thế nào thì cậu vẫn tốt hơn nhiều so với tớ. Cậu gặp chuyện không như ý muốn thì có thể quay về Đông Châu, còn tớ chỉ có thể kiên trì làm tiếp, nếu không chống đỡ thì là —— xong đời."

‘Xong đời’ đâu có dễ dàng được như vậy, mọi người đều tự tưởng tượng ra kết cục tồi tệ nhất, tự nghiêm khắc với chính mình thời điểm bị đâm chén không phải sợ đau. Lục Già ngẩng đầu nhìn Chu Á Ly, nhớ tới trước kia Chu Á Ly từng nói khát vọng trở thành thiên hạ vô địch; thực tế thì có

người nào có thể trở thành thiên hạ vô địch? Đứng trước cuộc sống, chúng ta có thể kiên cường mạnh mẽ, nhưng cũng có thể suy sụp yếu đuối trong nháy mắt bất cứ lúc nào.

"Nói qua cũng phải nói lại, vận khí của cậu vẫn tốt lắm." Chu Á Ly vuốt vuốt tóc bên tai, lại hỏi, "Hai người thật sự là bạn học trung học à?" Hai người, hiển nhiên là ám chỉ cô và Từ Gia Tu.

"Ừ, trước kia chúng tớ đã thích nhau rồi." Nhắc đến người nào đó, hai mắt Lục Già tỏa sáng, xinh đẹp động lòng người. Cô thoải mái mở miệng nói, "Vậy mới nói họa phúc cách nhau một đường, khó mà lường trước được. Nếu không quay về Đông Châu, tớ cũng không có cơ hội gặp lại anh ấy, có được tình yêu hạnh phúc như hiện giờ."

...

Từ Gia Tu gửi tin nhắn đến, cô phải đi rồi. Chu Á Ly đưa cô ra ngoài cửa, cách đó không xa, Từ Gia Tu dựa lưng vào hành lang dài của khách sạn, trong tay cầm di động, nghiêm túc chờ cô.

Anh nhìn qua, nhẹ nở nụ cười: "Trò chuyện vui vẻ chứ?"

"Ừm, cũng vui." Lục Già đi về phía anh: "Còn anh thì sao, có hát bài nào không?" Nếu Từ Gia Tu có hát tại phòng Karaoke, cô mà lỡ mất thì đúng là có chút đáng tiếc. Cô chưa nghe anh hát bao giờ cả. . .

"Không có." Từ Gia Tu trả lời, nhẹ thở một hơi, kéo tay cô nói, "Đi, về nhà nào."

Nhà. . .

Ừ, về nhà.

Trước khi Lục Già và Từ Gia Tu về “nhà”, hai người còn qua chợ đêm ăn bữa khuya nữa. Lý do là tài xế mới đi được nửa đường, Từ Gia Tu đột nhiên nói buổi tối anh còn chưa ăn no, tóm lại anh đói bụng.

Đói bụng? Bữa tiệc đêm nay mất tới vài vạn, thế mà còn chưa ăn no, thiệt thòi quá mà!

Thời tiết này, món ăn hấp dẫn nhất của chợ đêm chính là tôm hùm cay nhỏ, tài xế đỗ xe ở ven đường, Lục Già nhịn xuống nước miếng đang chực trào ra, lôi kéo Từ Gia Tu tìm một quán cháo hải sản Triều Châu tương đối có danh tiếng.

Hôm nay Từ Gia Tu uống không ít rượu, cô không thể để anh ăn tôm hùm nhỏ được. Nồi cháo hải sản cá muối đang sôi sùng sục, bốc khói nghi ngút được bưng lên, Lục Già múc một bát cho Từ Gia Tu: "Cho anh này."

Từ Gia Tu cúi đầu ăn, ăn liên tục hết hai bát, Lục Già nhìn mà thấy mỹ mãn, phát hiện ra bộ dạng nghiêm túc ăn của Từ Gia Tu cũng rất thu hút, đúng là cảnh đẹp ý vui.

Lúc trở về đi ngang qua mấy cửa hàng bán tôm hùm nhỏ cay, Từ Gia Tu không chớp mắt kéo Lục Già đi nhanh qua chỗ đó, cố ý nói: "Anh biết em muốn ăn, nhưng anh không cho em ăn đâu."

Hóa ra là anh biết! Lục Già kéo tay Từ Gia Tu, ra vẻ thông minh nói: "Em biết, anh cảm thấy nó không sạch sẽ, sợ em ăn bị đau bụng chứ gì."

"Sai." Đây là lần đầu tiên trong đêm nay Từ Gia Tu cười thực sự vui vẻ, "Là bởi vì chính bản thân anh không muốn ăn."

Lục Già cắn răng: "... " Xác định đấy à!

Từ Gia Tu chau chau mày, sau đó nhìn thẳng Lục Già, dường như muốn cô cuốn vào đôi mắt đen sâu thẳm của anh.

"Từ Gia Tu, anh nhìn em như vậy làm gì."

"Chẳng phải vừa rồi lúc anh ăn em cũng chăm chăm đấy ư?" Từ Gia Tu nói, "Bây giờ nhìn lại thôi."

"Có quý mới tin anh."

Từ Gia Tu lập tức hòa theo: "Tiểu diêm vương cũng là tiểu quý đó."

A a a, Diệp Ngang Dương nói ngàn vạn lần không nên cùng Từ Gia Tu đấu võ mồm, quả nhiên là không lừa cô mà. Tiếng gió cùng tiếng còi ô tô gào thét trong đêm, đúng lúc này, Từ Gia Tu lại nói một câu gì đó, Lục Già nghe không rõ lắm, cô ngẩng đầu hỏi lại anh: "Từ Gia Tu, anh vừa nói cái gì?"

Không có gì. Chỉ là một câu đơn giản: "Lục Già, anh cũng tin em." Anh tin cô, tin tất cả những lời cô nói với anh.

Ban đêm, Lục Già có chút không chịu nổi sự cuồng nhiệt của Từ Gia Tu, rõ ràng trong phòng có bật điều hòa, nhưng toàn cơ thể lại giống như đang sôi trào nóng bỏng. Cô như chiếc thuyền lá nhỏ phiêu diêu trong lòng ngực Từ Gia Tu, không ngừng chìm nổi trôi dạt, sóng triều từng đợt từng đợt đánh úp tới. Cô không thở nổi, thời điểm cảm giác như sắp lật thuyền thì Từ Gia Tu lại kéo cô trở về. . . Sau đó Lục Già thở hắt ra từng hơi, Từ Gia Tu vẫn chôn sâu tại nơi mềm mại kia, không nhúc nhích ôm chặt cô. Lục Già không nhìn thấy khuôn mặt Từ Gia Tu đang rúc vào cổ mình, chỉ cảm nhận được hơi thở ấm nóng, ngứa ngứa của anh.

Đêm đã khuya.

Từ Gia Tu ôm cô ngủ, giở trò xấu cầm tay cô cắn một cái: "Nghe nói thân thể của phụ nữ biết nhận thức đấy, Lục Già, cả đời này em đều là người của anh."

Đây là chủ nghĩa đàn ông quái quỷ gì vậy, Lục Già mở mắt ra, có chút để ý hỏi: "Thế thân thể của anh thì sao?"

"Hừm, nó đã nhận em rồi." Từ Gia Tu đung đầu cô, mắt đối mắt trả lời.

Lục Già vừa lòng, nghĩ nghĩ rồi nói: "Chỉ nhận em đấy nhé."

Từ Gia Tu cười khẽ, "Ừ, chỉ nhận em."

...

Nhóm người Chu Á Ly kết thúc công việc quay trở về, kế tiếp chính là việc ký kết hợp đồng giữa Từ Gia Tu và Tống Tuyên Hi, đây là hợp đồng chiến lược giữa hai công ty. Lục Già ngồi ở văn phòng suy nghĩ, Chu Á Ly từng hỏi cô một vấn đề, vì sao cô lại lựa chọn đến làm ở Ốc Á. Trước đó cô không hề biết Từ Gia Tu là người sáng lập ra Ốc Á; cô chỉ làm qua kiểm tra, xác định đánh giá: Sau ba năm, Ốc Á sẽ được đưa ra thị trường. Ba năm, đó là một dự đoán khá nhanh, nhưng hiện tại, tốc độ phát triển của Ốc Á còn nhanh hơn cô dự tính, đương nhiên là cô rất vui vẻ. . .

Tiểu Đạt vừa dọn dẹp lại bàn làm việc vừa nói với cô: "Lục Già, mấy quyển sách lần trước cô cho tôi mượn để thi CPA, có mấy quyển tôi không dùng đến, đã trả lại cho cô rồi nhé."

"Hả?" Lục Già lấy lại tinh thần, "Anh trả lại cho tôi khi nào?"

"Mấy hôm trước ấy." Tiểu Đạt chỉ chỉ lên trên, "Tôi đưa cho Từ tổng mà ... anh ấy chưa đưa cho cô sao?" Tiểu Đạt ôm sách đến tận chung cư Thanh Niên tìm Lục Già, nhưng cô không có ở nhà, Từ tổng liền nhận thay.

"Không có." Lục Già lắc đầu, có thể là Từ Gia Tu quên mất rồi.

Sách tài liệu về CPA của Lục Già ở trong tay Từ Gia Tu, hai quyển sách cũ, có dấu vết lật xem khá nhiều. Cứ vài trang lại có dấu sách, trên đó viết

kế hoạch cho mỗi ngày, còn có ghi chú, tranh vẽ linh tinh, đánh dấu bằng nhiều màu bút khác nhau. Màu đỏ là chỗ cô không hiểu, màu xanh là nội dung không quan trọng, màu đen là điều cô tổng kết. . .

Từ Gia Tu nhìn những ghi chú này, tưởng tượng ra dáng vẻ học tập của Lục Già: Cô đang múa bút thành văn, hoặc đang trầm tư suy nghĩ, hay là gục đầu xuống sách chun mũi nhăn mặt. . .

Hầu hết các trang sách đều có vết ố vàng, có thể là lúc học cô không cẩn thận đánh đổ cafe.

Nếp nhăn cũng tương đối nhiều, hẳn là bị cô gấp đi gấp lại.

Cô còn vẽ cả tranh trên trang sách, sườn mặt anh tuấn của Kaede Rukawa, là nhân vật trong anime Slam Dunk cô thích đã nhiều năm.

Nhìn những thứ này rồi tưởng tượng đến Lục Già, Từ Gia Tu cảm thấy thật thú vị.

Chỉ có điều, tới lúc nhìn thấy ba chữ "Tổng Tuyển Hi" nằm chiếm chệ ở trên đó, Từ Gia Tu thực sự không biết làm sao để tưởng tượng ra được sự tồn tại của nó

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 51

Đã lâu lắm rồi Lục Già không chơi trò chém hoa quả, nên cô tranh thủ thời gian rảnh để chơi một ván, không chú ý tới di động báo có tin nhắn mới từ một số điện thoại xa lạ. Có lẽ người gửi cái tin đó cũng biết cô không lưu số của anh ta, cho nên cuối tin nhắn còn ghi thêm ba chữ "Tổng Tuyển Hi".

Game Over!

Phòng Tài vụ mới nhàn nhã được một chút thì Phòng nhân sự lại bắt đầu bận rộn đến tối mắt tối mũi. Mùa tốt nghiệp sắp tới, lượng sơ yếu lý lịch nộp vào Ốc Á xin được phỏng vấn của thực tập sinh khá nhiều, trong đó có không ít nữ sinh duyên dáng xinh đẹp. Trong phòng giải lao, chị gái phòng nhân sự vui vẻ tán gẫu: "Hầu hết là vì tam đại nam thần của chúng ta mà đến thôi."

Tam đại nam thần? Thiệu Dật Phong đi ngang qua tiện mồm nhắc nhở: "Chẳng phải đã sớm biến thành tứ đại nam thần rồi sao? Từ tổng, Tiểu Diệp tổng, tôi với Kiều Kiều đó."

Quá vô sỉ, Địch Ca Lượng Tử cũng chạy lại góp vui. Chị gái phòng nhân sự cười không khép nổi miệng, mấy người này lắm mồm quá!

Thiệu Dật Phong nghiêm túc nói: "Chừng nào thì tôi mới có được một nữ trợ lý đây? Mà chưa bàn đến nữ trợ lý, năm nay có thể tuyển thêm nhiều nữ thực tập sinh không, chứ thực sự là công ty của chúng ta dương thịnh âm suy quá rồi!"

"Cái này phải hỏi Từ tổng nha." Chị gái phòng nhân sự đá 'quả bóng' về phía Lục Già, "Hay là hỏi bà chủ của chúng ta cũng được này."

Còn nữ trợ lý nữa cơ đấy. Vừa vặn Lục Già đi vào đây pha trà, mím môi nở nụ cười. Đến Từ Gia Tu còn không có trợ lý là nữ, về vấn đề tuyển thêm nữ nhân viên, Từ Gia Tu cũng đã từng nói qua, trong ngành IT quả thật đang tồn tại tình trạng dương thịnh âm suy. Không biết sau này Ốc Á phát triển lớn mạnh hơn thì có thay đổi hay không. Con đường phía trước của Ốc Á còn rất dài, hy vọng mọi người sẽ vẫn tiếp tục cùng nhau đồng hành. . . Đã chuẩn bị đưa ra thị trường thì điều đầu tiên Ốc Á gặp phải chính là hàng loạt các vấn đề cần phải cải cách.

À mà hiện tại, trong Ốc Á có không ít đồng nghiệp liên tục trêu ghẹo gọi cô là bà chủ, nhờ chẳng may cuối cùng cô không ngồi được vào vị trí đó thì làm sao đây?

Lục Già phát hiện ra mấy ngày nay cô lo lắng sắp thành bệnh rồi, lo cho Ốc Á cũng lo cho chính mình. Chẳng may, chắc là không có cái 'chẳng may' này đâu nhỉ? Còn nếu thực sự xảy ra chuyện đó có lẽ cô phải cuốn gói đi luôn thôi!

Nhìn trời, nhìn lên tầng trên, hình như hôm nay Từ Gia Tu có ở công ty, không biết anh đang làm gì.

Từ Gia Tu đóng lại quyển tài liệu thi CPA của người nào đó, ba chữ "Tổng Tuyển Hi" kia không phải là do Lục Già tự tay viết. Anh mở ngăn kéo, lấy ra bản hợp đồng mà Tổng Tuyển Hi đã ký, giở đến trang ký tên, có thể thấy ba chữ được viết trong sách của Lục Già là do đích thân Tổng Tuyển Hi ghi vào.

Bản hợp đồng này được đưa tới từ ngày hôm qua, anh còn chưa ký. Sau khi chính thức ký tên đóng dấu sẽ có một buổi họp báo công bố tin tức ra ngoài. Từ Gia Tu ngả lưng ra sau, chiếc ghế xoay chịu sức nặng kê lên một

tiếng ‘két’ dài. Rốt cuộc thì Lục Già quen biết Tống Tuyên Hi từ khi nào? Anh để ý như vậy, cô có biết không?

Lục Già đi lên đưa tài liệu, vẫn dựa theo quy tắc cũ, cô gõ cửa mấy tiếng rồi bước vào văn phòng. Từ Gia Tu đang nghỉ ngơi, anh nghiêng đầu nhìn về phía Lục Già, nhìn chăm chăm vào cái áo cô mặc hôm nay, nở nụ cười: "Lục Già, em bao nhiêu tuổi rồi."

Không biết thưởng thức, cái hình in trên áo đang thịnh hành lắm đấy nhé. Lục Già tiến tới, Từ Gia Tu đưa cho cô một bản hợp đồng: "Giúp anh nhìn xem."

Là hợp đồng giữa Ốc Á và Tư Tâm Đặc? Lục Già cầm hợp đồng lên xem, trước tiên lật đến nhìn chỗ ký tên, sau đó cô bước ra ghế sofa, chậm rãi ngồi xuống xem xét hợp đồng. Mỗi một trang đều xem cẩn thận một lượt từ trên xuống dưới, tỉ mỉ nghiêm túc. Hợp đồng không có vấn đề gì, mà chính xác thì đúng như lời của Từ Gia Tu đã nói, Tống Tuyên Hi đã nhường một bước rất lớn, cực kỳ có thành ý hợp tác.

Những hạng mục ban đầu có chất lượng tốt, Ốc Á đều được giữ quyền quyết định hoàn toàn, ngoại trừ —— "Thập Quang". Tống Tuyên Hi muốn có được 50% lợi nhuận của “Thập Quang”. Tại sao lại là "Thập Quang"? Rõ ràng Ốc Á có những hạng mục còn tốt hơn “Thập Quang” rất nhiều, chẳng lẽ Tống Tuyên Hi coi trọng thị trường tiềm lực của “Thập Quang”?

Lục Già cúi đầu, trên thực tế mà nói, so với thành ý mà Tống Tuyên Hi đưa ra thì yêu cầu này chẳng đáng là bao. Nhưng cô còn nhớ ngày đó Từ Gia Tu đã nói: "Lục Già, đây là ‘Thập Quang’ của chúng ta."

Quả thực là có chút tiếng nuối, Thập Quang của cô và Từ Gia Tu đột nhiên lại bị Tống Tuyên Hi chen vào. Nhưng cảm tình thì cảm tình, làm ăn vẫn phải làm ăn, Thập Quang có càng nhiều nguồn vốn để duy trì thì sau

này tung ra thị trường mới có thể bách chiến bách thắng, thuận lợi phát triển.

"Có vấn đề gì không?" Từ Gia Tu đột nhiên lên tiếng, ôn hòa hỏi cô.

Một bản hợp đồng đã qua tay kiểm định của biết bao nhiêu là luật sư, đâu thể có vấn đề gì được. Lục Già lắc đầu: "Không. . . có."

Từ Gia Tu quay ngoắt đầu về, đây là mắt mù mà, đích thị là mù mà. Lục Già đứng dậy muốn xuống lầu, anh tiện tay cầm hai quyển tài liệu thi CPA ở trên bàn lên đưa cho cô, gần như gần ra từng chữ nói: "Có thời gian thì đọc lại hai quyển này một lần nữa, tiếp tục rèn luyện nâng cao chuyên môn nghiệp vụ đi."

"Vâng." Lục Già rầu rĩ không vui, tức giận nghĩ cô là bạn gái của anh, anh còn lo chuyên môn nghiệp vụ của cô không vững? Lục Già nhận lại sách rồi nói: "Cám ơn Từ tổng đã phê bình, tôi sẽ cố gắng."

Ha, lại còn giận dỗi nữa cơ đấy, anh phê bình cô khi nào? Từ Gia Tu cảm thấy bản thân anh cũng bị chính nhân viên kiêm bạn gái của mình chọc tức rồi.

Vì sao Tổng Tuyển Hi lại chú ý đến "Thập Quang"? Lục Già cầm tài liệu trở lại văn phòng, bởi vì tập trung suy nghĩ mà suýt chút nữa vấp chân ngã sấp mặt xuống đất. Cô lấy điện thoại ra nhìn thấy tin nhắn bên trong, nội dung rất đơn giản: "Lục Già, tối nay có thể gặp nhau không? Lúc trước chúng ta có hiểu lầm cần phải nói rõ, chuyện đó có liên quan đến việc hợp tác giữa tôi và Từ Gia Tu. . ." Phần sau của tin nhắn là địa chỉ mà Tổng Tuyển Hi hẹn gặp mặt, là một nhà hàng cao cấp của Pháp.

Nghĩ nghĩ một hồi, Lục Già trả lời tin nhắn. Cô đổi lại nơi hẹn, chuyển sang một quán mỳ nằm trên phố Hòe Giang ở trung tâm thành phố. Nhà

hàng Pháp lãng mạn thì quên đi, quán cà phê thì không được thích hợp cho lắm, nơi này là ổn nhất.

Đêm nay, Từ Gia Tu phải tham gia một bữa tiệc quan trọng liên quan đến việc Chính phủ tăng thêm nguồn vốn đầu tư vào khu Cao Tân của thành phố Đông Châu. Khu Cao Tân sẽ được xây dựng mở rộng thêm, Từ Gia Tu vẫn luôn có hứng thú với mảnh đất nằm cạnh hồ Giao Lâm ở phía đông khu Cao Tân, anh muốn xây dựng tòa nhà của riêng Ốc Á tại đó.

Lục Già nói với Từ Gia Tu cô muốn đi vào trung tâm thành phố một chuyến, Từ Gia Tu không nói nhiều lời lập tức lấy chìa khóa xe của mình ra đưa cho cô: "Lái xe cẩn thận một chút."

"Vâng. . ."

"Di động phải luôn mở máy, anh sẽ gọi điện cho em."

"Được, không thành vấn đề."

"Có thể sẽ mưa đấy, nhớ mang theo ô."

"Ừm."

Trong lòng Lục Già cũng có chút rối rắm, không phải do cô có tật giật mình mà nguyên nhân chính là vì cô lựa chọn giấu giếm Từ Gia Tu chuyện này. Từ trước đến nay cô luôn làm việc thẳng thắn vô tư, chỉ có điều khi tính chất sự việc khiến cho cô phải đắn đo suy nghĩ quá mức thì chính sự thẳng thắn vô tư đó lại trở thành một loại gông xiềng đạo đức. Nhận ra bản thân có một mặt như vậy, ngay cả cô cũng cảm thấy thật chán ghét. Yêu một người, suy nghĩ quá nhiều, ngược lại lại tự biến mình trở thành kiểu người chán ghét ấy. Có một số việc, cô cũng không biết phải nên nghĩ như thế nào mới đúng nữa.

Lục Già mất một giờ chạy xe, cẩn thận đỗ xe ở bãi gửi đối diện với quán mỳ. Trên người cô vẫn còn nguyên bộ quần áo mặc đi làm hôm nay, quần yếm ống rộng kết hợp với áo phông in hình con ngựa, chính là bộ mà Từ Gia Tu cho rằng cô mặc trông rất ngây thơ ấu trĩ. Hôm nay nhiệt độ không khí rất cao, đến lúc chạng vạng mới mát mẻ hơn một chút, nhưng vẫn cực oi bức. Lục Già ngồi ở trong xe tùy ý buộc lại tóc, cầm lấy di động rồi trực tiếp xuống xe, bước sang bên kia đường.

Quán mỳ Lão Béo có thể coi là một quán ăn lâu đời ở Đông Châu, tháng trước mới được tu sửa lại. Bàn ăn bên trong đã được đổi hết thành những bàn hình vuông màu đỏ sậm, ngồi khá thoải mái. Đồng thời còn lắp thêm điều hòa và quạt gió, tiếng quạt vù vù lẫn với tiếng người ồn ào, ong ong không dứt. Quán mỳ có hai tầng lầu, lầu một chỉ còn lại duy nhất một cái bàn trống, Lục Già vừa ngồi xuống thì Tống Tuyên Hi gửi tin nhắn đến: "GiGi, có khả năng tôi sẽ đến trễ một chút."

Lục Già chẳng để tâm, tự mình nhìn danh sách đặt món.

Tống Tuyên Hi đến muộn hơn mười phút so với ước định, anh ta ngồi xuống, lộ ra vẻ áy náy: "Trên đường đi có xảy ra chút chuyện."

"Tìm được chỗ này cũng không phải dễ." Lục Già đưa tờ giấy đặt món và bút chì cho Tống Tuyên Hi, mở miệng nói, "Tôi đã gọi xong rồi, Tống tổng muốn ăn cái gì thì đánh dấu thêm vào, thức ăn của quán mỳ này không tệ."

"Được." Tống Tuyên Hi nhận lấy giấy bút, nghiêm túc xem xét, một lúc sau thì ngẩng đầu lên hỏi cô: "Mì sợi Đông Châu là món gì? Vị của nó như thế nào?"

"Là một loại mỳ bản địa của chúng tôi, trong đó còn có hành."

Tống Tuyên Hi chọn một phần mì sợi Đông Châu và một ít đồ ăn vặt, đưa giấy đặt món cho nhân viên phục vụ rồi quay người lại nói tiếp: "Đã lâu không được ăn mỳ, thật là nhớ vị của nó."

Lục Già gật gật đầu, đi thẳng vào vấn đề: "Anh tìm tôi có chuyện gì?"

Tống Tuyên Hi giật nhẹ khóe miệng, cười cực bất đắc dĩ: "Lục Già, tôi luôn cho rằng ngoại trừ quan hệ làm ăn trước kia, chúng ta còn là bạn bè, em đừng khách sáo với tôi như vậy."

Lục Già cười nhạt, đối với hai chữ “bạn bè” của Tống Tuyên Hi không có cách nào tùy ý thừa nhận.

Tống Tuyên Hi chợt nói: "Từ sau khi em từ chức rời đi, tôi đã gọi điện thoại cho em, cũng gửi rất nhiều tin nhắn, em đều không trả lời lại. Vốn dĩ tôi định lập tức bay đến Đông Châu để giải thích với em. . ." Tống Tuyên Hi nói đến đây thì ngừng lại, tạm dừng một lát mới hỏi, "Những tin nhắn tôi đã gửi, em có đọc được không?"

"Cả di động lẫn số điện thoại tôi đều đổi rồi." Lục Già nói. Mọi việc đã qua, cô không còn để ý, nhưng nếu tối nay Tống Tuyên Hi nói tất cả mọi thứ chỉ là hiểu lầm, cô sẽ vô cùng vui vẻ. Từ Gia Tu và Tống Tuyên Hi sẽ hợp tác với nhau, cô không muốn giữa mình và anh ta có sự mập mờ cầu huyết gì. Nếu chỉ là hiểu lầm, sau khi trở về cô có thể kể hết cho Từ Gia Tu nghe rồi.

"GiGi, xin lỗi em." Tống Tuyên Hi hít sâu một hơi, trịnh trọng nói, "Tôi không biết Yamamoto tiên sinh lại làm như vậy."

"Không sao cả, hiện tại tôi rất tốt." Lục Già đáp lời, "Nếu không có Yamamoto tiên sinh thì tôi cũng sẽ không có cơ hội gặp lại Từ Gia Tu. Xét về phương diện nào đó, tôi còn muốn gửi lời cảm ơn ông ta."

Hai phần mì sợi được bưng lên, còn có một ít đồ ăn vặt. Lục Già cúi đầu xuống ăn mì, còn không quên liếc nhìn di động một cái, xem Từ Gia Tu có gửi tin nhắn đến hay không.

Tống Tuyền Hi mở miệng nói: “Mùi vị quả thực không tệ, sau khi tôi hợp tác với Ốc Á, hẳn là sẽ có rất nhiều cơ hội để tới đây ăn.”

Lục Già không biết nói cái gì, dứt khoát không đáp lại.

Phòng ăn ồn ào, tuy có điều hòa nhưng vẫn hơi oi bức, bất chợt bên ngoài giạt một tia sét, sấm chớp ầm ầm, mưa to nhanh chóng trút xuống. Bàn bên cạnh có một nhà ba người, đứa nhỏ đột nhiên khóc thét lên. Từ Gia Tu đã nhắc cô phải nhớ mang ô, cô có mang rồi, nhưng khi này đi sang đây lại để quên ở trong xe mất.

Tống Tuyền Hi lại mở đề tài nói tiếp: "Lục Già, em có nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, cũng là vào ngày có thời tiết như thế này không, sau đó em còn cho tôi mượn ô nữa?" Nói lên chuyện cũ, Tống Tuyền Hi cười rộ lên.

Lục Già nghĩ nghĩ, hình như đúng là vậy. Đó là lúc cô vẫn còn ở chung với Á Ly, Á Ly lại đang cùng mối tình đầu yêu đương cuồng nhiệt; cho nên sau khi tan tã cô thường tới tiệm sách đối diện với công ty để giết thời gian. Tiệm sách đó có khá nhiều sách hay, cô vẫn nhớ rõ buổi tối còn cung cấp cả hot dog và coffee, mùi vị khá được. Sau đó có một lần cũng vào một buổi tối trời mưa to như thế này, một người đàn ông vẫn luôn yên tĩnh ngồi đọc sách bên cạnh cô đột nhiên mở miệng hỏi mượn ô. Kỳ thực, cô không muốn phải tỏ ra ta đây phóng khoáng làm gì. Nhưng người đàn ông đó lại tỏ vẻ rất nhanh sẽ quay trở lại, cho nên cô tiện tay đẩy quyển sách đang đọc qua chỗ anh ta: "Viết tên và điện thoại của anh vào đây đi."

Người đàn ông này chính là Tống Tuyền Hi.

Tống Tuyền Hi viết tên của mình xong, cô mới nhận ra anh ta là ai, đó là một khách hàng lớn của Sở. Vậy nên số điện thoại cũng không cần viết thêm nữa, mà cái ô cô cho anh ta mượn cũng chẳng còn đáng kể gì. Chuyện này, cô có kể lại cho Á Ly nghe, lúc đó hai người vẫn còn là thực tập sinh,

đối với rất nhiều chuyện luôn tỏ ra vô cùng hào hứng. Đương nhiên, khi đó liền Á Ly kêu to ra tiếng: "Lục Già, vận khí của cậu quá tốt đi." Sau đó khi cô chuẩn bị đi ngủ, Á Ly đã về phòng đột nhiên quay lại ghé đầu vào: "Lục Già, tớ phải nhắc nhở cậu một chút, Tống Tuyên Hi là người đàn ông đã có vợ." Câu nói lúc ấy của Á Ly khiến cho cô cảm thấy thật ngỡ ngàng, ngỡ ngàng xong thì có chút tức giận . . .

Lục Già bước ra khỏi quán mỳ, mưa vẫn còn khá to, xe của Từ Gia Tu ở ngay đối diện, cô muốn đợi mưa đi bộ qua đó. Tống Tuyên Hi đi ở phía sau, nhìn mưa to rồi nói: "GiGi, em đợi một lát, tôi chạy ra gần đây mua ô cho em."

"Không cần." Lục Già trả lời, có chút ảo não, đáng lẽ cô phải ghi nhớ lời nhắc nhở của bạn trai mới đúng.

Tống Tuyên Hi vẫn không cho cô cơ hội từ chối.

"Thực sự là không cần, đường cũng không xa." Lục Già lặp lại, tuyệt đối không phải là giả bộ khách khí. Cô ngẩng đầu đưa mắt nhìn phần đường dành cho người đi bộ, đang định chờ đến đèn xanh rồi chạy thật nhanh, thì bỗng nhìn thấy phía trước có một người đàn ông đang bung dù dưới màn mưa mịt mờ.

Là Từ Gia Tu. . .

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 52

Gần như bí mật nào cũng không thể hòa tan trong cơn mưa, đèn xanh đèn đỏ chớp tắt cùng với tiếng còi bíp bíp trong xe vang lên, còn mười giây nữa mới đến đèn xanh của người đi đường. 1,2, 3,4. Tiếng ồn ào trong dòng xe chạy, bóng người mờ mịt, Từ Gia Tu chống cán ô dài màu đen, đứng nổi bật trước mặt một nhóm người đi đường đứng chờ đèn xanh, bộ dáng thon dài cao lớn, và khuôn mặt không chút thay đổi.

Lục Già liếc mắt, Tống Tuyển Hi dừng bước lại, cười gượng hai tiếng nói: "Xem ra thật không cần mua ô rồi."

Lục Già không nghe được lời nói của Tống Tuyển Hi, tất cả mọi thứ trước mắt bởi vì bất thành linh xảy ra một cơn mưa lớn ào ào này, sau đó có đồ vật gì đó trong lòng cô âm ỉ sụp đổ. Cô không phải là người thiếu lòng tin, bây giờ cảm thấy trường hợp này là rất hỏng bét, bất quá vừa đúng có thể nói rõ ràng mọi chuyện, chỉ là cô có thể nói rõ ràng được sao? Từ Gia Tu sẽ tin tưởng chuyện này.

Trong thời gian mười giây, đại não Lục Già đã lộn xộn rồi, lúc Từ Gia Tu đưa chìa khóa xe cho cô còn đặc biệt dặn dò cô: "Tối nay trời sẽ mưa, nhớ cầm theo ô."

Đầy đủ mọi thứ, giống như đã biết trước.

Cuối cùng cũng chuyển sang đèn xanh, Từ Gia Tu đi tới gần cô. Lục Già nghĩ mình sẽ nói ra ầm ứ trong lòng, chờ Từ Gia Tu xuyên qua đám người đi tới, từng giây từng phút đặc biệt dài, cô nghĩ mình nên làm bộ nở một nụ

cười như tự nhiên là tốt nhất, sau đó phát hiện mình hoàn toàn không thể giả bộ được, không có bất kỳ kỹ năng diễn xuất.

"Đừng lo lắng." Tống Tuyên Hi nói.

"Lo lắng cái gì?" Lục Già buồn cười phô trương phản bác, không muốn để Tống Tuyên Hi biết cô và Từ Gia Tu xác thực có hiểu lầm.

Tống Tuyên Hi đành phải xin lỗi, duy trì trầm mặc.

Từ Gia Tu đi tới, đứng dưới mái hiên của tiệm mì trước mặt Lục Già và Tống Tuyên Hi, một trận chiến không khoảng cách. Từ Gia Tu cũng muốn cười, người đời đàm tiếu tướng địch bị tiêu diệt tan thành mây khói, vĩnh viễn duy trì tinh táo và tu dưỡng, như vậy mới có thể thể hiện là một người đàn ông mạnh mẽ. Chỉ là, thật sự không làm được, trong thân thể của anh bốc cháy ngọn lửa hừng hực, càng không ngừng cắn nuốt máu thịt của anh, đau đến muốn chết.

"Mặc dù đã nhắc nhở em phải nhớ kỹ mang theo ô, vẫn sợ em sẽ quên." Từ Gia Tu mở miệng, giọng điệu ôn hòa bình tĩnh mang theo một chút khó mà không chế ý lạnh: "Quả nhiên, em thật sự quên."

Lục Già không lên tiếng, trước tiên cô không muốn giải thích với Từ Gia Tu, mà là không muốn nói ở trước mặt Tống Tuyên Hi, cô đến gần Từ Gia Tu, kéo tay của anh, trong lòng rầm rầm nhảy lên nhảy xuống: Từ Gia Tu, đừng đẩy tôi ra, lúc này anh không thể đẩy tôi ra được.

Từ Gia Tu sẽ không đẩy bạn gái của mình ra, anh còn kéo tay Lục Già, nắm thật chặt, sau đó nhìn Tống Tuyên Hi nói: "Tổng giám đốc Tống, mùi vị của mì như thế nào?" Ngừng lại, không đợi Tống Tuyên Hi trả lời, mở miệng lần nữa: "Hôm nay Lục Già hỏi tôi nên mời anh đi ăn món gì, tôi nghĩ Tổng giám đốc Tống ăn không biết bao nhiêu sơn hào hải vị rồi, không bằng dẫn anh tới Đông Châu ăn đặc sản vô cùng nổi tiếng, đặc biệt là các món ăn bình dân."

"Thật sự không tệ." Tống Tuyên Hi cười cười, khách khí đáp lời: "Tổng giám đốc Từ thật có lòng."

"Tổng giám đốc Tống là khách quý, dĩ nhiên muốn ăn những món ăn mới lạ." Từ Gia Tu đáp lời, quay đầu nhìn xe chạy trên đường không dứt, rất nhanh nói lời tạm biệt: "Nếu trời mưa, hôm khác mọi người gặp lại, tôi đưa Lục Già về nhà trước."

"Được." Tống Tuyên Hi duy trì nụ cười, một nửa cái áo sơ mi bằng bông vải của anh ta đã bị nước mưa thấm ướt, nụ cười trên mặt trước sau đều một điệu dàng khi phách: "Vậy thì ngày khác gặp lại."

Lục Già bị Từ Gia Tu dẫn đi, rời đi tiệm mì đi tới lối giành cho người đi bộ, từ đầu tới cuối Từ Gia Tu không hề nói với cô một câu, chỉ là nắm tay của cô, càng ngày càng chặt, chặt đến thấy đau. Từ Gia Tu không lên tiếng, cô cũng có thể cảm nhận được anh không bộc phát ra lửa giận.

Không thể nào chuyện gì cũng không có, sau đó hai người vẫn đậm phong khinh giạt nhẹ lời nói đã xong, nếu mà như vậy, ngược lại càng có chuyện.

Sắp chuyển sang đèn đỏ, có một chiếc xe đạp chân ga chạy như bay qua, văng lên mảng nước lớn, người đi đường nóng nảy mắng liên tục. Từ Gia Tu cũng mắng một câu, rốt cuộc anh đã nói chuyện, cô không biết rốt cuộc anh muốn mắng người nào, là tài xế không có đạo đức, hay là cô.

Từ Gia Tu dắt tay cô qua hết đường cái, đi tới dừng lại trước cửa xe màu đen SUV ven đường, lên xe.

Hai người trong xe, lập tức ngăn cách mưa xối xả như trút nước và dòng xe cộ đông nghịt bên ngoài, chỉ có nước mưa không ngừng cọ rửa kính chắn gió. Lục Già nhất thời không nghĩ ra được lời mở đầu.

Từ Gia Tu càng thêm không một tiếng khởi động xe chạy, soàn soạt rời đi, bỏ lại các đầu tụt lại phía sau, chạy vào đường lớn.

Máy điều hòa không khí trong xe tự động mở ra, gió mát nhè nhẹ xâm lấn(quấy nhiễu) cánh tay lộ ra phía ngoài, kích thích làm nổi da gà. Trời mưa trước nóng bức(ngột ngạt) đã hoàn toàn tách ra. Lục Già máy móc nhìn cần gạt nước trước mặt, bắt đầu nói: " Hôm nay Tống Tuyên Hi có chuyện nên tìm em."

Từ Gia Tu không có đáp lại lời của cô, chỉ yên lặng lái xe.

Lần đầu tiên Lục già phát hiện nói chuyện bình thường đều khó khăn như vậy, cô bần khoản về chuyện hai bên hợp tác, tiếp tục va va chạm chạm nói: "Em và Tống Tuyên Hi quen nhau ở Bắc Kinh, lần trước em có nói với anh. Còn có một việc, ở Bắc Kinh em và Tống Tuyên Hi đã từng xảy ra hiểu lầm, em nghĩ mọi người về sau muốn thành lập quan hệ hợp tác, có thể xóa bỏ hiểu lầm là chuyện tốt."

Từ Gia Tu vẫn không lên tiếng, đèn xanh phía trước đã chuyển sang đèn đỏ, Từ Gia Tu không ngừng lại, trực tiếp đạp chân ga chạy đi.

. Chợt Lục Già quay đầu nhìn về phía người đàn ông đang lái xe.

Cuối cùng Từ Gia Tu cũng mở miệng, lạnh lùng nói với cô: "Lục Già, em hãy vì an toàn của mình, bây giờ tốt nhất là em không được nói chuyện." Giải thích của cô, anh càng nghe càng tức giận.

Lục Già trầm mặc xuống.

Từ Gia Tu hạ tốc độ xe chậm lại, quay lại ga ra dưới tầng hầm của khu nhà Thanh Niên, tức giận trực tiếp xuống xe. Lục già đuổi theo Từ Gia Tu, trong thang máy vừa đúng có người đàn ông hàng xóm cùng ở lầu 9, thỉnh thoảng sẽ cùng với Từ Gia Tu chơi bóng, người đàn ông hàng xóm ấn nút

thang máy nhiệt tình chào hỏi: "Các người quay lại, tình cảm thật tốt, trời mưa đi chơi ở đâu?"

Từ Gia Tu không lên tiếng, người đàn ông trẻ tuổi phát hiện khác thường, đành phải nhìn Lục Già, miệng mở rộng hỏi cô: "Lại tranh cãi nữa hả?"

Sau khi mắt Lục Già lướt nhanh qua Từ Gia Tu, gật đầu, cũng nói không thốt nên lời.

Người đàn ông hàng xóm: Rất lúng túng!

Ba người trầm mặc từ âm tầng một đến lầu chín, người đàn ông hàng xóm lấy tốc độ nhanh nhất chạy về nhà của mình. Lục Già đưa tay nắm tay Từ Gia Tu, giống như ở tiệm mì anh nắm tay cô như vậy, cô cũng nắm thật chặt tay của anh.

"Thật xin lỗi." Lục Già mở miệng, giọng nói cầu xin: "Từ Gia Tu, đừng nóng giận được không?" Nói chuyện với em đi mà.

Đừng nóng giận! Bây giờ anh không chỉ hoàn toàn tức giận đơn giản như vậy. Từ Gia Tu nhẹ nhàng cắn khóe môi, hất tay bị cô nắm chặt ra, bởi vì phải mở cửa vào nhà.

Tay đột nhiên trống rỗng, buông thõng xuống. Lại một lần nữa bị từ chối nói chuyện với cô, Lục Già hất mặt, cho đến khi Từ Gia Tu mở cửa vào phòng. Đại khái mấy giây sau, anh cao cao tại thượng đứng ở bên trong, giọng lạnh nhạt hỏi cô: ". Còn không đi vào hả?"

"Không cần." Lục Già cúi đầu: ". Em quay về nhà bên kia của mình ngủ."

Từ Gia Tu đóng cửa.

"Rầm ——"

Lục Già nhìn cánh cửa đóng lại, rõ ràng cô nói không muốn đi vào, nhưng mà giống như bị đuổi đi vậy. Thời gian trước Từ Gia Tu không cho cô đem đồ đạc dời qua đây, lúc này cô may mắn cỡ nào vì còn có chỗ ở bên kia.

Trở lại phòng 913, tiếng Janice ở trong phòng vệ sinh sung sướng rửa sạch xoạt, vừa nghe âm nhạc sống động vừa ca hát vừa tắm. Lục Già lên lầu, nhẹ nhàng đóng cửa, trực tiếp nằm xuống giường nhỏ, không muốn động cũng không muốn nói gì, giống như Từ Gia Tu từ chối nói chuyện vậy, sợ cảm xúc vội vàng trong lòng không kịp chuẩn bị đã bộc phát ra, có lúc nên yên lặng thì tốt hơn.

Lục Già buồn bực lấy chăn che mặt, may mắn nghĩ, chờ Từ Gia Tu hết giận là tốt thôi.

Ngày thứ hai, Lục Già xuống lầu chạy trên máy chạy bộ, với tốc độ rất nhanh, cho tới khi ngẩng đầu nhìn lên cầu thang thấy Janice, cô ấy kinh ngạc đến ngã xuống : "Lục Già, cô...cô sao lại ở bên này!"

Lục Già bất đắc dĩ cười cười, nhìn đồng hồ. Mặc dù hơi muộn, nhưng cô đi tới phòng bếp nhỏ, vừa đánh trứng gà vừa nói: "Bây giờ tôi làm điểm tâm, cô có thể giúp tôi gọi Từ Gia Tu đến được không?"

Có phần hiểu, Janice lại gần hỏi: "Cãi nhau?"

Lục Già gật đầu: " Ngày hôm qua , chúng tôi có chút không vui." Sự thật, chuyện đâu phải có chút không vui.

Janice ân cần hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Lục Già lắc đầu một cái không muốn trả lời, Janice vừa đi vào bếp vừa tự hỏi vừa tự mình trả lời nói: "Tôi nghĩ cần phải thông báo với Tiểu Diệp tổng mới được, nhân cơ hội tốt này phải chen vào."

Sau một lát, tay cô ấy đặt trên vai Lục Già: "Được, tôi đi ngay bây giờ."

Rất nhanh trở lại, nhún nhún vai nói: "Hình như là lão đại đi rồi." Sau đó lại nói một chuyện: "Không biết Tiểu Diệp tổng đi đâu nữa, cô nói xem có phải bởi vì lão đại tìm được đối tác mới cho nên Tiểu Diệp tổng mới bỏ nhà ra đi đúng không?"

Không phải như vậy chứ.

Janice nhìn cô: "Lục Già, nếu không hôm nay cô chớ đi làm."

"Không sao, không có chuyện gì đâu mà." Lục Già không muốn tâm tình mình ảnh hưởng đến bạn bè, ngược lại an ủi: "Cũng không phải cố tình âm ỉ, đừng lo lắng cho chúng tôi."

"Không lo lắng sao được, tôi dám đánh cược tối nay lão đại sẽ vội vàng đến tìm cô." Cố ý nói đùa, bắt chước dáng vẻ vân đạm phong kinh mở miệng nói chuyện của Từ Gia Tu: "Ừ, Lục Già đâu rồi, cô ấy ở đâu"

Lục Già cười, sẽ không có khả năng này, lần này chuyện tình có chút nghiêm trọng.

Lục Già và Janice đến Ốc Á làm việc, Từ Gia Tu đã có mặt ở công ty. Bởi vì cô từ thang máy đi ra, Từ Gia Tu đứng đợi bên ngoài thang máy, anh lại muốn đi ra ngoài?

Cả đêm không thấy, Lục Già ngẩng đầu nhìn Từ Gia Tu, trên người anh còn mặc ngày quần áo của ngày hôm qua, cô cố tình hỏi: "Tổng giám đốc Từ, anh phải đi ra ngoài sao?"

"Ừ." Từ Gia Tu trả lời, sau đó đi vào thang máy.

Cửa thang máy sắp khép lại, cô nhìn anh, anh cũng nhìn cô. Chợt cô mở miệng: "Từ Gia Tu, anh ăn sáng chưa?"

Cô cố gắng hỏi một câu, trong lòng Lục Già ảo não, cũng không biết tại sao mình lại hỏi chuyện này.

"Ăn rồi." Từ Gia Tu trả lời cô, theo cửa thang máy "Két" hoàn toàn khép lại, cả người nhất thời đã trút giận. Lục Già quay đầu lại, phát hiện Janice đang yên lặng nhìn cô.

Cô kéo miệng cười: "Cô xem, chúng tôi không có việc gì."

: "Oh."

—

Buổi chiều, Lục Già nhận được điện thoại của Tống Tuyên Hi, Tống Tuyên Hi nói xin lỗi bởi vì cảm thấy ngày hôm qua làm cho Từ Gia Tu hiểu lầm cô. Cô nói với Tống Tuyên Hi: "Tổng giám đốc Tống, anh hiểu lầm rồi, chúng tôi không có việc gì."

"Không có là tốt rồi." Tống Tuyên Hi thoáng lặng yên chỉ chốc lát: "GiGi, có một việc tôi nhất định phải nói cho cô biết, Từ Gia Tu đã từ chối hợp tác rồi."

Lục Già: "."

Trong điện thoại, giọng của Tống Tuyên Hi đầy tiếc nuối: "Cho nên tôi suy đoán có thể Từ Gia Tu đã hiểu lầm chuyện gì đó, nếu như Ốc Á bởi vì quan hệ của chúng ta trước kia mà từ chối lần hợp tác này, tôi nghĩ có lẽ tổng giám đốc Từ tổng hành động theo cảm tính."

"GiGi, tôi hi vọng cô có thể khuyên tổng giám đốc Từ một chút, tôi ở bên này vẫn như cũ duy trì thành ý muốn hợp tác."

Lục Già Dựa vào phòng giải khát, không biết cúp điện thoại từ lúc nào, cô chậm rãi ngồi xuống ghế chân cao, không còn hơi sức. Giống như cô thật

sự làm sai mọi chuyện vậy.

Nếu không, tại sao chuyện có cái kết quả này.

Lục Già tìm được Từ Gia Tu ở sân bóng rổ của khu nhà Thanh Niên. Từ Gia Tu một người một bóng, xác định vị trí ném bóng vào rổ, bóng anh cầm trong tay ném ra xa, xệt qua đường vòng cung tuyệt đẹp, bóng rơi vào rổ, xoay tròn hai vòng rồi rơi xuống, cuối cùng rơi xuống sàn nhà trong sân vận động, phát ra một tiếng va chạm nặng nề.

Cô đi vào, Từ Gia Tu quay đầu lại nhìn cô, tiếc nuối nói: "Còn đứng đó."

Lục Già đi tới, nhìn anh.

Từ Gia Tu cầm mấy quả bóng, vừa chơi bóng vừa nói: "Bây giờ là thời gian làm việc, tại sao lại chạy ra ngoài. Càng ngày càng không sợ tổng giám đốc nữa hả?"

Lòng cô đã nóng như lửa đốt, mở miệng hỏi: " Anh đã suy nghĩ kỹ chưa mà từ chối hợp tác?"

Từ Gia Tu không có trả lời câu hỏi của cô, tiếp tục cầm bóng, quả bóng lần lượt rơi xuống đất lại bay lên, phát ra âm thanh rơi xuống thật nặng nề.

Bùm —— bùm —— bùm.

Rõ ràng quả bóng rơi xuống trên sàn nhà, nhưng mà lại như rơi vào trong lòng của cô, lần lượt đụng chạm cô. Rốt cuộc, Từ Gia Tu dừng lại nói: "Tổng Tuyển Hi đã gọi điện thoại cho em rồi hả?"

Không đợi cô trả lời, Từ Gia Tu cười hai cái: "Không sai, anh đã từ chối anh ta."

"Tại sao."

"Tại sao?" Từ Gia Tu nhìn cô, trong nháy mắt yên lặng, lông mi dài cũng không động, tròng mắt đen như mực giống như muốn cắn nuốt cô: "Rất đơn giản, anh rất muốn đánh anh ta từ lâu, chuyện đánh người tương đối khá giải quyết nhưng không có liên quan đến chuyện hợp tác."

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 53

"Sớm?" Lục Già giương mắt.

Từ Gia Tu trả lời cô: "Đúng vậy, rất sớm đã nghỉ rồi."

Lục Già cười không nổi, trong lúc nhất thời cũng không biết muốn nói gì, cho nên anh sớm biết? Khuya ngày hôm qua cô gợi cho anh tin nhắn thật dài, dẫn đo viết từng câu từng chữ nói rõ ràng mọi chuyện, có mấy lời cô không thể nói ra miệng, cho nên lựa chọn dùng chữ viết để nói ra tâm tình của mình, một chút băn khoăn và cảm thụ. Kết quả từ đầu tới cuối Từ Gia Tu đều biết. Lục Già ngẩng đầu lên, đảo ngẫu cả mắt, lần nữa cô cường điệu nói: "Từ Gia Tu, giữa em và Tống Tuyên Hi không có chuyện gì!"

"Anh không có nói giữa em và anh ta có chuyện." Từ Gia Tu mím môi, tạm thời dáng vẻ rất bình tĩnh, anh tuần mà lịch sự: "Lục Già, chẳng lẽ em thật sự không nghĩ đến việc Tống Tuyên Hi có ý đồ với “Thập quang” hả?"

"Em."

Từ Gia Tu cúi đầu, ánh mắt trong veo kiêu ngạo gần ở mi tiệp*: "Không phải anh đã nói với em, “Thập quang” đó là của chúng ta hả?"

(*)mi tiệp: điểm gần ở lông mày và lông mi.

“Thập quang” là của chúng ta Thiếu chút nữa Lục Già bất lực bị thương mà che mặt, đối mặt với câu hỏi của Từ Gia Tu cô không thể trả lời được một chữ, một lúc sau mới mở miệng: "Em chỉ cảm thấy kinh doanh là kinh doanh, tình cảm là tình cảm."

"Tình cảm là tình cảm? Vậy tình cảm của anh chính là ——" Từ Gia Tu một tay vuốt mặt của cô, nói từng chữ từng câu: " “Thập quang” là của anh và em, Tống tuyển Hi có liên quan gì đến chuyện này!"

Lục Già nhìn Từ Gia Tu, hai mắt cũng không dám nháy, chỉ sợ nước mắt sẽ rơi xuống: "Anh đã biết trước, cũng nghĩ giữa em và Tống Tuyển Hi có chuyện, vậy thời gian trước anh ở đây làm gì? Lá mặt lá trái, hay là —— hư tình giả ý?" Đột nhiên Lục Già bi phần* không thở nổi, cảm giác giống như Từ Gia Tu trực tiếp dùng dao găm đâm cô một nhát, cũng sẽ không đau đớn như vậy.

(*)bi phần: đau buồn phần nộ.

"Không sai, từ đầu tới cuối anh hoàn toàn không có ý định hợp tác với Tống Tuyển Hi." Từ Gia Tu hít sâu một hơi: "Chẳng lẽ em cảm thấy chỉ cần có người cho anh tiền, anh sẽ nhận vội vàng, cũng không để ý đến ý đồ của đối phương hả? Em nghĩ Từ Gia Tu là ai, là tên ăn xin hả? Lục Già anh nói cho em biết, cho dù Ốc Á cần đầu tư, cũng sẽ không phải là Tống Tuyển Hi! Ốc Á không thiếu người đầu tư, Tống Tuyển Hi thì tính là gì. Chỉ là cái loại chim nhỏ* thôi!"

(*)chim nhỏ: ý như một câu chửi

Đúng vậy, Tống Tuyển Hi chỉ là cái loại chim nhỏ, cô là cái loại chim gì đây, chim ngọc, chim đàn độn, chim ngây ngô.

"Thật xin lỗi." Lục Già nói xin lỗi, cô luôn tự cho mình đúng, tầm mắt của cô quan tâm thấp quá mức mấy chuyện này nọ, cô cẩn thận che giấu không nói chỉ sợ hiểu lầm ảnh hưởng lòng tự ái của bạn trai, đều là lỗi của cô. Lục Già chợt xoay người, đưa lưng về phía Từ Gia Tu, trong lồng ngực có cổ khí mạnh mẽ không ngừng đâm tới, làm cho đôi tay run rẩy, cuối cùng cô cố nén các loại cảm xúc không có bộc phát ra, nhanh chóng

lau sạch nước mắt mở miệng nói: ". Em đi đây." Cô không cần nói chuyện với anh nữa.

Từ Gia Tu im lặng không lên tiếng.

Lục Già đi nhanh ra khỏi sân bóng rổ, càng chạy càng nhanh, càng chạy càng nhanh, cô đi nhanh nên cũng không có nghe được tiếng "Thật xin lỗi" của Từ Gia Tu bật thốt lên.

Thật xin lỗi, anh không phải cố ý tức giận với cô.

Thật xin lỗi, Lục Già.

Thật xin lỗi.

Ốc Á và Tư Tâm Đặc hủy bỏ hợp tác, nhân viên của Ốc Á bàn tán xôn xao, đều đã chuẩn bị tin tức cho buổi họp báo, tại sao nói không hợp tác thì không hợp tác? Có phải xảy ra vấn đề gì hay không. Những lời này đều là len lén bàn tán . Ngoài ra, mọi người ít nhiều cũng cảm nhận được không khí căng thẳng giữa tổng giám đốc Từ và Lục Già, mâu thuẫn rồi hả ? Hay là cãi nhau?

Janice rất quan tâm đến Lục Già, cố gắng dùng lửa nóng hữu tình thay thế lão đại, kết quả làm cho Dịch Ca và Lượng Tử hiểu lầm bọn họ: "Sự phụ, ngài đây là đang nhân cơ hội thọc gậy bánh xe hả?"

Cái gì? Người thọc gậy phải là Tiểu Diệp tổng chứ, rõ ràng hai người gốc nghề này không cảm thụ được tình bạn của phụ nữ!

Rốt cuộc là Tiểu Diệp tổng đi đâu vậy?

Thứ sáu, Diệp Ngang Dương rốt cuộc cũng xuất hiện tại công ty Ốc Á, bộ dáng mặc tây trang thẳng thớm đắt tiền hạn chế trên thị trường, đi phía

sau anh ta là trợ lý xách theo cái rương sáng loáng, điệu bộ thuần phái. Nhìn ra được, Tiểu Diệp tổng mới từ sân bay quay về.

Diệp Ngang Dương làm phó tổng giám đốc ở Ốc Á, có bộ dạng điệu bộ như vậy rất hiếm thấy, làm cho Địch Ca và Lượng Tử cũng muốn vây xem chụp hình chung làm lưu niệm. Diệp Ngang Dương cũng nghĩ mình rất đẹp trai, đã lâu rồi không có thân thiết với mấy bạn thân mến, lập tức đi xuống lầu nơi Lục Già bọn họ thường tụ tập nghỉ ngơi, quay trở ra tìm kiếm cảm giác tồn tại.

Mấy bạn thân mến đi ngang qua, dừng bước lại: "Oa, anh đẹp trai này là ai vậy!"

Tiểu Diệp tổng ngồi làm việc trên ghế, đẹp trai quay một vòng, cuối cùng cà lơ phất phơ hai chân tréo nguẩy rung đùi, trên chân là một đôi giày da đầu nhọn màu đen tuyến Oxford, ánh lên sáng loáng.

Diệp Ngang Dương lần lượt trả lời câu hỏi đám bạn thân, tao nhã lễ độ, quý khí thuần chất.

Biết được gần đây Tiểu Diệp tổng không phải đi du lịch tán gái, mà là làm chuyện lớn, mấy người bạn thân mến ồn ào lộ ra ánh mắt sùng bái, không ngờ Tiểu Diệp tổng lần này ra nước ngoài làm việc lớn quốc gia, đàm phán hạng mục đầu tư tốt hơn, nhất thời cảm thấy Ốc Á không hợp tác với Tư Tâm Đặc hoàn toàn là hành động sáng suốt, ném vòng ôm trái dưa hấu lớn.

Địch Ca nhìn mũi giày nhọn của Tiểu Diệp tổng, bắt đầu diễn: "Tiểu Diệp tổng rất đẹp trai, tôi thật là muốn lau giày cho anh, cho tôi một cơ hội đi mà."

"Hừ!" Chợt Janice vỗ đầu Địch Ca, nói: "Không có tiền đồ, tại sao làm người có thể như vậy không có thứ tự trước sau —— việc lau giày này cứ để cho tôi đi."

Lượng Tử: "."

Diệp Ngang Dương khẽ cười, hài lòng, muốn ở chỗ này làm bộ tư thái cùng cảm giác ưu việt giết người trong nháy mắt, ho nhẹ hai tiếng: "Lục Già đâu?"

"Lục Già." Janice không nhận được than thở: "Ở phòng tài vụ làm việc làm việc."

Diệp Ngang Dương, tâm huyết dâng trào muốn tặng quà cho các bạn thân mến này, món quà của Lục Già là đắt tiền nhất, nguyên nhân không phải anh ta bỏ tiền. Đi tới phòng tài vụ, Diệp Ngang Dương cười híp mắt gõ cửa, giọng nói dẫn đo ân cần thăm hỏi: "Lục Già, đã lâu không gặp."

Lục Già từ trong công việc ngẩng đầu lên, sững sốt cười một tiếng: "Tiểu Diệp tổng, anh đã quay lại."

Diệp Ngang Dương cầm hộp quà tặng đi tới, đặt ở trước bàn làm việc: "Quà tặng."

A? Còn có quà tặng, là cái gì. Lục Già nhìn Tiểu Diệp tổng, rồi cô mở quà tặng ra, thấy bên trong là đồng hồ đeo tay của phái nữ rất nổi tiếng, vội vàng trả lại cho Diệp Ngang Dương.

"Nhận lấy đi." Diệp Ngang Dương cười: "Từ bại hoại chi tiền, tôi chỉ là người mua thôi."

À. Lục Già cúi đầu: ". Cảm ơn." Lúc này nhận được quà tặng đắt tiền như vậy, cảm giác của cô thật phức tạp hỗn độn.

Tiểu Đạt ngồi đối diện có chút hâm mộ, Diệp Ngang Dương quay đầu lại, mở miệng nói: "Tiểu Đạt, tôi cũng có quà tặng cho cậu."

"A?" Tiểu Đạt đứng lên: "Tôi cũng có hả?" Thật hạnh phúc, đây là phúc lợi của người cùng làm việc cùng chung phòng với Lục Già sao? Tiểu Đạt vui vẻ nhảy dựng lên, hai tay tay áo không nhìn được chà xát: "Cám ơn Tiểu Diệp tổng."

Diệp Ngang Dương tiện tay từ trong túi tiền lấy ra một cái tiền vàng, nói với Tiểu Đạt: "Tôi đặc biệt cầu nguyện cứu vớt cậu ra ngoài."

Tiểu Diệp tổng thật buồn cười! Tiểu Đạt nhận lấy: ". Cám ơn."

Diệp Ngang Dương từ dưới lầu phòng tài vụ chạy tới trên lầu phòng làm việc Tổng giám đốc, Từ Gia Tu cũng đang dựa người lên bàn làm việc, thấy anh ta đi vào, hất cằm lên chỉ chỉ ghế sa lon: "Ngồi đi."

Diệp Ngang Dương chặc chặc hai tiếng: "Tổng giám đốc Từ, quân địch mạnh mẽ ở trước mặt, không ngờ anh giỏi nén cơn tức như vậy, bá phục bá phục."

Từ Gia Tu chỉ cười mấy tiếng. Anh không có bình tĩnh như Diệp Ngang Dương nói, nếu không sẽ không nói ra những lời làm tổn thương với Lục Già rồi.

Diệp Ngang Dương không ngồi ở ghế sa lon, trực tiếp dựa người lên bên bàn làm việc, cầm một cây bút màu đen ký tên nói: "Rõ ràng tôi đồng ý thay thế anh ra khỏi nước mời Kiều Ba tiên sinh, thuộc về đàm phán bình thường và trao đổi hoạt động, tại sao trở lại thì trở thành kéo đầu tư?" Cho dù hoàn toàn rõ ràng tất cả mọi chuyện, anh còn là muốn cố ý hỏi Từ bại hoại.

"Không được sao, để cho cậu mười phần mặt mũi." Từ Gia Tu hỏi ngược lại.

Diệp Ngang Dương cười hắc hắc, hình như là không tệ.

Từ Gia Tu mỉm cười, cúi đầu tiếp tục công việc. Tại sao? Anh không muốn hợp tác với Tống Tuyên Hi, hợp đồng vài triệu, lấy tính tình của Lục Già nhất định sẽ đẩy tất cả mọi chuyện vào trên người mình. Đó là quyết định của anh không cần cô chịu đựng áp lực này. Cho nên trong sân bóng rổ, anh nói với cô từ đầu tới cuối cũng không có suy tính hợp tác với Tống Tuyên Hi, anh "Hư tình giả ý" như vậy, cô cũng sẽ không cần phải tự trách và áy náy.

Trong điện thoại của anh, đêm khuya ngày hôm trước Lục Già gửi tin nhắn cho anh. Không phải anh không tin cô, anh tin cô, cho tới nay đều tin cô. Chỉ là tin tưởng là một chuyện, tức giận lại là một chuyện khác, anh rất tức giận, tức giận cô không suy tính, tức giận cô còn hi vọng anh tiếp tục hợp tác với Tống Tuyên Hi. Có bạn gái thay anh suy tính như vậy, anh nên vui mừng mới đúng, nhưng anh thật không vui mừng nổi.

"Ai!"

Lần đầu tiên Diệp Ngang Dương than thở, cho tới nay anh thật muốn nhìn Từ bại hoại bị nhục, thật sự thấy được cũng thoáng thầm dễ chịu hạ xuống, sau đó vẫn sẽ đứng cùng một trận tuyến với Từ bại hoại. Tình huynh đệ hơn hai mươi năm, cho dù thật sự không có khoa trương lên núi đao xuống biển lửa như vậy, chỉ cần Từ bại hoại cầu xin anh ta chuyện gì, Diệp Ngang Dương nhất định là đồng ý không từ chối.

Không sai, Từ bại hoại vì Lục Già, người kiêu ngạo như vậy, cư nhiên cầu xin anh một lần. Suy nghĩ một chút thật là lại thoải mái. Oa, thật sự rất thoải mái!

Thật ra thì, anh cũng không hiểu rõ cho lắm, rõ ràng là Tống Tuyên Hi tiểu nhân mưu đồ bất chính trước, nếu như anh ấy ở trước mặt Lục Già khẳng định các việc làm đen tối của Tống Tuyên Hi, làm nũng ăn vạ cầu

xin cô ấy. Tình địch mạnh mẽ như vậy, không cần làm những chuyện hạ lưu cũng có thể đánh bại anh tai! Kết quả ngược lại Từ bại hoại lại ôm hết những việc đen tối đó vào người mình, thật là không có tiền đồ.

Mưu đồ gì đâu rồi, đúng là tình địch chẳng thêm ngó tới, vẫn còn quá kiêu ngạo?

"Buổi tối ăn cơm chung đi, anh thiếu tôi một bữa." Diệp Ngang Dương đề nghị đối với Từ Gia Tu: "Tôi gọi Lục Già cùng đi, như thế nào?"

Từ Gia Tu không có ngần đầu: "Lần sau đi."

"." Không ngờ sẽ bị cự tuyệt, Diệp Ngang Dương xác nhận lần nữa: "Thật sự không đi?"

Từ Gia Tu tâm phiền ý loạn: "Không đi."

Diệp Ngang Dương gật đầu một cái, hiểu: "Vậy tôi tự mình mời bọn Lục Già đi ăn, chúng tôi ăn đồ nướng, anh ngàn vạn lần đừng tới đó, nếu như tới đó anh chính là ——" Diệp Ngang Dương vô cùng hả hê, đi tới bên cạnh cửa, học hai tiếng sủa của Uông Uông, nhướn mày nói: "Rõ chưa, chỉ cần anh tới đó, anh chính là Uông Uông, Gâu Gâu!"

Từ Gia Tu liếc mắt, có bệnh.

Hắc hắc he he hắc hắc. Diệp Ngang Dương mở cửa, nghênh ngang rời đi. Anh muốn cùng Lục mỹ nhân ăn đồ nướng, mọi người thật vui vẻ làm thành một bàn, sau đó Từ bại hoại biến thành Uông Uông nằm bên chân bàn, suy nghĩ một chút cũng vui.

Diệp Ngang Dương muốn mời khách ăn đồ nướng, Lục Già từ chối, lắc đầu một cái nói: "Chủ nhật tôi phải về nhà, không đi được, mọi người đi chơi vui vẻ nhé."

Diệp Ngang Dương kéo tay Lục Già: "Đi mà đi mà!"

Lục Già tìm lý do: "Tôi có hẹn về nhà ăn cơm, lần sau tụ hội đi, mọi người chơi vui về."

Diệp Ngang Dương tiếp tục làm nũng.

"Ai." Janice bên cạnh không đành lòng nhìn thẳng, nhún vai. Cô đoán được bảo bối sẽ không đi, Tiểu Diệp tổng mời khách ăn cơm, chứng tỏ lão đại cũng tới!

Diệp Ngang Dương tốt tiếc nuối, cho nên Từ Gia Tu không khả năng làm Uông Uông rồi.

Đắm lệ? Đã tới giờ tan việc rồi, Từ Gia Tu đứng bên cửa sổ trong phòng làm việc nhìn xuống, từ cao ốc Khoa Vũ ra ngoài, Lục Già xách túi chân vẩy tay tạm biệt với mọi người, sau đó ngồi lên tuyến xe rời khỏi Ốc Á.

Anh biết cô sẽ không đi.

—

Lục Già gọi cho lão Lục một cú điện thoại, lão Lục biết được tối nay cô sẽ quay về ăn cơm, ở trong điện thoại vui vẻ mà cười: "Đợi lát nữa cha đi mua nhiều thức ăn để làm vài món."

Xem đi, Lục Già nháy mắt, tự an ủi mình: Có người không muốn gặp cô, có người bởi vì cô có thể trở về ăn cơm mà vui vẻ không thôi. Tưởng tượng như vậy, cô thật muốn xin lỗi lão Lục.

Lục Già đổi sang xe buýt, cầm điện thoại di động đối với lão Lục nói: "Con đi mua, thuận đường mang về."

"Được, chú ý an toàn." Lão Lục dặn dò cô, sau đó hỏi: "Từ con về sẽ tới ăn cơm không, có người tặng cho cha bình rượu ngon, mà không có người

uống với cha."

"Gần đây Từ Gia Tu rất bận." Lục Già nhẹ nhõm cười cười: "Con uống với cha..., ngày mai con không đi làm, chúng ta uống thật sảng khoái."

Lão Lục cố ý bối mớ: "Rượu của cha cho con uống, quả thực là lãng phí."

Vậy thì lãng phí đi, trong lòng cô không thoải mái, có một cơ hội quang minh chính đại uống chút rượu cũng là tốt. Xe buýt huyền ảo, Lục Già để điện thoại vào trong túi xách, lại bắt đầu không yên lòng rồi, lời nói của Từ Gia Tu ở sân bóng rổ văng vẳng bên tai.

"Lục Già, em đừng coi thường anh."

"Không sai, từ đầu tới cuối, anh hoàn toàn không có ý định hợp tác với Tống Tuyển Hi."

"Cho dù Ốc Á cần đầu tư, cũng sẽ không phải là Tống Tuyển Hi! Ốc Á không thiếu người đầu tư, Tống Tuyển Hi tính là gì."

Thật sự như vậy sao? Hôm nay, Diệp Ngang Dương cũng nói, anh ta ra nước ngoài hợp tác hạng mục tốt hơn.

Lục Già lồi cằm tay vịn trên xe buýt, buồn bã ỉu xìu lão đảo. Nếu sự thật là như vậy, những ngày qua Từ Gia Tu nhìn cô có phải rất buồn cười hay không. Thật khó chịu, giống như có người hung hăng bóp chặt trái tim cô, đau đến vội vàng không kịp đề phòng.

Vội vàng không kịp đề phòng.

Lục Già chợt quay đầu lại, tóm lấy một cái tay, giữ thật chặt.

Bắt tại trận! Trong tay người đàn ông đang cầm điện thoại di động màu trắng của cô. Nhân chứng đều có, người đàn ông đó còn nói xạo: "Đây là

điện thoại của tôi."

"Anh. Trộm điện thoại di động tôi!"

Lục Già không biết tại sao, lời nói mau lẹ giọng điệu mạnh mẽ bật thốt lên, nước mắt cũng chảy ra. Tình huống này đột phát, nước mắt tích trữ trong hốc mắt cũng rơi xuống. Giống như mình vốn là khó chịu tới cực điểm, còn có người tới đây đụng mình, chạm được thần kinh nhạy cảm.

Xe buýt nháo thành một đoàn, sau đó có người giúp cô bắt kẻ trộm, có người giúp cô lên tiếng phê phán ăn trộm, còn có người giơ điện thoại di động chụp hình chụp ảnh, hiện trường truyền trực tiếp.

—— Không cần chụp!

Chỉ là một chuyện nhỏ trong lúc sơ ý mà thôi.

Lục Già thật không nghĩ tới bắt tên trộm điện thoại di động của mình, cũng có thể được lên ti vi. Đông Châu có sáu đài tương đương với một đài một tiết mục, có một đài đặc biệt quay lại những chuyện nhỏ nhặt không đáng kể của người dân trong thành phố, cái gì Vương nãi nãi ở chung cư trồng rau dẫn đến tranh cãi với hàng xóm, cái gì nắp cống liên tục bị trộm, cái gì Trương tiên sinh nuôi sủng vật xà kỳ lạ trong nhà trốn đi đưa tới khủng hoảng, cái gì Lục tiểu thư ngồi xe buýt 603 anh dũng bắt kẻ trộm. . . .
..

Thời điểm Lục chủ nhiệm xem 《Khoảng cách Đông Châu》 tiết mục fan trung thành, khi ông nhìn con gái ở trong tivi, tâm tình là cái dạng này là cái dạng này : "## ¥ %%. &*." (www. .)

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 54

Thật quá đáng, khuôn mặt của tên ăn trộm đều có Mosaic*, còn cô thì không có.

(*)Mosaic: Ý là che khuôn mặt, làm mờ khuôn mặt.

Lục chủ nhiệm lôi kéo cô xem ti vi, lại nhìn cô một chút, xác định một lần nữa: "Không sai, cô gái ấy chính là con!"

Đài Truyền Hình nhàm chán! Lục Già thừa nhận, cô không nói chuyện này với lão Lục, nếu không lão Lục khẳng định sẽ ân cần dạy dỗ cô, còn phải tốn tiền mua xe cho cô nữa. Cho nên sau khi trở về chuyện gì cô cũng không nói với lão Lục, cô đã lấy lại được điện thoại di động, chỉ là trong quá trình tranh chấp vô ý rơi xuống, tự động tắt nguồn, mọi người cùng nhau dẫn tên ăn trộm đến đồn công an gần đó, sau đó cô ghi lại quá trình diễn ra rồi mới về được, có thể bồi thường hay không còn không biết.

Thôi, gần như cô đã tự nhận mình xui xẻo, chuyện không ngờ nhất chính là cô được đưa lên tiết mục truyền hình rất nhanh.

Trong phim thần tượng nữ chính đều là mỹ nữ, ngồi hàng ghế phía sau trên xe buýt, hoặc khóc rống hoặc tự làm tổn thương mình, ngọn đèn dầu thành thị từ từ di chuyển, gò má của cô gái xuất hiện trước ống kính làm cho người ta thương xót. Cô thì khác, dùng cảm vật lộn độ sức với tên ăn trộm, trong màn ảnh mắt to khế ửng hồng, giống như có một loại khí thế muốn giết người.

Lục Già che mặt, cô đã khổ sở như vậy rồi, tại sao còn muốn cô trình diễn trò cười như vậy, chuyện duy nhất có thể an ủi cô chính là hiệu quả

nhắc nhở, hình như phút cuối cùng của tiết mục phóng viên có nói: "Nhắc nhở người dân thành phố khi đi xe công cộng nhớ chú ý quản lý an toàn tài sản của mình."

Nhìn thấy mắt của cô đỏ, lão Lục như hiểu ra mọi chuyện, cau mày đứng lên giáo dục (dạy dỗ): "Lục Già, mặc dù con rất dũng cảm, cha rất kiêu ngạo vì con, chỉ là không thể nào chấp nhận con làm như vậy. Thật may chỉ là trộm vặt bình thường, nếu như là lưu manh thì làm thế nào? Mặc kệ bất cứ lúc nào, vấn đề an toàn bản thân đều trên hết, điện thoại di động bị trộm đi đều không sao, sau này chúng ta có thể mua máy mới."

Lục Già nghe lão Lục giáo dục (dạy dỗ) về an toàn mười mấy phút, cuối cùng gật đầu một cái: "Con biết rồi."

Lục chủ nhiệm vẫn cảm giác mình con gái có điểm gì đó không đúng, ánh mắt đầy nghi ngờ. Lục Già trở lại phòng nhỏ của mình, lấy điện thoại di động từ trong túi xách ra xem, màn hình bị vỡ, không biết có thể sửa được hay không. Cứ như vậy, trong lòng cô lo lắng nếu Từ Gia Tu gọi tới hoặc gửi tin nhắn tới thì làm thế nào.

Anh không quan tâm tới cô, cô cũng không nghĩ đến anh, nhưng cô vẫn đợi điện thoại và tin nhắn của anh.

Bây giờ nhà họ Từ nuôi một con chó và một con mèo.

Mèo nhỏ mới đến, Kim Mao Ưông Ưông không thích, nhìn bộ dáng gầy teo nhỏ nhỏ, dáng dấp lại xấu xí, còn đi đây phen ra cả nhà để lấy sự chú ý của mọi người, nhất là hôm nay "Từ thiếu gia" trở về, mặc cho nó nhảy biểu diễn thế nào, tầm mắt anh chỉ rơi vào mèo nhỏ rúc vào một góc trên ghế salon.

Uông Uông bị tổn thương, nhìn Từ Gia Tu cúi người ôm mèo nhỏ vô tình đó lên lầu, cũng không thèm quay đầu nhìn xuống. Đúng là người bạc tình!

Từ Gia Tu ôm mèo nhỏ về phòng của mình, ngồi xuống ghế dây mây quan sát tình huống của nó, mẹ anh chăm sóc không tệ, chân sau của mèo nhỏ bị gãy xương đã hoàn toàn khỏi hẳn, thân thể còn nặng hơn lúc trước. Thời gian trước, thỉnh thoảng Lục Già lại nói mèo nhỏ này được anh cưng chiều nuôi dưỡng trong bệnh viện mèo lang thang. Cho nên anh đã nhận mèo nhỏ về nhà, anh vốn định chờ qua thời gian bận rộn này, sau đó nhờ người nhà nuôi mèo nhỏ béo lên, anh sẽ đưa nó cho cô. Nếu cô ấy thích, vậy thì cùng nhau nuôi đi, sau này anh và cô còn phải cùng nhau nuôi đứa nhỏ, coi như đây là thời gian bồi dưỡng trách nhiệm vậy.

Từ Gia Tu mệt mỏi, nhắm mắt lại dựa vào ghế sa lon, mèo nhỏ nằm trong ngực anh yên tĩnh hơn Uông Uông đang ở dưới lầu rất nhiều, yên lặng nằm ở trên đùi anh, mềm mại như cô. Trong mắt anh hiện lên một hình ảnh, thỉnh thoảng Lục Già cũng sẽ tựa đầu vào bắp đùi anh, bộ dáng lười biếng. Chỉ là cô cũng không có nghe lời như mèo nhỏ này, mà cô luôn làm nhiều chuyện mờ ám.

Tuần này, anh và cô ai về nhà nấy, anh không biết bây giờ tâm tình của cô như thế nào, đang làm gì, có nhớ anh hay không. Ngày hôm qua anh đang giận cô, trêu tức cô không thấy rõ mưu mô của Tống Tuyên Hi, trêu tức cô vì trong tin nhắn còn cố ý nói tốt cho Tống Tuyên Hi, nhưng trong lòng rõ ràng là anh trêu tức cô, vậy mà anh vẫn nhớ cô nhiều hơn.

Nhớ cô, muốn gặp cô, còn muốn ôm cô, "Khi dễ" cô Sau đó càng nghĩ càng giận, càng tức càng nhớ.

Từ Gia Tu nhớ lại mọi chuyện, cũng như ngày ấy năm đó anh lấy bức thư tình của Diệp Ngang Dương về nhà, anh vốn tưởng rằng tất cả đều là trùng hợp, phát hiện sự thật không có trùng hợp. Trong nháy mắt, tất cả toàn bộ kiêu ngạo tan rã, tư vị thật không dễ chịu.

Từ Gia Tu cúi đầu nhìn mèo nhỏ nằm trong lòng, hay là chụp một tấm hình gửi cho cô, chắc chắn cô rất muốn xem.

Từ Gia Tu đang định lấy điện thoại di động chụp hình cho mèo nhỏ, thì đột nhiên bác Ngải ở lầu dưới đi lên gõ cửa. Bác Ngải là người ở trấn Tây Tâm, sau khi chồng bà qua đời thì bà tới đây giúp việc cho nhà họ Từ, bà đã ở nhà họ Từ mấy chục năm rồi. Từ Gia Tu mở cửa, thấy bộ dáng bác Ngải nóng lòng như lửa, anh vẫn duy trì bình tĩnh: "Bác Ngải, có chuyện gì vậy?"

"Có." Bác Ngải thiếu chút nữa la to: "Tiểu Lục lên ti vi! Mau xem!"

Tiểu Lục? Lục Già! Trong lúc nhất thời tâm tình Từ Gia Tu thật sự bất ổn, chỉ là chờ anh mở ti vi tìm được Đài Truyền Hình mà bác Ngải nói, thì đã không thấy Lục Già rồi.

Đang êm đẹp, tại sao lại lên ti vi?

Bác Ngải miêu tả, cha Từ và mẹ Từ cũng biết chuyện Lục Già lên ti vi, sau khi hai người trao đổi mới mở miệng nói: "Tiểu Tu, nếu con và Tiểu Lục xác định quan hệ, cha mẹ bỏ tiền mua xe làm quà tặng cho Tiểu Lục, vừa vặn giải quyết được chuyện này."

"Cái gì gọi là xác định quan hệ." Từ Gia Tu rất bất mãn lời nói của cha mẹ, cộng thêm tâm tình không tốt, giọng nói có chút lạnh lẽo: "Thời điểm con với Lục Già kết giao đã quyết định quan hệ rồi."

Đứa nhỏ này, mẹ Từ buồn cười nói: "Mẹ nói là cầu hôn đính hôn đấy, chẳng lẽ con đã nói rồi? Thì ra con của tôi lợi hại như vậy nha!"

Từ Gia Tu: "."

Từ Gia Tu từ chối đề nghị của cha mẹ, bởi vì, bây giờ mà đi cầu hôn, không phải cố ý gia tăng áp lực cho Lục Già sao, nói chính xác kết quả cũng sẽ không hay lắm.

Từ Gia Tu cầm chìa khóa xe ra cửa, mẹ Từ và ba Từ nhìn nhau, sau đó đưa ra kết luận: "Nhất định là giận rồi."

.....

Lục Già nằm ở trên giường không ngủ được, phòng khách truyền đến âm thanh thông báo tin tức, lão Lục đang xem tin tức. Nơi xa tiếng chuông tan học vang lên, kết thúc giờ tự học buổi tối.

Đầu óc còn đang rối bời, làm thế nào. Lục Già đứng lên, mang một đôi giày thể thao, đi ra nói với lão Lục: "Cha, con đến sân thể dục chạy bộ."

Lão Lục cầm điều khiển ti vi nhìn sang, đẩy mắt kiến ở sóng mũi lên nói: "Đi sớm về sớm."

Giọng điệu này, lão Lục còn tưởng rằng cô ra ngoài gặp Từ Gia Tu?

Kết thúc giờ tự học buổi tối, phía đông sân thể dục trường Đông Châu nam nữ chạy bộ rất nhiều. Cho đến bây giờ Lục Già vẫn thật sự thích chạy bộ, am hiểu nhất là chạy cự li dài, thích chạy từng vòng khiêu chiến mình, không có gì không làm được, cũng không có chuyện gì không thể tiếp tục kiên trì được.

Một vòng, hai vòng, ba vòng.

Vừa mới bắt đầu vòng thứ tư, bên cạnh có thêm một người. Lúc này, có thể chạy bộ theo cô, trừ cha mình ra còn có ai chứ.

Lục Già quay đầu lại, nâng khoe môi lên, gọi một tiếng: "Cha."

Lục chủ nhiệm chỉ chỉ trước mặt, hăm hở nói: "Bạn học Lục, có hứng thú chạy thi hai vòng không hả?"

Đối lập ý chí chiến đấu sôi của lão Lục, Lục Già đã bắt đầu thở hổn hển, cô tức giận dừng lại thở hổn hển, hai tay chống đầu gối khom người

nói: "Không công bằng, bây giờ con mệt chết đi."

Lục chủ nhiệm suy nghĩ một chút: "Như vậy, cha để cho con chạy trước nửa vòng."

Cái gì?

"Không cần." Lục Già cười trả lời, sau đó không đợi lão Lục nói chuyện đã chạy trước, vừa chạy vừa nói: "Không cần nửa vòng, nhường con ba giây là đủ rồi."

Khi còn bé, cô và lão Lục cùng nhau chạy bộ, lão Lục cũng cho cô ba giây. Rõ ràng cô không thích chạy, nhưng cuối cùng người thắng lại là cô. Cô ở điểm cuối hoan hô, quay đầu lại nhìn lão Lục chạy phía sau mình, vênh vang đắc ý hỏi: "Cha, có phải con thật sự rất lợi hại!"

Lần nào lão Lục cũng lừa cô: "Oa, Lục Già của cha thật là lợi hại."

Sự thật, cô không lợi hại chút nào, nhất là bây giờ, còn hồng bét gay gắt. Sau lưng lão Lục đã đuổi theo tới, Lục Già tăng nhanh tốc độ, gió đêm lướt nhẹ qua, thổi vào trong áo sơ mi của cô, thổi phần phật. Cô càng chạy càng nhanh, nhanh đến có thể quăng đi hình ảnh người nào đó trong đầu.

Được như thế, thì cũng không cần phải khổ sở rồi.

Chạy hết hai vòng, Lục Già hoàn toàn mệt rũ rời, coi như đã thở mạnh đến nói không ra lời, cô nhếch miệng cười nhìn lão Lục ở phía sau, hôm nay cô thắng.

Lục chủ nhiệm xuất hiện ở bãi tập, sau khi kết thúc giờ tự học buổi tối có một số học sinh đến sân thể dục giải sầu, có người chạy thật sự, cũng có người giả vờ chạy bộ để rèn luyện. Bọn họ đi ngang qua lão Lục lễ phép chào hỏi: "Chào Lục chủ nhiệm."

"Ngoan, chào các em."

Kết quả là, bọn họ chạy trốn càng nhanh hơn.

Lục Già cười hì hì, ôm cánh tay lão Lục, hai người chậm rãi rời khỏi sân thể dục.

Thời gian trôi qua thật vui vẻ. Lão Lục nhìn bầu trời đêm đầy sao, mở miệng nói: "Thật hy vọng mẹ con ở trên trời nhìn thấy con, Tiểu Lục nhà chúng ta không chỉ trưởng thành, còn có bạn trai, bây giờ cũng bắt đầu phiên nào chuyện tình cảm rồi."

A, thì ra là lão Lục cũng biết. Lục Già nghe lão Lục nói xong rất lúng túng, cúi đầu tiếp tục rời khỏi sân thể dục, làm bộ không nghe được.

"Nói cho cha, các con ầm ĩ mâu thuẫn thế nào?" Lão Lục hỏi, ánh mắt ân cần: "Chịu uất ức ư, có cần cha thay con ra mặt hay không?"

"Không phải." Lục Già lắc đầu một cái, hít thật sâu không khí trong lành ban đêm, cô nói với lão Lục: "Chỉ là mâu thuẫn nho nhỏ, chúng con có thể tự giải quyết."

"Cho nên cách giải quyết của con là tới sân thể dục chạy bộ?" Lão Lục nhìn cô cười, dừng một chút, than thở nói: "Ngàn vạn đừng làm khó mình, bởi vì cha thật đau lòng."

Cha thật đau lòng. Lục Già từ từ quay đầu, lập tức ánh mắt trở nên ấm áp. Cô nhớ tới một chuyện, trước kia ở trường Đông Châu có một nữ sinh bởi vì chuyện tình cảm mà muốn nhảy lầu, mặc dù được khuyên rất nhiều lần, lão Lục thật vì chuyện này buồn chùng mấy ngày, cuối cùng vẫn là tạo áp lực không cho nữ sinh đó nghỉ học. Có một ngày, cha mẹ già nua của nữ sinh tới đây cảm tạ lão Lục, sau khi bọn họ rời đi, lão Lục nói một câu: "Thật may con gái nhà ta không giống như cô bé ấy."

Đúng vậy, cô vĩnh viễn sẽ không nhảy lầu coi thường mạng sống của mình. Giống như không hiểu, tại sao tất cả cô gái đều có dũng khí nhảy lầu, thế thì tại sao không có dũng khí sống tốt cả đời chứ?

Lão Lục vẫn hiểu rõ tư tưởng giáo dục, coi như nói đến chuyện tình cảm cũng không ngoại lệ. Ông nhìn về phía sân thể dục, nói: "Có lúc nói tình cảm và chạy bộ là một đạo lý, mở đầu là hai người so tài đường như cùng nhau ra sức chạy về phía trước, vòng thứ nhất cũng may, vòng thứ hai vẫn như cũ có thể giữ vững vị trí đứng đầu, phía sau đâu rồi, cuộc sống không phải chạy nhanh là được ——" lão Lục dừng lại, nhìn cô: "Lục Già, con nghĩ mình có thể chạy xa như vậy sao?"

Lục Già thở ra một hơi, nói không ra lời.

"Cha nghĩ vẫn có đôi lời nói cho con biết." Lão Lục vỗ vỗ bả vai cô: "Mệt thì nghỉ ngơi cho tốt, sau khi chạy hết nổi, đứng lại hóng gió ngắm phong cảnh, còn có thể trò chuyện, thoải mái hơn chạy bộ nhiều."

Lục Già mím môi cười quay đầu, nói với lão Lục: "Cha, con phát hiện cha luôn giảng đạo lý với con, còn cha, phong cảnh tốt như vậy, đi đường một mình chẳng phải là ít đi niềm vui, tại sao cha không tìm người kết bạn."

Lão Lục bất đắc dĩ, sau một lát nói: ". Cha nói nếu như, nếu như trước kia, mẹ con không có giận cha."

Trời ạ! Lục Già ngược đầu than thở, sau đó bật cười: "Cha, con cảm thấy được cha tiếp tục nghĩ như vậy, không chỉ có mẹ sẽ giận cha, Giang lão sư cũng muốn giận cha luôn rồi, cha nói Giang lão sư có thể sao? Dù sao con cũng không hiểu, cái lão già này có gì tốt, một lòng sống nhiều năm như vậy."

"Lão già?" Lão Lục nổi đóa: "Thì ra là con một mực nghĩ cha của con như thế hả?"

Ha ha ha! Lục Già chạy tới phía trước, nâng cao khuôn mặt tươi cười khen: "Nào có, Lục Mạnh Mạnh nhà ta đẹp trai nhất, quả thực là người gặp người mê, hoa gặp hoa nở —— người đẹp trai nhất là chính giáo chủ nhiệm."

Lão Lục hài lòng, hỏi ngược lại cô: "Như vậy, cha đẹp trai hay là Từ Gia Tu đẹp trai."

Đây là vấn đề gì chứ, Lục Già nháy mắt mấy cái, ôm cánh tay lão Lục đi trở về nhà trọ của giáo sư: "Đương nhiên là ngài đẹp trai rồi, Từ."

Cô không muốn nói tên của anh. Vất vả lắm mới thả lỏng tâm tình, cô muốn mình thật vui vẻ cho đến khi ngủ.

Sau khi Lục Già và lão Lục trở lại nhà trọ của giáo sư, một trước một sau, cô và lão Lục ở lầu cao nhất, mấy ngày nay vừa lúc đèn cầu thang lầu năm bị hỏng. Lão Lục đi ở phía trước, đang định móc cái chìa khóa mở cửa, mới được một nửa thì thấy bóng dáng của ai đó ngồi ở trước cửa nhà mình đột nhiên đứng lên, đứng ở cửa thật cao, mở miệng nói: "Lục chủ nhiệm, hai người đã trở lại."

Lão Lục chột lui về phía sau: "Bạn học Từ, cậu muốn hù chết người à!"

Lục Già: "." Nếu như về sau lão Lục có bệnh tim, nhất định là bị Từ Gia Tu hù dọa rồi! (www. .)

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 55

Lần thứ hai, Lục chủ nhiệm bị Từ con rể dọa sợ, mỗi lần thần không biết quỷ không hay đều như vậy —— "Tách" một tiếng vang lên! Lão trấn an được trái tim đang nhảy loạn của mình, Lục chủ nhiệm đi tới phía trước, lấy chìa khóa mở cửa.

Phòng còn mở đèn, ánh đèn như nước hắt ra bên ngoài.

Trên hành lang nửa sáng nửa tối, Từ Gia Tu nhìn Lục Già bên cạnh trầm mặc không nói; ánh mắt của Lục Già cũng không có nhìn Từ Gia Tu, Lục chủ nhiệm đứng ở trong nhà, ho khan mấy tiếng, cười híp mắt nói với Từ Gia Tu: "Vào nhà ngồi đi."

Ánh sáng phòng khách sáng ngời, ánh mắt Từ Gia Tu vẫn nhìn Lục Già, một thân Lục Già mặc váy thể thao mùa hè, dưới chân là một đôi giày thể thao màu trắng, lộ ra hai bắp chân trắng nõn, không cần nói Từ Gia Tu cũng biết đại khái cô từ chỗ nào trở về.

Từ Gia Tu ngồi xuống ghế mây kiểu xưa, lão Lục cũng ngồi xuống với anh, biết rõ còn hỏi: "Bạn học Từ đến tìm tôi, hay là đến tìm Lục Già nhà tôi?"

". Lục Già."

"Ha ha." Tâm tình lão Lục không tệ.

Nhà trọ của giáo sư đều có hai phòng ngủ một phòng khách, bố cục rất đơn giản. Phòng khách hợp với bữa ăn, không lớn không nhỏ, Lục Già ngồi trên ghế dây mây đối diện với tủ TV, bên cạnh là "Vách ngăn học tập" của

Lục Già, phía trên dán đủ loại văn bằng. Nhà ở như vậy khiến nhiều người cảm thấy thân thiết thoải mái, cả phòng đều là dấu vết tích trưởng thành của Lục Già; một góc trên tủ TV còn để bó hoa anh tặng khi anh và cô kết giao, chỉ là hoa đã khô rồi.

Từ Gia Tu nhìn đến mất hồn. Lục chủ nhiệm cười hỏi anh muốn ăn dưa hay không, không đợi anh trả lời, Lục chủ nhiệm quay đầu, trực tiếp bảo Lục Già vào bếp cắt dưa. Lục Già không nói tiếng nào dựa vào giá đựng sách nhỏ ở phòng khách, cự tuyệt sắp xếp của lão Lục: "Anh ấy không ăn."

Tính tình nóng nảy! "A, không ăn." Lão Lục suy nghĩ một chút: "Vậy thì tốt, trực tiếp tiễn khách thôi. Lục Già, con tiễn bạn học Từ về đi."

Mới vừa ngồi một chút đã bị đuổi đi. Tư thế Từ Gia Tu nhanh nhẹn đứng lên, trong lòng biết ơn Lục chủ nhiệm rất nhiều.

Lục Già bị lão Lục bảo tiễn Từ Gia Tu về, hai người đi một trước một sau; hành lang nhà trọ không rộng lắm, hai người sóng vai xuống lầu vẫn có chút chật chội. Cô đi phía sau Từ Gia Tu, tiếng bước chân của hai người cũng là một trước một sau, ngay sau đó Từ Gia Tu dừng lại ở lầu bốn.

Làm gì? Lục Già hoảng sợ, Từ Gia Tu ôm cô vào trong ngực, sau đó chống đỡ mặt tường loang lổ, hành động mạnh mẽ nhìn thẳng vào cô không cho từ chối.

"Ừm ——"

Khốn kiếp! Lão Lục đang ở trong nhà trên lầu, Lục Già hoàn toàn không dám nói chuyện lớn tiếng, chỉ có thể tức giận trừng mắt nhìn anh "Cuồng kiêu ngạo", mới vừa rồi ai ở trước mặt lão Lục giả bộ "Học sinh ngoan" chứ, bây giờ lại đối với cô như vậy, tuyệt đối là cố ý.

Đúng, chính là cố ý! Từ Gia Tu hơi dùng sức, anh không thể chịu sự giày vò khi chiến tranh lạnh với cô, một phút cũng không chịu được.

Bên tai là tiếng thở dồn dập của Từ Gia Tu, Lục Già từ từ mềm xuống, ngược lại cảm xúc uất ức mãnh liệt hơn.

"Thật xin lỗi." Từ Gia Tu nói xin lỗi, giọng nói nhỏ nhẹ khàn khàn, chủ động xuống nước. Biết được chuyện không may cô gặp trên xe buýt, anh lập tức đến tìm cô; anh đợi ở đây rất lâu rồi, cũng đã suy nghĩ rất lâu, anh cảm thấy đau lòng khi mình làm cô tổn thương, anh tự trách, áy náy, hối tiếc, anh tự hỏi mình ầm ỉ mâu thuẫn chuyện gì? Tại sao anh không quan tâm đến cô? Tại sao anh không đưa cô về nhà, may mắn chỉ là trộm vặt bình thường, nếu như gặp phải lưu manh thì làm thế nào.

"Thật xin lỗi." Từ Gia Tu lại nhỏ giọng nói một câu, có nhiều lời xin lỗi chỉ có bản thân mình biết.

Lục Già nói không ra lời, trong lòng nhanh chóng lên men chua xót, mềm mại, bất đắc dĩ, cuối cùng biến thành bọt khí nhỏ xíu. Không chịu thua kém, nước mắt rơi xuống nhanh hơn so với lời nói, không phải anh không để ý đến cô, không phải anh không tin cô, bây giờ lại xuất hiện trước mặt cô như vậy, tại sao anh lại đến tìm cô Đôi tay của Lục Già vốn là buông lỏng xuống, từ từ vòng qua sau lưng của Từ Gia Tu, hung hăng đâm lên lưng của anh.

Từ Gia Tu thốt ra tiếng, thật sung sướng, giống như uất ức trong thân thể rơi ra, cảm giác này thật sự tốt hơn nhiều so với lúc hai người không quan tâm nhau. Từ Gia Tu nhìn Lục Già, mắt tràn ngập nụ cười dịu dàng, anh lau sạch nước mắt thay cô, lúc này anh cảm thấy mình thật nghèo từ , giống như một chàng trai mười bảy mười tám tuổi, không biết dụ dỗ bạn gái trong ngực thế nào, chỉ có ánh mắt chân thành đầy tình cảm: "Thật xin lỗi, sau này anh bảo đảm sẽ không bao giờ làm em khóc."

Còn bảo đảm đấy. Lục Già hất mặt, giận dỗi nói: "Ai tin anh."

Từ Gia Tu không lên tiếng, trong bóng tối, anh từ từ nắm tay của cô, ngón út của anh móc vào ngón út của cô: "Chúng ta ngoéo tay."

"Quả nhiên là lừa gạt bạn nhỏ." Lục Già nói, ngón út của hai người vẫn quấn vào nhau, trên đầu là ánh trăng sáng trong, Từ Gia Tu cúi đầu xuống, cô đẩy Từ Gia Tu ra, chạy thình thịch xuống lầu.

Từ Gia Tu đi theo phía sau, mấp máy môi, anh là thật là một thanh niên lỗ mãng.

Lục Già theo Từ Gia Tu ngồi trong xe một lúc, Từ Gia Tú lái xe đến phía tây sân thể dục, bên trong xe chỉ mở một chiếc đèn soi sáng, là màu vàng nhàn nhạt. Từ Gia Tu nghiêng đầu, ánh mắt dịu dàng nhìn sang, tự giấu hỏi một câu: "Lục Già, mấy ngày gần đây có phải anh làm cho em thất vọng hay không?"

Lục Già ngồi ở vị trí kế bên tài xế, lẳng lặng nháy mắt, cô không ngờ Từ Gia Tu có thể hỏi cô như vậy. Thất vọng sao? Thành thật lắc đầu một cái. "Anh cũng thất vọng về em phải không?" Cô cũng hỏi Từ Gia Tu.

Từ Gia Tu dựa vào lưng ghế, nắm tay Lục Già, nghiêm túc nói: "Không có." Anh chỉ là thất vọng đối với mình, không khống chế được tính nóng nảy, biết rõ mấy lời đó sẽ làm tổn thương cô, giống như ném dao vào người cô, anh nên tìm cách tốt hơn mạnh mẽ hơn để giữ cô lại bên cạnh mình, mà không phải đẩy cô ra ngoài. Anh đang kiêu ngạo cái gì, so đo cái gì, thậm chí sợ hãi cái gì. Ngay cả Từ Gia Tu cũng cảm thấy mình xa lạ như vậy.

Lục Già nhìn Từ Gia Tu, bây giờ cô và Từ Gia Tu coi như là hòa hảo rồi hả? Nhưng cô vẫn muốn hỏi anh, có lẽ trong lòng vẫn còn sợ hãi, có một số việc cô muốn nói cũng không dám nói, ví dụ như tên của người đó.

Lục Già hít sâu một hơi, nói: "Từ Gia Tu, chuyện hợp tác giữa anh và Tư Tâm Đặc."

"Lục Già, chúng ta đừng nói đến chuyện này." Từ Gia Tu mở miệng, bình tĩnh nói: "Chuyện đã qua rồi, Ốc Á sẽ có đối tượng hợp tác tốt hơn, chờ hết thời gian bận bịu này chúng ta tìm nơi đi du lịch. Nếu không thì đi châu Âu, gần đây dường như có một tiết mục ti vi rất hay, em đưa hộ chiếu cho anh, anh sẽ bảo trợ lý làm visa."

Quả nhiên, vẫn không thể nói.

Nếu Từ Gia Tu làm đúng, khi đó sẽ có một số người một số việc không thể hoàn toàn bỏ đi sạch sẽ, chỉ có thể giấu nó đi, sau đó đợi nó từ từ bị quên lãng, nếu vận khí tốt thì vui vẻ bồi dưỡng tình cảm tạo nên một tình yêu đẹp. Che giấu là cách làm tuy có cảm giác giả dối bề ngoài, nhưng không bỏ lỡ một cách xử lý tốt.

Lục Già nhẹ nhàng "À" một tiếng, Từ Gia Tu đưa tay nhéo mặt cô, lãng sang chuyện khác: "Điện thoại di động của em sao vậy, anh gọi điện thoại mà không ai nhận?"

Tối nay, Từ Gia Tu nói chuyện liên tục, còn cố ý trêu đùa làm cho cô vui vẻ; trong lòng Lục Già khó chịu, có chút ấm áp có chút đau. Cô biết, Từ Gia Tu đang cố gắng hàn lại vết nứt của cuộc chiến tranh lạnh giữa anh và cô, theo anh nghĩ đó là cách tốt nhất.

Anh và cô chiến tranh lạnh, không chỉ trong lòng cô vẫn còn sợ hãi, mà anh cũng thế.

Lục Già cười rộ lên, bắt đầu nói với Từ Gia Tu chuyện xảy ra trên xe buýt, có rất nhiều người tốt bụng giúp cô dẫn tên ăn trộm đến đồn công an, cô nói rất thú vị, còn nói cô bởi vì chuyện này mà được lên TV.

Từ Gia Tu nhìn Lục Già, nghiêm túc nghe, giống như không biết chuyện này.

Lục Già than thở: "Đáng tiếc điện thoại di động lại bị rút bể."

Từ Gia Tu: "Ngày mai anh với em đi mua máy mới."

"Không cần." Lục Già nhớ tới mình còn có một cái điện thoại di động, để ở trong phòng nhà phía nam. Cô nói với Từ Gia Tu: "Em còn có một cái điện thoại di động."

Từ Gia Tu không cố ép, cười nói: "Về sau không cho phép làm như vậy."

Lục Già biết Từ Gia Tu nói chuyện gì, gật đầu một cái.

Lục Già tiễn Từ Gia Tu về, cuối cùng vẫn là Từ Gia Tu đưa cô trở lại; Từ Gia Tu không có lái xe, quyết định xuống xe đi bộ với cô, đường trong sân trường yên tĩnh lặng lẽ, sau khi anh và cô đi được mười phút. Sắp tới nơi, Từ Gia Tu hôn cô: "Ngủ ngon."

"Ngủ ngon, trở về lái xe cẩn thận một chút."

"Được."

Lục Già đi về phía trước một bước, ngay sau đó quay trở lại, nhón chân lên hôn trên mặt Từ Gia Tu, sau đó rất nhanh xoay người chạy lên lầu.

Nụ hôn “Ân ái”, anh hôn cô, cô cũng hôn anh; ngày mai anh và cô sẽ đón một ngày mới tươi sáng.

Trong lúc lơ đãng, Từ Gia Tu cảm thấy nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước. Từ Gia Tu theo bản năng sờ lên mặt, cho đến khi Lục Già lên lầu mới quay người lại, sau đó anh không nhanh không chậm đi tới đứng trước một chiếc xe màu đen dừng ở bên đường.

Cửa sổ xe hạ xuống, người ở bên trong nhìn anh chào hỏi: "Tổng giám đốc Từ."

Từ Gia Tu khẽ cười, không mặn không nhạt mở miệng: " Tổng giám đốc Tổng thật có nhã hứng, hơn nửa đêm ở chỗ này. Nhìn lên tình nhân

ân ái?"

Tống Tuyền Hi lúng túng cười một tiếng, không làm bộ che giấu nữa, nói thẳng: "Rất muốn xem nơi nuôi dưỡng cô ấy như thế nào, trước kia tôi thật sự rất tò mò rốt cuộc nơi nào nuôi dưỡng một cô gái tốt như vậy."

Bạn gái bị người đàn ông khác nhớ kỹ như vậy, thật không biết là chuyện tốt hay chuyện xấu. Từ Gia Tu nhìn Tống Tuyền Hi, nhớ lại hành động trong khoảng thời gian này của Tống Tuyền Hi, cười ha ha nói: "Tống giám đốc Tống thật đúng là "Dụng tâm lương khổ"*, tôi rất bội phục."

(*)để ý đến chuyện của người khác.

"Đúng vậy." Tống Tuyền Hi đồng ý lời "Dụng tâm lương khổ" này, nhìn người đứng bên ngoài xe, thẳng thắn nói: "Thiên thời địa lợi nhân hòa đã làm cho anh chiếm một lần, tôi không cần phải để tâm đến chuyện thẳng như thế nào?"

Thẳng?

Rõ ràng dưới đèn đường yên tĩnh, Từ Gia Tu khẽ nhú mày tỏ vẻ khinh thường, một đôi mắt có vẻ cực kỳ xinh đẹp.

Tống Tuyền Hi nói tiếp: "Tống giám đốc Từ, hai bên hợp tác thành ý của tôi là thật, tôi thích Lục Già cũng là thật. Tôi không thừa nhận chuyện mâu thuẫn của hai người, dĩ nhiên anh cho là tôi lấy cách này đến gần Lục Già, tôi cũng không biết giải thích thế nào. Trên đời này người đàn ông nào mà không tham lam? Tôi nghĩ sở thích của tổng giám đốc Từ còn lớn hơn tôi, vài triệu ở trong mắt tổng giám đốc Từ cũng không tính là cái gì, tôi rất bội phục."

.....

Ngày hôm sau Lục Già đi một chuyến về nhà ở phía nam, lão Lục theo cô quét dọn vệ sinh, sau đó nói với cô về chuyện chuyển tên sở hữu ngôi nhà sang cho cô.

Chuyện này lão Lục nói không chỉ một lần, cô cũng từ chối không chỉ một lần.

Lão Lục có chút bất mãn: "Khác nhau chứ, dù sao sớm muộn gì cũng đều là của con."

Lục Già ngồi ở phòng khách nhìn ảnh chụp cả gia đình, lão Lục giống như hiểu suy nghĩ của cô, đi tới nói với cô: "Đây là căn nhà mà mẹ con trước khi qua đời sửa sang lại, để lại cho con là thích hợp nhất. Sau này nếu con buồn thì cha sẽ không có chỗ ở sao?"

Lục Già nhìn lão Lục: "Lục chủ nhiệm, đây chính là một nửa tài sản của cha đó."

"Đừng nói là một nửa tài sản của cha, tất cả tài sản của cha đều cho con." Lục chủ nhiệm cười hì hì, tình ý sâu xa nói: "Căn nhà này viết tên con còn có thể làm đồ cưới, dù sao con gái cũng phải có chút vốn liếng bên người."

Lục Già cười, cúi đầu nói: "Cái gì đồ cưới chứ, con không gả đâu."

"Chẳng lẽ con không muốn gả cho bạn học Từ?" Lão Lục hỏi: "Ngày hôm qua, người nào đó mặt đen ra cửa, đỏ mặt trở lại?"

Lục Già nhìn lên trần nhà, nghĩ một đặng nói một nẻo: "Con còn muốn xem biểu hiện của anh ấy." Huống chi, Từ Gia Tu cũng không có nói với cô về chuyện kết hôn. Cũng đúng, người đàn ông kia vẫn có cảm giác nhẹ nhàng chắc chắn, anh chắc chắn cô sẽ không chạy sao?

Hóa ra là điện thoại di động cũng gần giống nhau, Lục Già đứng trước ổ điện mở máy, xuất hiện màn hình điện thoại di động, không có gì cả thay

đôi, chỉ là có rất nhiều tin nhắn và nhiều cuộc gọi nhờ chưa nhận.

Lại còn lưu lại?

Rất nhanh, Lục Già hiểu. Cô mở mục tin nhắn ra thì thấy tin tức nộp phí thành công, có người nộp tiền cho điện thoại của cô, trong vòng năm năm cũng sẽ không xài hết số tiền lớn như thế.

Là ai?

Lục Già mơ hồ biết rõ là ai, trong mục tin nhắn còn có mấy tin tức mà người đó gửi tới.

"Thật xin lỗi, Lục Già, tôi không biết gì về chuyện của Yamamoto tiên sinh làm. Tôi mới từ nước Pháp quay về mới biết được tin cô nghỉ việc, thật sự xin lỗi, cô có khỏe không?"

"Gi-Gi, tôi thừa nhận tình cảm của mình, tôi thích em, không biết từ lúc nào bắt đầu động lòng đến lúc không thể cứu vãn được nữa. Tôi không có bất kỳ ý xem thường nào với em, tôi biết rõ thân phận mình trước mắt không có cách nào chính thức theo đuổi em, cho nên vẫn cố gắng bảo trì quan hệ bạn bè của chúng ta, chưa bao giờ dám vượt tuyến một bước. Tôi X CMN*, càng sợ tổn thương em."

(*)X CMN: một câu nói tục

"."

Tin nhắn cuối cùng: "Lục Già, tôi ly hôn rồi."

Lục Già nhìn ngày gửi tin nhắn ngắn này, hóa ra trước khi Tống Tuyên Hi tới Đông Châu đã ly hôn. Những lời này, nếu như cô không có gặp gỡ Từ Gia Tu, có thể cô sẽ có cảm giác động lòng, coi như không cảm động thì

trong lòng cũng sẽ gợn sóng. Bây giờ cô nhìn thấy tin nhắn như vậy, chỉ cảm thấy khó xử.

Cô nhớ tới ngày đó ở cửa sân chơi Gold Từ Gia Tu đã thổ lộ: "Lục Già, anh nghĩ chúng ta đã là rồi."

Câu nói đáng đánh đòn lại chán ghét đến cỡ nào, cô nghe được trong nháy mắt rất vui vẻ giống như mình có được toàn thế giới, giống như cô sống lâu như vậy, chính là chờ những lời này của Từ Gia Tu.

Những tin nhắn này của Tống Tuyên Hi, đối với cô mà nói không thể nghi ngờ là quá hạn giống như bánh mì Bạch Mao *hết hạn vậy. Có tình cảm sẽ theo thời gian trở nên trân quý giống như ngọc hình con hổ, còn không thì chỉ như bánh bao hết hạn mà thôi. Lục Già ngồi chồm hổm trên mặt đất xóa từng tin nhắn, cô nhìn điện thoại di động không biết làm thế nào, cô thật sự không muốn dùng nó.

(*)bánh mì Bạch Mao: một loại bánh mì của trung Quốc

Nó không có toàn bộ Đông Châu, cũng không có tồn tại cái tên Từ Gia Tu, càng không có "Thập quang", còn không có cách liên lạc trực tiếp với bọn họ.

Buổi chiều, Lục Già đến siêu thị điện tử Đông Châu để sửa điện thoại di động, toàn bộ tốn 1000 đồng. Sau khi sửa điện thoại di động xong, trước tiên cô nhắn tin cho Từ Gia Tu: "Điện thoại di động của em đã sửa xong, chúng ta có thể liên lạc bình thường."

Từ Gia Tu rất nhanh trả lời cô, về đầu một con heo.

A! Mới hòa hảo đã muốn như vậy rồi, Lục Già đứng trước siêu thị thiếu chút nữa nhảy dựng lên, sau đó cũng gọi lại hai cái đầu heo.

Từ Gia Tu lại gởi lại, ngôn ngữ quá khó hiểu, Lục Già thấy mặt mình đỏ tới mang tai. Từ Gia Tu trả lời nội dung là ——"Buổi tối muốn cùng nhau sinh heo con sao?"

Con người Lục Già xoay một vòng, nhìn đám đông trên đường phố, chợt dạ tột cùng. Cô trả lời một chữ "Được" rất nhanh, sau đó bỏ điện thoại đi động vào túi xách, đón taxi trở lại nhà trọ Thanh Niên.

.....

Thứ hai đi làm, Lục Già thấy trên bàn làm việc có vài hộp mặt nạ đắp mặt, nào là Kim xx, nào là Lê xx, cô cầm mặt nạ lên nhìn một chút, là của Từ Gia Tu tặng? Chỉ là những nhãn hiệu lung tung, không lẽ Từ Gia Tu bị người ta lừa.

Tiểu Đạt nói: "Là anh Phong đưa cho cô."

Thuộc Dật Phong? Trong lòng Lục Già cảnh giác mãnh liệt, cho đến khi cô nhìn thấy, ở trên bàn làm việc của chị Hồ Lan cũng có nhãn hiệu mặt nạ như vậy, cô mới thở ra một hơi.

Tiểu Đạt nói sáng nay có một anh bạn nhỏ chuyển phát nhanh một thùng mặt nạ đến đây, anh Phong dùng không hết, bảo bọn họ chia cho mấy bạn nữ đồng nghiệp. Lục Già không hiểu, tại sao Thuộc Dật Phong phải mua nhiều nhãn hiệu mặt nạ lung tung như vậy.

Theo lời nói của Janice: "Rất đơn giản, gần đây Tiểu Phong Phong theo đuổi cô gái đang bán mặt nạ."

"Mùi dấm quá chua." Diệp Ngang Dương đi ngang qua, làm bộ ngửi ngửi.

Đúng là người có đôi chân chạy nhanh, Dịch Ca chua xót cho bữa sáng của mình ngẩng đầu lên nói: "Thật sự không rõ, tôi cũng có nhiều bạn bè

bán mặt nạ, không biết bọn họ có cái gì tốt để bán nữa."

Nhân cơ hội Diệp Ngang Dương nói: "Đây tuyệt đối là chuyện đẳng cấp bạn bè, bạn của tôi hoàn toàn không có người bán thức ăn, nhưng có mấy người bán sức lao động và mã não."

Địch Ca: "."

Janice cười lớn, nói thay cấp dưới của mình: "Tiểu Diệp tổng, bạn bè của anh trêu chọc người như vậy, còn có người bán Ferrari và Maserati? Không phải là bán mô hình đồ chơi chứ."

Diệp Ngang Dương nghiêng mắt, cố ý cảm khái một tiếng: "Tiếp đãi Tiểu Phong."

Sáng sớm Thuộc Dật Phong đã tới phòng làm việc tổng giám đốc, báo cáo một chuyện rất quan trọng với tổng giám đốc; anh ta đứng trước bàn làm việc, còn Từ Gia Tu ngồi trên ghế dựa kiểu xưa, vừa lật tài liệu trợ lý đưa đến để chỉnh lý, vừa nhấp cà phê, đồng thời còn nghe Thuộc Dật Phong báo cáo.

". Tổng giám đốc Từ, tôi là một người rất có nguyên tắc và lý tưởng, không thích người khác dùng tiền đập vào mặt của tôi. Thuộc Dật Phong tôi là ai, trước kia cũng coi là hacker nổi tiếng, thật sự muốn có tiền thì tôi đến nơi nào mà không có."

Từ Gia Tu gật đầu, bắt được trọng điểm trong lời nói của Thuộc Dật Phong: "Từ khi nào thì khoa học kỹ thuật Long Dực tìm cậu?"

"Mấy ngày nay." Thuộc Dật Phong nói: "Bọn họ muốn tôi dẫn đội mở rộng một sản phẩm gần giống “Thập quang” của chúng ta, bọn họ trả cho tôi gấp ba thù lao Ốc Á."

"Gấp ba?" Từ Gia Tu nhìn Thuộc Dật Phong, nhấp một hớp cà phê: "Tại sao không đi?"

Không phải đã nói rồi sao? Thuộc Dật Phong tính toán nhắc lại, đúng lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa, đột nhiên Từ Gia Tu làm một động tác "Im lặng" với anh ta.

Người đi vào là Lục Già.

Thuộc Dật Phong ngăm nhìn Lục Già, thật sự không hiểu tại sao tổng giám đốc Từ phải bảo anh ta im lặng, anh ta làm người như vậy, chuyện anh ta nói tốt như vậy, chẳng lẽ tổng giám đốc Từ sợ anh ta dùng sức quyến rũ và vàng sáng hấp dẫn Lục Già? Nghĩ tới đây, Thuộc Dật Phong làm bộ như không hiểu "Mục đích" của Từ Gia Tu, tiếp tục bày tỏ sự trung thành: "Mặc dù khoa học kỹ thuật Long Dược đưa ra thù lao cao hơn, nhưng mà Thuộc Dật Phong tôi tuyệt đối không phải là một người sống chỉ nhìn tiền. . . ."

Thuộc Dật Phong nói xong những lời hợp với chính nghĩa và lợi ích chung, Từ Gia Tu liếc nhìn Lục Già đứng ngoài cửa, thật ra thì anh cũng không muốn Lục Già nghe hết mọi chuyện. Từ Gia Tu cắt đứt lời nói của Thuộc Dật Phong: "Anh Phong, hôm nào tôi giới thiệu một bạn gái cho anh."

Giới thiệu bạn gái cho anh Phong? Lục Già nhìn bạn trai, chẳng lẽ Từ Gia Tu quen biết rất nhiều phụ nữ cần phải giúp đỡ sao?

"Cám ơn tổng giám đốc Từ." Thuộc Dật Phong cự tuyệt ý tốt, lý do là: "Tôi đã có người trong lòng."

Từ Gia Tu: "Hả?" Sẽ không phải là Lục Già chứ.

Lục Già cũng nghe được sơ sơ, đối tượng của Thuộc Dật Phong không phải Tâm Nghi sao?

Không, lần này là nghiêm túc! Thuộc Dật Phong thật xin lỗi: "Chính là em gái nhỏ ở cửa hàng tiện lợi đối diện nhà trọ Thanh Niên."

Khụ khụ! Từ Gia Tu thiếu chút nữa phun ra một ngụm cà phê, gương mặt tuần tú đỏ ửng.

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 56

Sau khi bày tỏ lòng trung thành Thuộc Dật Phong chuẩn bị rời đi, trước khi đi anh ta nhìn Lục Già cười mập mờ, Lục Già cười lại, ngẩng đầu lên thì thấy Từ Gia Tu đang nhìn cô. Cô đành phải nói một câu nhảm chán: "Hình như đậu đậu trên mặt của anh Phong giảm đi rất nhiều." Bắt đầu loáng thoáng toát lên vẻ đẹp trai, chẳng lẽ đắp nhiều mặt nạ thật sự có hiệu quả?

Thật đúng là nói nhảm, Từ Gia Tu cười khẽ, cúi đầu tiếp tục làm việc.

Mới đó mà đã không để ý đến cô rồi. Lục Già đặt mấy văn kiện quan trọng ở trước mặt Từ Gia Tu, thuận tiện hỏi: "Từ Gia Tu, anh thật sự muốn mua mảnh đất ở Đông Giao Lâm Hồ sao?"

"Tại sao không mua?" Từ Gia Tu ngẩng đầu lên: "Anh xây dựng mối quan hệ với chính phủ lâu như vậy, chẳng lẽ trêu chọc bọn họ cho vui?"

Ý của cô không phải như thế, năng lực của bạn trai giỏi thì có thể dễ dàng nói chuyện sao. Lúc trước, cô từng suy nghĩ tỉ mỉ về việc mua mảnh đất này: Nếu như Ốc Á tiếp nhận đầu tư của Tư Tâm Đặc, mua mảnh đất đó xây dựng cao ốc Ốc Á thì thật sự là thượng sách, bây giờ cô vẫn cảm thấy số tiền vay hơi nhiều, tình hình đầu tư hạng mục của Ốc Á lại nhiều. Dĩ nhiên, bây giờ giá trị con người của tổng giám đốc trên vài trăm triệu, ai mà không thiếu ngân hàng trên trăm triệu. So với bên ngoài thì có rất nhiều công ty phá vỡ hình thức kinh doanh, Ốc Á có hành động mạnh bạo cũng dễ dẫn đến khả năng Ốc Á lâm vào vòng quay vốn nguy hiểm.

Từ Gia Tu biết rõ Lục Già lo lắng chuyện gì, nhưng khóe môi vẫn tươi cười, giọng nói cực kỳ ôn hòa: "Không có việc gì, trước mắt tiền bạc mua

mảnh đất đó khiến Ốc Á có chút căng thẳng, nhưng mà bây giờ là lúc thích hợp nhất để mua mảnh đất đó." Việc mua bán này, quan trọng nhất là thời cơ, anh không muốn sau này phải bỏ ra số tiền cao hơn gấp mười lần giá bây giờ mua nó, hơn nữa cơ hội không bao giờ chờ đợi ai.

"Được." Lục Già gật đầu. Từ Gia Tu quyết định bất kỳ chuyện gì, cô đều ủng hộ anh. Không biết tại sao, cô luôn tin tưởng Từ Gia Tu, có thể từ lúc bắt đầu tình cảm khi vẫn là học sinh, giống như cuộc thi toán học năm đó vậy, tất cả mọi người vò đầu bứt tai muốn xé toang bài thi, còn Từ Gia Tu ngồi ở phía trước cô từ từ chuyển bút, khi đó cô thật muốn dùng đầu bút đâm vào lưng của anh, bạn học Từ, có thể nói đáp án cho cô sao?

Cánh tay của Từ Gia Tu rời bàn, thân thể ngửa ra sau, kéo Lục Già đến ngồi bên cạnh mình, đôi tay thân mật ôm lấy cô, nói một câu thân thiết: "Ngày hôm qua đến bây giờ, anh còn chưa có ngắm em thật kỹ."

Cái gì? Đêm qua không phải cùng nhau chế tạo heo con sao? Tại sao anh lại không nhìn cô thật kỹ chứ? Tại sao Từ Gia Tu lại nói như vậy, chẳng lẽ bởi vì đêm qua cô xấu hổ yêu cầu anh phải tắt đèn trước khi quan hệ sao? Nhưng tư thế ngồi mặt đối mặt của hai người thật sự là. Cảnh đó thật sự hạn chế trẻ em nhìn thấy, Lục Già nhanh chóng đỏ mặt, xoay người đung vào nút áo sơ mi của Từ Gia Tu một cái: "Em muốn xuống lầu làm việc."

"A." Mới đó mà cô đã muốn đi? Từ Gia Tu thở dài, trêu ghẹo: "Nếu không hôm nay em làm việc ở trên lầu đi."

"Không được." Lục Già lắc đầu, sau đó đưa cổ tay đeo chiếc đồng hồ cho anh nhìn: "Em đeo có đẹp không?"

Từ Gia Tu cầm tay của cô lên, nhìn mấy lần: "Rất đẹp, xem ra ánh mắt của anh không tệ."

Lục Già hỏi: "Không phải Tiểu Diệp tổng chọn sao?"

"Đừng nghe cậu ta nói mò." Từ Gia Tu thì cầm lên vai cô, lười biếng nói: "Bạn trai của em rất ích kỷ, làm sao có thể để cho người đàn ông khác chọn đồng hồ đeo tay cho bạn gái của mình chứ."

Lục Già cúi đầu mỉm cười, cảm thấy ngọt ngào, cảm giác ngọt đến tận xương rồi. Cô nghiêm túc hỏi Từ Gia Tu một chuyện: "Có công ty mua chuộc Thuộc Dật Phong?"

Có lẽ liếc mắt đã rõ mọi chuyện, anh cũng không muốn giấu giếm cô nữa. Từ Gia Tu trả lời câu hỏi của bạn gái: "Thuộc Dật Phong là nhân tài, là người rất xuất sắc lại lại có nhiều kinh nghiệm. Có người mua chuộc anh ta là chuyện đương nhiên, chỉ có điều Thuộc Dật Phong sẽ không đi."

"Tại sao?" Lục Già nhìn Từ Gia Tu, anh thật sự tự tin như vậy?

"Ừm ừm." Từ Gia Tu mất tự nhiên ho khan hai cái, nói ra nguyên nhân.

Lục Già mở to hai mắt, tỏ vẻ không tin, Từ Gia Tu chột chột lên trán cô: "Em phải có lòng tin đối với bạn trai của mình được không?"

"Ừ, dĩ nhiên rồi." Lục Già cười híp mắt đứng lên, xuống lầu. Cô cũng cảm thấy Thuộc Dật Phong sẽ không đi, cũng không phải vì nguyên nhân mà Từ Gia Tu đã nói, dường như Thuộc Dật Phong rất có tâm ý đối với cô gái làm việc ở cửa hàng tiện lợi, mặt nạ đặt trên bàn trước mặt của cô có vẻ như rất bất tiện.

Trong phòng tài vụ, Tiểu Đạt nhìn xem thời gian nói: "Bình thường mỗi lần tôi lên lầu đưa bảng báo cáo chỉ mất ba phút, còn Lục Già mỗi lần đều hơn mười phút nha."

"Thế thì sao." Lục Già phô trương nói: "Tôi có cơ hội trở thành bà chủ, anh có thể sao?"

Tiểu Đạt: "."

Lục Già cảm thấy mình không nên bắt nạt Tiểu Đạt nữa, dù sao Tiểu Đạt đã là người có tiền. Cô mời Tiểu Đạt ăn rong biển, Tiểu Đạt cắn giòn tan, len lén lên mạng hỏi: "Bà chủ ngồi làm việc đối diện với tôi thể hiện điều gì?"

Có người trả lời: "Thể hiện ngày ngày đều bị trừ tiền lương."

Cũng có người nói: "Cơ hội tốt đào góc tường ông chủ."

Đáp án thật là đáng sợ. Tiểu Đạt yên lặng thoát khỏi mạng, anh ta nhìn Lục Già, rất xinh đẹp, chỉ tiếc là không phải mẫu người anh ta thích.

Lục Già vừa gặm rong biển, vừa bắt đầu công việc với tâm trạng tốt, hoàn toàn không biết Tiểu Đạt ngồi đối diện đang làm gì, suy nghĩ cái gì.

Những ngày này, Tiểu Đạt cũng chuyển vào nhà trọ Thanh Niên, anh ta và Thuộc Dật Phong thuê chung một căn hộ, bởi vì nhà ở rất cuộc đã bị máy móc san bằng rồi. Ngày san bằng đó, Tiểu Đạt rơi hai giọt nước mắt chua xót, từ nhỏ đến lớn ở căn nhà cũ đó nói không còn đã không còn. Địch Ca và Lượng Tử cực kỳ phần nộ an ủi: "Nhưng mà cậu là người có tiền."

Đã sống qua mấy đời phải phá bỏ và dời đi nơi khác, khiến người ta ước ao ghen tị rồi. Tiểu Đạt vốn là nhân viên bình thường ở Ốc Á, ngoài căn nhà cũ của gia đình, còn có hai căn nhà xưởng bỏ hoang, xoay người một cái, đã nhảy lên bảng danh sách cường hào của Ốc Á, trực tiếp xếp vào vị trí thứ 5 trên bảng.

Hai ngày nay, mỗi ngày Tiểu Đạt tan sở thì đi xem mắt, bởi vì, có nhiều người giới thiệu bạn gái cho anh quá.

Địch Ca nói: "Đây chính là số phận khác nhau của mỗi đồng nghiệp."

Khi “Thập quang” công khai thử nghiệm, đầu tiên Lục Già cảm thấy nhiệm vụ rõ ràng của chức vụ phó đội trưởng “Thập quang”, bởi vì cô là người không hiểu bất kỳ gì về kỹ thuật cho nên cô là người thích hợp nhất làm thử nghiệm vào mỗi tuần, cô dễ dàng phát hiện lỗ hổng và chỗ sơ hở hơn so với lập trình viên, trước khi Lượng Tử và Dịch Ca làm một trò chơi nhỏ, rõ ràng là bắt bác gái làm vệ sinh để kiểm tra, thử nghiệm, mấy bác gái dễ dàng sử dụng và thích dùng.

"A." Lục Già đảo mắt, hóa ra cô và bác gái làm vệ sinh là đều là nhân viên thử nghiệm.

Khi “Thập quang” công khai thử nghiệm, Lục Già và Từ Gia Tu cùng nhau làm thử nghiệm, Từ Gia Tu đơn thuần là theo cô chơi “Thập quang”. “Thập quang” là phần mềm giao tiếp xã hội không chỉ có chức năng giả tạo bạn bè trai gái, còn có chức năng đặc biệt là nhằm vào tình yêu nam nữ, tên nghe rất là êm tai, được đặt tên là “Làm lại mối tình đầu”.

Nói: “Thập chỉ là tình yêu chúng ta về già, thời gian dần dần làm ra sản phẩm dĩ nhiên là tràn đầy thành tâm.”

Không sai, tràn đầy đều là **. Lục Già chơi đùa khiến trái tim của các cô gái nhảy loạn.

Từ Gia Tu mỉm cười, đồng ý nhận xét này.

Đột nhiên Lục Già nghĩ đến một chuyện, về bạn trai giả tạo tiểu Tu Tu. Lục Già muốn Dịch Ca mở rộng chức năng giả trên điện thoại di động, nói: “Dịch Ca, tôi nghĩ hình như bạn trai trong điện thoại của tôi có chút vấn đề, anh giúp tôi đổi bạn trai trong hệ thống thành bạn trai ấm áp dịu dàng.” Cô đã nghĩ ra giả thuyết bạn trai đối với cô** chỉ với một suy nghĩ đã đạt giá trị cao nhất rồi, cảm giác mình cũng chính là như thế.

Ngạch? Thật ra thì chức năng này bây giờ còn chưa có lợi hại như vậy, Dịch Ca cực kỳ được sủng ái mà lo sợ: “Được, tôi xem trước một chút.”

Đúng lúc này, Từ Gia Tu vươn tay cầm lấy điện thoại di động của cô, bình tĩnh thông dong nói: "Anh giúp em đổi."

Hắc hắc. Lục Già yên lặng quay đầu cười trộm, cô cũng biết giả thuyết nếu bạn trai bị người khác cố ý quấy nhiễu! Mỗi lần, lúc Từ Gia Tu trêu cô, đều cảm thấy cô rất ngốc, rất ngốc sao?

Không nghi ngờ một chút nào, đúng thế!

Buổi tối, Từ Gia Tu đi xã giao. Lục Già và Janice đang xem tiết mục giải trí khôi hài trong tivi trong căn phòng nhỏ 913 của nhà trọ Thanh Niên, Lục Già cười vui vẻ: "Ha ha ha ha. Ha ha ha."

Bên cạnh, Janice phối hợp với cô: "Ừ, cười cho đã đi."

Lục Già khó hiểu, bình thường khi cô cười còn Janice thì nghiêm túc giống như xem kịch lịch sử, nhưng bây giờ cô ấy vừa xem vừa nhấn điện thoại từ chối. Cô hỏi: "Tại sao không nghe?"

Lần thứ ba người đó lại gọi tới, Janice ra bên ngoài nghe, năm phút sau đi vào, hậm hực ngồi xuống.

Lục Già ngồi xếp bằng trên ghế sa lon, chăm chú nhìn Janice ba mươi giây; nuốt miếng xoài ướp lạnh vào trong bụng, rốt cuộc Janice chịu không được, nói ra tất cả: "Có người mua chuộc tôi."

Janice cúi đầu, rồi răm nói tiếp: "Trả thù lao rất cao, còn chia hoa hồng."

Lục Già lẳng lặng nháy mắt, đầu tiên là Thuộc Dật Phong, sau đó là Janice, tiếp theo nữa là ai? Bọn họ đều là thành viên quan trọng trong công ty Ốc Á, nếu như Thuộc Dật Phong bị mua chuộc là trùng hợp, tại sao lại nhanh như vậy? Có người nhắm vào Ốc Á sao? Lục Già trầm mặc suy nghĩ,

sau đó Janice dựa đầu trong ngực cô, ôm cô nói: "Bảo bối, cô phải tin tưởng tôi, tôi sẽ không dễ dàng rời khỏi Ốc Á."

Lục Già sờ sờ đầu, nếu như Janice bị đối phương đưa ra điều kiện mê người như vậy dụ dỗ, cô ấy đổi nơi làm việc cũng rất bình thường. Cô sẽ không dùng tình bạn thân thiết mà trói buộc cô ấy, Từ Gia Tu cũng sẽ không làm như vậy.

Lắc đầu, Janice oai phong lẫm liệt nói: "Tiền bạc chỉ có thể làm tôi sa ngã, chứ không thể làm linh hồn kiêu ngạo của tôi mờ nhạt đi."

Lục Già cười, hỏi: "Công ty nào mua chuộc cô?"

: ". Khoa học kỹ thuật Được Long."

"Gần đây Khoa học kỹ thuật Được Long rất phách lối." Diệp Ngang Dương đi tới phòng làm việc của tổng giám đốc, sau khi đóng cửa anh ta đưa tài liệu trên tay cho Từ Gia Tu xem, dừng một chút rồi nói tiếp: "Nhiều khách hàng lớn của chúng ta cũng bị họ đoạt hết, vốn là một công ty nhỏ không có danh tiếng gì."

"Chưa chắc là không có danh tiếng." Từ Gia Tu không có nhìn tài liệu mà Diệp Ngang Dương đưa: "Gần đây bọn họ mời Chu Vân Sóng làm tổng phụ trách."

"Anh Sóng?" Diệp Ngang Dương sửng sốt: "Lại là anh Sóng."

Anh Sóng là ai, là hàng xóm trước kia của Ốc Á, là ông chủ của công ty lâu dưới trước kia Ngày ngày cố chấp tìm cách đối đầu với Ốc Á, lại ngày ngày bị Ốc Á làm cho anh ta tức giận đến tăng huyết áp, cuối cùng hết cách Chu Vân Sóng đành phải phá sản!

"Nếu như là Chu Vân Sóng cũng không có gì kỳ lạ." Diệp Ngang Dương nói: "Ai, trước kia tôi đã nói làm gì cũng phải chờ lại một đường để sống, phong thủy luân chuyển, bây giờ người ta khiêu khích tới cửa rồi."

Từ Gia Tu không lên tiếng, cũng không bày tỏ thái độ gì.

"Khí thế của đối phương thật mạnh mẽ!" Diệp Ngang Dương ngồi xuống ghế sa lon, nhìn người nào đó ngồi trước bàn làm việc: "Anh còn muốn giấu giếm Lục Già bao lâu nữa?"

Anh không có cố ý giấu giếm Lục Già, có một số việc Lục Già cũng rất mau sẽ biết. Từ Gia Tu vỗ vỗ mặt, giảm bớt một mối, cả người lộ ra một dòng khí định thần nhàn nhã như trước. Anh ngẩng đầu, nói với Diệp Ngang Dương một câu: "Xin lỗi, người anh em."

Từ Gia Tu nói xin lỗi, Diệp Ngang Dương rất rõ ràng, cười đến rục rờ lạ thường: "Không có việc gì, cùng lắm thì chúng ta vui đùa một chút rồi phá sản thôi, vừa đúng lúc tôi cũng suy nghĩ có nên đổi nghề mở một công ty bán đồ chơi hay không, khi đó hoàn thành mơ ước của con trai tôi."

"A." Từ Gia Tu cười cười: "Khi nào mà con trai của cậu mơ ước mở công ty bán đồ chơi?"

Tại sao người anh em từ nhỏ đến lớn này không biết chuyện cậu ta có con trai chứ! Diệp Ngang Dương hỏi lại Từ Gia Tu: "Còn anh, Từ bại hoại."

Nếu là Từ bại hoại thì, Từ Gia Tu keo kiệt trả lời: "Không nói cho cậu biết."

Ha ha, anh cũng không muốn biết. Diệp Ngang Dương dựa vào ghế sa lon trêu chọc tỏ vẻ chơi thần bí, lười phản ứng lại.

"Chuyện sẽ không tệ như vậy chứ." Từ Gia Tu mở miệng, nhắm vào chữ "phá sản" mà Diệp Ngang Dương mới nói. Có đôi lời nói thế nào, cường

long đầu không lại bọn rắn độc. Ốc Á thành lập được ba năm, vẫn là thuận buồm xuôi gió, thỉnh thoảng ngược gió mà đi, không nhất định là chuyện xấu.

Tối nay, còn có người bên ngân hàng muốn gặp. Từ Gia Tu nhìn xem thời gian đứng lên, trước khi đi phải nhắn tin cho Lục Già —— "Buổi tối không thể ăn cơm với em, muốn ăn khuya món gì, anh thuận đường mua cho em."

Lục Già không cho Từ Gia Tu mua đồ ăn khuya nhưng mà anh vẫn mua. Chín giờ đêm, Từ Gia Tu trở lại nhà trọ Thanh Niên, trong tay còn xách hai theo túi đồ ăn khuya, anh từ trong thang máy đi ra ngoài, cười cười với cô, dáng vẻ trong sáng quý trọng lại ấm áp. Lục Già đi tới, ngửi thấy mùi rượu nhàn nhạt từ trên người của Từ Gia Tu, hỏi anh: "Là tài xế đưa anh trở về sao?"

"Ừ." Từ Gia Tu giơ lên hai túi đồ ăn khuya trên tay: "Anh nhớ được có người nói tôm hùm Châu Úc kết hợp với rượu đỏ, còn tôm hùm nhỏ kết hợp với bia."

Lục Già thấy Từ Gia Tu mang về tôm hùm nhỏ, ngượng ngùng cười. Cô đã nói như vậy, ngày đó cô ăn không được tôm hùm nhỏ, nên thuần túy nói vậy.

"Thế nào?" Cảm giác bạn gái có cái gì đó không đúng, Từ Gia Tu nghiêm túc, ánh mắt dừng lại trên mặt cô, dịu dàng nhìn người trước mặt: "Không thoải mái sao?"

Không phải. Lục Già đưa tay ôm lấy Từ Gia Tu, vùi mặt ở trong lồng ngực bạn trai, nức nở hồi lâu, một chữ cũng không nói được.

Vậy thì cái gì cũng đừng nói ahhh... Anh hiểu được tất cả lo âu và suy nghĩ của cô, bao gồm chuyện cô tự trách mình. Tự trách gì đây, cô gái ngốc. Từ Gia Tu suy nghĩ một chút: "Chúng ta chuyển sang nơi khác ăn được

không, không thể để cho Janice thấy, nếu không những thứ này còn không có đủ cho em ăn."

Lục Già nín khóc cười lên, không ngờ Từ Gia Tu lại có tâm tư này, hay là cố ý trêu chọc cô? Cô cũng suy nghĩ một chút, đề nghị nói: "Sân thượng được không?" Cô có cảm tình sâu đậm đối với sân thượng của nhà trọ Thanh Niên, đó là nơi mà cô và Từ Gia Tu hẹn ước hôn nhau.

Từ Gia Tu suy nghĩ nửa giây, nói với cô: "Tối nay không lên sân thượng, anh dẫn em đến nơi khác."

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 57

Rốt cuộc là đi đâu? Lục Già lái xe, Từ Gia Tu ngồi kế bên tài xế chỉ đường, tự do lại thoải mái. Bỗng nhiên Lục Già biết nơi nào rồi, nhìn Từ Gia Tu cười một tiếng, đoạn đường phía sau cô không cần Từ Gia Tu chỉ đường nữa, cô vững vàng lái SUV đến bên cạnh Đông Giao Lâm Hồ, sau đó ngừng lại.

Tất cả trước mắt, rất đẹp!

Ban đêm tĩnh lặng, toàn cảnh cửa sổ của tất cả căn nhà mở ra, bên ngoài hơi ẩm từ từ lan rộng vào buồng xe, trên đỉnh đầu là ánh sao ánh trăng sáng rõ, ánh sáng của ngôi lưu ly lỏng lẫ, trong vắt, xa xa. Tiếng gió di chuyển, thổi lên mặt hồ Đông Lâm xuất hiện những vãn nước nhàn nhạt, dày đặc thừa thốt, trong bụi cỏ giống như còn có tiếng côn trùng và ếch nhái kêu vang, một cạn một sâu truyền đến.

Toàn bộ thế giới, chỉ có hai người.

Lục Già ngồi trên ghế lái mà trong lòng thì ngứa ngáy khó chịu, cô đứng dậy lộ ra nửa người trên mui xe, hít thật sâu không khí trong lành của đêm hè, sau đó cô xoay người lại đưa tay trước mặt Từ Gia Tu: “Nhanh, đứng lên với em.”

Từ Gia Tu vui vẻ nở nụ cười, anh cũng đứng lên cảm thụ không khí đêm muện yên tĩnh và tiếng động lớn xôn xao với cô.

“Thích nơi này không?” Anh hỏi cô.

Lục Già khe khẽ gật đầu, thích.

Từ Gia Tu chỉ vào một mảnh đất nhỏ phía trước ánh đèn, nói với cô: “Sang năm nơi đó sẽ xây dựng một phòng triển lãm lớn nhất châu Á, bên cạnh đó là trung tâm trao đổi..... Thấy bên kia không? Sau này, chúng ta đến trung tâm thành phố thì đi lối bên kia.”

“Xe điện ngầm cũng ở bên đó?”

“Vâng” Từ Gia Tu chỉ hướng khác: “Bên này còn có thể xây một quảng trường lớn, cuộc sống của chúng ta sau này rất thuận lợi.”

Những lời mà Từ Gia Tu vừa nói, đó chính là bản kế hoạch của khu công nghệ cao đang xây dựng ở Đông Châu. Lục Già nghe rất vui vẻ, thật sự rất vui vẻ, không chỉ có bản kế hoạch của Đông Châu, mà còn có kế hoạch của anh và cô. Cô nhìn Từ Gia Tu hai giây, mở miệng: “Như vậy nơi này, chính là tương lai của công ty Ốc Á.”

“Đúng thế.” Từ Gia Tu trả lời cô, đôi mắt tươi cười, vào giờ phút này anh chính là sẽ ** bàn bạc mơ ước lớn nhất của mình với cô, dưới bầu trời đầy sao, khi màn đêm bao phủ xuống hai người, Từ Gia Tu nói tiếp: “Công ty Ốc Á sẽ trở thành công trình kiến trúc mang tính công nghệ cao.”

Lục Già nằm sấp lên phía trước thành xe, đôi mắt cực kỳ sáng lung linh, cô nghĩ công ty Ốc Á không chỉ là mơ ước của Từ Gia Tu, mà đó là kế hoạch của anh. Cô cúi đầu nở nụ cười: “Từ Gia Tu, anh muốn xây căn nhà mấy tầng?”

Xây nhà..... Từ Gia Tu mỉm cười vui vẻ khi nghe bạn gái hỏi, anh nói cho cô biết, diện tích cao ốc chiếm khoảng bao nhiêu hec-ta, diện tích của căn nhà bao nhiêu, độ cao của căn nhà thế nào.

Về phần rốt cuộc là lâu mấy, Từ Gia Tu nói: “Lầu 58.”

Hôm nay Diệp Ngang Dương có hỏi anh khi còn bé mơ ước cái gì, công ty của mình có tính hay không? Giống như Diệp Ngang Dương muốn mở

công ty bán đồ chơi thì tốt biết bao nhiêu. Nhưng tại sao người sống không có lý tưởng và mục tiêu, thành lập Ốc Á là bởi vì sinh mạng có hạn mà nhân hiệu thì bất hủ. Đã từng, anh thật sự rất muốn đưa hai chữ Ốc Á lên nơi cao hơn, cũng như bây giờ, Từ Gia Tu mỉm cười ngắm nhìn cô gái bên cạnh.

Anh cũng chẳng gấp gáp với khát vọng thành công như vậy, ngược lại anh muốn làm một số việc có ý nghĩa thuộc về anh và cô hơn. Anh cũng không biết định nghĩa của bốn chữ “Đàn ông thành công” và hai chữ “Thành công” là như thế nào nữa.

“Tầng 58.....” Lục Già cười hì hì, nhất định sẽ rất cao, còn cao hơn so với cao ốc Khoa Vũ. Cô càng nói càng khoa trương: “Không đủ, em muốn tầng 88!”

Tâm tình Từ Gia Tu nhẹ nhõm, phối hợp với cô: “Vậy thì tầng 88.”

Ước mơ lúc nhỏ của Từ Gia Tu là mở công ty, Lục Già suy nghĩ một chút, từ nhỏ cô đã có một suy nghĩ Thiên Biến Vạn Hóa không đúng tính cách của cô, từ nhỏ đến lớn cô luôn là một cô bé ưu tú, cô và một số người từng có rất nhiều lý tưởng to lớn, lúc học ** Stan thì cô muốn làm nhà khoa học; sau khi biết sự tích Nightingale, cô lại muốn trở thành thiên sứ Bạch Y..... Lý tưởng như vậy hoàn toàn là “Nghĩ đến vĩ đại, bị chết rất nhanh”, đầu của cô cũng không có cơ hội giống như Newton bị quả táo nện vào, trước kia cô thích chơi đùa đóng vai y tá, ngay từ lúc đó ngày từng ngày sau khi lớn lên cô cảm cảm thấy mình rất ngây thơ. Cô còn ** mơ ước làm chủ quầy bán xiên thịt dê và quầy bán đồ lật vật, mơ ước lại biến thành mở một cửa hàng đồng thời có thể ăn thịt dê xỏ xiên nướng ở phố hàng rong. Chỉ tiếc bài tập càng ngày càng nhiều, mơ ước càng ngày càng xa, đột nhiên có một ngày cô thông suốt, sau khi lớn lên cô gả cho Ma Thuật Sư không phải cái gì cũng giải quyết sao?

Nhưng khi cô thật sự trưởng thành, cô biết Ma Thuật Sư đều là gạt người, những mơ ước đó được cô ghi chép lại thành quyển nhật ký làm kỷ niệm, cuối cùng thì cô đã hiểu mơ ước chỉ là mây trôi mà thôi, gắng sức hướng tới mục tiêu thăng chức tăng lương mới là một ước mơ thật sự.....

May mắn dường nào. Cô không có tìm được Ma Thuật Sư, nhưng mà cô có Từ Gia Tu.

Từ Gia Tu hỏi cô có muốn xuống xe xem một chút hay không, Lục Già không chút do dự nói: “Được.”

Xuống xe, thì Từ Gia Tu chủ động công bạn gái, một là Lục Già mang giày xăng-đan đi trong bụi cỏ không dễ, hai là anh cố ý hù dọa cô: “Có thể sẽ có rắn.”

Lục Già lập tức ngoan ngoãn đi nằm sấp trên lưng của bạn trai, không quên hỏi một câu: “Từ Gia Tu, không phải anh sợ rắn sao?”

“Không sợ.” Anh trả lời, bởi vì anh biết rõ không có, trên đời này nỗi sợ hãi không phải ở bên ngoài, mà đó là tưởng tượng và sợ hãi trong nội tâm.

Đêm nay, có một loại trầm trầm dịu dàng.

Lục Già nằm sấp trên lưng Từ Gia Tu, không biết tại sao mình lại khóc. Kế hoạch tốt đẹp trước mặt chính là hoàn cảnh khó khăn của là Ốc Á, Từ Gia Tu không có nói với cô một câu nào, anh cố ý giấu giếm không để cho cô biết, nhưng cô vẫn biết, nhiều khách hàng lớn của Ốc Á đã bị đoạt, đoàn đội chủ lực bị phá hủy, thậm chí đột nhiên ngân hàng hủy bỏ hợp đồng cho vay để mua đất.....

——

Đất ở Đông Giao Lâm Hồ, Ốc Á vẫn mua lại nó. Bộ dáng Từ Gia Tu thanh cao lịch sự, tính tình không nhanh không chậm, thật sự làm đến sự

tình không chút do dự can đảm đấu tranh và quyết đoán.

Diệp Ngang Dương nhận xét Từ Gia Tu như thế này: “Bình thường..., Từ nhỏ đến lớn Từ bại hoại muốn gì được nấy, chỉ có những thứ anh không muốn, mới không quan tâm.” Mỗi người gây dựng sự nghiệp có cơ sở và điều kiện của bản thân không giống nhau, Từ Gia Tu là người có thể chịu đựng nguy hiểm và áp lực lớn hơn so với người bình thường gây dựng sự nghiệp.

Từ khi thành lập Ốc Á phát triển đến bây giờ, quen nếp thuận buồm xuôi gió, bây giờ đã xuất hiện tiếng tăm không hay, đã có nhiều lời đồn nhảm rồi. Trong đó có vài lời không cho Lục Già biết, ví như Ốc Á đắc tội với công ty lớn mới lâm vào nguy cơ.

Lục Già vui đầu vào công việc, mỗi ngày Tiểu Đạt muốn nói chuyện với cô rồi lại thôi, không nói bất kỳ ý kiến gì. Sau khi, cô với Từ Gia Tu làm xong thủ tục mua đất, cô và anh liên hệ với ngân hàng, rồi đưa anh ra sân bay..... Sau đó đưa anh lên máy bay.

Khi Ốc Á cần Từ Gia Tu trấn giữ nhất, thế nhưng anh lại không có mặt ở đây một thời gian.

“Thật sự không muốn đi nước ngoài chơi mấy ngày với anh sao?” Trong sân bay, Từ Gia Tu hỏi cô, giọng nói nhẹ nhàng.

“Không cần, em không muốn đi du lịch như thế, em không cần lấy lý do này mà đi du lịch.....” Lục Già nói, thật ra cô không biết mình lựa chọn ở lại Ốc Á có thể giúp anh được bao nhiêu, nhưng cô vẫn quyết định ở lại Ốc Á. Những ngày này, có rất nhiều tin nhảm nói về Ốc Á, nếu như cô và Từ Gia Tu rời đi, bọn họ còn tưởng rằng cô và anh chạy trốn đấy.

Lời người đáng sợ, gần đây bên ngoài cố ý tung ra tin nhảm Ốc Á lâm vào khủng hoảng kinh doanh, cũng chịu ảnh hưởng rất lớn, khiến lòng người bàng hoàng.

Lục Già nói tiếp: “Đợi qua hết thời gian khó khăn này, anh còn phải thực hiện lời hứa đưa em đi du lịch đấy, em vẫn nhớ.”

“Được, nhất định thực hiện.” Từ Gia Tu cười lên, sau đó đi tới trước mặt cô, nhẹ nhàng hôn cô một cái.

Hôn dịu dàng như vậy, hốc mắt Lục Già thiếu chút nữa đỏ.

Đến giờ kiểm an rồi, Từ Gia Tu ôm cô, an ủi nói: “Lục Già, không cần phải lo lắng quá, không phải em đã nói tin tưởng anh rồi sao?”

Ừ, cô tin tưởng anh. Lục Già cũng ôm chắt Từ Gia Tu: “Em không muốn xa anh.”

“Không lâu đâu.....” Từ Gia Tu nhìn cô, lại nói thêm một câu: “Lục Già, ngoại trừ tin tưởng anh, em cũng nên tin tưởng bản thân mình, tin tưởng Ốc Á, cho dù mấy ngày nay nghe được chuyện gì.”

“Ừ.” Cô rất tin tưởng. Lục Già ngẩng đầu lên, đột nhiên nói: “Từ Gia Tu, em chưa có nói với anh, em vẫn rất yêu thích anh, em hối hận nhất một chuyện, chính là từ bỏ anh sau kỳ thi tốt nghiệp trung học.” Ngày hôm qua anh hỏi cô một giả thuyết, nếu như Từ Gia Tu từ Ivory Tower rút xuống, cô có thể buông tay anh hay không. Cô trả lời “tại sao cô phải buông tay của anh”, cô chỉ sợ Từ Gia Tu sẽ buông tay của cô mà thôi.

“Lúc em chưa nói thì anh không biết, chẳng qua bây giờ anh biết rồi.” Từ Gia Tu cười, nhíu chặt lông mi thon dài nháy một cái, anh ôm cô vào trong ngực lần nữa, cúi đầu nói với cô: “Lục Già, anh cũng vậy.”

Khi đó, nếu như anh sớm biết lúc đầu nhận nhận động lòng thì đời này anh sẽ nắm thật chặt, tại sao lúc trước anh lại dễ dàng xem nhẹ cảm giác trong lòng như vậy.

Từ Gia Tu bay chuyển bay tám giờ ban đêm, Lục Già đi ra sân bay, chú Vương tài xế của Ốc Á đang bên ngoài chờ cô, Từ Gia Tu sắp xếp như vậy, sợ cô xảy ra chuyện gì sao?

Chú Vương vốn là lái xe của nhà họ Từ, sau đó mới tới đây lái xe cho Ốc Á, chú Vương biết Từ Gia Tu nhiều năm. Ông vừa lái xe vừa nói đến những tin đồn không hay đối với Ốc Á gần đây, hết sức khinh thường: “Đó là bọn họ hoàn toàn không hiểu rõ tổng giám đốc Từ, tôi đối với tổng giám đốc Từ và Ốc Á rất có lòng tin, tôi còn chờ Ốc Á đưa ra thị trường, chờ tổng giám đốc Từ tăng lương cho tôi.”

Nghe được lời nói của chú Vương, tâm tình Lục Già tốt hơn nhiều, trong điện thoại di động có một cái tin nhắn, trước khi lên máy bay Từ Gia Tu gửi tới. Nội dung tin nhắn là vẽ mặt của một đầu heo, cùng với một câu nói: “Chờ anh trở về.”

Được, cô chờ anh trở về.

Phòng 913 của nhà trọ Thanh Niên có một tiểu gia hỏa vừa dọn đến, người bạn này được Từ Gia Tu đặc biệt ôm từ trong nhà đến cho cô. Rất nhiều năm rồi Lục Già không có nuôi mèo, vừa mới bắt đầu có chút nơm nớp lo sợ, nhưng khi nuôi được hai ngày mới phát hiện thật là một con mèo nhỏ biết nghe lời, không hề có tật xấu nào của mèo hoang.

Con mèo nhỏ còn chưa có tên, nhiệm vụ này Từ Gia Tu giao lại cho cô.

Chẳng lẽ anh cảm thấy cô gọi mèo nhỏ này là tương đối lợi hại, về sau bảo bảo của anh và cô cũng để cô đặt tên hay sao. Lúc cô nói với Từ Gia Tu như vậy, đột nhiên Từ Gia Tu quay người sang: “Chuyện này không được.”

Hóa ra cô chỉ có thể đặt tên cho chú mèo nhỏ này mà thôi.

Mấy hạng mục Ốc Á tiếp tục tiến hành, phương diện kỹ thuật do Thuộc Dật Phong toàn quyền phụ trách. Bảng công khai thử nghiệm “Thập quang”

phát hành rất thuận lợi, sau đó là bảng chính thức “Thập quang”, vì muốn đưa “Thập quang” ra thị trường sớm hơn dự tính nên Thuộc Dật Phong đã làm thêm giờ liên tục, trong phòng thị trường Diệp Ngang Dương cũng tăng giờ làm việc nghiên cứu mở rộng phương án.

Mặt khác, mấy ngày nay ban đêm lúc làm thêm giờ đều được cung cấp bánh ngọt và cà phê nóng miễn phí. Đèn đuốc Ốc Á sáng choang, Từ Gia Tu trò chuyện qua video, Lục Già đang ăn bánh ngọt, đặt một xấp tài liệu đối diện với máy tính bảng của cô, bởi vì khóe miệng dính màu trắng bơ, Từ Gia Tu hỏi cơ: “Có người sinh nhật?”

Không phải, cô nói với Từ Gia Tu: “Cô gái làm ở cửa hàng tiện lợi đưa tới, nhưng mà lần này không phải đưa cho anh, mà là đưa cho anh Phong.”

Từ Gia tu cười lên, nói: “Thật là một chuyện tốt.”

“Công việc của anh ở bên đó thế nào?”

Từ Gia Tu: “Rất thuận lợi.”

Đúng lúc này, chuông điện thoại di động vang lên, Lục Già liếc nhìn màn hình điện thoại biểu hiện tên người gọi, là Tống Tuyển Hi. (www..)

...

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 58

Tiếng chuông điện thoại di động reo lên hai lần, Từ Gia Tu không hỏi cô ai gọi đến, trước mặt cô là video quay cảnh anh ngồi ở đại sảnh khách sạn tiếp tục ăn bữa sáng. Cô không có nghe, trông mắt màu xanh của Từ Gia Tu thoáng nâng lên, bưng ly cà phê lên nhấp một ngụm, sau đó mới nghi ngờ nhìn cô.

Lục Già ấn nút từ chối trên điện thoại di động, mở miệng thật to mỉm cười nhìn Từ Gia Tu. Nhìn đi, bạn gái của anh đang làm nũng đấy!

"Tổng Tuyển Hi đúng không?" Từ Gia Tu cười hỏi, trước màn ảnh là gương mặt anh tuần tỏa ra hơi nóng bức người.

"Tại sao anh biết?" Lục Già mở to hai mắt, cũng không muốn giấu giếm, chỉ là khó tin hỏi: "Từ Gia Tu, anh cài chế độ theo dõi trong điện thoại của em hả?"

Từ Gia Tu không để ý "Thừa nhận" nói: "Đúng thế, khoảng thời gian này không có anh bên cạnh em ít nhận điện thoại của người đàn ông khác đi, bên ngoài có rất nhiều sói đuôi dài đấy."

Lục Già nâng cằm lên, lên tiếng: "A." Cô sẽ không tin tưởng Từ Gia Tu cài chế độ theo dõi trong điện thoại của cô, cái tên Tuyển Hi này cũng không thật sự là người tô son trát phấn, giống như trong khoảng thời gian này tình cảm của cô và Từ Gia Tu lại thay đổi không ít, có lúc tin tưởng và hoài nghi chỉ là một màn lựa mông treo trên cửa sổ ngăn cách hai người. Vào giờ phút này, cô đau lòng nhiều hơn khi thấy vẻ mệt mỏi trong mắt của Từ Gia Tu, anh đang nước ngoài càng vất vả hơn.

Từ Gia Tu nhìn cô, ý cười đầy mắt nhàn nhạt.

Lục Già hỏi: "Mấy giờ anh đi gặp thầy Kiều Ba tiên sinh?"

"Hẹn gặp vào buổi chiều."

Có thể nắm chặt mấy phần? Lục Già vốn muốn hỏi Từ Gia Tu, nhưng lại nhin xuống không có hỏi. Lần đàm phán này khó khăn hơn so với lần đàm phán trước cùng Tống Tuyển Hi. "Từ Gia Tu, cố gắng lên!" Trước khi ngắt video, cô nhìn về phía camera trước mặt nắm tay lại thành quả đấm, đáng vẻ tràn đầy lòng tin.

"Được." Từ Gia Tu cũng cầm quả đấm đối diện với camera, trong màn hình tay cô và tay anh dường như muốn chạm vào nhau, mặc dù bây giờ cô và anh đang cách nhau nửa địa cầu.

Video bị ngắt, màn ảnh tối đen.

Một mình cô trong phòng làm việc, Lục Già cúi đầu xuống, sau đó yên lặng nằm bò trên bàn vài giây. Nhất định cô không phải một bạn gái tốt, cô đã đưa phiền phức lớn đến cho Từ Gia Tu như vậy; cô cũng không như em gái ở cửa hàng tiện lợi thân thiết lại ấm áp, thậm chí vừa rồi trong nháy mắt, cô còn muốn bỏ cuộc nửa đường, nói với Từ Gia Tu: "Từ Gia Tu, nếu không thì đừng vất vả như vậy, chúng ta trực tiếp kết hôn đi. Không đưa Ốc Á ra thị trường cũng không có quan hệ, chúng ta sẽ đi từ từ đến đó."

Tại sao cô lại có suy nghĩ này, muốn dùng hôn nhân buộc chặt Từ Gia Tu sao? Từ Gia Tu nói đưa Ốc Á ra thị trường là ước mơ của anh trước khi anh gặp gỡ cô, sau đó mới gặp lại cô.

Lục Già im lặng nằm trên bàn làm việc, ngón tay di chuyển trên màn hình máy tính, màn ảnh sáng lên lần nữa. Nếu như cô không có năng lực đến giúp Từ Gia Tu nhiều hơn, cũng không cần kéo anh lùi bước lúc quan trọng.

Cửa phòng bên ngoài truyền đến hai tiếng gõ cửa, Lục Già lấy lại tinh thần ngồi ở trước bàn làm việc, nói với người bên ngoài: " Vào đi."

Đi vào là em gái cửa hàng tiện lợi, trong tay còn bưng một ly cà phê nóng, gọi tên cô ngọt ngào: "Lục Già, mau nếm thử cà phê tôi pha đi."

Lục Già rất xấu hổ, vội vàng nhận lấy cà phê trong tay của em gái cửa hàng tiện lợi: "Cám ơn."

Em gái cửa hàng tiện lợi cười đến vui vẻ, ngay sau đó cũng xấu hổ: "Chuyện lần trước, thật xin lỗi nha."

Chuyện gì. ? Nhất thời Lục Già không phản ứng kịp, khi phản ứng kịp thì đã lúng túng hơn rồi, không thể làm gì khác hơn là cười.

Em gái cửa hàng tiện lợi chủ động giải thích và nói xin lỗi: "Ngày đó cũng không biết tôi nghĩ như thế nào, tóm lại là rất xin lỗi, về sau tôi cũng sẽ không quấy rầy cô và tổng giám đốc Từ nữa, hai người thật xứng đôi."

Chuyện đó, bây giờ Lục Già nhớ lại vẫn còn cảm thấy không thể nào giải thích được. Cô mở miệng nói: "Tôi cũng vậy chúc cô và anh Phong hạnh phúc."

"Ừ." Sắc mặt của em gái cửa hàng tiện lợi hồng nhuận phơn phớt, nặng nề gật đầu một cái, sau đó nói ra một thỉnh cầu nhỏ: "Cô giữ bí mật chuyện đã qua, được không?"

"Dĩ nhiên, nhất định phải giữ bí mật." Lục Già biết em gái cửa hàng tiện lợi là chỉ chuyện gì, cho em gái cửa hàng tiện lợi một ánh mắt yên tâm. Cô không biết anh Phong có biết chuyện em gái cửa hàng tiện lợi đã từng thích Từ Gia Tu hay không, nhưng mà nhất định cô sẽ giữ bí mật chuyện này.

"Giữ bí mật gì chứ!" Lúc ở nhà trọ, Janice nói đến chuyện này: "Anh Phong đã sớm biết chuyện em gái cửa hàng tiện lợi đã từng thích lão đại,

chỉ là không nói ra mà thôi, anh ấy lấy việc này làm vinh dự đấy. Em gái cửa hàng tiện lợi vứt bỏ lão đại lựa chọn anh ấy, nói rõ anh ấy có sức hấp dẫn hơn so với lão đại."

Đúng vậy. Lục Già suy nghĩ một chút, giống như có thể hiểu chuyện này là như vậy.

Đậu Điểm nằm yên lặng trong lòng cô, cái đuôi nhỏ ngoan ngoãn co lại, bộ dáng rất vui vẻ. Lục Già đưa điện thoại di động có hình Từ Gia Tu cho Đậu Điểm nhìn xem, Đậu Điểm đưa bàn chân móng vuốt nhỏ có lông mềm mại lên vuốt vuốt điện thoại, Lục Già thấy trong lòng mềm mại. Đậu Điểm là tên cô đặt cho con mèo nhỏ, bởi vì lần đầu tiên cô và Từ Gia Tu nhìn thấy nó, nó nhỏ như vậy. Lần trước trò chuyện, ngoài việc báo cáo công việc với Từ Gia Tu, cô còn đề ra cái tên Đậu Điểm này. Từ Gia Tu nói cô đặt tên rất hay. Bây giờ gọi là Đậu Điểm, lớn hơn một chút sẽ gọi là Cầu Điểm, cuối cùng còn có thể gọi Mập Đoàn.

Cô nghe thế nên mỉm cười, bộ dáng hài hước của Từ Gia Tu vẫn rất mê người. Thật ra thì Từ Gia Tu chưa bao giờ nói đùa, coi như lúc anh nói đùa cũng là dáng vẻ đàng hoàng. Trong trí nhớ của cô, khi còn học cấp ba có lần ở đại sảnh nghe toạ đàm phòng cháy chữa cháy nhằm chán, thì hàng nam sinh lớp mười ngồi phía sau trêu chọc hàng nữ sinh ngồi phía trước, tất cả mọi người nhin không cười, nhưng sau lại Từ Gia Tu nói một câu trêu chọc được lan truyền rất lâu sau đó, khi ấy nhiều nữ sinh che mặt cười trộm. Cô quay đầu nhìn anh, phát hiện lời nói của anh hoàn toàn không có ý tứ đùa giỡn, vẫn như cũ chính đáng hợp tình, mắt nhìn phía trước. Cũng đúng, đầu óc nam sinh thông minh xoay chuyển rất nhanh, trùng hợp là lời nói ác độc cũng có thể đùa giỡn rất cao siêu.

Mấy ngày nay, khi tinh thần bị áp lực lớn, Lục Già nghĩ đến chuyện trước kia để bụng lòng cảm xúc. Trước mặt Ốc Á gặp nguy cơ, cô không dám tỏ ra vẻ lo lắng, nhưng không lo lắng là giả. Tống Tuyên Hi cũng không gọi điện thoại, bởi vì cô kéo dây số của anh ta vào danh sách đen rồi.

Cô suy nghĩ nghĩ xảy ra chuyện tốt gần đây, ví dụ như anh Phong và em gái cửa hàng tiện lợi có quan hệ mật thiết tình đầu ý hợp, ví dụ như Bảo Bảo của Mạnh Điềm Điềm và Chung Tiến nghịch ngợm cuống rốn lượn quanh rồi mới vòng ra ngoài, ví dụ như cường hào Tiểu Đạt nói muốn mời khách ăn tiệc đồ biển ở nhà hàng Châu Sơn.

Chuyện tốt quá nhiều, tất cả thì hồng hét đến sự tình trung hòa năng lượng.

Ngày thứ hai, Lục Già đi tới công ty, đầu tiên là đi vào đoàn thể "Thập quang" xem hạng mục tiến triển như thế nào, kết quả lại thấy Thuộc Dật Phong trầm mặc không nói ngồi ở ghế xoay ăn bữa sáng, Địch Ca và Lượng Tử đang mắng cha chửi má nó.

Đã xảy ra chuyện gì?

Thuộc Dật Phong mở miệng nói: "Khoa học kỹ thuật Long Dược đưa ra thị trường phần mềm có phong cách Software tương tự như “Thập quang” của chúng ta trước rồi, lực tuyên truyền rất mạnh, có thể nói là đột kích mạnh mẽ."

Làm sao có thể nhanh như vậy! “Thập quang” cũng chưa có đưa ra thị trường, trùng hợp, hay là cố ý làm? Cướp võ đài so tài sao!

Sau đó, chuyện còn có bất bất hơn —— cô nhìn thấy hai phong bì xin nghỉ việc trên bàn.

Từ Gia Tu rời đi trong khoảng thời gian này, vấn đề kỹ thuật của công ty do Thuộc Dật Phong phụ trách, phòng thị trường là Diệp Ngang Dương, có rất nhiều chuyện lật vạt rơi vào người cô, trước khi đi Từ Gia Tu đã bàn giao như vậy. Cho nên bọn họ trực tiếp đưa đơn từ chức cho cô.

Những tin nhảm liên tiếp nói về Ốc Á, công ty đối phương còn đưa ra điều kiện tốt hơn, tự nhiên sẽ có người muốn đổi nơi làm việc.

"Thật xin lỗi, chúng ta không phải không có lòng tin với Ốc Á, chỉ là công ty đối phương trả lương cao hơn." Nguyên nhân từ chức đơn giản lại rõ ràng như vậy. Hai người bọn họ đều là kỹ sư đi theo Từ Gia Tu mấy năm, khi Từ Gia Tu còn ở Ốc Á thì bọn họ không thể đưa đơn nghỉ việc được, cho nên bây giờ Từ Gia Tu tạm thời rời đi, là lúc bọn họ xin nghỉ việc đi làm nơi khác.

Lục Già dựa theo lời của Từ Gia Tu, nhanh nhẹn đến phòng tài vụ kết toán tiền lương cho bọn họ, tận lực hào phóng lại khách sáo.

Buổi trưa, mọi người ăn cơm dựa vào ghế ngồi, mọi ánh mắt nhìn vào Địch Ca: "Tiểu Địch tử, nói chuyện giúp vui cho chúng ta đi."

"Được rồi!" Địch Ca để đũa xuống, bắt đầu nói, chọc cười bằng cách nói ra chuyện xấu của bản thân, giọng nói trầm bổng du dương cực kỳ chọc cười: "Gần đây tôi có gặp lại đám bạn học cũ hồi cấp hai, bọn họ đồn ép tôi, bọn họ thực quá đáng, sắp xếp cho tôi xem mắt với mạng lưới thông tin print screen trong đám cấp ba, ngay sau đó, bạn học cả lớp đều biết tôi không có bạn gái. Đến tuổi rồi, xem mắt rất mất thể diện, Lục Già, cô đã nói phân không quá phận."

Lượng Tử nói: "Bọn họ giấu cột cậu, không phải là bởi vì cậu yêu cầu cao đối với bạn gái đến thái quá sao."

Địch Ca mệt mỏi trong lòng, anh cố ý nói đùa khiến Lục Già vui vẻ, tích cực chăm chỉ như thế sao?

Lục Già: "Ha ha ha"

Mọi người cũng: "Ha ha ha ha."

Địch Ca rất vinh hạnh.

Nhóm bạn tốt đầy thiện ý này, Lục Già rất cảm động. Thật ra thì cả ngày hôm nay, thật sự thì cô không có tỏ vẻ khổ sở hoặc như đưa đám một chút nào, cô không thể ở trước mặt mọi người mà cúi đầu ủ rũ, đối phương mới chỉ逗 trí một chút xíu mà đã nghĩ làm bọn họ tiêu tan ý chí sao, sau đó Ốc Á tan rã sẽ thu mua, cho nên ngàn vạn lần không thể ngã xuống. Từ Gia Tu nói rồi, cho dù nghe được chuyện không hay, chỉ cần cô tin tưởng anh, tin tưởng bản thân cô là được.

Lục Già đi tới phòng giải khát, tầm mắt nhìn ra ngoài khu quy hoạch mới, không có ống nhòm, cô không thể nhìn thấy mảnh đất Đông Giao Lâm Hồ kia, chỉ là biết nó đại khái ở hướng nào. Cô tin tưởng, sau này nơi đó, sẽ có một tòa nhà được xây dựng đặt tên Ốc Á. Bên ngoài trời âm u, trời lại muốn mưa nặng hạt rồi, mây đen dồn lại thành một mảng, cảm giác như trời đổ ập xuống nghiền nát khiến mái ngói lệch đi. Người cũng buồn buồn, Lục Già uống liên tục hai ngụm nước, sau đó vỗ vỗ ngực, cố gắng vỗ cho phân tán hết ra buồn bực trong lòng.

Một Ốc Á như vậy, tại sao bọn họ còn phải rời đi, tại sao không kiên trì chứ.

Rất bình thường, nước tìm chỗ trũng mà chảy, người tìm chỗ cao mà đi. Trong lời nói của Từ Gia Tu thì cô là người làm theo cảm tính: "Nhân viên thật sự muốn đi thì không thể nào giữ lại được. Anh hiểu nhân viên của mình rất rõ ràng, người nào sẽ ở lại, người nào sẽ rời đi."

.....

Có vài người, đã thắng.

Lục Già đưa dãy số của Tổng Tuyển Hi từ danh sách đen trong ra ngoài, sau đó chủ động cho gọi điện thoại cho anh ta. Tổng Tuyển Hi giống như là đoán được cô sẽ gọi điện thoại tới cho anh ta, cho nên sáng khoái nói địa điểm và thời gian gặp mặt với cô.

Nơi mà Tống Tuyền Hi hẹn là nhà hàng lần trước, cô không biết tính tình của Tống Tuyền Hi lại cố chấp như vậy, nhà hàng này là nơi hẹn mà cô không đến lần trước, lần này anh ta vẫn như cũ chọn nơi này.

Năm giờ rưỡi, Lục già lái xe tới nhà hàng, lần này Tống Tuyền Hi đến sớm hơn cô, quang minh chính đại phi phàm ngồi gần cửa sổ kính hủy tình, ánh mắt nhìn ra bờ sông, đứng bên cạnh là người phục vụ nước Pháp, anh nói chuyện với người phục vụ bằng tiếng Anh, trên mặt nở nụ cười.

Nhà hàng Đông Châu này rất có phong cách, phòng ăn đúng cách thức tiêu chuẩn, lần trước Từ Gia Tu đã giới thiệu với Tống Tuyền Hi ở sân Golf.

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 59

"Gi-Gi, em đến rồi." Tống Tuyền Hi ngẩng đầu lên nhìn cô, gấp lại thực đơn thức ăn trả cho người phục vụ, sau đó nói với cô bằng tiếng Trung: "Tôi giúp em chọn xong thức ăn, hi vọng em sẽ thích."

Đây chính là Tống Tuyền Hi, mạnh mẽ nhận biết hết tất cả tình tiết nhỏ. Lúc trước có người nhận xét về Tống Tuyền Hi, là nhà kinh doanh nho nhã nhưng đầy khí phách, cô có thể thêm một điều hay không, đó là tiểu nhân.

Lục Già nhìn Tống Tuyền Hi chọn thức ăn cho cô, cô ngẩng đầu lên, sau đó cô yêu cầu người phục vụ, thay đổi món chính và đồ ngọt.

Tống Tuyền Hi đành phải cười một tiếng: "Tôi nghĩ rằng em sẽ thích món tôi chọn cho em."

"Xin lỗi, tôi không thích."

Tống Tuyền Hi thở ra: "Ok, chỉ cần em thích, tôi không có ý kiến."

Lục Già cười không nổi, nhìn Tống Tuyền Hi, đi thẳng vào vấn đề: "Cho nên trong khoảng thời gian này hành động việc làm của Tống giám đốc Tống đối với Ốc Á, có phải tôi còn cảm ơn anh hay không?"

Tống Tuyền Hi dựa vào thành ghế sa lon mềm mại, đáng vẻ tự tin nhất: "Lục Già, em chỉ là một kế toán của Ốc Á, Ốc Á sẽ như thế nào, chuyện này có liên quan gì tới em."

"Thật xin lỗi, chủ nhân của Ốc Á chính là đàn ông của tôi."

Tống Tuyền Hi thẳng thắn, nói đùa: "Suy nghĩ lại một chút, đổi lại người đàn ông khác thôi."

Lục Già cúi đầu, cười nhạo hai lần.

Tống Tuyền Hi nghiêm túc, giọng nói trầm trầm: "Lục Già, lần trước tôi muốn hợp tác với Ốc Á là thật lòng, là Ốc Á từ chối Tư Tâm Đặc trước, thương trường như chiến trường, tiền tài như đao kiếm, tôi không có cách nào trở thành bạn hợp tác với Ốc Á, cho nên chỉ có thể làm đối thủ cạnh tranh, nếu như lần này tôi không chèn ép Ốc Á, chẳng lẽ muốn chờ Ốc Á biến thành cá mập lớn ăn hết Tư Tâm Đặc sao? Đạo lý này, em nên hiểu."

"Đối thủ cạnh tranh?" Lục Già xem thường: "Có điều phương thức cạnh tranh của tổng giám đốc Tống khiến người ta có chút khinh thường, truyền bá tin nhảm không tốt, bỏ tiền đào người coi như xong, lại còn sao chép "Thập quang" thì tính là gì?"

"Sao chép?" Tống Tuyền Hi lắc đầu phủ nhận: "Lục Già, có thể em hiểu về chuyện này quá ít, cái này chúng ta không gọi là sao chép, mà gọi là cạnh tranh công bằng. Hạng mục giống nhau, Ốc Á có thể làm, tại sao công ty nhỏ như Long Dược không làm được như vậy chứ, chỉ cần có nhân lực và tiền bạc đầu tư vào mà thôi."

Theo thứ tự, thức ăn được bưng lên.

Lục Già không đói bụng: "Còn chủ đề thì sao, Long Dược và Ốc Á lựa chọn chủ đề giống nhau, tổng giám đốc Tống cũng cảm thấy là cạnh tranh công bằng sao?"

"Gi-Gi, chúng ta ăn trước đi, tạm thời đừng nói những chuyện không vui." Tống Tuyền Hi cầm dao nĩa lên, ưu nhã cắt miếng thịt bò bít tết ra nhiều phần nhỏ bỏ vào trong miệng, sau đó nói với cô: "Vị không tệ."

Lục Già không có ý muốn ăn. Tống Tuyên Hi hi vọng cô nghĩ đến anh, anh cũng buông dao và nĩa xuống, nói tiếp: "Tôi thừa nhận là tôi có ý lựa chọn chủ đề giống với “Thập quang”, Từ Gia Tu có thể làm vì em, tôi cũng có thể làm được như vậy."

Lục Già nhẹ nhàng nâng con mắt, cho nên cô phải cảm ơn sao?

Nhất thời không khí giữa hai người ngưng tụ, sau đó Tống Tuyên Hi lấy cái khăn tay được xếp thành một khối từ trong túi tiền ra, mở ra trước mặt cô, ở giữa khăn tay là ba hạt giống màu đen.

Tống Tuyên Hi nhìn cô nói: "GiGi, đây là thứ mà tôi tìm được trên bệ cửa sổ trong nhà trọ của em, trong đó có một hạt đã nảy mầm, lần trước chúng ta ở Malaysia, em nói khí hậu bất đồng coi như mang về cũng chỉ là phí công, sau đó tôi đề nghị em thử một chút, tại sao không cho bọn chúng một cơ hội. Em lựa chọn trở về Đông Châu, mang theo tất cả mọi thứ trong nhà trọ, chỉ có ba hạt giống vẫn còn trên bệ cửa sổ. Sau khi em rời đi, tôi có đi qua khu nhà trọ đó, thì tôi nhìn thấy chúng nó, trong đó có một hạt đã nảy mầm, trong lòng tôi thật sự rất vui vẻ."

Tống Tuyên Hi dừng lại một chút: "Chỉ cần em cho chúng cơ hội, coi như khí hậu bất đồng, chúng cũng có cơ hội nảy mầm không phải sao?"

Lục Già không nói một lời mà nhìn ba hạt giống trước mắt: Lần đó tôi đến xưởng gia công của Tư Tâm Đặc để kiểm tra, trên đường ăn cơm trở lại thì thấy một loại hoa xinh đẹp. Cô và các nữ đồng nghiệp cũng vui vẻ đi mua hoa, người bán hoa thấy cô ưa thích như vậy, thì hỏi cô có muốn mang hạt giống trở về nước trồng hay không, cô nói khí hậu bất đồng rất khó sinh trưởng. Sau đó lên máy bay, Tống Tuyên Hi đưa một túi hạt giống xem như là quà anh tặng cho cô.

Cầm hạt giống về nhà, cô không muốn tốn hao tinh thần và thể lực để trồng cây sẽ không nảy mầm, cho nên cô đã tùy ý nhét bọn chúng trên bệ

cửa sổ. Sau đó, cô dọn dẹp sạch sẽ mọi thứ trong nhà trọ trở về Đông Châu, không có mang chúng về cùng, mặc cho chúng tự sinh tự diệt.

Tống Tuyên Hi nói trong đó một hạt đã nảy mầm, nảy mầm thì thế nào. Lục Già nói: "Tổng giám đốc Tống, coi như chúng may mắn nảy mầm, nhưng sau đó cũng sẽ chết thôi. Nơi này cây hoa không nở được, việc này, tổng giám đốc Tống chắc cũng hiểu."

Ánh mắt Tống Tuyên Hi nhìn sang, cười bày tỏ thái độ: "GiGi, tôi không cần hiểu."

"Cũng đúng." Lục Già thỏa hiệp, thừa nhận nói: "Anh có tiền vốn."

"GiGi, em đừng nhìn tôi như vậy." Tống Tuyên Hi nháy mắt mấy cái, cũng có lúc uất ức: "Tôi là người có tiền, tôi thừa nhận tự mình dùng cách gây thơ buồn cười nhất để tranh hơn thua. Em từ chối tôi, Từ Gia Tu cũng từ chối tôi, hai người hòa hợp khiến người ta hâm mộ, nhưng tôi không có cách nào khen ngợi tình cảm của hai người được. GiGi, khoảng thời gian này tôi nhiều lần hẹn em, không phải uy hiếp cũng không phải khiêu khích, tôi chỉ là muốn cho mình một cơ hội cạnh tranh công bằng mà thôi."

Người phục vụ mở ra một chai rượu đỏ, Tống Tuyên Hi rót rượu đỏ tinh khiết vào ly cao cổ của mình và Lục Già, nói tiếp: "Làm ăn cạnh tranh không công bằng làm cho em nổi nóng như vậy, tình cảm tôi đối với em không phải như vậy. Tôi không phải người thua không chung, chẳng qua là cảm thấy không công bằng mà thôi, không có một cơ hội nhỏ nhoi nào lại bị đá ra khỏi cuộc. Tôi X con mẹ nó* em, cho nên tôi muốn lấy cách này yêu cầu em, tôi sẽ không miễn cưỡng em phải đi cùng tôi ngay lập tức, chỉ cần có một cơ hội cạnh tranh công bằng, chỉ cần em và Từ Gia Tu chia tay, tôi sẽ bỏ qua cho Ốc Á."

Thật buồn cười, Lục Già hỏi: "Đây coi như là giao dịch sao?"

"Không phải." Tống Tuyên Hi cười cười, thoải mái nói: "Đây là thỉnh cầu thật lòng của một người đàn ông với người phụ nữ mình thích."

Lục Già không nói gì, Tống Tuyên Hi muốn cô, nghĩ đến anh, giọng nói của anh chân thành tha thiết: "Lục Già, em hãy suy nghĩ một chút."

"Không cần suy nghĩ." Lục Già mở miệng: "Tôi sẽ trả lời anh ngay lập tức, chẳng qua trước khi tôi trả lời cho anh, anh cũng nên trả lời tôi một vấn đề."

"Được." Tống Tuyên Hi gật đầu: "Em hỏi đi."

Lục Già hỏi: "Lúc trước anh rất yêu thích “Thập quang”, cho nên anh và khoa học kỹ thuật Long Được đã làm một cái Software giống như “Thập quang” phải không?"

Tống Tuyên Hi dựa nửa người vào ghế sa lon mềm mại, ở giữa trần nhà là đầu gió không khí của máy điều hòa, hơi lạnh bay ra nhẹ nhẹ, ánh mắt của người đàn ông bắt đầu thay đổi liên tục, sau một lát, thừa nhận: "Không sai, tôi thật sự rất yêu thích “Thập quang”."

"Được rồi." Lục Già hài lòng, bưng ly rượu đỏ lên cùng với ly rượu của Tống Tuyên Hi một cái: "Tống Tuyên Hi, tôi rất muốn hắt ly rượu này lên trên mặt của anh, nhưng Từ Gia Tu nói cho tôi biết, ngàn vạn lần không thể quang minh chính đại tức giận trước mặt kẻ ti tiện bỉ ổi. Đáp án của tôi là cái gì, anh nên hiểu, hẹn gặp lại." Có thể nói, hẹn gặp ở tòa án. Cô đã ghi âm lại toàn bộ quá trình đối thoại của cô và Tống Tuyên Hi tối nay, Thuộc Dật Phong nói trường hợp này chỉ có người trong cuộc thừa nhận mới có thể thắng kiện được.

Tóm lại ——

"Tống giám đốc Tống, cảm ơn anh đã chiêu đãi."

Tổng Tuyển Hi nhấp nhấp hai cánh môi, sau đó hớp một ngụm rượu đỏ:
"Không cần khách khí."

Lục Già dùng khăn ăn lau chùi tay một chút, đứng lên, xoay người rời đi bàn ăn, giẫm giày cao gót từng bước từng bước soi rõ bóng người trên mặt đá cẩm thạch, cái bóng ngược thân thể thẳng đứng của cô. Đi ngang qua một cái bàn ở giữa, ánh mắt nhẹ nhàng lướt qua một chút, lần trước cô và Từ Gia Tu đã ăn cơm ở nhà hàng này, giống như là ngồi ở cái bàn này dùng bữa ăn.

.....

Trở lại nhà trọ Thanh Niên, Lục Già một mình đi lên sân thượng của nhà trọ Thanh Niên, ngồi ở bậc thang lặng lẽ nhìn cảnh đêm của thành phố mới, ngồi xem nhà nhà đốt đèn, bên cạnh lại thiếu mất một người, lại càng nhớ nhung hơn rồi.

Cô rất nhớ anh, anh biết sao?

Đột nhiên, vang lên một tiếng "Két", sau lưng cửa nhỏ mở ra.

Là gió, hay là người khác?

Lục Già biết không thể nào sẽ là Từ Gia Tu, trong nháy mắt cô quay đầu lại, còn là ôm ấp khao khát nho nhỏ chờ mong, là những suy nghĩ âm áp trong lòng và sức lực bắt đầu nảy sinh chờ mong trong lòng mấy ngày nay.

Khi yếu đuối, biết rõ là không thể nào, nhưng cô vẫn sẽ ảo tưởng, dáng vẻ mạnh mẽ của Từ Gia Tu lại không nhanh không chậm đi về phía cô.
.

Lục Già sững sờ nhìn về phía người đi tới, mở miệng mỉm cười một tiếng: "Chào."

"Chào ư!." Diệp Ngang Dương nhảy xuống, vẻ mặt hài hước: "Tôi biết ngay là cô ở đây mà."

Lục Già tiếp nhận Diệp Ngang Dương đùa giỡn, Diệp Ngang Dương ngồi xuống bên cạnh cô, chuyện thứ nhất chính là lấy điện thoại di động ra, "Rắc rắc" xuất hiện một tấm ảnh chụp chung của cô và anh: "Tôi muốn kích thích Từ bại hoại một chút."

Lục Già trả lời một tiếng: "A."

Diệp Ngang Dương "Ai nha" một tiếng, đẩy cánh tay của cô một cái: "Đừng coi là thật, so với Tống Tuyên Hi, tôi đây chỉ là một tình địch nhỏ Từ bại hoại không thêm để trong mắt đâu."

Lục Già quay đầu lại nhìn Diệp Ngang Dương; Diệp Ngang Dương biết mình nói hớ, phát hiện mình nói lỡ miệng, nhưng mà anh tới đây không phải muốn an ủi Lục Già sao?

"Lục Già, có một số việc ngàn vạn lần **cô không được ôm hết trách nhiệm vào người." Diệp Ngang Dương nói: "Thương trường chính là như vậy, không có bạn bè vĩnh viễn cũng sẽ không có quân địch vĩnh viễn, công ty gặp phải nguy cơ là rất bình thường, cô nên biết, tâm tư của Từ bại hoại rất lớn."

Lục Già cười cười.

"Từ nhỏ đến lớn Từ bại hoại rất ưu tú, là người luôn gặp may mắn, anh ấy nói mình là ngôi sao trên trời, thì trong nhà bọn họ không có người dám nói anh ấy là trăng sáng, tính tình như vậy, có lúc nhìn đáng vẻ anh ấy thật khiêm nhường, nhưng trong xương thật ra rất kiêu ngạo. Ốc Á gặp nguy cơ, anh ấy bỏ gần cầu xa, chính là muốn dựa vào năng lực của mình nắm được đầu tư được tốt hơn." Diệp Ngang Dương càng nói càng nghiêm túc: "Cho nên chuyện của Tống Tuyên Hi, anh ấy biết rõ cô và tổng giám đốc Tống

không có gì, nhưng vẫn khó chịu, có lẽ đàn ông đều có cảm giác nguy cơ, anh ấy nghĩ mình đã gặp phải đối thủ rồi."

"Tổng Tuyển Hi mà là đối thủ của anh ấy." Lục Già nói, gió đêm thổi tới, thổi nhẹ giọng nói của cô.

"Đúng vậy, tôi cũng cho rằng như vậy. Nhưng mà Từ bại hoại nghĩ không thể nào, dù sao Tổng Tuyển Hi có hai công ty đưa ra thị trường, nếu so sánh thì anh ta thành thực và có sức quyến rũ hơn." Diệp Ngang Dương cười lớn, anh rất phấn khởi khi Từ bại hoại cũng có thể bị đả kích, nhưng anh em tóm lại vẫn là anh em, sau khi bỏ đá xuống giếng, Diệp Ngang Dương nói một câu lời thật lòng: "Từ bại hoại chưa chắc không bằng Tổng Tuyển Hi, nếu như Từ bại hoại phấn đấu mười năm nữa, anh ấy cũng có thành tích như Tổng Tuyển Hi, đàn ông trung niên nhất định là có nhiều của cải, đúng không."

"Cám ơn anh, Diệp Ngang Dương." Lục Già nghiêng đầu: "Từ Gia Tu có người bạn như anh thật tốt."

"Đúng vậy, anh ấy được lợi rồi. Chỉ là có lúc tôi làm bạn với Từ bại hoại, thật sự rất khổ sở." Diệp Ngang Dương châm chọc nói: "Bạn thân thì bạn thân, tôi chỉ làm ra vẻ muốn nâng anh ấy lên, nhưng anh ấy vẫn rất tức giận, ví dụ như." Diệp Ngang Dương dừng lại, lập tức ra vẻ tội nghiệp nhìn Lục Già.

Lục Già ho khan hai tiếng, đứng lên: "Tiểu Diệp tổng, tôi đi về trước đây."

Diệp Ngang Dương vẫn không từ bỏ ý định: "Lục Già, dù sao tôi vẫn muốn biết rốt cuộc là bức thư tình đó viết cái gì! Tôi không biết thật sự rất khó chịu!"

Cái này, tuyệt đối không có thể nói.

Ngày thứ hai, Lục Già tìm được Thuộc Dật Phong: "Trước tiên chúng ta có thể công khai "Thập quang" được không?"

Theo kế hoạch thì thời gian công khai "Thập quang" là cuối tuần, nhưng mà bây giờ là chiếm đoạt người sử dụng là thời gian tốt nhất, không thể kéo dài nữa. Mặc kệ sau này Ốc Á có muốn kiện khoa học kỹ thuật Long Dực hay không, "Thập quang" của Ốc Á không thể nào ở trong hoàn cảnh xấu và yếu thế được.

Thuộc Dật Phong vỗ tay tán thưởng với cô: "Mới vừa rồi tôi gọi điện cho tổng giám đốc Từ, tổng giám đốc Từ cũng có ý này."

Lúc trước Tiểu Đạt nói qua, lúc lập trình viên bận nhất chính là chuẩn bị ban bố sản phẩm, bận đến nỗi trực tiếp ngủ ở công ty, lúc ấy cô nghe được cảm thấy rất khoa trương, không ngờ có một ngày cô cũng sẽ ngủ ở công ty Ốc Á.

Thuộc Dật Phong, Dịch Ca, Lượng Tử. Mỗi một người bọn họ đều thức đêm tác chiến ở đây, coi như cô có trở về nhà cũng ngủ không yên, không bằng ở lại với bọn họ, mỗi thời mỗi khắc nảy sinh cái mới, nhìn số liệu cập nhật cùng với tỷ số người sử dụng tăng lên lũy thừa; gắn bó trong công việc, ngay cả Tiểu Đạt không có liên quan cũng ngủ lại Ốc Á, làm bạn với đoàn đội "Thập quang", thuận tiện thức đêm xem chú thi thử sách toàn quốc, trả lại trung gian cho mọi người chụp hình và thu hình lại. Trong máy ảnh của Tiểu Đạt có rất nhiều đoạn video thú vị, ví dụ như Janice ăn như hổ đói ăn hết một chén mì ăn liền, Diệp Ngang Dương nằm trên ghế dựa ngủ chây nước miếng thở to, em gái cửa hàng tiện lợi xoa bóp đấm lưng cho thuộc Dật Phong, còn có Dịch Tử chống đầu lim dim bị Lượng Tử vẽ lên hai chòm râu. Ừ, cũng có video của cô, nhưng cô không đành lòng nhìn thẳng, cô không thể để cho Từ Gia Tu thấy đoạn video đó.

Đèn đuốc Ốc Á sáng choang, âm thanh gõ bàn phím cùm cụp cùm cụp không ngừng vang lên. Ở đây mỗi người đều cố gắng, mỗi phút mỗi giây

cũng không đủ dùng ở đây. Vội mà khẩn trương, còn có chia sẻ ăn ý vui sướng và phấn khởi, coi như kết quả không có làm được tốt nhất cũng không có quan hệ, bởi vì thật sự toàn lực ứng phó rồi.

Thời gian không đợi, hôm qua xa dần.

May mắn dường nào, mọi người có thể phấn đấu tuổi thanh xuân trong này, từ đầu đến cuối sân khấu tỏa ra ánh sáng giống nhau. Càng may mắn hơn, sau này về sau, vẫn có rất nhiều thời gian mọi người dốc lòng cố gắng phấn đấu.

Mọi người thay phiên nghỉ ngơi, hai giờ sáng Lục Già mới bắt đầu ngủ, mệt đến không có suy nghĩ lung tung cái gì, nằm sấp trên bàn, hai mắt nhắm lại, lập tức đại não ngừng vận chuyển. Ngủ được rất say, cho nên bị người khác ôm lên lâu cũng không biết.

Bốn giờ sáng cô tỉnh lại, tự giác tỉnh lại để thay ca, thân thể giống như có đồng hồ báo thức vậy. Nhưng thật sự không muốn tỉnh lại, cô nằm trong ngực của người nào đó rất an ổn rất uất ức, còn có nhịp tim và tiếng hít thở quen thuộc.

—— cô cảm thụ ánh sáng trong đêm khuya ấm áp sao?

—— mở mắt ra, người muốn gặp lại đang nằm bên cạnh.

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 60

Lục Già híp híp mắt, trong tầm mắt mơ hồ, cô nhìn thấy người nào đó, vẫn còn nằm mơ sao? Cô sững sờ nhìn người trước mắt, hình dáng rõ ràng, mặt mày anh tuấn sạch sẽ, nhất thời nói không ra lời.

Từ Gia Tu cầm tay của cô lên, vuốt ve dịu dàng một lúc, sau đó nhẹ giọng hỏi cô: "Tại sao lại không ngủ nữa?"

Lục Già còn chưa có lấy lại tinh thần, sau đó Từ Gia Tu lại hôn lên mu bàn tay cô một cái, nhẹ nhàng, phảng phất là hành động dịu dàng nhất giữa người yêu. Cô cười, đưa tay chuyển qua cầm của anh, sờ qua sờ lại, cảm nhận được trên cầm đã lún phún những sợi râu, cảm thấy trong lòng ấm áp, hóa ra là cô không có nằm mơ.

Từ Gia Tu đã trở lại.

"Tại sao lại về sớm hơn dự tính?" Lục Già hỏi, giọng điệu khàn khàn, mấy ngày nay cô có chút tức giận, cho nên tiếng nói đặc biệt khàn.

Từ Gia Tu nhìn Lục Già, trả lời: "Công việc đã làm xong hai ngày trước rồi." Sau đó thì lập tức bay trở lại, sau mười mấy tiếng ngồi trên máy bay, cũng thuận lợi đến được sân bay Đông Châu thì đã rạng sáng. Anh biết được tin tức những ngày qua Lục Già đều trông coi "Thập quang", anh cảm thấy đau lòng, tự trách mình, và xúc động, còn có khó có thể dùng lời diễn tả được tự hào và cảm động. Đi tới Ốc Á, anh nhìn thấy cô nằm sấp trên bàn mà ngủ, cảm thấy đáng vẻ của cô khi ngủ rất hồn nhiên, cho nên tất cả mọi người không có nỡ lòng đánh thức cô. Anh đi về phía cô, lập tức những âm thanh của mọi người trong đội "Thập quang" an tĩnh lại, sau đó anh ôm cô

lên lâu. Đã mười mấy tiếng, gần như là anh cũng không có ngủ, anh vẫn nghĩ, có phải là anh sai lầm rồi hay không, anh nghĩ những gì mình cần có phải là quá nhiều hay không, rốt cuộc là anh yêu cô, hay là chỉ xem cô như Sony Ericsson. Anh đi quá nhanh, có suy nghĩ qua cảm thụ của cô hay không, rốt cuộc thì tình cảm như thế nào anh cũng phân không rõ ràng lắm. Khi anh thấy hình ảnh cô nằm sấp trên mặt bàn nghỉ ngơi, trong đầu chỉ có một suy nghĩ, anh không thể để cho cô vất vả như thế được.

Là anh dùng mơ ước bắt cóc tình yêu, tác thành cho dã tâm của anh.

Lục Già mỉm cười, sau đó lại biến thành cười khúc khích, cuối cùng cô cũng không biết mình cười cái gì: "Thật tốt quá." Cô nói, sau đó vươn tay: "Đập tay cái nào."

"Được." Từ Gia Tu đồng ý với cô ăn mừng với đồng đội, sau một lát, anh mở miệng nói: "Hiện tại, anh muốn xuống lầu xem một chút “Thập quang” tiến triển thế nào rồi, em nằm ở đây ngủ thêm một lát nữa đi."

"Em ngủ ngon rồi, đi xuống dưới với anh." Lục Già đứng lên rất nhanh.

Từ Gia Tu do dự mấy giây, sau đó đồng ý.

Mặc dù Lục Già đã không còn buồn ngủ nữa, nhưng cô vẫn ngáp liên tiếp làm cho vành mắt ửng hồng, nhưng cô cảm thấy mình rất có tinh thần. Ở dưới lầu mọi người đang ăn mỳ ăn liền, Ngang Dương đi ngang qua, không nhìn được nuốt nước miếng một cái: "Còn nữa không?"

Janice lắc đầu, thật đáng tiếc nói: "Hết rồi."

Lục Già cũng đói bụng, lập tức làm ảo thuật giống như lấy ra một chén mỳ ăn liền đi ra ngoài, nói với Ngang Dương: "Bảo bối, cho tôi đây."

Ngang Dương rất tức giận: "Kiều Kiều, cô làm người không thể như vậy!"

"Một chén cuối cùng, tôi chính là muốn để lại cho Lục Già và lão đại ăn." Janice nhìn Ngang Dương, giọng rất hả hê: "Mỳ ăn liền là của tôi cho nên tôi làm chủ, không phục, thì đánh tôi đi!"

Ngang Dương khẽ cắn răng, anh chịu thua.

Bên kia, Từ Gia Tu và Thuộc Dật Phong tìm hiểu tình huống, gật đầu hoặc là nói ra suy nghĩ của anh ta. Lục Già đến phòng giải khát lấy nước nóng, sau đó bưng mỳ ăn liền ra ngoài, Từ Gia Tu nghiêng đầu nhìn phía cô liếc mắt một cái. Ban đêm như vậy, cô và anh đang cùng với nhau, an tâm kiên định, khó khăn trước mặt mà cũng không rối rắm, giống như bụi gai trên đường cũng có thể nở hoa xinh đẹp nhất.

Giống như trong đêm khuya ăn mỳ ăn liền, khi no bụng sẽ không biết nó cũng có thể trở thành món ăn ngon như vậy.

Từ Gia Tu cũng không vội vàng lắm, cũng tới ăn vài miếng mỳ ăn liền, cô và anh ăn chung một chén. Lục Già ăn một miếng, sau đó đưa mỳ ăn liền cho Từ Gia Tu, Từ Gia Tu tiếp tục ăn, không ngờ mùi vị ngon như vậy, anh cúi đầu liếc mắt nhìn nhãn hiệu trên mặt bàn, lăm băm lâu bầu nói: "Hiệu gì mà ăn ngon như vậy."

Lục Già cũng khẳng định: "Em cũng cảm thấy mùi vị rất đặc biệt."

Ngang Dương cắn quả táo tới đây: "Các người đủ rồi nha, vừa trở về đã ăn ái như vậy."

Tâm tình Từ Gia Tu rất tốt, mặc cho Ngang Dương chèn ép mấy câu. Tiểu Đạt tới gần chụp hình thuận tiện nịnh hót, khi cậu ta thấy Ngang Dương đang ăn táo, cảm thấy kỳ quái hỏi: "Tiểu Diệp tổng, tại sao anh lại ăn táo?"

Cái này còn hỏi tại sao nữa hả, đương nhiên là không có đồ ăn rồi. Ngang Dương kiêu ngạo nói: "Giảm cân."

Thật liều mạng. !

Nửa phút sau, Ngang Dương vứt bỏ quả táo trong tay, tức giận chất vấn lên: "Còn có nhiều hộp mì ăn liền như vậy, tại sao lại không nói!"

Khụ khụ, không phải có người nói muốn giảm cân sao?

"Thập quang" thuận lợi đưa ra thị trường, thành tích tốt hơn so với tưởng tượng, mặc dù còn kém xa với thành tích của khoa học kỹ thuật Long Được, đó là điều rất bình thường, bởi vì Long Được bọn họ dùng cách bỏ tiền marketing mua người tiêu dùng.

“Thập quang” có thể có triển vọng được người tiêu dùng xếp thứ nhất, Lục Già rất có lòng tin với "Thập quang", cô luôn tự tin như vậy. Từ Gia Tu biết cảm giác của cô, cho nên nói ví dụ: "Có phải giống như mình sinh ra đứa trẻ hay không?"

Ừ, đúng rồi! Chính là cái cảm giác này. Sau khi phát hiện vấn đề, Lục Già nháy nháy mắt, "Anh thật giống như đã sinh không ít ‘ đứa trẻ ’ rồi."

Cái gì? Đáng vẻ Từ Gia Tu đầy vui mừng, suy nghĩ một chút nói: "Chính xác là." Nhưng mà chỉ có “Thập quang”, là anh với cô cùng nhau cố gắng làm ra sản phẩm, cái ý nghĩa này lại không giống nhau.

Mọi người liên tục bận rộn ba ngày ba đêm, Từ Gia Tu cho toàn thể thành viên đội “Thập quang” được nghỉ một ngày. "Cho dù phía sau “Thập quang” còn phải đối mặt với bao nhiêu vấn đề, hai mươi bốn tiếng đồng hồ tiếp theo, ai nên tắm thì tắm, ai nên ngủ thì ngủ, sau đó tiếp tục sát vai chiến đấu."

Rốt cuộc. Ha! Ha! Ha!

Phần lớn đoàn đội “Thập Quang” là nghỉ ngơi, Từ Gia Tu cũng không có thoải mái như vậy, trong thời gian Lục Già bổ sung, giấc ngủ của Từ Gia Tu

hoàn toàn bị ngắt quãng, mới vừa kết thúc điện thoại, lại tới video hội nghị, tiếp đó là đối thoại, sau nữa là trao đổi.

Rốt cuộc cũng an tĩnh, Lục Già tính toán đưa đoạn ghi âm cho Từ Gia Tu nghe, cô nói cho Từ Gia Tu nghe trước, trước tiên cô muốn anh bảo đảm: "Không cho phép tức giận, cũng không được mắng em, lại càng không cho phép đánh em."

Đánh cô? Từ Gia Tu cười bảo đảm nói: "Được."

Kết quả có người nói chuyện không giữ lời gì hết, Từ Gia Tu không có tức giận, cũng không có mắng cô hoặc là đánh cô. Nhưng mà anh cần cô! Lục Già che miệng uất ức bày tỏ: "Lừa gạt!"

Từ Gia Tu ôm cô vào trong ngực, sau đó nói cho cô biết: "Anh sẽ không kiện khoa học kỹ thuật Long Dực."

"Tại sao?" Lục Già ngẩng đầu lên hỏi, chuyện này cô đã không ngừng hỏi Thuộc Dật Phong, thậm chí cô còn tư vấn luật sư pháp luật, nếu có đoạn ghi âm này, Ốc Á có thể thắng kiện rất lớn.

"Bởi vì không cần kiện, “Thập quang” cũng có thể thắng." Từ Gia Tu nói, ánh mắt thoải mái đối diện với ánh mắt khó hiểu của Lục Già, nếu như lúc trước anh còn nghĩ Lục Già có động lòng với Tống Tuyên Hi hay không, hiện tại hoàn toàn có thể phủ nhận điều này, là anh quá nhỏ mọn rồi. Về phần anh không kiện khoa học kỹ thuật Long Dực, không phải kiện không thắng, mà anh chỉ không muốn để cho tên tuổi của Lục Già và Tống Tuyên Hi tiếp tục buộc chung một chỗ, Lục Già không thích, anh cũng không thích; hướng chi truyền thông lợi hại biết bao nhiêu, anh biết rõ, chuyện này nên kết thúc như vậy thôi.

Tự tin như vậy, không kiện “Thập quang” cũng có thể thắng?

Lục Già mơ hồ đoán được suy nghĩ của Từ Gia Tu, lúc này cô đã không cần nói thêm cái gì, cô liếc mắt nhìn Từ Gia Tu, dừng một chút nói: "Để cho em cần lại."

"Được, cần nhiều hơn mấy cái đi." Từ Gia Tu đưa mặt đến gần, chủ động lại gần để cho cô cần.

Lục Già ha ha nghiêng răng, một cái, hai cái, ba cái. Sau đó cô bị Từ Gia Tu phản công, bên ngoài ánh mặt trời yên tĩnh, lén nhìn cảnh Phù Sinh cả buổi.

Chỉ số của người sử dụng "Thập quang" tăng lên rất nhanh, chỉ là thành tích cách dự tính còn chênh lệch rất lớn. Mở đầu thắng được là danh tiếng, tỉ lệ người tiêu dùng "Thập quang" rất thấp, điều này có thể phản ứng trực tiếp đến phương hướng sản xuất sản phẩm phát triển. Lúc đầu tình thế của "Thập quang" đã không tệ, dù sao khoa học kỹ thuật Long Dực công bố trước "Thập quang" cho nên chắc chắn tạo nên ảnh hưởng, lực đánh vào cũng không nhỏ.

Việc này, nhất định phải thừa nhận.

"Lúc nào thì toàn lực tuyên truyền “Thập quang”?" Ngang Dương hỏi Từ Gia Tu.

"Chờ lúc bọn họ đầu tư tiền vào không sai biệt lắm." Tống Tuyên Hi đầu tư vào Long Dực có hạn, coi như anh ta có thể đầu tư tiền vào cái hố to Long Dực này, nhưng Tống Tuyên Hi chưa nhận được báo cáo kinh doanh thì anh ta sẽ không tiếp tục đầu tư, anh ta là một người đàn ông, cũng là một thương nhân. Long Dực có nhiều vấn đề như vậy, coi như Tống Tuyên Hi không có ý kiến, nhưng không chắc chắn là cổ đông Tư Tâm Đặc sẽ không có ý kiến. Từ Gia Tu suy nghĩ một chút, sau đó làm một dự đoán: "Nếu nhanh, nhiều nhất sẽ không vượt qua ba tháng."

Nhanh?

Sau khi "Thập quang" công bố thành công, Lục Già rất quan tâm chỉ số người tiêu dùng có tăng lên hay không, mặc khác cô cũng quan tâm đến tình hình Long Dực bên kia, thật đúng là hiểu biết đối thủ mới có thể chiến thắng, nhưng mỗi lần thấy tình hình Long Dực bên kia tốt, cô vẫn hơi đau lòng, từng phút đồng hồ muốn dùng cách thức hấp dẫn người tiêu dùng nữ nhiều hơn, ví như # Khuôn mặt tổng giám đốc Ốc Á trị giá bao nhiêu #

Cô nhớ có một trang mạng nói về một tổng giám đốc nhờ dựa vào khuôn mặt cho nên hấp dẫn rất nhiều fan nữ, Từ Gia Tu thuộc cấp bậc hot boy như vậy, mới có thể hấp dẫn nhiều fan nữ hơn.

"Lục Già, em chắc chắn sao?" Biết được ý tưởng của cô, Từ Gia Tu hỏi cô.

Thôi, không thể dùng bạn trai làm đáng, nhưng bây giờ là hoàng đế không gấp mà thái giám gấp sao! Vì hấp dẫn nhiều người tiêu dùng hơn, Lục Già trong "Phục chế sơ luyện" bắt đầu trao đổi nền tảng kể về mỗi tình đầu của mình, chuyện của cô với Từ Gia Tu và "Thập quang".

Cách tuyên truyền này, Từ Gia Tu rất ủng hộ cô. Ngoài việc đồng ý, mỗi ngày anh cũng đuổi theo xem chuyện xưa của cô, đợi sau khi cô cập nhật, sau đó nhả lại lời khen ngợi.

Không có ai biết, mỗi ngày sau khi nhả lại phía dưới luôn luôn xuất hiện tên của bản thân vai nam chính, còn là người sáng lập Ốc Á "Thập quang". Tài khoản ID của Từ Gia Tu trên Internet đều là dùng một tổ con số, ID của một web forum này ở Đông Châu là một bộ số liệu, đương nhiên "Thập quang" cũng giống vậy.

Lục Già viết tên mình và bạn trai thời đại học hoàn toàn không có liên lạc, rất nhiều người xem "Thập quang" chuyện xưa xong đều nói đáng tiếc.

Đúng vậy, thật là đáng tiếc, thời gian trôi mau, cô và anh bỏ lỡ nhau nhiều năm như vậy.

Về điểm này, Lục Già viết thế này: "Có lẽ tất cả chưa xong vì tình cảm vẫn chưa kết thúc, bọn họ đều tìm một lý do ở đây. Đáng tiếc những năm kia, chúng ta không có tìm được, cũng không có đi tìm."

Cô nghĩ, đây chính là nguyên nhân mà cô và Từ Gia Tu bỏ qua nhiều năm như vậy. Thật ra thì thật sự rất đơn giản, chính là lý do tốt đẹp không phải là cho yêu nhau một cái cớ, một cái cơ hội.

Từ từ, mối tình đầu trong "Thập quang" chuyện xưa càng ngày càng nhiều.

.....

Theo thói quen khi làm việc ở phòng tài vụ, Lục Già nghiên cứu hết số liệu của "Thập quang", sau lại bắt đầu nghiên cứu số liệu của Long Dực, thì thấy chỉ số của mấy người bọn họ đã tuột xuống.

Từ Gia Tu lại gần, nói một câu: "Tăng thật chậm."

Lục Già quay đầu lại, thật chậm là có ý gì, Từ Gia Tu nói là "Thập quang" chậm, hay là Long Dực bên kia?

"Long Dực." Từ Gia Tu trả lời cô: ""Thập quang" của chúng ta chỉ là bình thường, thành tích tốt hơn rất nhiều so với chúng ta dự tính, rất tốt."

Lục Già không hiểu, Long Dực chậm không phải là chuyện tốt sao? Tại sao giọng điệu Từ Gia Tu vừa rồi lại ghét bỏ như vậy, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, còn giống như hi vọng người tiêu dùng của Long Dực tăng nhanh hơn, chẳng lẽ.

Lục Già giận dữ, cố ý nói: "Em vẫn hoài nghi Ốc Á có nội gian, người này không phải là anh chứ!"

"Đúng vậy." Từ Gia TU hào phóng thừa nhận: "Anh chính là nội gian."

Bệnh thần kinh!

Kết quả thật sự, Lục Già hiểu Từ Gia Tu hi vọng chỉ số người tiêu dùng của Long Được tăng nhanh một chút, người tiêu dùng của Long Được bọn họ thuận lợi cho đến lúc đạt tới xx vạn, lại xảy ra chuyện

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 61

Phần mềm giao tiếp xã hội của Long Dực bắt đầu liên tiếp xảy ra vấn đề, tình trạng rất không ổn định, tùy theo người tiêu dùng của bọn họ gia tăng càng làm cho tình trạng này thêm nghiêm trọng, cho đến khi không cách nào mở ra sử dụng được.

Đây chính là một lỗ hổng lớn ở trung tâm.

Ngựa đen trở thành ngựa chết, trước khi Long Dực tập trung vào hàng loạt tuyên truyền thì trời xui đất khiến thế nào lại thúc đẩy cho "Thập quang", sau đó đoạn mở đầu của "Thập quang" trở thành tin nóng. Khi Long Dực "Kẹt" không cách nào sửa chữa phục hồi được, thì "Thập quang" từng chút từng chút càng toàn diện hơn càng lưu loát hơn càng chơi ngoạn mục càng thêm thành thật giao tiếp xã hội so với bọn họ, cho nên mọi người không thể nghi ngờ mà lựa chọn. Đồng thời, trước danh tiếng tốt của "Thập quang" bởi vì lần này "Bay lên" mà đánh sập cơ sở, chỉ có làm ra sản phẩm chân chính tốt, mới có thể chống đỡ như vậy, đánh đâu thắng đó không có gì cản nổi. Đây là lòng tin của Lục Già đối với "Thập quang".

Từ Gia Tu nói với Diệp Ngang Dương: "Hiện tại chúng ta cũng nên toàn lực tuyên truyền rồi."

Diệp Ngang Dương: "Rốt cuộc cũng đợi được thời cơ này rồi."

Đúng vậy, bây giờ là lúc tốt nhất để tuyên truyền "Thập quang", nếu như tình thế Ốc Á và Long Dực tràn đầy lựa chọn cùng chúng nó cứng đối cứng, hiệu quả có thể không tồi, quyết sẽ không phải là kế hoạch hay.

Lục Già nghĩ đến một chuyện, lần trước Diệp Ngang Dương hỏi Từ Gia Tu lúc nào thì tuyên truyền "Thập quang", Từ Gia Tu nói sẽ nhanh thôi, trễ nhất là trong vòng ba tháng. Cô tính toán thời gian một chút, thật sự không có vượt qua ba tháng.

Nhưng mà, làm sao Từ Gia Tu biết được chuyện xảy ra ở Long Dực? Trước mặt anh nói mình là nội gian, chẳng lẽ là anh đang nói đùa?

Lục Già và Từ Gia Tu cùng nhau lên lầu, đi tới phòng làm việc của anh, Từ Gia Tu biết cô khó hiểu cái gì, chủ động mở miệng nói: "Trung tâm lỗ hổng "Thập quang" của chúng ta thật sự là có vấn đề, kết quả lại chạy đến Long Dực bên kia."

Lục Già khẽ nhú mày.

"Vừa mới bắt đầu anh cũng không biết, sau đó mới nghi ngờ." Giọng nói Từ Gia Tu chân thành, phân tích từng việc: "Long Dực đưa ra một cái phần mềm tương tự với "Thập quang" của chúng ta nhanh như vậy, không được thành lập về mặt kỹ thuật và năng lực, không ngoại trừ Tổng Tuyển Hi đầu tư rất nhiều chi phí và nhân lực vào hạng mục này của Long Dực. Sau đó, có người trong Ốc Á rời đi, chuyện này nói ra thì rất dễ hiểu, ban đầu Thuộc Dật Phong phát hiện lỗ hổng này, chúng ta tạm thời quyết định cất giữ số khoản phiên bản, nguyên nhân chính là để phòng ngừa ngộ nhỡ, nhưng không ngờ đó thật sự là ảnh hưởng quan trọng."

"Vậy sao anh lại khẳng định Long Dực xảy ra vấn đề trong vòng ba tháng."

"Chuyện này." Có chút không quân tử, anh lặn lội trên thương trường mấy năm, không phải là không có chút thủ đoạn. Nếu Long Dực đã dụ dỗ người của Ốc Á, anh cũng có thể làm cho bọn họ bên kia thả người, bọn họ tạm thời tạo thành đoàn đội dễ dàng hơn phạm sai lầm; lần này Tổng Tuyển Hi thật sự chọn sai đối tượng hợp tác. Từ Gia Tu ôm chầm Lục

Già, nói ra cảm nhận: "Thương trường có chút thủ đoạn, không phải rất quang minh chính đại, đề phòng tốt hơn phòng bị."

Sự thật chứng minh, Từ Gia Tu chính xác không phải là người đàn ông trẻ hồ đồ. Lục Già nhìn thẳng vào mắt vô hại của Từ Gia Tu, tiếp tục hỏi: "Ban đầu phiên bản “Thập quang” thật sự bị Tống Tuyên Hi lấy đi?"

"Không phải Tống Tuyên Hi." Từ Gia Tu lắc đầu phủ định, có lẽ lúc này anh nên thẳng tay hắt cho Tống Tuyên Hi một tội xấu xa, chỉ là hoàn toàn không cần thiết, về mặt Từ Gia Tu ngay thẳng, sau khi anh sắp xếp hết mọi chuyện trải qua rồi kể cho Lục Già nghe: "Tống Tuyên Hi không biết làm chuyện như vậy, anh ta lựa chọn hợp tác với Long Dực, một mặt là tổng giám đốc mới của Long Dực và Ốc Á từng có quan hệ, bọn họ quan hệ hợp tác sẽ lâu dài hơn, mặt khác, nếu Tống Tuyên Hi đầu tư vào Long Dực, theo tác phong làm việc của anh ta, việc phần mềm giao tiếp xã hội này sẽ toàn quyền giao cho Long Dực phụ trách. Mục đích của Tống Tuyên Hi chỉ là khiêu chiến hoặc chèn ép Ốc Á, kết quả Long Dực chỉ diễn trò với anh ta, chắc hẳn Tống Tuyên Hi cũng cảm thấy nhức đầu. Chuyện này suy nghĩ kỹ một chút, vẫn rất phù hợp với phong cách Chu Vân Sóng của Long Dực."

Từ Gia Tu phân tích, Lục Già nghe rõ, ngày đó Tống Tuyên Hi nói với cô là không cố ý sĩ diện. Chu Vân Sóng trong miệng của Từ Gia Tu, cô cũng biết người này, chính là tổng giám đốc ở dưới lầu công ty Ốc Á, đã bị Từ Gia Tu làm cho tức giận một lần. Cô thật sự cảm thấy rất sâu sắc, tổng giám đốc Chu đã bị Từ Gia Tu làm cho tức giận một lần rồi.

Chuyện quanh co loãn ngoãn như vậy, Lục Già vẫn có chút tức giận: "Tại sao anh không nói cho em biết sớm một chút chứ?"

Trong khoảng thời gian này cô rất lo lắng và sợ hãi, vì muốn hấp dẫn người tiêu dùng mà cô còn viết tuyên truyền "Nhuyễn văn" —— chuyện xưa của cô với anh và “Thập quang”, Từ Gia Tu thì sao, mỗi lần anh cười

híp mắt nhìn cô viết nội dung bình luận khen ngợi xong, trong lòng không phải là rất vui vẻ đi?

Từ Gia Tu đưa tay đụng cô một cái, mang theo một chút áy náy.

Lục Già hất tay của anh ra.

Nhân cơ hội Từ Gia Tu nắm lấy tay Lục Già, dịu dàng hỏi cô: "Không phải anh đã nói, thử tin tưởng anh, cho dù nghe được lời nói gì sao?" Lúc ấy anh nói thì nói thế, nhưng trước mắt Ốc Á gặp nguy cơ, anh cũng không có nắm chắc và tự tin một trăm phần trăm, nhất là ở trước người phụ nữ này, cho nên chỉ có thể toàn lực ứng phó, chờ đợi rõ ràng rồi mới nói cho cô biết.

Đúng, anh đã nói như vậy, nhưng vẫn để cho cô lo lắng quá độ, chỉ là cô đã lo lắng vô ích. Lục Già vẫn im lặng, ánh mắt vẫn rũ xuống, không nói một lời.

Từ Gia Tu nghiêng đầu qua nhìn cô, nháy mắt: "Lục Già."

Lục Già hất mặt, trong lòng đếm một chút, một, hai, ba, bốn, năm, sáu. Tức giận mười giây, ok kết thúc! Cô quay đầu trừng mắt về phía Từ Gia Tu, giận dữ nói: "Sớm biết thế, em đã không cần thiết viết “Thập quang chuyện xưa”."

Khụ! Tại sao không cần thiết chứ, việc này vô cùng cần thiết. Từ Gia Tu nói: "Mỗi ngày anh đều theo dõi."

Lục Già hừ hừ có tiếng: "Cũng không phải viết cho anh xem."

Từ Gia Tu ngừng lại một lát, sau đó hỏi một chuyện: ". Năm đó bạn học Tiểu Lục thật sự thường thường nhìn lên bạn học Từ? Bạn học Từ thật sự đẹp trai như bạn học Lục viết sao?"

Tự luyện cuồng! Lục Già thật sự nhịn không được, nên mỉm cười, cô cắn cắn khóe miệng, lắc đầu một cái nói: "Không có, viết linh tinh."

Từ Gia Tu cũng cười, chân mày khóe mắt đều là vui vẻ, anh nói với cô: "Vậy anh nói cho em biết, trước kia bạn học Từ cũng hay nhìn lén bạn học Tiểu Lục, bây giờ em có thể viết, anh bảo đảm tình hình đúng sự thật."

Chuyện gì chứ, trong Lòng lục Già hồi hộp, làm bộ không thèm để ý: "A, em biết rồi."

Từ Gia Tu lại hỏi cô: "Làm người trong cuộc, anh có quyền lợi được biết kết quả trong nói "Thập quang chuyện xưa" chứ?"

"Kết quả gì chứ?" Lục Già cười cười, mặt mày cong cong nhìn bạn trai, giọng nói lộ ra hai phần vui vẻ: "Em cũng không biết."

Rốt cuộc là kết quả Đại Đoàn Viên? Hay là im lặng? Hoặc là.

Thập quang trong chúng ta, rốt cuộc kết quả của chúng ta như thế nào, ai biết được, hiện tại mãi mãi quan trọng hơn tương lai. Ở trong thế giới táo bạo bận rộn này, trong lòng của anh và cô luôn mong muốn, trong lòng có nhớ nhung, sau đó trong lòng phải nắm chắc, đã là may mắn tốt nhất rồi.

Kết quả quan trọng sao? Cuộc sống con đường chỉ có không biết kết quả, chỉ là sau này cô và anh có thể đi được mỗi bước tốt hơn mà thôi.

.

Nửa tháng sau, trong website Long Dực chính thức nói rõ thay đổi trực trực, sau lần đó không còn thay đổi nữa. Tháng thứ nhất ở liên kết cơ sở người tiêu dùng "Thập quang" vượt qua 500w, thành tích nổi bật.

Sau khi Từ Gia Tu và Kiều Ba tiên sinh ký hợp đồng hợp tác hạng mục chiến lược, vậy mà anh cũng không có đồng ý với đề nghị của Kiều Ba tiên

sinh đưa Ốc Á ra thị trường nước Mĩ ngay lập tức. Ốc Á từ chối đưa ra thị trường, chưa chắc không phải là chuyện tốt. Cuộc sống này rất dài, có lúc vội vã lên đường sẽ dễ dàng thất lạc đồ đạc, cũng có khả năng cô chính người mà anh trân quý nhất đời này.

Anh đã từng mất một lần, không muốn mất một lần nữa.

Huống chi, năm nay anh còn có một chuyện rất quan trọng chưa có hoàn thành, quan trọng hơn so với thị trường, quan trọng hơn rất nhiều.

Chuyện gì?

Một người có thể hoàn thành sao?

Một người thì không làm được.

Chuyện này phải cần hai người, chỉ cần hai người.

Từ Gia Tu muốn đi thanh phố S một chuyến, thấy một người bạn chí cốt, mang theo bạn gái.

Sau hạng mục trọng điểm Ốc Á gắng sức lấy được công trình nghiên cứu của viện khoa học thành phố S, mà đối thủ cạnh tranh thì rất nhiều, cho nên công ty lớn ở trong nước đều đã dự đoán được quyền kinh doanh hạng mục.

Trong sân bay, Lục Già hỏi Từ Gia Tu: "Từ Gia Tu, anh cảm thấy Ốc Á có thể nắm chắc công trình nghiên cứu của viện khoa học thành phố S, quyền kinh doanh hạng mục trong tay của bọn họ có thể là bao nhiêu?"

Từ Gia Tu suy nghĩ một chút: "Năm mươi phần trăm đi, thực lực của Ốc Á chiếm hai mươi phần trăm, Kiều Ba ủng hộ chiếm hai mươi phần trăm, còn lại mười phần trăm, chúng ta đi cửa sau."

Cho nên lần này đi thành phố S là đi cửa sau? Lục Già dựa vào khuỷu tay của Từ Gia Tu, giống như chuyện gì từ trong miệng Từ Gia Tu nói ra, đều là đằng hoàng.

"Giáo sư Hà nghiên cứu khoa học ở trung tâm thành phố S, lúc du học anh và anh ta ở cùng ngôi nhà trọ, đúng lúc liên lạc được một quan hệ."

Quan hệ này đủ sao? Lục Già cười, chúc chúng ta may mắn thôi.

Từ Gia Tu cũng cười, quả nó đủ dùng hay không, anh còn có một mục đích, cô bạn tốt Tú Tú. Từ Gia Tu sờ tóc Lục Già, cảm thấy mềm mại. Vận khí của anh vẫn không tính là kém.

Thời gian đến nhanh, Lục Già và Từ Gia Tu đứng lên, đi thang máy lên lầu hai; rất trùng hợp, ở giữa là Tống Tuyên Hi và trợ lý đối diện đi tới, hai bên đều thấy nhau, Từ Gia Tu và anh ta gật đầu như chào hỏi nhau, bề ngoài khá lịch sự. Tống Tuyên Hi phải là về Bắc Kinh rồi.

Trên đời này có mấy người, là ngàn vạn lần không thể bỏ qua; có mấy người, bỏ qua càng thích hợp hơn.

Trước khi lên máy bay, trong di động của Lục Già thông báo có một tin nhắn do Tống Tuyên Hi gửi đến, nội dung rất đơn giản: "GiGi, chúc hai người hạnh phúc."

Máy bay sắp cất cánh, Lục Già lưu loát tắt điện thoại di động, nịt dây an toàn, cô có chút say máy bay, nên quay đầu nó với Từ Gia Tu: "Em chớp mắt một chút."

"Được, anh không âm ỉ với em."

"Không sao, anh có thể quấy rầy em."

"Ừ." Đột nhiên Từ Gia Tu nghiêng đầu, hôn một cái bên má cô, có thể quấy rầy như vậy không?

Lục Già nhắm mắt lại, lông mi dày thanh tú xinh đẹp có chút rung rung, sắp hạnh phúc say máy bay rồi.

.

Phía sau “Thập quang”:

Mùa hè 200x, đến hội bạn học cấp ba Đông Châu, các hoành phi dài mảnh treo đầy sân trường, kiểu hoa đa dạng, ví dụ như "Hồi ức năm tháng dài dang dặc và chuyện cũ ở trường, cùng nhau thưởng thức từ từ cuộc sống Phong Hoa Tuyết Nguyệt" , ví dụ như "Thời gian như nước, nhớ lại năm tháng tài hoa trước kia; năm tháng như ca khúc, nhìn sáng nay hợp lý thơ văn hoa mỹ." Còn có "Lớp mười lớp mười, không phải bình thường."

.

Cây hòe tươi tốt, nhánh cây dài, cao như cái lọng.

Ánh mặt trời trong suốt yên tĩnh, sáng sớm Lục Già đã bị lão Lục gọi dậy, cô soi gương vuốt vuốt mái tóc, lão Lục càu nhàu ở phía sau cô: "Bạn học Lục Già, hôm nay biểu hiện tốt một chút, nhìn xem còn có bạn học nam nào chưa lập gia đình, ví như Trình Dương, cha vẫn cảm thấy cậu ấy rất tốt!"

Trình Dương. Cái quỷ gì chứ!

Tại sao cô lại không có bạn trai chứ!

Từ Gia Tu đi đâu rồi.

QUẢNG THỜI GIAN TƯƠI ĐẸP CỦA CHÚNG TA

Tùy Hầu Châu
www.dtv-ebook.com

Chương 62

Chẳng lẽ cô và Từ Gia Tu còn chưa có ở chung một chỗ sao.

Nếu như không phải lão Lục nhắc nhở, nhất thời Lục Già cũng không nhớ nổi Trình Dương là ai, hóa ra là bạn học ngồi cùng bàn cấp ba, trước kia cô và cậu ta còn tạo ra xì căng đan trong lớp học. Có một lần Trình Dương và Từ Gia Tu chơi bóng, cô và Mạnh Điềm Điềm cầm một ly nước đi ngang qua, thì có một bạn trai trong lớp học cố ý nói: "Trình Dương, bạn gái của cậu đến đây."

Tầm mắt của cô nhìn về phía Từ Gia Tu, Từ Gia Tu đánh bóng vào khung cầu rổ “Rầm” một cái, sau đó bừng tỉnh hiểu ra quay đầu lại nói: "A, Tiểu Diêm Vương!"

Cô tức giận đi nhanh trở về phòng học.

Lục Già có chút không hiểu rõ ràng lắm, chỉ cảm thấy thời gian xoay nhanh, trong đầu hiện lên từng gương mặt, Mạnh Điềm Điềm, Chung Tiến, Dương Sunny, Trình Dương. Còn có Từ Gia Tu.

Tuổi thanh xuân của cô, trí nhớ của cô.

Cảm thấy hình ảnh ấy rất mơ hồ, lập tức lại trở về căn hộ của giáo viên, cô nhấn mạnh nói với lão Lục: "Đồng chí lão Lục, hôm nay con tham gia hội bạn học, chứ không phải đi xem mắt!"

Lão Lục ngồi ghế dây mây lâu năm xem báo chí, nhàn nhã gật đầu một cái, trả lời cô: "Không phải đều giống nhau sao?"

Nôn ra máu.

Lục Già và Mạnh Điềm Điềm hẹn gặp nhau ở cổng trường học, hai người ôm nhau thật chặt, sau đó Mạnh Điềm Điềm nháy nháy mắt với cô, ghé vào bên tai hỏi cô: "Lục Già, mấy năm nay cậu vẫn cô đơn, có phải còn thích Từ Gia Tu hay không?"

"Nhất định không phải!" Cô trả lời như vậy, nghĩ thầm anh không phải là...

Cô và Điềm Điềm bắt đầu đi dạo trong sân trường trung học Đông Châu, Mạnh Điềm Điềm vừa thấy băng rôn của lớp, vừa cười ha ha: "Trương Phái Đông của lớp bọn họ vẫn gây cười như thế, lớp mười lớp mười không giống bình thường, không phải là lớp trưởng lớp Từ Gia Tu nghĩ ra đấy chứ, quá qua loa."

"Chắc không phải đâu." Cô trả lời Mạnh Điềm Điềm, lại nghĩ thầm tính tình của Từ Gia Tu không phải như thế, nhưng tại sao cô lại quen thuộc với Từ Gia Tu như thế. Không phải cô và anh không có ở chung một chỗ hay sao?

Tất cả học sinh lớp chín, lớp mười đều đến, bên ngoài hành lang lớp học cực kỳ náo nhiệt, từng gương mặt quen thuộc lần lượt đi qua. Lục Già lại bị lão Lư chủ nhiệm lớp sắp xếp làm việc, lão Lư để cho cô đến lớp mười mượn chút trà. Cô đi đến cửa sau của lớp mười, đúng lúc Từ Gia Tu vừa đi ra tới cửa, quan sát cô từ trên xuống dưới: "Lục Già, đã lâu không gặp."

Trong lòng cô căng thẳng, Từ Gia Tu nhìn cô như vậy, có phải thích cô hay không?

Đúng lúc này, Trương Phái Đông cầm một xấp bài thi đi tới, hưng phấn nói: "Vì để cho các cậu nhớ lại thanh xuân tốt hơn, mọi người cùng nhau làm một bài thi thôi."

Thật là dọa người, cô bị sợ đến toát mồ hôi.

Còn dọa người hơn là, hai lớp học chơi trò “Lời thật lòng hay đại mạo hiểm”, ngay trước mặt Từ Gia Tu Dương Sunny trực tiếp hỏi cô: "Lục Già, có phải trước kia cậu thích Từ Gia Tu hay không?" Trong lòng cô nhớ lại, tại sao Dương Sunny có thể hỏi trực tiếp như vậy chứ, có lẽ cho là cô không dám trả lời câu hỏi này sao.

Cô đang muốn dừng cảm trả lời: "Đúng vậy, trước kia mình thích Từ Gia Tu đấy." Ngẩng đầu lên, tầm mắt nhìn ly rượu trong tay của Từ Gia Tu, cuối cùng dừng ở chiếc nhẫn màu bạc trên ngón áp út, cô há miệng, chỉ cảm thấy khó chịu không thở nổi, cô khổ sở hỏi anh: "Từ Gia Tu, cậu đã kết hôn rồi hả?"

.....

"Tôi vẫn chưa kết hôn." Từ Gia Tu trả lời, giọng nói chân thật bay vào trong tai cô.

Lục Già chảy nước mắt mở mắt ra, tỉnh lại đã đối diện với khuôn mặt đẹp trai của bạn trai, phát hiện Từ Gia Tu không chút lưu tình néo cái mũi của cô, lo lắng nói: "Lục Già, em tỉnh rồi."

Rất quá đáng! Rốt cuộc cô biết tại sao trong mộng không thở được, khốn kiếp! Trong lòng mắng khốn kiếp, nhưng đầu của cô vẫn dựa trong ngực Từ Gia Tu, ôm anh không buông tay, đau lòng lại may mắn nói: "Em mới vừa gặp ác mộng." Nằm mơ thấy anh và cô không có ở cùng nhau, thật may là, đây là mơ mà thôi.

Từ Gia Tu ân cần hỏi: "Nằm mơ thấy cái gì? Tại sao anh ngủ ở bên cạnh mà em cũng gặp ác mộng, gặp sói xám lớn, hay là rơi cạm bẫy hả?"

Đều không phải, đều đáng sợ hơn so với chúng nó. Lục Già cũng không biết mình ở trong mộng khổ sở đến rơi lệ, giống như mất đi thứ quan trọng

của mình vậy. Cô vùi trong ngực Từ Gia Tu, nói: "Em nằm mơ thấy chúng ta không có ở cùng một chỗ."

Cho nên ở trong mộng cô đau lòng như vậy? Từ Gia Tu cười, dịu dàng an ủi: "Đó không phải là rất tốt sao, anh có thể đuổi theo em một lần nữa, thế nào lại là cơn ác mộng?"

Lục Già không nói lời nào, trong lòng vẫn còn sợ hãi, cô cầm tay trái của Từ Gia Tu lên nhìn một chút, khớp xương của người đàn ông rõ ràng, trên ngón áp út thật sự có một chiếc nhẫn màu bạc, màu trắng bạch kim nhẹ nhàng dưới ánh đèn tản ra ánh sáng nhàn nhạt. Rốt cuộc tỉnh táo lại, anh và cô đều có một chiếc nhẫn như vậy, chỉ là không phải nhẫn cưới, mà là nhẫn tình nhân.

Cô và anh đi thành phố S, đến một cửa hàn châu báu nổi tiếng lâu đời cả nước, tốn rất nhiều tâm sức mới mua được.

. Lục Già dựa vào trong ngực Từ Gia Tu rồi nhìn đồng hồ treo tường một chút, ba giờ sáng; lão Lục nói rằng nửa đêm gặp ác mộng là ngược lại, thật đúng là không bình thường.

Hôm nay là thứ bảy, từ thành phố S cô và Từ Gia Tu chạy về lại tham gia hội gặp mặt bạn cũ của trường cấp ba Đông Châu, hai ngày nay cô chơi vui vẻ ở thành phố S, chỉ là cảm thấy mệt mỏi, Hà phu nhân - Thẩm Hi sức khỏe thật sự quá dồi dào; chỉ trong thời gian hai ngày, bốn người bọn họ còn đi một chuyến đến khu vui chơi. Trở về lại tham dự hoạt động gặp mặt bạn học cũ, cô gặp được rất nhiều bạn học cũ, ví dụ như bạn học Trình Dương trong mộng.

Ban ngày kiệt sức, ban đêm ngủ mơ đã lẫn lộn rồi.

Lục Già vẫn ôm Từ Gia Tu, cảm thụ nhiệt độ của anh chân thật hòa vào nhau hạnh phúc, mở miệng nói khàn khàn: "Thật xin lỗi, em đã đánh thức anh."

Từ Gia Tu nhéo mặt của cô, tỏ vẻ không thèm để ý.

Lục Già nhếch miệng cười, khổ sở trong mơ không thể nào hình dung được. Cô nghĩ, nếu như cô và Từ Gia Tu không ở cùng nhau, cô thật sự sẽ rất tiếc nuối.

Trai gái trên thế gian này, tất cả mọi người sẽ không biết, ông trời cho mỗi một đôi trai gái bao nhiêu duyên phận, có thể rất nhiều, cho dù hai người chia chia hợp hợp cũng sẽ không từ bỏ; nhiều hơn đều có một chút xiu, một cuộc tốt nghiệp đã mất lẫn nhau.

Chỉ có một chút duyên phận, nếu như sai người, hai người bỏ qua là may mắn, don'tcare.

Nếu như là đúng người thì sao, duyên phận ít như vậy, bỏ lỡ chính là tiếc nuối cả đời. Cả đời này có mấy người có thể gặp được đúng người chứ, bỏ lỡ lại thật sự không có.

Cho nên, gặp gỡ nghĩ ** người, nên dùng sức **, không dùng sức lực, sẽ để lại tiếc nuối.

Giấc mơ làm quấy nhiễu, cho nên Lục Già hỏi Từ Gia Tu: "Nếu như em không có đi làm ở Ốc Á, có phải chúng ta sẽ không ở cùng một chỗ?"

Rốt cuộc có người đã hiểu rõ được mọi chuyện rồi. Từ Gia Tu im lặng một lúc, sau đó nghiêm túc trả lời: " Sẽ không, bởi vì anh sẽ đến đuổi theo em."

Lục Già: "Thật sự?"

"Thật sự." Từ Gia Tu cầm tay của cô lên, chiếc nhẫn ở ngón áp út của hai người đụng vào nhau thân mật.

Lục Già suy nghĩ về nguyên nhân lúc mình tới đi làm ở Ốc Á, những năm này cô và Từ Gia Tu không có liên lạc, nhưng mà không ngoại trừ cô và anh không có liên hệ. Cô làm việc ở phương Bắc đã nhìn thấy websites quảng cáo của Ốc Á, coi như lúc ấy cô không biết đoàn thể ở quê nhà Đông Châu sáng lập ra Ốc Á, khi đó nhìn thấy thì đã không hiểu tại sao lại cảm thấy ấm áp như vậy; thỉnh thoảng trò chuyện nói chuyện phiếm, cô nghe được tin tức từ Mạnh Diễm Diễm, ở nơi đó Từ Gia Tu vẫn chưa có bạn gái, cô nghĩ tại sao Từ Gia Tu lại không tìm bạn gái chứ; ở trong trường cô tìm hiểu ba chữ Từ Gia Tu, phát hiện có rất nhiều cô gái nhớ mãi không quên với anh, không ít hơn cô một chút nào.

Cô trở lại Đông Châu, muốn tìm công việc, trong email có một phong thư Ốc Á chủ động gửi tới thông báo tuyển dụng, trong thư thông báo tuyển dụng ngoại trừ nội dung thông thường, bên trong còn viết cặn kẽ cụ thể rất nhiều phúc lợi cùng kế hoạch công ty năm năm sau, sau đó cô mới biết Ốc Á được sáng lập bởi đoàn thể ở Đông Châu. Sau khi cô nghiên cứu xong, có lẽ Ốc Á là một nơi không tệ.

Đây chính là cơ hội bắt đầu sống lại duyên phận của cô và Từ Gia Tu lần nữa. Lục Già nghĩ như vậy.

Nhưng mà, Lục Già em biết không? Từ Gia Tu nhìn người trong ngực, trong lòng có vô cùng dịu dàng.

Anh nghe được tin tức của cô từ trong miệng người khác, mới phát hiện ra mình còn tiếc nuối, nhớ nhung, còn có không cam lòng Bức thư tuyển dụng đó là anh tự mình gửi cho cô, anh sợ cô có thể nhìn quy mô không lớn của Ốc Á, cuối cùng còn tăng thêm kế hoạch của công ty trong tương lai; anh biết cô chuyên nghiệp, cho nên phía sau còn có tin tức tuyển dụng có thể cung cấp công khai tài vụ số liệu của Ốc Á từ lúc thành lập cho đến năm ngoài. Cô cho là hành động thông báo tuyển dụng của Ốc Á tung ra rất rộng, làm sao có thể, chỉ có một bức thư duy nhất này chứ.

Anh rải lưới lớn, chỉ vì bắt một người là cô.

Nếu như cô chưa có trở về Đông Châu, cũng không có quan hệ. Trong điện thoại của anh đã có số di động của cô, anh nghĩ thế là được rồi, chờ lần sau đi công tác ở Bắc Kinh, thì anh sẽ gọi điện thoại cho cô. Những năm này, anh và cô cũng không có giao tiếp quá lâu, cho nên bọn họ cũng không có lý do gì để gặp nhau, vì vậy mà lâu như vậy mới tìm được một lý do gặp mặt nhau.

Ví dụ như ——"Lục Già, tôi là Từ Gia Tu, còn nhớ tôi không? Bây giờ tôi đang ở Bắc Kinh, cùng ra ngoài ăn một bữa cơm đi."

.....

"Thập quang" có hai đợt chúc mừng, một đợt tương đối chính thức, địa điểm tiệc rượu là đại sảnh khách sạn cao cấp năm sao ở Đông Châu, chủ yếu là chiêu đãi rất nhiều ký giả và bạn bè truyền thông; một đợt khác có vẻ là tùy ý, sau khi chấm dứt lễ chúc mừng chính thức, đoàn thể "Thập quang" đi đến chợ đêm náo nhiệt ở Đông Châu, ăn một lần nữa.

Đây là, đề nghị của Dịch Ca và Lượng Tử, sau đó toàn bộ phiếu được thông qua. Vì thế, trong khách sạn cao cấp năm sao, tất cả mọi người chỉ ăn tám phần no bụng.

Bên kia còn trao đổi với truyền thông, cho nên Lục Già và Từ Gia Tu tới trễ hơn mười phút. Cô và anh đi dọc theo thẳng đường cái, đến chợ đêm thì thấy bọn họ đã ngồi ở chỗ đó rồi.

Rất nhiều người, bọn họ đều có đôi có cặp, Thuộc Dật Phong và em gái cửa hàng tiện lợi thì không cần phải nói. Dịch Ca và Lượng Tử cũng dẫn theo bạn gái tới đây, Lượng Tử và bạn gái ở tình khác, hôm nay bạn gái cố ý tới đây với cậu; rốt cuộc Dịch Ca thoát khỏi truyền thuyết trình tự khó tìm bạn gái. Cậu mới quen với bạn gái, hay là dụ dỗ trong "Thập quang" đến đây, cô gái rất yêu thích chức năng bạn trai giả dối trong "Thập quang",

Địch Ca trò chuyện rất hưng phấn: "Đây là anh phụ trách nghiên cứu." Cô gái vốn là không tin, sau lại phát hiện Địch Ca không có nói nói dối, cho nên sau đó hai người ở cùng một chỗ rất tự nhiên.

Lục Già và Từ Gia Tu ngồi xuống, Janice mở miệng nói: "Lão đại và bảo bối của chúng ta cũng tới rồi, Tiểu Diệp tổng lại không đến, nói tôi chọn chợ đêm không sạch sẽ, tôi suy nghĩ tối nay đoán chừng anh ta còn phải đuổi nhiều cái sân bãi căng mềm MM, cho nên không có thời gian đến đâu."

Từ Gia Tu cười cười, ai bảo có người thích náo nhiệt như vậy chứ.

Thế nhưng tụ hội ăn mừng cũng rất có ý tứ nha. Lục Già nhìn Từ Gia Tu, có phải hay không, Boss Từ?

"Ai nói tôi không tới." Cách đó không xa Diệp Ngang Dương đi tới, tùy tiện ngồi xuống ở bên cạnh Janice, nói giỡn: "Tối nay, tôi chính là cảm thấy tất cả mọi người có đôi có cặp, cho nên không đến."

Hoá ra là như vậy, Janice không hiểu: "Chuyện này thì có gì là xấu hổ, tôi cũng không có vậy, Tiểu Đạt cũng không có."

Diệp Ngang Dương liếc mắt bày tỏ: "Suy nghĩ của tôi với cô không giống nhau, tôi có rất nhiều người theo đuổi."

Nói đến theo đuổi, kế hoạch "Thập quang" thành công lớn, Janice bắt đầu ghét bỏ bản thân mình rồi, tính toán đợi Ốc Á phát tiền thưởng hạng mục, sẽ lập tức đổi xe; tối nay thừa dịp tất cả mọi người vui vẻ cho nên chủ động hỏi Từ lão đại: "Lão đại, anh cảm thấy năm nay tôi đổi lại xe có được không?"

Lời này hỏi thật sự có ý tứ, chỉ là kín đáo đi nữa thì tất cả mọi người có thể hiểu ý tứ rồi, Janice rồi rít ân cần nhìn Từ Gia Tu, Lục Già làm phó đội trưởng "Thập quang", hình như cũng quan tâm đến chuyện này.

Từ Gia Tu tách đôi dưa duy nhất ra, mỉm cười trả lời: "Có thể đổi."

"Vây ư! Quá tuyệt vời!" Thật là muốn hát vang, vừa đúng âm nhạc ở chợ đêm vang lên, Janice trực tiếp quay đầu lại đối với ông chủ nói: "Ông chủ, cho tôi chọn bài hát, 《 Tôi tin tưởng 》 của Dương Bồi An!"

Ông chủ: ". Được."

Lục Già cũng là vui thích, cô sẽ có bao nhiêu đây?

Cô có bao nhiêu? Từ Gia Tu nhận được ánh mắt của bạn gái, việc này cần tìm luật sư tính toán cẩn thận mới được, bởi vì anh muốn chuyển cổ phần cho cô.

Diệp Ngang Dương cười lên, nói Janice: "Đúng lúc tôi cũng có dự định muốn đổi xe, nếu không quy chiếc xe kia ra tiền bán rẻ cho cô."

"Lỡ bao nhiêu?" Mắt lấp lánh, cô cũng định chuyển xe của mình cho người bạn, nhìn chung quanh một vòng, phát hiện chỉ có Tiểu Đạt và Lục Già là không có xe.

Lục Già thì không thể rồi, chỉ có thể hỏi Tiểu Đạt một chút.

Tiểu Đạt lắc đầu mà cự tuyệt: "Hôm qua tôi đã đến cửa hàng 4S thanh toán tiền đặt cọc."

Janice: "Cửa hàng 4S?"

Tiểu Đạt coi thường, vui vẻ nói: "Không nói, nói ra hù chết cô."

: ". A." Đột nhiên, Janice đưa tay vỗ vỗ bả vai Tiểu Đạt, liên tiếp mấy lần: "A, tôi phát hiện gần đây cậu rất vui vẻ."

Lập tức Tiểu Đạt cúi đầu: "Thật xin lỗi."

Lục Già cười, chung quanh chợ đêm treo một vòng đèn màu lấp lánh, muôn màu muôn vẻ ánh sáng mây ngũ sắc di chuyển trên mỗi khuôn mặt, gió đêm thổi qua phất phơ, bên tai là tiếng hát hùng hồn làm xúc động lòng người: "Lớn tiếng cười vui để cho chúng ta vai kề vai, nơi nào không thể vô cùng sung sướng. Cho anh ở bên cạnh tôi."

ido-believe.

"Đến đây, đừng một cái."

"Chúng ta nên nói điều gì đi."

Tiểu Đạt là người đầu tiên, giành nịnh hót trước: "Ốc Á tuyệt nhất, Từ tổng tuyệt nhất, "Thập quang" tuyệt nhất."

Địch Ca: "Chúc Ốc Á phát triển càng ngày càng tốt, mọi người ăn ngon uống tốt!"

Lượng Tử: "Năm nay tôi muốn mua nhà kết hôn sinh đứa trẻ!"

Rất tự nhiên, Janice lắc lư cái ly: "Tình hữu nghị vạn tuế!"

Diệp Ngang Dương tăng thêm một câu tiếp theo: "*** tình vạn tuế."

Lục Già tiếp lời: "Thanh xuân vạn tuế, Ốc Á vạn tuế, "Thập quang" vạn tuế!"

Đến phiên Từ Gia Tu, anh đưa cái ly ra chạm nhẹ nhàng với mọi người, vẻ mặt vui sướng nói: "Không cần vạn tuế, Thiên tuế là đủ rồi."

Mọi người: "Ha ha ha."

.

Bữa ăn khuya giải tán, hai người Lục Già và Từ Gia Tu nắm tay đi trên một con đường, cô hỏi Từ Gia Tu: "Tại sao chúng ta không theo chân bọn họ cùng nhau trở về?"

Từ Gia Tu mỉm cười, có một con đường mọi người có thể cùng đi, nhưng có một con đường chỉ có thể có hai người cùng đi. Bóng đèn đường kéo dài, kéo cái bóng của anh và cô thật dài.

Lục Già rất vui vẻ, cuối cùng cũng từ trong hẻm nhỏ ra bên ngoài, cô vượt lên đi trước mặt Từ Gia Tu, bước chân có khó có thể dùng lời diễn tả được nhẹ nhàng thế nào, Từ Gia Tu không nhanh không chậm đi theo phía sau cô, đi mãi cho đến khi nhìn thấy đám đông trên đường cái ở trung tâm thành phố, Từ Gia Tu kéo cô dừng lại, giọng nói của anh êm tai cô nghe mà cảm động: "Lục Già, em nhìn bên kia đi."

Lục Già theo lời Từ Gia Tu nhìn sang màn ảnh lớn ở đầu đường, ngẩng đầu lên, ánh mắt phát sáng rạng rỡ, chỉ thấy hai chữ lớn "Thập quang" xuất hiện trên màn ảnh lớn. Hình như cô đã hiểu, tại sao Từ Gia Tu cố ý dẫn cô đi bằng qua hẻm nhỏ tới nơi này.

Ánh sáng trong thành phố lấp lánh, phía dưới "Thập quang" còn có một lời quảng cáo, tám chữ rất đơn giản——"Còn chưa cả đời, nhưng lại chung
**."

--- -----oOo-----

HOÀN